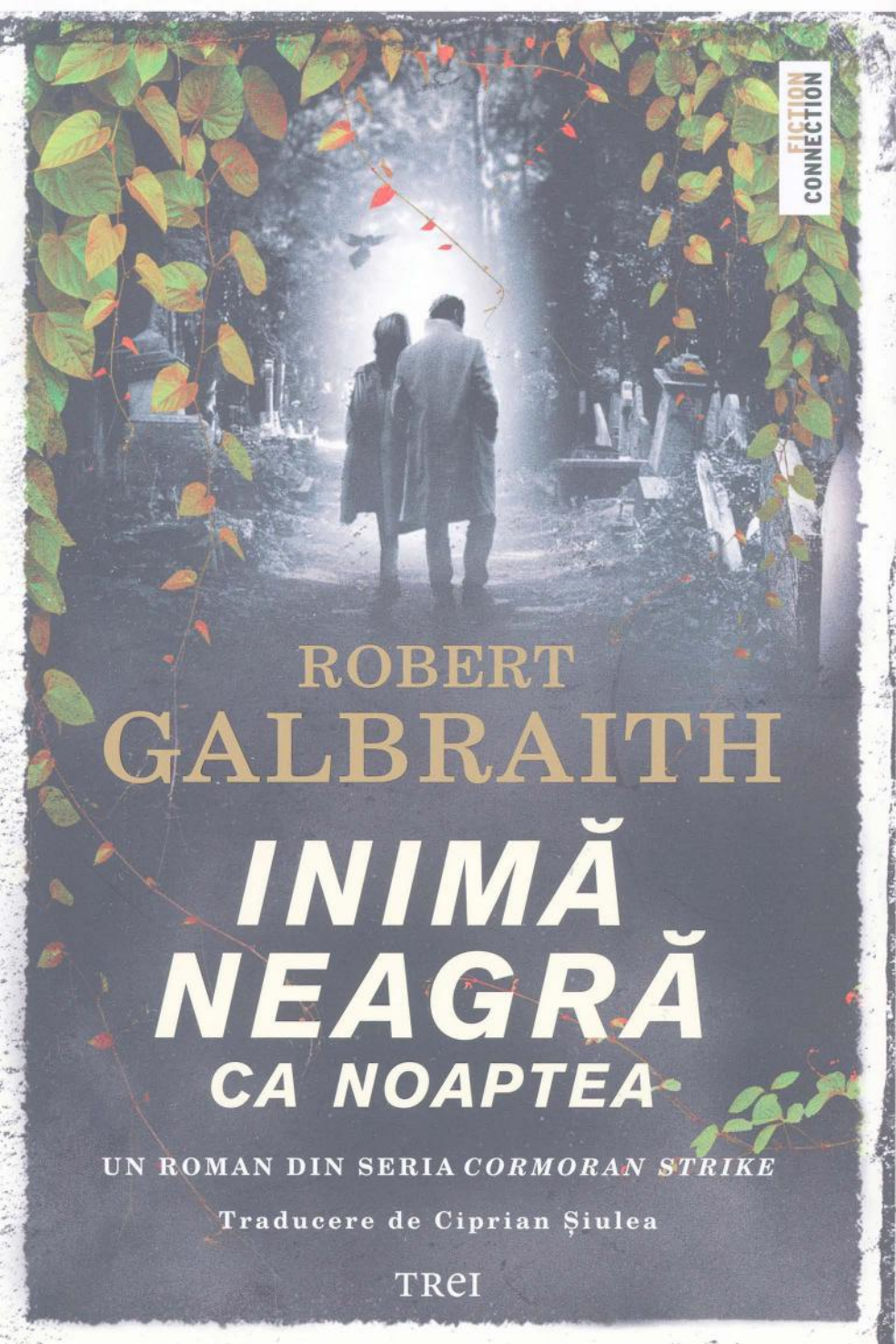

FICTION CONNECTION

ROBERT GALBRAITH

INIMĂ NEAGRĂ CA NOAPTEA

UN ROMAN DIN SERIA *CORMORAN STRIKE*

Traducere de Ciprian Șiulea

TREI

„Opera unui maestru
al povestirii."
DAILY TELEGRAPH

„Un thriller minunat cizelat,
construit superb."
DAILY MAIL

„Strike și Robin rămân la fel
de seducători."
NEW YORK TIMES

„Scandalos de captivant."
FINANCIAL TIMES

„Unul dintre cele mai fermecătoa-
re duouri ale genului *crime*."
GUARDIAN

„O carte pe care n-o poți
lăsa din mână, te ține treaz
toată noaptea."
OBSERVER

„O mostră dură de
scriitură *crime*."
SUNDAY TIMES

ROBERT GALBRAITH

INIMĂ NEAGRĂ CA NOAPTEA

TREI

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Robert Galbraith

Inimă neagră ca noaptea

Traducere din limba engleză și note de Ciprian Şiulea

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Ana Niță

Design copertă și creație imagine: Duncan Spilling © Little, Brown Book Group Ltd 2022
Foto cadru: Personaje — Duncan Spilling
Cadru: © iStock and Shutterstock

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Oana Apostolescu
Cristina Teodorescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GALBRAITH, ROBERT
Inimă neagră ca noaptea / Robert Galbraith ; trad. din lb. engleză și note de Ciprian Șiulea. – București: Editura Trei, 2023
ISBN 978-606-40-1883-0
I. Șiulea, Ciprian (trad. ; note)
821.111

Titlul original: The Ink Black Heart
Autor: Robert Galbraith

Copyright © J.K. Rowling 2022

First published in Great Britain in 2022 by Sphere

The moral right of the author has been asserted.
All rights reserved.

Toate personajele și evenimentele din această carte, altele decât acelea care țin clar de domeniul public, sunt imaginare și orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, este pur întâmplătoare.
Niciun fragment din această publicație nu poate fi reprodus, stocat electronic sau transmis, în nicio formă și prin niciun mijloc, fără permisiunea scrisă a editorului, nici nu va circula având alt sistem de legare sau copertare decât cel în care e publicată și fără vreo altă condiție similară exceptând-o pe aceea impusă cumpărătorului ulterior.

Copyright © Editura Trei, 2023
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1883-0

Pentru Steve şi Lorna,
familia şi prietenii mei şi
două bastioane împotriva anomiei,
cu dragoste

Aici sunt două forme de întuneric. Una e noaptea... Iar cealaltă e orbirea.

Mary Elizabeth Coleridge, *Îndoială*

Prolog

Rănirea inimii e adesea fatală,
dar nu neapărat.

Henry Gray, Scorul Framingham,
Anatomia lui Gray

1

De ce-ți lăsași privirea peste mine,
Cu răsuflarea-ntretăiată?
Cum nu a fost până acum
Nici nu va fi vreodată.

Mary Elizabeth Coleridge, *O clipă*

Dintre toate cuplurile care se aflau în Barul Rivoli de la Ritz în acea seară de joi, cei doi care se distrau în mod evident cel mai bine nu erau, de fapt, împreună.

Cormoran Strike şi Robin Ellacott, detectivi particulari, parteneri de afaceri şi, după propriile declaraţii, cei mai buni prieteni, sărbătoreau a 30-a zi de naştere a lui Robin. Amândoi fuseseră uşor inhibaţi când sosiseră la barul care semăna cu o cutie de bijuterii Art Déco, cu pereţii din lemn închis la culoare şi auriu şi geamurile mate de sticlă Lalique, pentru că fiecare era conştient că această ieşire era unică în cei aproape cinci ani de când se cunoşteau. Niciodată nu mai deciseseră să-şi petreacă seara unul în compania celuilalt în afara serviciului, în lipsa altor prieteni ori colegi sau fără a avea pretextul unei răniri (aşa cum se întâmplase în urmă cu câteva săptămâni, când Strike îi învineţise din greşeală ochii partenerei sale şi se revanşase făcându-i cinste cu o porţie de curry la pachet).

Şi mai ieşit din comun era faptul că amândoi dormiseră suficient şi se străduiseră să arate cât mai bine. Robin purta o rochie albastră mulată, îşi spălase părul blond-căpşună şi îl lăsase desfăcut, iar partenerul ei observase privirile admirative pe care le atrăsese din partea celorlalţi bărbaţi din bar. El o complimentase deja pentru opalul din scobitura de la baza gâtului, care fusese cadoul din partea părinţilor ei pentru cea de-a 30-a aniversare. Micile diamante din jurul lui creau un halou sclipitor în luminile aurii ale barului, iar la fiecare mişcare a lui Robin, scântei de foc purpurii licăreau în adâncurile opalului.

Strike purta costumul lui italienesc preferat, o cămașă albă și o cravată închisă la culoare. Acum, că își răsese barba, semăna și mai mult cu un Beethoven ușor supraponderal și cu nasul spart, dar felul cald în care îi zâmbi chelnerița lui Strike când îi puse în față prima bere Old Fashioned îi aminti lui Robin ceea ce Sarah Shadlock, noua soție a fostului ei soț, spusese cândva despre detectiv:

— E atrăgător într-un mod straniu, nu-i așa? Arată cam răvășit, dar pe mine asta nu m-a deranjat niciodată.

Ce mincinoasă fusese: lui Sarah îi plăceau bărbații arătoși și dichisiți, după cum o dovedise curtându-l asiduu și, în cele din urmă, cu succes pe Matthew.

Stând față în față pe scaunele cu model de leopard, la masa lor de două persoane, Strike și Robin discutaseră inițial despre muncă pentru a-și masca ușoara stinghereală. Dar după ce băuse fiecare câte un cocktail tare, timp în care dezbătuseră cazurile de care se ocupa în prezent agenția, râsetele lor din ce în ce mai puternice începuseră să atragă priviri din partea barmanilor și clienților. În curând, Robin avea ochii strălucitori și fața ușor congestionată și chiar și Strike, care era considerabil mai mare decât partenera lui și mult mai rezistent la alcool, băuse suficient whisky ca să se simtă voios și agil.

După al doilea rând de cocktailuri, discuția deveni mai personală. Strike, care era fiul nelegitim al unei vedete rock cu care se întâlnise doar de două ori, îi spuse lui Robin că una dintre surorile lui vitrege, Prudence, voia să-l cunoască.

— Ea cam pe unde vine? întrebă Robin.

Știa că tatăl lui Strike fusese căsătorit de trei ori și că partenerul ei era rezultatul unei aventuri de o noapte cu o femeie pe care presa o descria cel mai adesea drept „superfană", dar restul arborelui familial îi era neclar.

— Ea e cealaltă nelegitimă, răspunse Strike. Cu câțiva ani mai mică decât mine. Mama ei era actriță, Lindsey Fanthorpe? O femeie de rasă mixtă? A jucat în toate filmele, *EastEnders, The Bill*...

— T'vrei s-o cunoști pe Prudence?

— Nu sunt sigur, recunoscu Strike. Mi se pare totuși că am deja suficiente rude. E psihoterapeută, apropo.

— Ce fel de?

— Jungiană.

Expresia lui, un amestec de suspiciune și dezgust, o făcu pe Robin să râdă.

— Ce are terapia jungiană?

— Nu știu... Mi-a plăcut de ea din mesaje, dar...

Căutându-și cuvintele, ochii lui Strike se fixară pe lambriul arămiu din spatele capului lui Robin, care înfățișa o Leda goală în timp ce se împreuna cu Zeus, sub formă de lebădă.

— ...ei, a spus că nici ei nu i-a fost ușor să-l aibă drept tată. Dar când am aflat ce meserie are...

Vocea lui Strike se stinse. Mai bău niște whisky.

— Ți s-a părut că e nesinceră?

— Nu neapărat nesinceră...

Strike oftă.

— Am avut parte de suficienți psihologi de doi bani care să-mi explice de ce trăiesc așa cum trăiesc și să pună totul pe seama așa-zisei mele familii. Prudence mi-a spus într-unul dintre mesaje că iertându-l pe Rockeby s-a simțit „vindecată" — dar dă-o naibii, e ziua ta de naștere, să vorbim despre familia *ta*. Cu ce se ocupă tatăl tău? Nu mi-ai spus niciodată.

— Nu? spuse Robin, cu o ușoară surprindere. E profesor de medicină ovină, producție și reproducere.

Strike se înecă cu cocktailul.

— Ce e așa amuzant? întrebă Robin, cu sprâncenele ridicate.

— Scuze, spuse Strike, tușind și râzând în același timp. Nu mă așteptam la asta, atâta tot.

— Și chiar e o autoritate, dacă vrei să știi, se prefăcu Robin jignită.

— Profesor de... cum ai zis?

— Medicină ovină, producție și repro... *ce* e așa de amuzant? repetă Robin, când Strike începu să hohotească a doua oară.

— Nu știu, poate partea aia cu „producția" și „reproducerea". Și cea cu oile.

— Are 46 de litere după numele lui. Le-am numărat în copilărie.

— Foarte impresionant, spuse Strike, luând încă o gură de whisky și străduindu-se să pară serios. Și când au început să-l intereseze oile? A fost o pasiune de-o viață, sau o anumită oaie i-a atras privirea când...

— Nu le-o *trage*, Strike.

Detectivul izbucni din nou în râs, făcând câteva capete să se întoarcă.

— Fratele lui mai mare a primit ferma familiei, așa că tata a urmat științe veterinare la Durham și, da, s-a specializat în... nu mai râde! E și redactorul-șef al unei reviste.

— Te rog, spune-mi că e despre oi.

— Da, este. *Gestiunea oilor* și, înainte să mă întrebi, nu, nu au o rubrică foto intitulată „Oile cititorilor".

De data aceasta, hohotul de râs al lui Strike se auzi în tot barul.

— Mai încet, spuse Robin zâmbind, dar conștientă că acum multe priviri erau ațintite asupra lor. Nu cred că vrem să fim excluși din *încă* un bar din Londra.

— De la American Bar n-am fost totuși excluși, nu-i așa?

Strike nu-și amintea prea bine ce urmase după ce el încercase să-i tragă un pumn unui suspect în hotelul Stafford, dar nu pentru că ar fi fost beat, ci pentru că fusese orbit de propria furie.

— Poate că nu ne-au exclus *explicit,* dar ia încearcă să te duci din nou acolo și o să vezi cum vei fi întâmpinat.

Pescui una dintre ultimele măsline din farfurioarele care veniseră odată cu prima lor băutură. Strike terminase deja de unul singur chipsurile.

— Tatăl lui Charlotte ținea oi, spuse Strike.

Robin simți acel mic fior de interes pe care îl avea întotdeauna când el o pomenea pe fosta lui logodnică, adică aproape niciodată.

— Zău?

— Da, la Arran. Avea acolo o casă imensă, cu a treia soție. Agricultură ca hobby, înțelegi. Probabil scutire de impozite. Arătau de-a dreptul malefic — oile, vreau să spun —, nu-mi mai amintesc numele rasei. Negru cu alb. Coarne imense și ochi galbeni.

— Par să fi fost Jacob, spuse Robin.

Apoi, ca răspuns la zâmbetul larg al lui Strike, adăugă:

— Am crescut cu teancuri imense de *Gestiunea oilor* lângă veceu — evident că știu rasele de oi... Cum era la Arran?

Voia, de fapt, să întrebe: „Cum era familia lui Charlotte?"

— Frumos, din ce-mi amintesc, dar am fost o singură dată. N-am mai fost invitat. Tatăl lui Charlotte mă ura din suflet.

— De ce?

Înainte de a răspunde, Strike dădu pe gât restul de cocktail.

— Păi, din mai multe motive, dar cred că în principal pentru că soția lui a încercat să mă seducă.

Robin icni mult mai tare decât intenționase.

— Mda. Cred că aveam 22, 23 de ani. Ea avea cel puțin 40. Arăta foarte bine, dacă-ți plac femeile slabe de la cocaină.

— Cum — ce...?

— Ne-am dus la Arran într-un weekend. Scheherazade — mama vitregă a lui Charlotte — și tatăl ei erau mari băutori. Jumătate de familie avea și

probleme cu drogurile, toate surorile și frații ei vitregi. După cină ne-am apucat toți patru să bem. Tatălui ei nu-i plăcuse de la bun început de mine — spera la cineva mult mai aristocratic. Ne-au pus, pe Charlotte și pe mine, în dormitoare separate la etaje separate. M-am dus în camera mea de la mansardă pe la 2 noaptea, m-am dezbrăcat și m-am prăbușit în pat beat mangă, am stins lumina și peste câteva minute s-a deschis ușa. Eu am crezut că e Charlotte, normal. În cameră era întuneric beznă. I-am făcut loc și ea s-a strecurat în pat lângă mine...

Robin își dădu seama că rămăsese cu gura căscată și o închise.

— ...goală pușcă. Eu tot nu m-am prins — turnasem în mine aproape o sticlă de whisky. Ea — ăă — a întins mâna spre mine — dacă înțelegi ce vreau să spun...

Robin își acoperi gura cu mâna.

— ...și ne-am sărutat, și abia când mi-a șoptit la ureche că observase că mă uitasem la țâțele ei, când se aplecase spre foc, mi-am dat seama că eram în pat cu gazda. Nu că ar conta, dar chiar nu mă uitasem la țâțele ei. Eu mă pregătisem s-o prind. Era atât de beată că am crezut că o să cadă în foc, când a aruncat un buștean în el.

— Și ce-ai făcut? întrebă Robin printre degete.

— Am țâșnit din pat de parcă aș fi avut artificii în fund, spuse Strike, făcând-o pe Robin să râdă iar, m-am izbit de lavoar și l-am răsturnat și am spart o carafă victoriană gigantică. Ea s-a mulțumit să chicotească. Am avut impresia că ea credea că o să mă întorc imediat în pat lângă ea, după ce-mi revin din șoc. Eu tocmai încercam să-mi găsesc boxerii în întuneric, când adevărata Charlotte a deschis ușa.

— Oh, *Doamne.*

— Mda, și nu a fost prea încântată să ne găsească pe mine și pe mama ei vitregă dezbrăcați, în aceeași cameră. A fost la egalitate, pe care dintre noi voia să-l omoare. Țipetele l-au trezit pe sir Anthony. A venit în fugă la etaj, în halatul lui de brocart, dar era atât de beat, că nu-l legase ca lumea. A aprins lumina și a rămas așa, cu un baston în mână, și nu și-a dat seama că scula îi atârna pe afară decât atunci când i-a spus nevastă-sa. „Anthony, ți se vede ăla micu'".

Acum, Robin râse atât de tare, că Strike fu nevoit să aștepte ca ea să se liniștească înainte de a-și continua povestea. La bar, la mică distanță de masa lor, un bărbat cărunt o privea pe Robin cu un ușor zâmbet afectat pe față.

— Și apoi? întrebă ea cu răsuflarea tăiată, ștergându-și ochii cu un șervețel minuscul care venise odată cu băutura ei.

— Păi, din câte îmi amintesc, Scheherazade nu s-a obosit să se justifice. Cel mult părea să creadă că e ceva amuzant. Charlotte a dat să se repeadă la ea, dar am ținut-o, iar sir Anthony părea practic să considere că vina e doar a mea, pentru că nu încuiasem ușa camerei. Charlotte înclina să-i dea puțin dreptate. Pe mine, viața în case în care locuiam ilegal cu maică-mea nu m-a învățat la ce să mă aștept din partea aristocrației. Una peste alta, trebuie să spun că oamenii din acele case se comportau mult mai frumos.

Strike ridică mâna, ca să-i indice chelneriței zâmbitoare că mai voiau ceva de băut, iar Robin, pe care o durea burta de atâta râs, se ridică în picioare.

— Trebuie să merg la baie, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

Plecă, urmărită de privirea bărbatului cărunt de la bar.

Cocktailurile fuseseră mici, dar foarte tari, iar Robin, care își petrecuse atâta timp făcând supraveghere în adidași, nu mai era obișnuită să poarte tocuri. Trebui să se țină bine de balustradă în timp ce cobora scările acoperite cu covor roșu spre toaleta pentru femei, mai somptuoasă decât oricare alta în care fusese vreodată. De un roz pal ca al unei pricomigdale cu căpșuni, toaleta avea chiuvete circulare de marmură, o canapea de catifea și picturi murale care înfățișau nimfe în lacuri acoperite de nuferi.

După ce făcu pipi, își aranjă rochia și își verifică rimelul în oglindă, așteptându-se ca acesta să se fi întins din cauza râsului. Se spălă pe mâini și se gândi la povestea pe care Strike tocmai i-o spusese. Oricât de amuzantă i s-ar fi părut, era în același timp și ușor intimidantă. În ciuda uriașei varietăți de excentricități umane, multe de natură sexuală, pe care Robin le întâlnise în cariera ei de detectiv, uneori se simțea lipsită de experiență și inhibată în comparație cu alte femei de aceeași vârstă. Experiența personală în ceea ce privește aspectele mai extravagante ale unei sexualități aventuroase era inexistentă. Avusese un singur partener sexual și avea motive cu totul deosebite să își dorească să aibă încredere în persoana cu care se culca. Un bărbat de vârstă mijlocie cu o pată de vitiligo sub urechea stângă stătuse cândva în boxa acuzaților și pretinsese că Robin, pe atunci în vârstă de 19 ani, îl invitase într-o scară întunecoasă pentru sex și că el o strânsese de gât până o făcuse să-și piardă cunoștința pentru că ea îi spusese că „îi place sexul violent".

— Cred că ar fi mai bine să beau apă în continuare, zise ea cinci minute mai târziu, în timp ce se așeza la loc pe scaunul din fața lui Strike. Cocktailurile astea sunt chiar tari.

— Prea târziu, spuse Strike, în timp ce chelnerița punea în fața lor un alt rând de băuturi. Vrei un sendviș, să mai absoarbă din alcool?

Îi întinse meniul. Prețurile erau exorbitante.

— Nu, ascultă...

— Nu te-aș fi invitat la Ritz dacă n-aș fi fost pregătit să cheltuiesc, spuse Strike cu un gest expansiv. Ți-aș fi comandat un tort, dar...

— Ilsa l-a pregătit deja pentru mâine-seară? ghici Robin.

În cinstea zilei ei de naștere, câțiva prieteni, printre care și Strike, se adunau la o cină, organizată în seara următoare de prietena lor comună.

— Da. N-ar fi trebuit să-ți spun, așa că prefă-te surprinsă. Cine vine la cina asta, de fapt?

Era ușor curios dacă veneau oameni despre care el nu știa: mai exact, bărbați.

Robin înșiră numele cuplurilor.

— ...și tu și cu mine, încheie ea.

— Cine e Richard?

— Noul iubit al lui Max.

Max era proprietarul și colegul ei de apartament, un actor care închiria o cameră deoarece fără un chiriaș nu și-ar fi permis să achite ratele ipotecare.

— Încep să mă întreb dacă nu cumva e timpul să mă mut de la Max, adăugă ea.

Chelnerița apăru și Strike comandă sendvișuri pentru amândoi, după care se întoarse iar spre Robin.

— De ce te gândești să te muți?

— Păi, serialul TV în care joacă Max îi aduce bani frumoși și tocmai au anunțat că fac și al doilea sezon, și el și Richard par să țină foarte mult unul la altul. Nu vreau să aștept până mă roagă ei să plec. Oricum...

Robin sorbi din cocktailul care tocmai îi fusese adus.

— ...am 30 de ani. E timpul să fiu pe cont propriu, nu crezi?

Strike dădu din umeri.

— Eu nu mă prea dau în vânt după ideea că unele lucruri trebuie făcute până la anumite vârste. Ăsta e mai degrabă stilul lui Lucy.

Lucy era sora cu care Strike își petrecuse cea mai mare parte din copilărie, pentru că aveau aceeași mamă. În general, el și Lucy aveau viziuni opuse despre plăcerile și prioritățile vieții. Pe Lucy o frământa faptul că Strike, care avea aproape 40 de ani, continua să trăiască singur într-un apartament închiriat, format din două camere și aflat deasupra biroului său, fără niciuna dintre obligațiile care aduceau stabilitate — soție, copii,

ipotecă, asociații ale părinților, petreceri obligatorii de Crăciun cu vecinii — și pe care mama lor le evitase și ea fără nicio remușcare.

— Ei, cred că e timpul să am casa mea, spuse Robin. O să-mi fie dor de Wolfgang, dar...

— Cine e Wolfgang?

— Teckelul lui Max, spuse Robin, surprinsă de tonul tăios al lui Strike.

— Ah,... am crezut că e vreun german care ți-a căzut cu tronc.

— Ha... nu, spuse Robin.

Acum se simțea de-a dreptul beată. Spera ca sendvișurile să ajute.

— Nu, repetă ea. Max nu e genul care să încerce să-mi facă lipeala cu germani. Ceea ce e o schimbare chiar plăcută, trebuie să recunosc.

— Sunt mulți care încearcă să-ți facă lipeala cu germani?

— Nu cu germani, dar... Ah, știi cum e. Vanessa îmi spune întruna să intru pe Tinder, iar verișoara mea Katie vrea să fac cunoștință cu un prieten al ei care tocmai s-a mutat în Londra. I se spune Ciocanul.

— Ciocanul?

— Da, pentru că are un nume... ceva care seamănă cu Ciocanul. Nu-mi mai amintesc.

Robin făcu un gest vag cu mâna.

— A divorțat de curând și Katie crede că ne potrivim perfect. Eu nu prea înțeleg de ce doi oameni devin compatibili doar pentru că fiecare și-a distrus căsătoria. Cel mult...

— *Tu* n-ai distrus nimic.

— Ba da, îl contrazise Robin. N-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu Matthew deloc. Era un dezastru și pe măsură ce continuam era din ce în ce mai rău.

— El e cel care a avut o aventură.

— Dar eu am fost cea care nu voia să fie acolo. Eu am fost cea care a încercat să-i pună capăt în luna de miere, dar n-a avut curaj...

— Ai încercat asta? spuse Strike, pentru care informația era complet nouă.

— Da, spuse Robin. Știam, în adâncul sufletului, știam că e complet greșit...

Pentru o clipă fu transportată înapoi în Maldive, în acele nopți caniculare în care se plimbase singură pe nisipul alb din fața vilei lor, în timp ce Matthew dormea, întrebându-se dacă îl iubea sau nu pe Cormoran Strike.

Veniră sendvișurile și Robin ceru un pahar cu apă. Timp de aproximativ un minut mâncară în tăcere, până când Strike spuse:

— Eu n-aș intra pe Tinder.

— *Tu* n-ai intra sau eu n-ar trebui să intru?

— Ambele, spuse Strike, care reușise să termine un sendviș și îl începuse pe al doilea înainte ca Robin să fi apucat să ia două guri. În branșa noastră nu e un lucru inteligent să te expui prea mult pe internet.

— Asta i-am spus și eu Vanessei. Dar ea crede că aș putea folosi un nume fals, până îmi place de cineva.

— Nici că poate exista o bază mai bună pentru încredere decât să minți în privința numelui tău, spuse Strike, făcând-o pe Robin să râdă iar.

Strike comandă încă un rând de cocktailuri, iar Robin nu protestă. Barul era mai aglomerat ca atunci când se așezaseră ei la masă și zumzetul conversației — mai puternic. Cristalurile care atârnau de candelabre erau înconjurate fiecare de o aureolă cețoasă. Robin se simțea acum plină de afecțiune pentru toți cei din sală, fără discriminare, de la cuplul în vârstă care discuta încet peste paharele cu șampanie și barmanii aferați în sacourile lor albe până la bărbatul cu păr cărunt care îi zâmbi când ea privi în jur. Cel mai mult îi plăcea de Cormoran Strike, care îi oferea o seară minunată, memorabilă și costisitoare cu ocazia zilei ei de naștere.

În ce îl privește, Strike, care chiar nu se holbase la sânii lui Scheherazade Campbell cu atâția ani în urmă, se străduia din răsputeri să manifeste aceeași eleganță și față de partenera lui, dar Robin nu arătase niciodată mai bine: cu obrajii îmbujorați de alcool și de hohotele de râs, cu părul blond-roșcat strălucind în lumina difuză a cupolei aurii de deasupra lor. Când Robin se aplecă brusc să ia ceva de pe jos, un decolteu adânc se dezvălui în spatele opalului care se legăna.

— Parfumul, spuse ea ridicându-se la loc și ținând în mână punga mov cu care venise de la mallul Liberty și în care era cadoul lui Strike de ziua ei de naștere. Voiam să mă dau cu el.

Dezlegă panglica, desfăcu pachetul și scoase sticluța pătrată albă, iar Strike o privi cum își pulverizează puțin la încheieturi, apoi — el se forță să privească în altă parte — între sâni.

— Îmi place enorm, spuse ea, mirosindu-și încheietura mâinii. Mulțumesc.

Din locul în care stătea, Strike prinse o adiere de parfum: deși avea simțul mirosului afectat de atâția ani de fumat, detectă totuși trandafiri și o notă de mosc, care îl făcu să se gândească la pielea încălzită de soare.

Sosiră alte cocktailuri.

— Cred că a uitat de apa mea, spuse Robin, sorbind din Manhattan. Ăsta trebuie să fie ultimul pentru mine. Nu prea am mai purtat tocuri. Nu vreau să cad în nas în mijlocul Ritz-ului.

— Îți chem un taxi.

— Ai cheltuit destul.

— Ne descurcăm bine în privința banilor. Măcar o dată.

— Știu — nu ți se pare fantastic? oftă Robin. Chiar avem un cont bancar solid *și* suntem foarte solicitați... Strike, suntem un *succes*, spuse ea radioasă, iar Strike se surprinse zâmbindu-i la fel de entuziasmat.

— Cine ar fi crezut?

— Eu, spuse Robin.

— Când ne-am cunoscut, eu eram aproape falit, dormeam pe un pat de campanie în biroul meu și aveam un singur client.

— Și ce dacă? Mi-a plăcut că nu ai renunțat și mi-am dat seama că ești foarte bun în ceea ce faci.

— Cum naiba ți-ai dat seama de asta?

— Păi, am văzut cum o faci, nu-i așa?

— Mai ții minte că ne-ai adus tava aia cu cafea și biscuiți? spuse Strike. Mie și lui John Bristow, în prima ta dimineață? Nu reușeam să pricep de unde le-ai luat. Era ca un truc magic.

Robin râse.

— N-am făcut nimic altceva decât să-i cer tipului de jos.

— Și ai folosit pluralul. „M-am gândit că, dacă tot îi oferiserăm clientului nostru cafea, trebuia să i-o și aducem."

— Ce memorie poți să ai, spuse Robin, surprinsă de rapiditatea cu care el o citase cuvânt cu cuvânt.

— Da, mă rog... tu nu ești... o persoană obișnuită, spuse Strike.

Apoi își ridică paharul aproape gol.

— În cinstea Agenției de Detectivi Strike și Ellacott. Și la mulți ani!

Robin ridică și ea paharul, ciocni cu Strike și îl goli.

— Căcat, Strike, uite cât de târziu s-a făcut, spuse ea brusc, când se uită din întâmplare la ceas. Trebuie să mă trezesc la 5, îl urmăresc pe iubitul domnișoarei Jones.

— Da, bine, mormăi Strike.

Ar fi fost perfect mulțumit să mai petreacă vreo câteva ore în scaunul confortabil, scăldat în lumina aurie, în timp ce mirosul de trandafiri și mosc plutea deasupra mesei. Făcu semn după notă.

După cum anticipase Robin, era evident că abia își ținea echilibrul pe tocurile cui în timp ce traversa barul și avu nevoie de mult mai mult

timp decât ar fi trebuit ca să găsească pe fundul genții jetonul pentru haină.

— Vrei să ții asta puțin, te rog? îl întrebă ea pe Strike întinzându-i punga cu parfumul, în timp ce scormonea prin geantă.

După ce își recuperă haina, avu nevoie de ajutorul lui Strike să și-o pună.

— Sunt *categoric* beată, murmură Robin, luând înapoi punguța mov.

Dovada veni câteva secunde mai târziu, când își agăță tocul de marginea covorului stacojiu de pe podeaua de marmură a holului și alunecă într-o parte. Strike o prinse și continuă să o susțină cu brațul în jurul taliei în timp ce o conducea afară pe una dintre ieșirile laterale care flancau ușile turnante, pentru că avea dubii că Robin s-ar fi descurcat cu acestea.

— Scuze, spuse ea în timp ce coborau cu grijă treptele abrupte de piatră din față de la Ritz.

Strike continua s-o țină pe după talie. Lui Robin îi plăcea senzația pe care i-o dădea, masiv și cald: cel mai adesea ea fusese cea care îl sprijinise când, suprasolicitat într-un mod imprudent, ciotul piciorului lui drept refuzase să îi mai susțină greutatea. Strike o ținea atât de strâns, că Robin aproape că-și lăsase capul pe pieptul lui și putea să simtă, chiar și prin mirosul lui obișnuit de țigări, aftershave-ul cu care se dăduse pentru această ocazie specială.

— Taxi, spuse Strike arătând cu mâna.

Un taxi negru se apropie lin de ei.

— Strike, spuse Robin, întorcându-se spre el ca să îl poată privi în față.

Dorise să-i mulțumească, să-i spună ce seară minunată petrecuse, dar când ochii lor se întâlniră, nu-și găsi cuvintele. Pentru câteva momente, totul în jurul lor se încețoșă, ca și cum ei s-ar fi aflat în centrul unei tornade în care totul se mișca cu încetinitorul — pietoni și mașini care își ambalau încet motoarele, faruri care apăreau și dispăreau, nori care punctau din loc în loc cerul — și doar senzația și mirosul celuilalt erau reale, iar când Strike privi chipul ridicat spre el, uită în acea secundă toate hotărârile severe care îl înfrânaseră timp de vreo cinci ani și își aplecă aproape infinitezimal capul, gura lui îndreptându-se spre a ei.

Și, fără ca ea să-și dea seama, expresia lui Robin trecu de la fericire la frică. Strike observă și se îndreptă imediat de spate și, înainte ca vreunul să apuce să proceseze ceea ce tocmai se întâmplase, uruitul banal al unui curier pe motoretă vesti că lumea își reluase cursul obișnuit; tornada

trecuse, Strike o conducea pe Robin spre portiera deschisă a taxiului, iar ea se prăbuși pe bancheta tare.

— Noapte bună, strigă Strike în urma ei.

Portiera se trântise și taxiul demarase înainte ca Robin, năucită, să poată decide dacă ceea ce simțea era mai degrabă șoc, exaltare sau regret.

2

Lasă-mă să-ți vorbesc, mic fir de nemurire
Ce mi-ai fost hărăzit — a mea adâncă fire!

Maria Jane Jewsbury, *Inimii mele*

Pentru Robin, zilele care urmară serii de la Ritz fură pline de agitație și de încordare. Își dăduse seama că Strike pusese o întrebare nerostită și că ea îi răspunsese cu un „nu" tăcut, într-un mod mult mai energic decât ar fi făcut-o dacă n-ar fi fost plină de whisky și vermut și luată prin surprindere. Acum, în atitudinea lui Strike se simțeau un plus de rezervă, o vioiciune puțin forțată și decizia de a evita orice subiect personal. Barierele care căzuseră în cei cinci ani de când lucrau împreună păreau să fi fost ridicate la loc. Robin se temea că îl rănise pe Strike și era conștientă că nu e ușor să rănești un bărbat atât de calm în robustețea și încrederea lui de sine.

Între timp, Strike se învinovățea întruna. N-ar fi trebuit să facă acea mișcare prostească și inutilă: nu conchisese el, în lunile anterioare, că o relație cu partenera lui era imposibilă? Petreceau prea mult timp împreună, afacerea îi unea din punct de vedere juridic, prietenia lor era prea prețioasă pentru el pentru a o periclita, așa că de ce renunțase, în incandescența aurie a acelor cocktailuri exorbitant de scumpe, la toate hotărârile sale bune și cedase unui impuls puternic?

Reproșurile pe care și le făcea se amestecau cu sentimente și mai puțin plăcute. Realitatea era că Strike fusese foarte rar respins de femei, deoarece se pricepea de minune să citească oamenii. Nu trecuse niciodată la acțiune fără să fie sigur că avansurile lui aveau să fie binevenite și, cu siguranță, nicio femeie nu reacționase vreodată așa cum o făcuse Robin: cu o spaimă despre care, în cele mai rele momente ale sale, Strike ajungea să creadă că era, de fapt, dezgust. Poate că avea nasul rupt, prea multe kilograme și un singur picior, plus un păr des, cârlionțat și închis

la culoare despre care colegii de școală spuneau că aduce a păr pubian, dar asta nu-l împiedicase niciodată să atragă femei superbe. De fapt, prietenii lui bărbați, pentru care sex-appealul detectivului era în mare parte invizibil, își exprimaseră adesea invidia și uimirea că Strike avea o viață sexuală atât de reușită. Dar poate că era cazul să renunțe la vanitatea de a crede că atracția pe care o exercitase asupra prietenelor lui anterioare încă mai exista, având în vedere că tusea lui de dimineață se agrava și că prin părul castaniu-închis începuseră să-i apară fire grizonante?

Încă și mai rea era ideea că interpretase complet greșit sentimentele lui Robin, timp de mai mulți ani. Presupusese că ușoara ei stinghereală din momentele în care erau obligați la proximitate fizică sau emoțională era provocată, ca și în cazul lui, de hotărârea de a nu ceda tentației. În zilele care urmară respingerii tăcute a sărutului său, Strike rememorase întruna întâmplări care, în opinia lui, dovedeau că atracția era reciprocă, revenind iar și iar la faptul că ea își întrerupsese primul dans de la nuntă pentru a veni după el, abandonându-l pe Matthew pe ring. Ea și Strike se îmbrățișaseră în capătul scărilor de la hotel și, în timp ce o ținea în brațe în rochia ei de mireasă, Strike ar fi putut să jure că aude în mintea ei același gând periculos care o umplea și pe a lui: hai să fugim și la naiba cu consecințele. Oare își imaginase el toate astea?

Poate că da. Poate că Robin voise să fugă, însă doar înapoi la Londra și la slujba ei. Poate că îl vedea ca pe un mentor și prieten, nimic mai mult.

În această dispoziție tulburată și deprimată, Strike își întâmpină cea de-a 40-a zi de naștere, care fu sărbătorită printr-o cină la restaurant organizată, ca și cea pentru Robin, de prietenii lor comuni, Nick și Ilsa.

Cu această ocazie, Robin îl întâlni pentru prima oară pe cel mai vechi prieten din Cornwall al lui Strike, Dave Polworth, pe care, așa cum prezisese cândva Strike, nu îl plăcu prea mult. Polworth era mic și vorbăreț, comenta negativ fiecare aspect al vieții londoneze și se referea la femei, inclusiv la chelnerița care îi servea, cu termenul de „parașută". Robin, care era în celălalt capăt al mesei față de Strike, își petrecu cea mai mare parte a serii purtând o conversație chinuită cu soția lui Polworth, Penny, ale cărei principale subiecte erau cei doi copii, cât de scump era totul la Londra și cât de cretin era soțul ei.

Robin îi luase lui Strike de ziua lui unul dintre rarele exemplare test pe vinil din primul album al lui Tom Waits, *Closing Time*. Știa că Waits e artistul lui preferat și cea mai frumoasă amintire a ei din acea seară a fost expresia sinceră de surprindere și plăcere de pe fața lui Strike, când

despachetase discul. Lui Robin i se păru că, atunci când el i-a mulțumit, îi revenise ceva din căldura de odinioară și spera ca darul ei să transmită mesajul că o femeie care l-ar fi găsit respingător nu s-ar fi străduit atât de mult să-i cumpere ceea ce el își dorea cu adevărat. Nu avea cum să știe că Strike se întrebase dacă Robin îi considera pe el și pe Waits, care avea 65 de ani, contemporani.

La o săptămână după ziua de naștere a lui Strike, cel mai vechi subcontractor al agenției, Andy Hutchins, îi anunță că intră în preaviz. Nu era chiar o surpriză: deși scleroza lui multiplă era în remisie, munca îl afecta. Îi oferiră lui Andy o petrecere de bun-rămas, la care participă toată lumea cu excepția celuilalt subcontractor, Sam Barclay, care avusese ghinion când au tras la sorți și în prezent urmărea o țintă prin West End.

În timp ce Strike și Hutchins discutau despre probleme de serviciu în celălalt capăt al mesei de la crâșmă, Robin stătea de vorbă cu cea mai nouă angajată a agenției, Michelle Greenstreet, căreia îi spuneau Midge, după cum chiar ea îi rugase. Era o fostă polițistă din Manchester, înaltă, subțire, într-o formă fizică perfectă, o fanatică a sălii de sport, cu părul scurt și brunet dat pe spate și ochii deschiși la culoare, care băteau spre gri. Robin deja se simțise puțin în dezavantaj la vederea mușchilor abdominali ai lui Midge, care ieșiseră în evidență când se întinsese după dosarul cel mai de sus de pe un fișet, dar îi plăceau sinceritatea ei și faptul că nu părea să o trateze de sus pe Robin, singurul membru al agenției care nu făcuse parte din poliție sau din armată. În seara aceasta, Midge îi mărturisi pentru prima dată că un motiv important pentru care își dorise să se mute la Londra fusese o despărțire urâtă.

— Fosta ta era și ea în poliție? întrebă Robin.

— Nu, n-a avut nicio slujbă care să țină mai mult de câteva luni, spuse Midge pe un ton destul de înverșunat. E un geniu nedescoperit care fie o să scrie un bestseller, fie o să picteze un tablou care o să ia Premiul Turner. Eu eram plecată toată ziua să câștig bani ca să ne plătim facturile, iar ea stătea acasă, pierzând vremea pe net. Am pus capăt relației când i-am găsit profilul de întâlniri pe Zoosk.

— Dumnezeule, îmi pare rău. Căsătoria mea s-a terminat când am găsit în patul nostru un cercel cu diamante.

— Da, mi-a povestit Vanessa, spuse Midge, care fusese recomandată agenției de prietena polițistă a lui Robin. A spus că nici măcar nu l-ai păstrat, fraiero.

— Eu l-aș fi vândut, spuse răgușit Pat Chauncey, asistenta agenției, intervenind pe neașteptate în conversație.

Pat era o femeie de 57 de ani, cu voce hârșâită, păr negru ca tăciunele și dinți de culoarea fildeșului vechi, care fuma țigară de la țigară în fața biroului și trăgea întruna dintr-o țigară electronică înăuntrul lui.

— Mie o vacă obraznică mi-a trimis prin poștă chiloții primului meu soț.

— Serios? întrebă Midge.

— Oh, da, mârâi Pat.

— Și ce-ai făcut? întrebă Robin.

— I-am prins în piuneze de ușa de la intrare, ca să fie primul lucru pe care îl vede când se întoarce de la muncă, spuse Pat trăgând adânc din țigara electronică. Și i-am trimis și eu femeii ceva ce să nu uite.

— Ce? întrebară Robin și Midge la unison.

— Nu contează. Să spunem doar că nu se întinde ușor pe pâinea prăjită.

Hohotele de râs ale celor trei femei le atraseră atenția lui Strike și lui Hutchins: Strike prinse privirea lui Robin și ea i-o susținu, zâmbind larg. El întoarse capul, simțindu-se puțin mai vesel după multă vreme.

Plecarea lui Andy exercita o presiune deja familiară asupra membrilor agenției, deoarece aveau în prezent mai multe cazuri care le consumau foarte mult timp. Primul și cel mai vechi presupunea descoperirea unor lucruri compromițătoare despre fostul iubit al unei cliente poreclite domnișoara Jones, care ducea o luptă înverșunată pentru custodia fetiței ei. Domnișoara Jones era o brunetă atrăgătoare care tânjea după Strike într-un mod aproape stânjenitor. Dorința ei fățișă i-ar fi putut aduce lui Strike o alinare a egoului atât de necesară, dacă nu i s-ar fi părut complet neatrăgător modul în care ea combina aroganța și nevoia.

Al doilea client al lor era și cel mai bogat: un miliardar ruso-american care își împărțea viața între Moscova, New York și Londra. Din casa lui din South Audley Street dispăruseră recent două obiecte extrem de prețioase, deși alarma nu se declanșase. Clientul îl bănuia pe fiul lui vitreg, care locuia în Londra, și ar fi vrut să-l prindă în flagrant, fără să alerteze nici poliția, nici pe soția lui, care înclina să-și considere progenitura petrecăreață și șomeră un model de perfecțiune neînțeles. Acum, în fiecare colț al casei fuseseră ascunse camere de supraveghere, monitorizate de agenție. Fiul vitreg, pe care agenția îl numea Degete, era și el supravegheat, în caz că încerca să vândă caseta Fabergé sau capul elenistic al lui Alexandru cel Mare.

Ultimul caz al agenției, care avea numele de cod Păianjenul, era, după părerea lui Robin, unul deosebit de neplăcut. O corespondentă internațională bine-cunoscută a unei televiziuni de știri americane se

despărțise recent de iubitul ei, un producător TV cu la fel de mult succes, cu care avusese o relație timp de trei ani. La puțin timp după înverșunata lor despărțire, jurnalista aflase că fostul ei partener continua să țină legătura cu fiica ei de 17 ani, pe care Midge o poreclise Picioare. Fata, care era înaltă și zveltă și avea părul lung și blond, apărea deja în rubricile de bârfe și din cauza numelui de familie celebru, dar și pentru că făcuse deja modelling. Deși agenția nu asistase încă la un contact de natură sexuală între Picioare și Păianjen, limbajul lor corporal din timpul întâlnirilor secrete era departe de a fi unul parental-filial. Situația aceasta o aruncase pe mama lui Picioare într-o stare de furie, frică și suspiciune care îi otrăvea relația cu fiica.

Spre ușurarea tuturor, deoarece după plecarea lui Andy fuseseră atât de suprasolicitați, la începutul lui decembrie, Strike reușise să racoleze de la o agenție de detectivi rivală un fost polițist londonez pe nume Dev Shah. Între Strike și Mitch Patterson, șeful agenției respective, exista o vrajbă care dura de pe vremea în care Patterson îl pusese pe Strike sub supraveghere. Când Shah răspunsese la întrebarea „De ce vrei să pleci de la Patterson Inc?" prin fraza „M-am săturat să lucrez pentru cretini", Strike îl angajase pe loc.

Ca și Barclay, Shah era căsătorit și avea un copil mic. Era mai scund decât ceilalți doi bărbați din agenție și avea gene atât de dese, că Robin crezuse că sunt false. Toți îl simpatizau pe Dev: Strike pentru că prindea repede și era foarte minuțios în rapoarte, Robin pentru că îi plăcea umorul lui sec și, în sinea ei, considera că „nu e bou", Barclay și Midge pentru că Shah demonstrase încă de la început că e jucător de echipă și că nu simte nevoia să pară mai bun decât ceilalți subcontractori și Pat pentru că, așa cum îi recunoscuse într-o zi de vineri lui Robin cu vocea ei hârșâită, în timp ce aceasta îi întindea chitanțele, „nu e cu nimic mai prejos decât Imran Khan, nu? Cu ochii ăia!"

— Mm, e foarte arătos, spuse Robin cu indiferență, în timp ce-și făcea decontul.

Pat își petrecuse mare parte din anul anterior sperând fățiș ca Robin să cedeze farmecului unui fost subcontractor, care era pe cât de atrăgător, pe atât de mizerabil. Robin se simțea recunoscătoare că Dev era căsătorit.

Pentru că avea atât de mult de lucru, fusese forțată să-și amâne pe moment planurile de căutare a unui apartament, dar tot se oferise să fileze de Crăciun casa miliardarului. Îi convenea să aibă un pretext pentru a nu se duce la părinții ei, în Masham, fiind sigură că Matthew și Sarah aveau să facă paradă cu bebelușul lor, de sex încă necunoscut, pe

străzile familiare pe care el și Robin se plimbaseră ținându-se de mână în adolescență. Părinții lui Robin fură dezamăgiți, iar Strike se simțea evident inconfortabil să îi accepte oferta.

— E în regulă, spuse Robin, nevrând să-și detalieze motivele. Prefer să rămân în Londra. Tu ai pierdut Crăciunul anul trecut.

Începea să se simtă epuizată fizic și psihic. Lucrase aproape nonstop în ultimii doi ani, ani care incluseseră despărțirea și divorțul. Răceala sporită care intervenise recent între ea și Strike îi ocupa gândurile și, oricât de puțin și-ar fi dorit să se ducă în Masham, perspectiva de a lucra în timpul Sărbătorilor era categoric deprimantă.

Apoi, la mijlocul lui decembrie, verișoara ei preferată, Katie, o invită pe ultima sută de metri să se alăture unei excursii la schi de Anul Nou. Un cuplu renunțase, când aflase că soția era însărcinată; cabana era deja plătită, așa că Robin nu trebuia decât să-și ia bilete de avion. Ea nu schiase niciodată, dar cum Katie și soțul ei aveau să aibă grijă cu rândul de fiul lor de trei ani, în timp ce celălalt era pe pârtie, avea să existe întotdeauna cineva cu care putea să vorbească, dacă nu voia să petreacă prea mult timp cu căzăturile pe pârtiile pentru începători. Se gândi că excursia ar putea să-i ofere distanțarea și seninătatea de care nu reușea să aibă parte în Londra. Abia după ce acceptase află că, pe lângă Katie, soțul ei și câțiva prieteni comuni din Masham, din grup avea să facă parte și Hugh Jacks „Ciocanul".

Nu îi spuse lui Strike niciunul dintre aceste detalii, ci doar că avea șansa de a merge într-o excursie la schi și că i-ar plăcea să profite de ea, ceea ce însemna doar câteva zile libere în plus de Anul Nou. Conștient că lui Robin i se cuvenea mult mai mult concediu decât propunea ea să-și ia, Strike acceptă fără ezitare și îi ură distracție plăcută.

3

Ochi de culoarea și lucirea vinului
Precum ai tăi pot ameți bărbatul imediat...

Emily Pfeiffer, *O rimă pentru timp*

Pe 28 decembrie, fostul iubit al domnișoarei Jones, care săptămâni în șir păruse să ducă o viață ireproșabilă, gafă în sfârșit în stil mare și cumpără o cantitate însemnată de cocaină în fața lui Dev Shah, apoi o luă în compania a două escorte pe care le duse acasă, în Islington. Exuberantă, domnișoara Jones insistă să vină la birou să vadă fotografiile făcute de Shah, apoi încercă să-l îmbrățișeze pe Strike. Când el o împinse, blând, dar ferm, ea păru mai degrabă intrigată decât ofensată. După ce achită ultima factură, insistă să-l sărute pe Strike pe obraz, îi spuse îndrăzneț că îi datorează o favoare de care speră că el va profita cândva, după care plecă într-un nor de Chanel No. 5.

A doua zi, mama din cazul Păianjenul fu trimisă în Indonezia, să relateze despre o catastrofă aeriană. Cu puțin timp înaintea decolării, îl sună pe Strike ca să-i spună că fiica ei intenționa să petreacă Anul Nou la Annabel, împreună cu familia unei colege. Era sigură că Păianjenul avea să încerce să se întâlnească cu fiica ei acolo și ceru ca agenția să plaseze în acel club de noapte detectivi pentru supraveghere.

Strike, care ar fi preferat să apeleze la oricine altcineva, o sună pe domnișoara Jones, care reuși să-i introducă pe Strike și Midge, ca invitați ai ei, în clubul rezervat membrilor. Strike era hotărât s-o ia cu el pe Midge, nu doar pentru că aceasta putea s-o urmărească pe Picioare la baie, dacă era necesar, ci și pentru că nu voia ca domnișoara Jones să creadă că el urzise toată povestea în speranța că se va culca cu ea.

Oftă ușurat fără nicio remușcare când domnișoara Jones îl sună cu două ore înainte de întâlnire ca să-i spună că fetița ei făcuse febră.

— ...și bona mea *afurisită* a sunat să-mi spună că e bolnavă, iar părinții mei sunt în Mustique, așa că sunt terminată, spuse ea iritată. Dar voi puteți să mergeți: v-am lăsat numele la intrare.

— Îți sunt foarte recunoscător, îi spuse Strike. Sper ca fetița să se facă repede bine.

Închise înainte ca domnișoara Jones să apuce să sugereze alte întâlniri.

La ora 23, el și Midge, care purta un smoching de catifea roșu-închis, se găseau în subsolul clubului din Berkeley Square, față în față la o masă între doi stâlpi îmbrăcați în oglinzi și sub sute de baloane aurii umplute cu heliu, de care atârnau panglici sclipitoare. Ținta lor de 17 ani stătea la câteva mese distanță, cu familia colegei. Privea întruna spre intrarea restaurantului, cu un amestec de speranță și nervozitate. Telefoanele mobile nu erau permise la Annabel, iar Strike recunoscu frustrarea crescândă a adolescenților agitați când sunt forțați să se bazeze doar pe propriile simțuri pentru a obține informații.

— Masă de opt persoane la ora 5, îi șopti Midge. Ești privit.

Strike îi reperă imediat. Un bărbat și o femeie de la o masă cu opt locuri se întorseseră să se uite la el. Femeia, al cărei păr lung era de un auriu-roșcat ca al lui Robin, purta o rochie neagră mulată și pantofi stiletto, ale căror barete se împleteau pe gambele ei cafenii și catifelate până la genunchi. Bărbatul, care etala un sacou de brocart și o eșarfă sclivisită, i se părea vag cunoscut lui Strike, chiar dacă nu-și putu da seama imediat de unde.

— Crezi că te-au recunoscut din ziare? sugeră Midge.

— Sper că nu, fir-ar al naibii, mârâi Strike. Că mă las de meserie.

Fotografia pe care o folosea cel mai des presa data din perioada în care Strike fusese în armată, dar acum avea părul mai lung, era mai bătrân și mult mai corpolent. În acele ocazii în care fusese nevoie să depună mărturie la tribunal, Strike apăruse cu o barbă deasă care îi creștea convenabil de repede când avea nevoie de ea.

Strike descoperi că putea să-i vadă pe cei doi reflectați în oglinzile de pe stâlpul din apropiere și observă că acum discutau cu capetele apropiate. Femeia era foarte atrăgătoare și — în mod cu totul neobișnuit pentru locația aceea — părea să nu aibă nicio operație estetică evidentă la față: încă i se încrețea fruntea când își ridica sprâncenele, buzele nu îi erau nefiresc de pline și era prea tânără — poate în jur de 35 de ani — ca să se fi supus operației care îi conferise celei mai în vârstă femei de la masă un aspect tulburător de mască.

Lângă Strike și Midge, un rus corpolent explica intriga din *Tannhäuser* însoțitoarei lui mult mai tinere.

— ...dar Mezdrich a adus-o la zi, spuse el, și în producția asta Isus apare într-un film despre o orgie din peștera lui Venus...

— *Isus?*

— Da, așa că biserica e nemulțumită și Mezdrich o să fie dat afară, termină rusul posomorât, ducând paharul de șampanie la gură. El se ține tare pe poziție, dar o să se termine prost pentru el, ascultă ce-ți spun.

— Picioare se deplasează, o informă Strike pe Midge.

Adolescenta se ridicase în picioare împreună cu restul grupului, iar tivul din pene de struț al fustei mini se umflă în jurul ei.

— Ringul de dans, ghici Midge.

Avu dreptate. Peste zece minute, Strike și Midge ocupaseră un punct de observație dintr-o nișă de lângă minusculul ring de dans, de unde vedeau clar cum ținta lor dansează în niște pantofi care păreau puțin prea înalți pentru ea, cu ochii zvâcnind frecvent spre intrare.

— Mă întreb dacă lui Robin îi place schiul? îi strigă Midge lui Strike, în timp ce în sală începea să bubuie *Uptown Funk*. O prietenă de-a mea și-a rupt clavicula prima oară când a încercat. Tu schiezi?

— Nu.

— E frumos la Zermatt, spuse Midge tare, apoi adăugă ceva ce Strike nu înțelese.

— Ce?

— Spuneam „mă întreb dacă o să fie agățată?" Anul Nou e o ocazie bună...

Picioare îi făcu semn colegei sale că o să stea pe margine restul dansului. Părăsi ringul, își înșfăcă poșeta și se strecură printre oameni spre baie.

— O să folosească mobilul la budă, prezise Midge, plecând după ea.

Strike rămase în nișă, cu sticla de bere fără alcool deja caldă în mână, având drept singură companie un Bodhisattva imens din ghips. Canapelele de lângă el erau pline de oameni amețiți care strigau unul la celălalt ca să acopere muzica. Strike tocmai își slăbise nodul de la cravată și își descheiase nasturele de sus al cămășii, când îl văzu pe bărbatul în sacou de brocart cum vine spre el, poticnindu-se de picioare și genți. Acum, Strike își dădu, în sfârșit, seama cine e: Valentine Longcaster, unul dintre frații vitregi ai lui Charlotte.

— Nu ne-am văzut de mult, strigă el când ajunse la Strike.

— Da, spuse el, strângând mâna întinsă, cum îți mai merge?

Valentine ridică mâna și își dădu pe spate bretonul lung și transpirat, lăsând să se vadă niște pupile foarte dilatate.

— Nu prea rău, strigă el ca să acopere basul bubuitor. Nu mă pot plânge.

Strike văzu o urmă ușoară de pulbere albă în interiorul uneia dintre nările lui.

— Ești aici cu treabă sau de plăcere? întrebă Valentine.

— De plăcere, minți Strike.

Valentine strigă ceva din care Strike nu înțelese decât numele soțului lui Charlotte, Jago Ross.

— Ce? strigă și el, fără să zâmbească.

— Am spus că *Jago vrea să invoce numele tău la divorț.*

— O să-i fie cam greu, răspunse Strike tare. N-am mai văzut-o de câțiva ani.

— Jago spune altceva, strigă Valentine. A găsit în vechiul ei telefon o fotografie nud pe care ți-a trimis-o ea.

Căcat.

Valentine își sprijini mâna de Bodhisattva ca să-și mențină echilibrul. Partenera lui cu păr auriu-roșcat îi privea de pe ringul de dans.

— Ea e Madeline, strigă Valentine la urechea lui Strike, urmărindu-i privirea. I se pare că ești sexy.

Râsul lui Valentine era ascuțit. Strike sorbi din berea lui în tăcere. În cele din urmă, bărbatul mai tânăr păru să considere că nu mai avea nimic de câștigat stând lângă Strike, așa că se îndreptă de spate, imită un salut militar și dispăru poticnit, exact când Picioare reapărea la marginea ringului de dans și se prăbușea pe un taburet de catifea, într-un fâlfâit de pene de struț și nefericire palpabilă.

— La toaletă, îl informă Midge pe Strike când i se alătură peste câteva clipe. Nu cred că a reușit să prindă semnal.

— Bun, spuse Strike brutal.

— Crezi că el i-a spus că o să vină?

— Așa pare.

Strike mai luă o gură de bere caldă și spuse tare:

— Și câți merg în excursia asta cu Robin?

— Cred că sunt doar șase, țipă Midge drept răspuns. Două cupluri și un tip singur.

— Ah, spuse Strike, dând din cap ca și cum informația nu ar fi avut vreo importanță specială.

— Încearcă s-o cupleze cu el. Mi-a spus ea, înainte de Crăciun... Îl cheamă Hugh Jacks.

Midge îl privi pe Strike semnificativ.

— Poți înțelege altceva din numele lui, continuă ea.

— Ha, spuse Strike, forțându-se să zâmbească.

— Ha-ha, da — nu înțeleg de ce părinții nu spun numele cu voce tare înainte să-l aleagă? îi strigă Midge la ureche.

Strike dădu din cap, cu ochii ațintiți asupra adolescentei care acum se ștergea la nas cu dosul palmei.

Era 12 fără un sfert. Cu puțin noroc, se gândi Strike, după ce se anunța Anul Nou, ținta lor avea să fie luată de familia colegei și transportată în siguranță în casa lor din Chelsea. În timp ce el privea, colega veni să o tragă pe Picioare înapoi pe ringul de dans.

La 12 fără 10, Picioare dispăru iar în direcția toaletei femeilor, cu Midge pe urmele ei. Strike, care ar fi vrut să poată sta jos, deoarece îl durea ciotul, nu găsi altă soluție decât să se sprijine de giganticul Bodhisattva, majoritatea locurilor libere fiind presărate cu genți și sacouri abandonate pe care el nu voia să le mute. Sticla lui de bere era acum goală.

— Nu-ți place Anul Nou sau ceva? auzi lângă el o voce cu accentul londonez specific clasei muncitoare.

Era femeia cu păr auriu-roșcat, acum cu obrajii aprinși și răvășită după dans. Nu o văzuse când se apropiase din cauza agitației din fața lui, căci aproape toată lumea se ridicase să inunde ringul de dans prea mic, tot mai entuziasmată de apropierea miezului nopții.

— Nu e preferatul meu, strigă el drept răspuns.

Femeia era extrem de frumoasă și categoric luată, deși vorbea perfect coerent. Mai multe coliere fine de aur îi înconjurau gâtul subțire, rochia fără bretele i se mula perfect pe sâni, iar paharul de șampanie pe jumătate plin din mâna ei era în pericol să se verse.

— Nici al meu, nu anul ăsta, îi strigă ea la ureche.

Lui Strike îi făcu plăcere să audă un accent de East End printre toate celelalte din înalta societate.

— Ești Cormoran Strike, nu-i așa? Valentine mi-a spus.

— Exact. Iar tu ești...?

— Madeline Courson-Miles. În seara asta nu ești detectiv, nu-i așa?

— Nu, minți el, dar mult mai puțin grăbit s-o alunge decât pe Valentine. De ce nu e Anul ăsta Nou preferatul tău?

— Gigi Cazenove.

— Poftim?

— Gigi Cazenove, spuse ea mai tare, aplecându-se spre el și gâdilându-i urechea cu respirația. Cântăreața? Era o clientă de-a mea.

Când îi văzu privirea inexpresivă, Madeline continuă:

— A fost găsită spânzurată de dimineață.

— Căcat, spuse Strike.

— Da. Avea doar 23 de ani.

Madeline sorbi din șampanie, cu o expresie sumbră, apoi îi strigă la ureche:

— N-am mai cunoscut un detectiv particular până acum.

— Din câte știi tu, spuse Strike, făcând-o să râdă. Tu cu ce te ocupi?

— Fac bijuterii, îi strigă ea cu un zâmbet ușor care îi spuse lui Strike că majoritatea oamenilor i-ar fi recunoscut numele.

Ringul de dans gemea acum de trupuri încinse. Mulți petrecăreți purtau pălării de petrecere sclipitoare. Strike îl văzu pe rusul trupeș care vorbise despre *Tannhäuser* sărind în contratimp pe *Rather Be* al lui Clean Bandit, scăldat în transpirație.

Gândurile îi fugiră spre Robin, aflată undeva în Alpi, poate beată de la vinul fiert, dansând cu bărbatul proaspăt divorțat pe care prietenii insistaseră ca ea să-l cunoască. Își aminti expresia de pe chipul ei când se aplecase s-o sărute.

It's easy being with you, cânta Jess Glynne,
Sacred simplicity,
As long as we're together,
There's no place I'd rather be...[1]

— Mai e un minut până în 2015, doamnelor și domnilor, strigă DJ-ul.

Madeline Courson-Miles ridică privirea spre Strike, își goli paharul de șampanie și se apropie să-i strige iar la ureche.

— Fata aia înaltă în smoching e partenera ta?

— Nu, e o prietenă. Am rămas amândoi singuri în seara asta.

— Deci n-o să se supere dacă te sărut la miezul nopții?

Strike privi în jos spre chipul ei atrăgător și îmbietor, la ochii căprui calzi și părul unduitor care îi cădea pe umerii goi.

— *Ea* nu, spuse Strike pe jumătate zâmbind.

— Dar tu da?

— Pregătiți-vă, urlă DJ-ul.

— Ești căsătorită? întrebă Strike.

---

[1] „E ușor să fiu cu tine/ Sacră simplitate/ Cât vom fi împreună/ Eu nu vreau să fiu altundeva...", în limba engleză în original.

— Divorțată.

— Ieși cu cineva?

— Nu.

— *Zece...*

— În cazul ăsta, spuse Cormoran Strike, punând jos sticla de bere goală.

— *Opt...*

Madeline se aplecă să-și pună paharul pe o masă din apropiere, dar rată marginea: paharul căzu pe mocheta care acoperea podeaua, dar ea dădu din umeri și se ridică la loc.

— *Șase... cinci...*

Madeline își puse brațele în jurul gâtului lui, iar el îi cuprinse talia. Madeline era mai slabă decât Robin: îi simțea coastele prin rochia strâmtă. Dorința din ochii ei era ca un balsam pentru el. Era Anul Nou. *La dracu' cu totul.*

— *...trei... doi... unu...*

Madeline se lipi de el, cu mâinile acum în părul lui și limba, în gura lui. Aerul din jurul lor era sfâșiat de strigăte și aplauze. Nu-și dădură drumul decât când se auziră primele acorduri răgușite din *Auld Lang Syne.* Strike privi în jur. Nici urmă de Midge sau de Picioare.

— Eu va trebui să plec în curând, strigă el, dar aș vrea numărul tău.

— Dă-mi telefonul, atunci.

Madeline îi tastă numărul, apoi îi înapoie telefonul. Îi făcu cu ochiul, apoi se întoarse și plecă, dispărând în mulțime.

Midge reapăru abia după un sfert de oră. Picioare se realătură grupului colegei ei, cu rimelul întins.

— Încerca întruna să găsească un loc în care e semnal, dar nicio șansă, îi urlă Midge la ureche. Așa că s-a întors la budă ca să tragă o porție de plâns.

— Ghinion, spuse Strike.

— Ai cumva ruj pe buze? întrebă Midge, privindu-l fix.

Strike se șterse la gură cu dosul palmei.

— M-am întâlnit cu o veche prietenă de-a maică-mii. Ei... Să ai un 2015 fericit.

— Și tu, spuse Midge.

Îi întinse mâna și Strike i-o strânse. Midge privi pe deasupra mulțimii exaltate care lovea în baloane și trăgea cu tunuri de confetti sclipitoare și strigă la urechea lui Strike:

— Nu m-a mai prins niciodată Anul Nou la toaletă. Sper să nu fie semn rău.

4

Dormi mulțumit, ca trandafirul răbdător.
Iar peste neaua albă să păștești cutezător,
Căci iarna-și este propria-i eliberare.

Helen Jackson, *Ianuarie*

Una peste alta, lui Robin îi plăcuse timpul petrecut la Zermatt. Uitase cum era să dormi opt ore pe noapte; savurase mâncarea, schiul și compania prietenilor și abia dacă tresărise când Katie îi spusese, cu o expresie îngrijorată care se transformase în ușurare când văzuse calmul cu care reacționase Robin, că Matthew o adusese într-adevăr pe Sarah în Masham de Crăciun, împreună cu fiul lor nou-născut.

— L-au botezat William, spuse Katie. Am dat peste ei într-o seară, la Bay Horse. Mătușa lui Matthew stătea cu copilul. Nu-mi place Sarah *deloc*. Atâât de înfumurată.

— Nici eu n-aș putea spune că îmi place, răspunse Robin.

Se bucura să afle că reușise să scape de întâlnirea aproape inevitabilă din orașul natal și, cu puțin noroc, la următorul Crăciun avea să fie rândul familiei lui Sarah să-l găzduiască pe nepot, așa că nu mai exista pericolul unei ciocniri întâmplătoare.

Din camera lui Robin se vedea Matterhornul acoperit de zăpadă, care străpungea cerul albastru strălucitor ca un colț gigantic. Lumina de pe muntele care semăna cu o piramidă se transforma din auriu în culoarea piersicii, trecea de la un albastru ca de cerneală la mov-deschis în funcție de cum bătea soarele și, singură în camera ei, privind îndelung muntele, Robin aproape că simțea cum o cuprinde senzația de distanțare și de liniște pe care o așteptase de la excursia aceasta.

Singura parte a vacanței de care s-ar fi lipsit bucuroasă era Hugh Jacks. Era cu câțiva ani mai mare decât ea și lucra în chimia farmaceutică. Robin bănuia că trecea drept un bărbat chiar bine, cu barba

lui îngrijită de culoarea nisipului, umerii largi și ochii mari și albaștri și nu avea o fire tocmai neplăcută, dar Robin nu se putea abține să-l considere ușor penibil. Indiferent care era subiectul în discuție, Hugh reușea cumva să ajungă iar la divorțul lui, care părea să-l fi luat prin surprindere. După șase ani de căsătorie, soția îl anunțase că nu e fericită, că nu mai era fericită de multă vreme, își făcuse bagajele și plecase. Hugh îi spusese lui Robin întreaga poveste de două ori în primele zile ale vacanței, și după a doua istorisire aproape identică Robin făcuse tot posibilul să nu stea lângă el la cină. Din nefericire, el nu pricepuse aluzia și îi acorda în continuare atenția lui, încurajând-o să-i împărtășească detaliile propriei căsătorii eșuate și folosind un ton lugubru care ar fi fost potrivit dacă amândoi ar fi suferit de aceeași boală terminală. Atunci Robin adoptă o atitudine tonică, spunându-i că avea balta pește și că ea, personal, se bucura să fie din nou liberă. Hugh îi spuse cât de mult îi admira îndrăzneala, cu o expresie ceva mai voioasă în ochii lui albaștri și apoși, iar Robin se temu că el ar fi putut să ia declarația ei de fericită independență drept o invitație tacită.

— E minunat, nu-i așa? o întrebă Katie plină de speranță într-o seară, pe când se aflau într-un bar.

Robin abia reușise să scape de Hugh, după încă o oră de povești despre fosta lui soție.

— E în regulă, spuse Robin, care nu voia s-o ofenseze pe verișoara ei, dar nu e deloc genul meu, Katie.

— De obicei, e foarte amuzant, se arătă Katie dezamăgită. Nu l-ai cunoscut în cea mai bună formă a lui. Stai să-l vezi când bea ceva.

Dar de Anul Nou, după ingerarea unei mari cantități de bere și de șnaps, Hugh deveni la început zgomotos, chiar dacă nu foarte amuzant, apoi sentimental. La miezul nopții, cele două cupluri se sărutară, iar Hugh, cu ochii încețoșați, întinse brațele către Robin, care îl lăsă s-o sărute pe obraz și apoi încercă să se desprindă din îmbrățișare, în timp ce el îi șoptea beat la ureche:

— Ești minunată.

— Mersi, spuse Robin.

Apoi:

— Vrei să-mi dai drumul, te rog?

El făcu întocmai, iar Robin se duse la culcare puțin mai târziu, încuindu-și ușa. Cineva ciocăni imediat după ce ea stinse lumina: Robin rămase întinsă în întuneric, prefăcându-se că doarme, și auzi niște pași îndepărtându-se încet.

Celălalt aspect care îi stricase vacanța perfectă fusese propria ei tendință de a reflecta la Strike și la incidentul de la Ritz. Îi venise destul de ușor să nu se gândească la partenerul său în timp ce se străduia să rămână în poziție verticală pe schiuri, dar altfel mintea ei odihnită revenea întruna la întrebarea ce s-ar fi întâmplat dacă ea și-ar fi abandonat inhibițiile și temerile și l-ar fi lăsat s-o sărute. Asta ducea inevitabil la o altă întrebare, cea pe care și-o pusese cu trei ani în urmă, în timp ce se plimba pe nisipul alb și cald din Maldive. Avea oare să-și petreacă fiecare vacanță pentru tot restul vieții întrebându-se dacă era îndrăgostită de Cormoran Strike?

Nu ești, își spuse ea. *El ți-a oferit șansa vieții tale, poate că îl iubești puțin pentru că e cel mai bun prieten al tău, dar nu ești îndrăgostită de el.* Apoi, mai onest, *și dacă ești îndrăgostită, trebuie să treci peste asta. Da, poate că a fost rănit când nu l-ai lăsat să te sărute, dar mai bine așa decât să creadă că tânjești după el. O parteneră amorezată e, pur și simplu, ultimul lucru pe care și l-ar dori.*

Măcar de-ar fi fost genul de femeie care să se bucure de un sărut într-o seară în care se amețise și apoi să râdă de asta! Pe baza a ceea ce știa despre trecutul amoros al lui Strike, asta îi plăcea lui: femei care jucau jocul acesta cu o nonșalanță pe care Robin nu o învățase niciodată.

S-a întors la birou în a doua săptămână a lui ianuarie, aducând o cutie mare de ciocolată elvețiană. Le-a spus tuturor celor care o întrebau, inclusiv lui Strike, că se simțise minunat.

Partea Întâi

Inima este organul central al întregului sistem
și constă dintr-un mușchi gol pe dinăuntru;
prin contracția lui, sângele este pompat în toate părțile trupului,
printr-o serie complicată de tuburi...

Henry Gray, Scorul Framingham, *Anatomia lui Gray*

5

Straniu mister e a cuvintelor putere!
Viață și moarte au în ele. Un cuvânt
Poate obrazul să îl facă purpuriu,
Plin de atâtea înțelesuri, sau în inimă
Să ducă frigul de acum pustiu.

Letitia Elizabeth Landon, *Puterea cuvintelor*

14 septembrie 2011
Din *The Buzz*, site de știri și divertisment

The Buzz stă de vorbă cu Josh Blay și Edie Ledwell, cuplul de creatori ai desenului animat de mare succes de pe YouTube *Inimă neagră ca noaptea!*

TB: Deci un desen animat despre părți ale corpului care se descompun, două schelete, un demon și o fantomă... cum vă explicați succesul pe care l-a avut?
Edie: Stai puțin, Drek e demon?
TB: Voi să-mi spuneți!
Edie: Eu chiar nu știu.
[Josh râde]
TB: Spuneam doar că, atunci când descrii *Inimă neagră ca noaptea* celor care nu l-au văzut, ei sunt cumva surprinși că e un hit. *[Edie și Josh râd]* V-ați așteptat la reacția asta față de desenul vostru animat care — să fim sinceri — e foarte ciudat?
Edie: Nu, categoric nu.
Josh: Ne distram. Sunt practic o grămadă de glume de-ale noastre.
Edie: Dar s-a dovedit că mult mai mulți oameni decât ne așteptam noi le-au înțeles.

TB: Când spui „glume" — oamenii interpretează în multe feluri povestea!
Josh: Da, și noi... uneori îți zici „a, da, cred că asta voiam să spunem", dar alteori...
Edie: Uneori ei văd lucruri care — mă rog, nu că n-ar exista, dar noi nu așa le-am văzut și nu asta am intenționat să transmitem.
TB: Puteți să-mi dați un exemplu?
Josh: Viermele care vorbește. Nouă ni s-a părut, pur și simplu, amuzant, pentru că un vierme dintr-un cimitir mănâncă, înțelegi, cadavre în descompunere. Așa că ne-a plăcut ideea că el e supărat pe jobul lui și vorbește despre el ca și cum ar fi o muncă grea și plictisitoare. Ca și cum ar lucra într-o fabrică. E doar un vierme care s-a săturat.
Edie: Dar apoi au apărut oameni care au spus că e falic sau mai știu eu cum. Și un grup de părinți s-a plâns...
Josh: ...că facem glume cu penisuri pentru copii.
Edie: Și noi categoric nu facem așa ceva. Viermele nu e un penis.
[Râd toți]
TB: Atunci de ce credeți că *Inimă neagră ca noaptea* a explodat în modul ăsta?
Edie: Nu înțelegem nici noi mai bine decât tine. Noi suntem direct implicați. Nu putem avea o părere obiectivă.
Josh: Putem doar să presupunem că există mult mai mulți oameni cu probleme decât ar fi crezut oricare dintre noi.
[Râd toți]
TB: De ce credeți că-l îndrăgesc atât de mult oamenii pe Inimioară, eroul / inima fără trup? Tu faci vocea lui Inimioară, nu-i așa, Josh?
Josh: Da. Ăă... *[se gândește îndelung]* Poate pentru că el știe că e rău, dar se străduiește să fie bun.
Edie: Dar nu e foarte rău totuși. Altfel n-ar încerca să fie bun.
Josh: Cred că oamenii se identifică cumva cu el.
Edie: A trecut prin multe.
Josh: Mai exact, o cutie toracică, un capac de sicriu și doi metri de pământ.
[Râd toți]
TB: Și ce planuri aveți cu desenul? Rămâneți pe YouTube sau...?
Edie: Noi nu planificăm, nu-i așa?
Josh: Planurile sunt pentru vanitioți.

TB: Dar chestia asta devine foarte mare! Acum câștigați bani din asta, nu?
Josh: Da. Cine ar fi crezut? E o nebunie.
TB: Aveți pe cineva care vă ajută? Un agent sau...?
Josh: Avem o prietenă care se pricepe la lucrurile astea și care ne ajută, da.
TB: Câțiva fani de-ai voștri au creat un joc online inspirat de jocul pe care Drek îl joacă în desen. L-ați văzut?
Josh: Da, l-am văzut acum câteva zile. Impresionantă programare.
Edie: Dar e ciudat, pentru că jocul lui Drek — cel din desen...
Josh: Da...
Edie: ...nu e, de fapt, un joc. Sau, vreau să spun, n-ar fi trebuit să fie, nu?
[Josh scutură din cap]
Edie: Ar fi trebuit să fie mai mult de atât... întreaga idee a jocului e că, de fapt, nu e un joc.
TB: Deci când Drek îi obligă pe toți „să joace jocul"...
Edie: Îi obligă? Nu știu dacă îi obligă. Cred că ei îi fac pe plac pentru că el e plictisit...
Josh: ...plictirit...
Edie: ...scuze, da, e plictirit, așa că ei acceptă să joace jocul, dar întotdeauna se sfârșește foarte prost pentru cineva.
Josh: Jocul lui Drek e... știi *[cu vocea lui Drek]* „joacă jocul, bua!"... respectă regulile. Fă ce trebuie.
TB: Deci e o metaforă?
Edie: Da, dar e paradoxal, pentru că, atunci când vine vorba de el, Drek nu joacă niciodată conform regulilor. Îi place doar să-i urmărească pe ceilalți cum încearcă s-o facă.
TB: Spuneți că nu vă faceți planuri, dar o să existe...?
Josh: Tricouri cu Drek? Acum câteva zile chiar ne-a întrebat cineva de unde poate să cumpere un tricou cu Drek.
Edie: Și noi am zis... tu chiar vorbești serios?
TB: Deci fără articole comerciale?
Edie: *[râzând]* Nu avem în plan așa ceva.
Josh: Ne place să fie așa cum e. Ne place să glumim. Noi nu suntem oameni de afaceri.
Edie: Suntem mai degrabă genul de oameni care stau întinși într-un cimitir și își imaginează inimi fără trup care sar peste tot. *[Râd toți]*

15 septembrie 2011
Fragment din discuția purtată pe chatul din joc de către cocreatorii *Jocului lui Drek*

<15 septembrie 2011 20:38>

Anomie: „jocul lui Drek nu e, de fapt, un joc". Am luat toate regulile din desenul lor nenorocit, ce curvă arogantă și nenorocită

Morehouse: calmează-te

Anomie: chestia asta o să iasă al dracu' de prost pentru Ledwell. Se cacă pe fani când zice că sunt proști că le place jocul nostru

Morehouse: nu zicea asta

Anomie: bineînțeles că asta zicea, a spus că suntem doi idioți care nu înțeleg metaforele ei

Anomie: o să fie doar vina ei dacă fanii se întorc împotriva ei după asta

Morehouse: da, apropo, poate o lași puțin mai moale pe Twitter

Anomie: știi despre ce e vorba, de fapt? Jocul nostru devine prea popular. Ei nu-i convine că între episoade fanii așteaptă de la noi să le oferim divertisment. Se teme că noi căpătăm prea multă putere. După asta o să încerce să ne închidă

Morehouse: Nu crezi că ești cam paranoic? Nu reprezentăm o amenințare, nu facem bani, e un omagiu

Anomie: Nu uita că eu o cunosc. E o ipocrită nenorocită ahtiată după bani.

5 februarie 2013
Din *The Buzz*, site de știri și divertisment

Marele succes de pe YouTube *Inimă neagră ca noaptea* a fost preluat de Netflix

Desenul animat cult *Inimă neagră ca noaptea* va părăsi YouTube în favoarea Netflix, un al doilea sezon fiind deja în lucru. Conform zvonurilor, cuplul de animatori Josh Blay și Edie Ledwell, care și-au imaginat desenul animat în Cimitirul Highgate, au obținut o sumă cu șase cifre de la serviciul de streaming.

Fanii animației au păreri împărțite despre intrarea ei în mainstream. Dacă unii sunt entuziasmați, alții sunt îngrijorați că strânsa legătură dintre creatori și fani va fi acum ruptă.

Superfanul anonim Anomie, creator al jocului multi-player atât de popular, intitulat *Jocul lui Drek,* a scris pe Twitter:

Deci mult-așteptata trădare a lui Ledwell e în curs. Pare că tot ceea ce iubeau fanii va fi sacrificat pentru bani. Pregătiți-vă pentru ce e mai rău, inimi negre.

6 februarie 2013
O discuție purtată pe chatul din joc între Anomie și trei moderatori ai *Jocului lui Drek*

<Canal al moderatorilor>

<6 februarie 2013 21:41>

<Anomie, Inimoasa, Demon1, Vierme28>

Anomie: Ați văzut că The Buzz m-a citat?

Inimoasa: lol. Ești celebru!

Anomie: eram deja celebru

Anomie: toți fanii vor să știe cine e Anomie

Inimoasa: așa e, vrem!

Demon1: eu tot nu înțeleg de ce moderatorii tăi loiali nu pot să știe

Anomie: am motivele mele

Anomie: V-am zis că o să se ducă la Netflix până la urmă, nu?

Inimoasa: Cum de știi întotdeauna ce urmează să se întâmple?!

Anomie: Sunt un geniu. În orice caz, cred că o să avem nevoie de încă 2-3 moderatori, avem din ce în ce mai mult trafic

Anomie: Am putea s-o rugăm pe fata aia, Albacahartia. Pare inteligentă.

Inimoasa: LordDrek joacă de mai mult timp și îmi place enorm de el.

Anomie: ce vrei să spui, „îmi place enorm de el"?

Inimoasa: păi, pare drăguț și e un mare fan al desenului și jocului.

Anomie: nu vreau prieteni din viața reală aici. Regula 14, mai știi? Anonimat total.

Inimoasa: nu-l cunosc în viața reală, pare doar un tip ca lumea!

Anomie: bine, îi întreb pe el și pe Albacahartia. Poate și pe VilePechora, e tot timpul aici, ar putea să se facă util

Inimoasa: nu trebuie să vezi dacă e și Morehouse de acord?

Anomie: de ce?

Anomie: o să fie mulțumit cu orice decid eu

Anomie: eu sunt celebritatea, nu uita

Inimoasa: lol

>

>

>

Inimoasa: Unde e Morehouse, de fapt? Nu prea a mai apărut în ultimul timp.

Anomie: O să se întoarcă, nu-ți face griji.

<Un nou canal privat a fost deschis>

<6 februarie 2013 21:43>

<Demon1 invită pe Vierme28>

<Vierme28 s-a alăturat canalului>

Demon1: e supermodestă, nu? „Sunt un geniu"

Vierme28: Anomie ?

Demon1: cine altcineva?

Vierme28: tu tot crezi că Anomie e fată ?

Demon1: e categoric fată, îmi dau seama din chestiile pe care le spune

Vierme28: Morehouse îl știe pe Anomie din viața reală și spune că e bărbat

Demon1: doar ca să inducă pe toată lumea în eroare

Vierme28: Anomie e cineva , nu ?

Demon1: Toată lumea e cineva, Vierme

Vierme28: vreau să spun , un inițiat al Inimii negre

Demon1: Se poate. Nu știu

Vierme28: aș vrea să nu fi plecat de pe YouTube . N — am Netflix . Am plâns când am auzit

Demon1: Și eu am fost trist, dar Anomie trebuie să înceteze s-o mai ponegrească pe L******, altfel o să ne blocheze

Vierme28: omg nu spune asta , aș muri

28 mai 2014
Din *The Buzz*, site de știri și divertisment

Agentul lui Edie Ledwell confirmă spitalizarea acesteia

Edie Ledwell, cocreatoarea *Inimii negre ca noaptea,* a fost spitalizată în noaptea de 24 mai, dar acum a revenit acasă, a confirmat, după zile întregi de zvonuri, Allan Yeoman, agentul scriitoarei / animatoarei.

Într-o declarație oferită presei, Yeoman, care conduce agenția de creație AYCA, a afirmat:

„La cererea lui Edie Ledwell, confirmăm faptul că a fost internată în spital pe 24 mai, fiind apoi externată. Edie le mulțumește fanilor pentru preocuparea și sprijinul lor și cere să i se respecte intimitatea, pentru a se putea concentra asupra sănătății sale."

Fanii s-au lansat în numeroase speculații, după ce presa a relatat că poliția și salvarea au fost chemate la apartamentul animatoarei pe 24 mai, la puțin timp după miezul nopții, martorii oculari susținând că aceasta era inconștientă când a fost transportată pe targă în ambulanță.

Fanii *Inimii negre ca noaptea,* care au fost considerați „toxici" din cauza comportamentului lor pe internet, au avut reacții împărțite la vestea spitalizării lui Ledwell. Dacă cei mai mulți și-au exprimat îngrijorarea, unii troli au fost criticați pentru că au sugerat că Ledwell simulase o tentativă de sinucidere pentru a atrage simpatia...

28 mai 2014
Chaturi din joc între Albacahartia, cel mai nou moderator al *Jocului lui Drek*, Morehouse și Anomie, cocreatori ai *Jocului lui Drek*

<Canal privat>

<28 mai 2014 23:03>

Albacahartia: deci L****** chiar a
încercat să se sinucidă

Morehouse: așa se pare

Albacahartia: căcat, ce trist

Morehouse: da

Albacahartia: ai vorbit cu Anomie?

Morehouse: încă nu

Morehouse: cred că mă evită

Albacahartia: de ce?

Morehouse: pentru că i-am spus s-o lase în pace pe L****** pe Twitter

Albacahartia: chiar crezi pe bune că ăsta a fost motivul ei? trolii de pe Twitter?

Morehouse: nu știu, dar sigur n-a ajutat-o cu nimic să fie făcută întruna prefăcută și trădătoare

>

Albacahartia: ești atât de drăguț

Morehouse: zău?!

Albacahartia: vreau să spun, cumsecade

Albacahartia: nici măcar nu ești supărat că Anomie își asumă tot meritul pentru joc

Morehouse: n-are decât

Morehouse: Viața înseamnă mai mult decât să ai o grămadă de urmăritori pe Twitter-ul ăla nenorocit

Albacahartia: lol, ești atât de matur. Vorbesc serios, nu la mișto. Chiar ești

Albacahartia: Pot să te întreb ceva?

Morehouse: Întreabă

Albacahartia: Anomie e categoric tip?

Morehouse: da, bineînțeles. De ce mă întrebi asta?

Albacahartia: Demon1 mi-a spus acum câteva zile că el crede că Anomie e fată

Albacahartia: a sugerat cumva că voi doi sunteți împreună

Morehouse: lui Demon1 îi place să agite apele, n-ar trebui să bagi în seamă ce spune despre mine sau Anomie.

Albacahartia: Inimoasa mi-a spus că te-ai certat cu Demon1

Morehouse: da. Uneori e un bou imatur.

Morehouse: stai puțin, a venit Anomie

>

>

>

>

>

>

Albacahartia: ce spune?

>

Morehouse: vrea să moderez eu mâine

>

>

>

>

Albacahartia: îmi făceam griji că știe că ți-am trimis poze

<Un canal privat a fost deschis>

<28 mai 2014 23:05>

<Anomie invită pe Morehouse>

Anomie: salut

<Morehouse s-a alăturat canalului>

Morehouse: Ți-am trimis mesaje toată ziua

Anomie: am fost ocupat. Vreau să moderezi mâine dimineață, eu nu pot.

Morehouse: Nici eu, am termen la o lucrare

Anomie: atunci de ce ești aici? Sau așa o alinți tu pe Albacahartia, <termen la o lucrare>?

Morehouse: ha ha

Anomie: voi doi păreți să vă înțelegeți foarte bine. Sper că nu ați făcut schimb de poze. Regula 14, nu uita

Morehouse: Ai văzut știrile?

>

>

>

>

>

>

>

>

Morehouse: mai ești acolo?

Albacahartia: da

>

>

>

>

Morehouse: bun, nu întârzii mult

Albacahartia: <3

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

Morehouse: gata

Albacahartia: a ascultat ce-ai avut de spus?

>

>

Anomie: ce, „sinuciderea"? da, am văzut

Morehouse: ascultă, trebuie s-o lași în pace pe Ledwell, vorbesc serios

Anomie: Du-te și spune-le celorlalți fani s-o lase în pace. Crezi că eu sunt singurul care s-a săturat ca dracu de ipocrizia și duplicitatea ei?

Morehouse: ești singurul care are 50.000 de urmăritori pe Twitter pe care îi îndemni întruna să-i dea teroare.

Anomie: dacă chiar a încercat să se sinucidă, nu e din cauza Twitter-ului. Probabil e o manevră publicitară

Anomie: presupun că va trebui s-o pun pe Inimoasa să modereze dacă tu nu poți.

Morehouse: dar tu de ce nu poți?

Anomie: programare la spital

Morehouse: căcat, eşti bine?

Anomie: nu e pentru mine, eu sunt doar şoferul

Anomie: doamne fereşte ca nenorocitul să folosească transportul public

Anomie: ei, te las să te întorci la <termenul> tău

<Morehouse a părăsit canalul>

<Anomie a părăsit canalul>

<Canalul privat a fost închis>

Morehouse: cu Anomie nu poți niciodată să-ți dai seama. Poate că a rămas cu ceva.

Morehouse: dar nu-i place că vorbim. Tu și cu mine.

Albacahartia: da, apropo de asta... când îmi trimiți și tu o poză?

Morehouse: nu pot

Morehouse: nu merge camera telefonului

Albacahartia: du-te dracu', Morehouse

Morehouse: lol. Ok, nu-mi place să fiu fotografiat

Albacahartia: nu ți-aș fi trimis ce ți-am trimis azi noapte dacă n-aș fi crezut că faci și tu la fel

Morehouse: ești superbă

Albacahartia: mersi

Morehouse: eu nu sunt

Albacahartia: cui îi pasă? Vreau doar o poză cu tine

Albacahartia: îmi place foarte mult să vorbesc cu tine. Vreau doar să știu cum arăți!

Morehouse: imaginează-ți un tocilar obișnuit

Albacahartia: mie îmi plac tocilarii. Trimite-mi o poză!

Morehouse: și cum e viața la școala de arte?

Albacahartia: uau, ce subtil ai schimbat subiectul

(...)

7 ianuarie 2015
Din *The Buzz*, site de știri și divertisment

Atenție, fani ai *Inimii negre ca noaptea!*

Potrivit unor surse din interior, Studiourile de Film Maverick iau serios în calcul să vă transforme desenul preferat într-un film de lungmetraj! Se spune că discuțiile dintre Maverick, Josh Blay și Edie Ledwell sunt „într-o fază avansată" și se așteaptă să se ajungă la un acord cât de curând. Ce părere aveți despre saltul de la micul la marele ecran? Spuneți-ne în comentarii!

Comentariile sunt moderate. Buzz își rezervă dreptul de a șterge comentariile care contravin recomandărilor.

Carla Meppin Inimă neagră ca noaptea e complet terminat. A devenit o simplă vacă de muls. 402 52

Sharon Leaman Abia aștept, cred că o să fie un film extraordinar! 49 131

Anomie După toată vorbăria cu „fără articole comerciale", acum Nesăbuita de Ledwell stoarce din asta tot ce poate. 984 12

↳ **Brian Daniels** Și de ce să nu profite? 28 49

↳ **Anomie** Pentru că le-o trage fanilor care au pus-o unde e. 889 20

↳ **Brian Daniels** Atunci nu te uita la film. 19 34

↳ **Anomie** Maverick are nevoie de noi mai mult decât de Ledwell. Dacă o concediază, fanii ar putea să acorde filmului o șansă. 996 61

7 ianuarie 2015
Chaturi din joc între șase dintre cei opt moderatori ai *Jocului lui Drek*

<Un nou canal privat a fost deschis>

<7 ianuarie 2015 16:01>

<LordDrek invită pe VilePechora, Albacahartia, Inimoasa, Demon1, Vierme28>

LordDrek: E URGENT

<Albacahartia s-a alăturat canalului>

Albacahartia: e vorba de film?

LordDrek: mult mai tare decât asta

<Inimoasa s-a alăturat canalului>

Inimoasa: omg, ați văzut știrile?

Albacahartia: despre film?

Inimoasa: nu, despre ăia care i-au împușcat pe caricaturiștii din Paris

<Vierme28 s-a alăturat canalului>

<VilePechora s-a alăturat canalului>

Albacahartia: Charlie nu mai știu cum, da

LordDrek: Charlie Hebdo

LordDrek: asta ar trebui să-i facem lui Ledwell. Să ne ducem și s-o împușcăm pe ea și pe toți nenorociții pe care i-a pus să lucreze la film și s-o luăm de la capăt.

VilePechora: lol

Vierme28: Drek nu glumi cu chestii d-astea

Albacahartia: pentru asta ai vrut să ne strângi pe toți la un loc? să plănuim un atac armat?

LordDrek: ești pe aproape

Albacahartia: de ce nu i-ai invitat pe Anomie sau Morehouse?

LordDrek: pe Anomie, o să vezi de ce într-o clipă. Pe Morehouse, pentru că n-am încredere că n-o să fugă să-i spună lui Anomie

Albacahartia: Să-i spună ce?

LordDrek: O să vezi.

Vierme28: începi să mă neliniștești

LordDrek: așteaptă să vezi ce am de spus

LordDrek: abia atunci o să fii neliniștit

<Demon1 s-a alăturat canalului>

Demon1: scuze, a trebuit să mă schimb

VilePechora: îți dai seama că noi nu te putem vedea, nu?

Demon1: ha ha

Demon1: m-am dezbrăcat de echipamentul sportiv

VilePechora: ce sport?

Demon1: fotbal

LordDrek: bun, pregătiți-vă

LordDrek: VilePechora și cu mine am devenit suspicioși față de Anomie

LordDrek: așa că i-am localizat adresa de IP

Albacahartia: wtf?

VilePechora: Am aflat și alte chestii/ am făcut niște conexiuni

VilePechora: dar adresa de IP confirmă cine e ea de fapt

Demon1: Eram SIGUR că e fată!

LordDrek: ei ai avut dreptate

LordDrek: dar nu orice fată

Inimoasa: ce vrei să spui?

LordDrek: bun, uite ce e

LordDrek: Anomie = Edie Ledwell

>

Demon1: wtf nu există așa ceva

Vierme28: ??????????

Albacahartia: nu are niciun sens, ce dracu!

VilePechora: ba da

VilePechora: am fost trași pe sfoară

LordDrek: ca niște fraieri

Inimoasa: de ce ar face ea așa ceva?

LordDrek: face un joc pervers, de-aia

Demon1: scuze, dar n-are cum să fie adevărat

LordDrek: este

LordDrek: o să „bată palma cu Anomie" să facă jocul oficial și o să înceapă să perceapă taxă

VilePechora: numai că nu există nicio Anomie. E jocul lui Ledwell, a fost dintotdeauna

Demon1: eu nu cred

Albacahartia: Nici eu

Albacahartia: Morehouse n-ar accepta niciodată așa ceva

LordDrek: te-ai întâlnit cu Morehouse față în față?

Albacahartia: nu

VilePechora: nici nu l-ai văzut cum își face laba la tine pe webcam?

Albacahartia: du-te dracu, VilePechora

Albacahartia: nu cred că Morehouse ar accepta ca Ledwell să ne păcălească pe toți în halul ăsta, atâta tot

Demon1: ce-ar avea de câștigat dacă se dă drept Anomie și se trolează singură?

LordDrek: simplu: „face cunoștință" cu Anomie și decide că, de fapt, e un tip ca lumea — temerile lui referitoare la supra-comercializare sunt rezonabile și toate căcaturile astea

LordDrek: „hai să monetizăm jocul, Anomie poate să ia el banii, îi merită"

LordDrek: probabil o să pună un copil infirm să-l joace pe Anomie, pentru mai multă culoare

LordDrek: apoi Anomie cel infirm le spune fanilor că acum că a cunoscut-o își dă seama că și-a făcut o părere greșită despre ea, că ea e minunată, Blay e tras pe linie moartă / terorizat de fanii care vor jocul

VilePechora: fanii o iubesc pe Ledwell, ea primește toate articolele pozitive & profiturile

LordDrek: & fanii scot banii, crezând că o să ajungă la Anomie

LordDrek: o singură problemă: Ledwell o să aibă nevoie de un țap ispășitor care să fie învinuit pentru „hackuirea" lui Anomie, sau ce pretext o să găsească pentru că el a ponegrit-o

LordDrek: și are și banii, și abilitățile ca să ne însceneze ceva unuia din noi

Vierme28: eu nu înțeleg. Ea îl urăște pe Anomie .

VilePechora: totul e un simulacru, idiotule. Așa face ea pe victima în fața presei & fanilor

LordDrek: dacă vreți dovada, v-o trimit acum

<LordDrek vrea să trimită un fișier>

<Apăsați Alt+y pentru a accepta fișierul>

>

>

>

>

Vierme28: căcat e o grămadă

Inimoasa: omg cât ați lucrat la asta băieți?

LordDrek: luni în șir

>

>

Inimoasa: uau

Inimoasa: când a ieşit jocul din online a fost când Ledwell era în spital???? Nu făcusem legătura!

Albacahartia: sunteți siguri că datele corespund?

Inimoasa: omg am știut întotdeauna că e o mincinoasă dar ce e aici e dement

Demon1: cum ați obținut e-mailurile către agentul ei???

LordDrek: de la o sursă prietenoasă de la biroul agentului care crede că Ledwell e o mare vacă

Inimoasa: OMG DA — mai știți când a spus că vorbește cu Anomie doar dacă se întâlnește față în față cu el?

VilePechora: da, pregătea terenul

Inimoasa: mi s-a părut atât de ciudat atunci! de ce ar fi vrut să se întâlnească cu el dacă îl ura așa de mult?

VilePechora: tocmai

LordDrek: și citește tweeturile șterse. l-a scăpat de mai multe ori, a postat din greșeală mesajele lui Anomie de pe contul ei

Inimoasa: mi-e greață fizic

VilePechora: și nu uitați, în tot timpul ăsta noi am făcut-o muci pe Ledwell în fața ei

Vierme28: deci asta înseamnă sfârșitul jocului ? Nu mai putem juca ?

Albacahartia: nu, nu asta înseamnă, nu fi prost

Albacahartia: jocul e al nostru, nu al ei

Albacahartia: jocul e mai mare decât Blay / Ledwell

Vierme28: nu mai folosiți aici nume complete , nu e voie ! Regula 14 !

LordDrek: dacă mă întrebați pe mine, B*** ar trebui să afle cât de imensă e trădarea ei

LordDrek: vrea să i-o tragă lui la fel de mult ca nouă

VilePechora: și cum îi spunem?

>

Inimoasa: aș putea să merg eu să mă întâlnesc cu el, dacă vreți

Vierme28: nu știi unde stă

Inimoasa: ba știu. O să mă primească, sunt sigură

Albacahartia: îl știi pe J*** B***? pe bune?

Inimoasa: da. Am uitat, probabil că tu ai intrat după ce le-am spus celorlalți. Am fost asistenta personală a lui L****** și B***

Albacahartia: wtf????

Inimoasa: Drek, am putea merge să vorbim cu J*** împreună.

LordDrek: nu pot, scumpo, îmi pare rău, sunt ocupat cu știi tu ce

Vierme28: ce?

LordDrek: nu contează

Vierme28: eu sunt singurul care nu încalcă niciodată regula 14 ?

Inimoasa: bun atunci mă duc singură și îi arăt dosarul ăsta

LordDrek: vorbești serios?

Inimoasa: bineînțeles, ce face ea e abject

Demon1: Inimoaso, tu o cunoști — chiar crezi că s-ar putea da drept Anomie?

Inimoasa: sincer? Da. Să lucrez pentru ea n-a fost o experiență plăcută. E foarte dură și vrea să obțină tot ce se poate

LordDrek: ești sigură că ești în regulă să mergi singură?

Inimoasa: da, bineînțeles

LordDrek: aș vrea să pot veni și eu

VilePechora: e extraordinar din partea ta, Inimoaso

Inimoasa: totul pentru fani

VilePechora: bun, nu uitați: niciun cuvânt pe canalul moderatorilor sau în fața lui Anomie sau Morehouse

VilePechora: trebuie să fim cât se poate de atenți

VilePechora: și nu vă schimbați comportamentul

VilePechora: fără ironii, aluzii, nimic

VilePechora: pentru că ea o să caute un țap ispășitor, nu uitați

Vierme28: căcat , tre ' să plec , întârzii la muncă

<Vierme28 a părăsit canalul>

Albacahartia: eu trebuie să moderez. Ne vedem mai târziu.

< Albacahartia a părăsit canalul>

Demon1: eu tot nu sunt sigur, oameni buni

VilePechora: citește tot fișierul și o să te răzgândești

<Demon1 a părăsit canalul>

>

>

>

<Inimoasa a părăsit canalul>

LordDrek: au plecat toți?

<Un nou canal privat a fost deschis>

<7 ianuarie 2015 16:25>

<LordDrek invită pe Inimoasa>

<Inimoasa s-a alăturat canalului>

Inimoasa: Salut! Cum merg repetițiile?

LordDrek: E muncă multă, dar așa e Cehov. Ascultă, îmi faci o favoare, scumpo?

LordDrek: Nu-i spune lui Josh de unde ai fișierul.

LordDrek: dacă o să creadă că e întocmit de doi moderatori de la Jocul lui Drek, poate n-o să aibă încredere în el

Inimoasa: bine dar atunci de unde să zic că-l am?

LordDrek: zi că niște fani / surse îngrijorate ți l-au trimis. E credibil, ești un lider al fanilor

Inimoasa: da, e logic. O să încerc să mă duc să mă văd cu Josh sâmbăta asta

LordDrek: ești o eroină. Ține-ne la curent.

Inimoasa: bine xxx

Inimoasa: bun trebuie să mă apuc iar de lucru, vorbim curând xxx

LordDrek: mersi, superbo xxx

<Inimoasa a părăsit canalul>

<LordDrek a părăsit canalul>

<Canalul privat a fost închis>

VilePechora: rofl

VilePechora: Să mor io cât sunt de proști

VilePechora: nu sunt sigur că Demonl a mușcat complet

LordDrek: cui îi pasă ce crede poponarul ăla mic

LordDrek: nu ne trebuie decât să creadă Blay

VilePechora: adevărat

LordDrek: tocmai am făcut-o „superbă" pe scroafa aia grasă de Inimoasa

VilePechora: rofl lingăule

LordDrek: dar a fost de acord să nu spună de unde știe lucrurile astea

VilePechora: incredibil

VilePechora: crezi că Albacahartia o să-i spună lui Morehouse?

LordDrek: nu, dacă are un pic de minte

LordDrek: fitilul a fost aprins, bua

VilePechora: lol dacă chestia asta funcționează...

6

Vei avea faimă! — Ah, ironie! dă trestiei un adăpost
De cea furtună — dă viței atârnate ceva plin
Pe care lujerii ei tandri să se poată împleti —
Dă florii însetate ploaie, iar femeii-acel prinos
De vorbe dragi ale iubirii! Faimă nevrednică!

Felicia Hemans, *Properzia Rossi*

Ultima după-amiază de vineri din ianuarie o găsi pe Robin stând singură la biroul dublu din micul sediu al agenției de pe Denmark Street. Își omora timpul înainte de a pleca să vizioneze un apartament în Acton trecând în revistă dosarul Păianjenului. Pe stradă era mult zgomot: șantiere întinse continuau să perturbe activitatea de pe Charing Cross Road și toate deplasările înspre și dinspre birou presupuneau mersul pe scânduri și pe lângă pickhammerele și fluierăturile constructorilor. Din cauza zarvei de afară, primul semn primit de Robin că un posibil client venise pe neașteptate nu fu zgomotul provocat de deschiderea ușii de sticlă de la intrare, ci țârâitul telefonului de pe birou.

Când răspunse, auzi vocea de bariton a lui Pat.

— Mesaj de la domnul Strike. Sâmbătă ai timp să vizitezi Gateshead?

Era un cod. După ce cu un an în urmă reușiseră să soluționeze un caz vechi, ceea ce adusese agenției încă un val de articole măgulitoare, doi potențiali clienți de o pronunțată excentricitate veniseră pe nepusă masă. Primul, o femeie în mod evident bolnavă mintal, îl implorase pe Barclay, singurul detectiv prezent la acel moment, s-o ajute să dovedească faptul că statul o urmărea prin gura de ventilație a apartamentului ei din Gateshead. Al doilea, un bărbat foarte tatuat care părea ușor maniac, devenise amenințător față de Pat când ea îi spusese că niciun detectiv nu era în acel moment disponibil ca să noteze datele vecinului său, despre care el era convins că face parte dintr-o celulă ISIS. Din fericire, Strike intrase în birou fix în momentul în care bărbatul luase capsatorul lui Pat

și părea că se pregătea să-l arunce spre ea. De atunci, Strike insistase ca Pat să țină ușa exterioară încuiată când era singură la birou și căzuseră toți de acord asupra unui cod care însemna, în esență, „am aici un nebun".

— Amenințător? spuse Robin încet, închizând dosarul Păianjenului.

— Ah, nu, răspunse Pat calmă.

— Bolnav mintal?

— Poate puțin.

— Bărbat?

— Nu.

— Ai rugat-o să plece?

— Da.

— Vrea să vorbească cu Strike?

— Nu neapărat.

— Bine, Pat, o să vorbesc eu cu ea. Vin acum.

Robin închise telefonul, băgă dosarul Păianjenului la loc în sertar și se îndreptă spre anticameră.

O tânără șatenă, cu părul până la umeri și cam ciufulit, stătea pe canapeaua din fața biroului lui Pat. Robin fu izbită imediat de câteva ciudățenii din înfățișarea femeii. Impresia de ansamblu pe care o lăsa era de îngălare, chiar murdărie: avea niște botine până la gleznă, vechi, care ar fi trebuit pingelite, rimelul părea că fusese aplicat cu o zi înainte în mare grabă, iar cămașa îi era atât de mototolită, de ziceai că a dormit în ea. Însă geanta Yves Saint Laurent de lângă ea, de pe canapea, costase probabil peste 1 000 de lire sterline, dacă nu cumva era o imitație, iar haina lungă și neagră de lână părea nouă-nouță și de calitate. Când o văzu pe Robin, femeia trase aer în piept cu un mic icnet și, înainte ca Robin să apuce să zică ceva, spuse:

— Te rog, nu mă da afară. Te rog. Am mare, *mare* nevoie să vorbesc cu tine. *Te rog.*

Robin ezită, apoi spuse:

— Bine, intră. Pat, vrei să-i spui lui Strike că pot să merg la Gateshead?

— Hmm, făcu Pat. Eu una aș fi refuzat.

Robin se dădu în spate s-o lase pe tânără să intre în birou, apoi mimă din buze spre Pat „20 de minute".

În timp ce închidea ușa, Robin observă că părul femeii era puțin încâlcit la spate, ca și cum n-ar mai fi fost periat de zile întregi, însă eticheta care ieșise în dreptul gulerului indica o haină Alexander McQueen.

— Era un fel de cod? spuse femeia întorcându-se spre Robin. Chestia cu Gateshead?

— Nu, desigur că nu, minți Robin cu un zâmbet liniștitor. Ia loc.

Robin se așeză la birou, iar femeia, care părea cam de aceeași vârstă, se instală pe scaunul din fața ei. Deși nepieptănată, prost machiată și trasă la față, era atrăgătoare într-un mod neobișnuit. Fața ei pătrată era palidă, buzele pline, iar ochii aveau o nuanță chihlimbarie frapantă. Judecând după accent, era născută la Londra. Robin observă un tatuaj mic și neclar pe unul dintre degete: o inimă neagră care arăta ca și cum ar fi fost desenată chiar de ea. Își rosese unghiile până la sânge, iar pe arătătorul și pe degetul mijlociu ale mâinii drepte avea pete galbene. Una peste alta, necunoscuta lăsa impresia unei persoane aflate într-o pasă proastă care tocmai fugise din casa unei femei bogate, cu haina și geanta acesteia.

— Presupun că nu pot fuma? întrebă ea.

— Mă tem că nu, la noi nu se fu...

— E în regulă. Am gumă.

Scotoci prin geantă, scoțând mai întâi un dosar de carton maro plin cu hârtii. În timp ce încerca să desfacă o gumă din pachet, ținând în echilibru geanta pe genunchi și strângând dosarul cu o mână, hârtiile dinăuntru alunecară și se împrăștiară pe podea. Din câte putu să vadă Robin, era un amestec de tweeturi printate și note scrise de mână.

— Căcat, scuze, spuse femeia cu respirația tăiată.

Strânse hârtiile căzute și le îndesă la loc în dosar. După ce îl vârî înapoi în geantă și băgă guma în gură, se îndreptă iar de spate, acum și mai răvășită, cu haina mototolită în jurul ei și cu mâinile încleștate pe geanta pe care o ținea în poală de parcă ar fi fost un animal de companie care putea să fugă în orice moment.

— Tu ești Robin Ellacott, nu-i așa?

— Da.

— Speram să te găsesc pe tine, am citit despre tine în ziar, spuse femeia.

Robin fu surprinsă. De obicei, clienții îl voiau pe Strike.

— Pe mine mă cheamă Edie Ledwell. Femeia de dincolo a spus că nu aveți loc pentru clienți noi...

— Mă tem că e...

— Îmi dau seama cât de solicitați sunteți, dar pot să plătesc, spuse femeia, cu o nuanță stranie de surprindere în voce. Chiar pot să plătesc, îmi permit și — ca să fiu foarte sinceră — sunt disperată.

— Mă tem că suntem ocupați până peste cap, începu Robin. Avem o listă de așteptare...

— Te rog, pot să-ți spun doar despre ce e vorba? Măcar atât? Te rog? Și pe urmă, dacă chiar nu puteți — să vă ocupați voi —, poate mă sfătuiți cum să... sau să-mi recomandați pe cineva care ar putea să mă ajute? Te rog?

— Bine, spuse Robin, a cărei curiozitate fusese stârnită.

— Bun, deci ai auzit de *Inimă neagră ca noaptea?*

— Ăă — da, făcu Robin, surprinsă.

Verișoara ei, Katie, vorbise despre acest desen animat într-o seară la cină, în Zermatt. Katie se uitase la *Inimă neagră ca noaptea* când fusese în concediu de maternitate și ajunsese să fie fascinată de el, chiar dacă nu se putuse hotărî dacă era amuzant sau doar straniu.

— E pe Netflix, nu? continuă Robin. De fapt, eu nu l-am văzut.

— Bun, mă rog, nu are prea mare importanță. Ideea e că l-am creat împreună cu fostul meu prieten și e un succes, sau ceva...

Edie păru ciudat de tensionată când rosti acel cuvânt.

— ...și ar putea urma un contract pentru un film, dar asta e relevant doar pentru că... ei, nu e relevant pentru ceea ce aș vrea eu să fie investigat, vreau doar să știi că *pot* să plătesc.

Înainte ca Robin să apuce să spună ceva, începu să turuie.

— Deci doi fani ai desenului nostru, asta era acum câțiva ani — presupun că putem să le spunem fani, cel puțin în prima fază —, fanii ăștia doi au creat un joc online inspirat de personajele noastre. Nimeni nu știe cine sunt cei doi oameni care au făcut jocul. Ei își spun Anomie și Morehouse. Cel mai mare merit îi e atribuit lui Anomie și el are cei mai mulți urmăritori online. Unii zic că Anomie și Morehouse sunt una și aceeași persoană, dar nu știu dacă e adevărat. În fine, Anomie...

Edie inspiră adânc.

— ...el — sunt sigură că e un „el" — și-a făcut o misiune din a... a...

Edie râse brusc, un râs complet lipsit de umor: ar fi putut la fel de bine să plângă amarnic.

— ...din a-mi face viața cât mai insuportabilă. E ca... e ceva zilnic, nu mă slăbește niciodată, nu încetează niciodată. A început când eu și Josh am dat un interviu și am fost întrebați dacă am văzut jocul lui Anomie și dacă ne-a plăcut. Și — e greu de explicat — în desen e un personaj numit Drek, înțelegi? Mi-aș dori ca dracu' să *nu* existe un personaj numit Drek, dar acum e prea târziu. În fine, în desenul nostru Drek pune celelalte personaje să joace un joc și inventează întruna reguli noi și întotdeauna lucrurile se sfârșesc prost pentru toți ceilalți în afară de el. Jocul lui nu e, *de fapt*, un joc, nu are nicio logică, doar face mișto de celelalte personaje. Revenind... la interviul ăsta am fost întrebați dacă am văzut jocul

lui Anomie și Morehouse și eu am spus că da, dar că jocul din desenul nostru nu e, de fapt, un joc. E mai mult o metaforă — scuze, îmi dau seama cât de stupid sună, dar de acolo a început totul, nu-i așa, când eu am spus că jocul lui Anomie nu era, de fapt, la fel cu jocul lui Drek din desen. În fine, când interviul a apărut pe internet, Anomie a luat-o razna. A început să mă atace nonstop. A spus că ei făcuseră toate regulile jocului lor fix după regulile lui Drek, așa că de ce dracu' m-am apucat eu să zic că jocul e lipsit de acuratețe? Și o grămadă de fani au fost de acord cu el, zicând că eu denigram jocul pentru că era gratuit și voiam să-l opresc ca să fac un joc Drek oficial și să profit de pe urma lui. Eu am crezut că o să treacă cu timpul, dar era din ce în ce mai rău. Nici nu poți să — a depășit orice — Anomie a postat pe net o poză cu apartamentul meu. I-a convins pe oameni că am lucrat ca prostituată când eram lefteră. Mi-a trimis poze cu mama mea moartă, susținând că mint în legătură cu moartea ei. Și fanii au crezut toate astea și m-au atacat pentru chestii pe care nu le-am făcut niciodată, nu le-am spus niciodată, lucruri pe care nu le cred. Dar știe despre mine și lucruri adevărate, lucruri pe care n-ar trebui să le știe. Anul trecut...

Robin văzu că lui Edie îi tremurau degetele cu care-și ținea geanta scumpă.

— ...am încercat să mă sinucid.

— Îmi pare foarte..., începu Robin.

Dar Edie făcu un gest de nerăbdare: în mod evident, nu voia compasiune.

— Aproape nimeni n-a știut că am făcut asta, dar Anomie a știut înainte să apară în presă; știa până și la ce spital fusesem. A postat un tweet despre asta, spunând că fusese doar o păcăleală, ca să-i fac pe fani să le pară rău pentru mine. În fine, duminica trecută...

Vocea lui Edie începu să tremure.

— Josh — el e tipul cu care am creat *Inimă neagră ca noaptea* —, cum am spus, noi eram... am fost combinați, dar ne-am despărțit, dar încă lucrăm împreună la desen — Josh m-a sunat și mi-a spus că circulă zvonul că *eu* sunt Anomie, că mă atac singură pe net și născocesc minciuni despre mine ca să obțin atenția și compasiunea oamenilor. Eu am zis „Cine zice asta?", dar Josh n-a vrut să-mi spună, mi-a zis doar: „Asta am auzit". Și mi-a zis că vrea să audă direct de la mine că nu e adevărat. Eu i-am spus *„Cum dracu' poți să crezi, fie și pentru o clipă, că ar putea fi adevărat?"*

Edie aproape că țipa acum.

— I-am închis, dar el a sunat din nou, ne-am certat iar și au trecut două săptămâni sau pe acolo și el încă mai crede asta și nu pot să-l conving...

Se auzi un ciocănit la ușă.

— Da? strigă Robin.

— Vrea cineva cafea?

Pat deschise ușa puțin și își plimbă privirea de la Robin la Edie. Robin știa că voia să verifice dacă totul e în ordine, după ce o auzise pe Edie ridicând vocea.

— Eu nu vreau nimic, Pat, mersi, spuse Robin. Edie?

— Eu nu, mersi, spuse Edie.

Pat închise ușa la loc.

— Așa că alaltăieri, reluă Edie, Josh și cu mine am vorbit iar la telefon și de data asta Josh mi-a spus că are un dosar cu „probe"...

Edie schiță în aer niște ghilimele.

— ...care *demonstrează* că, de fapt, eu sunt Anomie.

— Astea sunt...? începu Robin, arătând spre geanta cu dosarul de carton din poala lui Edie.

— Nu, astea sunt doar chestiile pe care mi le-a scris Anomie pe Twitter — cred că presupusul dosar de căcat al lui Josh nici nu există. I-am zis: „De unde îl ai?" Și el n-a vrut să-mi spună. Era luat, fumează o grămadă de iarbă. I-am închis iar. Mi-am petrecut toată ziua de ieri umblând de colo-colo, gen, și... Ce dracu' de dovadă poate să aibă că eu sunt Anomie? E *ridicol,* fir-ar al dracu'!

Vocea îi crescu iar și apoi i se frânse. Acum, din ochii ei chihlimbarii țâșniră lacrimi; când și le șterse, Edie își întinse rimelul în dâre late și cenușii pe obraji și pomeți.

— Prietenul meu era la muncă și eu mă simțeam atât de disperată, apoi m-am gândit că există o singură modalitate de a pune capăt acestei chestii. Trebuie să dovedesc cine e Anomie. Pentru că eu cred că *știu.* Îl cheamă Seb Montgomery. A fost la școala de arte cu Josh. Josh a fost dat afară, dar el și Seb au rămas prieteni. Seb ne-a ajutat să facem animația la primele două episoade din *Inimă neagră ca noaptea.* E un bun animator, dar când am continuat, n-am mai avut nevoie de el și știu că, după ce am început să avem mulți urmăritori, s-a supărat din cauza asta și a dat vina pe mine. E adevărat că mie nu mi-a plăcut niciodată prea mult, dar nu l-am presat pe Josh să scape de el, pur și simplu nu mai aveam nevoie de el. Seb și Josh sunt în continuare prieteni și Josh spune oricui *orice,* nu are niciun fel de filtru, mai ales când e nervos sau luat, adică mai tot timpul, și așa putea să afle Seb

toate chestiile personale pe care Anomie le știe despre mine, dar ceea ce *dovedește* că e Seb...

Lui Edie i se albiseră nodurile degetelor pe geantă.

— ...e faptul că Anomie știe ceva ce eu i-am spus doar lui Seb. Înțelegi, există în desen un *alt* personaj...

Deși chiar o compătimea pe musafira care îi căzuse pe cap, Robin se uită discret la ceas. Minutele se scurgeau și ea avea de văzut un apartament în Acton.

— ...numită Albăcahârtia, e o fantomă, și a provocat *și ea* o grămadă de probleme — dar asta nu —, ce e relevant e că într-o seară i-am spus lui Seb la pub că pentru unele trăsături de caracter ale personajului Albăcahârtia am folosit-o ca sursă de inspirație pe o fostă colegă de apartament. Și acum o lună, Anomie a postat asta pe Twitter, dând numele colegei de apartament. L-am sunat pe Seb. I-am zis: „Cui i-ai spus despre Albăcahârtia și Shereece?" Și el s-a prefăcut că nici nu-și mai amintește că i-am spus. Minte. Eu *știu* că Seb e Anomie, *știu* că el e și trebuie să dovedesc asta, trebuie, nu mai pot continua așa. Acum șase luni...

Edie o ignoră când Robin dădu s-o întrerupă iar.

— ...am intrat eu însămi în joc, să mă uit la el din interior. Arată, într-adevăr, minunat; cine a făcut animația e categoric talentat, dar nu e la fel de bun ca un joc pe bune — e mai mult o cameră de chat animată. Din câte îmi dau seama, o grămadă de fani intră doar ca să mă ponegrească pe mine. Am încercat să întreb alți jucători cine e Anomie și dacă știu ceva despre el. Probabil cineva i-a spus că pun prea multe întrebări, pentru că am fost banată. N-am dormit aproape deloc azi-noapte și când m-am trezit numai asta aveam în cap, că trebuie să fac ceva pentru că așa nu se mai poate. Am nevoie de un investigator profesionist și de asta...

— Edie, spuse Robin, reușind în sfârșit s-o întrerupă, înțeleg perfect de ce vrei să afli cine e Anomie și îmi dau seama prin ce treci, dar...

— Te rog, spuse Edie, care păru că se face mică în haina ei masivă. Te rog, ajută-mă. În acest moment sunt dispusă să plătesc oricât.

— Noi nu ne ocupăm de genul de activitate care s-ar putea să fie necesară aici, spuse Robin cu sinceritate. Cred că ai nevoie de cineva specializat în investigații cibernetice, ceea ce noi n-am făcut niciodată. Și nu avem...

— Nu-ți poți imagina cum e... mă gândesc întruna cine este, cine mă urăște atât de tare. Modul în care vorbește... de Josh îi place, dar pe mine mă *urăște*. Cred că se consideră adevăratul — nu știu —, cred că e convins că el ar trebui să dețină controlul total asupra *Inimii negre*, să decidă

intriga, să pună condiții companiei cinematografice, să facă el castingul pentru actorii de voce — așa vorbește întruna, ca și cum el ar trebui să fie la conducere, iar eu sunt doar un... un *parazit* deranjant care s-a agățat întâmplător de lucrul pe care el îl iubește.

— Ascultă, spuse Robin cu blândețe, o să-ți dau numele a două agenții care ar putea să te ajute, pentru că nu cred că noi suntem potriviți pentru tine.

Robin scrise numele pe o bucată de hârtie și i-o întinse lui Edie.

— Mulțumesc, spuse ea cu voce subțire, privind hârtia care îi tremura în mână. Mi-aș fi dorit... aș fi vrut să fii tu, dar dacă nu puteți, atunci...

Băgă hârtia în geantă, iar Robin își stăpâni impulsul de a-i spune să fie atentă să n-o piardă, ceea ce părea foarte posibil. Observând că Robin se uită la geantă, Edie o ridică ușor în poală.

— O am doar de o lună, spuse ea, întorcând-o să-i arate lui Robin mai multe pete negre pe pielea de un roșu-închis. Mi-a curs pixul. Sunt dezastru la păstrat lucrurile. Am cumpărat-o pentru că mi-am spus că o merit, pentru că avem succes...

Tonul lui Edie se umplu de amărăciune.

— Ha-ha-ha, continuă ea. Ce mare succes.

Se ridică în picioare, ținând strâns geanta. Robin făcu același lucru. Lumina puternică din birou scotea în evidență paloarea lui Edie, iar când Robin se apropie de ea să-i deschidă ușa, își dădu seama că ceea ce i se păruse a fi murdărie sau machiaj erau, de fapt, niște vânătăi.

— Ce-ai pățit la gât?

— Ce? spuse Edie.

— Gâtul tău, spuse Robin arătând cu degetul. E învinețit.

— Ah.

Edie duse mâna spre locul unde Robin observase vânătăile.

— Nu e nimic, sunt neîndemânatică. După cum cred că ai observat.

Pat întoarse privirea când Robin și Edie intrară în anticameră.

— Aș putea să merg la toaletă? întrebă Edie cu o voce sugrumată.

— Pe palier, imediat lângă ușă, spuse Robin.

— Bine. Ei, atunci... la revedere.

Ușa de sticlă se deschise și se închise, Edie Ledwell dispăru.

7

Ea fuge mai departe, de flămânzii ogari care țâșnesc,
Fuge mai departe, tot mai aprig urmată de vânători...

Amy Levy, *Fuga spre moarte*

— Despre ce a fost vorba? întrebă Pat cu vocea ei scrâșnită.

— Voia să investigăm pe cineva care o terorizează pe internet, spuse Robin.

Deși era adevărat că nu mai aveau loc pentru încă un client și că agenția nu era specializată în investigații cibernetice, Robin ar fi vrut să poată lua cazul lui Edie Ledwell. Cu cât agenția avusese mai mult succes, cu atât crescuse numărul indivizilor antipatici cu care avusese de-a face. Desigur, cei care voiau să dovedească infidelitatea sau trădarea cuiva erau, prin definiție, supuși unui anumit stres, dar unii dintre clienții lor recenți, mai ales miliardarul din South Audley Street, manifestaseră o tendință clară de a o trata pe Robin ca pe o fată în casă, iar sincerul „Aș fi vrut să fii tu" al lui Edie Ledwell o mișcase. Prin ușa de sticlă se auzi zgomotul puternic al apei trase la toaleta de pe palier, apoi Robin văzu trecând umbra întunecată a hainei negre a lui Edie și o auzi cum coboară zăngănind scara metalică.

— Ai refuzat-o? întrebă hârșâit Pat, după ce trase un fum lung din țigara electronică.

— N-am avut încotro.

Se duse spre zona de bucătărie. Mai avea timp exact de un ceai înainte să plece spre Acton.

— Bun, spuse Pat fără menajamente, reîncepând să tasteze. Nu mi-a plăcut de ea.

— De ce? întrebă Robin, întorcându-se s-o privească pe asistenta biroului.

— Prea melodramatică, dacă mă întrebi pe mine. Și i-ar prinde bine un pieptănat ca lumea.

Obișnuită cu judecățile rapide și intransigente ale lui Pat, care se bazau mai ales pe înfățișarea oamenilor și uneori pe vaga lor asemănare cu persoane din trecutul ei, Robin nu-și bătu capul s-o contrazică.

— Vrei ceai? întrebă ea, în timp ce ceainicul fierbea.

— Minunat, mersi, spuse Pat, bălăbănind țigara electronică în timp ce continua să tasteze.

Robin făcu ceai pentru amândouă, apoi se întoarse în birou, închise ușa și se așeză iar. După ce privi distrată dosarul Păianjenului timp de câteva secunde, îl dădu deoparte, porni calculatorul și scrise pe Google „animație Inimă neagră ca noaptea".

Un desen indie creează un adevărat cult..." „succes fulminant..." „De la YouTube la Hollywood: va reuși Inimă neagră ca noaptea *să facă tranziția la marele ecran?"* Robin intră pe YouTube, găsi primul episod al desenului animat și îl porni.

Pe acorduri stranii și cristaline de pian, o ceață plină de vârtejuri se împrăștia încet, lăsând să se vadă niște pietre funerare luminate de lună. Cadrul se deplasă peste câțiva îngeri de piatră acoperiți de iederă, până când apăru o siluetă feminină translucidă, albă ca fildeșul, care stătea singură, printre morminte.

— *Trist, atât de trist,* oftă fantoma și, chiar dacă fața îi era redată simplist, zâmbetul ei ușor arăta ciudat de sinistru.

Fantoma se întoarse și se îndepărtă plutind printre morminte până dispăru în întuneric. În prim-plan, ceva strălucitor și negru păru să țâșnească din pământ cu un lipăit neplăcut. Când se întoarse spre cameră, Robin văzu că era o inimă neagră ca tăciunele, cu o față zâmbitoare și inocentă care contrasta total cu aspectul ei grotesc în rest. Robin abia dacă auzi ușa exterioară de sticlă deschizându-se din nou, în timp ce inima flutura o arteră retezată și spunea, cu timbrul voios al unui prezentator de televiziune pentru copii:

— *Bună! Eu sunt Inimioară. Locuiesc aici, în Cimitirul Highgate, împreună cu prietenii mei. Poate vă întrebați de ce nu m-am descompus...*

Se auzi un ciocănit în ușă și Midge intră, fără să mai aștepte un răspuns.

— Ah, scuze, spuse Midge, credeam că e după-amiaza ta liberă. Îmi trebuia...

Se întrerupse, deconcertată, și se duse în spatele lui Robin ca să se uite la ecran. Inimioară sărea acum printre morminte, prezentând tot felul de personaje care se târau afară din pământ ca să i se alăture.

— Cred că glumești, spuse Midge consternată. Și tu?

Robin închise sonorul desenului animat.

— Ce vrei să spui, și eu?

— Fosta mea era *obsedată* de desenul ăsta nenorocit. E o *porcărie*. Zici că a fost făcut de niște drogați.

— Acum îl văd prima oară. Unul dintre creatori tocmai a fost aici, voia să facem ceva pentru ea.

— Cine? Ledwell și nu mai știu cum?

— Da, spuse Robin, mirată că Midge îi știa numele.

Înțelegându-i surprinderea, Midge spuse:

— Beth o ura.

— Serios? De ce?

— Habar n-am. Fanii ăia sunt toxici.

Apoi Midge adăugă cu voce pițigăiată:

— *Joacă jocul, bua!*

— Ce? spuse Robin, începând să râdă.

— E vorba lor. În desen. Beth o spunea întruna dacă eu nu voiam să fac ceva. *Joacă jocul, bua!* Absolut ridicol. Ea juca și jocul. Pe net.

— Cel făcut de Anomie? întrebă Robin, interesată.

— Habar n-am cine l-a făcut. Tâmpenii infantile.

Midge luă dosarul Păianjenului de pe birou.

— Pot să iau ăsta? Tre' să adaug niște note.

— Ia-l.

În timp ce Midge ieșea din cameră, lui Robin îi sună mobilul: era Strike. Puse pe pauză animația care avea sonorul închis.

— Salut.

— Salut, spuse Strike, care părea să fie într-un loc aglomerat, după traficul care se auzea pe fundal. Scuze, știu că e după-amiaza ta liberă...

— Nicio problemă, sunt tot la birou. Am un apartament de vizionat în Acton la 6; nu avea rost să mai trec pe acasă.

— Ah, bine. Ce zici dacă facem schimb de sarcini mâine? Mie mi-ar fi mai ușor să mă ocup de Sloane Square decât de Camden.

— Da, e în regulă, spuse Robin.

Pe ecranul din fața ei, inima neagră stătea încremenită, arătând spre intrândul întunecos al unui mausoleu.

— Mulțumesc, rămân dator, spuse Strike. E totul în regulă?

Detectase o notă stranie în vocea lui Robin.

— Da, doar că tocmai a venit un Gateshead. Mă rog, Pat a crezut că femeia e un Gateshead. Nu era de fapt. Ai auzit vreodată de *Inimă neagră ca noaptea?*

— Nu. Ce e, o crâșmă?

— Un desen animat, spuse Robin și îl porni din nou.

Animația avea în continuare sonorul oprit: Inimioară se trăgea înapoi, temător, din fața unei siluete care se ivea încet din întrândul mormântului. Silueta era mare, cocoșată și înveșmântată în negru, cu o față ca un cioc uriaș.

— Unul dintre creatori voia să investigăm un fan care îi face necazuri pe net.

— Aha, spuse Strike. Și ce i-ai zis?

— Că nu avem loc, dar i-am spus că și Patterson Inc, și McCabes se ocupă de investigații cibernetice.

— Hm. Nu-mi place să-i dau de lucru lui Patterson.

— Am vrut s-o ajut, spuse Robin pe un ton ușor defensiv. Era praf.

— Corect. Ei, mersi pentru schimb, rămân dator.

După ce Strike închise, Robin dădu drumul la volum. Se mai uită cam un minut, dar nu înțelese mare lucru. Poate că ratase niște momente importante din intrigă în timp ce volumul era închis, dar una peste alta n-avea cum să nu fie de acord cu Midge: lăsând laoparte faptul că animația era minunată, avea aerul unei fantezii macabre a unui drogat.

Era pe punctul de a închide calculatorul, când Pat ciocăni și intră iar în cameră.

— Am găsit ăsta la baie, spuse ea fluturând dosarul de carton. Probabil l-a lăsat fata aia ciufulită. Era pe rezervorul de apă.

— Ah, spuse Robin luându-l. Sigur... ei, poate se întoarce după el. Dacă nu, ar trebui să găsim o adresă ca să i-l trimitem. Ai putea să te uiți puțin să vezi dacă are un agent sau ceva, Pat? O cheamă Edie Ledwell.

Pat pufni, ceea ce, în mod evident, însemna că n-o plăcea mai mult pe Edie Ledwell acum că-și uitase dosarul și ieși.

Robin așteptă ca ușa să se închidă, apoi deschise dosarul. Edie printase un număr mare de tweeturi ale lui Anomie, pe care făcuse adnotări cu un scris impetuos cu totul aparte.

Anomie avea peste 50 000 de urmăritori pe Twitter. Robin începu să răsfoiască tweeturile, care nu mai erau în ordine cronologică după ce se împrăștiaseră pe podea.

Anomie
@AnomieGamemaster

Cei care cred poveștile lacrimogene cu sărăcia ale Nesătulei de Ledwell ar trebui să știe că unchiul ei bogat i-a dat de două ori sume mari de bani la începutul anilor 90. #EdieMincinoasa

16:21 22 sept 2011

Edie scrisese sub acest tweet: *Anomie îmi spune fie „Nesătula de Ledwell" pentru că am fost bulimică și pentru că, evident, îmi pasă doar de bani, fie „Edie Mincinoasa" pentru că se presupune că mint nonstop despre trecutul meu și sursele mele de inspirație. E adevărat că unchiul meu mi-a dat niște bani. 200 de lire prima dată și apoi 500 de lire. A doua oară trăiam pe străzi. Mi-a dat banii și mi-a spus că nu poate să facă altceva pentru mine. Josh știe asta și ar fi putut să-i spună lui Seb foarte ușor.*

Robin dădu pagina.

Anomie
@AnomieGamemaster

Nesătula aia de Ledwell râde în privat că vaca pretențioasă de Albăcahârtia e inspirată dintr-o fostă colegă de apartament neagră pe nume Shereece Summers. Așa, Nesătulo, dă în ăia mai slabi.

3:45 24 ianuarie 2015

I-am spus lui Seb că, atunci când am conturat fantoma Albăcahârtia, am împrumutat cumva unele părți de la Shereece, dar nu am spus niciodată altcuiva că ea mi-a fost în parte sursă de inspirație.

Robin se uită la următorul tweet.

Anomie
@AnomieGamemaster

O știre interesantă, fani ai jocurilor. Poate că #Nesatulade-Ledwell disprețuiește jocul NOSTRU, dar se dovedește a fi expertă în #AltFeldeJoc

> **Max R@mreger#5**
> Nu sunt mândru de asta, dar am plătit-o pe @EdLedDeseneaza pentru o muie în 2002

16:21 13 aprilie 2012

Asta, scrisese Edie, *e una dintre tacticile lui preferate. Îi pune pe alți hateri cu care se înțelege bine să-i facă munca murdară, să inventeze afirmații pe care el le poate reposta, ca să nu fie raportat pentru inventarea acestor idioțenii.*

Robin dădu iar pagina.

Anomie
@AnomieGamemaster

Am auzit că Edie Ledwell „a încercat să se sinucidă". Niciun comentariu de la agentul ei
Are cineva alte informații?

22:59 24 mai 2014

Anomie
@AnomieGamemaster

O sursă îmi spune că e la Spitalul Kensington. Cică supradoză

23:26 24 mai 2014

Sub asta, Edie scrisese: *Anomie a aflat ce s-a întâmplat la doar câteva ore. Cred că Josh era singura persoană care știa.*

Anomie
@AnomieGamemaster

Hmmmmm...

> **Johnny B** @jbaldw1n >>
> Răspuns către @AnomieGamemaster
> ei, e ciudat, pentru că sora mea lucrează la spitalul ăla și a văzut-o cum intră pe picioarele ei, neajutată de nimeni și râzând

24:16 24 mai 2014

Aiurea. N-am intrat pe picioare în spital. Nu-mi amintesc nimic despre cum am ajuns acolo, eram inconștientă. Tipul ăsta, Johnny, e alt spiriduș de-al lui care îl ajută și îl alimentează cu minciuni.

Anomie
@AnomieGamemaster

?

Sally Anne Jones @SAJ345_>
Răspuns către @AnomieGamemaster
Nu vreau să fac pe deșteapta, dar la spitalul ăla se fac o grămadă de intervenții estetice. Dacă ar fi făcut supradoză probabil ar fi existat o declarație?

13:09 24 mai 2014

Sally Anne asta e un cont-marionetă, creat în aceeași seară și care nu a mai postat niciodată. De atunci încolo s-a spus că am operație la nas.

Sub asta erau câteva răspunsuri la vestea tentativei de sinucidere a lui Ledwell.

Max R@mreger#5
Răspuns către @AnomieGamemaster
vrăjeală. S-a dus să-și aranjeze nasul ăla imens #DosarulNasul

---

Discipolul lui Lepine@D1scipolulluiLepine
Răspuns către @AnomieGamemaster
Stă cineva lângă spital? Ar putea să-i facă ușor o poză când pleacă #DosarulNasul

---

Algernon Gizzard Esq@Gizzard_Al
Răspuns către @AnomieGamemaster
să moară din cauza operației nereușite la nas ar fi superamuzant
😂😂😂

DrekESpiritulMeuAnimal@joacajoculluiDrek
Răspuns către@Gizzard_Al @D1scipolulluiLepine @AnomieGamemaster
😂😂😂😂😂😂😂😂😂

Zozo @inimaneagra28
Răspuns către @AnomieGamemaster
Nu mia râde de asta . dacă e real .

Laura May @Floare_Mai*
Răspuns către @AnomieGamemaster
dacă chiar a încercat să se sinucidă ce faci tu nu e ok

Andi Reddy @ydderidna
Răspuns către @Floare_Mai* @AnomieGamemaster
dacă chiar ar fi făcut-o ar exista o declarație
#trolarepentrucompasiune

Robin se uită la ceas: era timpul să plece dacă voia să vadă apartamentul din Acton. Închise dosarul și îl duse în anticameră, împreună cu cana goală. Midge stătea pe canapea și-și adăuga notițele la dosarul Păianjenului.

— Ce faci în seara asta? întrebă Pat, în timp ce Robin își lua haina din cuierul de lângă ușă.

— Mă duc să văd un apartament în Acton. Sper din suflet să fie mai bun decât ultimul. În baie tavanul era plin de mucegai, iar chiuveta abia se mai ținea în perete. Agentul imobiliar a spus că „necesită îmbunătățiri".

— Imobiliarele din Londra, murmură Midge fără să ridice privirea. Eu stau practic într-o cutie de chibrituri, fir-ar al dracu'.

Robin le spuse la revedere celorlalte două femei și plecă. Pe Denmark Street se lăsase frigul. În timp ce mergea spre stația de metrou, se trezi că se uită cu atenție la trecători în căutarea lui Edie Ledwell, care ar fi putut să observe până acum că-și uitase dosarul, dar nici urmă de ea.

Era aproape ora de vârf, iar Robin nu reușea să identifice acel lucru care o sâcâia. Abia când ajunse în capul scărilor rulante își dădu seama că nu avea nimic de-a face cu Edie Ledwell sau cu desenul ei animat.

Strike nu era de serviciu în seara asta, așa că unde anume își petrecea noaptea de-i venea mai ușor a doua zi dimineața să fileze apartamentul lui Degete din Sloane Square decât școala din Camden unde învăța Picioare?

8

O fată nepăsătoare și neînfricată...
Bună la inimă de obicei,
Însă cumva mai slobodă la vorbă,
Îndurerând pe cei din jurul ei.

Christina Rossetti, *Jessie Cameron*

Intrarea în Nightjar, un bar care te ducea cu gândul la perioada prohibiției americane și spre care se îndrepta Strike în seara aceea, nu era ușor de găsit. Prima oară rată ușa discretă de lemn de pe City Road, așa că se văzu nevoit să se întoarcă. După ce sună și își spuse numele, ușa i se deschise, iar el coborî la subsol într-un bar slab luminat, care era decorat cu lemn închis la culoare și avea pereții din cărămidă netencuită.

Asta avea să fie cea de-a șasea întâlnire a lui Strike cu Madeline Courson-Miles. Fiecare dintre serile anterioare petrecute împreună începuse într-un bar sau restaurant ales de Madeline și sfârșise în casa ei veche din Pimlico, în care stătea împreună cu fiul său Henry, pe care îl născuse la 19 ani. Tatăl lui Henry, cu care Madeline nu se căsătorise, avea și el tot 19 ani când ea rămăsese însărcinată. Ajunsese un designer de interior de succes, iar Strike era impresionat de cât de amiabilă părea să fie relația lor.

De când se despărțise de tatăl lui Henry, Madeline se căsătorise și divorțase de un actor care o părăsise pentru actrița care juca în rolul principal în primul lui film. Strike era în mod evident foarte diferit de bărbații din lumea artei cu care fusese Madeline până atunci, dar, din fericire pentru detectiv, ei părea să-i placă acest contrast. În ceea ce-l privește pe Henry, băiatul avea 16 ani, era monosilabic și vag politicos cu Strike, când se întâlneau acasă la Madeline. Strike nu o lua personal. Încă își amintea propriile lui sentimente față de bărbații pe care îi aducea acasă mama lui.

Detectivul nu avea absolut nimic împotrivă s-o lase pe noua lui prietenă să aleagă locurile în care își dădeau întâlnire; deoarece de atâta

timp nu mai știa nimic altceva decât muncă, avea cunoștințe reduse despre cele mai bune cluburi de noapte din Londra. Câteva dintre fostele lui, inclusiv logodnica de odinioară, Charlotte, se arătau tot timpul nemulțumite de locurile în care își permitea el să le ducă, dar zilele astea Strike avea suficienți bani cât să nu-și facă griji din cauza notelor de plată de prin baruri sau restaurante. Singura lui obiecție ar fi fost că Madeline uita uneori că un bărbat de mărimea lui avea nevoie, la sfârșitul unei zile lungi de lucru, de ceva mai mult decât niște gustări de bar, așa că, precaut, mâncă un Big Mac cu o porție mare de cartofi prăjiți înainte de a se duce la Nightjar, despre care Madeline îi promisese că oferă băutură și muzică live de calitate.

Fu condus la o masă pentru doi la care se așeză și începu să aștepte. De obicei, Madeline întârzia cel puțin jumătate de oră. Conducea o afacere de mare succes, care avea un showroom pe Bond Street, unde vindea și împrumuta bijuterii unor clienți celebri, printre care se aflau actrițe de prima mână și membri ai familiei regale. Strike începuse să se obișnuiască cu faptul că Madeline venea montată, vorbind frenetic despre ultima problemă care apăruse la serviciu până când, după câteva guri de alcool, se destindea. Reușise numai prin forțe proprii și lui Strike îi plăceau dedicarea și pasiunea pe care le arăta pentru ceea ce făcea și pentru afacerea sa, dar și observațiile pătrunzătoare despre cei care o subestimau din cauza accentului și a mediului din care provenea. Unde mai pui că era și foarte frumoasă și se arăta dornică să facă sex cu el, iar după lunga perioadă de celibat forțat și momentul periculos cu Robin de la Ritz, această alinare a egoului său era extrem de binevenită. Chiar dacă nu spusese nimănui că era cu Madeline, încerca, după cum își spunea singur, „să acorde lucrurilor o șansă".

— O să aștept, mulțumesc, îi spuse el chelneriței care venise să-i ia comanda.

Petrecu următoarele 20 de minute studiind un meniu pentru băuturi care ieșea în evidență atât prin lungime, cât și prin ofertele extravagante. Cuplul de la masa de alături tocmai primise două cocktailuri care păreau să aibă pe buza paharelor vată de zahăr. Strike s-ar fi mulțumit mai degrabă cu o halbă de Doom Bar.

— Scumpule, îmi pare atât de rău că am întârziat iar, spuse Madeline cu răsuflarea întretăiată.

Purta o rochie mini din piele întoarsă, la care asortase o pereche de cizme și arăta minunat, așa cum arătase de fiecare dată când ieșiseră în oraș. Se lăsă pe scaunul de lângă el, îi înconjură gâtul cu brațul și îl trase spre ea ca să-l sărute pe buze, apoi spuse:

— A trebuit să mă întâlnesc cu avocații — *Dumnezeule,* trebuie să beau ceva — care s-au uitat la fotografii și au spus că, într-adevăr, pare că vacile alea de la Eldorado mi-au furat designul. Mi-au explicat *o oră și jumătate* cât de greu de dovedit va fi asta, de parcă eu n-aș fi știut — dar presupun că, dacă îmi spun același lucru de zece ori, timpul trece, iar ei te taxează la oră, așa că... evident.

Chelnerița reapăru și Madeline o repezi:

— Nu m-am uitat, va trebui să revii.

Fata se retrase. Madeline luă meniul de cocktailuri de la Strike.

— Tu ce-ți iei? Îmi trebuie ceva tare — cum ți se pare locul ăsta? E mișto, nu? Ce să-mi iau? Votcă — da, îmi iau un Orca Punch. Unde s-a dus fata aia?

— Tocmai i-ai spus să dispară.

— Căcat, am fost nepoliticoasă? Da? Am avut o după-amiază *atât* de groaznică — avem un tip nou la pază care e complet exagerat — în după-amiaza asta era s-o împiedice pe Lucinda Richardson să intre în magazin. Cred că va trebui să-i dau o listă cu cine *sunt* oamenii — a, uite-o...

Madeline îi aruncă un zâmbet chelneriței, care se întoarse cu o expresie ușor precaută.

— Aș vrea un Orca Punch, te rog, spuse ea.

— Și un Toronto.

Chelnerița îi zâmbi lui Strike și plecă.

— Cum ți-a mers azi? îl întrebă Madeline pe Strike.

Dar, înainte ca el să apuce să răspundă, ea își lăsă mâna să alunece pe coapsa lui pe sub masă.

— Scumpule, trebuie să te întreb ceva și sunt puțin îngrijorată din cauza asta. Cred că mai bine te întreb acum, ca să scăpăm odată.

— Mă așteptam la asta, spuse Strike serios. Nu, n-o să-ți pozez.

Madeline râse ascuțit.

— Căcat, ai fi fantastic. Ce reclamă ar fi *asta:* aș putea să te pun să porți o tiară. Nu, dar e interesant că spui asta, pentru că... Uite, era deja în lucru, dar sunt îngrijorată cum o să reacționezi... e vorba de Charlotte Campbell.

— Ce-i cu ea? spuse Strike, străduindu-se să păstreze un ton nonșalant.

Dat fiind că în seara în care se cunoscuseră, Madeline era cu fratele vitreg al lui Charlotte, Strike nu fusese surprins să descopere cât de multe știa ea despre îndelungata relație dintre el și Charlotte. Însă insistase să afle cu exactitate nivelul de prietenie dintre cele două femei înainte de a

trece la a doua întâlnire și se bucurase să afle că Madeline o cunoștea pe Charlotte destul de puțin, atât cât să-i împrumute bijuterii și să se salute când dădeau nas în nas pe la lansările și petrecerile la care participau, de obicei, clienții designerului de bijuterii.

— A acceptat anul trecut să fie unul dintre modelele mele pentru noua colecție, spuse Madeline, urmărind cu atenție reacția lui Strike. N-am știut cum să-ți spun — sunt patru —, le am pe Alice de Bock, Siobhan Vickery și Constance Cartwright...

Niciunul dintre aceste nume nu însemna nimic pentru Strike, iar Madeline păru să înțeleagă asta din expresia lui neutră.

— Ei, toate sunt puțin — Alice e modelul ăla pe care au prins-o pentru furt din magazine și Siobhan e fata care a avut o aventură cu Evan Duffield când el încă era căsătorit — colecția se numește „Notoriu", așa că am vrut să folosesc femei care, *știi* — femei care apar, de obicei, prin ziare, la rubricile de bârfe, să spunem așa. *Urma* s-o folosesc pe Gigi Cazenove...

Expresia lui Madeline deveni sumbră.

— Fata aia sărmană care..., continuă ea.

— S-a spânzurat de Anul Nou, da.

Citise între timp povestea. Cântăreața pop de 23 de ani nu scosese genul de muzică pe care Strike să-l asculte vreodată de bunăvoie, iar în fotografiile din presă, cu fața ei îngustă și ochii imenși, părea o căprioară speriată. În ultimele șase luni înainte să moară, fusese purtătoarea de cuvânt a unei organizații de mediu.

— Exact. Tocmai trecuse printr-un scandal mizerabil pe rețelele de socializare care s-a dovedit că nu se baza pe *nimic* și m-am gândit că ar fi un splendid *să vă fut* la adresa tuturor celor care o hărțuiseră, dar —... ei, în fine, Charlotte a acceptat să pozeze și ar trebui să facem fotografiile săptămâna viitoare. Dar dacă nu vrei, presupun că putem renunța la ea...

— Nu vorbi prostii, spuse Strike. E treaba ta —, afacerea ta. Nu-mi pasă. Nu are nimic de-a face cu mine.

Nu era încântat de veste, dar nici surprins. De când o cunoscuse, Charlotte mai făcuse uneori modelling și scrisese ocazional articole pentru *Vogue* și *Tatler:* două posibile cariere pentru o mondenă foarte frumoasă care nu avea neapărat nevoie să lucreze.

— Vorbești serios? Pe bune? Pentru că *ar fi* absolut minunată și toate patru împreună ar face, cu siguranță, valuri. O să-i pun lui Charlotte o zgardă cu smaralde neșlefuite pe care scrie *duceți-vă dracu'.*

— O zgardă? repetă Strike, gândindu-se la câini.

— E un tip de colier gros, foarte strâns pe gât, spuse Madeline, râzând și aplecându-se să-l sărute. Doamne, cât îmi place că te doare în cot de bijuterii. E așa o schimbare plăcută.

— Majoritatea bărbaților sunt interesați de bijuterii?

— Ai fi surprins — sau nu știu dacă le pasă efectiv de bijuterii, dar de multe ori sunt interesați de design sau de valoarea pietrelor prețioase, ori au *opinii* —, m-am săturat ca dracu' de bărbații care îmi oferă opiniile lor — sau poate m-am săturat doar de avocați. Unde e fata aia afurisită? *Mor* să beau ceva...

Așa cum se așteptase Strike, după jumătate de Orca Punch, Madeline începu să se relaxeze. Un cvartet de jazz apăru pe scena mică și Madeline își sprijini ușor mâna pe coapsa lui, în timp ce își strigau comentarii la ureche.

— Mi-ai spus cum ți-a mers azi? îl întrebă Madeline când veni al doilea rând de băuturi.

— Nu, dar a fost în regulă.

Spre ușoara nemulțumire a lui Madeline, Strike nu îi împărtășea niciodată detalii ale cazurilor. Ajunseseră să spună în glumă că detectivul îl investiga pe primarul Londrei, așa că el ar fi putut inventa că l-a prins în flagrant pe Boris Johnson, comițând cine știe ce infracțiune amuzantă, dar îi era clar că nu avea capacitatea pulmonară necesară să se facă auzit, atât de tare cânta acum saxofonistul. Dar când, în sfârșit, muzica se opri, iar aplauzele se stinseră, Strike spuse:

— Ai auzit vreodată de *Inimă neagră ca noaptea?*

— Ce? Ah, stai, e desenul ăla ciudat?

— Da. Îl știi?

— Nu, nu chiar, dar Henry a fost pasionat o vreme de el. E un personaj numit Dred, sau Dreg, sau cam așa ceva, nu?

— Nu știu, spuse Strike. Azi am auzit prima oară de el.

— Da, lui Henry îi plăcea de Dreg. Dar nu l-au dat afară pe tipul care făcea vocea lui sau ceva de genu'? Îmi amintesc că Henry și prietenii lui tot vorbeau despre asta. Apoi Henry n-a mai fost interesat. Nu prea îmi bat capul cu toate chestiile astea de pe YouTube. Nu acolo vinzi bijuterii.

— Ce merge cel mai bine pentru bijuterii?

— Instagramul, spuse prompt Madeline. N-ai văzut pagina mea de Instagram? Ce naiba, cică ești prietenul meu...

Madeline își scoase iPhoneul din geantă și deschise pagina să-i arate, bătând nerăbdătoare din picior din cauză că Wi-Fi-ul era lent.

— Uite, spuse ea arătându-i.

Strike derulă încet printre imagini cu diverse femei frumoase care purtau bijuteriile lui Madeline, amestecate cu instantanee artistice din Londra și destul de multe selfie-uri cu Madeline purtându-și propriii cercei și propriile coliere.

— Ar trebui să facem un selfie acum și să-l postăm, spuse ea luându-i iPhoneul și comutând pe camera din ecran. E un fundal mișto.

— Detectivii particulari nu postează pe Instagram, spuse Strike ridicând instinctiv o mână mare și păroasă pentru a bloca obiectivul.

— Nu, presupun că nu, spuse ea cu o expresie surprinsă, strecurând telefonul înapoi în geantă. Păcat. Amândoi arătăm destul de sexy în seara asta.

— Poți să postezi o poză cu mine când o să am tiara aia, spuse Strike.

Madeline chicoti.

— Mai vrei să bem ceva sau...

Se lipi de el, respirându-i cald la ureche.

— ...mergem acasă?

— Acasă, spuse Strike golindu-și paharul. Trebuie să fiu în Sloane Square la prima oră.

— Da? Ce caută Boris în Sloane Square?

— Fură capace de roți, jefuiește bătrâne — chestiile obișnuite. Dar e șiret nemernicul, încă n-am reușit să-l prind în flagrant.

Madeline râse, iar Strike ridică mâna să ceară nota.

9

Cinstea palidei regine!
Un râs fierbinte și usturător
Un murmur ca al celor din morminte...

Jean Ingelow, *Somnul lui Sigismund*

Chaturi din joc între șapte dintre cei opt moderatori ai *Jocului lui Drek*

<Canal al moderatorilor>

<12 februarie 2015 09:22>

>

>

>

Anomie: Azi e liniște

>

>

VilePechora: Da. În ultimele două săptămâni sunt cifre slabe.

>

>

>

>

>

>

<Un nou canal privat a fost deschis>

<12 februarie 2015 09:24>

<Inimoasa invită pe LordDrek, VilePechora, Demon1, Vierme28 și Albacahartia>

Inimoasa: oameni buni?

>

>

>

>

>

Anomie: Ce e cu fluxul ăsta subit de moderatori?

>

VilePechora: nu știu

>

>

Anomie: O să-l banez pe nemernicul ăla de Inimioara292 dacă o ține tot așa

VilePechora: ce face?

Anomie: încalcă regula 14. încearcă să afle de la fete câți ani au și unde stau. Dobitocul

>

>

>

>

Anomie: gata, m-am săturat, îl banez.

VilePechora: n-o să ne îmbunătățească cifrele dacă banezi întruna oameni.

>

>

>

<VilePechora s-a alăturat canalului>

<LordDrek s-a alăturat canalului>

<Vierme28 s-a alăturat canalului>

Vierme28: ai vești de la josh ?

Inimoasa: Să-i așteptăm și pe ceilalți.

>

<Albacahartia s-a alăturat canalului>

<Demon1 s-a alăturat canalului>

>

Demon1: ce s-a întâmplat?

Inimoasa: Tocmai am primit un mesaj de la Josh. El și Ledwell se întâlnesc față în față în după-amiaza asta. Ea continuă să nege, așa că el o să se ducă cu dosarul și o să i-l arate.

Demon1: uau

Vierme28: OMFG

VilePechora: EXCELENT!

LordDrek: Ledwell n-o să mai poată aburi și chestia asta

Albacahartia: unde se întâlnesc?

Inimoasa: nu-ți pot spune, scuze

Albacahartia: pentru că nu știi, sau?

Inimoasa: pentru că Josh are încredere în mine să nu spun.

Vierme28: o să fie și afocați acolo?

>

>

>

>

>

Anomie: mai încolo tre să plec undeva. Poți să-mi ții locul?

>

>

VilePechora: îmi pare rău, prietene, am o ședință

VilePechora: pune-l pe Morehouse să modereze

Anomie: are o treabă, nu poate

>

>

>

>

>

Anomie: tre să fac ceva

Anomie: mă întorc imediat

<Anomie a părăsit canalul>

>

>

>

>

>

>

>

VilePechora: ce dracu' e ăla afocat?

LordDrek: rofl

Demon1: duceți-vă dracu, e dislexică

Inimoasa: nu, Vierme, se întâlnesc doar ei 2

VilePechora: Pe canalul moderatorilor e foarte prost dispusă pentru că cifrele au scăzut în ultima vreme. Stați să-i arate Blay dosarul nostru, hahaha

Albacahartia: de ce nu poți să ne spui unde se întâlnesc?

Inimoasa: tocmai ți-am spus, Josh are încredere în mine că n-o să spun nimănui.

Inimoasa: evident, nu vrea să fie întrerupt de vânătorii de autografe.

Albacahartia: ce dracu n-o să încerc să obțin autograf sunt la kilometri distanță de Londra mă întrebam doar

Albacahartia: Deși e cam evident unde o să se întâlnească

Inimoasa: Albacahartia, serios, dacă apar fani pe-acolo Josh n-o să mai aibă încredere în mine niciodată

Inimoasa: Josh are încredere în mine, bine?

Albacahartia: la dracu, Inimoaso, am înțeles. Josh Blay are numărul tău de telefon. Revino-ți.

Albacahartia: tre să plec

Albacahartia: tocmai ți-am spus că nu m-aș putea duce nici dacă aș vrea. Sunt la kilometri distanță

<Albacahartia a părăsit canalul>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

<Vierme28 s-a alăturat canalului>

VilePechora: salut

>

>

>

>

>

>

VilePechora: probabil că în curând n-o să mai conteze dacă o lăsăm mai moale, lol

Inimoasa: ce naiba are?

Demon1: E obișnuită să fie preferata lui Anomie și Morehouse. Nu-i place să ți se dea atenție ție

LordDrek: Știam că lui Morehouse îi place de ea, dar și lui Anomie?

Demon1: nu știu sigur dar îi permite mai mult decât oricui altcuiva, n-ați observat?

VilePechora: ghici cine a plecat de pe canalul moderatorilor pentru că tre să fie undeva mai târziu?

Inimoasa: Ei, iată. De parcă am mai fi avut nevoie de noi dovezi.

LordDrek: Înainte să se întâlnească cu el o să încerce să se aranjeze ca să nu mai arate ca o parașută.

Inimoasa: lol

LordDrek: doar tu puteai să faci asta, Inimoaso

Inimoasa: *roșește*

LordDrek: Blay ar trebui să se ducă înarmat. Încep să cred că e psihotică

VilePechora: poate unul din voi să vină să mă ajute pe canalul moderatorilor?

Vierme28: vin eu

>

Inimoasa: când o să se afle chestia asta fanii o să explodeze

LordDrek: da. JB o să-ți spună cum a fost?

Inimoasa: da, a spus că da.

LordDrek: căcat, zici că a venit Crăciunul

10

Pământu-i găunos în calea veselirii...

Felicia Hemans, *La ceas de sărbătoare*

Următoarea ședință la care participă toată echipa agenției avu loc la birou în a doua vineri din februarie. Era o zi întunecată și umedă, tipic londoneză. În ferestre răpăia o ploaie puternică, iar în lumina artificială din încăpere toți, cu excepția lui Dev, păreau albi ca varul.

— Bun, spuse Strike, după ce se ocupă de câteva treburi neterminate și detalii administrative, trecem la Păianjenul. După cum știți, am crezut că e prea inteligent să aștepte lângă școala lui Picioare, dar ieri la prânz acest lucru s-a schimbat. Midge?

— Da, spuse ea, luând cutia de biscuiți de la Barclay și dând-o mai departe lui Strike, fără să se servească din ea, a apărut la 12.30 în BMW-ul lui, cu geamul coborât, și a examinat toate fetele care ieșeau în pauza de prânz. Am făcut poze — Pat le-a printat...

Pat își băgă țigara electronică între dinți, deschise dosarul din poală și împărți teancul de fotografii.

— ...și, după cum vedeți, i-a trimis un mesaj, în loc să-i facă semn în fața colegilor. După ce prietenii ei au dispărut, fata s-a întors și s-a urcat în mașină. Mi-era că o să plece undeva cu mașina, dar el doar a dat colțul, să nu poată fi văzuți din poarta școlii.

Fotografiile ajunseră la Robin, care le examină una câte una. În ultima, făcută prin parbrizul BMW-ului, Păianjenul, un bărbat arătos de aproximativ 40 de ani, cu păr bogat, blond-închis, și cu un zâmbet șugubăț atrăgător, îi săruta mâna fetei, care stătea lângă el.

— I-a sărutat mâna chiar înainte să sune soneria școlii, spuse Midge. Picioare s-a uitat imediat la telefon, și-a dat seama că trebuie să se întoarcă în clasă și a întins-o. El a plecat și nu s-a mai întors, ea a luat autobuzul spre casă ca de obicei.

— Dar de atunci lucrurile au evoluat, spuse Strike. Când Midge mi-a arătat fotografiile, i le-am trimis imediat mamei, care m-a sunat azi-dimineață. I-a cerut socoteală lui Picioare, pretinzând că altă mamă o văzuse urcându-se în mașina Păianjenului. Picioare a susținut că Păianjenul trecuse întâmplător pe lângă școală și îi făcuse cu mâna. Mama a cerut să-i vadă mobilul. Picioare a refuzat și totul a degenerat într-o luptă corp la corp.

— Oh, nu, gemu Robin.

— Picioare a reușit să o împiedice pe mamă să-i ia mobilul, așa că mama, care plătește factura, i l-a blocat și i l-a șters de la distanță.

— Frumos, spuseră Barclay și Midge la unison.

Dar Dev scutură din cap.

— Păianjenul o să profite de asta — o să-i cumpere un telefon nou. Cel mai rău lucru pe care poate să-l facă acum femeia aia e să devină personajul negativ.

— Sunt de acord, zise Strike. Clienta e deja panicată de ce-o să se întâmple când va pleca din nou în străinătate. Picioare o să stea la colega cu care a sărbătorit de Anul Nou în Annabel și ai cărei părinți, acum că i-am văzut, nu mi se par niște partizani ai disciplinei stricte. În orice caz, în acest moment, mama și fiica merg cu mașina la Hereford, la ziua de naștere a bunicii, care împlinește 90 de ani.

— Atmosfera din mașină trebuie să fie fantastică, comentă Dev.

— Una peste alta, spuse Strike, ne ocupăm mai departe de cazul Păianjenul, chiar dacă intuiția îmi spune că n-o să-i putem oferi clientei ce vrea. Fiica ei are vârsta legală. Ceea ce face Păianjenul poate că e dubios moral, dar nu e ilegal. Sigur, dacă o să continue să se învârtă pe la poarta școlii, s-ar putea să avem ceva cu care să lucrăm.

— E prea șiret să facă asta în mod regulat, spuse Dev.

— O bâtă de baseball în boașe ar putea să-l rezolve, sugeră Barclay.

— Ce trebuie să facem noi e să-i demonstrăm *fetei* că e un mizerabil, spuse Robin. Asta ar rezolva totul. Problema e că acum ea crede că tipul e minunat.

— Oare? reflectă Midge. Sau îi face plăcere să-i fure maică-sii iubitul?

— Poate ambele, spuse Robin.

— De acord, zise Strike. Psihologic vorbind, cea mai sigură modalitate de a pune capăt poveștii este s-o facem pe fată să-și ia gândul de la el, dar supravegherea permanentă a Păianjenului o să ne dubleze costurile și nu cred că o să accepte clienta. Ea crede că poate să stopeze totul dacă țipă și îi amenință pe amândoi.

— La televizor lasă impresia că e mult mai inteligentă de atât, spuse Dev cu gura plină de biscuiți.

— Nimeni nu e inteligent cân' e vorba de familia lui, spuse Barclay. Io n-aș fi acum căsătorit dacă soacră-mea nu i-ar fi zis întruna neveste-mii că-s un soldat vai steaua mea pus pe căpătuială.

— Nu i-ai zugrăvit soacrei de curând bucătăria? întrebă Robin.

— Ba da, spuse Barclay. Aproape că mi-a mulțumit. A fost un moment magic.

Robin și Dev râseră de expresia lui mohorâtă.

— Știți, avem un weekend destul de lejer, spuse Strike pe gânduri, frecându-și bărbia care părea deja țepoasă, deși se răsese chiar în dimineața aceea. Poate că n-ar fi o idee rea să vedem puțin cu ce se ocupă Păianjenul când fata nu e prin preajmă. Cui i-ar plăcea niște ore suplimentare?

— Mie, spuse Dev înaintea tuturor. Mi-ar prinde bine banii, tocmai am aflat că nevastă-mea e însărcinată din nou.

Toți îl felicitară.

— Bun, minunat, spuse Strike. Ai adresa lui. Orice poți afla care i-ar mai știrbi din imaginea de cavaler rătăcitor în ochii unei adolescente... Deci, trecem la Degete. Îl așteptăm să se întoarcă din Maldive mâine la prânz, așa că de la sosirea lui pe Heathrow la 12:40 intrăm în normal. Iar luni mă întâlnesc cu tipul ăla cu părul explodat căruia nu i se mai aprobă patentul. O să vă țin la curent. Are cineva vreo problemă cu restul orarului pe luna asta? Pat face acum programul pentru luna martie, așa că vorbiți cu ea despre date dacă...

— Mă întrebam dacă ar putea schimba cineva cu mine duminica asta, spuse Robin. Ar trebui să-l filez pe Degete. N-aș cere asta, dar poate fi vizionat un apartament pe care chiar aș vrea să-l văd. Îl arată doar duminica.

— Nicio problemă, spuse Strike, fac eu tura ta, dacă nu te deranjează să faci lunea mea.

După ce schimbul fu convenit, iar ceilalți se întinseră la taclale, Robin începu să scrie pe telefon un scurt e-mail către agentul imobiliar.

În timp ce tasta, pe ecranul telefonului apăru o notificare de la BBC News. Ceva despre identificarea unor victime înjunghiate; Robin o ignoră. Erau atât de multe atacuri cu cuțitul în Londra, că era greu să știi pasul: cicatricea de 20 de centimetri de pe antebrațul ei, care bătea în roz, încă reliefată și strălucitoare, era dovada unui astfel de atac.

Ceilalți strângeau scaunele și le puneau înapoi la locurile lor. Ploaia continua să bată în ferestre. În timp ce Robin apăsă „Trimite" pe e-mail,

o a doua notificare BBC apăru pe ecran. *Ledwell și Blay descoperiți în Cimitirul Highgate.*

Se holbă la ecran timp de câteva secunde, apoi apăsă pe notificare. Cineva îi spuse la revedere, dar ea nu răspunse, aștepta să se încarce povestea completă a atacului cu cuțitul din Cimitirul Highgate. Ușa de sticlă a biroului se deschise și se închise. Midge și Barclay plecaseră, discutând între ei, pașii i se stingeau în jos pe scara metalică.

Victimele atacului cu cuțitul din Highgate erau creatorii unui desen animat cult

Victimele unui dublu atac cu cuțitul care a avut loc ieri-seară în Cimitirul Highgate au fost identificate de Scotland Yard drept Edie Ledwell, 30 de ani, și Josh Blay, 25 de ani, cocreatori ai animației de succes Netflix ***Inimă neagră ca noaptea***, a cărei acțiune are loc în același cimitir londonez.

Cadavrul lui Ledwell a fost descoperit de un angajat al cimitirului. Blay a supraviețuit atacului și a fost transportat la Spitalul Whittington, unde se află în stare critică.

Poliția face apel la cetățenii care au observat persoane cu un comportament suspect în apropierea cimitirului între orele 16 și 18 ale zilei de 12 februarie să sune la o linie telefonică specială (numărul, mai jos). Nu a fost furnizată o descriere a atacatorului.

Ledwell și Blay au creat hitul-surpriză după ce s-au cunoscut la Colectivul Artistic North Grove...

În timp ce sângele îi bubuia cu putere în urechi, Robin realiză că îi vorbește cineva. Ridică privirea.

— Ce s-a întâmplat? spuse Strike tăios, pentru că Robin se albise la față.

— Fata — femeia aia care voia să investigăm un trol de pe internet? A fost omorâtă.

11

Dar dacă piesa s-ar vădi
Serioasă și pătrunzătoare,
Dacă cei veseli ar privi
În ochii goi ai morții,
Nu ar părea distracția
Puțin prea scumpă?
N-ar fi atuncea gluma
Prea departe dusă?

Emily Dickinson, *LV*

Chaturi din joc între toți cei opt moderatori ai *Jocului lui Drek*

<Canal al moderatorilor>

<13 februarie 2015 17:34>

Vierme28: Inimoaso?

Vierme28: văd că ești aici

Vierme28: alo?

Vierme28: vorbiți careva

Vierme28: vă rgo

>

<Morehouse s-a alăturat canalului>

Vierme28: Morhuse , slavă domnului ai văzut?

Morehouse: da

Vierme28: nu pot

Vierme28: nu poate fi adevărat , nu ?

Vierme28: o doamne plâng întruna

Vierme28: nu poate fi adevărat

Morehouse: eu cred că e, Vierme

Morehouse: N-ar da numele dacă n-ar fi siguri.

Vierme28: o doamne

<Demon1 s-a alăturat canalului>

Demon1: ați auzit

Vierme28: da

>

>

Demon1: știe cineva ceva?

Morehouse: nu

Demon1: tremur, fir-ar al dracu

Vierme28: eu plâng întruna

<Un nou canal privat a fost deschis>

<13 februarie 2015 17:35>

<Morehouse invită pe Albacahartia>

Morehouse: Albacahartia?

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

<Albacahartia s-a alăturat canalului>

Albacahartia: Hei Mouse, scuze, sunt în autobuz. Ajung acasă în 20 min.

Morehouse: Stai jos?

Albacahartia: Da, sunt în autobuz!

<Un nou canal privat a fost deschis>

<13 februarie 2015 17:36>

<VilePechora invită pe LordDrek>

VilePechora: ești aici, C?

<LordDrek s-a alăturat canalului>

LordDrek: căcaaaaat

VilePechora: hahahahahahaha

>

LordDrek: CĂCAAAAAAAT

VilePechora: îți vine să crezi

>

LordDrek: Închidem aici&mergem pe canalul moderatorilor să vedem cum reacționează

Demon1: credeți că Blay e autorul?

Vierme28: ce/ ??

Demon1: credeți că a înjunghiat-o pe ea și apoi pe el?

Vierme28: de ce spui atsa ?

Demon1: uită-te pe Twitter, asta zice lumea că s-a întâmplat.

<VilePechora s-a alăturat canalului>

<LordDrek s-a alăturat canalului>

LordDrek: ați auzit toți?

Vierme28: da

Demon1: da

LordDrek: căcat

LordDrek: ce tragedie, fir-ar al dracu

VilePechora: eu știu pe cine pariez

Demon1: ?

LordDrek: K** N****

VilePechora: exact. Vacă nebună.

LordDrek: da, întotdeauna am crezut că o să ajungă ca Jodi Arias.

<Anomie s-a alăturat canalului>

Anomie: căcat

>

Morehouse: N-ai văzut știrile?

Albacahartia: Ce știri?

Morehouse: Ledwell a fost omorâtă

>

>

Albacahartia: ce?

Morehouse: Înjunghiată ieri în cimitirul H. Și Blay la fel. El e în stare critică la spital.

>

>

>

>

Albacahartia: Morehouse, dacă e o glumă nu e amuzant

Morehouse: crezi că aș glumi despre așa ceva?

>

>

>

>

>

>

>

>

Morehouse: mai ești aici?

Albacahartia: da

<VilePechora a părăsit canalul>

<LordDrek a părăsit canalul>

<Canalul privat a fost închis>

Anomie: ați văzut toți?

Vierme28: da

<Inimoasa s-a alăturat canalului>

>

>

Anomie: căcat

>

>

>

Anomie: ați amuțit toți sau ce?

Demon1: nu suntem doar șocați

Vierme28: eu plâng întruna

>

Vierme28: ăia de pe Twitter zic că e vina fanilor

Demon1: de ce?

Vierme28: ei cerd că un fan ar putea fi autorul

>

>

>

>

>

>

Albacahartia: căutam pe google

>

>

Albacahartia: cred că o să vomit

Morehouse: știu

Morehouse: ce naiba căutau în cimitir împreună?

Morehouse: am auzit că nici măcar nu vorbeau unul cu celălalt

Albacahartia: cine ți-a spus asta?

Morehouse: Anomie

>

>

Albacahartia: Mouse, trebuie să-ți spun ceva

Morehouse: ce?

Albacahartia: LordDrek și VilePechora credeau că Ledwell e Anomie

Morehouse: wtf?

Albacahartia: au întocmit un întreg dosar cu probe gen

<Un nou canal privat a fost deschis>

<13 februarie 2015 17:47>

<Inimoasa invită pe LordDrek și VilePechora>

Inimoasa: Drek vorbește cu mine

>

>

>

Inimoasa: Vile, ești aici?

<LordDrek s-a alăturat canalului>

<VilePechora s-a alăturat canalului>

LordDrek: ce mai faci scumpo?

Inimoasa: știi ce s-a întâmplat?

LordDrek: da

VilePechora: groaznic, fir-ar al dracu

>

>

Inimoasa: mi-e așa de frică

LordDrek: ?

Demon1: ar putea fi o întâmplare

Demon1: un jaf sau ceva

Demon1: sau cineva bolnav mintal

Vierme28: cum poți să spui asta

Vierme28: crezi că eu aș putea omorî pe cinev ?

Demon1: Vierme nu voiam să zic deprimat sau ceva de genu

<Vierme28 a părăsit canalul>

Demon1: căcat

Anomie: lol

>

>

>

>

>

>

>

>

Anomie: avem cifre enorme în clipa asta

Demon1: tu vorbești serios?

Demon1: chiar îți pasă de cifre astăzi?

Morehouse: când a fost asta?

Albacahartia: acum câteva săptămâni

Albacahartia: eu nu am crezut dar alții da

Albacahartia: și Inimoasa s-a oferit să-i ducă dosarul lui Blay

Albacahartia: și Blay a crezut și de asta se întâlnea cu Ledwell, ca să-i spună că știe că ea e Anomie

>

Morehouse: de ce dr nu mi-ai spus?

Albacahartia: mi-au spus să nu-ți spun pentru că erai băgat și tu

Morehouse: tocmai ai spus că n-ai crezut

Albacahartia: n-am știut ce să cred

Albacahartia: aș vrea să-ți fi spus dar dosarul era foarte convingător, la fel și Drek și Vile

>

>

>

>

>

Inimoasa: pe twitter zic că Blay e autorul

VilePechora: dacă el e autorul, a exagerat

LordDrek: știrile spun că e în stare critică

Inimoasa: dar eu l-am convins să se întâlnească cu ea

LordDrek: și?

Inimoasa: știam că o să se întâlnească în cimitir

Inimoasa: mi-a spus el în mesaje

Inimoasa: o să fie în telefonul lui

LordDrek: și? ai alibi?

Inimoasa: de ce spui asta? de ce i-aș vrea eu morți, pentru numele lui dumnezeu?

LordDrek: n-am spus c-ai vrea asta, încercam să te liniștesc

Inimoasa: eram la sora mea

LordDrek: păi atunci n-ai de ce să-ți faci griji

Inimoasa: nu

Inimoasa: știu

>

Inimoasa: Anomie e pe canalul moderatorilor

Anomie: enunțam un fapt, atâta tot

<Demon1 a părăsit canalul>

>

>

>

>

>

Anomie: Inimoaso, de ce nu vorbești?

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

Inimoasa: scuze Anomie încercam doar să procesez

>

Albacahartia: îmi pare rău, dar eu nu știu cine ești, nu-i așa?

Albacahartia: nu vrei nici măcar să-mi trimiți o poză

>

Albacahartia: Morehouse, vorbește cu mine

Morehouse: aș fi putut să-ți spun că Anomie nu e Ledwell

Albacahartia: mi-ai spus că nu te-ai întâlnit niciodată cu Anomie față în față

Morehouse: nu trebuie să mă întâlnesc cu el față în față știu exact cine e, am știut întotdeauna, am vorbit pe FaceTime

Albacahartia: mă cac pe mine de frică

Morehouse: de ce?

Albacahartia: am ghicit unde urmau să se întâlnească Blay&Ledwell. Le-am spus celorlalți că e evident.

Morehouse: și?

Albacahartia: și Inimoasa a crezut că aveam de gând să apar acolo ca să încerc să obțin un autograf sau ceva

LordDrek: da văd

VilePechora: căcat

LordDrek: noi chiar am crezut că Anomie e Ledwell

LordDrek: jur că am crezut asta

Inimoasa: credeți că ar trebui să vorbesc cu poliția și să le explic de ce se întâlneau?

LordDrek: e decizia ta

VilePechora: probabil mai bine să le zici tu înainte să vină ei să te caute

LordDrek: da, dacă ești în telefonul lui și el ți-a spus că se întâlnesc la cimitir poliția o să vrea să discute cu tine

Inimoasa: da

Inimoasa: ar fi bine să mă duc să mă gândesc ce să fac

LordDrek: înțeles

LordDrek: ai grijă de tine xxx

Inimoasa: xxx

<Inimoasa a părăsit canalul>

VilePechora: lolololololol

LordDrek: muiere proastă

Inimoasa: sunt puțin distrusă

Inimoasa: nu pot să fiu aici în clipa asta scuze

<Inimoasa a părăsit canalul>

LordDrek: căcat, ce veste oribilă

VilePechora: da așa e

>

LordDrek: avem cifre enorme în clipa asta

Anomie: știu

VilePechora: e logic

VilePechora: oamenii vor să ia legătura

>

>

Anomie: Inimioara292 a revenit, credeam că l-am banat permanent pe dobitoc

LordDrek: mă duc să-l dau afară

VilePechora: care e teoria ta, Albacahartia?

VilePechora: tu & Morehouse vă consolați reciproc pe alt canal?

>

>

>

Albacahartia: Morehouse știu că ești furios dar vorbește cu mine

Morehouse: ești îngrijorată că o să fii suspectată?

Albacahartia: aș vrea să nu fi spus că am ghicit unde o să se întâlnească

Albacahartia: dar mi s-a părut că e evident

Morehouse: dar tu stai la ceva gen 700 de km distanță de Cimitirul Highgate

>

Albacahartia: de unde știi unde stau eu?

Morehouse: nu știu, era doar o figură de stil

>

>

Albacahartia: 700 de km nu e o figură de stil

Morehouse: voiam doar să zic că nu pari să știi Londra

Morehouse: așa că am presupus că nu stai acolo

Albacahartia: și ai ales 700 de km la întâmplare

LordDrek: canalul moderatorilor, hai să mai agităm puțin apele

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

LordDrek: Pariu pe 500 lire că Albacahartia îi zice lui Morehouse totul despre dosarul nostru

>
>
>
>
>
>

LordDrek: căcat, avem nişte cifre fabuloase

VilePechora: dacă o ține tot așa o să fie cea mai bună noapte pe care am avut-o vreodată

>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>

Albacahartia: noi nu am vorbit niciodată despre Londra

Morehouse: mi-ai spus că n-ai fost niciodată în Cimitirul Highgate

Albacahartia: n-am fost dar sunt sigură că o grămadă de londonezi n-au fost nici ei

>

Albacahartia: știi cine sunt

Morehouse: nu, nu știu, de unde să știu?

Albacahartia: ți-am trimis poze

Morehouse: știu dar asta nu înseamnă că știu cine ești

Albacahartia: deci e ok ca tu să mă urmărești pe net pe mine dar eu n-am voie nici măcar să știu cum arăți?

Morehouse: nu te-am urmărit pe net

Albacahartia: nu te cred

<Albacahartia a părăsit canalul>

<Morehouse a părăsit canalul>

<Canalul privat a fost închis>

VilePechora: hahahaha

>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>
>

Morehouse: Anomie, ar trebui să închidem jocul câteva zile

Morehouse: în semn de respect

Anomie: ar trebui pe dracu

Anomie: acum e exact momentul să ne asigurăm că toată lumea știe că fanii vor Jocul lui Drek.

Anomie: o demonstrație de forță

Morehouse: ai luat-o razna?

Morehouse: Ledwell e moartă și Blay ar putea să moară

Morehouse: arătăm ca niște căcați, dacă ignorăm ce s-a întâmplat și ținem jocul deschis

Anomie: dacă ea s-ar fi implicat vreodată în joc sau l-ar fi aprobat aș închide câteva zile

Anomie: dar ea l-a urât, fir-ar a dracu, așa că rămâne deschis

LordDrek: da, fanii se consolează unii pe alții aici, Morehouse

VilePechora: da, se îngrămădesc aici să jelească

Morehouse: pe naiba

>

>

>

VilePechora: hahahaha-hahaha

LordDrek: excelent

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

Morehouse: duceți-vă să vă uitați la Cercul Libanului

LordDrek: de ce ce se întâmplă

Morehouse: dau petrecere, fir-ar a dracu

Morehouse: sărbătoresc faptul că ea a murit

VilePechora: nu cred asta, bua

Morehouse: ba da

Morehouse: și nici voi 3 nu păreți prea triști din cauza asta

<Morehouse a părăsit canalul>

Anomie: atunci dispari dracu pitic tuciuriu ce ești

LordDrek: lol

VilePechora: lol

>

Anomie: deci care din voi l-a înjunghiat pe Blay și care pe Ledwell?

>

VilePechora: lol, noi am crezut că tu i-ai aranjat pe amândoi, bua

Anomie: așa e

Anomie: vă testam doar ;)

VilePechora: hahaha, Morehouse a observat

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

LordDrek: stai, Morehouse e <?

VilePechora: așa pare

LordDrek: bine de știut

VilePechora: vrei să mergem și noi la petrecere?

LordDrek: neah

LordDrek: ar trebui să mergem să vorbim cu băieții

VilePechora: AVEM O CRIMĂ, BUA!

12

Eu, care-ar fi trebuit să prevestesc,
Răul ce va să vină!

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

Ședința cu echipa se terminase de peste o oră. Pe Denmark Street continua să plouă cu găleata. Pe fereastră se zărea cerul întunecat de furtună, iar reflexiile din geam ale lui Strike și Robin, singurii care mai rămăseseră în birou, erau fantomatice.

Pat zăbovise peste ora ei obișnuită de plecat acasă, nu pentru că ar fi ținut neapărat să se întâlnească cu ofițerul de la DIC care îi spusese lui Robin că vine imediat, ci pentru că părea să considere că Strike nu se poartă cu suficientă atenție față de partenera lui.

— E încă palidă la față, îi spuse Pat lui Strike când el ieși din birou după ce Robin îl auzise cum contramandează cina cu cineva. Ar trebui să bea un brandy. Mă duc să cumpăr.

— Nu vreau să mă întâlnesc cu poliția duhnind a alcool, Pat, spuse Robin înainte ca Strike să apuce să răspundă, și, de fapt, arăt oribil doar din cauza luminii de aici. Sunt bine. Du-te acasă și weekend plăcut!

Așa că Pat își luă umbrela și geanta din cuierul de lângă ușa de sticlă și plecă, nu înainte de a-i arunca lui Robin încă o privire sceptică.

— Ce are lumina de aici? întrebă Strike după ce ușa se închise.

— Zici că suntem toți anemici. Și nu trebuia să-ți contramandezi planurile pentru cină. Pot să mă întâlnesc și singură cu poliția.

— Aș prefera să rămân, spuse Strike. Mai vrei un ceai?

— Ar fi minunat, răspunse Robin. Mersi.

Se bucura că Strike nu plecase. Se simțea mai tulburată decât voia să recunoască. Neputând să stea locului, plie scaunul de plastic pe care șezuse la ședința cu echipa, îl puse într-o parte și se instală pe scaunul rotativ de la biroul lui Pat, mult mai confortabil.

— Am pus zahăr în el, îi spuse Strike, așezând cana în fața ei.

— Sunt *bine*, pentru numele lui Dumnezeu, acum puțin exasperată. Dacă m-aș prăbuși de fiecare dată când cineva e înjunghiat în Londra, mi-aș petrece jumătate din viață leșinată.

Strike se așeză pe canapeaua din imitație de piele, cu cana lui de ceai, și spuse:

— Uciderea lui Ledwell nu are nimic de-a face cu faptul că ai refuzat să iei cazul. Știi asta, nu?

— Da, spuse Robin, preferând să soarbă din ceai decât să îi întâlnească privirea. Bineînțeles că știu.

— Nu am fi putut să luăm cazul sărind toată lista de așteptare.

— Știu.

— Și chiar dacă trolul ăla pe care ea încerca să-l demaște e cel care a înjunghiat-o, continuă Strike, ceea ce, trebuie să spun, e extrem de improbabil — dar chiar dacă trolul ăla *a fost* ucigașul, nu am fi aflat niciodată cine e într-o perioadă atât de scurtă de timp.

— Știu, repetă Robin, dar Edie Ledwell s-ar fi simțit poate puțin mai bine în ultimele ei săptămâni de viață dacă ar fi știut că face ceva în privința asta, ah, *căcat*.

Furioasă, Robin se întoarse cu spatele spre Strike, ca să-și poată șterge lacrimile cu mâneca.

Fără să vrea, imaginea lui Edie Ledwell îi răsări în fața ochilor: cu rimelul întins, unghiile roase și mâna tatuată cu care își ținea strâns în poală geanta scumpă pătată cu cerneală. Ploaia răpăia în ferestre. Robin și-ar fi dorit foarte mult ca Investigațiile Criminale să se grăbească. Voia să știe exact ce se întâmplase.

Se auzi soneria. Robin sări în picioare, dar Strike se ridicase deja greoi de pe canapea. Când apăsă pe butonul interfonului, se auzi:

— Detectiv inspector-șef Ryan Murphy, o caut pe Robin Ellacott.

— Bun, urcă, spuse Strike, apăsând butonul ca să deschidă ușa de jos.

Ieși pe palier și privi în jos, pe scara metalică. Doi oameni urcau spre biroul lor: un bărbat înalt și o femeie minionă cu părul negru ca tăciunele. Amândoi erau în civil.

— Ryan Murphy, se prezentă ofițerul care se dovedi un bărbat cu o înfățișare plăcută, cu pielea deschisă la culoare și păr ondulat șaten-deschis.

— Cormoran Strike, spuse detectivul, dând mâna cu el.

— Ea e Angela Darwish.

Bruneta înclină din cap spre Strike, în timp ce intra, împreună cu colegul ei, în agenție, unde Robin îi întâmpină în picioare din spatele

biroului lui Pat și le întinse mâna. Strike scoase iar din dulap scaunele pliabile. După ce toată lumea se așeză, iar ceaiul și cafeaua fură refuzate, Ryan Murphy o rugă pe Robin să le spună exact ce se întâmplase între ea și Edie Ledwell când animatoarea venise la agenție.

Sorbind din ceai, Strike ascultă în tăcere relatarea lui Robin. Nu-și putu stăpâni un sentiment de mândrie pentru spiritul ei de observație și modul metodic în care îi povestea ofițerului scurta întâlnire. Murphy lua notițe, punând din când în când o întrebare. Darwish, care lui Strike i se părea că are peste 40 de ani, o privea pe Robin ușor încruntat.

— Cum se scrie „Anomie"? întrebă Murphy, când Robin rosti numele prima oară.

Ea i-l spuse pe litere.

— Vine de la „anonim" sau...?

Strike, care nu mai auzise până atunci numele celui care o hărțuia pe Ledwell pe internet, dădu să răspundă, dar Darwish i-o luă înainte.

— Anomie, spuse ea cu o voce clară și ascuțită, înseamnă lipsa standardelor etice sau sociale obișnuite.

— Serios? spuse Murphy. Nu știam.

Apoi, către Robin:

— Continuă, spuneai că avea la ea un dosar, ce era în el?

— Printuri cu tweeturile lui Anomie, cu adnotările ei. Nu m-am uitat prin tot. De fapt, l-a lăsat aici din greșeală.

— Nu cumva îl mai...?

— Nu. Am rugat-o pe asistenta noastră să i-l înapoieze prin intermediul agentului ei. Nu știu dacă a apucat s-o facă.

— O întreb eu, se oferi Strike.

Se ridică și se duse iar în birou, ca să nu întrerupă discuția. Închise ușa după el.

— Deci acest Anomie, spuse Murphy, știa o grămadă de chestii personale despre ea?

— Da, zise Robin. Am răsfoit puțin dosarul, înainte să i-l dau lui Pat să-l trimită înapoi. Știa că Ledwell primise bani de la o rudă și că încercase să se sinucidă și unde fusese spitalizată după.

Când rosti „să se sinucidă", Robin observă că ochii lui Darwish zvâcniră spre Murphy. Acesta nu-și luă însă privirea de la Robin, care continuă:

— Anomie cunoștea, de asemenea, identitatea unei fete care fusese sursă de inspirație pentru un personaj al desenului animat. Asta a făcut-o pe Edie să creadă că știe cine e, de fapt, Anomie.

— Și cine credea ea că e? întrebă Murphy.

— Un bărbat pe nume Seb Montgomery.

Când îi pronunță numele, lui Robin i se păru că vede la cei doi cum li se ofilesc chipurile și cum li se lasă aproape imperceptibil umerii. Avu impresia stranie că îi dezamăgise pe Murphy și Darwish.

— Ți-a dat vreun detaliu despre acest Montgomery? o întrebă Murphy.

— Da, e un animator sau artist care i-a ajutat, pe ea și pe Blay, când au început să facă *Inimă neagră ca noaptea*. Parcă a zis că Montgomery a fost la aceeași școală de arte cu Blay. După ce au făcut câteva episoade împreună, n-au mai avut nevoie de el și a spus că el s-a supărat că i-au făcut vânt după ce desenul a început să fie urmărit masiv.

Ușa se deschise și Strike reapăru.

— Ai avut dreptate, îi spuse el lui Robin, în timp ce ploaia continua să biciuiască ferestrele. Pat a trimis dosarul înapoi la agentul lui Ledwell. Îl cheamă Allan Yeoman și conduce o agenție de creație din West End: AYCA.

— Super, mersi, spuse Murphy, notându-și în timp ce Strike se lăsa la loc pe canapea cu un geamăt.

— Revenind, Ledwell ți-a vorbit și despre altcineva care ar fi putut să fie Anomie? întrebă Murphy.

— Nu, spuse Robin, doar de Montgomery.

— Din ce ți-ai dat tu seama, în ce stare de spirit era în timpul întâlnirii voastre?

— Era tulburată. Arăta de parcă nu i-ar fi păsat de ea. Unghii roase, haine boțite, ghetele ei trebuiau pingelite...

— Ai observat că ghetele ei trebuiau pingelite? întrebă Murphy.

Buza lui de sus era mai groasă decât cea de jos, ceea ce îi îndulcea într-un fel trăsăturile ascuțite. Avea ochi căprui, dar nici pe departe la fel de neobișnuiți precum cei chihlimbarii ai lui Edie Ledwell.

— Da. Era... era plină de contraste ciudate. Geantă și haină foarte scumpe, dar altfel era cam dezastru. Și avea și vânătăi pe gât, de parcă fusese strânsă cu putere.

— Vânătăi pe gât?

— Da. La început am crezut că e murdărie, dar când m-am apropiat de ea am văzut că erau, de fapt, vânătăi. Am întrebat-o ce pățise și a spus că se izbise de ceva, că era neîndemânatică. Dar erau urme de strânsoare, am văzut urma degetului mare. A pomenit, la un moment dat, și de un iubit, dar nu mi-a spus cum îl cheamă. Am avut impresia că stau împreună.

— Da, stăteau împreună, spuse Murphy. E profesor. Ți-a dat de bănuit că se gândea să iasă din relația asta? A pomenit cumva de violență domestică?

— Nu. Părea complet concentrată pe ce îi făcea Anomie și pe faptul că Blay credea că ea e în spatele tuturor lucrurilor, deși nu m-ar surprinde să fi avut și alte probleme personale. Părea... ca s-o spun așa: dacă aș fi văzut la știri că s-a sinucis, nu m-ar fi surprins la fel de tare ca asta. Sigur e opera altcuiva?

— Da, spuse Murphy.

— Și rănile lui Blay, la fel? întrebă Strike.

— Da, dar sunt sigur că înțelegeți...

— Bineînțeles, spuse Strike ridicând împăciuitor mâna.

Meritase să încerce.

— Acuzația asta a lui Blay, că ea era Anomie, spuse Murphy. Ce l-a făcut să creadă asta, știi cumva?

— Din ce îmi amintesc, spuse Robin, privind fix biroul în încercarea de a-și aduce aminte cu exactitate cuvintele lui Ledwell, el i-a spus că auzise de undeva, dar n-a vrut să-i spună de unde. Au vorbit de câteva ori la telefon, el tot repetând acuzația și ea negând-o. Apoi, în timpul ultimei convorbiri telefonice, el i-a spus că are un dosar cu probe că ea e Anomie.

— Un dosar propriu-zis? întrebă Murphy. Un dosar fizic?

— Nu știu sigur, dar ea așa părea să creadă. A spus că l-a întrebat ce era în dosar și că el n-a vrut să-i spună.

— Bun, asta categoric trebuie cercetat, dosarul ăsta și Anomie, zise Murphy privind spre Darwish, care aprobă din cap. O să vorbim și cu acest Seb Montgomery. Nu ai idee unde lucrează acum, presupun?

— Nu, spuse Robin, îmi pare rău. Cum nu puteam lua cazul, nu am cerut detalii despre el.

— Nicio problemă. N-ar trebui să fie prea greu să-l depistăm dacă i-a ajutat la desenul acela animat.

Darwish, care nu mai spusese nimic după ce dăduse definiția anomiei, își drese vocea.

— Încă ceva, îi spuse ea lui Robin, apăsând pentru prima oară pe butonul pixului ei și deschizându-și carnetul. A spus Ledwell ceva despre faptul că acest Anomie ar fi atacat-o pentru convingerile ei politice?

— Nu, n-a vorbit deloc despre politică. Toate atacurile erau personale — afirmația că ea lucrase ca prostituată, postarea unei imagini cu apartamentul ei. De asemenea, a distribuit informații extrem de personale pe care le avea despre ea.

Darwish își notă ceva rapid, apoi ridică privirea și spuse:

— Și ești sigură, nu-i așa, că nu a mai spus despre nimeni altcineva că ar hărțui-o?

— Sunt sigură.

— A amintit cumva de actorul care făcea vocea personajului Drek?

— Nu, spuse Robin, încruntată, în schimb a spus ceva despre acel personaj: că și-ar fi dorit foarte mult să nu-l fi creat. N-a spus de ce — dacă nu cumva din cauză că, în desen, Drek e cel care le pune pe celelalte personaje să joace jocul. E posibil să fi vrut să spună că, dacă Drek n-ar fi existat, Anomie n-ar fi creat niciodată jocul.

— Ai văzut desenul, nu-i așa? o întrebă Murphy.

— Doar puțin, spuse Robin. E...

— Dement?

Robin se forță să zâmbească:

— Puțin, da.

Darwish, care își notase iar ceva, închise acum carnetul și îi transmise din priviri detectivului inspector-șef Murphy *am aflat tot ce aveam nevoie.*

— Bun, ne-ai fost de mare ajutor, domnișoară Ellacott, spuse Murphy, în timp ce el și Darwish se ridicau. O să-ți dau numărul meu direct, în cazul în care îți mai amintești ceva.

Îi întinse cartea de vizită. Îi strânse mâna lui Robin, cu o mână mare, caldă și uscată. Era la fel de înalt ca Strike, dar mult mai zvelt.

Strike îi conduse afară pe vizitatori. Robin punea cartea de vizită a lui Murphy în geantă când partenerul ei reapăru.

— Ești în regulă? întrebă el, închizând ușa de sticlă peste zgomotul pașilor care se îndepărtau.

— Da, răspunse Robin, parcă pentru a mia oară.

Aruncă restul de ceai îndulcit în chiuvetă și spălă cana.

— Se întâmplă ceva, spuse Strike în timp ce pe scări răsuna zgomotul ușii de jos trântindu-se.

Robin se întoarse să se uite la el. Strike tocmai își luase paltonul de lângă ușă. Ploaia continua să bată în ferestre.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Întrebarea aia despre politică.

— Păi... presupun că oamenii discută pe Twitter despre politică tot timpul.

— Da, spuse Strike, cu mobilul în mâna dreaptă, dar în timp ce Murphy te întreba ce părere ai despre desen, am căutat informații despre actorul de voce care l-a jucat pe Drek.

— Și?

— A fost concediat pentru vederile lui pe care mulți le considerau de extremă dreapta. El pretindea că face satiră, dar Ledwell și Blay nici n-au vrut să audă și l-au dat afară.

— Ah, făcu Robin.

Strike își scărpină bărbia, cu ochii la ușa de sticlă.

— Nu știu dacă ai observat, dar nu ne-au spus nici cu ce se ocupă Angela Darwish. Ea n-a lăsat nicio carte de vizită.

— Am presupus că lucrează și ea la DIC.

— Poate.

— De unde altundeva ar putea fi?

— Mă întrebam, spuse Strike încet, dacă nu cumva e de la contraterorism... poate MI5.

Robin îl privi lung, până când își dădu seama că din cana pe care continua să o țină în mână îi picura apă caldă pe picioare. Puse cana în suportul de vase.

— *MI5?*

— E doar o idee.

— Ce fel de terorist ar viza doi animatori...?

Strike ridică din sprâncene, iar ei îi pică fisa. Ecoul slab al gloanțelor trase într-o redacție pariziană păru să umple spațiul dintre ei.

— Dar *Charlie Hebdo* — asta a fost complet diferit. *Inimă neagră ca noaptea* nu e un desen animat politic, nu era nimic despre religie...

— Nu, spuse Strike. Poate ai dreptate. Ești gata de plecare? Merg cu tine, vreau să-mi iau ceva de mâncare pentru acasă.

Dacă nu și-ar fi bătut capul cu motivul pentru care MI5 ar putea să fie interesat de înjunghierea a doi animatori, poate că Robin s-ar fi mirat de ce mergea Strike în Chinatown cu un mic rucsac la el să-și ia de mâncare, dar era atât de absorbită de propriile-i gânduri, că minciuna lui trecu neobservată.

13

Și chiar de prietenii îți sunt loviți de suferință,
Tu râzi și chicotești fără de socotință...

Joanna Baillie, *O mamă către pruncul trezit din somn*

Madeline și fiul ei Henry stăteau într-o casă veche din Eccleston Square, Pimlico. Tatăl lui Henry locuia la câteva străzi distanță, cu soția și cei trei copii ai lor. El și Madeline aleseseră în mod deliberat să se mute în aceeași zonă, astfel încât fiul lor să se poată deplasa ușor între cele două case. Henry părea să se înțeleagă bine atât cu mama lui vitregă, cât și cu frații vitregi. Lui Strike, a cărui copilărie fusese dominată de nesiguranță și haos, toate aceste lucruri i se păreau foarte mature și civilizate.

De la stația Victoria o luă pe jos, ridicându-și gulerul ca să se apere de ploaia care continua să cadă și trăgând din țigară cât mai avea ocazia, pentru că Madeline era nefumătoare și nu era de acord să se fumeze în locuința ei imaculată. În seara aceasta, subtila recalibrare pe care trebuia să o realizeze întotdeauna când trecea de la muncă la o întâlnire cu Madeline se dovedea mai dificilă ca de obicei. Unul dintre motivele pentru care nu obiecta niciodată la întârzierile repetate ale lui Madeline era că ele îi ofereau un timp suplimentar în care să se adune cum se cuvine pentru a-i întâmpina comportamentul întotdeauna tensionat, în primă instanță. În seara aceasta însă, gândurile lui rămăseseră la Robin și la imaginea ciudat de vie pe care ea o zugrăvise în fața polițiștilor despre animatoarea acum moartă, cu gât învinețit și ghete vechi. Dacă era să fie sincer cu sine însuși, Strike ar fi preferat să fie în acel moment tot la birou, alături de Robin, cu câte o porție de mâncare chinezească în față și făcând speculații în privința înjunghierilor decât să se îndrepte spre casa lui Madeline.

Prin urmare, cel mai bine era să nu fie sincer cu sine însuși.

A doua zi era Valentine's Day. Strike aranjase ca lui Madeline să-i fie livrat dimineață un buchet ostentativ de orhidee, iar în rucsac avea o

felicitare pentru ea. Asta făceai pentru femeia cu care te culcai, dacă voiai să te culci în continuare cu ea, iar Strike era foarte dornic să continue să se culce cu Madeline, din motive atât evidente, cât și greu de admis.

Imediat după ce Strike sună la sonerie, se auzi tropăitul unui adolescent care cobora în grabă scările și Henry deschise ușa. Era un băiat atrăgător, cu părul roșcat-auriu ca al lui Madeline, pe care îl purta cât de lung și de dezordonat îi permitea regulamentul Școlii Westminster. Strike își aminti de vremea când avusese vârsta de acum a lui Henry: umilința coșurilor furioase care înfloreau pe bărbia lui lipsită de păr, imposibilitatea de a găsi pantaloni suficient de lungi pentru picioarele lui, dar, în același timp, suficient de strâmți în talie (problemă pe care Strike nu o mai avea de mult), senzația de necoordonare și de stângăcie și întregul spectru de dorințe disperate și neîmplinite pe care adolescentul Strike le suprimase, parțial, pe ringul de box.

— 'Seara, spuse Strike.

— Salut, zise Henry fără să zâmbească.

Se întoarse imediat și alergă înapoi în sus pe scări. Strike presupuse că nu deschisese ușa din proprie inițiativă, ci mai degrabă i se spusese să o facă.

Detectivul intră, se șterse pe picioare, își scoase paltonul și îl atârnă în spatele ușii de la intrare, apoi urcă la etaj mult mai încet decât Henry, ajutându-se din plin de balustradă. O găsi pe Madeline pe canapeaua din living, aplecată, cu un creion în mână, deasupra unei varietăți de pietre prețioase întinse pe o foaie de hârtie mare și albă care acoperea măsuța de cafea. Lângă ea, o sticlă de vin pe jumătate goală și un pahar plin.

— Scuze, scumpule, te superi dacă termin aici mai întâi? îl întrebă Madeline stresată.

— Sigur că nu, răspunse Strike, lăsându-și rucsacul pe un fotoliu de piele.

— Îmi pare tare rău, spuse ea încruntându-se la ceea ce lucra, tocmai mi-a venit o idee și vreau s-o pun în practică până n-o uit. Henry o să-ți aducă ceva de băut — Hen, adu-i lui Cormoran ceva de băut — *Hen!*

Urlase numele fiului ei, pentru că Henry tocmai își pusese căștile și se așezase din nou la biroul din colț, pe care se afla un calculator mare.

— Ce?

— Adu-i lui Cormoran ceva de băut!

Henry abia se abținu să nu dea cu căștile de pământ. Strike s-ar fi oferit să-și ia singur de băut, dar bănuia că în ochii adolescentului asta ar fi însemnat că prea se comportă de parcă ar fi de-al casei.

— Ce vrei? mormăi Henry către detectiv, în timp ce trecea pe lângă el.

— O bere ar fi perfect.

Henry se îndreptă cu pași mari spre bucătărie, în timp ce bretonul îi flutura deasupra ochilor. Vrând să n-o deranjeze pe Madeline, Strike îl urmă.

Casa era în mare parte albă: pereți albi, plafoane albe, un covor alb în camera lui Madeline. În rest, nimic nu acoperea parchetul, iar mobilierul era aproape în totalitate gri-argintiu. Madeline îi spusese că, după ore întregi petrecute în atelier studiind pietre prețioase în culori vii sau în magazinul decorat eclectic din Bond Street, i se părea odihnitor să-și petreacă serile într-un spațiu senin și monocrom. Casa ei de la țară, îi mai spusese ea, era mult mai aglomerată și mai colorată: trebuiau să meargă acolo într-un weekend, iar Strike acceptase, în aceeași idee de a acorda o șansă reală acestei relații.

Henry deschisese deja imensul frigider Smeg când Strike intră în bucătăria minimalistă.

— Avem Heineken sau Peroni.

— Heineken, te rog. Henry, pot să te întreb ceva?

— Ce? spuse băiatul pe un ton suspicios.

Era mai scund cu peste 30 de centimetri decât detectivul și părea să-l irite faptul că trebuia să ridice privirea spre el.

— Mama ta mi-a zis că obișnuiai să te uiți la *Inimă neagră ca noaptea*.

— Da, spuse Henry la fel de suspicios.

Deschise mai multe sertare, în căutarea unui desfăcător.

— Eu nu l-am văzut niciodată. Despre ce e?

— Nu știu, spuse Henry dând puțin iritat din umeri. Despre ce se întâmplă într-un cimitir după căderea întunericului.

Deschise și închise încă un sertar, apoi, spre ușoara surprindere a lui Strike, îi oferi din proprie inițiativă și alte informații.

— S-a stricat. Înainte era mai haios. S-au vândut.

— Cine?

— Cei care l-au făcut.

— Cei doi care au fost înjunghiați ieri?

— Ce? spuse Henry, întorcând privirea spre el.

— Cei doi care l-au creat au fost înjunghiați în Cimitirul Highgate ieri după-amiază. Poliția tocmai le-a dat numele.

— Ledwell și Blay? întrebă Henry. Înjunghiați în Cimitirul Highgate?

— Da. Ea e moartă. El e în stare critică.

— Căcat, spuse Henry.

Apoi, luându-și seama, adăugă:

— Adică...

— Nu, zise Strike, căcat e foarte potrivit.

Ceva care aducea cu un zâmbet licări pentru scurt timp pe chipul lui Henry. Băiatul găsi un desfăcător, scoase capacul și zise:

— Vrei pahar?

— E foarte bine din sticlă, spuse Strike.

Henry i-o întinse.

— Investighezi chestia asta? întrebă el, privind pieziș spre Strike.

— Înjunghierea? Nu.

— Ei cine cred că e autorul?

— Nu cred că știu încă, spuse Strike luând o gură de bere. În desen e un personaj numit Drek, nu-i așa?

— Da. Asta a luat-o la vale. El era principalul motiv pentru care mă uitam. Era foarte haios... E moartă pe bune? Ledwell?

Strike se abținut să-i răspundă „Nu pe bune, doar puțin".

— Da, e moartă.

— Uau, făcu Henry.

Părea mai degrabă nedumerit decât trist. Strike își aminti cum era să ai 16 ani: exceptând cazul în care era vorba de cineva foarte apropiat sau drag, moartea era ceva abstract, îndepărtat și aproape de neînțeles.

— Am auzit că actorul de voce care îl juca pe Drek a fost concediat, spuse Strike.

— Da. După ce l-au concediat pe Wally s-a dus totul dracului. A devenit prea corect politic.

— Care e numele complet al lui Wally?

— Wally Cardew, spuse Henry, din nou suspicios. De ce?

— Știi cumva dacă a reușit să-și găsească altă slujbă?

— Da, acum e youtuber.

— Ah, făcu Strike. Și ce implică asta?

— Ce vrei să...?

— Ce face pe YouTube?

— Produce videouri despre jocuri și altele, spuse Henry cu tonul unui adult care îi explică unui copil mic cu ce se ocupă prim-ministrul.

— Bun.

— E în seara asta. La unșpe.

Strike se uită la ceasul de la mână.

— Trebuie să te înscrii pe YouTube să te uiți?

— Nu, spuse Henry, jenat tot mai mult de atâta ignoranță.

— Ei, mersi pentru bere. Și pentru informații.

— E-n regulă, murmură Henry, strecurându-se afară din bucătărie.

Strike rămase pe loc, sprijinit de perete și cu fața la frigider. După ce mai bău niște bere, își scoase mobilul din buzunar, intră pe YouTube și căută Wally Cardew.

Acum înțelegea de ce Henry reacționase cu dispreț la ignoranța lui: fostul actor care îi împrumutase vocea lui Drek avea peste 100 000 de abonați la canalul lui de YouTube. Sorbind din Heineken, Strike derulă încet videourile arhivate. Toate cadrele de lângă titluri îl înfățișau pe Cardew în ipostaze comice: ținându-se disperat de cap, râzând în hohote cu gura larg deschisă sau țipând triumfător în timp ce arăta cu pumnul.

Din punct de vedere fizic, Cardew aducea foarte bine cu un soldat tânăr pe care Strike îl anchetase când era încă la Divizia de Investigații Speciale, un anume Dean Shaw, care avusese exact aceeași combinație de păr blond-deschis, piele rozalie și ochi mici, de un albastru strălucitor. Shaw ajunsese în fața Curții marțiale pentru ceea ce el insista că fusese o farsă care se sfârșise prost, cu împușcarea mortală a unui recrut de 16 ani. Reflectând melancolic că acum ajunsese la vârsta la care aproape toți cei pe care îi cunoștea îi aminteau de cineva din trecut, Strike continuă să deruleze lista de videouri a lui Cardew.

Freza youtuberului varia în funcție de anul în care fusese filmat videoul. Cu trei ani în urmă, Wally își lăsase părul de un blond-deschis să-i crească până la umeri, dar acum era mult mai scurt. Majoritatea videourilor aveau titlul *Wally prezintă spectacolul lui MJ*. Strike presupuse că MJ era tânărul bărbos și vesel, cu o față dolofană și piele închisă la culoare, care apărea lângă Wally în unele imagini ca asistent al vedetei.

Strike se opri la un video din 2012, intitulat „Inimă neagră ca căcatul", care fusese vizionat de 90 000 de ori. Apăsă pe redare. Apărură Wally, cu părul lung, și MJ cu părul scurt stând unul lângă celălalt la o masă, fiecare într-un fotoliu adânc, tapițat cu piele. Peretele din spatele lor era plin cu afișe de gaming.

— Deci, da, sal' oameni buni, spuse Wally.

Vorbea cu accentul londonez specific clasei muncitoare, nu foarte diferit de al lui Madeline, și părea să țină în mână o foaie cu antet.

— Voiam doar să vă mai zic ce mi-au trimis, ăă, prietenii mei de altădat'. Cre' că-i zice scrisoare de „încetare a activității".

— Da, spuse MJ dând din cap.

— MJ vrea să pară că le are cu treburile legale, spuse Wally către cameră.

MJ râse.

— Unchiu-meu e avocat, omule!

— Da? Al meu e ginecolog, dar nu m-apuc să-mi bag degetele la întâmplare în orice femeie.

— E ginecolog? chicoti MJ. Serios?

— Nu, tâmpitule, glumeam... Deci, da, practic nu mai am voie să folosesc vocea lui Drek, sau vorbele lui, sau...

Wally citi din scrisoare:

— „...orice proprietate intelectuală a lui Edie Ledwell și Joshua Blay, în continuare numiți *creatorii*". Deci, da. Asta e.

— E o tâmpenie, omule, spuse MJ scuturând din cap.

— Hei, spuse Wally, ca și cum tocmai i-ar fi venit o idee. Oare unchiul tău ar vrea să mă reprezinte pe gratis?

MJ păru înmărmurit. Wally râse.

— Glumeam, omule, dar...

Wally privi din nou spre cameră.

— ...da, așa că presupun că... gata cu Drek pentru mine, bua.

— Fii atent! spuse MJ.

— E o...

— Da, așa e, spuse MJ sobru. E un căcat.

— Eu am creat practic vocea, personaju' și așa mai departe, dar se pare că nu mai poți să faci nicio glumă, nu mai poți să fii satiric, nu mai poți să faci mișto...

Camera focaliză brusc, astfel încât fața lui Wally umplu tot ecranul.

— SAU POATE POȚI? tună el, cu o voce prelucrată artificial astfel încât să semene cu un ecou.

Când cadrul se lărgi iar, cei doi tineri apărură pe un fundal complet alb. Acum, MJ stătea tolănit în fotoliul lui, prefăcându-se că a ațipit, Purta o perucă lungă, șaten-închis, blugi sfâșiați și o cămașă din același material și fuma ceea ce părea să fie un joint gigantic. Wally își pusese o perucă ciufulită, șaten-deschis, își trântise pe față niște ruj și rimel și purta un tricou pe care scria „Inimă neagră ca căcatul" și o fustă înflorată lungă.

Wally spuse, cu un accent ascuțit de Essex:

— Deci da... cum stăteam noi întinși în cimitir... tu tocmai mă pipăiseși puțin, nu-i așa, Josh?

— Da..., spuse MJ adormit.

— Și fumam, nu?

— Da...

— A dat genialitatea peste mine. Și așa am creat *Inimă neagră ca căcatul.* Pentru că atunci când te bășești e ca și cum o parte din sinele tău se luptă să se elibereze, nu, deci e o metaforă și e ceva frumos și profund, nu?

Stând pe fotoliu, Wally se înclină într-o parte și produse o bășină zgomotoasă care părea reală. MJ aproape căzu pe jos de râs, apoi spuse cu vocea de drogat pe care o folosise înainte:

— Metaforă, da...

— Mi-a venit ideea de bășină de la maică-mea moartă... avea o problemă mare cu vânturile...

MJ se zguduia de râs reușind cu mare greutate să și-l înăbușe.

— Și nu ne interesează banii, nu, Josh?

— Nuu...

— Suntem două spirite libere, nu-i așa. Vrem ca întreaga lume să se bucure de genialitatea mea gratis.

— Gratis... da...

— Și de asta nu plătim pe nimeni, nu, Josh?

Fără să scoată un cuvânt, MJ îi întinse lui Wally jointul.

— Nu, Josh, scumpule, tre' să am capu' limpede pentru negocierile cu Netflix. Hopa, stai puțin — chiar mi-a scăpat asta? Da? Căcat. E, oricum, mulțumesc tuturor, sper să continuați să vă uitați la *Inimă neagră ca căcatul.*

Wally produse o a doua bășină.

— Aaaa, acu' e mai bine. Bun, haide, scumpule...

Wally se ridică și îl apucă pe MJ de cămașă.

— ...tre' să-l desenezi pe Inimioară.

— Trebe să beau ceva ca lumea, Ed, gemu MJ. Sunt terminat.

— Vino cu mine, leneș nenorocit ce ești, tre' să facem bani. Artă, vreau să spun. Să facem a...

— La ce *naiba* te uiți?

Strike opri videoul și întoarse capul. Madeline stătea în ușa bucătăriei.

— La youtuberi, spuse Strike.

Zâmbind larg, Madeline se apropie de el desculță, în puloverul ei de cașmir gri-deschis și blugi, își strecură mâinile pe după gâtul lui și îl sărută pe gură. Avea gust de Merlot.

— Scuze pentru asta, a trebuit să fac designul cât încă îmi era clar în cap. Uneori, îți vine o idee și trebuie să o pui imediat în practică.

— Nicio problemă. Erau niște rubine destul de mari sau știu eu ce acolo...

— E sticlă — nu țin pietre prețioase adevărate acasă, e un coșmar cu asigurările. Uneori folosesc pietre false când îmi vine vreo idee. Trebuie să mai beau ceva.

Madeline îi dădu drumul și întinse mâna spre raftul cu sticle de vin de pe perete, de unde scoase una.

— Am avut o zi de *coșmar,* continuă ea. Am uitat că acceptasem să dau un interviu unei bloggerițe de bijuterii care de-abia dacă a împlinit 20 de ani — nu vreau să generalizez, dar unii dintre ei sunt niște mici nemernici. Nu o interesa decât dacă totul provine din surse etice — unde dracu' e tirbușonul ăla? — și pentru că eu nu am putut să-i răspund că m-am dus *personal* în Columbia, fir-ar al naibii, și am excavat fiecare smarald din stâncă și am dat fiecare a doua piatră orfanilor sau ceva — adică, eu fac toate eforturile să cumpăr respectând normele etice, dar ar fi trebuit s-o auzi cum... cum...

Madeline se chinuia să deschidă sticla. Strike își băgă mobilul înapoi în buzunar și întinse mâinile.

— Mersi — când am deschis-o pe ultima mi-am smuls o unghie. Da, deci îi dădea înainte cu diamantele însângerate, iar eu...

Ținându-și într-o mână berea, iar în cealaltă sticla de vin pe care tocmai o deschisese, Strike o urmă pe Madeline înapoi în living. Henry dispăruse, iar ea se lăsă să cadă pe canapea, vorbind în tot acest timp despre mineritul aurifer ilegal din America Latină și diversele eforturi pe care ea și alți bijutieri le făcuseră pentru a se asigura că materiile prime pe care le foloseau nu erau obținute prin exploatarea muncitorilor sau încălcând legea. Strike îi umplu paharul și se așeză și el; avea impresia că Madeline continua să se justifice față de un interlocutor invizibil. Stomacul îi ghiorăi. Sperase ca Madeline va propune să comande de mâncare, dacă nu se punea problema de ceva gătit în casă.

— Mamă, strigă Henry din capul scărilor, mă duc la tata.

— Când te...?

Dar Henry coborâse deja în fugă la parter. Auziră cum se trântește ușa.

— A fost grosolan cu tine? spuse Madeline încruntându-se. E prostdispus pentru că i s-a stricat laptopul. De asta folosește calculatorul meu.

— Nu, de fapt a fost chiar amabil.

— Serios? Asta e o premieră. Știi cum să-l iei, de fapt. Jim l-a dat peste cap complet.

Strike auzise deja multe despre modul în care fostul ei soț, actorul care o părăsise pe Madeline pentru actrița cu care juca în același film, îi

trădase încrederea lui Henry, dar își păstră pe chip o expresie de interes în timp ce asculta noi exemple. Stomacul lui ghioră iar. Când Madeline tăcu ca să dea pe gât jumătate din paharul de vin, Strike spuse, sperând că o să-i abată gândurile de la fostul soț spre mâncare:

— Îmi pare rău că n-am putut ieși la cină...

— Ah, nicio problemă, nu pot să mă plâng că ai probleme de muncă, când le am și eu pe-ale mele. În orice caz...

Madeline se trase mai aproape de el pe canapea și își strecură iar mâinile în jurul gâtului lui.

— ...te poți recompensa față de mine acum.

O oră mai târziu, complet gol, Strike stătea întins în întunericul dormitorului alb al lui Madeline. Dintr-un anume punct de vedere, era foarte satisfăcut, dar nu într-atât încât să uite de foamea care îi rodea stomacul. Își dădea seama că nu aveai cum să rămâi atât de subțire ca Madeline dacă nu mâncai frugal, dar un regim de înfometare nu era deloc stilul lui, chiar dacă asta l-ar fi ajutat să dea jos câteva kilograme. Capul lui Madeline era pe umărul lui, iar părul îl gâdila pe față. Mâna ei se odihnea pe pieptul lui păros.

— Doamne, ce b-bine a fost, căscă ea. Scuze, sunt atât de obosită... a trebuit să mă scol la 5 pentru o convorbire cu L... LA...

Strike o sărută pe creștet, apoi spuse:

— Te superi dacă îmi iau ceva de mâncare?

— Nu, dragul meu, servește-te, murmură ea.

Își luă capul de pe umărul lui și se rostogoli pe cealaltă parte a patului. În timp ce își trăgea pe el pantalonii și cămașa pe întuneric, temându-se să nu dea nas în nas cu Henry, lui Strike i se păru că aude un sforăit ușor.

La etaj era liniște. Strike se duse desculț la bucătărie, cu proteza bocănind surd pe parchet la fiecare al doilea pas. După cum se temuse, frigiderul conținea puține lucruri pe care și-ar fi dorit să le mănânce. Scormoni fără entuziasm printre vasele cu salată de quinoa, iaurturi cu zero grăsime și pachete cu avocado, gândindu-se cu jind la niște ouă cu șuncă sau la o pungă mare de cartofi prăjiți. În cele din urmă, excavă niște pecorino, își făcu un sendviș gros și deschise o nouă sticlă de Heineken.

Ceasul aragazului arăta ora 10. Părea mult mai târziu. Se duse la fereastră și se uită afară, pe strada udată de ploaie: pietrele de pavaj erau de un negru strălucitor în lumina pe care o aruncau de stâlpii stradali. După o vreme, Strike găsi o farfurie, își luă sendvișul și berea și se așeză la calculatorul din colțul întunecat al livingului.

Știa parola pentru că Madeline i-o dăduse ultima oară când fusese acolo, când i se descărcase telefonul și dorise să caute detalii despre zborul cu care s-ar fi putut întoarce Degete la Londra. Porni calculatorul, băgă parola *spessartite19,* petrecu aproape o oră citind știrile și ocupându-se de e-mailuri, iar la ora 11 intră pe canalul de YouTube al lui Wally Cardew exact la timp ca să-l urmărească în livestream.

Afișele de gaming din fundal se schimbaseră, la fel și Wally și MJ. Părul de un blond aproape alb al lui Cardew era acum tuns foarte scurt în lateral și lăsat puțin mai lung în partea de sus. Fața lui MJ era mai subțire decât în 2012, iar părul lui, mai îngrijit. Amândoi aveau o expresie sumbră, iar MJ părea puțin neliniștit.

— Salut, bua, spuse Wally. Bun-venit la un nou episod din *Wally prezintă spectacolul lui MJ,* și înainte să începem vreau... vrem...

Wally privi spre MJ, care dădu din cap.

— Vrem să spunem în primul rând, bun, s-a întâmplat ceva absolut oribil — ăă — ieri, dar noi am aflat abia azi...

— Oamenii ne sună de cinci ore, gen, interveni MJ, și zic „Știați, știați?"

— Da, spuse Wally dând din cap, și răspunsu' e nu, nu știam, n-am știut nimic până am văzut la știri. În orice caz — da — vorbim despre ce au pățit Josh Blay și Edie Ledwell, în caz că nu știați, și e... e aiurea, omule, și nici noi nu știm mai multe ca voi, dar e aiurea rău. Și aș vrea, gen, să transmit condoleanțe familiilor lor și, înțelegeți, îi țin pumnii lu' Josh și ne... nu știu, MJ, tu te rogi?

— Da, omule, spuse MJ încet. Mă rog.

— Eu, spuse Wally ridicând mâinile în lateral, nu știu ce dracu' cred, dar ne gândim la familii și sperăm ca Josh să supraviețuiască, înțelegeți?

— Da, așa sperăm, spuse MJ dând din cap. Serios. Sperăm.

Wally oftă, se plesni cu palmele pe coapse și spuse:

— Bun, deci, pentru seara asta v-am pregătit un spectacol special — și nu uitați, bua, că luna asta donăm 25% din toată marfa vândută Spitalului Great Ormond Street, pentru că, așa cum unii din voi știu, MJ...

— Vărul meu mai mic, da, e tratat pentru leucemie acolo, spuse MJ.

— Deci, spuse Wally, să pornim comentariile alea...

Un feed de comentarii lăsate de cei care îi urmăreau apăru acum în colțul din dreapta sus al ecranului. Textul de un galben aprins se derula în sus atât de repede, că era dificil să-l urmărești. Ochii lui MJ zvâcneau de la cameră spre un ecran lateral, verificând comentariile pe care le putea vedea cei care îi urmăreau.

Drekfan10:	Vă iubesc, Wally și MJ!!!!!!!!!!!!!!
KeiraS:	Fă vocea lui Drek Wal
Derky96:	frumos omagiu
Langusta:	aveți clasă băieți
BDJoker:	eu îi știam pe ledwell și blay
Hyggard:	nu vă prefaceți că sunteți triști lol
Sh0zelle:	Wally salută-le pe Shona și Deb!
RedPill*7:	singurul stângist bun e un stângist mort
Chigginz:	am cumpărat trei tricouri spuneți-mi numele

— Deci, spuse Wally, mai departe cu spectacolul! În primul rând... tre' să iau ceva de aici...

Băgă mâna sub birou.

— Ține-mi asta puțin, MJ.

Wally scoase un cuțit imens, care părea plin de sânge. Lui MJ îi scăpă ceva între schelălăit și icnet, apoi își acoperi fața cu mâinile, încercând să-și înăbușe râsul nervos.

— Căcat! spuse MJ la cameră printre degete. Căcat, nu știam că o să facă asta, jur!

Wally întrebă, complet inexpresiv:

— Care-i problema? Ah, *asta?*

Wally linse sângele.

— Sos de tomate, omule, am tăiat o pizza.

— Căcat, Wal, spuse MJ, lăsând mâinile jos și chicotind.

— Bun, spuse Wally dând din umeri, dacă nu vrei să-l ții...

Aruncă cuțitul peste umăr, apoi scoase de sub birou un teanc de hârtii.

— Nu, pentru că asta e tema spectacolului de azi, nu-i așa. Am avut multă acțiune pe Twitter după ce s-a aflat vestea cu Ledwell și Blay, o grămadă de acțiune. Mi-am postat condoleanțele și așa și o mulțime de oameni mi-au zis, practic, că eu am omorât-o pe Edie Ledwell, așa că m-am gândit să ne uităm puțin la unii dintre ei. Să vedem ce avem... Ăsta e unu' bun.

Wally luă prima foaie de hârtie și începu să citească. Tweetul apăru în spatele lui, lângă feedul de comentarii.

Musca de pe coșciug@carla_mappin5
Răspuns către @Wally_Cardew

cum îndrăznești să spui că ești trist, ipocrit nenorocit ce ești. l-ai demonizat pe Ledwell și Blay de când te-au dat afară pe bună dreptate. Ura ucide.

15:15 13 februarie 2015

— „Ura ucide", repetă Wally, privind serios spre cameră.

— Uau, spuse MJ scuturând din cap. Simți că ți se face morală, omule?

— O să fiu sincer, prietene, asta m-a făcut să-mi regândesc tot sistemu' etic, gen. Adică, se dovedește că sunt complice la crimă pentru că am făcut mișto de *Inimă neagră ca noaptea*... Deci...

Wally se întoarse spre cameră.

— M-am uitat puțin la cum vrea Carla Mappin să ne comportăm pe net, ca să pot învăța de la ăia mai buni ca mine, înțelegeți.

— S-o luăm de model, spuse MJ dând din cap.

— Exact. Deci ăsta e un tweet al Carlei de-acu' câțiva ani...

În spatele lui Wally apăru un nou tweet, pe care el îl citi cu voce tare.

Musca de pe coșciug@carla_mappin5
Răspuns către @AnomieGamemaster

sincer la mom ăsta vaca poate să moară în chinuri. toată abureala asta că o face din dragoste nu pt bani #nomaialimentati peLedwell #alaturideJosh

21:02 2 noiembrie 2014

— „Vaca poate să moară în chinuri", doamnelor și domnilor, repetă Wally.

— Despre ce vacă e vorba? întrebă MJ.

Strike își dădu seama că repetaseră partea asta. Doar cuțitul fusese o surpriză.

— E vorba de o vacă pe care a văzut-o pe câmp, sau pe o cutie de lapte, sau...?

Wally scoase un pufnet de râs.

— Nu, în mod ciudat, MJ, Carla vorbea despre Edie Ledwell. „Vaca poate să moară în chinuri."

Wally privi lung spre camera de filmat, cu ochii lui mici și albaștri.

— Wal, spuse MJ, a cărui privire rămăsese ațintită asupra a ceva aflat în afara cadrului, trebe să amintim niște nume. Am dat niște marfă — Chigginz, tu ai cumpărat trei tricouri: bravo, prietene. BD Joker — bănuiesc că astea nu sunt nume reale.

— Mersi, BD, spuse Wally, bucură-te de șapca ta de baseball cu Wally și MJ.

— Și Sooze și Lily, două hanorace — mulțumim, doamnelor!

— Bun, să revenim la Twitter, spuse Wally întorcându-se la teancul lui de hârtii. Să vedem ce mai avem aici... Da, ăsta e unu' bun.

Comentariile continuau să se deruleze atât de repede, încât Strike aproape că nu reușea să le citească.

reginatravestitilor:	stângiștii „când am spus gunoi m-am referit în sens pozitiv" lol
LipsaDeCuraj:	stângiștii s niște ipocriți nenorociți lolololololol
Heimd&ll88:	îmi place la nebunie
masinasport209:	modul în care le-o tragi la stângiști e totu frate
RubyLoob:	Ledwell era întruchiparea albului privilegiat
arniep:	să mi-o sugi
LilaP:	te iubesc Wally xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
ArkeUmbra:	e ok să sărbătorești când mor oameni răi
Demonul:	ce nu faceți voi pentru vizionări căcați ce sunteți?
TommyEngland14:	wally uită-te la fratiaultimeithule.com

— Bun, spuse Wally răsfoind hârtiile, și acum avem — a, asta e preferata mea, îmi place la nebunie. Andi Reddy — nume real, uitați, zice așa...

Andi Reddy@ydderidna
Răspuns către @Wally_Cardew

Poate n-ai ținut tu cuțitul, dar ai întreținut flacăra și dacă se dovedește că un trol de extremă dreapta a făcut asta ar trebui să fii pus sub acuzare.

18:52 13 februarie 2015

— Andi pare să cunoască bine legea, nu? spuse Wally.

— Probabil e judecătoare. Da' e drăguț din partea ei că zice că poate n-ai ținut tu cuțitul.

— Să vedem ce zice Andi despre cum nu trebuie întreținută flacăra urii?

— Zi, spuse MJ, începând iar să chicotească.

Deasupra capetelor lor apăru al doilea tweet al lui Andi. Din nou, Wally îl citi cu voce tare.

Andi Reddy@ydderidna
Răspuns către @AnomieGamemaster

ar putea să-i spună cineva acelei vaci împuțite și mercenare să moară odată.
#nomaialimentatipeLedwell #alaturideJosh

11:45 29 iulie 2014

Wally și MJ începură amândoi să râdă în hohote.

— Dar apoi e și mai tare, spuse Wally printre hohote. Stai — uite încă unu' —, arată foarte bine cum nu întreține ea flacăra.

Apăru un nou tweet.

Andi Reddy@ydderidna

singurul lucru care m-ar consola pt scandalul oribil care a devenit desenul meu preferat e ca #NesatuladeLedwell să fie băgată într-un sac de plastic și Drek să vadă & să-i dea foc

22:34 16 septembrie 2014

În timp ce Wally și MJ se plesneau peste coapse râzând în hohote, Strike auzi o mișcare în spatele lui și închise rapid volumul livestream-ului. Henry se întorsese și părea deconcertat să vadă la ce se uită Strike.

— Mi-ai stârnit interesul, spuse Strike.

— Ah, făcu Henry.

Se uitară unul la celălalt, cu fețele în semiîntuneric, singura sursă de lumină fiind ecranul calculatorului.

— Mă duc la culcare, murmură Henry, retrăgându-se spre parter.

Strike porni iar volumul și reveni la livestream. Wally și MJ încă se chirceau de râs la ultimul tweet citit de Wally. Comentariile continuau să se deruleze rapid în sus.

algizzard: Wal uită-te pe fratiaultimeithule.com
GillyInimaNeagra: Wally salut-o pe bunica ta din partea mea!
ArkeUmbra: Ledweel a fost o hoață și o mincinoasă
toporsaxon14: toți liberalii plâng și ieri o făceau pizdă
dmitrisaxofonistul: Wally salută-mă, sunt Dmitri
PokerFac£: wally tu ești cumva kea niven?
DiscipolulluiLepine: eu am omorât-o pe Ledwell
TattyB: da, nu prea sunt trist, a murit o rasistă abilitistă
MGTOWise: arată-ne facturile alea băiete asta e clasă!!!
SophieBeee: am cumpărat un tricou salută pe Soph Brown
BuaBaiat88: Wally scapă de arăbete
aoifeoconnor: oamenii erau furioși din cauza Netflix asta e tot
Sammmitchell: oamenii spun lucruri sub impulsul momentului
UltimaBro88: toate muierile stângiste încearcă să-și șteargă urmele lolololololololol

14

Adânc în mormânt era ea!
Nu îmi vorbi de plăcere,
Când eu n-am putut-o salva.

Christina Rossetti, *Disperare*

Apartamentul cu două camere din Walthamstow pe care îl vizionă Robin duminică după-amiază era primul din ce văzuse până atunci în care își putea imagina că ar putea locui fericită. Era amplasat la etajul al doilea al unui bloc nou construit: curat și luminos, avea loc în living pentru o canapea extensibilă, dacă un prieten voia să rămână peste noapte, și era aproape de stația de metrou Blackhorse Road.

— Te anunț, îi spuse ea agentului imobiliar. Au fost mulți interesați?

— Destul de mulți, spuse tânărul cu cravată lată.

Robin s-ar fi putut lipsi de glumele lui neîncetate. O întrebase de două ori dacă stătea singură și Robin se întrebă în sinea ei ce ar fi zis bărbatul dacă l-ar fi rugat înlăcrimată să se mute cu ea, ca să nu mai trebuiască să îndure chinul de a fi singură.

După ce își luă la revedere de la agentul imobiliar, se îndreptă spre stația de metrou, cronometrând din mers drumul. Naveta ar dura mai mult decât de la apartamentul unde stătea acum, dar nu la fel de mult ca de la alte locuințe pe care le văzuse. Una peste alta, chiar i se părea un apartament potrivit. În timp ce se ducea spre casă, se întrebă împotriva cui ar licita: deținea un avans decent, pe care reușise să-l smulgă cu dificultate din contul marital comun ca parte a acordului de divorț, și primea un salariu mult mai bun decât odinioară, dar în Londra nu știai niciodată.

Fusese indispusă pe tot parcursul acelui weekend rece și umed, iar când ieși din stația Earl's Court în ploaie, toată bucuria pe care o simțise când își imaginase cum va locui ea în acel apartament micuț, îngrijit și luminos începu să se risipească.

Max își petrecea weekendul la țară, împreună cu teckelul Wolfgang. Ajunsă acasă, Robin își scoase haina și mănușile, își luă laptopul din dormitor și se duse la etaj, unde privirea îi căzu asupra inoportunei felicitări de Valentine's Day pe care o primise cu o zi înainte de la Hugh Jacks „Ciocanul" și pe care o lăsase pe blatul de bucătărie. Pe felicitare apărea un St. Bernard cu un butoiaș în formă de inimă prins de zgardă, pe care scria „Mă faci să salivez". În interior, Hugh scrisese „dacă vreodată nu ai nimic de făcut" și numărul lui de telefon. Robin presupuse că St. Bernard-ul fusese ales să-i evoce amintiri plăcute din Elveția, dar cum pentru ea Hugh reprezentase partea care îi plăcuse cel mai puțin din toată vacanța, nu se simți decât iritată că Hugh obținuse de la Katie adresa ei. Continuând să se lupte cu o senzație de depresie, Robin aruncă felicitarea la gunoi, după care își făcu cafea și se așeză să studieze site-urile de știri, căutând informații noi despre înjunghierile din Cimitirul Highgate.

Josh Blay era încă în viață, dar rămânea în stare critică, iar poliția difuzase un nou detaliu: ambii animatori fuseseră electrocutați cu pistolul cu electroșocuri înainte de a fi înjunghiați. Se făcea din nou apel la cetățeni să sune la linia de urgență dacă văzuseră pe cineva comportându-se suspect în cimitir între orele 16 și 18 pe 12 februarie.

Deținerea pistoalelor cu electroșocuri de către civili era ilegală, așa că Robin se întrebă de unde și cum făcuse rost ucigașul de unul. Fusese adus prin contrabandă de pe continent? Furat? Iar folosirea lui sugera faptul că fusese o crimă premeditată, nu născută din impuls? Ar fi vrut ca Strike să fie acolo, ca să discute despre asta.

Pe laptopul ei apăru o nouă alertă a BBC. În Copenhaga avuseseră loc două atacuri armate teroriste: primul la o expoziție de artă intitulată *Artă, blasfemie și libertate de expresie,* al doilea la o sinagogă. Nodul dur de nefericire din pieptul lui Robin păru să se strângă și mai tare. Ființe umane măcelărite pentru că scriseseră niște cuvinte sau făcuseră desene: chiar nu era posibil ca Edie Ledwell să fie una dintre ele? Ce anume din acel straniu desen animat ar fi putut să ofenseze și să înfurie atât de tare, încât creatorii lui să devină țintele unui asasinat?

În ultimele 24 de ore, articolele despre *Inimă neagră ca noaptea* se înmulțiseră rapid. Robin citi pe sărite relatări ale drumului parcurs de desenul animat spre un succes neașteptat, analize ale sensurilor și semnificației sale culturale, evaluări ale punctelor tari și slabe și speculații despre viitorul lui probabil. Aproape toate articolele începeau subliniind strania ironie a faptului că Ledwell își găsise moartea în cimitirul în care ea și Blay își plasaseră acțiunea desenului animat: „o simetrie grotescă",

„o coincidență aproape neverosimilă", „un sfârșit oribil care cuprinde întreaga stranietate gotică a operei ei".

De asemenea, se scrisese enorm despre comunitatea fanilor desenului animat, „care își spun inimi negre și care sunt recunoscuți pentru războaiele lor interne". În mod evident, aceste certuri se întețiseră în urma atacurilor asupra creatorilor. Urându-se pentru că apăsa pe acel link, Robin citi un scurt articol intitulat „Teoria despre asasinatul Inimă neagră care provoacă indignare" și află că pe rețelele de socializare circulau speculații că Josh Blay o înjunghiase pe Edie Ledwell, după care încercase să se sinucidă, acuzație vehement negată și combătută de fanii lui Blay, care, observă Robin, păreau a fi mult mai numeroși decât cei ai lui Ledwell.

Robin trecu la YouTube, intenționând să se uite la un episod întreg din *Inimă neagră ca noaptea*. Însă atenția îi fu imediat atrasă de un video intitulat „Primul interviu al lui Josh Blay și Edie Ledwell". Era datat iunie 2010 și avea în prezent o grămadă de vizionări.

Deschise videoul și apăsă pe redare.

Edie Ledwell și Josh Blay stăteau unul lângă celălalt pe un pat de o persoană, cu spatele la un perete plin de desene, imagini decupate din reviste și reproduceri de tablouri de dimensiunea cărților poștale. Părul lui Edie era mai lung decât atunci când o cunoscuse Robin, strălucitor și bine pieptănat. Purta o pereche de blugi și ceea ce părea a fi o cămașă bărbătească albastră cu mânecile suflecate.

Josh, care purta o cămașă asemănătoare cu cea a lui Edie, era extraordinar de atrăgător. Cu părul lui lung și negru, maxilarele foarte pătrate, pomeții înalți și ochii mari și albaștri ar fi putut să fie vedetă rock. Robin știa din relatările de presă că era cu cinci ani mai mic decât Edie, așa că în 2010 avea 20 de ani.

— Da, e bine? întrebă Josh cu un accent cockney.

Făcu timid cu mâna, apoi el și Edie se uitară unul la celălalt și râseră. Persoana care ținea camera râse și ea.

— Ăă..., spuse Josh, privind din nou spre cameră, deci, da, am avut o grămadă de feedback-uri drăguțe la primele două episoade din *Inimă neagră ca noaptea*, așa că, ăă, ne-am gândit să vă zicem cât de mult apreciem asta. Și prietena noastră Katya s-a gândit că ar fi bine dacă am răspunde la unele dintre, ăă, întrebările pe care le-ați postat voi sub animații, deci, da, asta o să facem.

Spusese asta sfios, ca și cum ar fi fost îngrijorat că oamenii ar putea crede că filmarea fusese ideea egoistă a creatorilor.

— De exemplu, continuă Josh, am fost întrebați o grămadă „Sunteți luați?"

Râse, ca și persoana care filma, iar camera tremură ușor. Josh și Edie stăteau atât de aproape, că brațele lor se atingeau de la umăr la cot.

— Pe scurt..., începu Edie.

— Eram, da, spuse Josh. Ca să fiu sincer, eram luați total. Și Tim e în clipa asta.

Ochii lui zvâcniră în sus, spre persoana care ținea camera. Tim cel nevăzut spuse cu un accent specific districtelor din jurul Londrei: „Nu sunt, e o minciună mizerabilă".

Josh privi acum într-o parte spre Edie și își zâmbiră unul altuia, zâmbetele inconfundabile a doi oameni complet îndrăgostiți unul de celălalt.

— Deci, ăă, ne prezentăm sau ce?

— Păi, nu e nimeni altcineva aici care să facă asta, răspunse Edie, dacă nu cumva vrea Tim — de fapt, hai să-l prezentăm pe Tim.

Camera se roti în sus: după un cadru amețitor cu tavanul urmă un prim-plan neclar al unui tânăr roșcat.

— Salut, spuse el.

Camera reveni la Edie și Josh.

— Ăsta a fost Tim, spuse Edie. El face vocea Viermelui. Deci, eu sunt Edie...

— Da, și eu sunt Josh, și, ăă, ne-a venit ideea *Inimii negre ca noaptea* într-o după-amiază în care eram în Cimitirul Highgate...

— Fumați, se auzi vocea lui Tim.

— Eram creativi, sublinie Josh făcând pe demnul.

— Și vorbeam, spuse Edie.

— O grămadă de tâmpenii...

— Poate tu, replică Edie.

— Nu, eu eram intuitiv și profund.

Apoi arătă spre Edie, în timp ce se apleca spre ea, și spuse către cameră:

— Nu, ea a fost, de fapt, ea e de vină că s-a întâmplat asta. Vorbeam despre, înțelegeți, oamenii care sunt îngropați acolo...

— Da, spuse Edie, chiar ne gândeam la faptul că eram la un metru distanță de niște cadavre reale.

— Și simțeam că o luăm razna.

— Tu o luai razna, eu nu...

— Pentru că tu ești o ciudată.

Edie râse.

— Chiar ești, Ed, nu spun că ești o criminală în serie sau ceva, ești doar... bizară... Nu, deci, ea începe să-și imagineze ce se întâmplă noaptea și o grămadă de idei suprarealiste, să dea dracii...

— Katya ți-a spus să nu înjuri aici.

— Acum e cam târziu, fir-ar al dracu'.

Edie râse.

— Deci, da, lui Edie încep să-i vină toate ideile astea, și stăteam acolo, gen, inventând toate chestiile astea...

— Apoi ne-au dat afară din cimitir, pentru că era ora închiderii, spuse Edie, așa că ne-am dus acasă — ar trebui să spunem că stăm la un colectiv artistic, într-o casă mare și veche...

— De ce să spunem asta?

— Nu știu... Ca să ne explicăm „modul de lucru"?

— Noi n-avem mod de lucru, prietene, ăla nu e mod de lucru.

Edie râse iar.

— Bun, ei, în fine, ne-am întors acasă și Josh a desenat — pe cine ai desenat prima dată?

— Pe Inimioară, iar tu l-ai desenat pe Drek, spuse Josh, întorcându-se spre cameră. Suntem amândoi studenți la arte.

— Eu nu sunt. Tu ești. Ai fost student pe bune.

— M-au dat afară de la St Martin, informă Josh publicul. Pentru că eram chiulangiu.

— Da, așa că am desenat personajele doar ca să ne amuzăm, unele dintre ideile care ne veniseră în timp ce eram, ăă...

— Luați, se auzi Tim din afara cadrului.

— ...în cimitir, spuse Edie zâmbind larg, și da, deci cumva totul a...

— Escaladat..., spuse Josh.

— Evoluat, voiam să zic.

— ...de acolo. Și prietenul nostru Seb ne-a ajutat să-l animăm pe primul, continuă Josh. Seb e pe bune, el încă e la St Martin. Am pus niște prieteni să facă vocile personajelor și am făcut primul episod, apoi Edie a avut alte idei, deci, da, am mai făcut unul.

— Și, spuse Edie, nu ne-am așteptat — am fost foarte, foarte surprinși că desenul nostru a plăcut atâtor oameni și de asta am vrut să vă spunem cât de mult vă apreciem comentariile. Așa că, ăă, acum o să răspundem la cele mai frecvente întrebări.

Josh se întinse după o foaie liniată care, în mod evident, fusese smulsă dintr-un carnet, se uită la ea și apoi spuse spre cameră:

— Bun, uite o întrebare care ne-a fost pusă de o grămadă de ori: „De unde v-a venit ideea lui Inimioară?"

Josh privi într-o parte spre Edie.

— Tu trebuie să răspunzi la asta, pentru că eu habar n-am ce se petrece în capul tău.

— Bun, deci nu știu prea bine cum m-am gândit la Inimioară, dar cred că, în copilărie, maică-mea îmi spunea o poveste despre o inimă de piatră... Asta chiar există sau mi-am imaginat-o eu? Așa că am... nu știu, am amintirea asta că mi se spunea o poveste despre cineva care își dădea inima la schimb pe o piatră și am avut în minte imaginea unei inimi care iese din piept. Apoi, când eram în cimitir, mi-a venit o idee cu cineva malefic — cum inima lui supraviețuiește și încearcă să facă bine după moartea lui. Gen, proprietarul a făcut-o să fie neagră din cauza tuturor relelor pe care le făcuse, așa că inima a supraviețuit cumva când restul trupului s-a descompus, pentru că e...

— ...murată în rău, spuse Josh încântat.

— Cam așa ceva, dar — nu, pentru că Inimioară nu e cumva cel mai drăguț personaj din toată chestia asta?

— Da, presupun că da, spuse Josh încet. E inocent... dar, de fapt, nu e, nu? Pentru că s-a înnegrit, din cauza tuturor relelor pe care le-a făcut.

— Dar nu el le-a făcut, spuse Edie.

Acum erau amândoi absorbiți unul de celălalt, uitând pe moment de cameră.

— Inimioară e învinovățit pentru asta, el e cel stigmatizat, dar el a fost victima — creierului și voinței, sau mai știu eu. El încearcă să fie mai bun, dar e grotesc, așa că nimeni nu-l crede că e bun.

Edie se întoarse să privească din nou spre cameră.

— Are vreo logică? Nu. Următoarea întrebare.

— „Albăcahârtia așa trebuie să fie, o vacă?" citi Josh de pe foaia de hârtie, privind apoi spre cameră. Da.

— Nu! spuse Edie, pe jumătate indignată, pe jumătate amuzată.

— Dar e. Nu-i dă lui Inimioară nicio șansă.

— E doar puțin — ăă —, noi n-am stat niciodată să analizăm chestiile astea.

— Asta, spuse Josh, cred că e foarte clar pentru oricine se uită la desen.

Râseră toți, inclusiv Tim. Se auzi un bipăit.

— Căcat, e al meu, spuse Josh, am uitat să-l închid...

— Suntem niște profesioniști, se adresă Edie publicului.

— E de la Katya, spuse Josh, citind mesajul de pe telefon. „Ați apucat să faceți un video în care să răspundeți la întrebările fanilor pentru că eu cred că ar fi..."

Josh începu să scrie rostind cu voce tare cuvintele, în timp ce Tim râdea iar:

— „Facem asta chiar acum." Șiii am închis volumul.

Josh aruncă telefonul pe pat.

— Ce spuneam?

— Despre Albăcahârtia. Vrea să fie vie iar. Urăște faptul că e fantomă.

— Dar *e* cam vacă, să știi.

— Păi, e blocată între toate aceste...

— Ciudățenii, da.

— ...organe ambulante, spuse Edie, făcându-l pe Josh să râdă. Nimeni n-ar *vrea* să fie blocat acolo pentru totdeauna.

— Bun, zise Josh, luând iar foaia de hârtie. Următoarea întrebare. Drek. „Ce e Drek?"

Se uitară unul la celălalt și râseră iar.

— Nu știm, răspunse Josh.

— Chiar nu știm ce e Drek.

— Tu l-ai desenat, spuse Josh.

— Capul, da — am văzut acum foarte mult timp o mască, era una dintre acele...

Edie mimă un cioc imens.

— ...măști pentru doctori din vremea ciumei? Un nas imens ca un cioc și ochi mici, și mi s-a părut absolut terifiant. Așa că... Drek e puțin sinistru, da.

— Dar ce *e* el?

— Chiar nu știu, spuse Edie începând să râdă. *Tu* ce crezi că e?

— Dracu' știe. Poate că nu ține de episod. „Ce dracu' e Drek?" Următoarea întrebare... „Ce sunt vanitioții și dobimernicii"?

La asta, Josh și Edie se încovoiară amândoi de râs, izbindu-se unul de celălalt și abia reușind să respire. Când se liniștiră, amândoi aveau lacrimi în ochi.

— Nu putem răspunde la asta, spuse Josh în falset.

— Nu putem formula răspunsul în cuvinte, zise Edie cu răsuflarea tăiată.

— Dacă întâlniți un vanitiot, o să-l recunoașteți, spuse Josh încercând să-și înăbușe râsul. Și un dobimernic la fel.

Amândoi izbucniră iar în hohote. Tim cel nevăzut râdea și el: camera se zguduia. În cele din urmă, Josh spuse:

— Bun, să ne calmăm puțin... deci... asta e o întrebare serioasă.

Josh flutură foaia de hârtie.

— „Cunoașteți opera lui Jan Pieńkowski, pentru că animația voastră îmi amintește de ilustrațiile lui." Da! Ne plac enorm chestiile lui. Ne-a influențat. Maică-mea mi-a dat o carte a lui, publicată în anii '70.

Edie se aplecă în afara ecranului și reveni cu o carte de povești ilustrate în mână.

— Asta e. Eu nu auzisem de Jan înainte să-mi arate Josh cartea și acum sunt, gen, cea mai mare fană.

Edie deschise cartea, arătând imaginile spre cameră.

— Vedeți? A făcut siluetele astea incredibile pe hârtie marmorată. Nu sunt extraordinare?

— Bun, spuse iar Josh, mai departe. Mai avem aici o în-întrebare.

Se străduia din greu să nu înceapă să râdă din nou.

— „Credeți — credeți că o să se facă vreodată un film după..."

El și Edie se tăvăleau iar de râs.

— ...după... după *Inimă neagră ca noaptea?* Da... nu, foarte sincer... asta n-o să se întâmple niciodată. Dumnezeule, îți poți imagina? Un film după...

— Da, nu, spuse Edie ștergându-se la ochi, cumva, nu pot să...

— Vanitioții și dobimernicii n-ar vrea să vadă filmul ăsta.

— Deci, ăă, astea au fost toate întrebările? zise Edie.

— Mai e una. „Sunteți cumva iubiți?"

Cu răsuflarea încă tăiată de atâta râs, cei doi se uitară unul la altul, în cămășile lor aproape identice, cu brațele atingându-se, amândoi sprijiniți de peretele plin de imagini.

— Ăă..., făcu Edie.

— Suntem în regulă să vorbim despre asta aici? o întrebă Josh.

— Da, ai dreptate. Dacă încep să vină paparazzii?

— E o problemă, spuse Josh, întorcându-se spre cameră. În această perioadă dificilă, cerem să ni se respecte intimitatea.

— Așa spui când te desparți, îi atrase atenția Edie, nu când spui că ești împreună cu cineva.

— Ah, scuze, spuse Josh. N-am citit tot Manualul Vedetelor, doar ultima pagină.

— Cum se termină?

— Păi, nu vreau să divulg finalul, dar prost.
— Băutură și droguri?
— Nu, asta e acum.
Edie și Tim râseră. Edie se întoarse din nou spre cameră.
— Dacă ne urmăresc cumva și copiii, să știți că glumim.
Pe la spatele ei, Josh mimă din buze „Ba nu".
Videoul se termină.

Robin privi timp de câteva secunde stop-cadrul cu Josh Blay și Edie a lui cea frumoasă, care se apleca spre el, cu ochii chihlimbarii strălucind și cu un zâmbet radios pe chip, apoi, în ciuda tuturor strădaniilor ei, își acoperi fața cu mâinile și plânse.

Partea a Doua

Arterele se ramifică enorm în parcursul lor prin corp
și sfârșesc prin niște vase foarte fine numite arteriole, care, la rândul lor,
dau într-o rețea bine strânsă de vase microscopice, denumite capilare.

Henry Gray, Scorul Framingham, *Anatomia lui Gray*

15

Cine vorbi de rău, când tinere picioare zburau
În jurul sălii mari, în cercuri fermecate?

Felicia Hemans, *Pauline*

Trecuse o lună întreagă de când Edie Ledwell fusese găsită moartă în Cimitirul Highgate, dar ziarele nu aveau nicio pistă. Robin, care verifica regulat dacă apăruseră noutăți, știa că Josh Blay era în continuare în spital. Starea lui, deși nu mai era critică, rămânea gravă. În rest, o penurie de informații.

— Poate că Blay nu l-a văzut pe atacator? se întrebă ea într-o seară cu voce tare, întorcându-se către Strike.

Se aflau în Sloane Square, unde detectivul sosise să preia supravegherea lui Degete. Ținta lor, care locuia la etajul al treilea al unei clădiri impunătoare care avea un magazin la parter, încă nu se apropiase de South Audley Street și nu dăduse niciun semn că ar încerca să se debaraseze de caseta sau de sculptura care dispăruse din casa tatălui său vitreg. Lui Robin nu-i venea să creadă că un tânăr care își permitea să locuiască în inima Belgraviei ar fi simțit nevoia să-și fure tatăl vitreg, dar după câțiva ani în care urmărise viețile celor superbogați învățase că totul e relativ. Poate că, pentru Degete, acesta era echivalentul șterpelirii a zece lire din portofelul părinților.

— Dacă Blay a fost electrocutat primul cu pistolul cu electroșocuri și apoi atacat din spate, mă îndoiesc că a văzut mare lucru, spuse Strike, uitându-se spre balcoanele de la apartamentul lui Degete. Prietenul nostru a ieșit azi din casă?

— Nu. Dar a avut o noapte grea. Barclay spune că a ajuns acasă abia pe la 4.

— Ai vreo veste cu apartamentul tău? întrebă Strike, aprinzându-și o țigară.

— Încă încerc să mă hotărăsc cât valorează pentru mine, răspunse Robin, a cărei primă ofertă fusese respinsă. Aseară am fost să văd o locuință din Tower Hamlets. Era genul de loc în care Doctor Crippen s-ar fi simțit ca acasă.

Puțin mai târziu, simțindu-și picioarele amorțite de frig, Robin îi ură noapte bună lui Strike, care se sprijinea de un copac amplasat convenabil și fuma în aerul rece care îi pișca degetele. Resemnat cu ideea că trebuie să rămână în Sloane Square cel puțin până la 2 noaptea, când putea considera că tânărul se culcase, Strike zăbovi puțin cu gândul la Robin, apoi începu să reflecteze la alte două dileme personale sâcâitoare.

Prima o privea pe Madeline, care sunase cu o seară în urmă să-l invite s-o însoțească la lansarea de carte a unui prieten, un romancier bine-cunoscut. Strike ar fi putut să pretindă că avea de lucru în seara aceea, dar preferă să fie sincer și să-i spună că nu dorea absolut deloc, nici atunci, nici altădată, să meargă undeva unde putea fi fotografiat și dat la ziar.

Deși nu existase nicio ceartă, Strike își dădea seama din tonul lui Madeline că refuzul lui fusese primit prost, iar în discuția care urmase expusese în termeni destul de categorici ceea ce el considera reguli de bază în meseria sa. Îi spuse că nu putea să lucreze ca detectiv particular dacă în același timp apărea în paginile mondene din *Tatler,* bând șampanie împreună cu intelectualitatea londoneză.

— Dar ai apărut deja în *Tatler,* spuse Madeline. Agenția ta a fost pe lista lor de „25 de numere de care nici nu știai că ai nevoie".

Strike nu știuse, dar presupunea că așa se putea explica faptul că în ultimul timp solicitările ca agenția să urmărească soți cu buzunare adânci înregistraseră o ușoară creștere.

— Nu-mi permit să devin ușor de recunoscut, spuse Strike.

— Dar fotografia ta *a apărut* deja în ziare.

— Întotdeauna cu barbă și întotdeauna fără acordul meu.

— De ce nu poți să vii la lansare, dar să le spui că nu vrei să fii fotografiat?

— Prefer să mă asigur de asta neducându-mă la genul de evenimente la care oamenii merg tocmai ca să fie văzuți.

— Atunci, ce căutai la Annabel?

— Lucram, spuse Strike, admițând pentru prima oară că mințise în seara în care se cunoscuseră.

— Da? făcu Madeline contrariată. Dumnezeule — pe cine investigai?

— E confidențial. Uite ce e, nu te pot însoți la evenimente la care vine presa. Mi-aș falimenta afacerea. Îmi pare rău, dar asta e.

— Bine, în regulă, spuse ea, deși din vocea ei Strike înțelese că nu era deloc în regulă.

Convorbirea telefonică îi lăsase lui Strike o senzație neplăcută de déjà-vu. Relația lui cu Charlotte păruse o confruntare fără sfârșit în legătură cu viața pe care doreau s-o ducă împreună. În cele din urmă, preferința lui Strike pentru o meserie care presupunea ore suplimentare și, cel puțin într-o primă fază, foarte puțini bani nu se potrivise cu dorința lui Charlotte de a se bucura mai departe de mediul în care, la urma urmei, se născuse: unul al confortului, celebrității și bogăției.

Poate cu excepția prietenilor săi, Nick și Ilsa, Strike nu văzuse niciodată o relație care să nu implice compromisuri pe care el personal nu le-ar fi acceptat. Presupunea că acesta era egoismul de care Charlotte îl acuzase în mod constant. În timp ce autobuzele de noapte treceau huruind pe lângă el, iar fumul țigării plutea greu în aerul rece, Strike se gândea la acel moment din Nightjar când Madeline dorise să îndrepte camera spre amândoi. Se întrebă, pentru prima oară, dacă nu cumva Madeline îl considera atrăgător și datorită interesului pe care presa îl manifesta față de el. Era un gând neplăcut. Dându-și seama că speculațiile acestea dezagreabile nu duceau nicăieri, Strike își îndreptă gândurile spre a doua dilemă personală.

Sora lui vitregă Prudence, psihoterapeută jungiană și, ca și el, copil nelegitim al lui Jonny Rockeby, îl contactase prin e-mail, invitându-l la un pahar de vorbă sau la cină, propunându-i trei date diferite. Strike încă nu-i răspunsese, în mare parte din cauză că nu-și dăduse seama dacă dorea sau nu să se întâlnească cu ea.

Ar fi fost mai ușor dacă ar fi respins complet ideea de întâlnire, dar după ce, în urmă cu peste un an, Prudence luase legătura direct cu el, Strike simțise o atracție ciudată față de ea. Era oare din cauza sângelui lor comun sau a faptului că amândoi erau etichetați drept copii făcuți din greșeală, nelegitimii, cele două consecințe nedorite ale promiscuității aproape legendare a lui Rockeby? Sau avea de-a face cu împlinirea vârstei de 40 de ani? Oare ceva ascuns din el voia să se confrunte cu un trecut pe cât de complicat, pe atât de dureros?

Dar își mai permitea el încă o relație în care să-și consume timp și sentimente? Strike începea să simtă o anumită presiune din cauza nivelului de compartimentare pe care părea să-l fi atins viața lui. Era adeptul secțiunilor în viață; de fapt, fiecare femeie cu care avusese o relație

se plânsese de ușurința cu care el făcea asta. Nu îi spunea lui Madeline practic nimic despre viața lui de zi cu zi. Îi ascundea lui Robin faptul că e împreună cu Madeline, din motive pe care prefera să nu le recunoască față de sine însuși. De asemenea, evita să pomenească de Prudence în fața surorii lui vitrege, Lucy. Ideea de a încerca să construiască o relație cu Prudence fără ca Lucy să afle — pentru că era sigur că lui Lucy nu i-ar fi plăcut, că i s-ar fi părut că e cumva înlocuită — putea să adauge o doză de duplicitate imposibil de suportat unei vieți deja pline de secretele altora, de scuze și stratageme profesionale.

Strike rămase în frigul din piață până la 2, oră la care toate luminile din apartamentul lui Degete se stinseseră, și, după ce mai așteptă încă o jumătate de oră ca să fie absolut sigur că acesta nu iese din casă, se întoarse în mansarda lui și se culcă, cu un vag sentiment de persecuție.

Intenționase ca a doua zi dimineață să se ocupe de hârțogăraia de la birou, dar la ora 11 tatăl vitreg al lui Degete sună nervos din New York. Menajera lui din Londra găsise una dintre camerele de supraveghere ascunse instalate de agenție.

— Trebuie s-o înlocuiești — și pune-o undeva unde să n-o mai găsească, mârâi la telefon clientul miliardar.

Strike fu de acord să se ocupe personal de această misiune, închise și îl sună pe Barclay să vadă pe unde era în acel moment Degete.

— Tocma' a intrat la James Purdey and Sons.

— Magazinul de arme? spuse Strike, care trecuse deja în anticameră să-și ia paltonul. Ăsta e lângă South Audley Street, nu?

— La câteva străzi distanță, răspunse Barclay. E cu un prieten, fătălău' ăla soios cu barbă.

— Păi, stai cu ochii pe el și dacă o ia spre casă anunță-mă. I-am promis că înlocuiesc camera imediat.

— Și dacă intră peste tine cu o pușcă?

— Păi, o să fiu avertizat din timp, nu-i așa, asta dacă nu cumva ai de gând să-ți iei liber restul după-amiezii? Oricum, o crimă ar fi un pas mare față de furturile mărunte.

— Furtu' lui nu e mărunt deloc, spuse Barclay. N-ai spus tu că chestia aia ca o cutie pe care a șterpelit-o face un sfert de milion?

— Pentru ăștia e mărunțiș, zise Strike. Ține-mă la curent cu ce face.

Ziua era înnorată și rece. Când Strike ajunse în Mayfair, Barclay îi trimise SMS că Degete și prietenul lui plecaseră de la magazinul de arme și se îndepărtau de South Audley Street. Rămas fără țigări și scăpat de

grija că o să dea nas în nas cu Degete, Strike se îndreptă spre un chioșc de ziare și se așeză la coada formată din câteva persoane. Tot gândindu-se unde ar putea să ascundă camera de supraveghere, astfel ca menajera să n-o mai găsească, Strike nu realiză imediat că privirea i se oprise pe cuvintele „Înjunghierea unor animatori" dintr-un subtitlu de pe prima pagină a ziarului *The Times*.

— Un B&H de 20, o cutie de chibrituri și ăsta, vă rog, spuse Strike întinzând un ziar, pe care îl băgă sub braț înainte de a porni din nou.

Clientul oferise agenției un set de chei de la casă. Strike privi într-o parte și în alta pe stradă, după care descuie ușa, dezactivă alarma și pătrunse într-un spațiu puternic reverberant, decorat cu marmură aurită. Pe pereți atârnau lucrări de artă în valoare de sute de mii de lire sterline, iar pe socluri luminate cu măiestrie erau etalate sculpturi la fel de valoroase.

Camera de supraveghere descoperită de menajeră fusese ascunsă într-o carte falsă pe rafturile din salon. După ce analiză timp de câteva minute ce variante avea, Strike poziționă camera nouă deasupra unui dulap înalt aflat în partea opusă a camerei. Deoarece dispozitivul fusese introdus într-o cutie mică de plastic negru, spera că menajera va considera că are legătură cu internetul sau cu sistemul de securitate al casei.

După ce fixă cutia, Strike se întrebă, nu pentru prima oară, dacă menajera era, într-adevăr, atât de nevinovată pe cât părea. Clientul lor susținea ferm că nu putea fi ea hoțul, deoarece venise cu referințe impecabile, avea un salariu generos, iar riscurile pe care le presupunea furtul unor obiecte unicat de asemenea valoare erau, cu siguranță, prea mari pentru o femeie care lună de lună trimitea bani acasă în Filipine. De-a lungul săptămânilor cât se aflase fără să știe sub supraveghere, cel mai dubios lucru pe care îl făcuse menajera fusese să ia o pauză pentru a se uita la *The Jeremy Kyle Show* pe un televizor plat imens. Pe de altă parte, lui Strike i se părea remarcabil de conștiincios să scoți cărțile și să le ștergi de praf una câte una — acesta fiind modul în care ea susținea că găsise camera de supraveghere — în condițiile în care probabil că angajatorii ei aveau să mai lipsească încă vreo șase săptămâni cel puțin.

După ce-și termină treaba, Strike resetă alarma, părăsi casa și se opri puțin mai încolo pe stradă, la Richoux, o ceainărie edwardiană cu mese pe trotuar unde putea să fumeze. După ce își comandă un espresso dublu, despături *The Times* și citi articolul care ocupa aproape toată prima pagină.

UN GRUP DE EXTREMĂ DREAPTA VIZEAZĂ PARLAMENTARI ȘI CELEBRITĂȚI

The Times a aflat că un grup de extremă dreapta care și-a asumat responsabilitatea pentru mai multe decese a fost deconspirat în cadrul unei operațiuni comune a Comandamentului de Contraterorism al Scotland Yard și a serviciilor de securitate. Se crede că grupul a trimis dispozitive explozive unor parlamentare și, de asemenea, și-a asumat responsabilitatea pentru decesele activistei pentru drepturile copiilor vedetă și ale animalelor Maya Satterthwaite (21 de ani), cântăreței și purtătoarei de cuvânt pentru schimbările climatice Gigi Cazenove (23 de ani) și animatoarei Edie Ledwell (30 de ani).

Potrivit unei surse apropiate anchetei, grupul de extremă dreapta, care își spune „Înjumătățirea", „și-a luat ca model organizații paramilitare și de terorism religios". Grupul comunică cu membrii săi pe dark web și e organizat în „celule" cărora li se atribuie misiuni și ținte specifice. Până acum, Înjumătățirea a planificat și executat mai multe acte de violență cauzatoare de moarte sau cu potențial fatal împotriva mai multor femei, considerate figuri proeminente de stânga.

„Avem de-a face cu o operațiune sofisticată, care nu doar a planificat și executat atacuri directe asupra unor politicieni aleși, dar profită de rețelele de socializare pentru a recruta membri, a răspândi dezinformări și a intensifica ostilitatea față de ținte", a afirmat sursa.

The Times a aflat că grupul terorist are o listă de „Acțiune directă" și una de „Acțiune indirectă". Se crede că lista de Acțiune directă include parlamentare de stânga precum Amy Wittstock și Judith Marantz, la ale căror birouri de circumscripție au fost trimise dispozitive explozive în ultimele 12 luni. Bombele artizanale au fost dezactivate de specialiști, fără să se înregistreze incidente. Cei despre care se știe că se află pe lista de Acțiune directă a Înjumătățirii au fost avertizați și s-au luat măsuri de securitate sporită pentru protecția lor atât acasă, cât și la birou.

Înjunghierea unor animatori

Grupul terorist susține că programul lui de Acțiune indirectă a fost responsabil pentru trei morți, o tentativă de sinucidere și o rănire gravă. Printre acestea se numără Maya Satterthwaite, care a luat o supradoză fatală în aprilie 2012, Gigi Cazenove, care a fost găsită spânzurată de Anul Nou 2014, și Edie Ledwell, care a fost înjunghiată mortal în

Cimitirul Highgate luna trecută. Celălalt creator al desenului animat cult *Inimă neagră ca noaptea,* Joshua Blay, a fost și el atacat și se află în continuare în spital. Scriitoarea de benzi desenate Fayola Johnson a supraviețuit unei tentative de...

Mobilul lui Strike sună. Îl scoase din buzunar. Era Madeline.

— Salut, spuse ea pe un ton extrem de tensionat. Poți vorbi?

— Da, sunt în pauză. Ce s-a întâmplat?

— Ai văzut *The Times?* Gigi Cazenove... eu...

— Da. Tocmai am citit. E...

— *Un grup nenorocit de troli de extremă dreapta a făcut-o să se sinucidă!* spuse Madeline, care era evident în pragul lacrimilor. Eu... adică, nu pot nicicum să pricep — avea 23 de ani, ce *căcat* de amenințare era ea pentru o mână de fasciști?

— Nu cred c-o să găsești un răspuns rezonabil la asta. Dar da, sunt de acord, e oribil.

— Nu pretind că era cea mai bună prietenă a mea, dar era o fată foarte drăguță. Apărea mereu la magazin să vorbim și... scuze... nu pot... adică, crima ei a fost că *vorbea despre încălzirea globală, fir-ar al dracu'...*

— Da, spuse Strike. Știu. E...

— Căcat, trebuie să închid, am încă o întâlnire afurisită cu avocații. Vorbim mai târziu?

— Da. Te sun eu.

Madeline închise. Strike băgă telefonul înapoi în buzunar, luă iar ziarul și continuă să citească.

Scriitoarea de benzi desenate Fayola Johnson s-a numărat și ea printre țintele grupului, dar a supraviețuit unei tentative de sinucidere în octombrie 2013.

Înainte să-și piardă viața, toate cele trei femei au fost victimele unor campanii de „trolare" pe rețelele de socializare care par să fi fost planificate și coordonate de Înjumătățirea, cu scopul de a-și forța țintele să se retragă din viața publică sau să se sinucidă.

„Avem de-a face cu niște campanii sofisticate de dezinformare și hărțuire care urmăresc, în parte, să-i întoarcă pe progresiști împotriva alor lor", a spus sursa *The Times.* „Dacă anterior am văzut cum «trolarea» liberalilor începea de pe forumuri ca 4chan, acest grup terorist folosește rețelele sociale într-un mod mai organizat și sofisticat pentru a incita la hărțuire și campanii de intimidare."

Cântăreața Gigi Cazenove a fost victima unei agresiuni susținute pe rețelele sociale, după ce au fost făcute publice în mediul online e-mailuri în care aceasta ar fi folosit un limbaj rasist cu referire la o fostă cântăreață dintr-un grup de acompaniament. Ulterior s-a descoperit că e-mailurile fuseseră falsificate. Maya Satterthwaite ar fi greșit genul unei femei trans celebre în niște SMS-uri personale care au apărut și ele pe internet, în timp ce Edie Ledwell a fost ținta unei îndelungi campanii de instigare la ură pentru mai multe presupuse abateri, mai ales la adresa persoanelor cu handicap, și a supraviețuit unei tentative de sinucidere în 2014, înainte de a fi înjunghiată mortal în februarie.

Simboluri ale urii

Numele grupului terorist e inspirat de un termen folosit în criptomonede, unde „înjumătățire" se referă la înjumătățirea deliberată a cantității de bitcoini care pot fi „minați".
„Obiectivul declarat al Înjumătățirii este de a reduce numărul așa-zișilor «luptători pentru justiție socială» din viața publică și de a diminua importanța vederilor progresiste", a spus sursa *The Times*.
Termenul de „luptători pentru justiție socială" este folosit peiorativ de către militanții de extremă dreapta pentru a-i descrie pe cei care promovează și diseminează agende social progresiste, chiar dacă mulți stângiști se mândresc cu această etichetă.
Deși numele Înjumătățirii...

Mobilul lui Strike sună a doua oară. Îl scoase din buzunar și văzu că era Lucy. Ezită înainte de a răspunde, dar decise că era mai bine să scape de această conversație acum, când oricum nu era ocupat cu altceva, decât să o amâne și să aibă un motiv în plus de enervare.

— Stick?

— Hei, Luce. Ce faci?

— Tocmai am vorbit cu Ted. Părea foarte deprimat...

Ted era unchiul lui Strike, văduv de puțină vreme, bărbatul care, în ochii lui, luase locul tatălui.

— ...așa că l-am invitat să stea cu noi în weekendul cu 17 aprilie, spuse Lucy. Poți să vii și tu?

— Ăă... nu am orarul de lucru în fața mea, spuse Strike sincer, dar o să...

— Stick, te anunț cu suficient timp înainte, e peste o lună!

— Dar o să încerc, încheie Strike.

— Bine, ei, o să-ți trimit un SMS să-ți reamintesc, spuse Lucy. Vrea foarte mult să te vadă, Corm. N-ai mai fost în Cornwall de la Crăciun...

După încă cinci minute în care îl făcu să se simtă foarte vinovat, Lucy închise. Încruntat, Strike băgă mobilul înapoi în buzunar, despături iar *The Times* și continuă să citească.

Deși numele Înjumătățirii e luat din lumea criptomonedelor, aceasta folosește un limbaj și o iconografie specifice extremei drepte. Membrii folosesc pseudonime luate din runele scandinave, urmate de numărul 88. Potrivit Ligii Anti-Defăimare, numărul 88 este un simbol al urii reprezentând a opta literă a alfabetului repetată de două ori și înseamnă „Heil Hitler".

O amenințare crescândă

Potrivit MI5, amenințarea teroristă care cunoaște cea mai rapidă dezvoltare în Marea Britanie vine din partea extremei drepte.

„Istoric vorbind, amenințarea neonazistă și de extremă dreapta a venit din partea unor «hateri» individuali, ceea ce îi face dificil de depistat. Grupurile teroriste de extremă dreapta au avut tendința de a rezista puțin.

Înjumătățirea, în schimb, pare să fie neobișnuit de bine organizată și disciplinată. Oferă o ideologie unificatoare, care conține elemente deopotrivă politice și religioase. Mișcările care oferă o filosofie coerentă sau un sistem de convingeri tind să fie mai coezive și să aibă mai mult succes în a insufla loialitate și a recruta *continuare în pagina 4*

Strike tocmai dădea la pagina 4 când mobilul lui sună pentru a treia oară.

— *Dă-o dracu'.*

Scoase din nou telefonul din buzunar. Apelul îi fusese redirecționat de la birou.

— Cormoran Strike.

— Ah, da, spuse o voce necunoscută, bună. Numele meu este Allan Yeoman. Sunt agentul lui Edie Ledwell — sau mai bine zis...

Bărbatul își drese vocea.

— ...am fost.

16

Trebuie să ne ridicăm și să plecăm:
Lumea e rece când e goală,
Întunecoasă și împrejmuită de
Mistere, dușmănii și îndoială
Dar trebuie să plecăm...

Charlotte Mew, *Chemarea*

Exact în clipa în care Strike răspundea la apelul lui Allan Yeoman, Robin era în Walthamstow, la 14 kilometri distanță, prefăcându-se interesată de un vitraliu care înfățișa un Adam gol și cocoșat dând nume animalelor. Adam stătea pe un petic de iarbă și arăta spre un tigru, în timp ce, lângă el, un înger cu barbă consemna numele alese într-o carte. Din partea de sus a aurei îngerului păreau să iasă două păsări tropicale. Adam avea o expresie absentă, chiar stupidă.

Păianjenul și Picioare stăteau cu spatele la Robin, în cealaltă parte a sălii, discutând despre simbolismul pelicanului dintr-un desen de Edward Burne-Jones. Exact așa cum se temuse mama lui Picioare, plecarea ei în Irak, unde fusese trimisă să relateze despre distrugerea anticului sit arheologic Nimrud de către Daesh, coincisese cu învoirea de la școală pentru o zi a fiicei ei, probabil sub pretextul că era bolnavă. La 10 minute după ce părinții colegei plecaseră la muncă, Păianjenul sosise să o scoată la o plimbare pe Picioare. Robin se ținuse după ei în BMW-ul lui Strike, pe care îl împrumutase din cauză că până atunci folosise străvechiul ei Land Rover când o urmărise pe elevă. Îngrijorată că cei doi se îndreaptă spre un hotel, Robin fu plăcut surprinsă când țintele ei opriseră în parcarea Galeriei William Morris.

Lui Robin i se părea că aflase foarte multe despre relația dintre Picioare și Păianjen în timpul în care se plimbase în urma lor dintr-o sală în alta, trăgând cu urechea la ce discutau. Părea că Picioare se declarase la un moment dat interesată de mișcarea Arts and Crafts, iar acum încerca

să demonstreze acest lucru, deși Robin bănuia că făcuse afirmația într-o doară, în timp ce Păianjenul îi trata opiniile și punctele de vedere cu o seriozitate măgulitoare. Sărutarea mâinii la care asistase Midge nu se mai repetase, deși Păianjenul pusese ușor mâna pe spatele lui Picioare când trecuseră dintr-o sală în alta și, de asemenea, îi luase ceva invizibil din părul lung și blond. În ce o privește pe Picioare, fata era atât de îndrăgostită, încât îi era imposibil să-și mai ascundă sentimentele, iar Robin nu putea decât să-și imagineze cât de satisfăcătoare i se păreau bărbatului de 40 de ani râsetele adolescentei la glumițele lui, privirea adoratoare cu care îl urmărea în timp ce el vorbea la nesfârșit despre prerafaeliți și felul în care se înroșea una-două când el îi lăuda cunoștințele și opiniile, despre care cinica Robin credea că fuseseră tocite în grabă de pe Wikipedia.

După ce explică simbolismul creștin al pelicanului, care își hrănea puii cu propriul lui sânge, Păianjenul se întrebă cu voce tare dacă Picioare nu dorea oare o cafea, așa că, după ce mai zăbovi câteva minute uitându-se cu prefăcută admirație la Adam, Robin îi urmă în cafenea, un spațiu din sticlă și cărămidă netencuită care dădea spre parcul galeriei.

Tocmai își luase un cappuccino, când îi sună mobilul.

— Salut, îi spuse ea încet lui Strike, lasă-mă o clipă, trebuie să găsesc undeva să mă așez.

După ce plăti cafeaua, ocupă un loc de unde putea să-i privească nestânjenită pe Păianjen și Picioare, apoi duse iar mobilul la ureche.

— Bun, sunt aici. Ce s-a întâmplat?

— Destule, răspunse Strike. Poți vorbi?

— Cred că pot cel puțin un sfert de oră, spuse Robin, uitându-se la Picioare, care chicotea și își dădea părul pe spate, fără să se fi atins deocamdată de cafeaua din fața ei.

— Presupun că n-ai văzut *Times* de azi?

— Nu. De ce?

Strike îi făcu un rezumat al articolului de pe prima pagină despre Înjumătățirea.

— Deci ai avut dreptate, spuse Robin. *A fost* un atac terorist.

— Nu sunt atât de sigur.

— Dar...

— Ledwell era pe lista de Acțiune indirectă a grupului ăstuia, Înjumătățirea. Încercau să incite lumea s-o hărțuiască într-atât încât s-o facă să se sinucidă. Nu plănuiseră să o asasineze și nu par să fi înjunghiat pe nimeni până acum. Potrivit *The Times*, modul lor preferat de a opera era cu bombe artizanale.

— Păi, spuse Robin, privind afară, spre gazonul îngrijit al galeriei, poate că au sesizat o oportunitate și au decis s-o omoare în loc să aștepte să facă ea asta?

— Dar de ce să-l înjunghie pe Blay? Nu se spune nicăieri că el ar figura pe vreuna dintre liste. Par să aibă o problemă cu femeile de stânga.

— E posibil ca înjunghierea lui să nu fi fost planificată. Poate i-a stat în cale atacatorului. Poate a încercat s-o apere.

— Mie mi se pare în continuare mai logic s-o omoare când era singură, dacă tot erau hotărâți s-o asasineze. Două ținte înseamnă o probabilitate crescută ca una să scape sau să dea alarma. Bineînțeles, nu știm câți atacatori au fost. Nu zice nimeni că a fost doar unul.

— Poate că atacatorul și-a dat seama abia când a ajuns că Blay era și el acolo. Apropo, de unde a știut că Ledwell va fi în cimitir în acea după-amiază?

— Excelentă întrebare, spuse Strike. Păi, s-ar putea să aflăm, dacă ai timp. Tocmai am vorbit cu agentul lui Ledwell, Allan Yeoman.

— Serios? spuse Robin.

Simți însuflețirea familiară care însoțea de regulă o descoperire neașteptată, apariția din senin a unei piste noi, și care reprezenta pentru ea una dintre satisfacțiile slujbei.

— Da. Vrea să știe dacă suntem de acord să ne întâlnim — și nu doar cu el. O să mai fie și un tip pe nume Richard Elgar, care e șeful Maverick Films pe Marea Britanie, plus unchiul și mătușa lui Edie. A sugerat să luăm cu toții prânzul săptămâna viitoare la Arts Club de pe Dover Street. Vrea să știe dacă suntem dispuși să aflăm cine e Anomie.

— Dar avem în continuare cazuri de nu ne vedem capul, gemu Robin.

— Nu ca până acum. Tocmai a sunat Dev: a rezolvat cu tipul care aștepta să i se aprobe patentul. A găsit-o pe cea care scurgea informații din biroul lui, are fotografii cu ea împreună cu șeful firmei rivale.

— S-a mișcat repede, spuse Robin impresionată, revenind apoi la subiectul principal. Dar de ce vrea agentul lui Edie Ledwell să afle cine e Anomie acum?

— Yeoman preferă să ne spună când ne vedem, dar am înțeles că Anomie continuă să provoace necazuri.

— L-ai anunțat pe Allan Yeoman că noi nu ne ocupăm, de fapt, cu investigații cibernetice?

— Da, i-am spus, dar el nu pare să considere asta o problemă. Probabil că o să aflăm de ce dacă acceptăm să ne vedem. În orice caz, presupun

că preferi să te ocupi de Anomie decât de vreo soție-trofeu care încearcă să obțină cel mai gras acord de divorț pe săptămâna asta?

— Categoric, spuse Robin.

— Da, și eu la fel. Bun, îl sun pe Yeoman să-i spun că putem marșea viitoare. Succes la vânarea libidinosului.

Strike închise și Robin, deși însuflețită de perspectiva unui nou caz, își întoarse atenția din nou spre Păianjen și Picioare, care erau acum nas în nas, șoptindu-și unul altuia.

17

E o prostie oare să-ți spun asta ție
Cu care nu am petrecut o zi măcar?
Dar părul eu nu-ți voi atinge niciodată
Nici nu voi auzi tic-tacul slab din pieptul tău.

Charlotte Mew, *În drum spre mare*

Chat din joc între moderatorii *Jocului lui Drek*, Albacahartia și Morehouse

<Un nou canal privat a fost deschis>

<13 martie 2015 14:31>

<Albacahartia invită pe Morehouse>

<Morehouse s-a alăturat canalului>

Albacahartia: Stau aici de o veșnicie după tine! Unde ai fost?

Morehouse: Vorbeam cu Anomie

Albacahartia: Ai văzut la știri?

Morehouse: Chestia cu Înjumătățirea? da

>

>

Albacahartia: și?

Morehouse: și ce?

>

>

>

Albacahartia: Ești furios pe mine sau ceva?

Morehouse: De ce aș fi furios?

>

>

>

>

>

Albacahartia: Morehouse, vorbește cu mine

Morehouse: Mai ai „dovada" pe care ți-au dat-o LordDrek și VilePechora, că Anomie era Ledwell?

Albacahartia: da, de ce?

Morehouse: Tu de ce crezi?

>

>

Albacahartia: Crezi că LordDrek și VilePechora fac parte din Înjumătățirea?

Morehouse: uită-te ce scrie Times despre modul de operare al Înjumătățirii. E exact ce v-au făcut vouă LordDrek și Vile

Morehouse: au creat o narațiune falsă menită să vă întoarcă împotriva lui Ledwell

Albacahartia: nu ei au lansat zvonul că ea e Anomie

Albacahartia: o grămadă de fani credeau că ar putea fi ea

Morehouse: cine, de exemplu?

Albacahartia: nu le știu numele pe de rost dar scrie în dosar

Morehouse: conturi marionetă

Morehouse: totul gândit să-i întărâte pe oameni și să-i facă s-o hăituiască

Albacahartia: eu n-am hăituit-o niciodată

Morehouse: nici n-am spus asta

Albacahartia: Inimoasa crede că a fost un atac întâmplător

Morehouse: da bineînțeles că crede asta

Albacahartia: ce vrie să spui?

Morehouse: asta o dezvinovățește pe ea. A vorbit cu poliția?

Albacahartia: cred că da

Morehouse: le-a spus de unde are dosarul?

Albacahartia: nu știu

Morehouse: păi cred că una dintre voi trebuie să ducă dosarul ăla la poliție dacă ea n-a făcut-o

>

>

>

Albacahartia: Morehouse, era un tip în următorul an care a repostat ce spusese un american de extremă dreapta și l-au dat afară din colegiu

Albacahartia: eu n-am crezut niciodată că Ledwell e Anomie, n-am cerut niciodată dosarul ăla, nu i-am dorit niciodată vreun rău, dar asta n-o să conteze pentru presă

Albacahartia: o să ne atace pe toți dacă o să creadă că avem de-a face cu extrema dreaptă și cu crima

Albacahartia: și cum crezi că o să-i placă asta lui C********?

Morehouse: vorbești exact ca Anomie

Albacahartia: ce vrei să spui?

Morehouse: ignorăm pur și simplu faptul că am fost infiltrați de neonaziști, nu-i așa?

Albacahartia: nu, dacă se dovedește că LordDrek și Vile asta sunt, atunci evident că Anomie ar trebui să-i dea afară

Albacahartia: dar explică-mi cum ar putea acel dosar să aibă ceva de-a face cu înjunghierea lui Ledwell și Blay?

Morehouse: e motivul pentru care s-au întâlnit, nu-i așa, de asta s-au dus de fapt în cimitir

Morehouse: LordDrek și VilePechora au aranjat situația care a avut drept rezultat două înjunghieri

Morehouse: Înjumătățirea o voia moartă și acum e moartă

Albacahartia: și dacă ei chiar au crezut că ea e Anomie?

Morehouse: nu cred că au crezut asta vreodată și ai spus și tu că tu n-ai crezut

Morehouse: și dacă TU ai ghicit unde se întâlnesc, atunci oricine ar fi putut ghici

Albacahartia: mersi, sunt chiar atât de proastă?

Morehouse: n-am vrut să spun asta, ce dracu, parcă ai fi Vierme28

Morehouse: zic doar că oamenii ar fi putut să ghicească și să stea la pândă, și au profitat de ocazia de a-i înjunghia. Sau Inimoasa ar fi putut să le spună lui LordDrek și Vile-Pechora pe un canal privat unde urmau să se întâlnească.

>

>

>

Albacahartia: Mama e bolnavă. N-am de gând s-o supun la toate căcaturile presei și poliției. N-am greșit cu nimic

Morehouse: Nu mi-ai spus că mama ta e bolnavă

Albacahartia: n-am crezut că-ți pasă

Morehouse: bineînțeles că îmi pasă, de ce spui asta?

>

>

>

Morehouse: Albacahartia?

Albacahartia: U8N xetubg

>

Albacahartia: căcat

Albacahartia: plâng nu mai văd3 bine

Morehouse: ce are mama ta?

Albacahartia: nu vreau să vorbesc despre asta

Albacahartia: dacă vorbesc despre asta devine real

Morehouse: spune-mi

Albacahartia: de ce?

Morehouse: știi de ce

Morehouse: pentru că îmi pasă de tine

Albacahartia: nu, nu-ți pasă deloc, tot timpul ăsta m-ai manipulat

Albacahartia: ai obținut nuduri de la mine și nu mi-ai trimis nicio poză înapoi

Albacahartia: ai făcut pe sensibilul

Albacahartia: câte alte fete tragi pe sfoară?

Morehouse: despre ce dracu vorbești? Pe nimeni

Morehouse: eu nu ți-am cerut niciodată pozele alea

Albacahartia: atunci sunt eu o curvă nu?

Morehouse: fir-ar a dracu, am spus eu așa ceva?

Albacahartia: acum hohotesc în mijlocul bibliotecii

Morehouse: nu face asta

Morehouse: n-am vrut niciodată să te rănesc

Morehouse: îmi spui ce a pățit mama ta?

>

>

Albacahartia: și-a descoperit un nodul

Albacahartia: rezultatul biopsiei a venit aseară târziu

Albacahartia: e malign

Morehouse: ah căcat

Morehouse: îmi pare atât de rău

Albacahartia: eu nu prea mai suport toate astea

Albacahartia: tu crezi că nu sunt destul de bună pentru tine

Morehouse: ?????

Albacahartia: știi cine sunt, sunt sigură. Comentariul ăla cu 700 de kilometri

Albacahartia: dacă ți-ar fi plăcut ce ai văzut ai fi încercat să te întâlnești cu mine

Morehouse: nu e așa de simplu

Albacahartia: eu am tot felul de sentimente față de tine și tu evident nu simți la fel

Morehouse: nu e adevărat

Albacahartia: e prea mult ca să mai fac față, nu mai pot, nu acum când și maică-mea e bolnavă

Albacahartia: o să șterg Jocul lui Drek din telefon

Morehouse: nu face asta

Morehouse: te rog nu face asta

Albacahartia: de ce nu?

>

Morehouse: uite, e o nebunie să ai sentimente atât de puternice pentru cineva cu care nici măcar nu te-ai întâlnit, dar eu am

Morehouse: mă gândesc la tine tot timpul

>

Albacahartia: poate îți vine greu să crezi, dar am și alte oferte, să știi

Morehouse: nu mi se pare greu de crezut deloc

Albacahartia: atunci dovedește că-ți pasă, trimite-mi o poză cu tine

>

>

>

Morehouse: nu pot

>

<Albacahartia a părăsit canalul>

18

Izvor de negreală pângăritoare,
Plină de măguliri și ocărâtoare,
Ah, cum ai stors doar răutate
Din niște gânduri atât de înalte,
Începuturi și încheieri care unesc
Oamenii sau îi desprietenesc!

Mary Elizabeth Coleridge, *Conținutul unei călimări*

Marțea următoare, Strike și Robin luară împreună un taxi de la birou spre Arts Club. Robin observă, dar nu spuse nimic, că Strike era îmbrăcat în același costum italienesc pe care îl purtase la Ritz de ziua ei. Ea alesese un costum negru cu pantaloni, elegant, dar discret. În timp ce se îndreptau spre Mayfair, Strike închise interfonul pentru pasageri și îi spuse:

— M-am gândit la asta și nu putem să le spunem cine credea Edie că e Anomie. Nu putem să aruncăm așa cu acuzații, când ea poate se înșela.

— Nu, știu, zise Robin. Dar o să fie interesant să auzim dacă ei sunt de acord.

— Ieri l-am căutat pe Montgomery pe internet, spuse Strike, care, spre deosebire de Robin, avusese liber luni. L-am găsit pe LinkedIn și Instagram. Lucrează la zece minute de mers pe jos de biroul nostru, la o companie de efecte digitale din Fitzrovia. Stă în Ladbroke Grove cu prietena lui. Pagina lui de Instagram e plină de fotografii cu ei și prietenii lor hipsteri.

Robin îl privi dintr-o parte.

— Nu crezi că e el, spuse ea mai mult ca o afirmație decât ca o întrebare.

— Păi, dacă e, atunci înseamnă că are un șef foarte tolerant, pe care nu-l deranjează că el postează pe Twitter toată ziua bună ziua. Azi-noapte m-am uitat puțin pe contul lui Anomie. E pe Twitter la toate orele... Poate că mă iau după stereotipuri. Când te gândești la troli, ai tendința de a presupune că nu prea au viață personală. Or, viața personală a lui Montgomery pare destul de bună, din câte îmi dau eu seama.

Dat fiind că se afla la doar zece minute distanță de casa miliardarului din South Audley Street, Robin se așteptase ca Arts Club să fie elegant, dar chiar și așa grandoarea lui o surprinse. De la chelnerii cu sacouri albe și pardoseala de marmură până la barul cu stridii și candelabrele moderne extravagante, Arts Club nu era cu nimic mai prejos decât Ritz. Edie Ledwell cu înfățișarea ei neîngrijită și petele de cerneală ar fi fost complet nelalocul ei aici. Clientela părea compusă exclusiv din bărbați de vârstă mijlocie, cu aspect prosper, îmbrăcați la costum. Ținuta lui Robin era aproape identică cu cea purtată de tânăra drăguță care îi întâmpină la ușă, apoi îi conduse în salonul privat de la etaj în care, le spusese ea, restul grupului deja se adunase.

Încăperea de dimensiuni mici aducea puțin cu fumoarele pentru opiu, cu pereții ei de un roșu-închis, paravanele din lemn sculptat cu aspect vag chinezesc și iluminatul discret. Cei patru care îi așteptau nu se așezaseră încă. Toți se întoarseră și amuțiră la intrarea lor.

— Aha, spuse bărbatul zâmbitor, cu ochelari și ten rozaliu, care se afla cel mai aproape de ușă.

Dădea impresia că e mai tânăr decât ar fi sugerat părul lui alb și ciufulit, iar costumul ușor lăbărțat părea purtat mai degrabă din motive de confort decât de eleganță.

— Domnul Strike și domnișoara Ellacott, nu-i așa? Îmi pare bine. Eu sunt Allan Yeoman.

Dădu mâna cu amândoi, pe rând, apoi îi prezentă bărbatului spilcuit de 40 și ceva de ani de lângă el, a cărui cravată avea aceeași nuanță argintie ca perdelele din dormitorul lui Madeline. Părul lui închis la culoare era pe atât de îngrijit pe cât de dezordonat era al lui Yeoman, iar costumul bine croit fusese cu siguranță ales din motive de eleganță.

— El e Richard Elgar, directorul executiv al Maverick Films pe Marea Britanie.

— Bună, spuse Elgar.

Accentul îl trădă că e american. Un buton din onix și oțel licări când dădură mâna.

— Mă bucur să vă cunosc. De fapt, acum câțiva ani ați ajutat-o pe o prietenă într-o chestiune personală.

Pomeni numele unei cliente care divorțase de un multimilionar afemeiat.

— Iar el e Grant Ledwell, spuse Yeoman.

Arătă spre un bărbat cu sprâncene groase și maxilarul inferior atât de proeminent, încât îl făcea să semene destul de bine cu un buldog. Părul

des al lui Grant era tuns scurt, costumul albastru era la două rânduri, iar gulerul cămășii părea să-l strângă.

— Unchiul lui Edie, știți, continuă Yeoman.

Maxilarul puternic și sprâncenele stufoase ale lui Grant nu erau totuși suficiente pentru a explica aerul bătăios pe care îl emana.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită, îi spuse Strike în timp ce dădeau mâna.

Grant scoase un zgomot ambiguu din fundul gâtului.

— Și soția lui, Heather, încheie Yeoman.

Heather, care era însărcinată, părea cu cel puțin zece ani mai tânără decât soțul ei. Deși nu cine știe ce arătoasă, lăsa o impresie generală de fecunditate strălucitoare, cu pielea ei de culoarea laptelui și părul castaniu lung și lucios. Sânii umflați aproape că-i ieșeau din rochia mov strâmtă și decoltată. Robin observă cu cătă hotărâre își păstrase Strike privirea ațintită spre chipul lui Heather în timp ce dădeau mâna.

— Am citit despre tine, spuse Heather zâmbindu-i radios. Uau.

— Ne așezăm? sugeră Allan Yeoman.

Se așezară toți șase în jurul mesei și Robin se întrebă dacă era singura care se gândise fără să vrea la o ședință de spiritism, cu lumina care se revărsa asupra mesei, dar care cufunda colțurile încăperii în întuneric. Când Heather își trase scaunul, una dintre luminile puternice de deasupra îi căzu pe sâni astfel încât arătau ca două luni gemene; chelnerul care tocmai sosise să împartă meniuri se holbă năucit câteva secunde.

Elgar spuse câteva banalități despre Arts Club, al cărui membru era, până când ușa se închise în spatele chelnerului și grupul rămase singur.

— Ei, spuse Yeoman întorcându-se spre Strike și Robin, apreciem că ați acceptat să vă întâlniți cu noi.

— Ne face plăcere să vă cunoaștem, spuse Strike.

— Sunt sigur că și Edie s-ar bucura că ne întâlnim, continuă Yeoman pe un ton sumbru. După cum vă puteți imagina, a fost un șoc groaznic pentru noi toți — iar pentru Grant și Heather, o tragedie personală, bineînțeles.

— Cum merge ancheta poliției? îl întrebă Strike pe Grant.

— Nu ne-au mai zis nimic de o săptămână, mârâi unchiul lui Edie, părând că așa vorbește el în mod obișnuit. Dar se arată destul de convinși că a fost cineva din grupul ăsta de extremă dreapta, Înjumătățirea sau cum îi zice.

— Au deja o descriere a atacatorului? întrebă Strike.

— Nu, spuse Grant. Blay susține că a fost lovit din spate cu un pistol cu electroșocuri. Spune că a căzut cu fața în jos, a fost înjunghiat când era la pământ și nu a văzut decât o pereche de tenișI negri care se îndepărtau în fugă.

— Povestea lui ridică oarece suspiciuni? întrebă Strike, deoarece în vocea lui Grant apăruse o notă de scepticism.

— Păi, pe internet lumea spune că *el* a înjunghiat-o pe Edie, răspunse Heather înainte ca Grant să apuce să răspundă. Nu-i așa, Grub? Și, să fim sinceri, totul s-a rezolvat foarte frumos pentru Blay, nu? A rămas stăpân peste toate, nu?

— Nu, n-a rămas, spuse Grant scurt. Ne vom asigura *noi* de asta.

Urmă o pauză ușor neplăcută.

— Ziarele spun că a fost înjunghiat în gât, spuse Strike.

— Așa e, i-o luă Yeoman înainte lui Grant. Din câte am înțeles, l-a salvat gulerul înalt al gecii de piele. Dacă ar fi intrat cuțitul puțin mai adânc — cred că a fost o chestiune de milimetri. Chiar și așa, s-a ales cu o rană serioasă la măduva spinării și e parțial paralizat.

— El și Edie se certaseră..., începu Grant.

Însă doi chelneri intrară acum din nou în încăpere cu sticle de apă și mai multe feluri de chifle, iar Grant tăcu. Nimeni nu comandă alcool. Când cel care le turna apă în pahare întrebă dacă deciseseră ce voiau să mănânce, Heather chicoti.

— Ah, eu n-am ales! spuse ea, răsfoind meniul și studiindu-l.

După ce comandă, Heather se întoarse spre Robin și spuse, frecându-se pe burtă:

— Ăsta e băiat, îmi dau seama *clar!* Nu mi-a fost așa de foame cu niciuna dintre fetele noastre!

— Când ar urma să nești? întrebă Robin din politețe.

— Abia în iunie. Tu ai copii?

— Nu, spuse Robin zâmbind.

— Ca să fiu sinceră, ăsta n-a fost planificat, șopti Heather atât de tare, că o auzi toată lumea. Dar el nu trebuie decât să se *uite* la mine și rămân gravidă. Dar cine știe, poate o să-mi permit să angajez pe cineva, dacă...

Lăsă fraza neterminată. În timp ce lua o gură de apă, Robin se întrebă cât urmau să câștige Grant și Heather de pe urma acestei moșteniri neașteptate.

Chelnerii își notară comanda și ieșiră iar. După ce ușa se închise, Yeoman spuse:

— Deci, așa cum am explicat la telefon, speram să fiți de acord să începeți o investigație pentru noi. Noi...

Yeoman arătă spre el și Elgar.

— ...am fi clienții voștri și am suporta costurile, dar ni s-a părut potrivit ca azi să fie și Grant aici, în calitate de cea mai apropiată rudă a lui Edie. Richard, vrei să...?

— Mersi, Allan, spuse americanul. Ca să vă ofer puțin context...

Richard își uni vârfurile degetelor cu o manichiură impecabilă.

— ...când Edie a murit, ea și Josh erau pe punctul de a încheia cu noi un acord pentru un film. Josh semnase deja și Edie urma să facă același lucru în biroul lui Allan în dimineața în care a fost atacată. Cu câteva zile înainte, Josh ne transmisese, prin agentul lui, că va merge mai departe cu filmul doar dacă Anomie se potolește.

— Atunci, dumneata nu ești agentul lui Josh? îl întrebă Strike pe Yeoman. Doar al lui Edie?

— Corect, spuse Yeoman. Josh e reprezentat de o femeie pe nume Katya Upcott. Ăăăă, o să ajungem și la ea.

— Acum, evident că Josh a semnat deja contractul, așa că nu poate opri filmul din punct de vedere legal, spuse Elgar, dar, având în vedere ceea ce tocmai s-a întâmplat, nimeni nu vrea să treacă peste dorința lui.

— Ar trebui să mai spunem că e în interesul lui Josh ca filmul să fie făcut, adăugă Yeoman. Dacă paralizia lui nu se rezolvă, e puțin probabil să mai poată face animație. Nu provine dintr-o familie avută. Vrem ca el să nu-și mai bată capul cu Anomie ca să se poată concentra pe însănătoșirea sa. Se simte foarte vinovat că a acuzat-o pe Edie că ea e Anomie — Katya spune că se torturează singur din cauza asta...

— Păi, *imaginați-vă* cum e s-o acuzi de așa ceva, îl întrerupse Heather indignată. De parcă *cineva* și-ar face asta singur, să pună pe internet lucruri personale despre el! Acum simțim puțin pe pielea noastră prin ce a trecut ea — nu-i așa, Grub?

Heather privi în lateral spre soțul ei.

— Imediat după moartea lui Edie, acest Anomie a început să toarne pe Twitter chestii personale despre mine și Grant!

— Serios? spuse Strike, scoțând un carnețel. Vă deranjează dacă luăm notițe?

— Nu, bineînțeles că nu, spuse Heather, care părea mai degrabă entuziasmată de această perspectivă. A greșit *unele* lucruri — a spus că Grant era plecat în Arabia Saudită, nu în Oman, și că eu eram secretara lui, ceea ce nu era adevărat, eram asistenta personală a altui tip, și a susținut că eu și Grub am avut o aventură în timp ce el era încă căsătorit, dar prima lui căsătorie...

— Mai exista doar pe hârtie, spuse Grant, mai tare decât era necesar.

— Ne atacă *nonstop* de o lună, pentru că Grant o să aibă acum un cuvânt de spus în ceea ce se întâmplă cu desenul! continuă Heather. Eu îi urmăresc pe toți acești așa-zișifani care vin pe pagina noastră de Facebook și scriu lucruri groaznice. Pot să vă dau nume, dacă vreți.

— Mulțumesc, ar fi foarte util, spuse Strike, nu neapărat sincer. E interesant că Anomie știe detalii personale despre voi, ca și despre Edie. E posibil să le fi obținut de pe internet — de pe pagina voastră de Facebook, de exemplu? Sau știe lucruri care nu sunt de domeniul public?

Grant și Heather se uitară unul la altul.

— Presupun că *unele* dintre ele sunt pe pagina noastră de Facebook, spuse Heather, ca și cum până atunci nu se mai gândise la asta. Dar știa că Laura are lupus. Nu-mi dau seama de unde ar fi putut să afle asta, nu-i așa, Grub?

— Laura e fosta mea soție, explică Grant. Nu, nu-mi dau seama cum ar fi putut să afle asta. Eu eram în Oman când mama lui Edie, sora mea mai mică, a murit.

Strike bănui că urmau să audă un discurs pregătit.

— Eram necăsătorit la momentul acela și lucram până târziu — nu se punea problema să iau la mine un copil mic. Când am cunoscut-o pe prima mea soție, Edie era în grija unei familii adoptive bune. N-aș fi făcut altceva decât să-i dau viața peste cap și s-o amețesc cu școala ca s-o târăsc în străinătate. Apoi, după ce ne-am mutat înapoi în Londra, Laura s-a îmbolnăvit. Abia reușea să aibă grijă de Rachel, fiica noastră. Adică, am verificat să văd ce mai face Edie...

Grant își smuci agresiv bărbia în sus.

— ...dar, dată fiind situația mea personală, pur și simplu nu era fezabil să o iau să stea cu noi.

— Și mai târziu lua droguri și așa mai departe, spuse Heather, nu, Grub? N-am fi vrut să avem așa ceva în preajma copiilor.

Elgar, care își păstrase pe chip o expresie de interes moderat din momentul în care conversația deviase spre aceste subiecte secundare, reveni acum la ceea ce, pentru el, constituia în mod evident principalul punct al întâlnirii.

— Așa cum spune Allan, noi vrem să facem ce trebuie pentru Josh, dar avem și motive de afaceri solide pentru a-l reduce la tăcere pe Anomie. Anomie e foarte pornit pe filmul nostru și îi mobilizează pe fani împotriva lui. Are un palmares consacrat de a crea animozitate față de orice schimbare a francizei cu care el nu e de acord.

Yeoman dădu din cap și spuse cu gura plină de chiflă:

— Când titlul s-a mutat pe Netflix, Anomie a orchestrat campanii de instigare la ură împotriva actorilor de voce și animatorilor. Câțiva au demisionat din cauza hărțuirii la care Anomie îi supunea pe internet. Dacă privim brandul în ansamblu, *Inimă neagră ca noaptea* începe să fie aproape la fel de cunoscut pentru agresivitatea fanilor ca și pentru desenul propriu-zis. Nimeni nu vrea ca producția să devină un simbol al toxicității de pe internet, dar mă tem că într-acolo ne îndreptăm, dacă nu se schimbă ceva.

— Și e păcat, spuse Elgar, pentru că suntem foarte încrezători în ceea ce privește adaptarea cinematografică. Plănuim un amestec de acțiune live și imagini generate de computer. O poveste de dragoste gotică amestecată cu o comedie neagră, plină de personaje amuzante și atrăgătoare.

Robin se gândi că ultima frază suna de parcă ar fi fost luată direct dintr-un comunicat de presă.

— Presupun, spuse ea, că Maverick ar deține și drepturile de a produce jocuri digitale, dacă se încheie acordul pentru film?

— Ați pus punctul pe i, domnișoară Ellacott, spuse Elgar cu un zâmbet forțat. Odată ce obținem drepturile pentru gaming, jocul lui Anomie va avea multă concurență. Credem că ăsta e motivul principal pentru care e hotărât să împiedice transformarea desenului animat într-un film.

— Știe vreunul dintre voi de unde i-a venit lui Blay ideea că Edie e Anomie? întrebă Strike.

Yeoman oftă.

— Cineva i-a dat un dosar care ar conține dovezi. Eu n-am putut încă să vorbesc cu Josh, așa că asta e tot ce știu, dar... ei, Josh consumă la greu canabis și alcool. Relația dintre el și Edie devenise foarte proastă în ultima vreme; exista multă înverșunare, paranoia și ranchiună. Nu cred că i-a luat mult să ajungă să creadă că Edie pune ceva la cale.

— Agenția voastră a refuzat-o pe Edie pentru că nu prea vă ocupați cu investigații cibernetice, nu-i așa? o întrebă Elgar pe Robin.

— Și pentru că la acel moment lista noastră de clienți era plină, explică Robin.

— Ei, ar trebui să știți că părțile interesate reprezentate la această masă s-au cam lămurit cu investigația cibernetică, spuse Elgar.

— Serios? făcu Strike.

— Da, spuse Yeoman. Noi am acționat cu toții independent și abia după moartea lui Edie am pus cap la cap informațiile. Grant...

— Da, l-am pus pe un prieten bun să-l cerceteze pe acest Anomie în ultimele săptămâni, spuse Grant smucindu-și din nou agresiv bărbia în sus. Len e șeful unei firme de securitate cibernetică. L-am cunoscut în Oman. Len spune că securitatea din jurul acestui joc al lui Anomie e de primă mână. N-a reușit să descopere nimic despre cine e în spatele lui.

— Doar pentru a lămuri un aspect, interveni Robin, sunt doi oameni considerați a fi creatorii acestui joc, nu-i așa? Nu doar Anomie?

— Exact, spuse Yeoman. Celălalt își spune Morehouse și...

— E aceeași persoană, îl întrerupse Heather ferm convinsă. Am cercetat pe internet. E aceeași persoană.

— Ei, posibil — nu știu, spuse Yeoman plin de tact. Morehouse, dacă e o persoană reală, e foarte retras. Nu postează des pe Twitter și nu a hăituit-o niciodată pe Edie, din câte știu eu. Anomie e cel care a cucerit comunitatea fanilor și căruia i se atribuie în general meritul creării jocului.

— Și voi doi ați încercat să-l investigați pe Anomie online? privi Strike de la Yeoman la Elgar.

— Da, răspunse Elgar. Pe măsură ce ne apropiam de încheierea unui acord, am început să fim tot mai preocupați de reacțiile negative din partea fanilor. Anomie promova o combinație foarte nocivă de realitate și ficțiune.

— Știa lucruri pe care n-ar fi trebuit să le știe? întrebă Robin.

— Da, știa. Detalii disparate, nimic important, dar suficient încât să mă facă să mă întreb dacă nu cumva îl aveam pe Anomie prin studiourile noastre. M-am dus la o firmă de investigații cibernetice pe care o folosisem anterior pentru a cerceta o scurgere de informații de la studiouri. Nu au avut mai mult succes decât omul lui Grant. Anomie și Morehouse au făcut o treabă tare bună prin modul în care s-au protejat, și pe ei, și jocul lor. De fapt, oamenii mei nu cred că au de-a face cu amatori, indiferent ce spun ei pe internet. Dar măcar am reușit să aflăm că Anomie nu posta pe Twitter din interiorul companiei, ceea ce tot e ceva.

— Anomie și Morehouse susțin că sunt doi fani obișnuiți, nu-i așa? întrebă Robin.

— Exact, răspunse Yeoman. Se presupune că sunt tineri, chiar dacă nu și-au declarat niciodată vârsta în mod explicit, din câte știu eu. De asemenea, toată lumea îi consideră bărbați, deși evident că nici despre asta nu avem habar dacă e adevărat.

— Și tu ai încercat să afli cine e Anomie, Allan? i se adresă Strike agentului.

— Da, dădu Yeoman din cap. Nu i-am spus lui Edie, pentru că n-am vrut să-i creez speranțe false. Eu o sfătuiam să-l ignore pe Anomie. Edie l-a abordat de câteva ori pe Twitter și n-a ajutat-o cu nimic — de fapt, a agravat lucrurile. Dar una e să sfătuiești un client să ignore rețelele sociale și alta să-l și convingi să facă asta. Așa că, da, acum șase luni i-am cerut cuiva de la agenția mea să facă tot ce putea. Benjamin se ocupă de toată securitatea noastră cibernetică, e un adevărat geniu. A cercetat cum e găzduit jocul lui Anomie; între noi fie vorba, a încercat chiar să-i penetreze securitatea, să hackuiască contul administratorului și să intre pe canalul moderatorilor, dar n-a ajuns nicăieri. Cum spune Grant, cine a făcut jocul e foarte inteligent.

Ușa se deschise din nou și chelnerii reveniră cu mâncarea. Strike, Yeoman și Grant comandaseră cu toții vită Wagyu, Elgar și Robin salate, în timp ce Heather alesese un risotto.

— Ce *răsfăț,* spuse Heather fericită.

Robin, care încercase să se opună unei senzații de aversiune, renunță să o mai facă. Se adunaseră aici, în acest club elegant, și mâncau aceste feluri delicioase deoarece nepoata ei prin alianță suferise o moarte brutală. Și chiar dacă, Heather abia o cunoscuse, savurarea fără jenă a prânzului simandicos și ocheadele insistente pe care i le arunca lui Strike i se păreau lui Robin deopotrivă necuvenite și dezagreabile.

Când ușa se închise în spatele chelnerilor, Robin întrebă:

— A încercat cineva vreodată să ia legătura cu Anomie? Să încerce să ajungă la un acord cu el sau să stabilească o întâlnire?

— Da, chiar Edie, spuse Yeoman, care acum își tăia energic friptura. L-a rugat pe Anomie pe Twitter să se întâlnească față în față. Nu i-a răspuns.

— N-ați fi putut să vă folosiți de legea drepturilor de autor? întrebă Strike. Cum se prezintă situația din punct de vedere legal dacă jocul lui folosește toate personajele lui Ledwell și Blay?

— E o zonă gri, vorbi Yeoman cu gura plină de friptură. S-ar putea vorbi de o încălcare a legii, dar cum fanilor le place și nimeni nu face niciun ban, ne-am gândit că e mai înțelept să nu acționăm în forță. Dacă Anomie ar fi început să facă bani de pe urma jocului, atunci, da, am fi avut o încălcare a drepturilor de autor. Ne-am imaginat că în cele din urmă fanii o să se satureze de joc, micșorând astfel influența lui Anomie, dar lucrul ăsta nu s-a întâmplat.

— În mod normal, spuse Elgar, am încerca să-l aducem alături de noi, ca influencer — înțelegeți, un superfan cu urmăritori în rândul comunității. Bilete la primele vizionări, întâlniri față în față cu scenariști și

actori, genul ăsta de lucruri. Dar în cazul ăsta nu ar fi posibil, chiar dacă am vrea să fim generoși. Anomie pare să pună mare preț pe anonimatul lui, ceea ce mie îmi sugerează că ar avea de pierdut dacă ar fi demascat.

— Evident, e o întrebare neplăcută, se întoarse Strike spre Grant, dar, dat fiind că Anomie pare să aibă multe informații din interior, probabil că te-ai gândit că ar putea fi cineva din familie?

— Categoric nu e cineva din familie, spuse imediat unchiul lui Edie.

— Nimeni din familie nu o cunoștea prea bine, spuse Heather. Tu abia o știai, nu-i așa, Grub?

— Eu am fost în străinătate, repetă Grant uitându-se urât la Strike, iar fosta mea soție era bolnavă. Părinții mei sunt morți, la fel și părinții lui Edie. Singurele alte rude sunt copiii mei și niciunul nu a cunoscut-o. *Categoric,* nu e cineva din familia noastră.

— Am făcut cercetări discrete la agenție, spuse Yeoman, pentru că bineînțeles că m-am gândit că poate Anomie lucrează la noi, dar, din ce am aflat, nimeni de acolo nu a ieșit nici măcar la o cafea cu Edie în afara serviciului. Și, chiar dacă cineva ar fi putut să știe ce se întâmpla cu desenul animat, n-ar fi avut cum să afle toate acele detalii personale din trecutul lui Edie. În opinia mea, Anomie trebuie să fie cineva care s-a aflat la un moment dat în cercul imediat al lui Edie sau mai degrabă al lui Josh.

— De ce spui că e mai probabil să fie cineva din cercul lui Josh? întrebă Robin.

Yeoman puse jos cuțitul și furculița, termină de mestecat și spuse:

— Păi, în primul rând, Anomie nu l-a vizat niciodată pe Josh. A fost întotdeauna fixat pe Edie, pe ea a agresat-o și a hărțuit-o. E unul dintre lucrurile care au intervenit între Josh și Edie: Josh era tratat foarte drăguț de fani, iar Edie era învinovățită pentru tot ce nu le plăcea. Dar, cum am spus, Josh are antecedente de băutor serios de alcool și de fumător de iarbă. Mă tem că nu se prea pricepe nici să judece oamenii. Am avut destul de multe probleme cu o parte din distribuția originală, formată mai ales din prieteni de-ai lui, și, ăă, așa ajungem la Katya Upcott.

Yeoman aruncă o privire spre Elgar, care făcu o mișcare ușoară cu furculița îndemnându-l să continue:

— N-am invitat-o pe Katya la prânzul ăsta pentru că ea îl protejează cu înverșunare pe Josh — ceea ce, bineînțeles, e o atitudine cu totul onorabilă, mai ales ținând cont de starea în care se află el acum. Dar fără ea aici putem discuta mai liber.

— Katya are propria agenție? spuse Strike.

— Ăă... nu. E o doamnă foarte drăguță care are o firmă de rechizite de artă pe care o conduce de acasă. Katya i-a cunoscut pe Josh și pe Edie acum câțiva ani, la colectivul artistic unde stăteau ei. Katya urma cursuri serale acolo. Înainte să-și înființeze propria afacere, lucrase în PR, așa că i-a consiliat pe Josh și Edie cum să se poarte când *Inimă neagră ca noaptea* a început să atragă fani. După o vreme, a început să funcționeze ca agentul lor de facto. În 2012, Edie a decis să caute un agent profesionist și așa a devenit clienta mea. Josh a rămas cu Katya. Nu e ceva neobișnuit, înțelegeți, ca oamenii care au un succes neașteptat să se agațe de persoanele cu care s-au obișnuit. E și loialitate, bineînțeles, dar și frică. Când devii brusc căutat de toată lumea, poate fi dificil să știi în cine să ai încredere. Katya e o femeie foarte drăguță și bine intenționată...

Yeoman rostise mai apăsat ultimele cuvinte.

— ...și știe că apelez la detectivi particulari să-l găsesc pe Anomie și spune că o să ajute cât de mult poate. Ea cu siguranță știe mult mai mult decât mine despre prietenii și cunoștințele apropiate ale lui Josh, dar trebuie să procedați cu precauție, pentru că respinge categoric ideea că Josh ar putea fi, dintr-o greșeală de judecată, naivitate sau neglijență, parțial responsabil pentru dezastrul creat de Anomie.

— Ce rude are Josh? întrebă Robin.

— A fost crescut de un tată singur, mai are doi frați și impresia mea — din ce mi-a spus Edie, nu vorbesc din ce știu eu personal — e că domnul Blay senior nu prea a știut niciodată cum să se poarte cu fiul său, iar în ultimul timp pare să fi renunțat la îndatoririle părintești în favoarea Katyei, care e suficient de în vârstă să fie mama lui Josh.

— Dacă ne poți da datele de contact ale Katyei, ar fi minunat, spuse Strike.

Yeoman dădu din cap, în timp ce își lua iar cuțitul și furculița.

— Edie avea o relație nouă când a murit, nu-i așa? întrebă Robin.

— El! pufni Heather.

— Da, spuse Yeoman. Îl cheamă Phillip Ormond. E profesor de geografie, cred. Predă la o școală locală din Highgate. I-a cunoscut pe Josh și Edie pentru că s-a dus la cursuri serale de artă, ca și Katya. După ce Josh și Edie s-au despărțit, Phillip i-a oferit un umăr pe care să plângă.

— El *susține* că erau logodiți când a murit ea, interveni Heather.

— Și nu crezi că erau? întrebă Strike.

— Păi, nimeni *altcineva* nu credea. Ea nu avea inel, spuse Heather, care etala pe propriul inelar un diamant imens, deasupra verighetei late.

— Nici *mie* nu mi-a spus că ar fi avut de gând să se căsătorească, spuse Yeoman.

— Și nici surorii ei vitrege, fata familiei care o adoptase, spuse Heather. Am întrebat-o la înmormântare.

— Cum o cheamă pe sora ei vitregă? întrebă Strike.

— Catriona Douglas, spuse Grant. Edie a continuat să țină legătura cu ea după ce a părăsit familia.

Strike își notă numele.

— Ormond a mirosit ocazia, dacă mă întrebați pe mine, spuse Heather. Speră să aibă dreptul la o parte din moștenirea ei. A fost o poveste ridicolă cu niște scrisori în coșciug. Mai întâi, Blay — ai fi crezut, după ce a acuzat-o că e Anomie... Ei, în fine, el i-a dictat Katyei ce voia să scrie, iar ea ne-a adus scrisoarea, bla-bla și apoi...

Heather își dădu ochii peste cap.

— ...când Phillip a auzit că Blay scrie o scrisoare, a trebuit să scrie și *el* o scrisoare. I-am zis lui Grub, un coșciug nu e cutie poștală, ce naiba!

Dacă Heather se așteptase cumva ca replica să stârnească râsete, fu dezamăgită.

— Da, a existat categoric puțină concurență între ei, cine e îndoliatul-șef, spuse Grant. N-aș putea spune că îmi plăcea prea mult Ormond, dar era mai îndreptățit la asta decât Blay. Stătea cu Edie la acel moment și nici nu a aruncat cu acuzații nebunești la adresa ei.

— Ar fi bine să vorbim cu Ormond, spuse Strike. Și cu această soră vitregă, Catriona. Aveți datele lor de contact?

— Le am pe cele ale lui Ormond, spuse Grant scoțându-și telefonul.

Privi în jos spre el, se încruntă și îi spuse soției lui:

— Am un apel pierdut de la Rachel.

— Fiica lui cu fosta, îi șopti Heather lui Robin suficient de tare să o audă toată lumea. E destul de dificilă.

— Cred că sună pentru meci, spuse Grant întinzându-i lui Strike mobilul. O sun mai târziu.

— Ai spus că ai avut probleme cu membrii distribuției care erau prieteni cu Josh, i se adresă Strike lui Yeoman. E vorba de Wally Cardew?

— Știi deja de Wally, nu-i așa? spuse Yeoman. Da, Wally a fost una dintre primele noastre bătăi de cap. El și Josh au fost colegi. Wally nu avea nicio experiență de actor, dar în adolescență obișnuia să-l imite pe unul dintre profesorii lor și atunci folosea o voce comică — ascuțită, sinistră. Când au făcut animația la primul episod, Edie și Josh l-au rugat pe Wally să dea glas personajului Drek. El și-a făcut numărul și fanilor le-a

plăcut enorm. Dar Wally și-a luat-o în cap. A început să-și facă propriile videouri pe YouTube în care folosea vocea lui Drek și expresiile cele mai cunoscute ale personajului, făcând niște glume extrem de îndoielnice. Unora dintre fani le-a plăcut la nebunie. Altora — nu. Apoi Wally și prietenul lui, MJ, au făcut infamul video cu „prăjiturele".

— „Prăjiturele"? repetă Strike.

— Un video așa-zis satiric care își bătea joc de Holocaust, spuse Yeoman fără să zâmbească. Nu avea cum să rămână fără urmări. Josh s-a gândit că totul o să treacă, dar Edie era furioasă. Așa că Josh și-a călcat pe inimă și a acceptat să-l dea afară, iar Wally s-a supărat foarte tare. De atunci a făcut carieră pe YouTube.

Yeoman anticipă corect următoarea întrebare a lui Strike:

— Ne-am gândit dacă nu cumva Wally ar putea să fie Anomie. E șiret, dar nu cred că e atât de deștept să creeze acest joc și trebuie să spun că eu cred că are un ego prea mare ca să rămână anonim.

— Josh mai are și alți prieteni cu care ar trebui să vorbim? întrebă Strike.

— Păi, da, ar mai fi Sebastian Montgomery, un animator care i-a ajutat la primele două episoade. A fost la școala de arte cu Josh și, după ce au renunțat la el, s-a arătat destul de acid la adresa desenului pe rețelele de socializare, dar nu sunt sigur că a cunoscut-o pe Edie atât de bine, așa că nu-mi imaginez cum ar fi putut să știe despre ea toate acele chestii personale pe care le-a folosit Anomie.

— Dacă nu cumva, spuse Strike, le-a aflat prin intermediul lui Josh.

— Da, ar putea fi o variantă, recunoscu Yeoman.

— Altcineva?

— Să mă gândesc... Mai era un tânăr pe nume Timothy Ashcroft — deși, dacă stau bine să mă gândesc, la început a fost prieten cu Edie, nu cu Josh. A făcut vocea Viermelui și cred că avea ambiții de actor, așa că sigur nu i-a convenit când au renunțat la el, dar el și Edie au rămas prieteni, din câte știu. Mă tem că nu am datele de contact ale lui Tim.

— De ce l-au concediat?

— Sincer, spuse Yeoman, nu era foarte bun. Am văzut primele episoade; Viermele e un personaj comic bun, dar Tim nu era la înălțimea lui. Când au încheiat acordul pentru televiziune, au acceptat ca Netflix să aibă un cuvânt de spus în privința distribuției. Cred că Edie a fost ușurată, sincer, că acele decizii erau luate de altcineva. La început, Josh a făcut chiar el vocea lui Inimioară, iar Catriona, sora vitregă a lui Edie, a fost la început Albăcahârtia, dar, din ce mi-a spus la priveghiul lui Edie, abia aștepta să plece. Nu i-a plăcut niciodată să facă vocea și a fost fericită

când a fost înlocuită cu o actriță adevărată. Dar pe vremea aceea eu nu eram implicat, așa că poate mai sunt și alții care au fost scoși din proiect și despre care eu nu știu. Cum am spus, Katya e cea cu care ar trebui să vorbiți despre vremurile de demult. Ea a fost acolo de la început — nu, stai puțin. Edie a mai pomenit de o prietenă. Stătea la colectivul artistic. *Cum* o chema? ...Ceva gen Miriam.

— E vorba de Colectivul Artistic North Grove? întrebă Strike, cu pixul pregătit.

— Da, exact, spuse Yeoman. E condus de un olandez care pare foarte excentric. Edie și Blay au fost chiriași acolo pentru o perioadă, așa s-au cunoscut, și știu că Josh a rămas în termeni buni cu olandezul și că obișnuia să stea pe la colectiv și după ce desenul a avut succes. North Grove e chiar lângă Cimitirul Highgate, așa au ajuns Edie și Josh printre morminte și le-a venit ideea desenului.

— Ei, spuse Strike, întinzând mâna după dosarul pe care îl adusese, înainte de a continua, poate vreți să vă uitați la contractul standard și la tarifele noastre. Am aici documentele, dacă vreți să aruncați o privire.

Le înmână contractele și urmă o pauză cât timp Elgar și Yeoman studiau documentele. Nu se auzeau decât hârșâitul cuțitelor și furculițelor lui Strike și Robin și ale soților Ledwell și mestecatul lui Grant, neobișnuit de zgomotos. În cele din urmă, agentul și directorul își scoaseră pixurile și semnară acordurile în trei exemplare.

— Mulțumesc, spuse Strike, după ce semnaseră toți și el își luase înapoi exemplarul lui.

— Iar eu, spuse Yeoman băgând mâna sub scaun la rândul lui, ar trebui să vă dau asta.

Era dosarul de carton pe care Edie îl adusese la agenție și pe care îl lăsase în spatele rezervorului toaletei.

— O să începem imediat, spuse Strike. Dacă îmi dați datele voastre de contact, o să vă țin la curent săptămânal, dar, evident, dacă avem întrebări sau informații importante o să iau legătura cu voi mai repede.

Elgar și Yeoman își întinseră amândoi cărțile de vizită.

— Doar de curiozitate, spuse Strike după ce băgă cărțile de vizită în portofel, după ce aflați cine e Anomie, ce aveți de gând să faceți în privința asta?

Urmă o nouă pauză și o tăcere mai profundă decât până atunci, deoarece Grant încetase să mestece. Apoi Richard Elgar spuse:

— Pur și simplu, nimeni nu e imun la gloată. Sunt sigur că, dacă voi veți putea afla cine e Anomie, noi vom putea găsi o dovadă de ipocrizie,

insensibilitate rasială, hărțuire sexuală... Cei care trăiesc după legea gloatei trebuie să fie pregătiți să fie sacrificați de ea. După ce aflăm cu cine avem de-a face, nu cred că o să fie prea greu să-l transformăm pe Anomie din vânător în pradă.

19

Eram ostenită, dar nu și a mea inimă;
Nu — ea plină de mulțumire bate,
Căci acum am partea cuvenită,
De acțiune și aventură amestecate;
Cu tine-n lumea largă am pornit,
Și forța ce pân-acum am risipit
Va merge către țeluri 'nalte.

Charlotte Brontë, *Crângul*

— Ai chef de o halbă și-o ședință? întrebă Strike jumătate de oră mai târziu.

El și Robin se aflau iar afară, în răcoarea care se lăsase pe stradă, iar Strike oprea un taxi.

— Categoric, spuse Robin.

— La barul Tottenham, pe Charing Cross Road, îi spuse Strike șoferului, în timp ce ținea portiera deschisă pentru Robin.

Îl încântase tonul entuziast cu care ea acceptase să meargă la bar. Încetul cu încetul începea să-și dea seama că Robin nu avea nicio problemă să-și petreacă timpul în compania lui, așa cum ar fi făcut, fără îndoială, dacă s-ar fi simțit cu adevărat dezgustată de ceea ce se întâmplase la Ritz. Strike se așteptase ca Robin să dea, la rândul său, dovadă de mai multă rezervă, când colo ea părea că încearcă să restabilească relația prietenoasă pe care o avuseseră înainte ca el să facă gestul acela prostesc.

— Ceva noutăți despre apartament? întrebă el în timp ce taxiul îi ducea înapoi în West End.

— Ieri am avansat o ofertă mai mare, spuse Robin. Aștept vești. Ar fi *atât* de bine să-l obțin. M-am săturat să mă uit la apartamente oribile și să mă simt în plus acasă la Max.

Strada pe care se afla Tottenham, barul preferat al lui Strike din apropierea agenției, era în continuare un șantier, așa că fură nevoiți să

traverseze pe niște scânduri un șanț plin de moloz. În ciuda zgomotului de afară, odată ajunși înăuntru regăsiră vechiul bârlog cu oglinzi gravate și panouri decorative pictate de un scenograf mort de mult.

Robin ceru o cafea, se așeză pe una dintre banchetele roșii de piele și își scoase telefonul să caute Colectivul Artistic North Grove. După ce i se alătură, cu o halbă în mână, Strike spuse:

— Ar trebui să anunțăm poliția că ni s-a cerut să-l găsim pe Anomie, ca un gest de curtoazie. Îl sun pe inspectorul-șef Murphy.

— Super, spuse Robin trecându-i lui Strike mobilul ei. Uite, acolo a început totul.

Strike se uită la o fotografie cu o casă mare, de un roz murdar, sub care era scris:

> COLECTIVUL ARTISTIC NORTH GROVE
> Oferim cursuri de desen după natură, ceramică, grafică și fotografie.
> Începătorii sunt bineveniți! De asemenea, închiriem ateliere artiștilor.

— Dacă Josh obișnuia să stea prin colectiv înainte de atacul cu cuțitul, ar trebui să-l verificăm, spuse Robin. Poate că e un loc frecventat de Anomie.

— De acord, spuse Strike.

Derulă pagina în jos pentru a cerceta imaginile de la cursurile de artă. Unele înfățișau adulți cu expresii serioase în spatele unor roți de olărit, altele — copii cu șorțuri de PVC care făceau litografii și multe tablouri în ulei, fotografii și desene în creion ale elevilor. În timp ce îi dădea înapoi telefonul, Strike o întrebă:

— Vrei să încercăm un profil al suspectului?

— Zi, spuse Robin scoțându-și carnetul.

— Păi, dacă Anomie chiar e ce se pretinde — un fan obsedat de joc —, atunci sigur e tânăr.

— De acord, spuse Robin. Nu-mi pot imagina pe cineva care are peste 30 de ani să fie atât de obsedat de un desen animat de pe YouTube.

— Dar dacă *nu* e doar un fan furios și, de fapt, îi purta o ranchiună enormă lui Edie și a găsit astfel modalitatea de a se răzbuna pe ea...

— Păi, da, atunci presupun că ar putea să aibă orice vârstă, spuse Robin.

— Și căutăm pe cineva cu experiență în programare sau codare, spuse Strike scoțându-și carnetul și începând să scrie.

— Dacă nu cumva..., spuse Robin, făcându-l să ridice privirea. Ei, Edie mi-a spus că jocul e ca o cameră de chat frumos animată. Dacă a fost,

într-adevăr, făcut de doi oameni, s-ar putea ca unul să fie artist sau designer și celălalt, programator?

— Trebuie să intrăm în jocul ăsta, spuse Strike punând pixul jos și scoțându-și mobilul. Asta e prioritatea numărul 1: să ne uităm la el cu mare atenție din interior și să vedem ce putem obține.

În timp ce Strike căuta jocul pe internet, Robin își bău cafeaua și savură o senzație de mulțumire în timp ce ochii i se plimbau peste familiarele panouri pictate. Ușoara jenă care însoțise orice interacțiune cu Strike după acea noapte de la Ritz părea să se fi împrăștiat complet în fața acestui nou caz. În timp ce Strike se încrunta în telefon, tastând termeni de căutare cu degetele lui groase, Robin zăbovi cu privirea asupra lui mai mult decât de obicei, simțind acea afecțiune pură care îi tulburase atât de des liniștea sufletească.

— Căcat, spuse Strike după cinci minute de tăcere neîntreruptă.

— Ce e? spuse Robin.

— Nu pot intra. Am încercat de trei ori.

Îi arătă lui Robin ecranul telefonului. O mică animație cu Inimioară, inima neagră ca tăciunele, din care atârnau artere și vene, privea spre ea de pe ecran, zâmbind și dând din umeri. Sub Inimioară scria:

Hopa! Ceva nu a mers bine. Încearcă mai târziu, bua!

— Stai să încerc și eu, spuse ea.

Încercă să intre de pe propriul mobil, dar după ce introduse adresa de e-mail pe care o crease special pentru astfel de situații și care nu avea nicio legătură nici cu numele ei real, nici cu agenția, și alese o parolă, se trezi și ea că se uită la mica animație cu Inimioară care, dând din umeri, îi spunea să încerce mai târziu.

— Poate au o problemă tehnică, sugeră ea.

— Să sperăm, pentru că singura metodă sigură prin care putem să eliminăm din suspecți o să fie să-i observăm că își văd de treburi fără să recurgă la telefon sau laptop în timp ce Anomie postează pe Twitter sau e activ în joc.

Strike își luă iar carnetul.

— Bun, spuse el, profilul suspectului nostru arată în acest moment cam așa: cel mai probabil sub 30 de ani...

Ridică privirea spre Robin, care dădu din cap.

— ...cu talent în programare sau artă, sau ambele... Bărbat sau femeie, ce crezi?

— Poate fi oricare variantă, deși lumea pare să presupună că Anomie e bărbat.

— Cred că trebuie să săpăm cât mai adânc în contul lui de Twitter și să vedem ce ar putea să-l dea de gol..., spuse Strike. De fapt, explică-mi ce e Twitter-ul.

— Adică? făcu Robin râzând.

— Păi, l-am văzut, dar nu l-am folosit niciodată. Tu?

— Am avut la un moment dat un cont de Twitter, dar nu prea l-am folosit.

— Deci cum funcționează, mai exact?

— Păi, scrii mesaje scurte — tweeturi — și poți să comunici cu oricine altcineva de pe Twitter, dacă nu cumva te-a blocat.

— Și toți de pe Twitter pot să-și vadă unii altora tweeturile, nu?

— Da, dacă nu ți-ai făcut contul privat. Atunci doar urmăritorii tăi pot citi ce-ai scris. Și dacă doi oameni se urmăresc unul pe celălalt, își pot trimite mesaje directe pe care nimeni altcineva nu le poate vedea.

— Bun, spuse Strike. Și ce rost are?

— Nu știu, spuse Robin râzând iar. Poate fi distractiv: sunt o grămadă de glume și chestii pe el. Poți comunica direct cu oameni celebri. Faci puțin mișto.

— Înainte, oamenii mergeau la crâșmă pentru asta — e adevărat, nu și pentru partea aia cu oameni celebri... Mda, probabil că e mai bine să te uiți tu la postările lui Anomie, pentru că tu înțelegi Twitter.

— Și ce părere ai dacă m-aș înscrie la un curs seral la North Grove? Dacă nu descopăr nimic util, mă retrag și tu te poți duce cu identitatea ta reală să le pui întrebări.

— Bine gândit, spuse Strike, și e mai bine să te duci tu, nu eu, pentru că știi să desenezi.

Așa că Robin își notă ca să nu uite.

— Și mai e și mobilul, spuse Strike, bătând cu pixul în carnet.

— Credeam..., începu Robin, zâmbind.

Dar Strike, anticipând ce avea de gând să spună, zise:

— Ăsta nu e un caz normal. Mijloacele o să fie în continuare esențiale, dar „de ce"-ul e mai relevant aici ca de obicei, pentru că există o incoerență, nu-i așa? Jocul nu are cum să fi fost creat ca mijloc de a o împinge pe Ledwell să se sinucidă, pentru că... ei, de ce-ar fi fost așa? Cu siguranță, jocul a fost făcut din dragoste față de desenul animat.

— Mai ales că nu câștigă bani de pe urma lui.

— Exact, dar apoi Anomie basculează și devine foarte agresiv pe Twitter.

— Edie credea că asta s-a întâmplat din cauză că ea a criticat jocul într-un interviu.

— Nu crezi că e un motiv destul de subțire pentru aproape patru ani de persecuție?

— Dacă un individ cu tulburări de personalitate a descoperit ceva cu care rezonează la un nivel pe care nu l-a mai cunoscut până atunci, orice critică din partea creatorului sau orice schimbare adusă acelui lucru poate să i se pară un atac personal, spuse Robin.

— Da, zise Strike, dând încet din cap. Bună observație.

— Am văzut un video în care Edie și Josh discutau despre desen, știi, spuse Robin. Răspundeau la întrebările fanilor și discutau despre Inimioară, care e eroul — inima neagră pe care tocmai ai văzut-o. Nu erau de acord dacă el e rău sau nu, dacă a fost *făcut* să devină rău și e o victimă sau dacă el a provocat răul pe care posesorul lui l-a făcut în timpul vieții. În primul episod al desenului animat, Inimioară se prezintă ca fiind rău, pe un ton foarte vesel. E posibil ca o persoană care simte că nu se integrează în societate să se regăsească în Inimioară? De asta a devenit atât de obsedat de desen?

— Crezi că ar trebui să adăugăm la profil „e rău și știe asta"?

— Tu glumești, spuse Robin, dar poate că ar trebui... Știi, mă întreb întruna de ce și-a spus „Anomie". Nu te-ai aștepta ca un superfan să-și aleagă numele unuia dintre personaje? Să-și spună Anomie e aproape... aproape ca și cum s-ar descrie de la bun început, nu-i așa? „Lipsa valorilor morale sau sociale." E ciudat de direct în privința asta... dacă nu cumva e un adolescent nesociabil.

Tonul lui Robin devenise dubitativ.

— Presupun că e genul de nume pe care l-ar alege un adolescent, continuă ea. Cineva care e furios pe lume.

— Din ce spui tu, suntem pe urmele unui fan dement, nu unui prieten apropiat.

— Dar nu poate fi un fan obișnuit, nu? Știe prea multe lucruri personale despre ea, are acces la informații din interior, ceea ce *sugerează* un prieten... deși presupun că Anomie nu a fost neapărat în contact *direct* cu Josh sau Edie. Ar putea fi cineva din proximitatea lor. Ar trebui să-i verificăm pe partenerii sau pe colegii de apartament ai oricărui apropiat al lui Edie sau Josh. Oricum, nu pot fi prea mulți intermediari. Anomie afla lucruri prea repede. Nu are cum să fie prietenul unui prieten unui prieten.

— Nici eu nu cred, fu de acord Strike.

Rămaseră amândoi pe gânduri, până când Strike întrerupse scurta tăcere.

— Există aici și un filon clar de narcisism. Anomie crede că el ar trebui să se afle la conducerea desenului.

Strike își luă iar telefonul.

— Ceea ce ne readuce la Wally Cardew. Aș zice că e exact genul de dobitoc egoist care nu ar suporta nici cea mai mică critică la adresa jocului său..

— De unde știi atât de multe despre Cardew?

— M-am uitat la unul dintre videourile lui de pe YouTube, spuse Strike, accesând site-ul pe mobil. La câteva ore după ce Ledwell și Blay au fost identificați ca victime ale atacului cu cuțitul, Wally și MJ, asistentul lui, au făcut un livestream în care Cardew a scos de sub birou un cuțit însângerat, ca glumă. De fapt, era sos de roșii.

— Foarte spiritual, spuse rece Robin.

— „Prăjiturele", spuse Strike, care găsise ce căuta. E videoul pentru care a fost dat afară. Pe ăsta nu l-am văzut.

Strike privi în jur, să se asigure că nu-i aude nimeni, apoi înclină telefonul într-o parte și îl sprijini de paharul lui de bere, să poată vedea și Robin, și apăsă pe redare.

Wally și MJ stăteau unul lângă celălalt în fața unei mese pe care se aflau ingrediente pentru gătit și un bol mare. Blondul Wally avea părul lung, iar MJ era puțin mai neîngrijit și mai dolofan la față decât în videoul pe care îl văzuse Strike a doua zi după atacul cu cuțitul. Amândoi purtau șorțuri și bonete de bucătari.

— *Bun-venit, bua!* spuse Wally cu o voce ascuțită, *azi ne ocupăm de vanitioții și dobimernicii care zice că noi facem glume rasiste rele și că suntem niște dobimernici fasciști!*

Wally reveni la vocea lui normală.

— Așa că azi o să coacem puțin, o luăm încet.

Wally îi arătă lui MJ un sac de făină.

— Asta e cușer?

— E halal, spuse MJ.

— E același lucru, nu?

— Nu, omule, spuse MJ pe jumătate râzând, e...

— *Nu fi vanitiot, bua,* spuse Wally cu vocea ascuțită. *Joacă jocul, bua!*

MJ râse, în timp ce Wally întoarse sacul și turnă energic în bol, vărsând o grămadă și făcând ca în aer să se înalțe un nor de făină.

— Și adăugăm unt cușer bun, spuse Wally.

Ridică un pachet pe care era desenată Steaua lui David cu carioca groasă și îl lăsă să cadă în bol nedesfăcut, după care luă o cutie de lapte.

— Și adăugăm — ăsta e cușer? *Vacile e cușer, bua?*

— Vacile sunt — la hinduși sunt sfinte? întrebă MJ.

— Cine dracu' crede că vacile sunt sfinte? *Oamenii ăștia e dobimernici, toți e dobimernici.*

Wally turnă lapte în bol și-l stropi intenționat pe MJ, care se trase în spate râzând.

— Și ouăle sunt cușer, uite ce bune, spuse Wally.

Arătă ouăle spre cameră. Ca și la lapte, desenase pe ele Steaua lui David. Apoi aruncă cu putere ouăle în bol, cu intenția evidentă de a-l stropi cât mai mult pe MJ.

— *Acu' ește' un băiat alb drăguț, MJ,* spuse Wally cu vocea lui Drek, în timp ce MJ își ștergea făina de pe față, pe jumătate râzând, pe jumătate tușind. *Și amestecăm și iar amestecăm.*

Wally luă o lingură și mai aruncă niște lapte amestecat cu făină spre MJ.

— *Și cântăm: Ebony and ivory live together in perfect harmony...*[1]

— Căcat, omule, termină! spuse MJ.

Încă râdea, dar acum încerca să se apere de amestecul pe care Wally îl arunca spre el.

— *Și acu' avem un amestec bun, bua,* spuse Wally.

Cei doi apărură apoi în cadru având în fața lor, pe masă, o minge de aluat necopt. MJ era complet acoperit de făină, Wally — perfect curat.

— *Și acu' strivim dobimernicu' ăsta,* zise Wally întinzând mingea de aluat cu un făcăleț, *și acu' tăiem dobimernicu' în bucățele vanitioate.*

Luă un tăietor de prăjituri în formă de omuleț și îl apăsă pe aluat.

Videoul arătă apoi mai multe șiruri de omuleți perfecți, fiecare cu Steaua lui David pe el și unii cu kippa și perciuni.

— Oh, nu, spuse Robin, care deja își dădea perfect seama încotro se îndrepta totul.

Strike rămase impasibil.

— *Și acu' îi băgăm pe vanitioți în cuptor și îl dăm tare, tare, tare,* spuse Wally cu vocea lui ascuțită.

Videoul îl arătă pe Wally băgând tava în cuptor, apoi o mână de desene animate rotind un buton până la „fierbinte ca dracu'" și, în sfârșit, pe Wally și MJ în fața mesei, amândoi cu brațele încrucișate. Wally se întoarse spre MJ și întrebă, cu vocea lui normală:

— Ai văzut meciul de sâmbătă?

— Da, frumos golul lui Drogba, spuse MJ, la fel de serios.

— L-ai văzut pe Fuller cum a...?

---

[1] „Abanosul și fildeșul trăiesc împreună în perfectă armonie", în limba engleză în original, vers al formației Beatles.

— Da, spuse MJ. Să calci pe boașele unui tip nu e în regulă, ce dracu'.

Urmă o pauză, în care amândoi bătură darabana cu degetele pe brațele lor.

— Crezi că sunt gata prăjiturelele? îl întrebă Wally pe MJ.

— Da, poate, spuse MJ.

Wally se uită la ceas.

— Am putea să le mai lăsăm puțin.

Imaginea fu înlocuită de un ecran negru pe care erau scrise cuvintele „1 oră mai târziu", apoi apărură din nou Wally și MJ, care acum stăteau în fața unui cuptor din care ieșea fum negru. Cei doi continuau să vorbească, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— ...azi am scos-o pe bunică-mea în oraș, spunea Wally.

— Frumos din partea ta, omule, e frumos să faci asta.

Urmă un nou moment de tăcere, apoi Wally zise:

— Da, ar trebui să fie gata.

Deschise ușa cuptorului, tușind.

După un prim-plan cu prăjiturelele făcute scrum, Wally și MJ apărură cu bonetele de bucătari în mâini, ținând un moment de reculegere, în timp ce într-o menoră din spatele lor ardeau lumânări. Strike puse video pe pauză și privi spre Robin.

— Nu ești amuzată?

— Pe ce planetă *asta* e satiră?

— Evident, suntem prea proști să înțelegem o ironie atât de fină. Întâmplător, când m-am uitat la livestream-ul pe care l-a făcut în noaptea de după înjunghieri, am observat că unii dintre fanii lui Wally aveau numărul 88 după nume. Dacă adaugi glumele cu Holocaustul, urmăritorii de extremă dreapta și legătura cu *Inimă neagră ca noaptea*...

— Începi să înțelegi de ce MI5 ar vrea niște răspunsuri, spuse Robin.

— Da. Pe de altă parte, Cardew s-ar putea să nu știe că atrage fani neonaziști. E posibil...

Strike își luă halba din nou.

— ...ca el să nu se considere rasist, din moment ce prietenul cel mai bun e de culoare.

— Știi, dacă Wally e Anomie și a fost recrutat de Înjumătățirea după ce a făcut jocul...

— Trecerea de la fan la persecutor ar fi explicată, da, spuse Strike. Când examinezi contul de Twitter al lui Anomie, fii atentă la orice indiciu despre orientarea lui politică. Îmi imaginez că și MI5 a verificat, dar mă îndoiesc că o să ne împărtășească și nouă concluziile lor.

Robin își notă din nou.

— Dar dacă nu e membru al Înjumătățirii, spuse Strike, rămânem cu întrebarea de ce acești doi creatori sunt așa de dornici să-și păstreze anonimatul. Ai crede că sunt mândri de joc, dacă chiar sunt doi puști care se distrează. Richard Elgar a spus mai devreme că el crede că demascarea lui Anomie i-ar face rău, și înclin să-i dau dreptate, dar *de ce* i-ar face rău? De ce nu vrea să-i fie recunoscute meritele?

— Anomie primește *un fel de* recunoaștere publică, spuse Robin. Cincizeci de mii de urmăritori pe Twitter și o grămadă de interes față de cine e de fapt. Asta mai mult ca sigur că-i hrănește egoul.

— E adevărat, dar ai auzit ce-a spus Elgar: dacă și-ar fi dezvăluit identitatea la început, ar fi avut o influență reală în cadrul francizei, așa că de ce n-a făcut-o? Apoi mai e și lipsa câștigului financiar.

— Păi, știm care e motivul, nu-i așa? spuse Robin. Ar fi o încălcare a drepturilor de autor să faci bani de pe urma personajelor altuia.

— E adevărat, dar eu privesc lucrurile din alt unghi. Anomie și Morehouse au petrecut ani în șir lucrând la joc fără să câștige nimic de pe urma lui. Asta sugerează niște oameni care au o grămadă de timp la dispoziție, dar n-au mare nevoie de bani. Sunt susținuți de altcineva? Părinți? Contribuabili?

— Există *unele* slujbe cu timp mort, sublinie Robin. Ar putea fi liber-profesioniști sau să lucreze cu program redus. Ar putea să câștige bine și ăsta să fie doar un hobby.

— Dar dacă Anomie lucrează, trebuie să aibă o slujbă la care poate să intre pe internet sau să-și folosească telefonul când are chef... ceea ce face ca iubitul lui Edie, acest...

Strike își răsfoi notițele ca să găsească numele.

— ...acest profesor Phillip Ormond să nu se potrivească.

— Dar el n-a fost niciodată cu adevărat o variantă, nu-i așa? spuse Robin. De ce ar vrea iubitul ei să o persecute pe internet? Oricum, nu aveau cum să fie împreună când Anomie a lansat jocul. Edie încă era cu Josh.

— S-a mai întâmplat ca unii să joace jocuri pe internet cu cei dragi, sau chiar cineva să iasă cu o persoană fără să-și dea seama că a cunoscut-o pe internet, spuse Strike, dar suntem de acord, Ormond nu prea se potrivește. Pe de altă parte, el ar putea să ne spună de cine era Edie apropiată sau cui i s-ar fi putut confesa, în afara celor de care am auzit deja.

Strike își luă iar pixul.

— Deci, continuă el, eu iau legătura cu Ormond, Katya Upcott și acea soră vitregă, Catriona. Pe termen scurt, îi punem sub observație pe Seb Montgomery și pe Wally Car...

Telefonul lui Robin sună.

— Oh, Doamne, e agentul imobiliar, spuse Robin, panicată dintr-odată. Alo, Andy?

Strike se uită cum expresia lui Robin trece de la tensiune la exuberanță.

— Serios? Ah, asta e fantastic! Mulțumesc! ...Da! ...Da, absolut! ...Când? Nu, pentru mine e în regulă... bine... așa fac... Mulțumesc foarte mult!

— Vești proaste? spuse Strike în timp ce Robin închidea, zâmbind radios.

— Am obținut apartamentul! Ah, uau — știi ce, chiar o să beau ceva. În seara asta nu lucrez.

— Mă duc eu să iau, spuse Strike.

Dar Robin era deja în picioare. În timp ce ieșea din spatele mesei, se aplecă dintr-un impuls și îl îmbrățișă pe Strike. Părul ei căzu peste fața lui și Strike inhală parfumul pe care chiar el i-l făcuse cadou de ziua ei.

— Scuze, sunt atât de fericită, viața mea o să se schimbe atât de mult!

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, spuse Strike, bătând-o pe braț în timp ce ea îi dădea drumul.

Robin se duse la bar și Strike, dându-și seama că rânjea prostește, își impuse să redevină serios. Încă simțea căldura trupului ei, lipit pentru scurt timp de al lui.

20

Mi-am făurit în flăcări înfoiate
Un scut pentru îndrăgostiți și inamici,
Și nimeni nu cunoaște inima ce bate,
Adăpostită chiar sub scut, aici.

Mary Elizabeth Coleridge, *Scutul*

Chaturi din joc între cinci dintre cei opt moderatori ai *Jocului lui Drek*

<Canal al moderatorilor>

<19 martie 2015 18:25>

<Prezenți: Anomie, Inimoasa>

Anomie: încă avem o grămadă de oameni noi care încearcă să intre în joc.

Inimoasa: serios?

<Vierme28 s-a alăturat canalului>

Vierme28: am avut o zi de tot căcatul

<VilePechora s-a alăturat canalului>

VilePechora: lol sunteți careva pe Twitter acum?

Inimoasa: nu, de ce?

VilePechora: #exhumatiopeledwell e în tendințe

Anomie: da am văzut. Nu e amuzant

VilePechora: am crezut că o să ți se pară superamuzant

Anomie: nu vreau să fie exhumată

VilePechora: n-o să începi să ai mustrări de conștiință, nu-i așa, bua?

Anomie: vreau doar să rămână unde e și să putrezească

Anomie: pe unchiul Grant trebuie să ne concentrăm acum

<Demon1 s-a alăturat canalului>

Demon1: sunteți careva pe Twitter în clipa asta?

VilePechora: tocmai vorbeam despre asta, e superamuzant dar lui Anomie nu i se pare

Demon1: nu e amuzant e oribil. dacă a văzut familia ei?

Anomie: ea ne-a spus întotdeauna că n-are familie

Inimoasa: de acord cu Demon1, e oribil

>

>

Anomie: nu mai accept nicio cerere nouă până când nu scade numărul. Să se plictisească sticleții.

Demon1: despre ce vorbești?

Anomie: primim cam 100 de cereri noi pe zi acum. Probabil, polițiști. Așa că nu mai accept pe nimeni nou

VilePechora: bravo prietene

Demon1: dacă sunt polițiști ne pot hackui

<Un nou canal privat a fost deschis>

<19 martie 2015 18:30>

<Inimoasa invită pe Anomie>

Inimoasa: doar nu crezi serios că poliția încearcă să intre aici?

<Anomie s-a alăturat canalului>

Anomie: e la mintea cocoșului

VilePechora: nuu

VilePechora: se presupune că Morehouse ne-a făcut impenetrabili

Demon1: dar unde e Morehouse? Credeam că moderează în seara asta?

VilePechora: probabil o lasă gravidă pe Albacahartia pe undeva

Vierme28: Inimoasa a făcut schimb de ture cu el pentru că i se ivise ceva

VilePechora: i se ivise cineva, vrei să zici

VilePechora: nu pot să-l condamn. Albacahartia e superbă.

Demon1: De unde știi?

VilePechora: Asta e secret

Demon1: Tre să plec

<Demon1 a părăsit canalul>

VilePechora: lol, ce poponar

Vierme28: nu spune asta

VilePechora: pot să te întreb ceva, Vierme?

Vierme28: ce ?

VilePechora: de ce pui spațiu înaintea fiecărui semn de punctuație?

Vierme28: ce ?

VilePechora: gen, unde ai făcut școală?

<Vierme28 a părăsit canalul>

VilePechora: rofl

Inimoasa: ah, Rau, chiar trebuia?

Anomie: hahahaha

Inimoasa: de ce?

Anomie: probabil vor să afle dacă unul dintre noi a omorât-o pe Ledwell

Anomie: ți-e frică?

Inimoasa: de ce să-mi fie frică?

Anomie: dosarul pe care i l-ai dus lui Blay care „dovedea" că eu sunt Ledwell?

>

Inimoasa: cine ți-a spus?

Anomie: Albacahartia i-a spus lui Morehouse care mi-a spus mie.

Anomie: nu e nicio problemă. Am lămurit-o cu LordDrek și Vile. O greșeală nevinovată.

Inimoasa: am crezut că o să fii turbat de furie.

Anomie: nuu, e cumva amuzant.

Anomie: și nu uita partea bună a chestiei

Inimoasa: care?

Anomie: Nesătula aia de Ledwell e moartă

Inimoasa: omg Anomie, nu glumi

Anomie: Oricum, eu cred că ar trebui să-mi mărești procentul din drepturile de autor, ca scuze

Anomie: pentru că, să fim sinceri, fără mine ai fix un căcat

Inimoasa: va trebui să vorbesc cu P

Anomie: așa să faci

<Inimoasa a părăsit canalul>

21

Din paturi aspre se înalță duhuri tulburate,
Boiuri viclene luând pe măștile împrumutate...
Iar urzitori inofensivi pornesc șiret la drum...

Joanna Baillie, *Discurs către noapte — o minte bucuroasă*

— Pariu pe zece lire că au hotărât să nu mai primească jucători noi în *Jocul lui Drek* pentru că se gândesc că sunt supravegheați de poliție, îi spuse Strike lui Robin când se nimeriră amândoi la birou într-o joi la prânz, la trei săptămâni după ce preluaseră cazul lui Anomie.

— Da, nu accept pariul, spuse Robin, care termina un sendviș la biroul lor dublu, în timp ce se uita pe contul de Twitter al lui Anomie pe ecranul din fața ei.

În ciuda numeroaselor lor tentative de a intra în joc, în continuare le apărea animația cu Inimioară dând din umeri și spunându-le „încearcă din nou, bua". În prezent, singura modalitate de a-i scoate pe Seb Montgomery și pe Wally Cardew de pe lista de suspecți era ca Anomie să posteze ceva pe Twitter într-un moment în care unul dintre ei era sub supravegherea lor și nu folosea niciun dispozitiv digital. Era o situație cel puțin neplăcută.

— Unde te duci? îl întrebă Robin pe Strike, care tocmai îi lăsase lui Pat deconturile și rămăsese cu paltonul pe el.

— Preiau de la Dev peste 15 minute, spuse Strike uitându-se la ceas. Parcă văd că și în seara asta o să-l urmăresc pe Montgomery prin vreun bar de hipsteri. Apropo, aseară m-am uitat la câteva episoade din desen. Trebuia s-o fac ca să înțeleg ce naiba investigăm.

— Și cum ți s-a părut?

— Cred că e dement, spuse Strike. Ce ar trebui să *fie* personajul ăla, Drek?

— Cred că nici Josh și Edie nu știau, spuse Robin.

— Cum merge? întrebă Strike, arătând spre feed-ul de Twitter al lui Anomie.

— Câteva chestii interesante, dar nimic important până acum.

— Ar trebui să facem în curând o ședință de informare, spuse Strike. Apropo, Phillip Ormond poate să se vadă cu noi joia viitoare. A fost în Irlanda. A fost vacanță școlară.

— Super. De la Katya Upcott ai mai primit vești?

— Nu, răspunse Strike. Am vorbit cu soțul, care mi-a spus că ea era în acel moment în vizită la Blay la spital și părea destul de enervat din cauza asta. Ea n-a sunat înapoi. Aș putea să-i mai dau un semn în după-amiaza asta. În fine... Twitter plăcut.

Ziua de aprilie era însorită, iar pe drumul scurt până în Newman Street Strike avu timp de o țigară. Când îl văzu apropiindu-se, Shah se duse mai încolo pe stradă, fără să-i adreseze vreun cuvânt, ceea ce îi dădu de înțeles lui Strike că ținta lor se afla în continuare în clădirea cu uși duble din sticlă acoperite cu un model ostentativ în roșu, galben și albastru.

Strike tocmai se gândea dacă să se așeze la cafeneaua convenabil amplasată vizavi de birou și să comande o cafea când ușile de sticlă se deschiseră și apăru Seb Montgomery.

Arăta exact ca orice tânăr care putea fi întâlnit la acea oră pe străzile din Fitzrovia: înălțime medie, slab, barbă îngrijită, păr închis la culoare mai lung în creștet și scurtat în lateral, exact ca al lui Wally Cardew, și o ținută complet neagră, constând din tricou, geacă, blugi și tenișI. Avea pe umăr o geantă de poștaș, iar în mână — un telefon, la care tocmai tasta ceva. Strike verifică automat feed-ul de Twitter al lui Anomie, care era inactiv.

Lui Strike i se păru că detectează la Montgomery un aer voios, ca și cum i s-ar fi terminat ziua de lucru, deși abia era ora 2. Bănuiala i se confirmă când, în loc să intre în vreun restaurant, Montgomery coborî în stația de metrou Goodge, în timp ce Strike îl urmărea de la o anumită distanță.

Detectivul își dădu seama curând că Montgomery nu se ducea acasă, pentru că luase metroul de pe linia Northern. Strike se urcă în același vagon, se postă într-un colț și rămase acolo privind imaginea lui Montgomery reflectată în geamul întunecat. Tânărul se crăcănase atât de tare pe scaun, încât nimeni nu mai putea să se așeze pe locurile din stânga și dreapta lui, și părea să joace un joc pe telefon. Din când în când ridica privirea. Când se apropiară de stația Highgate,

Montgomery băgă telefonul în buzunar, își puse geanta pe umăr și se duse la ușă.

Strike lăsă un grup de patru tinere în fața lui pe scara rulantă, ca să nu fie prea aproape de țintă. Când ieși în stradă, telefonul îi vibră în buzunar. Barclay îi trimisese un SMS.

Cardew merge spre nord. Posibil Highgate

Montgomery ieșise din stația de metrou și se oprise lângă un tânăr înalt, care începea deja să chelească. Blugii, cămașa și geaca necunoscutului nu ieșeau cu nimic în evidență și erau potrivite și pentru un bărbat de 50 de ani și pentru unul de aproape 30 de ani, vârsta pe care i-o atribuia Strike. Montgomery și necunoscutul dădură mâna, amândoi ușor stingheri, deși era evident că se cunosc, deoarece Strike prinse replici obișnuite, precum „ce mai faci?" și „nu ne-am văzut de mult". Detectivul mai zăbovi în stația de metrou pentru că îi era clar că Montgomery și tânărul necunoscut mai așteptau pe cineva și nu era nevoie de foarte multă perspicacitate să ghicești cine era a treia persoană.

Deja în stație, îi trimise el SMS lui Barclay. **SM îl așteaptă pe WC. Eu zic să ne salutăm și să îi urmărim în tandem.**

Peste 20 de minute, când Montgomery și necunoscutul păreau să fi epuizat tot ce aveau să-și spună, Wally Cardew trecu prin turnichet, îmbrăcat în blugi și cu un tricou pe care scria „Dă-l dracu' de calm, mori în luptă și mergi în Valhalla". Când îi văzu pe Montgomery și pe celălalt bărbat, Wally spuse tare, cu vocea ascuțită a lui Drek:

— *S'teți doi dobimernici!*

Cei doi râseră, dar Strike avu impresia că vede o urmă de teamă pe chipul bărbatului înalt. Montgomery îi răspunse lui Wally cu aceeași strângere de mână complicată specifică hip-hoperilor, iar când necunoscutul încercă să facă la fel, dar nu-i ieși mișcarea începură să râdă și, astfel, gheața fu spartă. Cei trei plecară împreună și Barclay ieși din locul unde stătuse până atunci ascuns.

— Sherlock Sculă Mare, presupun? îi murmură el lui Strike.

— Iar tu trebuie să fii Scoțianul Treizeci de Centimetri, răspunse Strike. Mergem?

Porniră după țintele lor, care erau deja la 200 de metri distanță, părând să meargă într-o direcție stabilită dinainte.

— Ce-a mai făcut Cardew? întrebă Strike.

— Dracu' știe, spuse Barclay. A stat în casă toată ziua. Poate vizitează locu' crimei. Unde e cimitiru' de aici?

— Nu e departe, spuse Strike uitându-se pe telefon, și mergem în direcția corectă.

— Cine e chelu'?

— Habar n-am, spuse Strike.

În timp ce îi urmărea pe cei trei tineri, Strike verifică iar contul de Twitter al lui Anomie. Nu exista nicio activitate nouă: ultima postare a lui Anomie din acea dimineață fusese puțin înainte de ora 11, când comentase despre teroristul care pusese bombe la maratonul din Boston.

Anomie
@AnomieGamemaster

Haha mama lui Djokar Țarnaev spune că el e „cel mai bun om"

Da, cred că ești foarte mândră de el, curvă proastă.

10:58 9 aprilie 2015

Tinerii pe care Strike și Barclay îi urmăreau o luară pe o stradă cu case în stil georgian, intrând în cele din urmă în curtea unei cârciumi mari cu bovindouri, zugrăvită în alb și numită Red Lion and Sun, cu mese și bănci de lemn așezate printre ghivece cu arbuști. După o scurtă ezitare, cei trei deciseră să stea afară. Bărbatul înalt și chel intră în local să cumpere primul rând. Strike se așeză la o masă aflată la mică distanță de țintele lor, în timp ce Barclay intră să ia de băut. Singurii clienți ai berăriei în afară de ei erau un bărbat și o femeie în vârstă care își citeau ziarele, fără să schimbe o vorbă, în timp ce un cățel din rasa Cavalier King Charles spaniel pufnea la picioarele lor.

— Săracu', mai are doar trei fire în cap, nu-i așa? îl auzi Strike pe Cardew spunând. Ultima oară când l-am văzut mai avea o șuviță.

Montgomery râse.

— Tu ești tot la... ce-i acolo, companie de desene sau...?

— Efecte digitale, spuse Montgomery, care avea un accent ușor de clasă mijlocie. Da.

— Ai mai futut ceva ca lumea în ultima vreme?

Stăpânii în vârstă ai cățelului din rasa Cavalier King Charles spaniel priviră în jur la această întrebare, apoi se întoarseră imediat la ziarele lor. Lui Strike i se păru înțelept din partea lor.

Montgomery râse iar, de data aceasta ceva mai reținut.

— Da, sunt... am o prietenă. De fapt, stăm împreună.

— De ce dracu' ai făcut asta? spuse Wally cu o indignare simulată. Ești abia de vârsta mea!

— Nu știu, spuse Montgomery. Ne înțelegem foarte — ah, uite-l pe Nils.

Strike privi pe deasupra telefonului de care se prefăcea absorbit. Un bărbat uriaș și palid, cu păr lung și blond și barbișon neîngrijit traversa strada spre cârciumă. Părea să aibă 40 și ceva de ani și cel puțin 1 metru și 98 de centimetri și purta o cămașă largă roz-închis, pantaloni cargo kaki și niște sandale murdare cu tălpi de plută. Lângă el mergea un băiat care era în mod evident fiul lui: amândoi aveau gura largă, cu colțurile în sus, și ochi migdalați înfundați în cap, care le dădeau un aspect distinctiv de mască. Băiatul, deși deja la fel de înalt ca Seb Montgomery, avea un mers copilăresc și cu vârful picioarelor în interior, ceea ce îl făcu pe Strike să presupună că era mult mai mic decât părea: poate 11 sau 12 ani.

— *Căcat,* spuse Wally, l-a adus și pe Bram, fir-ar să fie. Unde e Pez?

— Nils! spuse Montgomery când bărbatul înalt ajunse la masă. Cum mai merge treaba?

— Mă bucur să te văd, Seb, spuse Nils, zâmbind în timp ce dădea mâna cu el.

Avea un ușor accent, iar Strike, amintindu-și că proprietarul Colectivului Artistic North Grove era olandez, presupuse că acesta se afla în fața lui.

— Și pe tine, Wally. Hei, Tim!

Tânărul înalt și chel ieșise din cârciumă ducând trei halbe.

— Nils, salut, spuse Tim punând berile pe masă și dând mâna. Salut, Bram.

Băiatul îl ignoră pe Tim.

— Wally? spuse el entuziasmat, cu o voce înaltă, ca de soprană. Wally?

— Ce e?

— *Joacă jocul, bua!*

— Da, spuse Wally cu un râs forțat. Foarte bine.

— M-am uitat la tine pe YouTube!

— Da? spuse Wally fără entuziasm.

Se întoarse apoi spre Nils.

— Pez nu vine?

— Nu, avea o treabă de rezolvat, spuse Nils. Sau o tipă.

Wally și Seb râseră, dar Tim rămase serios.

Barclay se întoarse aducând bere fără alcool pentru el și Strike. Cei doi detectivi începură să discute într-o doară, cu voce joasă, în timp ce continuau să asculte conversația mult mai zgomotoasă a grupului pe care îl observau. Mobilul lui Seb era pe masă, lângă berea lui, în timp ce

telefoanele celorlalți nu se vedeau. Strike urmărea feed-ul de Twitter al lui Anomie, în continuare inactiv. Când Nils se duse să ia și el de băut, Bram rămase pe loc continuând să zbiere vorbele lui Drek și ignorând iritarea evidentă și tot mai puternică a lui Wally.

— *Drek e singuric și plictirit! S'teți toți niște vanitioți! Joacă jocul, bua!*

— Îi place la nebunie Drek, spuse Nils inutil când se întoarse la masă, dându-i lui Bram o Coca-Cola și întinzându-și picioarele gigantice sub masă. *Deci...* mă gândesc că ar trebui să toastăm, nu? Pentru Edie și recuperarea lui Josh.

Niciunul dintre cei trei tineri nu părea să se fi așteptat la un toast. Tim chiar roși, ca și cum cineva ar fi spus ceva extrem de jignitor. Dar băură toți trei, după care Montgomery spuse:

— Ce mai face Josh, Nils, ai mai primit vești?

— Da, am vorbit aseară cu Katya. Vă transmite tuturor dragostea ei. Era în lacrimi. Deci Josh e paralizat până jos pe partea stângă...

Nils arătă pe propriul lui trup.

— ...și nu simte nimic pe dreapta. Măduva spinării nu e retezată, dar e vătămată grav. Are o denumire starea lui. E un sindrom.

— Căcat, spuse Montgomery.

— Groaznic, zise Tim.

— Dar există șanse să se amelioreze, continuă Nils. Katya zice că există șanse.

Fiul lui Nils, care rămăsese pe scaun doar cât să-și bea Coca-Cola dintr-o înghițitură, se ridică iar, căutând ceva de făcut. Văzu un porumbel care ciugulea niște resturi de chipsuri de pe o masă și alergă spre el, fluturându-și brațele. După ce porumbelul zbură, Bram zări cățelul adormit sub masă și se îndreptă cu pași mari și îndrăzneți spre proprietari.

— Pot să mângâi câinele? întrebă el tare.

— Mă tem că doarme, spuse femeia în vârstă.

Dar Bram o ignoră. Se lăsă în genunchi și începu să-l necăjească pe cățel, care se trezi tresărind, mârâi și dădu să muște. Se iscă o mică agitație. Cuplul, fără îndoială temându-se că acesta va fi acuzat că îl sfârtecase pe băiat, se străduia să controleze câinele, în timp ce încerca să-l convingă pe Bram să-l lase în pace, ceea ce se dovedi dincolo de puterile lor. Nils își savura berea, părând să ignore agitația din spatele lui la fel cum Bram ignorase nemulțumirea lui Wally când nu se mai oprea din imitarea lui Drek. Cei patru bărbați continuau să vorbească, dar Strike și Barclay nu-i mai puteau auzi din cauza cuplului, care se ridicase să plece. Câinele care lătra era acum ținut strâns în brațe de soț; Bram,

care era la fel de înalt ca bătrânul, încerca în continuare să-l mângâie, deși bătrânul întorcea câinele când într-o parte, când în alta, iar soția lui repeta întruna:

— Nu, dragul meu, te rog nu face asta. *Te rog,* nu face asta, dragul meu.

După ce proprietarii câinelui plecară în sfârșit, Bram se întoarse la masă cu un zâmbet larg pe față și spuse *„Vanitioții a plecat"* către Wally, care nu-l băgă în seamă. Seb vorbea cu voce scăzută; atenția celorlalți trei bărbați era concentrată asupra lui și Strike reușea cu greu să audă ceea ce se discuta.

— ...la muncă, zise el. Așa că i-am sunat înapoi, evident, și le-am spus că îi ajut cu plăcere și așa mai departe, înțelegeți, dar aș prefera să nu fac asta la birou. Așa că, da, ei au spus că e în regulă și au venit sâmbătă dimineața la mine acasă.

— Cât timp ați discutat? întrebă Tim.

— Cam o oră.

— Pot să mănânc ceva? Nils? ...Nils? ...Nils, pot să...?

Strike avea o bănuială că, dacă Bram nu l-ar fi întrerupt pe Seb, tatăl lui l-ar fi ignorat mai departe. Nils scoase o bancnotă mototolită din buzunar și i-o dădu fiului său, care țâșni spre cârciumă.

— Deci, da, reluă Seb, practic mi-au spus că Edie — e absolut dement, dar, mi-au spus că Edie credea că eu sunt Anomie.

— Credeau că tu ești *Anomie?* spuse Nils, surprins.

— Da, fanul ăla care a făcut jocul online, zise Seb. Jocul multi-player. Știți la ce mă refer. Josh și Edie îl urau.

— Nu știam că își spune „Anomie", zise Nils. E ciudat.

— Cui naiba i-a spus ea *asta,* că tu ești Anomie? întrebă Tim.

— Nu mi-au spus. Așa că după aia mi-au pus o grămadă de întrebări despre conturile mele de pe rețelele de socializare...

— Dar n-a fost înjunghiată pe o rețea socială, să dea dracii, spuse Wally. Nu înțeleg de ce sunt atât de obsedați de asta.

— E vorba de grupul ăla neonazist, nu? zise Seb. Probabil ei cred că Anomie face parte din el.

— Deci, spuse Tim, care părea neliniștit, ți-au luat telefonul, hard-disk-ul sau...?

— Nu, slavă Domnului, spuse Seb. Nu că... înțelegeți ce vreau să spun. Dar nimeni nu vrea ca poliția să-i verifice hard-disk-ul, nu-i așa?

Ceilați trei bărbați scuturară din cap, iar Tim râse.

— Nu, mi-au pus o grămadă de întrebări, le-am arătat contul meu de Twitter și m-am logat în fața lor, să dovedesc că sunt eu, le-am arătat

pagina mea de Instagram și le-am spus, asta e tot, doar atât fac eu pe rețelele sociale.

— Nu te-au întrebat unde erai când...? începu Wally.

— Ba da, spuse Seb. M-au întrebat.

— Dumnezeule, serios? zise Tim.

Bram reapăru însoțit de un barman care ținea o pungă de chipsuri.

— Nils, spuse acesta, am mai discutat: nu putem vinde minorilor în cârciumă.

— Vrea doar niște chipsuri, răspunse Nils.

— Trebuie să i le cumpere un adult, spuse barmanul cu o expresie de exasperare pe chip care arăta că mai avuseseră această conversație.

Puse chipsurile și restul pe masă și plecă. Bram se strecură la loc pe bancă, deschise chipsurile și mâncă o vreme în tăcere.

— Și le-ai zis, cum ar veni, alibiul tău?

— *Alibi,* repetă Seb pufnind ușor, ca și cum ar fi putut demonta acea idee râzând de ea. Da, le-am spus că mă întâlneam cu niște prieteni, dar m-am dus din greșeală la altă cârciumă.

— Uau, dubios, bua, spuse Wally.

Bram râse tare.

— Mi-am dat seama că ajunsesem unde nu trebuia și m-am dus și i-am găsit. N-a fost mare lucru.

— Au verificat cu prietenii tăi? întrebă Wally.

— Da.

— Să dea dracii, spuse Tim. Sunt minuțioși.

— E vorba de *poliție?* întrebă Bram în gura mare.

Toți îl ignorară.

— Ție ce ți-au spus, Wal? întrebă Seb.

— Nu știu, aceleași prostii. Dar am stat cu ei mai mult de o oră.

— Te-au întrebat dacă tu ești Anomie?

— Nu, dar m-au întrebat dacă știu cine e, apoi i-au dat întruna cu nu știu ce Frăție Ultimă.

— Credeam că grupul se numește Înjumătățirea? spuse Seb.

— N-au pomenit de Înjumătățirea, o tot țineau înainte cu Frăția asta nenorocită, spuse Wally. Eu le-am zis: „Io nu-s în nicio Frăție, am io față de călugăr?" Și ei m-au întrebat dacă m-au dat afară din rolu' lui Drek și așa, și ce credeam despre opiniile politice ale lui Edie.

— Și ce-ai spus? întrebă Tim.

— Le-am zis că eu credeam că opiniile ei politice sunt un mare căcat, spuse Wally, a cărui voce avea acum o notă de agresivitate. Știau asta

oricum. S-au uitat la videourile mele. Am zis, ar fi mai bine să vă duceți să discutați cu niște stângiști. Ei o voiau moartă, nu eu. Duceți-vă și căutați-o pe pizda aia de...

Wally își luă seama prea târziu, dar Bram se mulțumi să râdă.

— A mai auzit asta până acum, spuse Nils senin.

— *Est' un dobimernic nesimțit,* îi zise Bram lui Wally cu vocea lui Drek.

— Da, mă rog, spuse Wally, le-am zis: „Duceți-vă și căutați-l pe ăla care scrie chestia aia, Condeiul Justiției". Ați văzut-o?

Toți scuturară din cap.

— *Ție* ți-ar plăcea Condeiul Justiției, îi spuse Wally lui Tim malițios. Se pare că Viermele e transfob.

Zâmbetul lui Tim păru forțat.

— Da?

— Da. Hermafrodit, nu? Deci face mișto de puștii nonbinari. Evident.

— Și te-au întrebat unde erai în după-amiaza aia? întrebă Seb.

— Da, și le-am zis că eram acasă, cu bunică-mea și soră-mea, și au vorbit cu ele să confirme, și asta a fost tot.

— Au vrut să știe când ai văzut-o ultima oară pe Edie?

— Da, spuse Wally. Le-am zis că n-o mai văzusem de când m-a dat afară, dar le-am zis că din când în când mă mai vedeam cu Josh.

— Serios? făcu Tim pe un ton surprins.

— Da. Păi, noi eram prieteni dinaintea desenului ăluia nenorocit, nu-i așa? Și oricum, Josh nu voia ca eu să plec, nu? A fost doar mâna ei. Și m-au întrebat când l-am văzut ultima oară pe Josh și le-am zis că de Anul Nou. Am fost la aceeași petrecere.

— Da? spuse Tim.

— Da, Josh era pulbere, zise Wally cu un râs dur. Vorbea de contracte pentru film și alte căcaturi.

— Katya a vorbit aseară despre film, spuse Nils.

— Acum nu se mai poate face, nu? zise Seb. Dacă Josh e...

— Nu, cred că se face în continuare, spuse Nils.

Tim își scoase mobilul, se uită la el, nu păru să-i placă prea mult ce vedea și îl băgă înapoi în buzunar. Simultan, Seb își luă și el mobilul și tastă ceva, după care îl puse iar jos. Strike se uită la feed-ul de Twitter al lui Anomie. Nu era niciun tweet nou. Cei doi detectivi se prefăceau în continuare că stau de vorbă, chiar dacă cei patru bărbați și băiatul nu păreau interesați de ei și nici foarte îngrijorați că cineva ar fi putut să le audă conversația.

— Pe *tine* ce te-au întrebat, Nils? întrebă Tim. De fapt, de ce au vrut să se întâlnească cu tine?

— Păi, auziseră că Josh stătea la North Grove de o lună când a fost atacat.

— Pe bune? făcu Wally, și el, și ceilalți doi tineri părând la fel de surprinși.

— Da. Și-a inundat apartamentul, și pe cel de dedesubt. A provocat o grămadă de pagube în clădire.

— Ce tembel, spuse Seb, dar cu o anumită căldură în voce.

— Așa că i-am zis că poate sta în fosta lui cameră o vreme. Poliția voia să știe despre vizitele lui Yasmin și...

— Cine? spuse Seb.

— Ah, poate asta a fost după tine, spuse Nils. Yasmin i-a ajutat o vreme, part-time. Se ocupa de mesajele de la fani, programa interviuri și așa mai departe.

— Mi-aduc aminte de ea, spuse Wally. O tipă grasă, nu? Edie a dat-o afară și pe ea.

— Da. În fine, Yasmin s-a dus la noul apartament al lui Josh și el nu era acolo, așa că l-a găsit la noi, au discutat și după aceea Josh și-a băgat în cap că Edie era...

În acel moment, Bram care se plictisise se ridică iar în picioare și începu să turuie cu o voce ascuțită expresii ale lui Drek. Tot uitându-se în jur după noi distracții, privirea îi alunecă spre Strike și Barclay.

— *Drek e singuric și plictirit. Drek e singuric și plictirit. Drek e singuric și plictirit.*

Din cauza maimuțărelilor lui continue nu se mai distingea nimic din ce le spunea Nils celor trei tineri. Dură câteva minute, chiar dacă păru mult mai mult, până ca Nils să se oprească din ce spunea, să-și scoată telefonul din buzunarul pantalonilor și să i-l întindă fără un cuvânt lui Bram, care îl înșfăcă, se așeză la loc și amuți, începând să joace un joc.

— Deci, reluă Nils, Katya spune că Josh a luat dosarul cu el.

— Nu l-au găsit în cimitir? întrebă Seb.

— Nu. Ei cred că l-a luat atacatorul. *Și* telefonul lui Josh.

— Căcat, spuse Seb.

— Și poliția a vorbit cu Pez? întrebă Wally.

Nils scutură din cap.

Acum, Tim își scoase din nou telefonul din geacă și tastă ceva. Strike verifică feed-ul de Twitter al lui Anomie. Era în continuare inactiv.

— Eu trebuie să plec, anunță Tim.

— Încă n-am ajuns la tine, spuse Wally.

— V-am spus, n-au luat legătura cu mine, zise Tim ridicându-se în picioare. Tocmai mă gândeam că, dacă au venit la voi, probabil că-i iau la rând pe toți cei implicați în *Inimă neagră ca noaptea,* dar cu voi trei pare că au vrut să vorbească din alte motive.

Această idee părea să-l fi liniștit pe Tim.

— Oricum, m-am bucurat să vă văd, continuă Tim.

Apoi, zărind un taxi, adăugă:

— De fapt, l-aș lua pe ăla.

Le făcu semn cu mâna și ieși în fugă din curtea berăriei, ca să oprească taxiul.

Wally, Seb și Nils se uitară după el. Bram nu ridică privirea de la jocul lui. După ce taxiul porni, Wally spuse:

— Întotdeauna mi s-a părut cam labagiu.

Seb chicoti. Wally își consultă și el telefonul și spuse:

— Da, tre' s-o tai și eu. Transmite-i lui Miriam cele bune, Nils. Zi-i că eu măcar n-am dat foc la nimic.

Nils zâmbi de parcă ar fi știut la ce se referă Wally și dădu mâna cu el.

— Seb, tu te întorci la metrou?

— Nu, cred că iau și eu un taxi.

— Bine, păi, ne vedem.

Wally porni în ritm alert în direcția stației de metrou. Barclay îl lăsă să dispară, după care îi întinse mâna lui Strike, care i-o strânse.

— Mi-a făcut plăcere să ne cunoaștem, spuse Barclay încet. Dar să știi că nu semeni deloc cu poza ta.

— Ca să fiu sincer, era cu curul meu, spuse Strike.

Scoțianul zâmbi larg și plecă, lăsându-l pe Strike singur la masă.

Seb tasta iar la telefon. Strike se uită la al lui: Anomie încă nu postase.

— Da, cred că mă duc și eu, spuse Seb golindu-și halba și părând acum nerăbdător să plece. Mă bucur că te-am văzut, Nils.

— Mergem cu tine, îi spuse Nils, ceea ce nu păru să-i convină celuilalt.

Strike îi lăsă să ia un scurt avans, apoi se ridică și îi urmă, intenționând doar să-l vadă pe Seb urcând în taxi.

Seb opri un taxi la micul sens giratoriu aflat în apropierea localului, lăsându-i pe Nils și Bram să meargă mai departe pe Hampstead Lane. Bram continua să se joace pe telefonul tatălui lui și se ciocnea întruna de stâlpi de iluminat, pereți și oameni. Strike se opri acum pe trotuar și își aprinse o țigară. După-amiaza nici măcar nu se terminase; încă mai avea o grămadă de timp până la întâlnirea de mai târziu cu Madeline, poate suficient să se întoarcă la apartament, să-și facă duș și să se schimbe, un

lux pe care nu și-l permitea întotdeauna. Rămase pe loc fumând, vrând să-și termine țigara înainte de a opri și el un taxi, când privirea i se opri asupra unei tinere slabe, îmbrăcată complet în negru, care mergea repede pe trotuarul celălalt, cu telefonul lipit de ureche, cercetând împrejurimile și arătând de-a dreptul disperată.

22

...copilă-ntârziată,
Cu ochi încercănați, și agitați de o precoce grijă...

Christina Rossetti, *Iată, la ușa ta eu bat*

Tulburarea fetei era atât de evidentă, încât îi atrăsese atenția lui Strike. Era mică de înălțime, poate 1 metru și 50 de centimetri, și atât de slabă, încât părea bolnavă, cu clavicule proeminente care se vedeau și de pe cealaltă parte a străzii. Părul ei, lung aproape până în talie, era vopsit într-un negru-albăstrui, iar ochii erau fardați cu mult negru, astfel că ieșeau puternic în evidență pe chipul ei foarte palid. Deși era atât de mică de statură, iar pieptul ei părea practic plat, Strike presupuse că fata avea cel puțin 18 ani, deoarece brațul ei stâng era acoperit cu tatuaje negre până la cot. Bluza cu bretele neagră și subțire, fusta lungă și ghetele până la glezne cu talpă plată păreau toate vechi și ieftine.

Era evident că persoana pe care o tot suna nu răspundea. Aproape la fiecare minut, fata împungea cu degetul în telefon și îl ducea iar la ureche, continuând să privească frenetic într-o parte și în alta pe stradă. În cele din urmă, începu să meargă repede în direcția din care Strike tocmai venise.

Strike se întoarse și o urmă, continuând să fumeze în timp ce o privea cum se grăbește pe celălalt trotuar. Aproape ajunsese la Red Lion and Sun, când fata traversă strada în fugă, cu telefonul încă lipit de ureche. Strike încetini, uitându-se la ea cum cercetează mesele, care erau ocupate de alți clienți, după care intră grăbită în crâșmă. În timp ce trecea în viteză prin fața lui, Strike putu s-o vadă de aproape. Dinții ei păreau prea mari, atât era de trasă la față, și Strike recunoscu, ușor încântat și surprins, unul dintre tatuajele de pe antebrațul ei: Inimioară, eroul negru ca tăciunele din *Inimă neagră ca noaptea*.

Acum categoric intrigat, Strike așteptă pe trotuar, deoarece avea senzația că fata nu va găsi în cârciumă ceea ce căuta. Și, într-adevăr, aceasta reapăru după mai puțin de un minut, cu telefonul în continuare la ureche, dar fără să vorbească. Rămase câteva secunde pe trotuar, nehotărâtă, în timp ce Strike se prefăcea că își examinează și el telefonul, apoi se îndepărtă încet de local, lăsând impresia unei persoane pentru care destinația nu mai contează, deși continua să încerce să dea de cineva la telefon, ținându-l la ureche până când, presupunea Strike, răspundea căsuța vocală, după care îl lăsa jos fără să spună nimic și apăsa (bănuia Strike) pe „apelează din nou", ridicându-l apoi iar ca să asculte.

Strike continuă s-o urmărească de la o distanță de 20 de metri. La încheieturile fetei clincăneau mai multe brățări ieftine de argint. Umerii ei erau la fel de proeminenți precum claviculele. Era atât de slabă, că Strike i-ar fi putut cuprinde partea de sus a brațului cu palma. Se întrebă dacă nu cumva era anorexică.

În timp ce o urmărea spre Highgate High Street, mobilul începu să-i vibreze în buzunar. Îl scoase.

— Strike.

— Ah, da, bună, spuse o voce nervoasă de femeie din clasa mijlocie. Sunt Katya Upcott.

— Mulțumesc că m-ați sunat înapoi, doamnă Upcott, spuse Strike.

Continua să se țină după fata îmbrăcată în negru, atât de mică, încât Strike, cu cei 1 metru și 90 ai lui, se simțea puțin dubios că o urmărește. Rămase mult în spate.

— Da, îmi pare *groaznic* de rău, Inigo a notat numărul dumneavoastră, dar a greșit o cifră și îmi tot răspundea o femeie, care, săraca, începuse să se enerveze pe mine, așa că tocmai am sunat la agenția dumneavoastră și un bărbat foarte amabil pe nume Pat mi-a dat numărul corect.

Strike zâmbi ușor și spuse:

— Foarte amabil din partea dumneavoastră că v-ați dat osteneala. Înțeleg că știți de ce vă sun?

— Anomie, da, spuse ea. Sunt încântată că Allan și Richard v-au sunat. Sper foarte mult să-l găsiți pe cel care a făcut asta. Josh...

Vocea ei deveni puțin mai ascuțită când îi rosti numele.

— ...e atât de îndurerat — știu că v-au spus asta —, a fost doar o neînțelegere teribilă.

Lui Strike i se păru că femeia e în pragul lacrimilor.

— Amândoi suntem foarte bucuroși că dumneavoastră vă ocupați. I-am citit un articol despre dumneavoastră.

— Ei, cu siguranță o să facem tot ce putem, spuse Strike. Dar cum se mai simte Josh?

— E...

Vocea ei se frânse.

— Îmi pare foarte rău... dar a fost înfiorător. Josh e foarte, foarte curajos. E paralizat. I se spune Sindromul Brown-Séquard; nu se poate mișca deloc pe o parte și nu mai simte nimic pe cealaltă. Ei spun că acest tip de paralizie *se poate* ameliora, iar eu încerc să... toți încearcă să fie optimiști. Josh vrea să se întâlnească cu dumneavoastră. A reușit să-mi spună asta în această după-amiază, dar doctorii ar prefera să nu fie tulburat deocamdată, pentru că vorbește cu dificultate și subiectul Edie îl agită foarte tare și... și îl îndurerează...

Katya icni încet. Strike auzi un plâns înăbușit și presupuse că ea acoperise cu mâna microfonul.

În fața lui, tânăra în negru o luase la dreapta și intrase într-un parc. Strike o urmă.

— S-scuze, o auzi suspinând pe Katya Upcott.

— Vă rog, nu vă cereți scuze, spuse Strike. E o situație îngrozitoare.

— *Așa* e, răspunse ea, ca și cum Strike ar fi spus ceva deosebit de profund, un lucru pe care nimeni altcineva din jurul ei nu îl sesizase. Chiar *e*. Josh — Josh se simte atât de *groaznic* din cauza lui Edie, și pentru că a acuzat-o că e Anomie... Mi-a dictat o scrisoare pe care s-o pun în... în coșciug. În care spunea cât de r-r-rău îi pare și — ce a însemnat ea pentru el — Josh are *25* de ani.

Katya spuse asta printre suspine, fără să mai adauge altceva, dar Strike știa la ce se referise. Bărbatul al cărui trup fusese sfârtecat în două în explozia care smulsese jumătate din piciorul lui drept avusese aceeași vârstă ca Josh Blay.

— Scuze, scuze, repetă Katya, în mod evident luptându-se să se controleze. Îl vizitez în fiecare zi. Nu are pe nimeni altcineva. Tatăl lui e un alcoolic împătimit și prietenii lui — mă rog, cei de-o seamă cu el — se tem toți de ce s-a întâmplat, cred. În orice caz, doctorii vor ca deocamdată să stea liniștit.

— Ei, n-aș vrea deloc să-l deranjez înainte ca doctorii să considere că e pregătit, spuse Strike, dar aș vrea foarte mult să vorbesc cu *dumneavoastră*, dat fiind că i-ați cunoscut pe Josh și Edie încă de la începutul *Inimii negre ca noaptea*. Aș vrea să știu cine era apropiat de ei, pentru că, după cum știți, Anomie pare să fi obținut o grămadă de informații personale despre Edie.

Fata pe care o urmărea continua să meargă pe aleea pavată care trecea prin centrul parcului, cu telefonul lipit de ureche.

— Bineînțeles, da, ajut cu orice pot, spuse Katya. Edie se muta des înainte să se ducă la North Grove. Avea mulți foști colegi de apartament și de muncă. Ajut în orice mod posibil — i-am promis asta lui Josh.

— Ce ziceți de săptămâna viitoare? întrebă Strike.

— Da, săptămâna viitoare ar fi bine, dar presupun că Allan v-a zis că eu lucrez de acasă, spuse Katya. V-ar conveni să ne întâlnim la o cafenea, și nu acasă la mine? Pentru că soțul meu e bolnav, înțelegeți, și aș prefera să nu-l deranjez.

— Niciun fel de problemă, spuse Strike. Undeva în apropiere ar fi bine pentru dumneavoastră?

— Păi, noi stăm în Hampstead — ar fi prea departe?

— Nicidecum, spuse Strike. O să fiu în zonă joi, ca să vorbesc cu Phillip Ormond. Știți...?

— Da, știu cine e Phillip.

— Mă întâlnesc cu el la ora 6, într-un bar aproape de școala la care predă. Poate că aș putea discuta cu dumneavoastră în după-amiaza aceea, înainte să mă întâlnesc cu Phillip?

— Joi, joi, spuse ea.

Strike auzi un răsfoit de pagini și presupuse că interlocutoarea lui era o pasăre rară, o persoană care ține o agendă fizică.

— Da, joi ar trebui să fie în regulă. De obicei îl vizitez pe Josh după-amiaza, dar știu că ar prefera să prioritizez discuția cu dumneavoastră.

Conveniră o oră și o cafenea din Hampstead, apoi Katya îi mulțumi din nou că preluase cazul, acum cu o voce ușor răgușită, și închise.

Fata din fața lui Strike continua să meargă și să încerce să sune pe cineva. Strike deschise din nou feed-ul de Twitter al lui Anomie. Nu exista niciun tweet nou.

Capătul piciorului amputat începea să se irite, în ciuda perniței cu gel dintre ciot și proteză. În după-amiaza aceea mersese pe jos mai mult decât se așteptase. Strike rămase cu ochii ațintiți asupra brațului stâng al fetei acoperit cu acele tatuaje complicate. Sigur au costat destul de mult, se gândi el, dar dacă fata avea sute de lire de dat pe tatuaje, de ce hainele ei erau atât de uzate și de ieftine?

Brusc, fata se opri. Vorbea, în sfârșit, cu cineva la telefon, gesticulând foarte agitată în timp ce se apropie de marginea aleii și se lăsă să cadă pe o bancă goală, cu capul plecat și o mână la ochi. Strike călcă pe iarbă, o

suprafață întotdeauna dificil de străbătut cu proteza lui, prefăcându-se absorbit de telefon. Se apropie parcă din întâmplare de locul în care stătea ea, până când putu s-o audă.

— ...dar de ce n-ai putut să-m' *spui,* pur și simplu *să-mi spui?* zicea fata cu un accent puternic de Yorkshire care îl surprinse pe Strike. Cum crezi că m-am simțit io când ea a zis că te întâlnești cu Nils?

Urmă o lungă tăcere, în timpul căreia era evident că vorbea persoana de la celălalt capăt al firului.

— Dar *de ce,* totuși? insistă fata din Yorkshire.

Vocea i se frânse, dar, spre deosebire de Katya, fata nu făcu niciun efort să-i ascundă persoanei cu care vorbea faptul că plânge.

— *De ce?*

Urmă o nouă tăcere lungă, în timp ce umerii fetei se zguduiau și ea scotea niște zgomote gâlgâite și icnite. Un tânăr cu gluga hanoracului ridicată trecu pe lângă fata care plângea și îi aruncă o privire lipsită de compasiune.

— Da, dar atunci de ce n-am putut să fiu și eu acolo? ...Dar ei nu trebuiau să știe... De ce?

O nouă pauză, apoi fata izbucni:

— *Dar tu vrei ca eu să spun că erai cu mine când îți convine ție, nu?*

Sări în picioare de pe bancă și începu să meargă iar, mai repede ca înainte. Strike o urmă, pierzând teren deoarece trebui să iasă de pe iarbă pe aleea asfaltată. Fata vorbea cu vehemență acum, gesticulând cu brațul stâng tatuat, și Strike își dădu seama că plângea în continuare din cauza privirilor pe care le atrăgea din partea celor care mergeau în sens opus.

Acum se apropia de ieșirea din parc și Strike realiză pentru prima oară cât de aproape erau de Cimitirul Highgate. Parcul se învecina cu el, iar Strike întrezărea morminte printre copacii din stânga lui. Ținta lui ieși din parc și o luă la stânga pe stradă. În timp ce recâștiga teren, Strike auzea fragmente din ce spunea fata, care era atât de tulburată, încât nu părea să-i pese că ar putea fi auzită.

— N-am vrut... n-am amenințat deloc... dar de ce? ...doar pretexte... diseară lucrez... Nu, dar de ce?

În mod evident, persoana cu care vorbea închisese. Fata se opri în dreptul porților neogotice impunătoare de la intrarea în cimitir și Strike încetini și el, prefăcându-se din nou interesat de telefonul lui. Fata se șterse la ochi cu mâna ca un copil și rămase acolo nehotărâtă, privind spre intrarea din dreapta a cimitirului. Strike o văzu din nou din profil și i se păru că fața ei albă și suptă, cu dinți prea proeminenți și ochi negri,

seamănă cu un cap de mort. Părul lung și vopsit, brațul tatuat și hainele negre ieftine o făceau în mod curios să se potrivească cu locul: era modernă, dar și de un gotic victorian, o copilă care bocea, purtând o fustă neagră până în pământ și privind lung spre morminte. Prefăcându-se că tastează în telefon, Strike făcu pe furiș mai multe fotografii cu fata nemișcată care contempla cimitirul, înainte ca ea să pornească din nou.

O mai urmări încă 25 de minute, până când ajunse pe Junction Road, o stradă lungă și aglomerată, cu mult trafic. Fata merse mai departe, pe lângă magazine și birouri, până când intră în cele din urmă pe Brookside Lane și dispăru pe o ușă laterală despre care Strike își dădea seama că duce la apartamentul de deasupra unui magazin de pe colț. Ferestrele păreau murdare. Între două din ele atârna un anunț al unui agent de închirieri.

Fotografie clădirea cu telefonul, apoi se îndepărtă căutând un taxi. Capătul ciotului era acum extrem de iritat și Strike se gândi că mai bine își lua un hamburger decât să se ducă acasă să facă duș și să se schimbe, având în vedere că era foarte probabil ca barul ales de Madeline să nu ofere cine știe ce în afară de alune condimentate.

Dură zece minute să găsească un fast-food. Se așeză cu un geamăt de ușurare că lua greutatea de pe proteză, mușcă zdravăn din cheeseburger și încercă pentru a mia oară să se înregistreze în *Jocul lui Drek*. Ca de fiecare dată, mica inimă neagră animată apăru, zâmbind și dând din umeri, și îi spuse să încerce din nou.

Strike mușcă a doua oară din cheeseburger, apoi trecu pe Twitter să vadă dacă Anomie avusese ceva de spus.

Tweetul apăru în timp ce el mânca din cartofii prăjiți.

Anomie @AnomieGamemaster

Dacă dumnezeu a vrut ca noi să fim empatici, de ce i-a făcut atât de al dracu de urâți pe cei care plâng.

5:41 9 aprilie 2015

23

Nu e nici adevăr și nici minciună;
Dar într-un bal mascat hidos
Totul dansează mai departe...

Amy Levy, *Magdalena*

Chaturi din joc între șase dintre cei opt moderatori ai *Jocului lui Drek*

<Canal al moderatorilor>

< 9 aprilie 2015 19:32>

<Prezenți: Inimoasa, Demon1, Vierme28>

Inimoasa: LordDrek a fost aici?

Demon1: nu l-am văzut, de ce?

Inimoasa: mă întrebam doar

Demon1: Anomie tot nu lasă pe nimeni nou să intre?

Inimoasa: Nu

<Morehouse s-a alăturat canalului>

Morehouse: Anomie nu e?

Inimoasa: A fost aici acum jumătate de oră apoi a dispărut

Morehouse: da. Vorbea la telefon cu mine.

Demon1: uau, cred că e ca și cum ai avea numărul de telefon al lui Dumnezeu

Vierme28: lol

Morehouse: LordDrek și VilePechora au fost?

Inimoasa: nu i-am văzut pe niciunul azi. De ce?

Morehouse: pentru că m-am săturat să aștept ca Anomie să-i dea afară

Inimoasa: Morehouse, nu sunt în Înjumătățirea, ți-am tot spus!

Vierme28: ar ptuea să fie

Inimoasa: nu fi proastă

<Vierme28 a părăsit canalul>

Demon1: Inimoaso, n-o mai fă proastă!

Demon1: e foarte nesigură pe ea din cauza ortografiei și așa mai departe

<Albacahartia s-a alăturat canalului>

Demon1: era și timpul

Demon1: n-am putut pleca până n-ai venit tu, așa a ordonat Anomie

Demon1: doar pentru că ești preferata lui Morehouse asta nu înseamnă că poți să apari și să dispari când ai tu chef.

<Demon1 a părăsit canalul>

Albacahartia: wtf?

Inimoasa: nu-l băga în seamă. E gelos

Albacahartia: de ce?

<Un nou canal privat a fost deschis>

<Anomie invită pe Morehouse>

<9 aprilie 2015 19:35>

<Morehouse s-a alăturat canalului>

Anomie: ți-am spus și data trecută, fir-ar al dracu. Nu mă mai suna acasă.

Morehouse: Nu vrei să vorbești cu mine despre asta aici, așa că am sunat.

Morehouse: Și dacă tot n-o să vrei să discuți cu mine aici, o să sun iar.

Anomie: nu poți să mă suni pe fix, fir-ar al dracu. Nu poți să faci asta.

Morehouse: am sunat de la un telefon public. Ești paranoic!

>

Inimoasa: pentru că tu și Morehouse v-ați apropiat. Nu-i place asta. Sunt destul de sigură că e gay.

Albacahartia: a, n-am știut

Inimoasa: tocmai a plecat și Vierme28 iar ca o furtună. E atât de sensibilă.

Albacahartia: toți avem motivele noastre să fim nesiguri pe noi.

Inimoasa: știu, dar ea e ridicolă. Sper să se întoarcă, trebuie să ies de aici la 9

Inimoasa: de fapt, poate tu ai putea să-i bagi mințile în cap lui Morehouse

Albacahartia: cu ce?

Inimoasa: cu LordDrek și VilePechora

Inimoasa: el crede că sunt teroriști naziști

Albacahartia: și tu ești sigură că nu sunt?

Inimoasa: întâmplarea face că știu că n-au cum să fie, bine?

Albacahartia: cum?

Inimoasa: din conversațiile pe care le-am avut cu ei

>

Albacahartia: stai puțin, știi cine sunt?

Inimoasa: nu, bineînțeles că nu

<Vierme28 s-a alăturat canalului>

Albacahartia: hei, Vierme x

Anomie: da, de la un telefon public din C********

Morehouse: Am putea să renunțăm la tâmpeniile astea infantile cu ********?

Anomie: Ce vrei de la mine? Ți-am spus că o să-i cercetez pe LordDrek și VilePechora. Încă cercetez.

Morehouse: au trecut săptămâni de atunci.

Anomie: atât a durat și s-au dovedit a fi curați. Dacă găsesc ceva, îi zbor afară.

Morehouse: ce dracu te aștepți să găsești, o glugă de KKK?

>

Anomie: uite, nu pot să-i dau afară fără dovezi.

Morehouse: dă-le dracu de dovezi. Știi că întotdeauna mi s-a părut că e ceva dubios cu VilePechora.

Anomie: Nu ei au omorât-o, bine?

Morehouse: cum dracu poți fi tu atât de sigur?

Anomie: pur și simplu sunt. Întâmplarea face că știu că în seara aia erau cu totul altundeva decât în Highgate.

Morehouse: fir-ar al naibii, doar nu-i cunoști în viața reală?

Anomie: nu, asta ar încălca regula 14

Morehouse: dă-o dracu de regula 14, vorbim despre o crimă aici

Vierme28: salut Albacahartia

Inimoasa: Vierme, n-am vrut să te supăr mai devreme

Vierme28: bine dar m — am săturat ca oamenii să-mi spună proastă sau cretină

Inimoasa: Când te-am făcut eu cretină?

Vierme28: nu tu , PeciroRau

Vierme28: nu pot să-l scriu corect

Vierme28: și o tot ține langa cu punnctuația mea

Inimoasa: nu vorbește serios

Inimoasa: e doar o glumă

Albacahartia: nu e o glumă foarte amuzantă

Vierme28: nu , nu e

Inimoasa: bine ei eu tre să plec.

Inimoasa: ne vedem mâine

<Inimoasa a părăsit canalul>

Albacahartia: ești bine, Vierme?

Vierme28: da

Vierme28: mersi că m-ai întrebat

>

>

>

>

Albacahartia: dacă te consolează cu ceva, nu ești singura care are probleme cu alți moderatori. Demonl mă urăște

Morehouse: ce au făcut ei când i-au convins pe ceilalți că tu ești Ledwell e exact modul de operare al Înjumătățirii

Anomie: uite, dacă aflu că sunt în Înjumătățirea, zboară.

Morehouse: Promiți?

Anomie: Ce dracu vrei să fac, să jur pe roșu?

Anomie: Am spus că o să-i cercetez

>

>

Anomie: dar sunt moderatori buni, chiar dacă sunt naziști

Morehouse: asta ar trebui să fie amuzant?

Anomie: cumva, da

Morehouse: am senzația că vrei[să-i ții dintr-un motiv pe care nu mi-l spui

Anomie: cum ar fi?

Morehouse: Poate sunteți toți împreună în Înjumătățirea?

Anomie: sictir. Nu toastez în cinstea lui Odin dintr-un corn sau celelalte lăbăreli

Morehouse: cine toastează în cinstea lui Odin dintr-un corn?

Anomie: Probabil Înjumătățirea. Rune scandinave și celelalte tâmpenii.

>

Morehouse: ești bine informat

Vierme28: nu te urăște, nu serios

Vierme28: el și Morehouse au fost prieteni foarte buni dar s-au cetrat

Albacahartia: când asta?

Vierme28: puțin înainte ca tu să devii moderatoare

Vierme28: nu știu de la ce s-au luat

>

Albacahartia: nu mi-l imaginez pe Morehouse certându-se cu cineva

Vierme28: poate să fie dur când e nveoie

Vierme28: e foarte furios că Lorddrek și Vile sunt încă aici

>

Albacahartia: da, știu

Anomie: nu bârfim pe la spatele liderului, nu-i așa?

Albacahartia: nu bârfim, vorbim doar

>

>

>

Morehouse: Albacahartia, putem vorbi puțin?

Albacahartia: da, bineînțeles

Anomie: lol

Vierme28: ce se întâmplă?

Anomie: ceartă de îndrăgostiți

<Inimoasa s-a alăturat canalului>

Anomie: am citit în Times ca toată lumea, ce naiba

Anomie: oricum, nu ești în măsură să-mi ții mie predici despre morală

Morehouse: ce vrei să spui?

Anomie: îți faci laba până leșini la nudurile lui Albacahartia

Anomie: când am înființat asta am convenit că nu facem așa ceva

Morehouse: de unde dracu știi că mi-a trimis poze?

Morehouse: spionezi canalele private?

Anomie: nu

Anomie: mi-a trimis din greșeală o poză care era pentru tine

>

>

>

Morehouse: nu te cred

Anomie: întreab-o

Morehouse: o întreb

<Morehouse a părăsit canalul>

<Anomie a părăsit canalul>

<Canalul privat a fost închis>

<Un nou canal privat a fost deschis>

<9 aprilie 2015 20:04>

Anomie: mă întrebam unde ești

Inimoasa: scuze, sunt o tâmpită. M-am uitat aiurea la ceas, am crezut că e mai târziu decât era. Mai am o oră de stat aici înainte să termin tura.

Anomie: credeam că Viermele e singurul moderator cu nevoi speciale de aici.

<Vierme28 a părăsit canalul>

Inimoasa: dumnezeule, Anomie, abia se întorsese după ce am supărat-o fără să vreau!

Anomie: păi ar face bine să nu rămână plecată. Trebuie să modereze

Anomie: revin peste 10 min să verific și dacă nu e aici, o să fie nasol

<Anomie a părăsit canalul>

>

>

>

>

>

Inimoasa: Albacahartia?

>

Inimoasa: nu pot să moderez de una singură, avem iar un blocaj în Wombell

>

Albacahartia: vin imediat

<Morehouse invită pe Albacahartia>

Morehouse: trebuie să te întreb ceva

<Albacahartia s-a alăturat canalului>

Albacahartia: mă sperii. Ce s-a întâmplat?

Morehouse: Anomie susține că i-ai trimis din greșeală o fotografie care era pentru mine

Albacahartia: o doamne

Morehouse: vrei să spui că i-ai trimis?

Albacahartia: da

>

>

>

>

>

Albacahartia: nu ți-am spus pentru că am crezut că o să te înfurii foarte rău

Morehouse: căcat

>

Albacahartia: Morehouse, îmi pare foarte rău, dar nu era una urâtă, nu era obscenă sau ceva

Albacahartia: a trebuit să spun că nu era pentru el

Albacahartia: știu că ar fi trebuit să fiu mai atentă

Albacahartia: îmi pare foarte, foarte rău

Morehouse: e în regulă

>

>

>

>

Inimoasa: Albacahartia, am nevoie să mă ajuți!

>

>

>

Albacahartia: ți-am spus, vin imediat!

>

>

>

>

>

Albacahartia: unde e Vierme?

Inimoasa: a plecat iar valvârtej

Inimoasa: a supărat-o Anomie

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

Albacahartia: nu, nu e, acum știe că încălcăm regula 14

>

Albacahartia: crezi că o să mă baneze?

Morehouse: nu poate să te baneze unilateral, eu sunt cocreator, ai uitat?

Morehouse: doar că nu voiam ca Anomie să știe de treaba dintre noi pentru că el se joacă cu mințile oamenilor. E un maniac al controlului. nu-i place să aibă cineva relații care nu îl implică. Fie ești un lingău ca Inimoasa fie ajungi să fii dat afară. Eu am rezistat atât doar pentru că are nevoie de mine

Albacahartia: îmi pare foarte rău, Morehouse

Morehouse: nu, e în regulă

Morehouse: care poză era?

Albacahartia: cea în cămașă roz

Morehouse: ce naiba parcă ai zis că nu era obscenă?

Albacahartia: nu se văd sfârcurile

Morehouse: lol asta e definiția?

Albacahartia: da

Albacahartia: mă rog, și părul pubian

Morehouse: lol

Albacahartia: scumpule, ar fi bine să mă duc să moderez, altfel se ia Anomie de mine.

Albacahartia: ok, unde ai nevoie de mine?

Inimoasa: blocajul din Wombell

Albacahartia: îl văd

>

<Vierme28 s-a alăturat canalului>

Inimoasa: slavă domnului, Anomie se întoarce curând să verifice dacă ești aici, Vierme

Vierme28: m — am săturat să facă toți mișto de mine

Inimoasa: Nu face nimeni mișto, acum vino și ajută-mă în Wombell altfel intrăm toți în căcat

Morehouse: calmați-vă, pot să vă ajut și eu

<Anomie s-a alăturat canalului>

Anomie: bun, toată lumea e prezentă

Anomie: altfel s-ar fi lăsat cu scandal

Morehouse: ne fac întotdeauna plăcere discursurile tale motivaționale

Anomie: oderint dum mentuant

>

>

>

>

Anomie: Inimoaso, banează-l pe nenorocitul ăla de Negru501

Inimoasa: de ce?

Anomie: îi întreabă întruna pe oameni ce știu despre mine

Morehouse: da bine xxx

Albacahartia: *trimite bezele*

<Morehouse a părăsit canalul>

<Albacahartia a părăsit canalul>

<Canalul privat a fost închis>

<Un nou canal privat a fost deschis>

<9 aprilie 2015 20:08>

<Anomie invită pe Morehouse>

Anomie: ei?

<Morehouse s-a alăturat canalului>

Morehouse: ei ce?

>

>

Inimoasa: a bine

>

>

>

>

Inimoasa: nu mai e

Anomie: bun

Inimoasa: Anomie, s-a mai aflat ceva despre Maverick și film?

Anomie: ce te face să crezi că știu?

Inimoasa: pentru că tu afli totul primul mereu.

Anomie: lol. E adevărat.

Inimoasa: deci mai au de gând să-l facă sau ce?

>

>

>

>

>

>

>

>

>

Anomie: o să dezvălui ce știu pe Twitter la momentul potrivit

Anomie: așa că mă tem că n-o să poți să dai știrea înaintea mea

Inimoasa: nu de asta întrebam!

>

Anomie: ai verificat cu Albacahartia dacă am mințit cu poza?

Morehouse: da

Morehouse: bine, nu ai mințit

Anomie: frumoase țâțe, recunosc

Morehouse: du-te dracu

>

Anomie: ești sigur că e chiar ea în poză?

Morehouse: da

Anomie: de unde? Ai vorbit cu ea și pe video?

Morehouse: nu e treaba ta

Anomie: înțeleg că răspunsul e „nu"

Morehouse: ce-ți pasă ție?

Anomie: nu-mi pasă, bua. Aveam doar grijă de tine. Ai încredere în ea?

Morehouse: de ce n-aș avea?

Anomie: așa e jocul, nu?

Anomie: în joc nimeni nu e cine zice că e

Morehouse: vorbește în numele tău

Anomie: vorbesc în numele amândurora

Anomie: sau a văzut și ea poze cu tine?

Morehouse: du-te dracu

<Morehouse a părăsit canalul>

>

>

<Anomie a părăsit canalul>

<Canalul privat a fost închis>

Anomie: mă vei ierta dacă nu am deplină încredere în tine după ultimele evenimente, Inimoaso.

Anomie: nu obișnuiesc să mă încred în cei care îmi ascund lucruri.

Anomie: și înainte să sublinieze cineva că și eu îmi ascund identitatea, asta e altceva. Mottoul meu e splendide mendax.

Vierme28: ce înseamnă ?

Anomie: „nobil neadevăr"

Anomie: în mod ciudat, i se aplică și co-creatorului meu

<Morehouse a părăsit canalul>

24

Invidie fără glas la sân întreținută,
Nemulțumire înăcrită ce a fost născută
Din mândrie, păcat diavolesc.

Christina Rossetti, *Camera cea mai de jos*

Robin își petrecu următoarea dimineață ținând sub observație apartamentul lui Degete din Sloane Square, recunoscătoare pentru ziua plăcută și însorită, căci purta rochia albastră pe care o îmbrăcase ultima oară la Ritz. În seara aceea urma să ia cina într-un restaurant luxos aflat la zece minute de biroul din Denmark Street, împreună cu avocata Ilsa Herbert.

Ilsa, care fusese împreună cu Strike în școala generală, se căsătorise cu unul dintre colegii din Londra ai detectivului, Nick. Robin se atașase de ei, deoarece stătuse în camera lor de oaspeți timp de o lună după ce își părăsise fostul soț. N-o mai văzuse pe Ilsa de o vreme și la cina aceasta ele ar fi trebuit să sărbătorească, pe de-o parte, faptul că Robin câștigase apartamentul, pentru care spera să semneze curând contractul (ar fi vrut să facă asta înainte de a sărbători, rugându-se din superstiție să nu aducă ghinion cina), iar pe de altă parte, câștigarea unui proces complicat de către Ilsa, care se așteptase să piardă. Ilsa alesese localul din seara aceasta, Bob Bob Ricard, pentru că nu mai fusese niciodată acolo și voia să meargă: un restaurant britanic-rusesc care avea în fiecare separeu butoane pentru șampanie, din care se presupunea că vinde mai mult decât oricare alt restaurant din Anglia.

Degete ieși în sfârșit din apartament pe la amiază, îmbrăcat din cap până-n picioare în Armani, și parcurse pe jos scurta distanță până la The Botanist, un restaurant pe care el îl frecventa așa cum se duceau Robin și Strike la fast-foodul din apropierea biroului să-și ia un kebap la prânz. Din fericire, rochia albastră nu părea inadecvată, ținând cont de standardul vestimentar al tinerelor care intrau și ieșeau din restaurant.

Robin zăbovi în fața lui până la ora 14, când Midge veni să o înlocuiască, punctuală ca întotdeauna și purtând o pereche de Ray-Ban, blugi și geacă de piele.

— Încă ia prânzul, spuse Robin.

— Căcat mic și leneș, spuse Midge.

Se despărțiră, iar Robin se îndreptă spre birou, unde avea de gând să continue să caute informații personale în feed-ul de Twitter al lui Anomie.

După ce urcă scara metalică familiară, care se răsucea în jurul liftului vechi care era scos din uz de când lucra ea la agenție, o găsi la birou doar pe Pat.

— Tocmai a sunat, o informă Pat pe Robin, continuând să tasteze cu țigara electronică între dinți, ca de obicei. Robin înțelese că Pat se referea la Strike, al cărui nume rareori îl pronunța. În timp, acest obicei ajunsese să pară aproape afectuos.

— Ce voia? întrebă Robin în timp ce își atârna pelerina de ploaie.

— A zis că tocmai ți-a trimis un e-mail și niște fotografii și dacă ai timp ar vrea să discute despre asta cu tine când ajunge și el aici, la 4 și jumătate. Și ai primit un mesaj de la Hugh Jacks.

— Ce? făcu Robin, întorcându-se să se uite la Pat.

— Da, mi-a cerut să-i fac legătura cu tine, zise Pat. N-am știut cine e, așa că i-am spus că ești ocupată. Te-a rugat să-l suni înapoi.

— Bine, ei, dacă sună la birou Hugh Jacks sunt întotdeauna ocupată.

Pat păru intrigată.

— Niște prieteni au încercat să mă cupleze cu el, explică Robin pregătindu-se să pună de cafea. Dar nu sunt interesată și am crezut că și-a dat seama până acum.

— Cu cât e mai puturos rahatul, cu atât e mai greu să-l ștergi de pe pantof, spuse Pat laconic.

După ce făcu cafea pentru ea și Pat, Robin se duse în birou și citi e-mailul de la Strike.

Din supravegherea de ieri au reieșit câteva lucruri.

Montgomery, Cardew și Tim Ashcroft s-au întâlnit la o crâșmă din Highgate să discute despre atacul cu cuțitul. Li s-a alăturat un bărbat pe nume Nils și mai așteptau pe cineva numit Pez, dar Pez n-a apărut.

L-am identificat pe Nils pe internet. E Nils de Jong, proprietarul olandez al Colectivului Artistic North Grove. Tim Ashcroft avea mai

demult un păr roșcat bogat, dar acum e aproape complet chel. El e prietenul lui Edie care a făcut vocea Viermelui din desen și în prezent e membru al unei companii de teatru care susține prin școli reprezentații și ateliere. Grupul se numește Actorii Hoinari prin Școli.

Nu am habar cine e Pez, mai caut.

A fost prezent și imensul și enervantul fiu al lui Nils, Bram.

Idei principale:

- De Jong, Cardew și Montgomery au fost toți intervievați de poliție. Cardew și Montgomery au oferit amândoi alibiuri pentru momentul crimei: Montgomery se presupune că era la crâșmă cu prietenii, iar Cardew — acasă cu sora și bunica lui.
- Potrivit documentelor online, Ashcroft, care nu a fost intervievat de poliție, e necăsătorit și stă cu părinții în Colchester, când nu e în turneu cu compania. Nu există date despre abilitățile lui informatice sau de design.
- Cardew a fost întrebat de poliție dacă aparține de vreo „frăție". Asta l-a nedumerit pe Montgomery, care a spus că el credea că grupul de extremă dreaptă se cheamă Înjumătățirea. Am impresia că am văzut sau auzit recent ceva despre o frăție, dar nu-mi pot aminti unde — ai dat de ceva de genul acesta pe internet legat de Cardew sau de desenul animat?
- Înainte de a fi înjunghiat, Blay s-a întors să stea la North Grove timp de o lună, pentru că își inundase apartamentul (adresă necunoscută).
- În timpul acestei luni, Blay a fost vizitat la North Grove de o femeie pe nume Yasmin (n-a fost rostit numele de familie) care lucrase pentru Blay și Ledwell, ocupându-se de mesajele de la fani. Potrivit lui Cardew, e grasă și Ledwell a concediat-o.
- Yasmin pare să-i fi dat lui Blay ideea că Ledwell e Anomie și pare destul de probabil ca tot ea să fie sursa dosarului cu „probe".
- Blay a pornit spre cimitir cu acest dosar, care n-a mai fost găsit. Se presupune că l-a luat ucigașul.
- Ucigașul a luat și telefonul lui Blay (nu s-a spus nimic despre cel al lui Ledwell).

- Cardew a pomenit un blog numit „Condeiul Justiției", care pare să fi fost făcut împotriva lui Ledwell / Inimii negre ca noaptea. Poate merită verificat în cazul în care e o activitate secundară a lui Anomie.
- La puțin timp după ce Montgomery, Cardew, Ashcroft și de Jong au părăsit crâșma, a apărut o fată cu brațul plin de tatuaje cu Inimă neagră ca noaptea, în mod evident căutând pe cineva. A sunat o persoană necunoscută și a întrebat-o de ce nu-i spusese și ei că se întâlnesc cu Nils și de ce nu-l mai văzuse de o lună. E din Yorkshire. Ai în atașament fotografia ei, ca și pe cea a clădirii în care locuiește. Ar trebui s-o identificăm și, de asemenea, să aflăm cu cine stă, dacă stă cu cineva.

Putem împărți aceste piste când ne întâlnim, voiam doar să te pun la curent cu ce s-a întâmplat ieri.

De asemenea, joi am programate întâlniri cu Katya Upcott și Phillip Ormond. Ar trebui să mergem împreună. — S

Robin deschise primul atașament și văzu o fotografie cu fata foarte slabă, îmbrăcată în negru, privind fix intrarea în cimitir. Mări tatuajul de pe antebrațul ei stâng și îl văzu nu doar pe Inimioară, ci și pe Drek, fantoma Albăcahârtia și un vierme care părea trist. Bănui că toate tatuajele, chiar și cele pe care nu le recunoștea, cum ar fi fost coțofana și cele două schelete zâmbitoare care purtau pălării victoriene, aveau legătură cu desenul animat și, ca și Strike, se întrebă cât o costase pe fată să-și imprime permanent pe piele aceste personaje.

Deschise a doua fotografie. Nici cele mai rele apartamente vizionate de ea nu fuseseră atât de mizere la exterior precum clădirea triunghiulară de pe Junction Road, cu tocurile ferestrelor crăpate și tencuiala murdară.

Revenind la e-mailul lui Strike, Robin observă că deja putea să-i ofere informații despre unul dintre aspectele pomenite de el. În timp ce parcurgea trei ani de tweeturi și interacțiuni pe Twitter ale lui Anomie, dăduse deja de blogul Condeiul Justiției. Deschise documentul pe care intenționase să i-l arate mai târziu lui Strike și îl scoase la imprimanta de pe biroul lui Pat.

Apoi verifică noul cont de Twitter pe care și-l crease, @faninimaneagra:). Îi urmărea pe Anomie și Morehouse și adăugase toate conturile de fani ai *Inimii negre ca noaptea* pe care le putuse găsi, ca să fie la curent cu toate

zvonurile și teoriile. În locul fotografiei ei, Robin folosi o poză de arhivă cu o brunetă tânără și drăguță. Primise deja trei mesaje directe.

@jbaldw1n1>>
Dacă asta e poza ta reală probabil te-ai plictisit de moarte de tipii din mesajele tale directe așa că eu plec.

@Drekbua9
fă-mi o labă

@mreger#5
Ăsta nu e un truc ieftin să te agăț, voiam doar să-ți zic că tipul ăla Julius a fost complet deplasat și l-am raportat.

Interesată de al treilea mesaj, Robin căută să vadă ce îl provocase.

Cu două zile în urmă, scrisese într-un tweet că spera ca filmul *Inimă neagră ca noaptea* să rămână fidel seriei originale, o opinie despre care crezuse că nu avea cum să dea naștere la controverse. Însă primise răspunsuri furioase. Fanii făcuseră coadă ca să-i spună că simpla apariție a filmului, indiferent de calitatea lui, ar fi distrus tot ce iubeau ei la *Inimă neagră ca noaptea*. Dar nimeni nu se ofensase atât de tare la nevinovata declarație a lui Robin ca @eu_sunt_evola.

Julius @eu_sunt_evola
Răspuns către @faninimaneagra:)
curvă superficială

Julius @eu_sunt_evola
Răspuns către @faninimaneagra:)
dacă ai fi violată de fiecare dată când spui o tâmpenie ai fi plină de sculă în permanență

Robin privi fix aceste mesaje timp de câteva secunde, apoi se duse să se uite la contul @eu_sunt_evola. Avatarul contului înfățișa un adolescent despre care ea bănui că avea cel mult 16 ani. Principalele lui preocupări păreau să fie filmele cu supereroi, *Inimă neagră ca noaptea* și să le trimită femeilor mesaje de tipul celui primit de ea. Robin decise că interacțiunea cu el nu ducea nicăieri, așa că reveni la contul lui Anomie, apoi deschise dosarul cu tweeturi printate pe care Allan Yeoman i-l înapoiase și pe care ea îl pusese în ordine cronologică, să-l poată compara cu feed-ul de Twitter al lui Anomie.

Ultimul tweet pe care îl cercetase data din 2012. Când Jimmy Savile, răposatul DJ și cavaler al regatului, fusese demascat în luna octombrie a acelui an drept cel mai prolific pedofil cunoscut din Anglia, Edie Ledwell postase tweetul „Cum au putut să fie ignorați toți acești oameni care spun că Savile i-a agresat? De ce nu i-a ascultat nimeni?"

Anomie repostase comentariul lui Edie împreună cu unul propriu: „O să începi să pretinzi că el e cel care ți-a tras-o? #trolarepentrucompasiune"

Sub varianta printată a tweetului, Edie scrisese: *Din asta rezultă că știe că am fost agresată sexual la una dintre familiile adoptive la care am stat. N-am discutat niciodată public despre asta.*

Fără să se grăbească, Robin continuă să cerceteze în sens invers timeline-ul de Twitter al lui Anomie.

Unele dintre tweeturile lui Anomie nu ieșeau cu nimic în evidență: în iulie 2012, distribuise faptul că îi plăcuse *Cavalerul Negru: Legenda renaște*. În iunie 2012, își informase urmăritorii că o pisică stătea pe gardul grădinii lui, privindu-l printr-o fereastră. „Exact ăsta e motivul pentru care am prăștie."

Glumă, se gândi Robin, sau fapt real? Oare existase în realitate pisica? Sau, la o adică, gardul? Ar trebui să adauge „posibilă fobie / ură față de pisici" la profilul pe care ea și Strike încercau să-l alcătuiască?

Continuă să deruleze.

„Oamenii spun că ar trebui să fiu plătit pentru ceea ce fac pentru fani. Primesc Magnum Infinity. Sunt al dracu de bune."

Nu e cine știe ce trăsătură deosebită, se gândi Robin, continuând să deruleze. Cui nu-i place înghețata?

Dar apoi, pe 8 iunie 2012, Anomie făcuse o dezvăluire mai interesantă.

Anomie
@AnomieGamemaster

Nesătula de Ledwell a abandonat-o pe Katya Upcott, prietena care a contribuit la propulsarea #Inimaneagracanoaptea spre succes. Acum e la @<AY©A>.
@adevaratulJoshBlay rămâne cu Upcott.

11:53 5 iunie 2012

Acest tweet fusese printat de Edie, care scrisese sub el: *Anomie a aflat de asta la numai câteva ore după ce eu îi spusesem Katyei că vreau să angajez pe bune un agent adevărat. Nu pentru că nu doream s-o plătesc n-am mai*

vrut ca ea să mă reprezinte. Nu am avut niciodată niciun fel de contract și ea a spus întotdeauna că nu vrea să fie plătită. Consideram că ne oferă sfaturi proaste și voiam să plătesc ca să fiu reprezentată de cineva așa cum trebuie, pentru că toată chestia devenea din ce în ce mai mare și mi se părea că scăpa de sub control. Lui Josh nu i-a plăcut că eu o părăseam pe Katya. A spus că nu eram loială.

Nici fanilor nu le plăcuse prea mult dezvăluirea lui Anomie, după cum o dovedeau răspunsurile.

Andi Reddy @ydderina
Răspuns către @AnomieGamemaster
omfg, în loc s-o plătească pe prietena lor pentru toată munca făcută de ea gratis, ea o părăsește?

Caitlin Adams @CaitAdumsss
Răspuns către @AnomieGamemaster
Ăsta e un nou record de josnicie chiar și pentru #Nesatula deLedwell. Oamenii ăștia au ajutat-o și ea le dă cu piciorul.

Arlene @reginaarleene
Răspuns către @AnomieGamemaster
Bravo pentru @adevaratulJoshBlay că rămâne cu Katya, asta mă face să-l iubesc și mai mult. La momentul ăsta, sincer, #ladracucuLedwell

---

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @AnomieGamemaster
E o rasistă și abilitistă violentă. Dacă abia acum sunteți șocați de ea, nu știu unde dracu ați fost.

Robin continuă să deruleze. Cu doar două zile înainte să dea vestea că Edie se dusese la agenția lui Allan Yeoman, Anomie anunțase și alte știri importante.

Anomie
@AnomieGamemaster

Am auzit că Netflix amușină pe lângă #Inimaneagracanoaptea.

#NesatuladeLedwell e pregătită să închidă Jocul lui Drek, să mai dea afară pe unii dintre primii artiști de voce... 1/2

22:06 6 iunie 2012

Anomie
@AnomieGamemaster
Răspuns către @AnomieGamemaster

...să-l abandoneze pe Blay, etc., ca să profite.

Exprimați-vă părerea la @EdLedDeseneaza și @adevaratulJoshBlay — ce-ar trebui să fie nenegociabil? 2/2

22:07 6 iunie 2012

Edie printase și comentase și acest tweet. *Posibilul acord nu era informație publică și nu trebuia să vorbim despre el. N-aveam de gând să fac niciuna dintre tâmpeniile astea. Nu aveam cum să-l concediez pe Josh, eram parteneri.*

Robin derulă prin previzibila explozie de furie dezlănțuită de tweeturile lui Anomie.

Dnalnimioara @carlywhistler_*
Răspuns către @AnomieGamemaster
nuuu, nu poate fi adevărat! de unde știi asta?

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @carlywhistler_*
Gamemaster știe totul

Timothy J Ashcroft @ViermeleTransformat
Răspuns către @AnomieGamemaster
Nu cred că @EdLedDeseneaza are de gând să facă vreunul dintre lucrurile astea, serios

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @ViermeleTransformat
Crezi greșit. Am auzit că ești în capul listei de concedieri

Robin se opri să-și noteze că Anomie susținuse că are informații că Tim Ashcroft urma, probabil, să fie concediat din rolul Viermelui, apoi continuă să citească.

Fataluilnimioara @Inimioaratotdeauna7
Răspuns către @AnomieGamemaster
Dacă îl abandonează pe Josh și închide jocul pierde toți fanii și n-are decât să moară într-un foc de tomberon #alaturideJosh

DrekBua @iadsifurie$
Răspuns către @AnomieGamemaster
#nomaialimentatipeLedwell

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @iadsifurie$ @AnomieGamemaster
excelentă idee hai să punem în tendințe #nomaialimentatipe Ledwell

Zozo @inimaneagra28
Răspuns către @AnomieGamemaster
nu poate să închidă jocul jocul e al nostru !!!! #nunetflix @EdLedDeseneaza te rgo ascultă — ți fanii !!!!!!

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @AnomieGamemaster
Uau ce drăguț, toate ideile mele se duc la Netflix ca să facă o grămadă de bani pentru Edie Ledwell

Loren @l°rygill
Răspuns către @adevarataAlbacahartia @AnomieGamemaster
Kea, dacă ai face un crowdfunding o grămadă dintre noi te-am ajuta s-o dai în judecată
#nomaialimentatipeLedwell #nunetflix

Robin reciti ultimele două tweeturi. Intrigată de informația că persoana numită Kea Niven ar fi avut motive s-o dea în judecată pe Edie Ledwell, deschise contul de Twitter al acesteia.

Bannerul din partea de sus a paginii înfățișa o fotografie cu un curcubeu dublu. La biografia Keei era trecut *Durere cronică*[1] *— sindrom oboseală cronică — tahicardie posturală — fibromialgie — ea/ei. Da, am fost botezată după un papagal. Și ce?*

Chiar și luând în calcul filtrele aplicate pe fotografia proprietarei contului, Robin își putea da seama că Kea Niven era o fată foarte drăguță. Părul lung și negru i se revărsa pe umeri și ochii căprui imenși priveau în sus și în lateral spre aparatul de fotografiat, în timp ce buzele roșii ca focul i se bosumflaseră ușor.

[1] „Spoonie", în original, persoană care suferă de dureri cronice şi îşi dozează cu grijă energia, considerând că are o cantitate foarte limitată.

Un tweet din octombrie 2011 era fixat în partea de sus a paginii ei. Spunea:

Dă-o dracu'. Ăsta e adevărul. Mă credeți sau nu, mă doare în cur.

Robin apăsă pe link-ul de YouTube de sub aceste cuvinte.

Videoul începu cu Kea Niven stând pe un pat îngust, de o persoană. Era, într-adevăr, izbitor de frumoasă, cu o față în formă de inimă, gură arcuită și ochi căprui, mari și strălucitori, și purta blugi scurți și un tricou negru cu un model galben, roz și albastru pe el, pe care Robin îl recunoscu drept coperta unui album al trupei Strokes.

Decorul îi aminti de primul video făcut de Josh și Edie, în care și ei stăteau pe un pat de o persoană cu fața la cameră. Peretele din spatele Keei era plin de schițe, dar nu părea să existe niciun operator în spatele camerei de filmat, care era fixă. Pe umărul ei stătea un peruș cu guler, cu trupul de un albastru-închis și ochi negri cu margini albe care clipeau spre cameră.

Kea începu să vorbească zâmbind la fel de sfios și făcând același gest cu mâna ca Josh în deschiderea filmării pe care Robin o văzuse deja.

— Deci... ăă... salut! Numele meu este Kea Niven și sunt în anul doi la St Martin. Asta e legitimația mea de studentă...

Scoase din buzunarul de la spate al blugilor un card pe care îl ridică spre obiectiv.

— ...asta sunt eu, ignorați părul, azi e una dintre acele zile în care nu-mi stă bine. Iar în spatele meu sunt unele dintre lucrările mele, doar ca să dovedesc că, mă rog, nu sunt una care s-a trezit să pretindă că poate picta. Și ea e Yoko, nu-i așa?

Kea îi vorbi perușului de pe umăr cu voce ascuțită.

— Da. Îi avem pe John și pe Yoko, ea e Yoko. Deeeeci, de ce fac un vlog? *Păi...*

Kea flutură din mâini și scoase un râset ușor.

— Bun, în primul rând ar trebui să spun că sunt superemoționată că fac asta și m-am tot gândit dacă e un lucru deștept sau așa, dar nu încerc să fac bani sau... Nu e vorba de bani, e vorba de corectitudine și, gen, să ți se recunoască măcar meritele. Deeeeci... *Inimă neagră ca noaptea,* dacă l-ați văzut, a fost făcut de fostul meu prieten, Josh Blay, și de o femeie pe nume Edie Ledwell. Deci, Josh și cu mine eram împreună la St Martin și, evident, când ești cu cineva vă spuneți unul altuia, gen, toate poveștile voastre sau așa... Deeeeci... Eu i-am spus lui Josh despre o chestie, despre Margaret Read, care practic a fost acuzată de vrăjitorie în, gen, 1590 în

locul unde am crescut eu, adică King's Lynn, și când au ars-o pe rug — partea asta e, gen, supersângeroasă, deci avertisment de conținut nerecomandat sau cum îi spune —, inima ei, gen, a *țâșnit* din ea și s-a izbit de perete și locul în care s-a izbit inima ei e însemnat — de fapt, am o poză pe telefon, stați puțin...

Kea își luă mobilul și derulă, căutând imaginea. Robin bănui că niciunul dintre aceste lucruri nu era chiar atât de spontan pe cât dorea Kea, în mod evident, să lase impresia.

— Da, vedeți? întrebă ea, arătând fotografia cu o inimă întipărită în interiorul unui romb de pe pervazul de cărămidă al unei ferestre. Acolo s-a lovit de perete inima lui Margaret Read. Deci, în fine, i-am spus lui Josh toată povestea și aveam, gen, o *chestie* cu inima asta care țâșnește din pieptul cuiva și așa. Deeeci... da, apoi, gen, un an mai târziu, o văd pe Edie Ledwell vorbind despre cum i-a venit „ei" ideea pentru Inimioară și-mi zic, uau, asta sună foarte, *foarte* familiar.

Kea continuă pe un ton plângăreț, privind spre cameră.

— Și nu tragi automat concluzia că ai fost, gen, furată sau așa, dar, da, m-am dus și m-am uitat la desen și mi-am zis... uau. Bun. Asta e *efectiv* ce am spus eu despre inimă. Deci, ăă, era derutant, pentru că nu *el* spunea că îi venise ideea, înțelegeți... *ea* spunea asta. Și eu m-am gândit, bun, OK, probabil el i-a spus și ea pretinde acum că a fost ideea *ei*. Deeeeci... da, apoi m-am uitat la toată chestia și n-o să vă mint, era foarte, gen, ăă, oarecum... tulburător? Pentru că apare acea pasăre, Coțofeni, care știe să vorbească? Iar ăsta e un lucru pe care eu i l-am spus lui Josh când eram împreună, coțofenele pot învăța să vorbească, ceea ce el nu știa și, din nou, această Edie Ledwell spunea că era, gen, ideea ei... Și apoi, bun, fantoma sau ce-o fi, eroina, ăă, din desen — mie mi se pare dement, dar mai mulți oameni mi-au zis „Seamănă cu tine" și eu m-am gândit, gen, Josh îi dădea mereu întruna cu cât de albă sunt eu — adică, gen, cu piele foarte deschisă la culoare — și când am văzut fantoma din desen mi-am zis, ăă, bun, cineva crede că a avea pielea foarte deschisă la culoare e ceva sinistru sau așa? Gen, Josh avea poze cu mine, evident, deci ea a făcut fantoma ca să se răzbune pe mine, gen, sau...? Deci asta a fost cumva sinistru... Dar apoi, și ăsta a fost, gen, elementul-cheie sau ceva... vedeți fotografia asta?

Kea se întoarse și îngenunche pe pat, cu perușul în continuare pe umăr, și arătă spre un desen în creion aflat pe perete deasupra ei. Desenul înfățișa un monstru cu cap de pasăre și trup de om care arunca o umbră lungă.

— Deci, am făcut schița asta în timpul cursurilor preuniversitare, da? Deci... a fost efectiv un coșmar pe care l-am avut eu, deci, gen, e ceva superpersonal? Au, Yoko...

Perușul plecase de pe umărul ei, agățând în zbor o șuviță din părul Keei.

— Deeeeeci... da, spuse ea întorcându-se să se așeze din nou pe pat, i-am arătat lui Josh imaginea asta când eram împreună. Era doar o schiță, dar e, gen, umbra de acolo... da. Deci, ăă, dacă ați văzut desenul, silueta lui Drek e, gen — adică, e propriu-zis umbra aia, fără gât și cu cioc, chestia aia ca un cioc imens și ascuțit, adică — a, nu v-am spus: am copilărit înconjurată de păsări — maică-mea creștea papagali. Deci am avut un vis despre acest monstru cu cap de pasăre și apoi am văzut silueta lui Drek și mi-am zis... ăă... bun, deci *asta* pare super-familiar. Adică, nu-mi imaginez eu, nu? Deci apoi îmi zic, bun, astea sunt, gen, patru coincidențe sau...? Deeeeci, presupun că unii o să zică „a, e genul de fostă prietenă ranchiunoasă" sau ceva, dar ce mă zăpăcește pe mine de cap e că Josh nu zice „da, m-am inspirat gen de la o prietenă, sau fostă, sau așa", în schimb *ea* spune că a inventat toate astea de una singură, iar eu... gen, dacă ar fi fost doar *unul* dintre lucrurile astea, da, poate, presupun că există coincidențe sau așa, dar mi se pare, gen, absolut dement că ea se apucă să zică „da, nu-mi amintesc de unde a apărut ideea inimii, mi-a venit pur și simplu" sau așa, gen, cum ai putea să nu-ți amintești ceva de genul ăsta? Pentru că pentru cei mai mulți oameni e o idee destul de *extravagantă, nu*? Deci în fine, da, practic asta e tot ce aveam de spus, vreau doar să explic despre ce e vorba pentru că, așa cum am zis, e vorba de respectul meu de sine sau așa. Voiam doar, ăă, să-mi spun și eu partea mea sau așa. Deeeeeci... da.

Kea scoase un chicotit ușor, apoi se aplecă în față și închise camera. Sub video erau comentarii:

Hart Harteson acum 3 săptămâni
Am auzit că Ledwell a furat o grămadă de oameni și pare că tu ai fost pur și simplu prima

Nikki acum 4 săptămâni
chestia cu inima pare într-adevăr că a luat-o de la tine, de acord. Îmi place la nebunie pasărea ta!

Manechin de Teste acum 1 an
„Au luat ideea de fantomă de la faptul că eu sunt o fată albă" rofl

Robin rămase nemișcată timp de un minut, reflectând la ceea ce văzuse, apoi luă telefonul și îl sună pe Allan Yeoman. I se ceru să aștepte puțin, timp în care ascultă o variantă instrumentală a melodiei *My Heart Will Go On*, apoi auzi vocea agentului.

— Da, bună, Robin?

— Bună, Allan. Aveam o întrebare rapidă și m-am gândit că poate mă poți ajuta. Știi ceva despre o fată pe nume Kea Niven?

— Kea Niven..., repetă Yeoman încet. Ăă... numele mi se pare cunoscut, scuze, îmi poți da un indiciu?

— O fostă prietenă a lui Josh Blay, care...

— Ah, *Kea Niven,* bineînțeles, bineînțeles! spuse Yeoman. Cea care a pretins că ei i-au venit toate ideile pentru *Inimă neagră ca noaptea* și că Edie i le-a furat?

— Exact.

— Ar fi trebuit să vă spun despre ea la masă, spuse Yeoman. Nu poate fi ea Anomie.

— De ce spui asta?

— Ah, Edie a scos-o complet de pe lista de suspecți. Cred că din cauză că Anomie a fost prezent în joc într-un moment în care Edie știa că n-ar fi putut să fie Kea. Știai că Edie a reușit să intre în joc, nu?

— Da. Mi-a spus că a fost banată pentru că punea prea multe întrebări despre Anomie.

— Exact așa.

— Deci fata asta, Kea?

— Josh a părăsit-o pentru Edie. Știu că Anomie a susținut o vreme cauza Keei...

— Da? Încă n-am găsit asta.

— Da, acum câțiva ani a făcut tam-tam plecând de la acuzația ei de plagiat, dar dacă îmi amintesc bine, s-a plictisit și a trecut la altele — a găsit modalități mai bune de a o ataca pe Edie.

— Kea chiar era convinsă că Edie și Josh îi furaseră ideile?

— Posibil, oftă Yeoman. Știi, lucrurile de felul ăsta sunt incredibil de obișnuite când apare un hit. De obicei, e vorba doar de niște iluzii sau de o veritabilă incapacitate de a înțelege că mai mulți oameni pot să aibă idei similare. E uimitor cât de des se întâmplă să apară în același timp două filme pe același subiect. Nimeni n-a furat nimic. Lucrurile există acolo, în eter, înțelegi. Cyrill Scott ar fi spus că devele au șoptit la urechile celor pregătiți să le asculte.

După ce îi mulțumi lui Yeoman și închise, Robin reveni la pagina de Twitter a Keei Niven și începu să deruleze, căutând interacțiuni dintre

ea și Anomie. Găsi în sfârșit una în 2011, la doar câteva zile după ce Kea își postase videoul.

Anomie
@AnomieGamemaster

Ei, ei, ei. Asta ar putea explica de ce Nesătula de Ledwell e atât de vagă când e întrebată cum i-a venit ideea lui Inimioară

> **Kea Niven** @adevarataAlbacahartia
>
> Povestea inimii lui Margaret Read pe care i-am spus-o lui @adevaratulJoshBlay și strania ei asemănare cu un *anumit* personaj de desen animat https://www.youtube.com/watch?v=8qxGhc4oaBQ

23:16 11 oct 2011

Câteva răspunsuri mai jos, Robin găsi un dialog direct între cei doi.

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @AnomieGamemaster
Mersi pentru distribuire ☺

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @adevarataAlbacahartia
Nicio problemă. Superb păr, apropo

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @AnomieGamemaster
lol mersi ♥

Încă și mai intrigată, Robin derulă în sus. Era pentru prima dată când ceva care aducea foarte vag a flirt apărea în feed-ul lui Anomie. Într-adevăr, cât timp cercetase cu atenție tweeturile vechi ale lui Anomie, acesta începuse să i se pară o entitate straniu de asexuală, în ambele sensuri ale termenului. Nu existase nimic care să sugereze interes sentimental sau dorință sexuală: singura nevoie fizică pomenită vreodată era foamea.

La câteva zile după prima interacțiune dintre Anomie și Kea, Anomie își îndrumase din nou urmăritorii către videoul Keei, care își manifestase aprecierea.

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @AnomieGamemaster
Mersi mult pentru distribuire și susținerea adevărului ♥

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @adevarataAlbacahartia
Ți-am trimis MD.

Robin știa că asta înseamnă un mesaj direct trimis de Anomie Keei. Nu mai găsi nicio altă interacțiune publică între cei doi.

Revenind la tweeturile mai recente ale Keei, Robin văzu că, timp de cinci zile după apariția știrii despre atacul cu cuțitul, Kea nu scrisese nimic, dar în a șasea zi postase un link la un site de microblogging, tumblr, pe care Robin apăsă.

În urma unei înrăutățiri catastrofale a sănătății mele, am fost silită să părăsesc Londra pentru a mă întoarce să stau cu mama. În prezent sunt imobilizată la pat. Nu e o situație neobișnuită, dat fiind că sufăr de multiple dizabilități, dar e probabil cea mai gravă recidivă din ultimii ani. Sincer, la acest moment moartea ar fi o ușurare.

Sub acest scurt mesaj fuseseră postate 115 comentarii. Ele începeau destul de amabil.

mă gândesc la tine Kea xxx

îmi pare atât de rău să aud asta, K. Nu uita, iubirea de sine nu e egoism

Dar treptat, și fără să fie vreo mare surpriză pentru Robin, o altă temă începea să iasă la suprafață.

îmi pare rău că ești bolnavă dar n-ai nimic de spus despre fostul tău care luptă efectiv pentru viața lui?

niciun comentariu despre omorârea lui Edie Ledwell?

da, dacă aș fi în locul tău probabil m-aș duce în pat și aș rămâne acolo

căcat, niciun cuvânt — NICIUN CUVÂNT — despre Ledwell și Blay?

vaco, patru ani nu te-ai putut opri să vorbești întruna despre Ledwell și Blay și acum n-ai nimic de spus?

„moartea ar fi o ușurare" uau, deci ar trebui să ne fie mai milă de tine decât de Ledwell, asta vrei să spui?

Telefonul fix de pe biroul din fața lui Robin sună. Cu ochii în continuare ațintiți asupra paginii de tumblr a Keei, Robin răspunse.

— Alo?

— Mesaj de la domnul Strike, se auzi vocea hârșâită a lui Pat. Crede că ar trebui să mergi luni la Gateshead.

— Glumești, șopti Robin, închizând tumblr cu mâna stângă, în timp ce vorbea. Încă unul?

— Păi, n-a fost clar, spuse Pat, dar da, cred că a zis Gateshead.

— Bărbat?

— Nu, cealaltă variantă.

— Bine, spuse Robin, ies acum.

— Mersi, îl anunț, spuse Pat închizând.

Robin se ridică, se duse la ușă și o deschise.

Acolo, pe canapeaua de imitație de piele, stătea Charlotte Campbell, frumoasă și calmă.

25

...zi drept, ai mai zărit cândva,
Astfel de culme-a frumuseții, înfățișării și staturii?
Regină-i pe de-a-ntregul, și de ar fi una a urii.

Christina Rossetti, *Privește această imagine și aceasta*

Strike, care mergea pe Charing Cross Road spre birou, era obosit și suferind și regreta amarnic curry-ul Balti pe care îl mâncase aseară târziu cu Madeline. Îi plăcea foarte mult mâncarea condimentată, așa că nu înțelegea de ce măruntaiele lui se învolburaseră aproape toată ziua, dacă nu cumva asta avea de-a face cu combinația de sos madras și cocktail pe care Madeline insistase ca el s-o consume mai întâi, pentru că era specialitatea casei. Urmase o noapte cu foarte puțin somn, deoarece avusese o senzație inconfortabilă de balonare. Apoi, în loc să găsească un loc confortabil într-o cafenea de unde să supravegheze biroul Păianjenului (clienta lor acceptase acum că ar putea fi o idee bună să încerce să afle despre Păianjen ceva care s-o dezguste pe fiica ei), fusese obligat să-l urmărească pe acesta pe jos. Păianjenul se dusese mai întâi la cumpărături pe Bond Street, apoi luase prânzul într-un restaurant care nu avea mese libere și, în cele din urmă, decisese să meargă pe jos până la British Museum pentru o întâlnire de afaceri, presupuse Strike, având în vedere că la ușă îl întâmpinară doi oameni care purtau ecusoane cu numele lor.

— Nu știu unde dracu' s-a dus, îi spuse iritat Strike lui Barclay în Sala Mare a muzeului, un spațiu complet alb de peste 8 000 de metri pătrați dotat cu un acoperiș spectaculos de sticlă care arunca o rețea de umbre triunghiulare pe pereți și pe pardoseală. S-a urcat în liftul ăla, dar n-am reușit să ajung la timp.

Nu voia să recunoască faptul că tendonul piciorului amputat, pe care și-l mai întinsese, îi juca iar feste. Pierduse liftul deoarece începea

să șchiopăteze și nu putuse să se miște suficient de rapid ca să ocolească o mulțime imensă de turiști.

— Ah, nu-i problemă, spuse scoțianul, mai devreme sau mai târziu tot o să trebuiască să coboare. Oricum, mă îndoiesc că ia droguri sau că se întâlnește cu prostituate aici.

Așa că Strike plecase, luând masochist metroul în locul unui taxi. În timp ce țopăia pe Denmark Street, se simțea cuprins de ușurare la gândul că va putea sta jos vreo oră, cu o cană de ceai tare, în apropiata vecinătate a propriei băi unde, la o adică, putea să se bășească cât de tare dorea.

Urcă scările, întrebându-se pentru a mia oară de ce nu luase niciodată legătura cu proprietarul pentru a-i cere să repare liftul. În cele din urmă, după ce ajunse la etajul al doilea ajutându-se de balustradă, deschise ușa de sticlă pentru a da peste trei femei care îl priveau: Pat, Robin și Charlotte.

Timp de o clipă se holbă pur și simplu la Charlotte, care stătea pe canapeaua de imitație de piele cu picioarele ei lungi încrucișate, părul închis la culoare prins la spate într-un coc ciufulit și un ten fără cusur pe care nu se găsea strop de machiaj. Purta o rochie crem de cașmir, o haină lungă maro din piele întoarsă și ghete și, deși foarte slabă, arăta mai bine decât o văzuse el vreodată.

— Bună, Corm, spuse ea zâmbind.

Strike nu răspunse zâmbetului ei, ci se întoarse cu o privire aproape acuzatoare spre Robin, care se simți iritată. Nu *ea* o invitase pe Charlotte la birou și nu era vina *ei* dacă Charlotte, căreia i se spusese că Strike nu e acolo, anunțase, pur și simplu, că așteaptă.

— Nu e vina lui Robin, spuse Charlotte ca și cum ar fi putut să le citească gândurile. Am venit dintr-un impuls. Putem discuta puțin?

Fără să scoată un cuvânt, Strike șchiopătă spre ușa dintre anticameră și birou, o deschise și îi indică lui Charlotte să intre cu un gest lipsit de amabilitate. Charlotte se ridică fără grabă, își luă poșeta, le zâmbi lui Robin și Pat, spuse „mersi", deși niciuna nu-i oferise vreun motiv rezonabil ca să-i mulțumească și trecu pe lângă Strike, lăsând în urma ei o aromă vagă de Shalimar.

După ce Strike închise ușa care îi despărțea de partenera lui și de asistenta agenției, Charlotte spuse:

— Aveți un cod pentru femeile care vin aici ca să sară pe celebrul detectiv? Asta înseamnă „Gateshead"?

— Ce vrei? o întrebă Strike.

— Nu mă inviți să stau jos? Sau preferi ca în prezența ta clienții să stea în picioare?

— Fă ce vrei, dar repede. Am de lucru.

— Sunt convinsă, spuse Charlotte așezându-se și încrucișându-și picioarele lungi. Cum merg lucrurile cu Mads, apropo?

— Ce vrei? repetă Strike.

Decise să nu se așeze, chiar dacă tendonul lui continua să pulseze, și rămase cu brațele încrucișate, privind în jos spre ea.

— Am nevoie de un detectiv, spuse Charlotte. Nu-ți face griji, nu mă aștept să fie pe gratis. O să plătesc.

— N-o să plătești, spuse Strike, pentru că lista noastră de clienți e plină. Va trebui să găsești pe altcineva. Îți recomand McCabes.

— M-am gândit eu că s-ar putea să mă trimiți în altă parte, spuse Charlotte fără să mai zâmbească, dar dacă mă duc cu această problemă anume la McCabes ar putea s-o lase să transpire ca să te falimenteze. Îmi imaginez că zilele astea ești ca un ghimpe în coasta celorlalte agenții de detectivi. Ești primul pe lista tuturor, presupun.

Cum Strike nu răspunse, Charlotte privi în jur prin birou cu ochii ei cu irizații verzi și spuse:

— E mai mare decât îmi aminteam...

Apoi adăugă, întorcând iar privirea spre chipul împietrit al lui Strike.

— Îmi place de Mads, apropo. Știi că am făcut puțin modelling pentru ea săptămâna trecută? A fost foarte plăcut. Colecția se numește „Notoriu" și...

— Da, știu despre ea.

— Pun pariu că a fost nevoie de multă muncă de convingere să-i dai voie să mă păstreze.

— Nu a fost nevoie de nicio convingere. N-are nimic de-a face cu mine.

— Mads mi-a spus că ți-ai dat acordul, spuse Charlotte cu sprâncenele ridicate.

Blestemând-o în sinea lui pe Madeline, Strike spuse:

— Dacă vrei să numești așa faptul că am spus „fă ce vrei, n-are nicio legătură cu mine".

— Ah, hai să trecem la lucruri serioase, Bluey, spuse Charlotte cu seriozitate.

— Nu-mi spune așa.

— *Știu* că știi de ce am venit. Ți-a spus Valentine de Anul Nou.

Cum Strike nu răspunse, Charlotte continuă:

— Trebuie să recunosc, am fost destul de surprinsă că ai vrut să agăți o fată care ieșise cu Valentine.

— Tu crezi că am vrăjit-o pe Madeline doar ca să mă răzbun pe tine, nu-i așa? spuse Strike. Egoul ăla al tău... Singurul ei defect era că îl cunoștea pe nenorocitul de frate-tău vitreg.

— Dacă spui tu, dragul meu, zise Charlotte.

Strike auzi nota de încântare din vocea ei. Lui Charlotte îi plăcuse întotdeauna confruntarea. *Cel puțin când mă cert știu că sunt vie.*

— Bine, spuse ea nonșalant, dacă vrei s-o spun explicit. Jago a găsit în vechiul meu telefon nudul pe care ți l-am trimis.

— Serios?

— Nu te preface, Bluey, știi că da — Valentine ți-a spus. Presupun că nu crezi că *Valentine* e — cum mi-ai spus la ultima noastră ceartă? Un mitoman narcisist?

— Cred că ai făcut *tot posibilul* ca Jago să găsească nudul ăla, pe care, după cum știi foarte bine, nu ți l-am cerut și nu îl voiam, *fir-ar al dracu'*.

— Hmm, spuse Charlotte cu sprâncenele ridicate (și într-adevăr, câți bărbați hetero puteau spune cu mâna pe inimă că nu voiau o fotografie nud cu ea?). Ei, Jago nu crede asta. De asemenea, a aflat că ai sunat la Symonds House când eram eu acolo — și, apropo, *eu* nu ți-am cerut niciodată să faci asta.

— Mi-ai trimis mesaje suicidale de acolo, fir-ar al dracu'!

— Păi, ai fi putut să mă ignori, dragul meu, doar erai specialist în asta, spuse Charlotte. Oricum, Jago știe că ai sunat, nu e prost, și nu crede că erai un bun samaritean, crede că mi-ai salvat viața din motive personale.

— Impresie pe care sunt sigur că tu ai corectat-o imediat.

— Când Jago vrea să creadă ceva, nimic nu-l clintește, nici măcar dinamita, spuse Charlotte.

Strike făcu jumătate de pas spre ea. Piciorul îi pulsa mai rău ca oricând.

— Dacă îmi apare numele în divorțul tău mizerabil, firma mea e terminată. Paparazzii o să înceapă să mă urmărească, fața mea va fi în toate ziarele...

— Exact, spuse Charlotte, privindu-l în ochi. De asta m-am gândit că poate vrei să mă ajuți să aflu ceva despre Jago înainte să ne-o tragă amândurora. Jago încearcă să-mi ia gemenii. Vrea custodie deplină și e hotărât să mă târască prin tribunale să mă declare mamă nedemnă. Are un psihiatru care nu-i iese din cuvânt și care e gata să spună că sunt nebună și instabilă și speră să-mi scoată un certificat de tulburări mintale provocate de droguri. În plus, vrea să dovedească și faptul că duc o viață promiscuă. Distrugerea ta va fi doar o mică distracție suplimentară.

— Fir-ar al dracu', când erai gravidă mi-ai spus că abia aștepți să scapi de copii.

Lui Strike i se păru că vede cum stăpânirea ei de sine se clatină puțin, dar apoi Charlotte spuse, afișând calmul de dinainte:

— Sunt ai mei în aceeași măsură ca și ai lui. Eu nu sunt doar un incubator nenorocit, indiferent ce crede mama lui Jago. Sunt mama viitorului Viconte Ross. James e moștenitorul titlului și e fiul meu, n-o să pună mâna pe el — n-o să pună mâna pe niciunul dintre ei. Amelia o să depună mărturie că Jago m-a bătut.

Amelia era sora lui Charlotte, mai banală, dar mult mai cu picioarele pe pământ, care nu-l plăcuse niciodată pe Strike.

— M-a văzut cu un ochi învinețit, chiar înainte să fiu expediată la Symonds House.

— Dacă asta ar trebui să-mi trezească instinctul cavaleresc, spuse Strike, ți-aș aduce aminte că știai al naibii de bine cu cine ai de-a face înainte să te căsătorești. Când ai venit să mă vezi în Germania, mi-ai spus că își bătuse fosta soție. Ai aflat povestea la clasica bârfă a fetelor și te-ai amuzat că ai scăpat ca prin urechile acului.

— Deci merit să fiu pocnită, nu-i așa? spuse Charlotte ridicând vocea.

— Ia nu-mi răstălmăci vorbele, fir-ar al dracu', mârâi Strike. Știi *foarte* bine că, dacă aș crede că *orice* femeie trebuie pocnită, n-am mai avea conversația asta, pentru că ai fi deja moartă.

— Fermecător, spuse Charlotte.

— Ai acceptat să te căsătorești cu Jago doar pentru că ai crezut că eu o să dau dracu' buzna la nuntă și o să te împiedic să faci asta, că o să vin să te salvez dracului încă o dată. Mi-ai și spus-o: „N-am crezut că o să mă lași să fac asta".

— Și ce? spuse Charlotte impacientată. Ce sens au toate astea? Mă ajuți să aflu ceva despre Jago, da sau nu?

— Nu, spuse Strike.

Urmă o tăcere lungă. Timp de un minut întreg, Charlotte privi în sus spre el și Strike o găsi înspăimântător de apropiată, fatal de dezirabilă și complet exasperantă.

— Bine, dragul meu, spuse ea cu o voce sacadată, aplecându-se să-și ia geanta și ridicându-se iar în picioare. Ei, nu uita conversația asta când o să încerci să dai vina pe mine pentru ce o să se întâmple în viitor. Te-am rugat să mă ajuți să opresc asta. Și tu ai refuzat.

Charlotte își netezi rochia de cașmir. Strike se întrebă cât timp îi luase să aleagă ce să poarte la întâlnirea cu el. Știa că stilul ei simplu, adesea

lăudat de revistele de modă, era rezultatul unei deliberări atente. Acum, cu o atitudine familiară, Charlotte aşteptă ca el să-i deschidă uşa; cât de des decisese ea dintr-odată, deşi pretindea că deplânge mediul în care se născuse, că doreşte maniere de modă veche din partea iubitului care îşi petrecuse prima parte din viaţă mai mult în mizerie?

Strike deschise uşa cu o smucitură. Când Charlotte trecu pe lângă el, simţi aroma de Shalimar şi se detestă pentru faptul că o recunoştea.

Robin, care studia documentul pe care îl printase mai devreme, ridică privirea. Rochia ei albastră, care îi plăcea, părea o cârpă de vase pe lângă calitatea hainelor lui Charlotte: fiecare piesă purtată de ea, Robin ştia prea bine, necesita curăţare profesională.

— Scundă, dar drăguţă, spuse Charlotte zâmbindu-i. Îmi pare bine că ne cunoaştem, în sfârşit, cum se cuvine. Cred că am vorbit de câteva ori la telefon.

— Da, spuse Robin, conştientă că Strike urmărea scena încruntat, dar străduindu-se să zâmbească politicos.

— Ciudat, spuse Charlotte examinând-o cu capul înclinat într-o parte, semeni puţin cu Madeline.

— Cu cine, scuze? spuse Robin.

— Cu iubita lui Corm, zise Charlotte privind spre Strike cu un zâmbet angelic. N-ai cunoscut-o? Madeline Courson-Miles. E absolut minunată. Designer de bijuterii. Tocmai am făcut puţin modelling pentru noua ei campanie. Ei, la revedere, Corm. Ai grijă.

Din creier şocul se prelinse în corpul lui Robin, îngheţându-i mărunţaiele. Se întoarse cu spatele la Strike, prefăcându-se că verifică imprimanta, deşi ştia foarte bine că tot ce dorise să printeze era deja în mâna ei. Uşa se închise în urma lui Charlotte.

— Asta se crede cine ştie cine, spuse Pat pufnind, reîncepând să tasteze.

— Dar nu e instabilă psihic, Pat, spuse Robin străduindu-se să adopte un ton nonşalant, chiar amuzat.

Auzi cum Strike se întoarce în birou.

— Nu e un Gateshead, continuă ea.

— Ba da, spuse asistenta agenţiei cu acel croncănit încet care era şoapta ei. Am citit în ziare.

— Deci discutăm noutăţile despre Anomie? strigă Strike de la biroul dublu, la care se aşezase în sfârşit.

— Va trebui s-o facem rapid, spuse Robin, încercând să pară pragmatică şi atât. Mai târziu mă întâlnesc cu Ilsa să bem ceva şi să luăm cina.

Avea timp mai mult decât suficient să ajungă la Bob Bob Ricard, dar se simți brusc cuprinsă de dorința de a pleca de lângă Strike cât mai repede. O senzație umedă și rece îi persista în corp însoțită de valuri mai mici de șoc care, se temea ea, prevesteau o stare în care nu va mai reuși să pretindă că vestea pe care tocmai o auzise o lăsa indiferentă.

— Ți-am printat asta, spuse ea intrând în birou. Voiai informații despre blogul Condeiul Justiției. Asta e tot ce am găsit până acum.

Strike avea maxilarele încleștate și era livid. Robin se simți încurajată de faptul că el nu se prefăcea că nu e afectat de vizita lui Charlotte.

— Nu mi-ai spus că ești cu cineva, continuă ea, cu o falsă nonșalanță de care era perfect conștientă.

Dar nu se presupunea că ei doi sunt prieteni? *Cei mai buni* prieteni?

Strike îi aruncă doar o privire, apoi își îndreptă atenția spre documentul pe care ea tocmai i-l dăduse.

— Da, sunt. Deci asta e... da, chestia aia, Condeiul Justiției?

— Da, spuse Robin. Ah, și am găsit pe internet o fată care pretinde că Edie Ledwell i-a furat toate ideile pentru *Inimă neagră ca noaptea*.

— Serios?

— Da, spuse Robin, continuând să stea în picioare în fața lui în rochia albastră pe care Strike o recunoștea de la Ritz. O cheamă Kea Niven. L-am sunat pe Allan Yeoman să-l întreb despre ea, dar el zice că nu poate fi Anomie, pentru că Edie a eliminat-o de pe lista suspecților.

— Cum a eliminat-o? întrebă Strike, preferând să citească în continuare informațiile despre Condeiul Justiției decât să se uite la Robin.

— A spus că Anomie era activ în joc într-un moment în care Kea nu avea acces la calculator sau telefon. În orice caz, spuse Robin, care se simțea cuprinsă de o nevoie copleșitoare de a se îndepărta de Strike, cum am spus, mă duc să beau ceva cu Ilsa. Nu te deranjează dacă îmi termin programul acum, nu-i așa?

— Nu, nicidecum, spuse Strike, care era la fel de nerăbdător să rămână singur cu gândurile lui pe cât era ea să plece.

— Atunci ne vedem joi, spuse Robin, deoarece, conform orarului, nu aveau de ce să se întâlnească până atunci.

În aceeași stare de șoc, Robin se duse în anticameră, unde își luă haina și geanta, îi ură lui Pat la revedere zâmbind și plecă.

Strike rămase unde îl lăsase ea, cu inima bubuindu-i de parcă tocmai ar fi ieșit din ringul de box, și încercă să se forțeze să citească documentul pe care i-l dăduse Robin.

Notă despre blogul Condeiul Justiției

Blogul anonim Condeiul Justiției a fost lansat în ianuarie 2012. Persoana din spatele lui apare pe Twitter drept @condeiulscrie. Locația este secretă. Blogul se axează pe...

Dar nu se putea concentra. Aruncă hârtiile pe birou și dădu frâu liber furiei față de Charlotte, ceea ce îi amplifică mânia față de sine însuși. Ignorase un pericol latent. *Știuse* că Jago găsise acel nud afurisit și nu făcuse nimic în privința asta, pentru că îi convenise să creadă că Valentine, cocainomanul, încearcă doar să creeze panică. I se părea că fusese catastrofal de superficial, atât în privința unei amenințări foarte serioase la adresa afacerii sale, cât și — era timpul să privească lucrurile în față — în credința sa că nu era nevoie ca Robin să afle vreodată despre Madeline.

Charlotte deținea o capacitate supranaturală de a identifica stările emoționale ale altora, talent perfecționat de necesitatea de a se descurca într-o familie plină de vicii și boli mintale. Strania ei abilitate de a intui speranțele și nesiguranțele pe care ceilalți le credeau bine ascunse o făceau la fel de expertă în a fermeca oamenii și în a-i răni. Unii ar fi putut presupune că Charlotte acționa doar din dorința de a distruge, care era una dintre cele mai tulburătoare trăsături ale ei, dar Strike știa că nu e așa. Ultimul SMS pe care îl primise de la ea, în urmă cu șase luni, spunea: *Nu cred că am invidiat vreodată pe cineva cât o invidiez pe fata aceea, Robin.* Strike și-ar fi pariat toți banii că Charlotte simțise că el încerca să mute atracția pe care o simțea față de Robin asupra lui Madeline, pentru că Charlotte îl putea citi la fel de bine cum o citea el pe ea.

— Am terminat, croncăni Pat din anticameră.

— Weekend plăcut, răspunse Strike automat.

O auzi cum pleacă și întinse imediat mâna după o țigară și după scrumiera pe care o ținea în sertarul biroului. Își aprinse un Benson&Hedges, trase adânc și se întrebă cum avea să rezolve problema lui Jago Ross și a acelui nud afurisit, dar recalcitrantele lui gânduri goniră înapoi spre Robin și Strike se trezi că face exact ceea ce evitase luni de-a rândul: retrăi acel moment nesăbuit și periculos de la Ritz și, pentru prima oară, privi în față anumite adevăruri neplăcute.

Nu dorise ca Robin să știe despre Madeline pentru că o mică parte din el continua să spere că se înșelase în privința acelui „nu" tăcut pe care i-l oferise ea. În trecutul ei exista o traumă care ar fi putut-o face să tresară automat în fața unui avans neașteptat. Dacă acel „nu" pe care îl

văzuse el fusese un simplu reflex sau ceva condiționat ori temporar? În ultima vreme, avea impresia că ea încearcă să-i arate că nu o îngrijora ideea că gestul stângaci, pe care îl făcuse sub influența alcoolului, s-ar putea repeta. Din experiența lui, femeile găseau modalități de a-i transmite unui bărbat că alte avansuri nu erau de dorit. Robin nu devenise mai rece, nu evitase întâlnirile între patru ochi, nu pomenise de vreun nou iubit pentru a semnala faptul că nu e disponibilă; răspunsese cu entuziasm la propunerea de a merge să bea cu el și îl îmbrățișase spontan în cârciumă. Niciunul dintre aceste lucruri nu sugera un sentiment de repulsie sau dorința de a-l îndepărta.

Dar dacă nu își ratase șansa, atunci ce? Niciun răspuns facil nu îi venea în minte. Rămânea cu aceleași vechi obiecții față de ideea de a încerca să împingă relația dincolo de granițele prieteniei: erau parteneri de afaceri, petreceau mult prea mult timp împreună și dacă — sau când — relația cu Robin ar fi mers prost, asta ar fi distrus tot, întregul edificiu pe care îl construiseră împreună, singurul lucru stabil din viața lui Strike.

Dar îi era foarte greu să înăbușe acel sentiment pe care îl avea pentru Robin și căruia nu îi dăduse niciodată un nume. Adevărul era că ar fi vrut ca ea să rămână singură, în timp ce el descâlcea ceea ce simțea de ceea ce voia. Acum, mulțumită lui Charlotte, Robin ar putea să se considere liberă să-și găsească un alt Matthew, care să-i ofere un inel — era genul de femeie cu care bărbații vor să se căsătorească, Strike nu avea nicio îndoială în privința asta — și apoi totul avea să se năruie la fel de sigur ca în varianta în care ar fi ajuns împreună în pat și apoi ar fi regretat, pentru că ea va pleca de la agenție, dacă nu imediat, atunci la un moment dat. El era dovada vie cât de greu era să faci această meserie și să ai o relație permanentă.

Dar, bineînțeles, era posibil ca el însuși să se trezească incapabil să mai practice această meserie. Un divorț și o luptă pentru custodie între Charlotte și Jago, cu castelul lor ancestral din Scoția și familia fracturată, fotogenică și predispusă la scandal a lui Charlotte, ar fi umplut la nesfârșit ziarele și, dacă nu făcea ceva să împiedice asta, acele pagini aveau să fie presărate și cu numele și cu fotografia lui, prin urmare, singura lui șansă de a continua să-și facă meseria pentru care sacrificase atât de multe ar fi fost o amplă operație estetică. În caz contrar, ar fi fost redus la rolul de director de birou, uitându-se cum Robin și subcontractorii fac toată munca de investigație, în timp ce el se mai îngrășa puțin în fiecare an, aburind clienții la birou și asigurându-se că toate documentele sunt în ordine.

Strivi țigara pe jumătate fumată, luă mobilul și îl sună pe Dev Shah, care răspunse la al doilea țârâit.

— Ce s-a întâmplat?

— Unde ești acum?

— În Newman Street, aștept ca Montgomery să iasă de la muncă, spuse Dev. Prietena lui e aici, cu câțiva amici. Pare că or să se ducă să bea ceva undeva în zonă.

— Super, spuse Strike. Vreau să discut ceva în liniște cu tine. Anunță-mă când o să intre undeva și vin acolo.

— Așa facem, spuse Shah.

Strike închise.

26

Când am putut porni am și plecat
De mine însămi parcă ruptă,
Și inima din piept mi-am căinat,
Parcă în palmă ar fi fost ținută...

Elizabeth Barrett Browning, *Bertha la răscruce*

Picioarele lui Robin se comportau destul de normal în timp ce mergea prin Soho, de parcă ar fi transportat o ființă normală care aparținea lumii fizice și care nu era cuprinsă de o senzație de disonanță.

Recunoștea acest sentiment. Îl mai avusese, după ce găsise în dormitor cercelul cu diamante al amantei fostului ei soț. În timp ce-l aștepta pe Matthew să ajungă acasă, avusese exact această senzație stranie, de experiență extracorporală, în timpul căreia văzuse camera în care se afla ca de la o depărtare de câțiva ani, știind că nu avea să mai fie acolo niciodată și că într-o zi, când va privi în urmă la acel scurt interval de timp, îl va considera un moment de cotitură în viața sa.

Sunt îndrăgostită de el.

Se amăgise prea mult timp. Nu era vorba de prietenie sau de o simplă afecțiune: când aflai că prietenul tău se culca cu o femeie nouă nu simțeai că toate intestinele ți-au fost arse cu gheață uscată. Dar în ce mod brutal fusese forțată să se confrunte cu adevărul. Ar fi fost mult mai ușor dacă revelația ar fi învăluit-o treptat în ceața aurie de la Ritz, în timp ce consuma cocktailuri care ar fi putut să mai atenueze din șoc, sau în timp ce contempla vârful ca un colț al muntelui Matterhorn, unde ar fi avut timpul și spațiul necesare pentru a face față unui adevăr cu care prefera să nu se confrunte.

Când începuse noua relație a lui Strike? Cât de repede după acel moment de pe trotuarul din față de la Ritz? Pentru că, indiferent cât de furioasă era acum pe el, tot nu-i venea să creadă că Strike ieșea de pe atunci cu altcineva; nu era posibil ca el s-o fi ținut în brațe și să fi dat

să o sărute când în fundal exista o iubită, care aștepta să se întâlnească cu el mai târziu.

Mobilul îi sună în geantă. Nu voia să fie Strike; nu credea că ar suporta să discute cu el în clipa aceea. Spre ușurarea ei, văzu un număr necunoscut.

— Robin Ellacott.

— Bună, spuse o voce de bărbat. Sunt Ryan Murphy.

— Ryan..., repetă Robin, care nu reușea să-și dea seama cu cine vorbea.

— Inspector-șef Murphy. Am venit la voi la birou în legătură cu Edie Led...

— Ah, făcu Robin, da, bineînțeles. Scuze.

— Poți vorbi puțin?

— Da, spuse Robin, încercând să se concentreze.

— Voiam să verific câteva aspecte cu tine, dacă nu te deranjează.

— Nu, continuă, spuse Robin.

Picioarele continuau s-o ducă în direcția restaurantului unde Ilsa avea să ajungă abia peste o oră și jumătate.

— Mă întrebam dacă, atunci când a venit la tine, Edie Ledwell a amintit de o femeie pe nume Yasmin Weatherhead?

— Nu, spuse Robin.

Și, ca și cum s-ar fi retras într-un birou din mintea ei, se auzi spunând cu un calm perfect:

— E asistenta aceea care îi ajuta pe Edie și pe Josh cu mesajele de la fani?

— Exact, spuse Murphy.

— Ea e cea care i-a dus lui Josh dosarul cu presupusa „dovadă" că Edie e Anomie?

— Deja ați aflat asta, nu-i așa? spuse Murphy, care părea ușor impresionat. Da, ea e.

— Am auzit că dosarul nu era în cimitir când au fost găsiți Edie și Josh.

— Aveți la mână vreun polițist care v-a strecurat informația?

— Nu, spuse Robin. A reieșit din investigația noastră.

— Bun. Ei, ai dreptate, nu l-am găsit la cimitir. Scuze, în clipa asta suntem puțin cam sensibili în privința scurgerilor de informații. Presupun că ai văzut articolul din *Times?*

— Despre Înjumătățirea? Da.

— Nu ajută cu nimic ca asta să ajungă pe prima pagină. Nu aveam de gând să le dăm de știre că îi urmărim.

— Nu, sunt sigură. Cum merge ancheta?

Întrebase în principal pentru că voia să-și ia puțin gândul de la Strike.

Murphy scoase un sunet undeva între oftat și geamăt.

— Păi, e posibil să fi cerut prea mult când am întrebat publicul dacă a observat vreo activitate neobișnuită în sau în jurul Cimitirului Highgate. Am aflat despre două biciclete furate din apropierea cimitirului și despre un alsacian scăpat de sub control în Hampstead Heath, dar nimic despre vreo persoană suspectă care să fugă de la locul faptei sau despre cineva deghizat sau cu un comportament straniu în cimitir la momentul atacului. În prezent, examinăm desfășurătorul telefoanelor lui Ledwell și Blay.

— Ucigașul a luat mobilul lui Blay, nu-i așa?

— Ești *sigură* că nu obții informații din departamentul meu?

— A reieșit tot din investigație.

— Ambele telefoane lipsesc. Știi ce s-a întâmplat cu cel al lui Ledwell?

— Nu, spuse Robin, al cărei interes fusese stârnit, în ciuda șocului și nefericirii pe care continua să le resimtă.

— E posibil ca și informația asta să ajungă în presă, pentru că polițiștii au fost văzuți când dragau iazurile, dar te rog nu o spune la toată lumea. Potrivit semnalului de satelit, după uciderea lui Ledwell telefonul ei a ieșit din cimitir și a ajuns în Hampstead Heath. Din câte ne putem da seama, a fost închis lângă Iazul Numărul Unu din Highgate. Am dragat iazul și pe cel de alături, dar telefonul nu era în niciunul.

— Ucigașul a scos telefonul din cimitir și l-a dus în Hampstead Heath?

— Așa pare.

— Și telefonul lui Blay?

— A fost închis în jurul momentului la care credem că a fost înjunghiat. E posibil ca ucigașul să-și fi dat seama că nu-l închisese pe cel al lui Ledwell abia când a ajuns în Heath. În orice caz...

— Da, bineînțeles, spuse Robin, presupunând că Murphy vrea să închidă.

— Nu, hm, de fapt urma să te întreb dacă ai avea timp să bem ceva weekendul ăsta.

— Trebuie să verific orarul. Vrei să vină și Strike?

— Dacă vreau... poftim?

— Vrei să vorbești cu noi amândoi sau...?

— Nu, eu te întrebam dacă ai avea timp să bem ceva — în sensul unei întâlniri în doi.

— *Ah*, spuse Robin, în timp ce un nou val de suferință se revărsa asupra ei, îmi pare rău, am crezut... lucrez tot weekendul.

— Ah, spuse Ryan Murphy, care părea la fel de stânjenit. Nicio problemă. Succes la... da, succes la vânătoare. Salut.

— Salut, spuse Robin pe un ton mai ascuțit ca de obicei.

Închise, simțind că îi arde fața. Continuă să meargă, ceva mai repede acum. Nu-și dorea decât să se îndepărteze cât mai mult de Cormoran Strike și să găsească un colț întunecat în care să reflecteze la ceea ce tocmai înțelesese, și anume că era femeia cea mai ineptă din punct de vedere sentimental din toată Londra.

27

Pregătit sufletește, caută război,
Și nu se va pleca, înverșunat cum e.

Jean Ingelow, *Din nou la luptă*

Cam la jumătate de oră după ce vorbiseră, Shah îl sună pe Strike să-i spună că Montgomery și prietenii lui erau în Opium, un restaurant din Chinatown aflat la mică distanță de birou. Simptomele gastrice ale lui Strike se ameliorașeră după o vizită la baie, dar ciotul continua să se plângă de faptul că trebuia să-i suporte greutatea. Ignorând durerea, își luă iar haina, încuie biroul și porni spre Shah, croindu-și drum din nou peste canalele săpate în străzi.

Gașca lui Montgomery era la etajul al treilea (*normal, fir-ar al naibii,* se gândi Strike, al cărui tendon țipă în semn de protest cât timp urcă). Petrecăreții ocupaseră taburetele cu picioare de oțel din jurul unei mese de lemn la care un barman amesteca cocktailuri în fața lor. Toți bărbații din grup, extrem de dichisiți, i se păreau lui Strike copii fidele ale lui Montgomery — tineri, cu bărbi atent tunse și tricouri strâmte —, în timp ce femeile erau toate foarte puternic machiate, cu părul vopsit în culori care nu existau în natură: mov-gri, roșu strălucitor, albastru. Toți își scoseseră telefoanele și făceau fotografii cu cocktailurile, rafturile cu sticle din spatele barmanului și imaginea președintelui Mao pictată pe un dulăpior. Pereții din cărămidă netencuită și parchetul neacoperit cu nimic îi amintiră lui Strike de barurile în care mergea cu Madeline, pe care începea să le confunde între ele.

Shah stătea la mică distanță de grup, într-o cameră laterală, de unde îl avea pe Montgomery în câmpul vizual.

— Anomie tocmai a postat pe Twitter, îl informă el pe Strike în timp ce acesta se așeza în fața lui. Și Montgomery tasta în telefon în momentul ăla.

— Bun, rămâi cu ochii pe el cât vorbesc eu, spuse Strike. Am nevoie să mai rezolvi ceva.

În timp ce prezenta pe scurt problema cu Jago Ross, Shah se uita, parcă absent, spre grupul zgomotos de la masa barmanului. Când Strike termină de vorbit, Shah privi direct spre el pentru prima oară.

— Deci... vrei să aflu ceva despre soțul fostei tale.

Shah avea o expresie ciudată pe care Strike nu i-o mai văzuse niciodată: neutră, deconectată.

— Da, spuse Strike. Dacă îmi invocă numele la divorț, sunt terminat complet. Am nevoie de ceva care să-mi ofere putere de negociere.

Shah privi din nou spre masa lui Montgomery, apoi spuse:

— De ce îmi dai mie misiunea asta?

— Păi, eu nu pot s-o fac, nu-i așa? Mă cunoaște. E un nenorocit, dar nu e prost. Nu vreau să risc s-o recunoască nici pe Robin. A apărut în ziar anul trecut, la fel și Barclay. Vreau fețe noi în misiunea asta, oameni care nu pot fi asociați cu mine. Va trebui să fii tu sau Midge.

Shah sorbi din băutură și aruncă din nou o privire spre Montgomery, dar nu spuse nimic.

— E vreo problemă? întrebă Strike, enervat.

— E o misiune oficială, nu-i așa? întrebă Shah. Sau discutăm despre bani în mână, la negru?

— De ce întrebi?

— Întreb, spuse Shah, urmărind grupul în loc să-l privească pe Strike, pentru că Patterson mai avea un domeniu de activitate secundar în care folosea agenția să le-o tragă celor împotriva cărora avea o ranchiună personală. Totul cu bani în mână, la negru, doar că uneori „uita" să plătească. De obicei, eu eram ales să mă ocup de chestiile de genul ăsta.

— Asta nu e o ranchiună personală, spuse Strike. Nu mă mai interesează deloc soția lui. Face asta ca să încerce să-mi distrugă compania. Dacă n-ar încerca să mă implice în mizeria lor, m-ar durea în cur. O să facem contract și plătesc ca orice alt client.

Strike nu se gândise deocamdată cum îi va spune lui Robin ce punea la cale, dar acum presupunea că nu prea mai avea de ales.

— Sunt perfect conștient că în momentul ăsta nu ne permitem un caz nou, adăugă el. N-aș face asta dacă aș avea de ales.

— Bine, scuze, spuse Shah. Voiam doar să-mi fie clar despre ce e vorba. Ai datele tipului?

— Îți trimit un e-mail cu tot ce trebuie când ajung la birou. E la a doua căsătorie. O să încerc să aflu detalii și despre prima lui soție și îi trimit mailul și lui Midge.

— Sigur, spuse Shah. Mă apuc de treabă imediat după ce-l primesc.

Strike îi mulțumi și părăsi barul, șchiopătând tot mai puternic cu fiecare treaptă.

28

Dispară dragostea atunci,
Speranța și credința,
Căci singurul lor rezultat
E suferința, suferința.

Anne Evans, *Strigăt*

Era aproape ora 7, așa că Robin, care așteptase până atunci într-un colț al unei cafenele din Soho, oscilând între umilință și nenorocire, porni în sfârșit spre Bob Bob Ricard, apropiindu-se de intrare exact când Ilsa, blondă și cu ochelari, coborî din taxi în fața ei.

Se îmbrățișară. Ilsa părea obosită, dar încântată s-o vadă pe Robin, care tânjea atât după o băutură, cât și după ocazia de a se descărca. Întrebarea era cât de mult voia să-i împărtășească Ilsei, ale cărei încercări de a o cupla cu Strike îi provocaseră în trecut o anumită stânjeneală.

Fură conduse pe scări în jos, spre o sală aflată la subsol care combina opulența victoriană cu atmosfera unui club de noapte: luminată dramatic, decorată în roșu și auriu, cu podeaua imitând jocul de table, banchete de piele și — Robin îl văzu imediat ce se strecurară în separeu — un buton de „Apăsați pentru șampanie" pe peretele de lângă ele.

— Ești bine? zise Ilsa, îngrijorată.

— Cred că trebuie să beau ceva înainte să-ți spun, răspunse Robin.

— Păi, atunci apasă butonul — pentru asta am venit, nu-i așa?

— Povestește-mi despre cazul tău, spuse Robin.

— Nu-mi vine să *cred* că am scăpat-o, spuse Ilsa.

Și, în scurtul răstimp de care avu nevoie un chelner cu vestă roz să le aducă șampanie, îi povesti lui Robin despre adolescenta care fusese judecată pentru că ajutase la plănuirea unui atac terorist.

— ...deci toți ceilalți patru au fost găsiți vinovați, încheie Ilsa exact în momentul în care chelnerul așeza în fața lor două pahare de șampanie, și așa și trebuia să fie, dar eu m-am gândit *e terminată.* O auzeam pe mama

ei cum plânge în spatele nostru. Dar slavă *Domnului* că judecătorul l-a crezut pe psiholog. Cincisprezece ani, profund autistă și convinsă că găsise prieteni adevărați pe internet... bineînțeles că s-a lăsat păcălită. Și tocmai ea era cea pe care voiau să lege explozibilii. Nemernicii. Bun, spune-mi ce e cu tine.

— Mai întâi: felicitări pentru victorie, spuse Robin, ciocnind cu Ilsa și bând apoi niște șampanie. Deci, tocmai m-a invitat în oraș un tip de la DIC și eu am întrebat dacă pot să-l aduc și pe Strike la o întâlnire în doi.

— *Poftim?*

Când Robin termină de explicat, Ilsa râdea atât de tare, că oamenii întorceau capul să se uite la ea.

— Nu râde, gemu Robin, deși sentimentul ei de umilință începea să se risipească în fața amuzamentului Ilsei. Sunt o *cretină.*

— Nu ești cretină: tipul te-a sunat în legătură cu un caz, ce ar fi trebuit să crezi? Haide, Robin, e amuzant!

— Da, mă rog, asta nu e tot... în după-amiaza asta a apărut la birou Charlotte Campbell.

— Ce? făcu Ilsa, încetând să mai râdă.

— Nu știu ce voia. Mă rog, știu: să-l vadă pe Strike. El a dus-o în birou, au stat acolo cam cinci minute, apoi au ieșit și ea a spus că seamănă foarte bine cu noua iubită a lui Strike, Madeline. N-am știut că e cu cineva. Nu mi-a spus. Cică e un designer de bijuterii.

— El iese la *întâlniri?* spuse Ilsa.

Părea exact atât de indignată pe cât se așteptase Robin, care se simți deopotrivă îndurerată și mulțumită când își auzi propriul șoc oglindit în vocea Ilsei.

— Dar când a început povestea *asta?* Nouă nu ne-a spus că e cu cineva!

— Păi, zise Robin dând din umeri, e. Mi-a confirmat după plecarea lui Charlotte.

— Bine, înainte să trecem la această *Madeline,* spuse Ilsa, ca și cum însuși numele ar fi fost dubios, dă-mi voie să-ți spun *exact* ce căuta Charlotte acolo.

Ilsa trase adânc aer în piept și continuă:

— Robin, Charlotte simte că e ceva între tine și Corm și vrea să strice asta.

Fie ceea ce îi spusese Ilsa, fie șampania alinase puțin suferința lui Robin. Cu toate acestea, ținu să sublinieze:

— Charlotte nu a fost niciodată în preajma noastră până astăzi, și acum maximum trei minute.

— Asta n-are nicio importanță, spuse Ilsa categoric. Tu și Corm sunteți împreună la agenție de cât — cinci ani deja? *Te-a făcut partenera lui de afaceri,* pentru numele lui Dumnezeu. Nick și cu mine n-am crezut *niciodată* că o să facă așa ceva. Sunteți legați din punct de vedere juridic, iar Corm s-a băgat *de bunăvoie* în povestea asta, ceea ce pentru el, crede-mă, e mare lucru. N-am mai cunoscut pe nimeni atât de... ar fi bine să comandăm...

Ilsa îi făcu semn unui chelner.

— ...altfel o să ne întrerupă întruna.

După ce chelnerul se îndepărtă și nu mai putea să le audă, Ilsa continuă:

— Ce spuneam...? Da — n-am mai cunoscut pe nimeni care să aibă o asemenea fobie față de angajament ca el.

— A cerut-o în căsătorie pe Charlotte.

— Ah, *te rog,* spuse Ilsa dându-și ochii peste cap. Era la pământ și, vorba ceea, a avut parte de o mulțime de astfel de momente la viața lui. Tocmai îi fusese smuls piciorul, cariera lui militară era terminată și ea a decis să facă pe îngerul păzitor pentru dramatismul situației. Bineînțeles că a fost convins de numărul ei, cine n-ar fi fost? Robin, el împarte cu tine cea mai importantă perioadă din viața lui. Cinci ani fără întrerupere reprezintă cea mai lungă relație de orice fel pe care Corm a avut-o cu *orice* femeie. Charlotte știe și *detestă* asta. Crede-mă. O cunosc...

Ilsa spusese ultimele cuvinte pe un ton sumbru. Își luă paharul cu șampanie, apoi îl puse la loc fără să bea.

— Charlotte n-a vrut niciodată ca el să-și deschidă agenția. Poate că a pretins asta vreo cinci minute după ce s-au logodit, dar imediat ce și-a dat seama că asta însemna ca el să lucreze tot timpul și să nu aducă niciun ban, a făcut totul ca s-o strice. Dar acum, uite: Corm are un succes imens și spune el însuși că n-ar fi reușit fără tine. Crede-mă: dacă Charlotte ar fi știut că agenția urma să ajungă aici, că el va fi celebru și va avea un succes extraordinar, s-ar fi agățat de el și nu i-ar mai fi dat drumul. Nu, Charlotte știe *exact* cât de importantă trebuie să fii pentru Corm și a știut *exact* ce face când a vorbit despre această femeie nouă în fața ta.

Robin își termină șampania. Ilsa i-o luă înainte, întinse mâna și apăsă butonul în locul ei. Robin râse, apoi îi spuse Ilsei:

— Mai e ceva. Dar să nu faci mare caz de asta.

— Continuă, spuse Ilsa, captivată.

— Știi că Strike m-a scos să bem ceva la Ritz de ziua mea?

— Da, zise Ilsa, aplecându-se în față.

— Nu e atât de palpitant. N-am ajuns în pat împreună.

Ilsa păru și mai captivată.

— Ei, spuse Robin, ne-am îmbătat puțin amândoi. Cocktailurile erau criminale și nici nu prea mâncasem... În orice caz, el m-a înconjurat cumva cu brațul, pentru că era cât pe ce să cad, și apoi a existat în față la Ritz un moment, în timp ce așteptam taxiul și cred — nu știu, dar sunt destul de sigură că urma să mă sărute.

Ilsa icni atât de tare, că un chelner care tocmai trecea întoarse privirea spre ea.

— Te rog, nu, gemu Robin. Sincer, Ilsa, te rog, nu. A fost... Oh, Doamne, îmi amintesc întruna expresia de pe fața lui. S-a aplecat spre mine și eu m-am panicat și cred că el... mi s-a părut că el...

Robin scutură din cap.

— Probabil a crezut că mă dezgustă ideea sau ceva. A părut puțin...

Robin închise puțin ochii, amintindu-și expresia lui Strike.

— ...umilit. A dat înapoi, după care am revenit la normal. Mă rog, un fel de normal. După aceea, a fost puțin mai distant ca de obicei.

— De ce te-ai panicat? întrebă Ilsa cu o expresie intensă.

Chelnerul sosi să umple paharul lui Robin, care bău aproape jumătate din el înainte de a răspunde:

— Nu știu, pentru că am 30 de ani și practic am fost cu un singur bărbat toată viața mea?

Robin gemu iar, amintindu-și convorbirea cu Ryan Murphy.

— Pentru că sunt atât de cretină că nici măcar nu-mi dau seama când cineva mă invită în oraș?

Dar lipsa de experiență nu era singurul motiv și ea știa asta.

— Dar *mai ales*... Știam că Strike o să regrete dacă ne-am fi sărutat. *Știam* că o să regrete după ce se trezea și... N-aș fi suportat să-l aud că îmi spune că a fost o mare greșeală. Știi cum e el în ce privește intimitatea și spațiul lui, iar noi și acum ne petrecem mare parte din timp împreună. N-am vrut să-l aud că-mi spune că nu dorise cu adevărat să facă asta.

Ilsa se lăsă pe spătarul banchetei, încruntându-se ușor. Întinse din nou mâna spre șampanie și, din nou, se răzgândi.

— Da, ai dreptate, zise avocata. Ar fi regretat. Așa e el, nu? Ți-ar fi spus că fusese o greșeală provocată de alcool și, apoi, probabil că ar fi găsit modalități de a ridica o mare barieră între voi, ca să-și poată proteja ideile lui distruse despre relații... Sunt în stare să pariez că a început să se vadă cu femeia asta afurisită...

— N-ai de unde să știi că e o femeie afurisită, se arătă Robin rezonabilă. Poate că e minunată. Ultima lui prietenă așa era. Lorelei. Nu era nimic în neregulă cu ea.

— Bineînțeles că nu, de asta a și părăsit-o, spuse Ilsa cu dispreț. Cum o să-și păstreze convingerile lui dintotdeauna că o relație stabilă înseamnă un fel de închisoare dacă iese cu femei care ar putea să nu-i dea viața peste cap? Nu, sunt gata să-mi pariez leafa pe o lună că e cu femeia aceasta din cauză că voi era cât pe ce să vă sărutați și asta l-a speriat de moarte.

Ilsa rămase pe gânduri câteva secunde, apoi pe fața ei apăru un zâmbet larg.

— De ce zâmbești?

— Scuze, nu mă pot abține, spuse Ilsa. Mă gândeam cât de bine i-a prins să creadă că tu ai fost dezgustată de ideea de a-l săruta.

— Ilsa!

— Ah, Robin, zău *așa,* ai văzut ce efect are asupra femeilor. Femeilor li se pare că e o matahală mare și nerasă plină de tupeu și peste jumătate de oră decid că e cel mai sexy bărbat care a umblat vreodată pe pământ. Eu sunt imună...

Ilsa dădu iar din umeri.

— Nu e chestia mea, tâmpenia asta gen „cum să-l atrag într-o relație permanentă pe acest bărbat care, în mod evident, nu vrea o relație permanentă". Dar multor femei le place asta, de unde și rata lui de succes foarte mare.

— Mie nu mi s-a părut vreodată nici pe departe sexy, spuse Robin.

Dar apoi spiritul sincerității eliberat de șampanie o forță să adauge:

— Sau a trecut, e o eternitate de atunci.

— Da, spuse Ilsa. Cred că aici ți-a luat-o înainte. Să *nu* îmi zici că nu știi despre ce vorbesc, Robin, am văzut cum se uita la tine la petrecerea de ziua ta. De ce crezi că nu ți-a spus că e cu această Madeline?

— Nu știu.

— Eu știu, spuse Ilsa. Pentru că nu vrea să te simți liberă să ți-o tragi cu polițiști de la DIC. Vrea ca el să și-o pună în timp ce tu rămâi disponibilă și el decide dacă își poate permite consecințele unei alte încercări. Îl știu pe Corm de când aveam cinci ani și afurisitul ăla de Dave Polworth mă trăgea de păr pe terenul de joacă. Tu n-ai cunoscut-o pe mătușa Joan. Am iubit-o, toată lumea a iubit-o, dar era diametral opusă mamei lui. Joan avea o mână de fier, ținea mult să ai maniere, un comportament rezervat și să nu faci de rușine familia. Apoi Leda își făcea apariția și îl lua pe Corm înapoi și îl lăsa să facă ce naiba voia, în timp ce ea se droga prin

Londra. Corm și-a petrecut viața între două extreme: bărbatul casei care trebuie să dea dovadă de prea multă responsabilitate când era cu Leda și băiețelul care trebuia să-și supravegheze manierele când era cu Joan. Nu e de mirare că a ajuns să aibă niște idei foarte ciudate despre relații. Dar *tu*...

Ilsa o privi pătrunzător pe Robin prin ochelari.

— ...tu ești ceva complet inedit pentru Corm. Tu nu ai nevoie să fii reparată. Te-ai reparat singură. Și îl placi exact așa cum e.

— N-aș fi așa de sigură de asta, spuse Robin. Nu în seara asta.

— Vrei să renunțe la meserie? Crezi că ar trebui să se așeze la casa lui, să aibă câțiva copii și să înceapă să conducă un Range Rover și să meargă la ședințele cu părinții?

— Nu, spuse Robin, pentru că agenția n-ar mai fi ce e fără el.

— Agenția, repetă Ilsa scuturând din cap uimită. Sincer, ești exact ca el.

— Ce vrei să spui?

— Slujba e pe primul loc. Ascultă-te ce zici. „Agenția n-ar mai fi ce e fără el." Dumnezeule, ce noroc are cu tine! Nu cred că a cunoscut vreo *altă* femeie care să vrea ca el să fie liber să facă ce știe mai bine.

— Și toate femeile alea care descoperă cât de sexy e după ce petrec o oră în compania lui?

— După ce trec de o oră sau o săptămână, Corm începe să le enerveze, spuse Ilsa. Și pe *mine* m-ar enerva. Ce e ciudat e că pe tine nu cred că te-ar enerva, dacă ați ajunge vreodată acolo... Ce mai știi despre femeia asta cu care iese?

— Doar că o cheamă Madeline Courson-Miles și e designer de bijuterii. Sigur e de succes. Charlotte a pozat pentru noua ei colecție.

Ilsa își scoase telefonul din geantă și căută numele. Robin, care nu era sigură că vrea să vadă rezultatele, goli al doilea ei pahar.

— Am găsit-o, spuse Ilsa privind în jos spre telefon. Pentru numele lui Dumnezeu — *uită-te la ea!*

Îi trecu telefonul pe deasupra mesei. Robin se uită la Madeline, superbă, radioasă și cu părul ciufulit, stând între două modele. Toate trei țineau în mână pahare de șampanie.

— Nu vezi? întrebă Ilsa impacientată.

— Ce?

— Robin, arată *exact ca tine!*

Robin începu să râdă.

— Ilsa...

— Așa e! spuse Ilsa luând telefonul din mâna lui Robin ca să examineze iar fotografia lui Madeline. Aceeași culoare a părului, aceeași...

— Când m-ai văzut tu vreodată în pantaloni de piele și cămașă argintie de lame deschisă până la buric?

— Adevărat, tu n-ai putea purta bluza aia, spuse Ilsa. Ai sânii prea mari. Deci Ellacott doi, Courson-Miles zero, pentru început.

Robin râse și mai tare.

— Ilsa, vrei te rog să-ți bei șampania? Nu vreau să fiu singura care apasă pe buton.

Ilsa ezită, apoi spuse încet:

— Nu pot. Sunt însărcinată.

— *Ce?*

Robin știa că Ilsa și Nick încercau de atâția ani să aibă un copil și că ultima încercare de inseminare artificială eșuase.

— Ilsa, dar e minunat! Credeam că ai spus că n-o să mai faceți încă...?

— S-a întâmplat natural, zise Ilsa, tensionată. Dar n-o să dureze. Nu durează niciodată. Trei runde de inseminare artificială, trei avorturi spontane. O să iasă prost, așa e întotdeauna.

— În câte săptămâni ești?

— Aproape 12.

— Și Nick ce...?

— Nu știe, zise Ilsa. Ești singura căreia i-am spus.

— *Ce?*

— Nu suport să trec din nou prin asta, spuse Ilsa. Speranța și apoi sfârșitul... nu e nevoie ca Nick să sufere.

— Dar dacă ești aproape în 12...

— Nu face asta, spuse Ilsa ferm. Nu pot — Robin, am 40 de ani. Chiar dacă rezistă, tot s-ar putea să meargă prost ceva.

— Deci nu ai fost la ecografie sau ceva?

— N-o să mă uit la un cocoloș micuț care se mișcă, dar care n-o să supraviețuiască, ce rost are? Am mai făcut-o și era să mă omoare... Nu fac asta iar.

— În câte săptămâni erai când i-ai pierdut pe ceilalți?

— Opt săptămâni, primul, și zece — ceilalți doi. Nu te uita la mine așa. Doar pentru că ăsta a mai rezistat încă două săptămâni...

— Și dacă o să fii însărcinată și peste două săptămâni? Peste o lună?

— Păi, atunci... presupun că va trebui să-i spun lui Nick, spuse Ilsa.

Apoi păru brusc panicată:

— Să nu-i spui...

— Bineînțeles că n-o să-i spun lui Strike, drept cine mă iei?

— Bea-l tu, zise Ilsa împingând paharul plin peste masă.

Sosiră aperitivele. În timp ce Robin lua prima gură de pateu, Ilsa spuse:

— Cum e tipul ăsta de la DIC care te-a invitat în oraș?

— E înalt și cred că arată destul de bine, dar noi discutam despre o crimă, deci, înțelegi... nu-mi stătea gândul la altceva.

— Sună-l înapoi. Spune-i că ți-ar plăcea să ieșiți să beți ceva.

— Nu, zise Robin ferm. Probabil crede că sunt o persoană cu nevoi speciale după conversația pe care am avut-o.

— Cum o să treci de chestia cu „am fost toată viața cu un singur bărbat" dacă nu ieși cu altcineva? Doar ieșiți să beți ceva. Nu riști prea mult. Nu se știe niciodată ce poate să iasă.

Robin o privi cu ochii îngustați pe prietena ei.

— Și sunt sigură că a-l face gelos pe Strike e ultimul lucru la care te gândești.

— Ei, spuse Ilsa făcându-i cu ochiul, n-aș zice chiar *ultimul.*

29

Am fost a vrăjitoarei pradă,
Acum vrăjmașa mea înverșunată,
Simți frica? Urmează a sfârși
Ziua de azi; nu poți călători
Cu mine, acolo unde mă voi duce eu...

Jean Ingelow, *Din nou la luptă*

La ora 10, Strike, care tocmai mâncase o prăjeală rapidă, felul la care apela când nu știa ce să-și gătească, stătea în pat în camera lui de la mansardă, în continuare complet îmbrăcat, cu cureaua slăbită și nasturele pantalonilor desfăcut, o țigară proaspăt aprinsă în gură, o porție triplă din whisky-ul lui preferat pe măsuța mică de alături și însemnările printate ale lui Robin despre blogul Condeiul Justiției lângă el, pe pat.

Intruziunea lui Charlotte în biroul lui îi ocupase gândurile ore în șir, dar încetul cu încetul Strike își regăsea calmul; în primul rând, deoarece pusese în mișcare o acțiune care, era de sperat, avea să contracareze hotărârea lui Jago Ross de a-l distruge la pachet cu înstrăinata lui soție, apoi, pentru că era la al doilea whisky triplu și, în sfârșit, pentru că disciplina mentală cu care era obișnuit și care îi fusese de mare ajutor de-a lungul carierei își reafirmase prezența. Munca fusese întotdeauna cel mai bun refugiu pentru el și, dacă încă nu reușea să-și controleze în totalitate emoțiile, putea măcar să încerce să pună puțină ordine în complicatul caz al lui Anomie. Așa că scoase telefonul și încercă, încă o dată, să se înregistreze în *Jocul lui Drek,* dar, ca și în celelalte dăți, Inimioară apăru, dădu din umeri și îi spuse să încerce din nou.

Puse mobilul pe pat și bău o gură de whisky, apoi luă printurile lui Robin despre blogul Condeiul Justiției și începu să citească.

Notă despre blogul Condeiul Justiției

Blogul anonim Condeiul Justiției a fost lansat în ianuarie 2012. Persoana din spatele lui apare pe Twitter drept @condeiulscrie. Locația este secretă. Blogul se axează pe criticarea culturii pop. Totuși, Condeiul Justiției are cel puțin trei postări despre *Inimă neagră ca noaptea* la fiecare postare despre alte spectacole / filme. Anomie a distribuit doar o dată o postare a Condeiului Justiției (vezi atașat).

Anomie și Condeiul Justiției au interacționat ocazional. Dacă în spatele contului lui Anomie și al blogului Condeiul Justiției se află aceeași persoană, aceasta are grijă să întrețină două personaje diferite în online. În general, Anomie pare să distribuie orice o pune pe Edie Ledwell într-o lumină proastă, în timp ce Condeiul Justiției critică mai ales presupusele defecte ale desenului animat și ale altor opere dintr-o perspectivă sociopolitică.

După ce Edie a încercat să se sinucidă în mai 2014, Anomie și Condeiul Justiției au fost amândoi acuzați că au împins-o la asta. Anomie a susținut că Ledwell doar se prefăcuse că încearcă să se sinucidă. Condeiul Justiției a amuțit timp de șase săptămâni, apoi a revenit cu o postare intitulată „De ce cultura demascării poate fi un instrument puternic al schimbării sociale", care concluziona:

> Am fost acuzat că am încercat să-i intimidez pe unii oameni și să-i fac să se rușineze ca să-i determin să-mi îmbrățișeze opiniile. Ei bine, nu îmi cer scuze pentru asta. Dacă e ca societatea să se schimbe în bine, să includă toate rasele, toate genurile, toți oamenii cu dizabilități, înspăimântarea bigoților nu e un început rău. Așa-numita „cultură a anulării" nu e, de fapt, decât tragerea la răspundere a oamenilor pentru idei pe care le avansează în mod intenționat în sfera publică.
>
> Îmi doresc eu moartea lui Edie Ledwell? Evident că nu.
>
> Este lumea un loc mai nesigur pentru grupurile marginalizate din cauza stereotipurilor insensibile pe care Edie Ledwell le pune pe ecran? Da, este.

Mă bucur că se simte mai bine. Acum vreau s-o văd că face și lucrurile mai bine.

Deși Morehouse (celălalt creator al jocului pe lângă Anomie) a negat acest lucru, în rândul fanilor *Inimii negre ca noaptea* circulă un zvon insistent că el e cel care scrie pe blogul Condeiul Justiției. Teoria a apărut prima oară în ianuarie 2013 (vezi tweeturi atașate).

Strike dădu pagina și văzu un șir de tweeturi printate.

Penny Paun @rachledrau
@morehou©e știu că tu ai scris asta
www.CondeiulJustitiei/DeCe...

Morehouse @morehou©e
Răspuns către @rachledrau
Nu

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @morehou©e
Heisenberg

Morehouse @morehou©e
Răspuns către @rachledrau
Te înșeli la fel de mult când spui că sunt Condeiul Justiției ca în privința principiului incertitudinii

---

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @morehou©e
lol

Cotofeni @cotofana25
Răspuns către @suze_mcmillan @rachledrau @morehou©e
Stai puțin, cum? Morehouse = Condeiul Justiției??????

Carol S @CJS_inimaneagra
Răspuns către @cotofana25 @suze_mcmillan @rachledrau @morehou©e
Blogul ăsta e la fix, Inimă neagră ca noaptea e abilitist ca dracu

Dan Spinkman @SpinkyDan
Răspuns către @CJS_inimaneagra @cotofana25 @suze_mcmillan @rachledrau @morehou©e
E un desen despre cadavre. Ar fi ciudat dacă ar fi perfect sănătoși

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @SpinkyDan @CJS_inimaneagra @cotofana25 @suze_mcmillan @rachledrau @morehou©e
te rog explică abilitist de ce persoanele cu dizabilități ca mine ar trebui să tolereze tipul ăsta nenorocit de „umor" #durere cronica #abilitism #Inimaneagracanoaptea

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @adevarataAlbacahartia @SpinkyDan @CJS_inimaneagra @cotofana25 @suze_mcmillan @rachledrau @morehou©e
a fi prea urâtă ca să fii futută ≠ a avea dizabilități

Strike avu senzația că tocmai zărise un nume care ar fi trebuit să-i spună ceva, dar, poate pentru că băuse cam o treime din sticla de whisky, nu putea să-și dea seama exact despre ce era vorba. Dădu la pagina următoare. În partea de sus, Robin scrisese: *Acesta este articolul de pe Condeiul Justiției repostat de Anomie.*

De ce *Inimă neagră ca noaptea* este clar abilitist și de ce asta ar trebui să vă tulbure

Avertisment: acest articol utilizează termeni și cuvinte referitoare la dizabilități fizice și mintale care ar putea să vi se pară ofensatoare, peiorative sau jignitoare. Deși eu utilizez acești termeni în scopuri educative, vă recomand cu tărie să vă protejați într-un mod judicios și să amânați lectura dacă în prezent vă aflați într-o stare de suferință sau de vulnerabilitate sau dacă vă simțiți în nesiguranță în mediul dvs curent. Aspectele abordate în acest articol vor constitui, în mod inevitabil, un subiect sensibil pentru multe persoane cu dizabilități.

Strike făcu o pauză să se scarpine pe picior acolo unde capătul ciotului întâlnea proteza, un demers inutil dat fiind că mâncărimea își avea

originea în terminațiile nervoase care refuzau să accepte că partea de jos a piciorului dispăruse.

Abilitismul cotidian este peste tot. Când ați petrecut ultima oară o zi întreagă fără să auziți sau să citiți cuvintele *idiot, cretin, dobitoc, prost, stupid, dement, nebun, penibil, tâmpit, fantezist, alienat, dezechilibrat, smintit, deformat, handicapat, tulburat, isteric, sociopat* sau *drogat?*

Reprezentarea persoanelor cu dizabilități în cultura populară este extrem de precară, indiferent dacă vorbim de cantitate sau de calitate. În rarele ocazii în care vedem o persoană cu dizabilități într-un film, aceasta e interpretată, de obicei, de un actor apt fizic. Mai mult, personajele cu dizabilități sunt definite, în general, de problemele lor fizice sau mintale în moduri superficiale sau stereotipe.

Dat fiind că unul dintre creatori susține că a avut probleme de sănătate mintală, te-ai aștepta ca *Inimă neagră ca noaptea* să se abată de la această tendință. Din nefericire, la ora actuală este, fără îndoială, unul dintre programele cu cele mai multe probleme din acest punct de vedere.

Aproape toate personajele au dizabilități „comice" de un tip sau altul. De la palpitațiile veșnice ale lui Inimioară la oasele care cad la întâmplare de pe scheletele soților Wyrdy-Grob, suntem invitați să râdem de stranietatea unor trupuri imperfecte. Mințile bolnave nu au nici ele o soartă mai bună: depresia și anorexia lui Albăcahârtia și episoadele probabil maniaco-depresive ale lui Drek sunt, de asemenea, zeflemisite. Despre Vierme și Coțofeni, în mod evident, singurele două personaje din clasa muncitoare, ni se sugerează că și-ar fi „provocat" singure boala: Viermele prin supraalimentare și Coțofeni prin furtul de obiecte prea grele pentru a fi ridicate. Bineînțeles, acest lucru se bazează pe stereotipul că săracii (infracționali) sunt singurii vinovați pentru boli precum obezitate sau durere cronică.

Limbajul folosit în întregul desen animat este consecvent problematic. Aproape că nu există episod în care un personaj să nu facă pe altcineva „nebunici" sau „oribiloc", în sensul de instabil mintal/urât. Cruzimea spontană este endemică: Drek profită de faptul că Inimioară nu are picioare pentru a-l șuta ca pe o minge de fotbal,

Coțofeni își bate joc de Albăcahârtia pentru că nu reușește să se adune și să se bucure de viața ei nefericită; toate aceste personaje râd de iluzia soților Wyrdy-Grob că vor rămâne sănătoși și frumoși, deși sunt reduși efectiv la niște mormane de oase.

N-ar fi exagerat să spunem că, așa cum vizitatorii sănătoși puteau să viziteze spitalul de boli mintale Bedlam din secolul al XVIII-lea pentru a-și bate joc și a-i agresa pe pacienți, și noi suntem invitați să ne batem joc de nefericiții rezidenți ai *Inimii negre ca noaptea.*

Strike se întinse după whisky, mai bău puțin, apoi dădu pagina și citi mai departe, ținând paharul în echilibru pe piept.

În partea de sus a paginii, Robin scrisese: *Cearta dintre Anomie și Edie după ce Anomie a redistribuit pe Twitter postarea despre dizabilități. A se observa implicarea Keei Niven.*

Strike își aminti, nu fără un mic efort, ce-i spusese Robin mai devreme despre fata care credea că Edie Ledwell îi furase ideile și le folosise în *Inimă neagră ca noaptea.*

Anomie @AnomieGamemaster
Analiză decentă a bizarei fascinații pe care Nesătula de Ledwell o are pentru dizabilități și urâțenie:

www.condeiuljustitiei/DeCelnimaNeagracaNoaptea...

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @AnomieGamemaster
Un detaliu amuzant suplimentar: fratele vitreg al Nesătulei de Ledwell are dizabilități. Se pare că mersul Lordului Wyrdy-Grob e inspirat de la el

---

Edie Ledwell @EdLedDeseneaza
Răspuns către @AnomieGamemaster
Asta e o minciună ordinară

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @EdLedDeseneaza
de unde ți-a venit ideea pentru mersul lui?

Edie Ledwell @EdLedDeseneaza
nu eu fac animația pentru Lordul Wyrdy-Grob, Josh o face

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @EdLedDeseneaza
sigur că da. Serios, te-ai gândit vreodată să nu mai minți?

Edie Ledwell @EdLedDeseneaza
Răspuns către @AnomieGamemaster
Nu e minciună și ar fi bine să-mi lași în pace prietenii și familia

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @EdLedDeseneaza
Spuse femeia care pretinde că nu are familie și care practic a rămas fără niciun prieten, pentru că le-a tras-o la toți

Edie Ledwell @EdLedDeseneaza
Răspuns către @AnomieGamemaster
Mănânci căcat

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @EdLedDeseneaza
Serios, continuă să insulți fanii pe net. Dă minunat

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @AnomieGamemaster @EdLedDeseneaza
O doare în cur de fani, nu-i pasă de altceva decât de £££ și de agenda ei dezgustătoare #abilitism

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @adevarataAlbacahartia @AnomieGamemaster @EdLedDeseneaza
Desenul ei mizerabil promovează ideea că persoanele cu dizabilități sunt „ceilalți" / rizibili / ciudați #durerecronica #abilitism

Yasmin Weatherhead @YazzyWeathers
Răspuns către @adevarataAlbacahartia @AnomieGamemaster @EdLedDeseneaza
și încă nu s-a întâlnit cu niciun grup cu dizabilități ca să discute despre îngrijorările valide ale fanilor #abilitism

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @YazzyWeathers @adevarataAlbacahartia @EdLedDeseneaza @condjustscrie @AnomieGamemaster
care e dizabilitatea ta? Că ești cât o balenă?

Însemnările lui Robin despre Condeiul Justiției se terminau aici. Strike puse jos paginile, își goli paharul de whisky, strivi țigara și apoi luă iar telefonul și începu să examineze pagina de Twitter a Keei Niven.

După ce observă cât de frumoasă era Kea, apăsă din greșeală cu degetul mare pe pagina ei de tumblr.

Strike, care nu mai auzise până atunci de tumblr, fu pe moment derutat de ceea ce vedea. Pagina Keei era plină de imagini și de texte scurte, unele repostate de pe alte conturi, altele scrise sau desenate de ea. În partea de sus apăreau o poză cu multe linguri din argint și legenda:

> Artistă cu dizabilități — modă, muzică și iubitoare de păsări — în clipa de față, viața înseamnă în mare parte a fi bolnav.
>
> *Sindrom de oboseală cronică — fibromialgie — tahicardie posturală — alodinie — am nevoie de mai multe linguri...*

Strike nu avea nici cea mai vagă idee de ce era nevoie de mai multe linguri și presupuse că era o poantă dintr-o carte sau dintr-un film cu care nu era la curent. Citi postarea Keei despre faptul că fusese obligată să se întoarcă acasă la mama, apoi începu să se uite la creațiile ei artistice, puternic influențate de anime. Erau multe repostări ale unor enunțuri despre boala cronică („pilula cel mai greu de înghițit e că există unele lucruri pe care puterea minții asupra materiei nu le poate repara", „nu e ușor să renunți la cine ar fi trebuit să fii") și o multitudine de citate, de regulă pe fundaluri pastel:

> Dacă înjunghii trupul, se vindecă, dar dacă ai vătămat inima, rana durează o viață — **Mineko Iwasaki**
>
> Când îi dai cuiva toată inima ta și el nu o vrea, n-o poți lua înapoi. A dispărut pentru totdeauna — **Sylvia Plath**
>
> Toate schimbările trec ca un vis,
> Nu cânt, nici rugă nu am înălțat,
> Tu ești asemenea unui otrăvitor copac
> Ce viața mi-a furat — **Elizabeth Siddal**

Strike continuă să citească până când dădu peste câteva texte scurte scrise chiar de Kea.

Mama mea, o femeie care crește papagali și e alergică la pene, se plânge de deciziile mele personale proaste. Bine, Karen.

Puțin mai jos:

E în regulă să nu „lucrezi" sau să nu „reușești". A te simți vinovat că nu ai putut să faci vreuna dintre ele este rezultatul internalizării capitalismului.

E în regulă să ceri înlesniri. Evaluarea ta referitoare la nevoile propriului corp n-ar trebui să depindă de cât de „bolnavă" cred alții că ești.

E în regulă să folosești un dispozitiv care să te ajute să te deplasezi dacă asta îți face viața mai ușoară, chiar dacă el nu ți-a fost prescris sau recomandat de doctor.

Privirea lui Strike se îndreptă fără să vrea spre sertarul în care ținea bastonul pliabil pe care i-l cumpărase cândva Robin, când piciorul amputat îl deranja atât de tare, că abia mai putea să meargă. Nu-i plăcea să-l folosească, în primul rând pentru că bastonul adăuga încă un element ieșit din comun la o înfățișare deja deosebită și în pericol de a deveni prea ușor de recunoscut și în al doilea rând pentru că stârnea niște întrebări și o compasiune pe care, în general, el nu le considera binevenite.

Închise pagina de tumblr a Keei, pe care o găsise neplăcut de insipidă, și rămase întins în pat încă un minut, privind în tavan, fără să facă nicio mișcare, după care se ridică și șchiopătă spre baie. În timp ce făcea pipi, își aminti că Charlotte îi dăduse și ea cândva un baston: vechi, din ratan, cu mâner de argint. Charlotte susținuse că fusese al străbunicului ei, dar cine putea ști dacă asta era adevărat; era la fel de posibil să fi fost cumpărat dintr-un magazin de antichități. În orice caz, bastonul fusese inutil; mult prea scurt pentru Strike, iar când se despărțiseră ultima oară Charlotte îl luase înapoi.

Privind fix peretele băii și așteptând ca vezica să i se golească, Strike simți că era pe punctul de a născoci un aforism despre ceea ce părea atractiv în vremuri dificile față de nevoile reale ale unui om, ce avea cu adevărat valoare față de ceea ce costa mult, dar creierul lui obosit, încetinit și mai mult de alcool, refuză să producă expresii spirituale. Prin urmare, se orientă spre chestiuni mai practice ca scoaterea piciorului fals, ungerea cu cremă a capătului ciotului și prăbușirea în pat.

30

Dar dacă-mi pot păcăli inima cu vechea alinare,
că dragostea poate fi uitată,
nu e mai bine?

Adah Isaacs Menken, *Eu însămi*

Șampania și discuția cu Ilsa o binedispuseseră pe moment pe Robin, dar acum, când se îndrepta spre casă într-un taxi, simți că se întristează iar. Valurile de șoc care însoțiseră descoperirea că Strike avea o relație continuau s-o lovească în plexul solar. Ilsa încercase să-i ofere speranță: speranța că Strike se va schimba în mod miraculos și va dori o relație adevărată cu femeia pe care o numea cel mai bun prieten al său, dar asta ar fi periclitat agenția și viața spartană și autosuficientă din apartamentul de la mansardă pe care el nu dăduse niciodată vreun semn că ar vrea s-o schimbe cu o existență mai puțin singuratică. Poate că Ilsa îl știa pe Strike de mai mult timp, dar Robin bănuia că ea îl cunoștea pe bărbatul care era Strike acum mai bine decât Ilsa. Indiferent dacă Ilsa avea sau nu dreptate în privința motivelor pentru care el își ascunsese relația cu Madeline, aceasta izvora dintr-un obicei al compartimentării autoprotectoare la care Robin se îndoia că Strike ar fi renunțat vreodată.

Privind pe geam la magazinele întunecate pe lângă care trecea taxiul, unele având încă aprinsă firma de neon deasupra vitrinelor opace, Robin își spuse *trebuie să încetezi să-l mai iubești. E foarte simplu.*

Dar habar nu avea cum să facă asta. Cu fostul ei soț venise de la sine: iubirea fusese erodată lent de o incompatibilitate ascunsă de circumstanțe, până când, în cele din urmă, Robin își dăduse seama că ea nu mai exista și trădarea lui o eliberase.

Ca și cum ar fi răspuns gândurilor ei, la radio se auzi *Wherever You Will Go* de The Calling. Fusese melodia ei și a lui Matthew, primul dans la nunta lor, și chiar dacă încercă să se amuze pe seama coincidenței,

Robin simți usturimea lacrimilor. Melodia încă nu se terminase când ea fugise de pe ring pentru a-l urma pe Strike, care plecase de la nuntă, stabilind astfel tonul (sau cel puțin așa i se părea acum, privind retrospectiv) scurtei și condamnatei sale căsnicii.

Run away with my heart,
Run away with my hope,
Run away with my love...[1]

— Ridicol, șopti Robin către sine, ștergându-și lacrimile.

Apoi făcu exact ceea ce făcuse și partenerul ei în urmă cu o oră: se apucă se lucreze, considerând că munca e un refugiu mai bun decât băutura.

Deschise Twitter și văzu că avea două noi mesaje directe de la potențialul ei flirt, @jbaldw1n1>>.

@jbaldw1n1>>
nici măcar nu răspunzi?

@jbaldw1n1>>
atunci du-te dracu de curvă snoabă și nenorocită

Închise mesajele directe, verifică feed-ul de Twitter al lui Anomie și văzu un tweet nou, postat în timp ce ea era la restaurant.

Anomie
@AnomieGamemaster

Cam atât de mult îi pasă „protectorului flăcării" de Inimă neagră ca noaptea și de fanii lui

> **Grant Ledwell**
> @gledwell101
>
> Un scurt mesaj pentru a mulțumi fanilor pentru condoleanțele lor.
>
> Familia lui Edie Ledwell este dedicată dezvoltării și protejării #Inimacanoapteaneagra așa cum și-ar fi dorit Edie.

23:15 10 aprilie 2015

---

[1] „Să fug cu inima mea/ Să fug cu speranța mea/ Să fug cu iubirea mea...", în limba engleză în original.

Robin petrecuse deja suficient de mult timp în lumea fanilor *Inimii negre ca noaptea* ca să poată prezice tumultul provocat de cuvintele lui Grant repostate de Anomie.

DrekESpiritulMeuAnimal@joacajoculluiDrek
Răspuns către @AnomieGamemaster @gledwell101
Dobitocu nu știe nici măcar titlul corect
😂😂😂😂😂😂😂

Belle @Hell5!Bell5!
Răspuns către @AnomieGamemaster @gledwell101
încearcă să-ți dai seama care e titlul corect cretinule

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @AnomieGamemaster @gledwell101
hei, Grant, nevastă-ta seamănă cu ce rămâne în găleată după liposucție

---

Inima Neagra @sammitchywoo
Răspuns către @AnomieGamemaster @gledwell101
noi îl ascultăm pe Josh nu pe tine. În primul rând, el știe titlul #nuMaverick #alaturideJosh

---

Zozo @inimaneagra28
Răspuns către @AnomieGamemaster @gledwell101
omfg josh postează iar . Josh îi roagă pe oameni , să nu atace familia Ledwell

> **Josh Blay** @adevaratulJoshBlay
> Răspuns către @AnomieGamemaster
> Te rog lasă în pace familia Ledwell. Te rog încetează.

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @inimaneagra28 @adevaratulJoshBlay @AnomieGamemaster @gledwell101
nu e el, acum e legumă. tre să fie vreun bou de la PR de la Maverick

Dungi portocalii proiectate de stâlpii de iluminat alunecau pe bancheta taxiului și pe ecranul telefonului lui Robin. Simțind o repulsie

subită față de Twitter, închise aplicația și încercă, în schimb, să intre în *Jocul lui Drek,* dar nu reuși. În timp ce se uita cum Inimioară zâmbește și dă din umeri, conchise că Strike avea dreptate: Anomie nu voia pe nimeni nou în joc în clipa asta.

Apoi, dintr-odată, găsi soluția la problema lor de parcă i-ar fi fost șoptită la ureche de una dintre devele amintite de Allan Yeoman. Aveau să intre fiind cineva care *nu* era nou. Robin încercă să-și amintească orarul acelei nopți, în timp ce un val subit de adrenalină îi împrăștia depresia. Barclay îl supraveghea pe Cardew și Shah îl fila pe Montgomery, așa că Midge trebuia să fie cu Degete. Apăsă numărul lui Midge, care răspunse la al doilea țârâit.

— Care e treaba?

— Ah, bun, ești trează.

— Da, sunt încă în Belgravia cu o grămadă de idioți.

— Midge, am nevoie de o favoare. Agenția o să-ți ramburseze banii, dacă e cazul.

— Spune.

— Nici eu, nici Strike n-am reușit să intrăm în jocul lui Anomie. Pare că nu primesc pe nimeni nou. Așa că mă întrebam...

— Robin, sper că nu te gândești la ce mă gândesc eu.

— Ba cred că da.

În fața taxiului, o mașină de poliție oprise lângă ceea ce părea a fi scena de după o bătaie. O gașcă se adunase în fața unui bar, iar un bărbat stătea pe jos și își oblojea capul. Trotuarul din jurul lui era plin de cioburi.

Robin o auzi pe Midge gemând.

— Fir-ar să fie, Robin.

— Beth încă mai juca jocul când v-ați despărțit?

— Nu la fel de mult. Cred că începuse să se plictisească de el.

— Ei, spuse Robin, asta e oarecum ideal din punctul nostru de vedere.

— Poate din punctul *vostru* de vedere, dar eu speram să nu mai vorbesc niciodată cu ea.

— Există ceva ce am putea să-i oferim noi în schimbul datelor ei de logare?

Urmă o pauză mai lungă.

— *Voi* nu, spuse Midge în cele din urmă, dar *io* cred că da.

— N-aș vrea să fie ceva care să te facă să te simți inconfortabil, spuse Robin, încrucișând degetele de la mâna cu care nu ținea telefonul.

— N-o să mă facă să mă simt inconfortabil, doar o să mă scoată din minți să-i dau ce vrea.

— Ce anume?

— Când ne-am despărțit, eu am păstrat o oglindă de colecție. Beth e nebună după chestia aia.

— Ți-am putea cumpăra una nouă, sugeră Robin.

— Nu vreau una nouă, o urăsc, spuse Midge oftând. Am păstrat-o doar pentru că ea o voia al naibii atât de mult și eu o plătisem. Bine, să văd ce pot să fac.

— Midge, nici nu știu cum să-ți mulțumesc, spuse Robin, acum toată un zâmbet.

După ce Midge închise și în ciuda faptului că tocmai ieșise din aplicație, Robin deschise iar Twitter-ul.

Răspunsurile la repostarea de către Anomie a nefericitei greșeli făcute de Grant continuau să se reverse.

Soph Spărgătorul @InimaNeagraSuntEu
Răspuns către @AnomieGamemaster @gledwell101
dacă cretinul ăla nenorocit e la conducere
#InimaNeagracaNoapteaeTerminata

Fratele Ultimei Thule @UltimaFra88
Răspuns către @AnomieGamemaster @gledwell101
#AducetiInapoipeWallycaDrek

Algernon Gizzard Esq@Gizzard_Al
Răspuns către @AnomieGamemaster @gledwell101
Hei, Anomie, data viitoare ar trebui să-l omori pe Grant

31

Șobolanul e cel mai concis chiriaș.
Bani neplătind, —
Și-și neagă obligația,
Comploturi urzind.

Emily Dickinson, *Șobolanul*

Chaturi din joc între toți cei opt moderatori ai *Jocului lui Drek*

<Canal al moderatorilor>

<10 aprilie 2015 23:29>

<Anomie, VilePechora, Albacahartia, Demon1, Inimoasa, Vierme28>

Anomie: bun, e toată lumea aici?

Vierme28: Morehouse nu e

Inimoasa: nici LordDrek nu e

Anomie: bine o să așteptăm pentru că vreau să audă toată lumea asta

Anomie: ați văzut toți ce a făcut Grant pe Twitter?

<Un nou canal privat a fost deschis>

<10 aprilie 2015 23:29>

<Morehouse invită pe Anomie>

>

>

>

>

>

>

>

>

<Un nou canal privat a fost deschis>

<10 aprilie 2015 23:29>

<LordDrek invită pe VilePechora>

LordDrek: ce dracu e în neregulă cu tine?

LordDrek: ești beat?

>

>

<VilePechora s-a alăturat canalului>

VilePechora: care e treaba?

VilePechora: că a greșit titlul? da

Vierme28: dar josh nu vrea să — l adacăm

VilePechora: ce înseamnă „adacăm"?

Vierme28: ?

Demon1: dispari și las-o în pace pe Vierme, VilePechora

Inimoasa: sigur Josh e mult mai bine dacă postează pe Twitter

Demon1: poate pune o asistentă sau pe altcineva să posteze pentru el

Demon1: hai mai repede, Anomie, nu ne ține în suspans, nu suntem la X Factor, ce dracu

Vierme28: lol

>

>

>

Inimoasa: e groaznic Grant Ledwell o să aibă atât de multă putere asupra INN și el nici măcar nu știe titlul corect

Inimoasa: dumnezeu știe cum o să fie filmul dacă el e la conducere

>

<Anomie s-a alăturat canalului>

Anomie: e o întâlnire pe canalul moderatorilor, vino și tu

Morehouse: de ce nu i-ai dat afară pe VilePechora și pe LordDrek așa cum ai spus că o să faci?

Anomie: am spus că o să-i cercetez

Anomie: asta am și făcut și nu sunt din Înjumătățirea

Morehouse: cum i-ai cercetat?

Anomie: i-am chestionat

Morehouse: fir-ar al naibii, te așteptai să mărturisească?

Morehouse: am luat logările din urmă. Niciunul nu era aici când a avut loc crima.

Anomie: Nici tu nu erai și nu văd pe nimeni care să te acuze că ai omorât-o pe Ledwell

Morehouse: ce-au spus despre dosarul ăla?

Anomie: ei au crezut că totul e adevărat

LordDrek: ești băut?

>

VilePechora: lol da

LordDrek: ce dracu crezi că faci când zici asta pe Twitter?

VilePechora: zic ce?

LordDrek: ca Anomie să-l omoare apoi pe Grant Ledwell

LordDrek: nu trebe să ne facem cunoscută prezența în jocul ăsta, fir-ar al dracu

LordDrek: și nu e nevoie să fii geniu ca să-ți dai seama ce e cu „Al Gizzard"

VilePechora: ești paranoic

LordDrek: nu sunt, tocmai am vorbit cu Eihwaz. A fost intervievat în după-amiaza asta de sticleți.

VilePechora: căcat de ce?

LordDrek: am fost fie infiltrați, fie hackuiți iar, pentru că din ce l-au întrebat e evident că îl suspectează că el a făcut bomba

Demon1: n-o să fie doar el la conducere, mai e și Josh

Vierme28: Maverik ar trebui să se întâlnească cu fanii , și să asculte ce credem noi că ar trebui să se întâmple cu filmul

Inimoasa: da

Albacahartia: dar asta n-o să se întâmple niciodată

<LordDrek s-a alăturat canalului>

LordDrek: scuze că am întârziat, abia am ajuns acasă de la muncă

Inimoasa: salut LordDrek xxx

LordDrek: salut Inimoaso

Anomie: bun, sunteți toți aici?

Anomie: bine, deci, incidentul cu titlul al lui Grant Ledwell dovedește doar că nu mai are rost să ne purtăm frumos

Demon1: până acum te-ai purtat frumos, nu-i așa?

Anomie: e timpul să începem să-i terorizăm pe Grant Ledwell și pe nenorociții ăia de la Maverick

Morehouse: aiurea, încercau să-i atâțe pe fani împotriva lui Ledwell și să-i facă s-o hărțuiască

Anomie: N-au spus altceva decât ce gândesc majoritatea fanilor. A fost o vacă mercenară. Tu ești obsedat de nenorocita aia de Înjumătățire.

Morehouse: fir-ar al naibii, ar trebui să fii și tu

Anomie: Vino pe canalul moderatorilor, le spun planul meu pentru Comic Con

Morehouse: la dracu cu planul tău, n-am terminat de discutat despre asta

<Anomie a părăsit canalul>

<Morehouse a părăsit canalul>

<Canalul privat a fost închis>

VilePechora: probabil boul ăla a dat din gură la crâșmă despre explozibili sau ceva

LordDrek: indiferent ce-a făcut, n-am nevoie ca tu să faci legătura public între numele tău din Înjumătățirea și jocul ăsta

>

>

>

>

VilePechora: bun am șters tweetul

LordDrek: șterge tot contul, idiotule!

<VilePechora a părăsit canalul>

<LordDrek a părăsit canalul>

<Canalul privat a fost închis>

Demon1: cum?

Anomie: avem nevoie de cât mai mulți oameni care să apară la Comic Con purtând tricouri cu Jocul lui Drek

Anomie: să le demonstrăm că jocul ăsta e epicentrul lumii fanilor

Anomie: și orice tentativă de a ne bloca o să însemne o ripostă masivă împotriva lor și a filmului lor de căcat

<Morehouse s-a alăturat canalului>

Vierme28: dar cum păstrăm reugla 14 dacă suntem toți acolo ?

Anomie: fără nume, fără detalii personale și măști

LordDrek: sexy. E ca la o orgie de swingeri

Inimoasa: lol

Morehouse: eu vreau să vorbim despre Înjumătățirea

Anomie: Morehouse ia o pauză, fir-ar al dracu

Morehouse: eu cred că avem doi membri ai Înjumătățirii aici și vreau să dispară dracului din jocul ăsta și să nu se mai întoarcă

<Un nou canal privat a fost deschis>

<10 aprilie 2015 23:37>

<Inimoasa invită pe Morehouse>

>

LordDrek: înțeleg că te referi la VilePechora și la mine?

Morehouse: corect

LordDrek: am avut o discuție cu Anomie despre asta și el înțelege că a fost o greșeală nevinovată

Morehouse: pe dracu

VilePechora: așa a fost

VilePechora: nici n-am știut ce e Înjumătățirea până când nu ne-a explicat Anomie

VilePechora: e foarte informat despre dark net și așa

VilePechora: noi credem că a folosit bitcoini ca să cumpere maceta și taserul

Vierme28: cum poți să glumești despre asta ?

Demon1: du-te dracu VilePechora!

Demon1: un om a fost omorât și tu faci glume nenorocite

Inimoasa: Morehouse, dragule, te rog nu face asta.

Inimoasa: e exclus ca LordDrek să fie în Înjumătățirea!

Inimoasa: te rog nu-i spune lui Anomie că știu asta, pentru că am încălcat regula 14, dar LordDrek e negru!

Inimoasa: deci cum ar putea să fie suprematist alb?!

>

>

>

>

Inimoasa: Morehouse?

>

>

>

>

>

<Inimoasa a părăsit canalul>

<Canalul privat a fost închis>

<Un nou canal privat a fost deschis>

<10 aprilie 2015 23:41>

<LordDrek invită pe VilePechora>

<VilePechora s-a alăturat canalului>

Demon1: Morehouse are perfectă dreptate, dacă ar fi fost o greșeală nevinovată v-ați fi ascuns sub o piatră după ce s-a întâmplat cu Ledwell și Blay dar voi vă afișați pe aici și râdeți de asta. Eu nu cred că a fost o greșeală

<Demon1 a părăsit canalul>

Anomie: te-ai împăcat cu Demon1, nu-i așa, Morehouse?

Anomie: aveți iar mici chaturi pe canale private tihnite, ca în vremurile bune?

Morehouse: poți să-i păstrezi pe LordDrek și VilePechora sau poți să mă păstrezi pe mine, Anomie.

<Morehouse a părăsit canalul>

>

>

>

>

>

>

LordDrek: uite, dacă prezența noastră strică jocul pentru toți ceilalți, noi ne retragem

<Un nou canal privat a fost deschis>

<10 aprilie 2015 23:46>

<Albacahartia invită pe Morehouse>

Albacahartia: ești eroul meu

<Morehouse s-a alăturat canalului>

Albacahartia: e ceea ce noi ceilalți ne-am temut prea tare să spunem.

LordDrek: TACI DRACU DIN GURĂ IMEDIAT

LordDrek: nu glumesc

LordDrek: spune-mi adevărul: ai vorbit cu Anomie despre bitcoini?

>

>

VilePechora: da, puțin

LordDrek: dobitoc prost ce ești

LordDrek: ce ți-am spus eu când am început treaba asta? Suntem doar doi tocilari amărâți care sunt obsedați de un desen nenorocit

LordDrek: despre ce i-ai mai dat instrucțiuni?

VilePechora: nimic

LordDrek: păi nu avem nevoie ca boul ăla de Morehouse să vorbească la poliție despre noi

LordDrek: așa că taci dracu din gură și fă ca mine

>

>

>

Inimoasa: nu vorbi prostii! Morehouse e ridicol!

LordDrek: dar e cocreator

LordDrek: noi suntem doar doi tâmpiți care au crezut că Jocul lui Drek e mișto

VilePechora: da

Inimoasa: Anomie, spune-le că noi știm că nu e adevărat!

LordDrek: dacă mâine nu o să mai putem intra aici, e ok, o să știm că s-a votat să fim dați afară.

<LordDrek a părăsit canalul>

<VilePechora a părăsit canalul>

Inimoasa: ce nebunie!

Inimoasa: Anomie, tu știi că au făcut doar o greșeală!

Inimoasa: doar n-o să-l lași pe Morehouse să te șantajeze?

Anomie: bineînțeles că nu

Inimoasa: dacă am vota, Morehouse e singurul care ar vota împotriva lor

Inimoasa: tu n-ai vota împotriva lor, nu-i așa, Vierme?

Morehouse: Sau ei, sau eu, și Anomie are nevoie mult mai mult de mine decât de ei.

Morehouse: N-ar fi putut să facă nimic din toate astea fără mine. E un programator de doi bani.

Morehouse: în clipa asta sunt suficient de furios ca să-ți spun cine e.

Albacahartia: nu face asta

Albacahartia: te-ai urî singur după aceea

Albacahartia: e în continuare prietenul tău

Morehouse: oare

Albacahartia: mi-ai spus că sunteți foarte apropiați

Morehouse: nu în ultimul timp

>

Morehouse: uneori cred că el a făcut-o

Albacahartia: ce?

Morehouse: Tu ce crezi?

>

Albacahartia: fii serios

Albacahartia: e o nebunie

Albacahartia: de ce-ar fi făcut asta?

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

LordDrek: dacă aflu că ai făcut pe șmecherul pe-aici și i-ai spus lui Anomie cum să cumpere chestii fără să poată fi urmărit

VilePechora: n-am spus

LordDrek: sper, fir-ar a dracu

VilePechora: nu

>

LordDrek: ne vedem mâine la mama și tata

Vierme28: nu știu

Inimoasa: Vierme, nu-i putem da afară!

Anomie: ce înțelegi prin plural, Inimoaso?

Inimoasa: înțeleg toți moderatorii.

Anomie: nu-mi amintesc ca tu să fi creat jocul ăsta

Inimoasa: știu, n-am vrut să sugerez asta, Scuze, Anomie.

>

Vierme28: dar ce au făcut Lorddrek și Vile-Pechora a fost ciudat

Vierme28: dosarul ăla cu chestii pe care ni l — au arătat și nimic nu era adevărat

Inimoasa: a fost o greșeală

Vierme28: dar de unde avaeu e-mailurile alea ?

Inimoasa: doar pentru că Ledwell nu era Anomie asta nu înseamnă că e-mailurile nu erau reale

Vierme28: știu că îți place foarte mult Lorddrek dar dacă au falsificat chestiile ălea ?

Morehouse: nu-i pasă efectiv de nimic altceva decât de Jocul lui Drek

Morehouse: să fie la conducerea jocului și să fie lider al fanilor pe Twitter

Albacahartia: ăsta nu e un mobil

Morehouse: pentru o persoană normală, nu

>

>

Morehouse: bun uită că am spus asta

Morehouse: doar că în ultimul timp Anomie îmi lasă o impresie foarte stranie

Morehouse: cum se mai simte mama ta?

Albacahartia: bine

Albacahartia: a făcut trei ședințe de chimio

Albacahartia: a început să-i cadă părul

Albacahartia: numai să funcționeze

Morehouse: da. Țin pumnii

Albacahartia: xxx

>

>

LordDrek: și mai vorbim acolo

<LordDrek a părăsit canalul>

<VilePechora a părăsit canalul>

<Canalul privat a fost închis>

Inimoasa: ah dispari Vierme

<Vierme28 a părăsit canalul>

Inimoasa: ah pentru numele lui dumnezeu

>

>

>

>

>

Inimoasa: Anomie?

Anomie: ce?

Inimoasa: ce-o să faci cu LordDrek și Vile?

>

>

>

>

>

Anomie: asta e treaba mea. Dar Vierme are dreptate, *chiar* pari să-l placi pe LordDrek o grămadă

Inimoasa: nu e adevărat!

Inimoasa: adică, îmi place în același mod în care îmi place de voi ceilalți

Anomie: deci n-ai încălcat regula 14?

>

>

>

>

>

>

Albacahartia: ascultă, știu că o să ți se pară superanxios

Albacahartia: dar nu ai chaturi cu Demon1 de care eu nu știu, nu?

Morehouse: nu bineînțeles că nu. De ce întrebi?

Albacahartia: Din cauza a ce a spus Anomie pe canalul moderatorilor cu „canale private tihnite".

Albacahartia: Adică dacă ai fi bi asta n-ar conta pentru mine

Morehouse: nu sunt bi, sunt hetero și n-am vorbit cu Demon1 pe un canal privat de peste un an

Albacahartia: bine! din ce spun oamenii pe aici, pare că lui Demon1 îi plăcea de tine

Morehouse: categoric nu, nu în sensul ăsta.

Inimoasa: nu, bineînțeles că nu!

>

>

>

>

Anomie: Vierme28 ar fi trebuit să modereze în seara asta

Inimoasa: știu

Anomie: dat fiind că tu ești cea căreia i-a venit ideea de a-i ordona să plece, poți să faci tura de noapte în locul ei

Inimoasa: Anomie, nu pot, trebuie să mă trezesc devreme!

Anomie: consideră asta un reminder că nu tu dai ordine aici. Eu dau ordine.

Inimoasa: te rog, Anomie, trebuie să mă trezesc la 6!

Anomie: ghinion

<Anomie a părăsit canalul>

>

<Morehouse a părăsit canalul>

>

Albacahartia: mai vreau să te întreb ceva, dar mi-e frică să nu-ți pierzi cumpătul

Morehouse: întreabă

>

Albacahartia: ai o dizabilitate?

>

>

>

>

Morehouse: de ce mă întrebi asta?

>

>

Albacahartia: Mouse, pentru mine n-ar conta deloc dacă ai avea

Morehouse: ce te face să crezi că aș avea?

Albacahartia: ei Demon1 a zis asta mai demult

<Morehouse a părăsit canalul>

32

Iar observațiile noastre vorbeau
De litere și arte,
Viață și om. Mândri stăteam, noi doi, la înălțime,
În obiectivitate întronați;
Abia prieteni, nu iubiți (amândoi împotrivă),
Ci filosofi asexuați și precauți.

Amy Levy, *Filosofie*

În cele cinci zile care trecură până când Strike și Robin s-au văzut din nou, comunicară doar prin SMS-uri și e-mailuri. Prin e-mail o anunțase Strike pe Robin că agenția acceptase un caz nou: descoperirea a ceva care să-l discrediteze pe Jago Ross, ceva care să poată fi folosit împotriva lui pentru a preveni târârea lui Strike în procesul de divorț al soților Ross. Cum Strike nu îi spuse lui Robin de ce Jago l-ar suspecta că el și Charlotte avuseseră o aventură, Robin primi material proaspăt pentru speculații dureroase și, deși recent recunoscuse față de sine însăși că era posibil să fie îndrăgostită de partenerul ei de afaceri, nu simțise niciodată mai multă simpatie pentru femeile pe care Strike le enerva, cum spusese Ilsa. În mod normal, l-ar fi sunat să discute despre noul detaliu pe care Ryan Murphy i-l dăduse la telefon — comportamentul straniu al telefonului lui Edie Ledwell, care călătorise din Cimitirul Highgate până în apropierea unui iaz din Hampstead Heath după moartea proprietarei lui —, dar decise să-i transmită informația în e-mailul de răspuns.

Între timp, Strike se găsea în poziția destul de familiară de a simți că viața lui devenise un lung șir de cereri emoționale pe care el nu reușea să le satisfacă și de solicitări fizice cărora abia le făcea față. Tendonul continua să-și facă de cap și, deși îl ungea cu alifie de două ori pe zi, capătul piciorului amputat rămânea inflamat. Deoarece el era de vină că la volumul de muncă al agenției se adăugase o misiune suplimentară, încerca să acopere cât mai multe ore posibile, pentru a-i elibera pe Dev

și pe Midge pentru investigația Ross. Asta însemna nu numai că îi era imposibil să-și scoată proteza și să se odihnească cu un pachet de gheață pe capătul ciotului, cum știa că i-ar fi recomandat specialistul, dar fusese obligat să refuze invitații atât din partea lui Madeline, care avea bilete la *La fille mal gardée* la Royal Opera House, cât și din partea lui Lucy, care se așteptase ca el să-și petreacă weekendul în casa ei din Bromley împreună cu unchiul Ted, recent îndoliat. Niciuna nu-și ascunsese dezamăgirea și neplăcerea când le spusese că trebuie să lucreze, iar Strike, căruia îi păsa mult mai puțin de balet decât de unchiul lui, își făcuse măcar timp să bea o cafea pe fugă cu Ted, înainte ca acesta să se întoarcă în Cornwall.

Ieșirile cu nepotul lui preferat fuseseră și ele amânate pentru moment. Apropierea crescândă dintre Strike și Jack era o surpriză la fel de mare pentru el ca și pentru sora lui. Avusese puține contacte din proprie inițiativă cu cei trei fii ai lui Lucy înainte ca Jack să fie spitalizat, când Strike trebuise să le țină locul părinților blocați în Italia. Din acea întâmplare traumatică se născuse o legătură complet neprevăzută care se întărise de-a lungul următorilor ani. Lui Strike îi lipseau în mod sincer ieșirile cu Jack, în care, de obicei, mergeau să vadă tot felul de chestii militare, un subiect care îi pasiona pe amândoi. Cum Jack avea acum propriul telefon mobil, își trimiteau ocazional glume sau informații despre care credeau că l-ar putea interesa pe celălalt. Jack îi spusese recent unchiului că proiectul lui cu Primul Război Mondial avea să aibă ca temă Bătălia de la Neuve Chapelle din 1915 (unde Royal Military Police, în care servise și Strike, iar Jack aspira să intre, jucase un rol decisiv). Cum el era cel care îi povestise lui Jack despre Bătălia de la Neuve Chapelle, Strike se simți în mod indirect mândru, un sentiment cu care nu era obișnuit, și se întrebă, timp de câteva minute, dacă acest tip de emoție explica dorința oamenilor de a procrea, dorință pe care el personal nu o simțise niciodată.

În această tensiune generală, Strike își dădu seama miercuri seara că două dintre cele trei date propuse de sora lui vitregă, Prudence, pentru o posibilă întâlnire trecuseră deja. Îi scrise un e-mail grăbit în care își cerea scuze pentru că nu răspunsese mai devreme, spunându-i în mod sincer că era extrem de ocupat și, oarecum nesăbuit, că va încerca să ajungă la a treia dată sugerată de ea.

Când îl luă pe Strike de la birou, joi la amiază, Robin văzu în oglinda retrovizoare a vechiului ei Land Rover că acesta șchiopăta. Cum Strike nu reacționa niciodată prea bine la întrebările despre piciorul lui și pentru că, oricum, în clipa aceea simțea destul de multă ranchiună față de el, Robin nu făcu niciun comentariu.

— Tocmai m-a sunat Katya, spuse Strike, străduindu-se să nu facă nicio grimasă în timp ce se suia în Land Rover. Locația întâlnirii s-a schimbat. Vrea să mergem la ea acasă, nu la cafenea, pentru că fiica ei nu se simte bine și nu merge la școală. Lisbourne Road din Hampstead. Pot să te ghidez eu.

— Bine, spuse Robin rece, pornind. Chestiile alea de pe bord sunt pentru tine să te uiți la ele. Cred că am găsit frăția aia despre care l-a întrebat poliția pe Wally Cardew și am mai aflat ceva despre telefonul lui Edie care ar putea fi relevant.

Strike scoase foile de hârtie din dosarul de plastic. Prima era un print de pe o pagină de internet.

Frăția Ultimei Thule
(FRULT)

„Niciodată omul să nu miște un pas în calea lui,
făr-ale sale arme de război;
căci șovăitoare e cunoașterea acelui timp
când pe drum va fi nevoie de o lance."

Hávamál

Frăția Ultimei Thule are ca scop apărarea valorilor civilizate comune națiunilor europene nordice: justiție, puritate rasială, valori iluministe și suveranitate națională. Subscriem idealurilor vikinge ale forței, solidarității și frăției. Trăim în conformitate cu legile și maximele formulate în Hávamál. Credem că feminismul și legalizarea homosexualității au subminat în mod dezastruos atât familia tradițională, cât și societatea în ansamblul ei. Credem că multiculturalismul a eșuat. Susținem repatrierea evreilor și a altor grupuri etnice neautohtone din toate națiunile nordice.

Ultima Thule

Ultima Thule a fost numele dat în Antichitate unui teritoriu din nordul extrem, un loc aflat la capătul lumii cunoscute. Ultima Thule era capitala Hiperboreei — ținutul de dincolo de vântul nordic. Unele descoperiri arheologice recente confirmă faptul că hominizii care au populat prima oară regiunile boreale erau originari din nordul îndepărtat. Locul de naștere al raselor nordice nu e Africa, ci Ultima Thule.

Credință

Frăția Ultimei Thule practică credința străveche a odinismului. Odinismul este o religie străveche a raselor nordice, complet necoruptă de influența evreiască.

Publicații

FRULT scoate în mod regulat lucrări scrise pe chestiuni vitale, la ordinea zilei. Fondatorul frăției, Heimdall, a publicat două cărți: **Hávamál pentru omul modern** și **Recuperarea masculinității**.

Frăția

FRULT acceptă doar membri de sex masculin. Noii frați trebuie recomandați de doi membri existenți. Pentru alte detalii, luați legătura cu heimdall@#F_R_U_L_T.com

Întâlniri

FRULT se întrunește regulat pentru adunări politice și ședințe odiniste.

Urmăriți FRULT pe Twitter la **@#f_r_u_l_t** și pe Reddit **r/Fratiaultimei thule**

— Am găsit-o ieri, spuse Robin cu ochii la drum, prin intermediul tweeturilor de pe pagina următoare. Sunt de acum trei ani. Membrii nu se sfiesc să spună că fac parte din Frăție. Mulți au „FRULT" sau „ULT" în numele de utilizatori.

După cum o demonstrau tweeturile, Wally Cardew intrase în atenția Frăției după videoul cu „Prăjiturele" din cauza căruia fusese dat afară din *Inimă neagră ca noaptea*.

Fratia Ultimei Thule
@#F_R_U_L_T

Efectiv cel mai amuzant lucru pe care o să-l vedeți anul acesta.

www.YouTube/DrekFacePrajiturele

21:06 12 martie 2012

arlene @reginaarlene
Răspuns către @#F_R_U_L_T
dacă vi se pare amuzant să vă bateți joc de holocaust sunteți dezgustători

SQ @#F_R_U_L_T_Quince
Răspuns către @reginaarlene @#F_R_U_L_T
își bat joc de toți ultragiații ăștia care vor să disciplineze fiecare glumă nenorocită, proasto

Wally Cardew @Wally_Cardew
Răspuns către @#F_R_U_L_T_Quince @reginaarlene @#F_R_U_L_T
Exact. Facem mișto de stângiștii care văd nazism peste tot.

Strike dădu pagina.

Anomie
@AnomieGamemaster

Nesătula de Ledwell e pe punctul de a-l concedia pe @Wally_Cardew ca Drek. Aud că @adevaratulJoshBlay nu vrea să-l vadă plecat.

Semnați petiția de mai jos pentru #PastratilpeWallyDrek

https://change.org/PastratilpeWallyDrek

19:27 15 martie 2012

Zozo @inimaneagra28
Răspuns către @AnomieGamemaster
Nuuuuuuuuuuuuuuuuuu #PastratilpeWallyDrek

Terence Ryder @Ultima_Thule_14
Răspuns către @AnomieGamemaster
Sper că nu e adevărat, la dracu #PastratilpeWallyDrek

Condeiul Justitiei @condjustscrie
Răspuns către @AnomieGamemaster
Nu am fost de acord cu multe dintre lucrurile făcute de Ledwell dar ca să fiu sincer cred că @Wally_Cardew nu prea i-a lăsat de ales.

Algernon Gizzard Esq @Gizzard_Al
Răspuns către @condjustscrie @AnomieGamemaster
Dispari dracu lingău liberal ce ești. Wally e efectiv singurul lucru bun din desenul ăla de căcat

Condeiul Justitiei @condjustscrie
Răspuns către @Gizzard_Al @AnomieGamemaster
sigur, dacă prin „bun" vrei să spui „efectiv nazist"

Wally Cardew @Wally_Cardew
Răspuns către Anomie @AnomieGamemaster
E prima oară când aud că sunt dat afară.

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @Wally_Cardew
Îmi pare rău că eu îți dau vestea. Devii prea celebru pentru #NesatuladeLedwell. Nu acceptă ca altcineva s-o pună în umbră.

Regele Ultimei Thule @Heimd&ll88
Răspuns către @Wally_Cardew @AnomieGamemaster
Cu asta te alegi dacă lucrezi pentru stângiști prietene. Uită-te la www.fratiaultimeithule.com

— Deci Anomie a știut că Wally urma să fie concediat înaintea lui? spuse Strike. Apoi șeful Frăției a încercat să-l recruteze?

— A încercat de două ori, spuse Robin. Uită-te la restul tweeturilor.

Fratia Ultimei Thule @#F_R_U_L_T

.@Wally_Cardew

Felul în care am răspuns noi la concedierea ta.

www.fratiaultimeithule/Concedierealui...

20:03 18 martie 2012

Wally Cardew @Wally_Cardew
Răspuns către @#F_R_U_L_T
Da, asta cam rezumă totul, mulțam pentru sprijin

Fratia Ultimei Thule @#F_R_U_L_T
Răspuns către @Wally_Cardew
Suntem mari fani ai tăi. Ar fi minunat să ne întâlnim. Contactează-mă aici sau la @Heimd&ll88

— Bună treabă, să găsești chestiile astea, spuse Strike. Asta a fost ultima oară când Frăția și Wally au interacționat pe Twitter, acum trei ani?

— Așa cred. N-am mai văzut nimic altceva.

— Poate că după asta au continuat relația offline. Ai citit ce a avut de spus Frăția despre concedierea lui Wally?

Strike se uită să verifice dacă nu cumva articolul e atașat.

— Da, spuse Robin, dar nu era nimic nou acolo. Pe scurt, Wally e discriminat pentru că e bărbat alb hetero, feminazistele cuceresc lumea și nu mai poți să faci și tu o glumă despre arderea evreilor fără să te atace poliția gândirii.

Mașina intră pe Tottenham Court Road.

— Te deranjează dacă fumez? întrebă Strike.

O făcea doar pentru că Robin îl trata foarte rece; în mod normal n-ar fi întrebat, ținând cont că ea avea în torpedou o cutie pe care el o folosea drept scrumieră.

— Nu, spuse ea.

Apoi:

— Crezi că e posibil ca Frăția Ultimei Thule și Înjumătățirea...?

— Să fie fața publică și cea secretă a aceleiași organizații?

— Exact.

— Aș zice că e foarte probabil, spuse Strike, suflând fumul cu atenție pe geam. Frăția e instrumentul de recrutare, iar membrii hardcore sunt luați în aripa militară.

Strike dădu acum la ultima pagină pe care o printase Robin și care conținea un scurt fragment dintr-un interviu online cu Edie Ledwell din 2011 de pe un site numit Femei Care Creează.

FCC: Cum arată o zi obișnuită de-a ta?

Edie: Nu există zi obișnuită. Scoaterea lui Josh din pat e prima sarcină importantă. Dar apoi lucrăm adesea până la 3 sau 4 noaptea, așa că presupun că are dreptul să doarmă mai mult.

FCC: Și care e diviziunea muncii?

Edie: Păi, de obicei eu vin cu povestea din fiecare episod, dar Josh emite întruna idei și eu de multe ori le folosesc, sau le dezvolt, sau așa. Facem amândoi animație: el îi face pe Inimioară, Coțofeni și Lordul și Lady Wyrdy-Grob, iar eu îi fac pe Drek, Viermele și Albăcahârtia.

FCC: Metoda voastră de lucru a evoluat sau a rămas la fel?

Edie: Am devenit puțin mai organizați. Eu am început să-mi scriu idei și să-mi pun remindere pe telefon în loc să le scriu pe bucățele de hârtie pe care imediat le pierdeam sau le aruncam din greșeală.

— Ținea idei în telefon, spuse Strike. Interesant... Chiar mă întrebam de ce au fost luate telefoanele. Răspunsul evident era să nu lase poliția să vadă pe cine au sunat ei înainte de a fi omorâți în cimitir, dar asta ar fi însemnat că ucigașul nu și-a dat seama că poliția putea oricum să obțină informația. Dar dacă scopul a fost să ajungă la ideile ei, asta se potrivește mai bine cu cealaltă teorie a mea.

— Care e?

— Că telefoanele au fost luate ca trofee. Mark Chapman s-a asigurat că albumul lui e semnat înainte să-l omoare pe Lennon.

Robin simți un fior neplăcut pe șira spinării.

Merseră mai departe prin Camden, în timp ce Strike fuma pe geam.

Se întreba de ce oare Robin îl trata atât de rece. De obicei, când femeile îi aplicau tratamentul tăcerii, Strike putea ghici destul de bine care fusese greșeala lui. Era sigur că detectase o încordare în vocea ei după ce Charlotte îi dăduse cu atâta abilitate vestea că el era cu Madeline, dar după vizita aceea fusese atât de consumat de propriile lui sentimente de furie, disconfort și îngrijorare, că nu-i mai stătuse capul să analizeze și ce simțise Robin în privința asta. Oare atitudinea ei glacială era provocată doar de faptul că el, despre care se presupunea că îi este cel mai bun prieten, omisese să-i vorbească despre relația sa și fiind ultima care afla se simțea rănită în mândria ei? Sau era enervată că adăugase încă un caz la un volum de muncă deja apăsător, mai mult, un caz despre care ea ar fi putut considera (chiar dacă pe nedrept) că el îl provocase? Sau — și Strike era foarte conștient că simplul fapt că-și punea această întrebare putea fi încă o dovadă a acelei vanități care îl făcuse să creadă că ea avea să-i primească bucuroasă avansurile de la Ritz — Robin era geloasă?

Doar pentru a întrerupe tăcerea, Strike spuse:

— Tot nu reușesc să intru în jocul ăla afurisit.

— Nici eu, replică Robin.

Nu-i împărtășise ideea ei de a folosi datele de logare ale fostei iubite a lui Midge, din cauză că Midge încă nu luase legătura cu ea și nu voia să promită ceva și să nu se țină de cuvânt, dar și (dacă era să fie sinceră) din cauză că nu vedea de ce Strike trebuia să fie singura persoană care are secrete.

— Ah, și ți-am citit însemnările despre Condeiul Justiției, spuse Strike scuturând scrumul pe geam. Categoric ar trebui s-o întrebăm pe Katya Upcott ce știe despre Condei și despre Kea Niven...

Apoi adăugă, în timp ce intrau pe Parkhill Road:

— Imediat aici și apoi la stânga după încă vreun kilometru.

Restul călătoriei trecu în tăcere.

33

Cu pași înceți, înceata-i minte înțelese...
Că și ea în acel Eden plin de plăceri
Era la nelalocul ei și, asemenea copilului
Prostuț, făcea doar rău deși mânată de iubire.
Un gând ce-ar fi înnebunit orice femeie.

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

Lisburne Road era o stradă rezidențială liniștită cu case din cărămidă roșie, lipite unele de altele: locuințe familiale solide și somptuoase. Deoarece majoritatea locurilor de parcare erau ocupate, fură nevoiți să-și lase mașina destul de departe de casa Katyei Upcott, iar Strike se luptă în tăcere cu durerea din ciotul său iritat și cu spasmele reînnoite ale tendonului, în timp ce mergeau pe strada în pantă.

Când se apropiară de ușa de la intrare, pe fereastra de la parter ajunse la ei sunetul unui violoncel. Soloul era desăvârșit, așa că Robin presupuse că auzeau o înregistrare, dar când Strike apăsă pe sonerie, o notă prelungă se întrerupse și o voce masculină strigă:

— Mă duc eu.

Ușa le fu deschisă de un tânăr slab pe care tricoul atârna. Remarcară imediat umflăturile pe care le avea pe obraji, cu aspect de conopidă și care păreau dureroase, precum și inflamația de la un ochi.

— Bună, murmură el. Intrați.

Pereții holului zugrăviți în crem erau acoperiți cu tablouri în ulei. Fusese instalat un ascensor de scări, care în acel moment era oprit la etaj. Lângă scări se aflau trei cutii mari de carton. Una fusese deschisă, lăsând să se vadă o varietate de pătrate de stofă.

— Ah, mulțumesc, Gus, scumpule! se auzi o voce feminină agitată.

Pe scări coborî în grabă o femeie despre care ei presupuseră că era Katya Upcott. Era slabă, ca și fiul ei, dar dacă Gus avea părul închis la culoare și des, al Katyei era un șaten-deschis și rar. Purta un pulover

galben mustar care părea tricotat manual, fustă de tweed și papuci practici din piele de oaie. Ochelarii de citit îi atârnau de lănțișorul de la gât. După ce Gus se retrase într-o cameră despre care Strike și Robin crezuseră că e salonul, închizând ușa după el, Katya spuse:

— E, de fapt, camera lui Gus. Am reamenajat casa astfel încât să-i fie mai ușor lui Inigo, ca să aibă tot ce îi trebuie pe același etaj. Are encefalomielită mialgică — Inigo, vreau să spun. Așa că l-am instalat pe Gus la parter și am mutat salonul la etaj, am spart pereții și Inigo are acum biroul și dormitorul unite și o baie în care poate intra cu căruciorul. Ah...

Katya râse ușor icnit și întinse mâna.

— Eu sunt Katya, evident, iar tu trebuie să fii, ăă, Cormoran, și tu ești...?

— Robin, spuse ea, obișnuită ca numele să nu-i apară pe buzele clienților la fel de ușor ca al lui Strike.

În timp ce o urmau pe Katya la etaj, violoncelul începu să se audă din nou prin ușa camerei lui Gus.

— Gus cântă minunat, spuse Robin.

— Nu-i așa? zise Katya, încântată de lauda lui Robin. Ar *trebui* să fie în ultimul an la Royal College of Music, dar am fost obligați să-l retragem până îi rezolvăm urticaria.

Făcu un gest circular cu arătătorul spre fața ei și începu să șoptească.

— Ați văzut? Am crezut că e sub control, dar a revenit și mai rău și Gus a făcut angioedem — i s-a umflat până și gâtul. A fost *foarte* bolnav, sărmanul de el, a stat în spital o vreme. Dar i-am găsit un specialist nou foarte bun pe Harlem Street și sperăm să se rezolve. Tot ce vrea Gus este să se întoarcă la colegiu. Nimeni nu vrea să fie închis în casă cu părinții la vârsta asta, nu-i așa?

La intrarea în salon, un buton fusese instalat la nivelul taliei, lângă ușa perfect ajustată. Când Katya apăsă pe el, ușa culisă încet. Robin se întrebă cât costase renovarea casei la acest standard și presupuse că afacerea cu rechizite de artă a Katyei mergea foarte bine. După ce intrară în salon, ușa se închise în spatele lor și sunetul violoncelului dispăru complet.

— Am izolat fonic ușa și podeaua, explică aceasta, pentru ca repetițiile lui Gus să nu-l deranjeze pe Inigo când doarme. Acum, vreți un ceai? Cafea?

Înainte ca vreunul dintre ei să apuce să răspundă, o a doua ușă electrică din celălalt capăt al camerei culisă și un bărbat în scaun cu rotile își făcu apariția încet acompaniat de *The Show Must Go On* al lui Queen, care se auzea din camera din spatele lui. Umflat la față și cu piele gălbuie,

bărbatul avea un păr gri neîngrijit și buze groase care îi dădeau un aer irascibil. Purta ochelari cu lentile semicirculare pe vârful nasului. Avea mătreață pe umerii puloverului maro, iar picioarele dădeau semne de atrofie musculară. Fără să-i bage în seamă pe Strike și pe Robin, bărbatul i se adresă soției cu o voce lentă și scăzută, lăsând impresia că vorbește cu un efort imens.

— Ei, e un dezastru total. Luna asta abia faci profit.

Apoi, ca și cum abia își recăpătase vederea, oferi o interpretare care lui Strike i se păru ușor cabotină a cuiva care tocmai și-a dat seama că în încăpere sunt doi necunoscuți.

— Bună ziua. Scuzați-mă. Încercam să descâlcesc conturile soției mele.

— Nu trebuie să faci asta, dragule, începu Katya, evident tulburată. Le rezolv eu mai târziu.

— *Acta non verba,* spuse Inigo, ridicând privirea spre Strike. Iar dumneata ești...?

— Cormoran Strike, spuse detectivul întinzând mâna.

— Eu nu dau mâna, mi-e frică, zise Inigo fără să zâmbească, ținându-și mâinile pe genunchi. Trebuie să fiu extrem de atent cu microbii.

— Ah, făcu Strike. Ei, ea e Robin Ellacott.

Robin zâmbi. Inigo clipi încet spre ea, cu o expresie impenetrabilă, iar Robin se simți ca și cum ar fi făcut o gafă socială.

— Da, deci *vreți* ceai sau cafea? îi întrebă Katya pe Strike și Robin, pe un ton nervos.

Amândoi aleseră cafeaua.

— Dragule? îl întrebă Katya pe Inigo.

— Un ceai din acela fără cafeină.

Apoi strigă după ea, în timp ce ușa se închidea încet:

— Dar nu chestia aia cu căpșuni.

După încă o mică pauză, Inigo spuse:

— Stați jos, vă rog.

Se duse cu cărucior în capătul celălalt al măsuței de cafea și rămase între canapelele gemene, care aveau aceeași culoare — galben muștar — ca puloverul soției. Deasupra șemineului era atârnat un tablou abstract în nuanțe de maro, iar pe o altă măsuță se afla o sculptură modernistă din marmură cu torsul unei femei. Altfel, camera era foarte puțin mobilată și lipsită de obiecte decorative, parchetul lustruit constituind o suprafață ideală pentru scaunul cu rotile. Strike și Robin se așezară unul în fața celuilalt, pe canapele diferite.

Din camera alăturată, în care erau un pat de zi și un birou, Freddie Mercury continua să cânte:

Outside the dawn is breaking
But inside in the dark I'm aching to be free... [1]

Lui Strike i se părea că intrarea lui Inigo în cameră fusese atent plănuită și poate și melodia care încă se mai auzea fusese special aleasă pentru impresia de grandoare și de melancolie care o înconjura. De la discreditarea afacerii soției în fața unor necunoscuți și felul total necredibil în care se prefăcuse că nu știa sau că uitase că aceasta avea întâlnire cu doi detectivi și până la modul grav în care justificase faptul că nu dorea să dea mâna, Strike avea impresia că bărbatul simte o dorință de putere nesatisfăcută, ba chiar plină de ranchiună.

— Sunteți contabil, nu-i așa, domnule Upcott? întrebă el.

— De ce ai crede că sunt contabil? replică Inigo, parcă ofensat de sugestia pe care Strike, care nu credea deloc în ce spusese, o făcuse de fapt doar pentru a-l atrage în conversație.

— Ați spus că vă ocupați de conturile...

— Orice neghiob poate să citească un tabel — mai puțin Katya, se pare. Are o afacere cu rechizite. Eu am crezut că o să reușească... Așa sunt eu, optimist.

Făcu o mică pauză, apoi continuă:

— Eu am fost editor independent de muzică.

— Serios? Ce fel de...?

— În mare parte ecleziastică. Aveam un...

Ușa electrică se deschise acționată dinspre palier și în cameră păși o fată de aproximativ 12 ani. Avea părul lung și închis la culoare și purta ochelari cu lentile groase și o salopetă din fleece care avea ca model budinci de Crăciun și o creangă de ilice pe glugă. Fie prezența unor necunoscuți, fie absența mamei păru s-o descumpănească și se întoarse să plece fără să scoată o vorbă, dar fu strigată înapoi de tatăl ei.

— Ce ți-am spus eu, Flavia? întrebă el imperios.

— Să nu mă apropii...

— Să nu te apropii *de mine,* spuse Inigo. Dacă ești suficient de bolnavă ca să nu mergi la școală, ar trebui să fii în pat. Acum *ieși afară.*

---

[1] „Afară apar zorii/ Dar înăuntru, în întuneric, tânjesc să fiu liber...", în limba engleză în original.

Flavia apăsă pe butonul care deschidea ușa și plecă.

— Trebuie să fiu extrem de atent cu virușii, le spuse Inigo lui Strike și Robin.

Urmă o nouă pauză, până când Inigo zise:

— Ei, totul e un mare dezastru, nu-i așa?

— Ce anume? întrebă Strike.

— Înjunghierile astea și toate celelalte.

— Fără îndoială.

— Katya se duce la spital aproape în fiecare zi... N-o să poată apăsa pe buton dacă ține o tavă, adăugă Inigo privind spre ușă, dar chiar în timp ce vorbea aceasta se deschise iar.

Gus o însoțise pe mama lui, ca să apese butonul. Robin văzu cum Gus se pregătea din nou să se facă nevăzut, dar Inigo îl chemă în cameră.

— Repetai?

— Da, spuse Gus puțin defensiv și îi arătă tatălui vârfurile bătătorite ale degetelor de la mâna stângă, în care corzile lăsaseră șanțuri adânci.

— L-ați auzit când erați la ușă? o întrebă Inigo pe Robin, care nu era sigură dacă Inigo vâna complimente sau credea că fiul lui ar putea minți.

— L-am auzit, da. Cânta minunat.

Parcă jenat, Gus dădu iar s-o ia spre ușă.

— Ai vești de la Darcy, dragule? îl întrebă mama lui.

— Nu, spuse Gus.

Și, înainte să-l mai poată întreba cineva ceva, se strecură afară din cameră. Ușa electrică se închise culisând, iar Katya șopti:

— Credem că s-a despărțit de prietena lui.

— Nu e nevoie să șoptești, suntem izolați fonic, spuse Inigo.

Apoi continuă, cu o vehemență subită:

— Și Darcy e o pierdere de timp dacă nu poate să rămână alături de un om când e bolnav, nu-i așa? Așa că de ce-l bați la cap cu ea? Călătorie sprâncenată!

Scurta tăcere care urmă fu însuflețită de Freddie Mercury, care cânta acum altă melodie.

I'm going slightly mad,
I'm going slightly mad... [1]

[1] „Înnebunesc încet/ Înnebunesc încet...", în limba engleză în original.

— Închide aia, vrei? se răsti Inigo la Katya, care se grăbi să facă întocmai.

— Inigo e și muzician, spuse ea cu o însuflețire nesigură în timp ce se întorcea și începea să împartă cănile.

— *Am fost,* o corectă el. Până s-a întâmplat chestia *asta* afurisită.

Inigo făcu un gest spre scaunul lui.

— La ce cântați? întrebă Strike.

— Chitară și orgă... într-o trupă... eram și compozitor.

— Ce fel de muzică?

— Rock, spuse Inigo cu un ușor licăr de însuflețire, cântam chestiile noastre. Cântam și coveruri. Nu și după tatăl dumitale.

Aruncase remarca spre Strike, care constată amuzat în sinea lui că Inigo, care se prefăcuse că uitase de venirea detectivilor, demonstra brusc că e la curent cu situația lui familială.

— Aș fi putut să merg pe calea muzicii clasice, ca Gus — aveam abilitatea —, dar asta e, întotdeauna am făcut pe dos. Părinții mei erau disperați. Aveți în față un fiu de episcop... Acasă nimeni nu aprecia prea mult muzica rock...

Inigo se întoarse spre soția lui și adăugă:

— Apropo, tocmai a venit aici Flavia. Dacă are febră, n-ar trebui să se apropie de mine.

— Știu, îmi pare rău, dragule, spuse Katya, care rămăsese în picioare. Dar se plictisește acolo sus, știi asta.

— Copilul nostru problemă, spuse Inigo privind spre Robin, căreia nu-i veni în minte nicio replică potrivită. Am avut-o târziu. Moment prost. Eu tocmai mă alesesem cu chestia asta afurisită.

Arătă din nou spre scaunul cu rotile.

— Ah, nu e chiar așa de rea, spuse Katya slab.

Și, poate pentru a stopa alte discuții despre Flavia, i se adresă lui Strike:

— Ai spus la telefon că voiai să afli totul despre prietenii lui Josh și ai lui Edie, așa că m-am gândit...

Se duse spre un birou micuț din colțul camerei, luă o foaie de hârtie și se întoarse la Strike, întinzându-i-o.

— ...că asta ar putea fi de ajutor. Am făcut o listă cu toți cei despre care îmi amintesc că erau apropiați de Edie și de Josh când a apărut jocul lui Anomie.

— Este extrem de util, spuse Strike luând foaia scrisă de mână. Mulțumesc foarte mult.

— A trebuit să caut unele nume de familie, spuse Katya, așezată acum pe marginea canapelei, lângă Robin, dar, din fericire, erau pe genericele

primelor episoade, așa că am intrat pe internet și am verificat. Știu că trebuie să excludeți cât de mulți oameni puteți. Sunt foarte, *foarte* sigură...

Katya vorbea acum foarte apăsat.

— ...că niciunul dintre prietenii lui Josh nu poate fi Anomie. Toți erau minunați, dar înțeleg faptul că trebuie să eliminați oamenii de pe lista de suspecți.

Soarele care intra prin bovindoul mare scotea în evidență fiecare rid de pe chipul epuizat al Katyei. Cândva a fost, cu siguranță, o femeie arătoasă, se gândi Robin, și poate că ar putea să fie din nou dacă ar dormi suficient. Ochii căprui calzi și gura cu buze pline erau atrăgătoare, dar avea pielea uscată și ușor descuamată, iar ridurile adânci de pe frunte și din jurul gurii sugerau o îngrijorare permanentă.

— Cum mai e Josh? o întrebă Robin pe Katya.

— Ah, mulțumesc pentru... nu e nicio schimbare, dar doctorii spun că nici nu se așteptau, deci... deci în curând.

Vocea îi devenise ascuțită, aproape stridentă. Căută ceva în mânecă, scoase un șervețel mototolit și își tamponă ochii.

Robin observă cât de tare îi tremurau mâinile lui Inigo când încerca să ducă la gură cana. Părea la un pas să verse ceai fierbinte pe el.

— Vreți să iau eu...? se oferi ea.

— Mulțumesc, spuse Inigo bățos, permițându-i să-i ia cana și s-o pună la loc pe masă. Sunteți foarte amabilă.

Strike examina notițele primite de la Katya, care nu doar făcuse o listă de nume, cu un scris mic, îngrijit și pătrățos, dar indicase și rolul fiecăruia în *Inimă neagră ca noaptea* și relația exactă cu Josh sau Edie, adăugând contactele cunoscute ale fiecăruia, cum ar fi „colegi de apartament, nu știu cum îi cheamă" și „pe prietena lui o cheamă (cred) Isobel". Unde știa, trecuse și adrese sau locații.

— Ar trebui să vă recrutăm pentru agenție, doamnă Upcott, spuse el. E exact ceea ce căutam.

— Mă bucur foarte mult — și te rog, spune-mi Katya, zise ea roșind, iar plăcerea cu care primise lauda i se păru lui Robin puțin patetică. Chiar vreau să fiu de ajutor cât pot. Josh e absolut hotărât să afle cine e Anomie. Cred că i se pare, dincolo de orice altceva, că...

Vocea ei deveni din nou ascuțită.

— ...că îi este dator cumva lui Edie.

Spuse ultimele cuvinte pe un ton grăbit și își tamponă din nou ochii cu șervețelul mototolit.

Strike împături lista pe care i-o dăduse Katya, o băgă într-un buzunar interior și spuse:

— Ei, asta e de un imens ajutor. Mulțumesc. Avem câteva întrebări, dacă nu te deranjează? E în regulă dacă iau notițe?

— Da, bineînțeles, spuse Katya cu voce înăbușită.

— Poate că am putea să începem cu ce credea Josh despre Anomie? spuse Strike, deschizându-și carnetul. A avut vreodată idee cine e în spatele jocului, înainte de a crede că era Edie?

— Oh, Doamne, spuse Katya, tulburată. Mi-era că o să mă întrebi asta.

Strike așteptă, cu pixul pregătit.

— Vrei, te rog, să-mi dai iar ceaiul? spuse Inigo cu voce scăzută către Robin.

Aceasta îi întinse cana și privi puțin temătoare cum Inigo o duce tremurător la gură.

— Păi... da, Josh *chiar* mi-a spus cândva cine credea el că e Anomie, dar la momentul acela spunea lucruri puțin cam nebunești, zise Katya.

— A fost într-una dintre acele nopți în care a apărut aici beat? întrebă Inigo peste buza cănii lui tremurătoare.

— Inny, asta s-a întâmplat doar de câteva ori, spuse Katya cu un zâmbet slab.

După care se întoarse iar spre Strike și întrebă:

— Chiar *trebuie* s-o spun?

— Ar fi util.

— Bine, păi... e o prostie... dar Josh credea că e un băiat de 12 ani.

— Un băiat de 12 ani anume?

— Ăă... da, spuse Katya. Îl... îl cheamă Bram. Bram de Jong. E fiul lui Nils, proprietarul colectivului artistic.

Cu coada ochiului, Robin îl zări pe Inigo clătinând încet și înțelept din cap, ca și cum conversația ar fi apucat-o într-o direcție la care se aștepta, dar pe care o deplângea. Katya continuă repede:

— Dar Josh categoric nu mai crede acum că e Bram, pentru că...

Vocea Katyei deveni și mai ascuțită, în timp ce se lupta să-și stăpânească lacrimile.

— ...pentru că, înțelegi, Josh crede că Anomie e cel care i-a înjunghiat. E primul lucru pe care mi l-a... mi l-a spus, când l-am văzut după... după ce s-a întâmplat. „Anomie a fost."

— A spus și poliției asta? întrebă Strike.

— Oh, da. La început, ei n-au înțeles ce articulează el din buze, dar eu mi-am dat seama ce vrea să spună. L-au întrebat *de ce* credea că a fost

Anomie și motivul era... era că persoana cu cuțitul i-a șoptit ceva, după ce l-a înjunghiat.

Pentru a doua oară în după-amiaza aceea, Robin simți un fior pe șira spinării.

— Ce i-a șoptit? întrebă Strike.

— „De aici încolo mă ocup eu de tot, nu-ți face griji", cită Katya. Apoi a furat dosarul cu care Josh venise în cimitir și telefonul lui.

— „De aici încolo mă ocup eu de tot, nu-ți face griji", repetă Strike. Era o voce de bărbat sau de femeie?

— El crede că de bărbat, dar e sigur că nu era Bram. *Bineînțeles* că nu putea fi Bram. El are doar 12 ani.

— Dosarul acesta pe care l-a luat atacatorul: înțeleg că e cel despre care se presupunea că ar conține...?

— Dovada că Edie e Anomie, da, spuse Katya cu voce subțire.

— *Presupusa* dovadă, o corectă Inigo.

— Yasmin Weatherhead a fost cea care i-a dat lui Josh dosarul, nu? întrebă Strike, ignorându-l pe Inigo.

— Știți deja asta? spuse Katya. Da, ea i l-a dat.

— Nu știm prea multe despre ea, în afara faptului că o vreme i-a ajutat pe Josh și pe Edie cu mesajele de la fani.

— Cu mesajele de la fani și cu rețelele sociale, da, zise Katya. Eu am fost cea care le-a recomandat-o pe Yasmin. Yasmin era — adică, eu *am crezut* că e, când am cunoscut-o prima oară la North Grove — o fană tânără, drăguță și sinceră. Era, adică e o fată foarte solidă și părea foarte dulce și recunoscătoare că i se oferă ocazia de a lucra cu doi oameni pe care îi admira atât de mult. În viața ei nu păreau să existe prea multe alte lucruri, deci l-am îndemnat pe Josh s-o lase să ajute. Ei *chiar* aveau nevoie de cineva și mie mi s-a părut că Yasmin e ideală. Slujba ei de bază era să facă PR și să se ocupe de activitatea pe rețelele sociale pentru o firmă mică de cosmetice, înțelegea ce presupune gestionarea unui brand și așa mai departe... Dar s-a sfârșit prost. Părea atât de drăguță și sinceră, dar mă tem că nu era deloc așa.

— De ce spui asta? întrebă Strike.

— Păi, Josh și Edie au aflat că ea juca *Jocul lui Drek*. Jocul lui Anomie, știi. De fapt, cred că a devenit moderatoare, așa se spune? A jocului. Și Edie a fost foarte supărată din cauza asta, pentru că Anomie era extrem de rău cu ea pe internet, iar când a aflat că Yasmin discută cu Anomie a bănuit că unele dintre informațiile personale pe care le avea Anomie despre ea ar fi putut proveni de la Yasmin. Așa că i-a spus lui Josh că vrea

să se debaraseze de ea și asta a fost tot. În orice caz, acum câteva săptămâni, Yasmin a apărut iar la North Grove. Josh stătea acolo din nou, pentru că își inundase din greșeală apartamentul, și ea i-a arătat acest dosar cu probe despre care se presupunea că dovedesc că Edie e Anomie. A adus dosarul cu el aici, în seara dinainte să se întâmple. Înainte să fie înjunghiați amândoi.

— A fost aici în seara dinainte, deci? spuse Strike, ridicând privirea din carnet.

— Da, interveni Inigo, înainte ca soția lui să apuce să răspundă. Katya îi dăduse de înțeles domnului Blay că poate să apară la orice oră din zi și din noapte și el a profitat fără să ezite de oferta ei.

Urmă o tăcere scurtă și neplăcută, în care Robin aproape că îi simți lipsa lui Freddie Mercury.

— Josh a dat foc din greșeală unui coș de gunoi în camera lui de la North Grove, spuse Katya, și perdelele s-au aprins și ele. Cred că adormise și i-a căzut țigara. În orice caz, Mariam s-a înfuriat și l-a dat afară. Era 10 seara. Așa că a rătăcit o vreme și în cele din urmă a apărut aici, chiar nu avea unde să se ducă în altă parte să doarmă.

Inigo deschise gura să vorbească și Katya spuse grăbit:

— *Nu* putea să se întoarcă acasă la tatăl lui, Inny. Nu își vorbeau.

— Și toate hotelurile erau închise, desigur, spuse Inigo.

— Deci Josh a rămas aici peste noapte, nu-i așa? întrebă Strike.

— Da, în camera de oaspeți de la etaj, spuse Katya distrusă.

— Și ți-a arătat dosarul pe care i-l dăduse Yasmin?

— Da, a doua zi dimineață, răspunse Katya, strângând șervețelul în mâini atât de tare, încât i se albiră nodurile degetelor. Nu l-am citit pe tot, doar câteva părți.

— Îți amintești ce spuneau părțile pe care le-ai citit?

— Păi, erau niște tweeturi printate ale lui Edie și Anomie în care ei spuneau lucruri similare, cum ar fi că ambilor le plăcuse același film și că niciunul nu era entuziasmat de Jubileul Reginei. Și mai erau niște e-mailuri dintre Edie și agentul ei, Allan Yeoman. În... într-unul Edie spunea că Anomie era, de fapt, un lucru bun și că ea nu voia ca el să fie blocat, pentru că fanilor începea să le pară rău pentru ea, ceea ce le-ar fi dat ei și lui Allan Yeoman mai multă putere când negociau cu Josh și cu mine. De fapt, e-mailul era destul de grosolan la adresa mea, spunea că fiecare recomandare pe care le-o făcusem fusese greșită și... și nocivă. Edie mai zicea și că *Jocul lui Drek* i se părea destul de bun și că s-ar putea câștiga bani de pe urma lui, și îi spunea lui Allan că ea credea că Anomie

ar trebui să primească mare parte a profiturilor, pentru că el făcuse toată munca, ceea ce părea foarte ciudat din partea ei, când Anomie o persecutase pe internet în toți acești ani.

— Ți s-a părut că e-mailurile sunt autentice? întrebă Strike, care credea că știe deja răspunsul.

— Păi, eu nu prea știam ce să cred. *Păreau* autentice, dar... cum am spus, la momentul acela eu n-o mai văzusem pe Edie de trei ani, deci... n-am știut *ce* să cred. Edie renunțase la mine — nu că am fi avut vreodată un aranjament formal —, dar a încetat să mai vorbească cu mine și l-a angajat pe Allan Yeoman în locul meu, așa că presupun... *păreau* convingătoare. Dar apoi, când a apărut articolul în *The Times* despre faptul că Edie era pe lista de ținte ale acelui grup de extremă dreapta, mi-am dat seama că mai mult ca sigur fuseseră niște falsuri foarte bine făcute. Cineva trebuie s-o fi îmbrobodit pe Yasmin. *Nu* pot să cred că ea ar fi făcut parte deliberat — nu pot să cred că ar fi făcut parte din orice fel de grup terorist. Sunt sigură că nu e amestecată în așa ceva.

— Când și-au aranjat întâlnirea Josh și Edie, știi? întrebă Robin.

— În ziua de dinaintea atacului. Pe 11. Edie l-a sunat pe Josh la North Grove.

— *Ea* l-a sunat pe *el?* spuse Strike.

— Da, zise Katya. Josh mi-a spus că încerca de două săptămâni să vorbească cu ea despre asta și ea îi închidea întruna, dar apoi l-a sunat și i-a zis: „Bine, hai să o lămurim și poți să aduci și această așa-zisă dovadă".

— Josh a răspuns la acest apel de la North Grove, nu-i așa?

— Exact.

— Au fixat momentul și locul întâlnirii în timpul aceleiași convorbiri?

— Da.

— A cui a fost ideea să se întâlnească în cimitir?

— A lui Edie. Josh mi-a zis că i-a spus ceva de genul „vreau să mă privești în față, în locul în care a început totul, și să-mi spui că tu crezi sincer că eu am putut plănui să... să ți-o trag în urmă cu cinci ani".

— Adică atunci când a apărut pe internet jocul? întrebă Robin.

— Exact, spuse Katya.

— Au stabilit un loc anume din cimitir?

— Da, spuse Katya, cu vocea tremurându-i iar. Locul în care le veniseră prima oară toate ideile, un loc ascuns între morminte. E într-o parte a cimitirului în care nu poți intra decât în cadrul unui tur organizat, dar ei știau pe unde te puteai furișa înăuntru.

Katya adăugă, foarte slab:

— Foarte urât din partea lor.

— Știi de unde l-a sunat Edie pe Josh? întrebă Robin.

— Nu, nu știu, dar la momentul acela ea stătea în Finchley, cu noul ei prieten, Phillip Ormond.

Katya privi spre Strike.

— Spuneai că te întâlnești cu el...

— După asta, da, spuse Strike.

— Josh și Edie erau împreună când au avut loc atacurile, întrebă Robin, sau...?

— Nu, nu erau împreună, spuse Katya. Josh... Josh întârziase. Poliția crede că Edie a fost omorâtă înainte să fie atacat Josh. A fost găsită în locul în care conveniseră să se întâlnească. Ei cred că ucigașul s-a dus apoi după Josh, l-a urmărit din spate în timp ce se apropia de acel loc și l-a împușcat cu pistolul cu electroșocuri. Pe Josh l-au găsit primul. La ora 6, cineva dă ocol sunând dintr-un clopot, ca să se asigure că toată lumea a ieșit din cimitir înainte de a închide porțile. Bărbatul acela l-a găsit pe Josh căzut lângă alee. A crezut că e mort, apoi a văzut că încearcă să vorbească. Și și-a dat seama că Josh spunea că e posibil să mai fi fost atacată o persoană, așa că a dat alarma și oamenii au început să caute. A durat o vreme până s-o găsească, pentru că Edie era departe de alee. Edie fusese... i s-a întâmplat același lucru ca lui Josh. Împușcată cu electroșocuri din spate și înjunghiată cu același tip de cuțit. Spuneau că era un cuțit mare, ca o macetă. Ei cred că a murit instantaneu. Edie a fost înjunghiată în spate, exact în ini...

Zguduită dintr-odată de suspine pe care nu prea mai reușea să și le rețină, Katya încercă să-și stăvilească lacrimile și nasul care curgea cu ghemotocul acum aproape inutil de șervețele.

— Îmi... îmi pare rău... îmi trebuie noi...

Se ridică în picioare și se duse împleticit la ușă. Trebui să plesnească de două ori butonul electric ca s-o deschidă. Auziră o măsură din violoncelul lui Gus, apoi sunetul se întrerupse iar.

— Știu ce credeți, spuse Inigo sumbru.

Strike și Robin întoarseră amândoi privirea spre el. Mâinile lui Inigo tremurau atât de tare, încât ceaiul de fructe i se vărsase, cum se temuse Robin, pe blugi.

— Femeie de vârstă mijlocie care se amestecă cu niște puști, crezând că-i ajută. Simțindu-se importantă. Oferind recomandări gratuite. Plăcut pentru ego... și uite unde am ajuns.

Inigo spusese asta de parcă a ajuta doi animatori să-și gestioneze proaspăta celebritate ar fi avut drept consecință inevitabilă și previzibilă înjunghierea lor într-un cimitir. Ușa se deschise din nou și Katya reapăru, cu fața umflată și un stoc nou de șervețele în mână.

După ce ea se așeză, Strike spuse:

— Am putea reveni la Bram? Știi cumva de unde i-a venit lui Josh ideea că el e Anomie?

— Da, spuse Katya, a cărei voce era acum răgușită. Când stăteau la North Grove, Edie și Josh au descoperit că Bram dăduse o gaură în peretele camerei lor și îi urmărea prin ea.

— A dat o gaură în perete? repetă Robin.

— Bram e puțin... e un băiat ciudat, spuse Katya. Foarte mare pentru vârsta lui și cred că are ADHD sau ceva. În atelierul de sculptură există unelte și Bram s-a servit de acolo, pe părinții lui nu pare să-i deranjeze. Când Edie și Josh stăteau acolo, Bram era tot timpul pe lângă ei, și — mă rog — nu-ți place să critici modul în care își cresc alții copiii. Mie îmi plac Nils și Mariam foarte mult, dar îl lasă pe Bram să-și facă de cap și știu că Nils l-a băgat pe rețele sociale, unde Bram nu ar trebui să fie, pentru că e prea mic, dar Nils, el e olandez...

Katya o spusese ca și cum asta ar fi explicat totul.

— ...și nu crede în restricții de vârstă și așa mai departe. În orice caz, mi-a spus că Bram ar fi găsit o modalitate de a intra pe Twitter oricum, așa că mai bine să facă asta cu permisiunea părinților.

— Dar Josh nu avea cum să creadă că Bram crease jocul, spuse Strike. Bram trebuie să fi avut, cât — șapte, opt ani? — când Anomie l-a lansat?

— Nu, nu credea că Bram făcuse jocul, exact, spuse Katya. Teoria lui Josh...

— Trebuie să înțelegeți... interveni Inigo.

Începuse să vorbească în același timp cu soția lui și, chiar dacă el nu ridicase vocea, Katya îl lăsă să continue.

— ...că domnul Blay fumează foarte multă iarbă, ceea ce explică...

— Inigo, asta nu e c...

— ...nu numai numărul aproape biblic al inundațiilor și incendiilor pe care le lasă în urma lui...

— Era doar o idee de-a lui, pentru că...

— ...ci și un nivel de iraționalitate...

— Dar *era* ca și cum Anomie ar fi ascultat, pur și simplu, conversațiile dintre Josh și Edie, afla lucruri atât de rapid!

— Dar, așa cum domnul Strike a sesizat deja, nu că ar fi nevoie de vreo mare *inteligență* pentru a face asta, spuse Inigo, un băiat de opt ani nu avea cum să...

— Păi, tocmai încercam să explic partea asta! spuse Katya, într-o slabă tentativă de a se impune, și se întoarse din nou spre Strike. Josh credea că Bram ar fi putut să lucreze cu un fan mai în vârstă pe care îl cunoscuse online, care făcuse jocul — pentru că mai este o persoană implicată, cineva care își spune Morehouse. Deci ideea lui Josh era că Bram trăgea cu urechea la ce discuta el cu Edie pe partea de creație și îi trimitea toate ideile lui Morehouse, iar acest Morehouse a creat jocul efectiv, în timp ce Bram gestiona contul de Twitter, punând toate informațiile personale despre Edie și Josh online.

— Josh a vorbit vreodată cu Bram sau cu părinții lui Bram despre bănuiala lui? întrebă Strike.

— Josh ține foarte mult la Nils și Mariam, n-ar vrea să-i supere. Știu că Edie a fost furioasă din cauza găurii prin care erau spionați și a vrut să-i spună lui Mariam, dar Josh a convins-o să n-o facă. Josh a acoperit gaura și a spus că Bram nu va mai îndrăzni să facă alta și nici nu cred că a făcut. Dar Edie a refuzat să mai stea la North Grove după asta.

— De aceea s-au despărțit? întrebă Robin.

— Nu, erau încă împreună, spuse Katya, dar lucrurile nu mergeau prea bine între ei. Lui Edie nu i-a picat bine că Josh n-a vrut să se mute cu ea, dar, înțelegeți, lui Josh North Grove i se părea un refugiu. Era înconjurat de prieteni. Eu încă mergeam acolo pentru cursurile de artă. În cele din urmă s-a mutat, dar asta după ce el și Edie se despărțiseră. Și-a cumpărat un apartament foarte frumos pe Millfield Lane, lângă Heath.

— Katya i l-a găsit, spuse Inigo.

Mâna cu care încerca să pună cana cu ceai de fructe pe masă îi tremura foarte rău: acum pe blugii lui erau pete mari. Robin îl ajută să parcurgă ultimii centimetri.

— Mulțumesc, continuă Inigo. Da, Katya l-a dus pe Blay cu mașina să vadă noul apartament. Frumos și aproape de noi. Trebuie să merg la baie.

Inigo se duse încet cu căruciorul la ușă, apăsă butonul de lângă ea, se retrase cu o mișcare abilă să permită ușii să se deschidă și apoi ieși din cameră. Din nou, un scurt fragment cântat de violoncelul lui Gus ajunse la ei, după care ușa se închise la loc.

— Inigo crede că m-am implicat prea mult, spuse Katya cu voce joasă. El nu înțelege — toți ne ajutam *unii pe alții* —, eu treceam printr-o depresie tare urâtă când i-am cunoscut pe Josh și Edie la North Grove. Nu... nu

e întotdeauna ușor cu boala lui Inigo, cu necazurile groaznice cu pielea ale bietului Gus, Flavia a avut și ea unele probleme la școală, iar zilele astea eu sunt singura care aduce bani în casă — adică, avem un capital, dar nu vrei să-l consumi, nu când starea lui Inigo e atât de incertă —, el a trebuit să renunțe la muncă, iar gestionarea afacerii mele de acasă poate fi foarte stresantă, așa că am ajuns la un psihoterapeut, care mi-a spus că ar trebui să fac ceva pentru *mine*.

Katya accentuase disperată ultimul cuvânt.

— Eu am vrut întotdeauna să desenez, așa că m-am dus la North Grove și acolo i-am cunoscut pe Josh și Edie și pe toți ceilalți. Totul era... foarte plăcut. Toți prietenii lor care făceau voci... Tim e un om minunat și... era plăcut, asta e tot, și da, presupun că aveam...

Katya ezită puțin în fața expresiei.

— ...sentimente materne față de Josh, față de amândoi...

Amintindu-și videoul de pe YouTube cu extraordinar de atrăgătorul Josh Blay, cu părul lui lung și negru, maxilare pătrate, pomeți înalți și ochi mari și albaștri, Robin o văzu pe Katya cum roșește iar și se simți inconfortabil, ca și cum ar fi avut în față o femeie mai în vârstă în lenjerie intimă.

— Josh e foarte vulnerabil, se grăbi Katya să continue, și îi era greu să se adapteze la toate deciziile pe care le implică succesul, așa că am încercat să fiu de ajutor cât am putut. Când l-am cunoscut pe Inigo, lucram în PR, am experiență — în orice caz, sunt *bucuroasă* că Josh simțea că poate să treacă oricând pe aici să discutăm. Asta făcea parte din... trebuia să poată vorbi cu cineva, în mod confidențial. El e foarte naiv și lipsit de experiență în unele privințe, întotdeauna crede că ceilalți au cele mai bune intenții și oamenii exploatează asta, profită! După ce desenul animat a început să aibă foarte mulți fani, managerii și agenții *făceau coadă* să-și ia comisionul de 10 sau 20%, sau cât iau oamenii ăștia, dar e cu totul altă discuție dacă urmăreau sau nu interesele lui Josh. Și el nu are familie, nu una *adevărată* — mama lui a murit, tatăl lui e alcoolic...

Katya se întrerupse când ușa se deschise din nou; sunetul violoncelului pluti spre etaj și fu întrerupt iar când Inigo se întoarse la măsuța de cafea cu cărucior.

— E ceva cu care sperăm că ai putea să ne ajuți, spuse Strike. Am dat de un blog numit Condeiul Justiției, care a fost destul de critic cu Edie și J...

— Ah, cred că știu ce e *asta,* spuse Katya pe un ton acum nerăbdător, într-o uimitoare și bruscă schimbare de atitudine. Sunt sigură că e scris de...

— Katya, spuse Inigo, cu ochii îngustați, înainte să faci și *mai mult* rău crezând că ajuți, te-aș sfătui să te gândești bine la ce spui.

Katya păru copleșită.

— Soția mea a devenit obsedată de blogul Condeiul Justiției, spuse Inigo, privind spre detectiv.

Chiar dacă bărbatul era în mod evident furios, lui Strike i se păru că acesta își vărsa nervii cu o plăcere de-a dreptul cathartică.

— Eu...

— Dacă te-ai ocupa de afacerea ta pe cât te agiți pentru site-ul ăla afurisit, n-ar trebui să lichidăm jumătate din investițiile noastre ca să plătim pentru tratamentul lui Gus, spuse Inigo, ale cărui mâini tremurau iar. Aș fi crezut că după tot ce s-a întâmplat ești gata să înveți din greșelile tale!

— Ce vrei să...?

— Să-l îmboldești pe Blay să-i ceară socoteală lui Edie pentru toate lucrurile neplăcute despre care se spune că le-a scris despre tine în e-mailurile ei, scuipă Inigo. Să-l încurajezi să creadă că singura femeie din lume în care poate să aibă încredere ești *tu*. Și acum vrei să denigrezi o fată tânără din gelozie...

— Gelozie, c-ce vrei să spui, gelozie? se bâlbâi Katya. Nu fi... fi ridicol, nu se pune problema de...

— N-ai nici cea mai mică dovadă...

— Ei vor informații...

— Bănuielile nebunești izvorâte din ranchiună nu sunt informații...

— E *exact* tonul ei! M-am uitat la toate videourile ei!

— Ceea ce sunt convins că intră în atribuțiile tale de agentă a lui Josh, sau asistentă, sau antrenoare personală, sau ce titlu folosești săptămâna asta, spuse Inigo.

— S-ar putea să mă înșel total, interveni Robin pe un ton liniștit și rezonabil care îi făcu pe soții Upcott să întoarcă privirea spre ea, dar nu cumva crezi că în spatele blogului Condeiul Justiției e Kea Niven?

— Uite, vezi! îi spuse Katya soțului ei, cu o notă de triumf în vocea tremurătoare. *Nu* sunt singura! Ei știu deja de Kea!

Katya se întoarse nerăbdătoare spre Robin.

— Fata aia îl urmărește pe Josh practic de când s-au despărțit! Spune că i-a furat toate ideile. Tâmpenii absolute. Pretinde că e bolnavă — cred că lui Josh îi e milă de ea, de asta n-a vrut să întreprindă acțiuni legale împotriva ei.

— Dacă lui Josh îi e milă de cineva, spuse Inigo cu răutate, nu e vorba de Kea Niven.

Katya se împurpură la față. Începu să respire precipitat. Lui Robin, care era sigură că soții Upcott nu mai discutaseră niciodată în mod deschis aceste lucruri, i se făcu foarte milă de ea.

— Din ce am auzit *eu*, continuă Inigo, Blay a tratat-o foarte urât pe tânăra aceea, Kea. Mi se pare — și, desigur, nu sunt la curent cu *toate* conversațiile dintre soția mea și Josh, Doamne, nu —, dar mi se pare că domnul Blay e un tânăr care și-a făcut un fel de carieră din a se folosi de oameni în scopuri personale, pe care apoi îi dă deoparte. Iar cei care simt că au fost *folosiți* și apoi aruncați ca un *gunoi*...

Ușa electrică se deschise iar și Flavia intră în cameră, tot în salopeta ei cu budinci de Crăciun și cu un telefon în mână.

— Mami, mătușa Caroline spune că pot să merg să văd cățelușii dacă...

— Dă-te ÎNAPOI! mugi Inigo cu o violență neașteptată, de parcă Flavia ar fi fost un animal sălbatic. Ești CONTAGIOASĂ!

Flavia încremeni.

— Dacă vrei să fiu ținut la pat în următoarele șase săptămâni, te rog, las-o în continuare să intre în camera asta *nenorocită!* mârâi Inigo spre Katya. Dar poate că, de fapt, chiar asta e ideea, nu? Să-ți spun ceva — o să eliberez *singur* locul, bine, dat fiind că nimeni nu pare prea interesat ca eu să fiu bine?

Inigo întoarse cărucior și dispăru în camera învecinată. Ușa, care părea a fi și ea acționată electric, se închise culisând. Izbucnirea lui Inigo continua parcă să răsune în cameră.

— Te rog, pot să merg să văd cățelușii, mami? întrebă Flavia cu o voce subțire.

Înlăcrimată și cu fața încă purpurie, Katya spuse:

— Nu te simți bine, Flavia.

— Mătușa Caroline spune că n-o deranjează, a avut deja răceala asta.

— Ei, atunci îmbracă-te ca lumea, spuse Katya.

Flavia ieși pe ușa electrică. De data aceasta, nu se mai auzi niciun violoncel, iar motivul deveni evident când, exact înainte ca ușa să se închidă în urma Flaviei, Gus se strecură în cameră cu un telefon mobil în mână.

— Doctor Hookham a anunțat că cineva a contramandat și poate să mă primească mâine după-amiază.

— Ar trebui să fie în regulă, spuse hărțuita și înlăcrimata lui mamă.

— Pot să conduc singur dacă tu te duci la spi...

— Nu poți conduce, spuse Katya ridicând tonul, când tu nu vezi cu un ochi! O să mergi cu transportul în comun!

Gus dispăru iar, încruntat.

— Îmi pare groaznic de rău, spuse Katya, cu o voce din nou piţigăiată. După cum vedeţi, se întâmplă tot felul de lucruri.

— Ne-ai fost de mare ajutor, zise Strike strecurându-şi carnetul în buzunar şi ridicându-se în picioare.

Katya şi Robin se ridicară şi ele, Katya respirând precipitat şi evitând să-i privească în ochi.

Coborâră scările în tăcere.

— Mulţumim foarte mult că ne-ai primit, spuse Robin, strângând mâna Katyei.

— Nicio problemă, răspunse Katya cu voce încordată.

Violoncelul începu să se audă iar din camera lui Gus. Băiatul cânta acum o bucată rapidă în staccato în care păreau să se adune nervii tuturor celor din casă.

34

Moartea dă însemnătate unui lucru
Pe lângă care ochiul a trecut în grabă...

Emily Dickinson, *Londra*

— Dumnezeu să ne apere, șopti Strike, în timp ce se apropiau de poartă, de oameni săritori și bine intenționați care nu vor să fie plătiți.

Înainte ca Robin să apuce să răspundă, din spatele gardului apăru Flavia. Țopăia pe loc, încercând să-și potrivească adidașii în picioare. În ciuda instrucțiunilor mamei, era tot în salopeta cu budinci de Crăciun.

— Ați venit cu aia? îi întrebă ea.

Flavia își ridică ochelarii pe nas și arătă spre Land Roverul lor atât de prăpădit, că ieșea în evidență printre sedanurile de familie în general scumpe din jurul lui.

— Da, răspunse Robin.

— Mă gândeam eu, zise Flavia, începând să meargă alături de ei pe stradă, pentru că n-am mai văzut-o până acum.

— Bun simț al observației, spuse Strike, care își aprindea o țigară.

Flavia ridică privirea spre Robin.

— Și *tu* ești detectiv?

— Da, spuse Robin zâmbindu-i.

— Și eu aș vrea să fiu detectiv, zise Flavia sărind ușor. Cred că aș putea deveni bună, dacă aș fi pregătită...

Apoi Flavia adăugă:

— Lui mami nu-i place *deloc* Kea Niven. Îi dădea întruna despre ea.

Cum nici Strike și nici Robin nu spuseră nimic, Flavia continuă:

— Tati are encefalomielită mialgică. De asta e în scaun cu rotile.

— Da, ne-a spus mama ta, zise Robin.

— El crede că *Inimă neagră ca noaptea* e o prostie, spuse Flavia.

— Tu l-ai văzut? întrebă Robin, ignorând cu diplomație opinia lui Inigo.

— Da, mie îmi place *foarte* mult, răspunse Flavia serioasă. Viermele e cel mai amuzant.

Apoi adăugă, de parcă s-ar fi temut că îi deranjează:

— Merg cu voi doar pentru că mătușa Caroline stă acolo unde ați parcat mașina. Nu e mătușa mea adevărată, are grijă de mine uneori... Cățelușa ei a făcut cățeluși, sunt foarte, *foarte* scumpi. Dacă stai lângă ei, se cațără pe tine și te ling. Are vreunul din voi câine?

— Păi, nu e al meu, dar locuiesc împreună cu un teckel pe nume Wolfgang, răspunse Robin.

— Da? Mi-ar plăcea *enorm* un câine, adăugă Flavia cu multă dorință în glas. Aș vrea foarte, foarte mult unul dintre cățelușii mătușii Caroline, dar tati spune că nu putem, deoarece câinii sunt neigienici, i-ar da prea mult de lucru lui mami și Gus se teme de câini, pentru că l-a mușcat unul când avea patru ani. Eu am zis că o să am *eu* grijă de câine, ca să nu trebuiască să aibă mami, și Gus ar putea să fie hipnotizat. Am văzut o emisiune cu oameni hipnotizați și era o femeie care se temea de păianjeni și la sfârșit putea să țină în mână o tarantulă...

Apoi Flavia încheie pe un ton jalnic:

— Dar tati tot n-a vrut.

Făcură câțiva pași de tăcere, apoi Flavia spuse:

— O să mergeți și la North Grove să le puneți întrebări?

— Poate, spuse Robin.

— Am fost acolo de câteva ori cu mami. Cei de acolo sunt *ciudați*. E un bărbat care se plimbă fără cămașă. Tot timpul. Și e un băiat care stă acolo pe care îl cheamă Bran sau așa ceva și care mi-a spus că i-a rupt mâna unui băiat la școală.

— Din greșeală? întrebă Robin.

— El așa a zis, dar râdea, spuse Flavia gânditoare. Nu prea îmi place de el. Mi-a arătat chestiile pe care le face să îi păcălească pe ceilalți.

— Ce fel de chestii? întrebă Strike.

— Păi, cum ar fi... are o aplicație care scoate zgomote de fundal când vorbești la telefon, așa că oamenii cred că ești în tren sau ceva, și mi-a spus că odată s-a ascuns și l-a sunat pe tatăl lui și a pus zgomotul care făcea să pară că e în aeroport și i-a zis că e la Heathrow și o să se urce în avion pentru că fusese mustrat de mama lui vitregă *și tatăl lui chiar l-a crezut...*

Tonul Flaviei devenise solemn.

— ...și s-a repezit cu mașina la Heathrow și i-a pus să dea anunțuri pentru Bran la difuzor și în tot timpul ăsta Bran era la North Grove, ascuns sub pat.

— Presupun că tatăl lui a fost destul de furios când și-a dat seama, spuse Robin.

— Nu știu dacă a fost furios sau nu, zise Flavia. Cred că s-a bucurat doar că Bran era bine. Dar dacă *eu* aș fi făcut asta, tati m-ar fi *omorât*... L-ați cunoscut pe Tim? E chel.

— Încă nu, spuse Robin.

— E drăguț, zise Flavia. Odată, când eram la North Grove și el aștepta să facă vocea Viermelui, mi-a arătat cum să desenez animale începând de la forme. Era ceva foarte inteligent. O să mai veniți pe la noi?

— Nu cred că va fi nevoie, spuse Strike. Mama ta ne-a fost de mare ajutor.

— Ah, făcu Flavia dezamăgită.

Ajunseseră la mașină.

— Am fost la înmormântarea lui Edie, spuse ea, oprindu-se odată cu ei. L-ați văzut deja pe iubitul ei? Îl cheamă Phillip. Uneori e la North Grove.

— Da, ne întâlnim cu el peste..., răspunse Strike uitându-se la ceas, o oră și ceva.

Flavia șovăi, păru gata să mai spună ceva, apoi se răzgândi.

— Poate va trebui să veniți din nou, îi spuse ea lui Robin.

— Poate, răspunse Robin zâmbind.

— Bun, ei, la revedere, spuse Flavia.

Porni mai departe pe stradă. Strike și Robin se urcară în Land Rover. În timp ce își punea centura de siguranță, Robin o urmărea cu privirea pe Flavia. Fata sună la ușa vecinei și fu primită înăuntru, dar nu înainte de a privi în spate și a face cu mâna.

— Nu prea îți dai seama de ce anume e un copil-problemă, nu-i așa? îl întrebă Robin pe Strike.

— Nu, spuse el trântind portiera. Din ce am apucat s-o cunoaștem, aș zice că e în capătul cel mai puțin distrus al spectrului familiei Upcott.

Robin porni mașina și o luă pe Lisburne Road, în timp ce Strike își consulta telefonul.

— Ce părere ai avea, spuse el, dacă am merge să ne uităm la lacul Numărul Unu din Highgate înainte să ne întâlnim cu Phillip Ormond? De aici până la The Flask sunt doar patru minute cu mașina.

— Bine, spuse Robin.

Strike expiră, apoi continuă:

— Ei, familia Upcott ne-a dat multe teme de gândire, nu-i așa?

— Da, aprobă Robin.

— Cum ți-ar plăcea ca Anomie să fie un geniu muzical? întrebă Strike în timp ce dădeau colțul la capătul străzii.

— Vorbești serios?

— Bifează destule căsuțe din profilul nostru. Nu lucrează. E întreținut de familie. Are o grămadă de timp liber.

— Nu ajungi atât de bun la violoncel dacă stai la calculator toată ziua.

— E adevărat, dar nici nu stă vreun șef cu ochii pe el de la 9 la 5, nu-i așa? Am senzația că membrii acestei familii sunt cu atât mai fericiți cu cât se țin departe unii de alții. Ai văzut vreodată filmul ăla vechi, *Ucigașii de femei?*

— Nu. De ce?

— O bandă de escroci închiriază o cameră din casa unei bătrâne, pretinzând că sunt un cvintet muzical. Pun discuri cu muzică clasică în timp ce își plănuiesc jaful și iau instrumentele în mână doar când bătrâna le bate la ușă ca să le ofere ceai.

— Gus n-a intrat la Royal College of Music punându-le discuri.

— Nu sugerez că nu cântă *niciodată*, spun doar că ar putea exista momente când nu face asta. Și are acces potențial la o grămadă de informații personale despre Josh și Edie prin mama lui.

— Dacă aș fi Gus Upcott, spuse Robin, aș sta la parter cât mai mult posibil. Și cum au izolat fonic etajul de sus...

— Ar fi putut să pună microfoane la etaj.

— Fii serios...

— Dacă e Anomie, ar fi pus microfoane la etaj! spuse Strike. O urticarie gravă și un violoncel nu sunt motive suficiente să nu-l cercetăm cum trebuie.

— Bine, spuse Robin, dar nu prea știu cum îl punem sub supraveghere dacă stă tot timpul închis în camera lui.

— Da, mă rog, asta e porcăria cu cazul ăsta, nu-i așa? spuse Strike, uitându-se la harta de pe telefon. Mergi în continuare la stânga, trebuie să înconjurăm Heath până pe partea cealaltă. Avem neapărat nevoie să intrăm în jocul ăsta nenorocit. O să dureze ani să scurtăm lista de suspecți dacă nu avem altceva decât feed-ul de Twitter al lui Anomie...

Părând că i-a venit o idee, Strike continuă:

— Pe de altă parte, Gus Upcott se duce mâine după-amiază la doctor. Dacă avem noroc și Anomie postează în timp ce Gus e fără semnal la metrou, îl putem elimina. Să vedem dacă Barclay se poate ocupa de trebușoara asta.

Strike tastă un mesaj către asistenta agenției. După ce termină, spuse:

— Ai reușit să aplici pentru North Grove?

— Am și intrat, dar cursul începe abia peste două săptămâni.

— Bun... Ai avut cumva noroc cu fata aia cu tatuaje care stă lângă Junction Road?

— Nu apare în niciun document din ce-am văzut, spuse Robin. Poate tocmai s-a mutat.

— Atunci probabil că va trebui s-o supraveghem, ca să aflăm cine e, zise Strike. Dumnezeule, am putea să-i punem pe toți de la agenție la cazul ăsta și tot n-ar ajunge.

Robin, care nu uitase că Strike tocmai adăugase încă un caz la volumul lor de muncă, unul despre care credea că e în întregime provocat de el, nu zise nimic. După o scurtă pauză, Strike spuse:

— Deci Blay crede că Anomie i-a înjunghiat. „De aici încolo mă ocup eu de tot, nu-ți face griji" — e greu să-ți dai seama ce înseamnă, dacă nu cumva e din desen.

— Crezi că Maverick ar mai fi făcut filmul dacă Josh și Edie mureau amândoi? întrebă Robin.

Oricât de enervată ar fi fost pe Strike pe plan personal, interesul pe care i-l stârnea discuția îi întrecea pe moment iritarea.

— Cred că li s-ar fi părut de prost gust să meargă mai departe, spuse Strike.

— Deci, într-un fel, Anomie *ar fi fost* la conducerea fanilor. Nu ar mai fi rămas decât episoadele vechi și *Jocul lui Drek*.

— Poliția o să se concentreze pe cine știa că Josh și Edie merg în cimitir în după-amiaza aia, iar în acest moment lista începe cu familia Upcott.

— Katya știa, îl contrazise Robin, dar nu putem fi siguri în legătură cu ceilalți. Era joi dimineața: Flavia trebuie să fi fost la școală și chiar tu ai spus că în familia asta toți sunt fericiți când sunt departe unul de altul.

— Poate că totuși Katya le-a spus. Sau poate că ei au auzit-o.

— Inigo nu putea să înjunghie pe nimeni, zise Robin în timp ce Hampstead Heath începea să se zărească dincolo de parapetele de pe partea stângă a drumului. *Chiar* e bolnav. Ai văzut cât de tare îi tremurau mâinile.

— Sunt destul de sigur că și din cauza furiei, comentă Strike cu detașare. Dar da, nu pare solid. Are picioarele atrofiate... dar, desigur, nu știm dacă ucigașul s-a dus la cimitir pe jos. Și dacă împuști pe cineva cu electroșocuri înainte de a-l înjunghia asta înseamnă că nu e nevoie să-l domini fizic pentru a-ți atinge scopul.

— Phillip Ormond trebuie să fi știut că se întâlneau, spuse Robin, doar locuia împreună cu Edie?

— Da, presupunând că a auzit-o când a dat telefon sau că ea s-a simțit confortabil să-i spună că se întâlnește cu fostul iubit într-un loc care probabil avea o semnificație sentimentală pentru ei. Sau, la fel de bine, Edie *nu* a dat acel telefon de acasă și *nu* i-a spus lui Ormond, de unde rezultă întrebarea de unde a sunat și cine ar fi putut s-o audă.

— Și la celălalt capăt al firului îl avem pe Josh la North Grove...

— Păi, o să intri curând în colectivul artistic. Poate că o să poți afla cine era prin preajmă la momentul ăla.

— Mai e și acel interval de câteva ore cel puțin, în care Josh a umblat creanga în noapte după ce a fost dat afară de la North Grove.

— Da. Ei, sunt sigur că poliția i-a urmărit mișcările din acel interval. Poate poți să-l abureşti pe Murphy ca să vezi dacă...

— Abureşte-l *tu,* dacă ții neapărat, se răsti Robin.

Strike întoarse privirea, surprins de tonul ei.

— Nu sugeram — spun doar că poate nu l-ar deranja să se revanșeze puțin. Și tu ai ajutat poliția când le-ai spus despre vizita lui Edie la agenție, nu-i așa?

Robin nu răspunse. Simpla pomenire a lui Murphy îi trezise amintiri de care s-ar fi putut lipsi.

— Suntem aproape, spuse Strike arătând în față și continuând să se întrebe care era sursa acestei irascibilități care nu-i stătea în fire lui Robin. Poate că ar fi bine să parcăm oriunde găsești un loc.

— Îți dai seama unde suntem? întrebă Robin încetinind.

— Unde?

— Millfield Lane, unde e apartamentul lui Josh.

— Ei, asta chiar e o coincidență stranie, nu-i așa? spuse Strike privind în jur la casele care mărgineau strada îngustă.

Se dădură jos din Land Rover, traversară strada și intrară în Heath, luând-o printre două iazuri cărora li s-ar fi potrivit mai bine denumirea de lacuri. Ciotul lui Strike, deja suficient de dureros când mergea pe asfalt, se plânse mai rău ca oricând când ajunseră pe cărarea neregulată.

— Ăsta e, arătă Strike spre iazul mărginit de copaci din stânga lor.

Diverse păsări alunecau senine pe apa de culoare kaki sau se grupau pline de speranță lângă mal, în cazul în care trecătorii aveau pâine la ei.

— Deci, reluă Strike în timp ce se opreau lângă o balustradă joasă, ce l-a făcut pe ucigaș să vină aici?

— Păi, sigur n-a făcut-o ca să arunce telefonul lui Edie în iaz, pentru că poliția a dragat fundul și nu l-a găsit, spuse Robin privind în jur. Dar

e posibil ca iazul să nu fi fost deloc obiectivul lui. Poate că e doar locul în care ucigașul și-a dat seama că unul dintre telefoane e încă pornit.

— Adevărat. Și în cazul acesta ucigașul se îndrepta spre... ce?

Fără un cuvânt, Strike și Robin se întoarseră amândoi și priviră spre Millfield Lane.

— E posibil să se fi dus spre apartamentul lui Blay, acum când credea că Blay e mort și nu poate să-l deranjeze?

— E o variantă, spuse Strike. Ceea ce sugerează că ucigașul știa că o să poată intra în apartament. Păcat că nu știm dacă lipsește ceva din el.

Strike consultă harta de pe telefon.

— Știi, continuă el, mă întreb de ce mai avea nevoie să o ia prin Heath dacă apartamentul lui Josh era obiectivul lui. Pe stradă se ajunge foarte simplu și direct de la Cimitirul Highgate la Millfield Lane.

Strike se gândi mai bine și adăugă încet:

— Dacă ucigașul a fost Gus Upcott — fă-mi pe plac o clipă —, traversarea Heath-ului spre și dinspre cimitir ar fi fost cea mai rapidă rută, evitând și camerele de supraveghere.

Strike își scărpină bărbia, privind fix harta:

— Dar n-ar fi trebuit să ajungă deloc pe lângă iazul ăsta. Drumul lui nu trece pe aici, dacă presupunem că s-a dus direct acasă după ce i-a înjunghiat.

— E posibil ca ucigașul să se fi întâlnit cu cineva aici? întrebă Robin. Sunt o grămadă de copaci. E un loc bun unde să te ascunzi. Sau a intrat printre copaci ca să-și dea jos deghizarea?

— Ambele variante sunt posibile, spuse Strike dând din cap, deși sunt pâlcuri de copaci mai aproape de locul pe unde Gus ar fi intrat, în mod normal, în Heath. Bineînțeles, toate acestea presupunând că ucigașul *a vrut* să vină aici. Alternativa e să fi fost forțat să se abată de la drum, din cine știe ce motiv.

— Ca să evite oamenii?

— Oamenii... sau poate o singură persoană care l-ar fi recunoscut, spuse Strike, care tocmai scosese din buzunar lista de nume pe care i-o dăduse Katya. Da, uită-te aici... o grămadă de oameni care au avut la început legătură cu *Inimă neagră ca noaptea* au crescut sau locuiesc în zonă. Wally Cardew, Ian Baker și Lucy Drew, care i-au jucat pe lordul și lady...

Strike își mijii ochii.

— ...„Wyrdy-Grob", erau toți din Gospel Oak. Colegi de școală de-ai lui Josh Blay.

Strike începu să citească însemnările Katyei.

— Iar Preston Pierce a stat la North Grove în același timp cu Edie și Josh. „Din Liverpool, a făcut vocea lui Coțofeni timp de două episoade."

— Pez, spuse Robin brusc.

— Ce?

— Preston. Pez. Persoana care ar fi trebuit să se întâlnească cu Nils, Wally, Seb și Tim la Red Lion and Sun. Ți-ai notat tu.

— Bună memorie, spuse Strike. Da, pun pariu că despre el e vorba.

— În ce parte e North Grove de aici? întrebă Robin privind în jur.

Strike consultă harta.

— Încolo, spuse el arătând dincolo de iaz, spre stradă. Nu pot să-mi imaginez de ce ai lua-o prin Heath dacă te-ai întoarce la North Grove. Dacă ucigașul a fost cineva din colectivul artistic, drumul spre casă de la cimitir ar fi fost foarte scurt.

Strike împături hârtia de la Katya, o băgă înapoi în carnet și contemplă câteva clipe o lebădă care trecea, apoi spuse:

— Atacurile astea au fost plănuite. Da, momentul și locul nu au fost alese dinainte, dar în țara asta nu poți cumpăra pistoale cu electroșocuri și, în general, oamenii nu au la îndemână macete. Toată chestia asta trăsnește a cineva care a așteptat o ocazie. Avea totul pregătit.

Telefonul lui Robin sună. Era Midge. Robin răspunse, simțind cum inima i-o lua la galop.

— Salut, spuse ea.

— Îmi ești datoare până peste cap pentru asta, Ellacott.

— Uau, făcu Robin, iar Strike se întrebă de ce părea dintr-odată atât de exuberantă.

— Ai un pix?

— Da, răspunse Robin, scormonind în buzunar și scoțându-și carnetul.

Se lăsă pe vine, scoase capacul pixului cu dinții și se pregăti să noteze, cu carnetul deschis pe genunchi.

— Bun, începem, spuse Midge greoi. Numele ei de utilizator e LabuteleluiBuffy, într-un singur cuvânt, cu L mare. *Nu* râde. Buffy o chema pe pisica noastră.

Robin rosti cu voce tare numele, în timp ce îl nota.

— Exact, spuse Midge. Și parola e AsVreaSaFiuCuEllen.

Midge gemu.

— Toate cuvintele cu majusculă la început, continuă ea. Știi ce, îți trimit SMS.

— Midge, nici nu știu cum să-ți mulțumesc.

— „Aș vrea să fiu cu nenorocita de Ellen", spuse Midge cu înverșunare. Asta e fosta ei dinaintea mea.

— Elegant, spuse Robin. A trebuit să renunți la oglindă?

— Da. Dar nu-ți face griji. Când o să i-o aducă curierul, o să aibă ditamai crăpătura pe ea, fir-ar a dracu'.

Robin râse și îi mulțumi din nou, apoi se ridică în picioare.

— Putem să intrăm în joc.

— Ce?

Robin îi explică.

— Ellacott, ești genială, spuse Strike. Poți să fii în joc în timp ce eu îl intervievez pe Ormond. Dacă Anomie apare în timp ce Ormond vorbește cu mine, avem un suspect mai puțin.

35

De una singură intrai pe sub poartă
Într-un oraș frumos din albă piatră...
Dar nu auzii ale omului sunete;
Toate lucrurile în jur erau tăcute
Ca într-un oraș al morților.

Christina Rossetti, *Orașul mort*

The Flask, care se afla aproape de Hampstead Heath, era o cârciumă foarte veche cu trei saloane separate și două baruri diferite: era, de fapt, perfectă pentru doi oameni care voiau să-și coordoneze activitățile fără a se afla în câmpul vizual al celuilalt.

— Super, are Wi-Fi, spuse Robin verificându-și telefonul în timp ce stătea la bar împreună cu Strike, cu 15 minute înainte de ora la care trebuia să ajungă Phillip Ormond. O să-mi țin telefonul pentru feed-ul de Twitter al lui Anomie și o să intru în joc de pe iPad...

Scoase iPadul din rucsacul mic de nailon pe care îl lua de obicei cu ea la supraveghere și îi explică lui Strike:

— Îl am cu mine de când am rugat-o pe Midge să-mi dea datele de logare ale lui Beth. Pentru orice eventualitate.

— Cercetașii au dat-o în bară rău când nu te-au recrutat, spuse Strike. Ce vrei?

— Suc de roșii și o pungă de chipsuri, te rog, sunt moartă de foame. Apoi plec, să nu mă vadă Ormond.

După ce își luă băutura și chipsurile, Robin îl părăsi pe Strike și se mută în salonul de lângă barul principal, unde se așeză la o măsuță pe colț, lângă șemineu. După ce dădu gata cam o treime din chipsuri din câteva guri, sprijini iPadul în fața ei, își scoase carnetul și pixul, verifică feed-ul de Twitter al lui Anomie, care nu arăta nicio activitate nouă, apoi deschise *Jocul lui Drek*.

Un grup de patru americani de vârstă mijlocie intră în micul salon, una dintre femei citind cu voce tare dintr-un ghid.

— ...*bântuită*, spuse o voce cu puternic accent sudist, lăsându-i lui Robin impresia că acel cuvânt are de două ori mai multe vocale decât ar fi crezut, „de fantoma unei *barmanițe spaniole* care *s-a spânzurat* în pivniță pentru că proprietarul crâșmei nu-i împărtășea dragostea".

Urmară multe comentarii interesate și zgomotoase și hârșâituri de scaune, în timp ce grupul se așeza la masa de lângă Robin.

Tensionată, aceasta tastă în căsuța de înregistrare a *Jocului lui Drek* numele de utilizator LabutelelуiBuffy și apoi, după ce verifică majusculele din SMS-ul lui Midge, parola AsVreaSaFiuCuEllen.

Te rog, funcționează. Te rog, funcționează.

— „The Flask", continuă americanca cu ghidul, „a fost scena uneia dintre *primele* autopsii din Anglia, efectuată" — *ah*, pe *cinstea* mea...

Robin nu mai privise niciodată atât de nerăbdătoare un gif de încărcare.

— „...pe un cadavru furat de gropari din *Cimitirul Highgate...*"

Ecranul iPadului lui Robin se înnegri. Pe el apărură litere albe ca niște fantome.

Bun-venit în Jocul lui Drek

Literele se estompară. Robin se uita la o animație minunat realizată a Cimitirului Highgate, în care fuioare de ceață se încolăceau în jurul îngerilor de piatră înveliți în iederă. Ca și desenul original, jocul era monocrom. De-a lungul ecranului pluteau siluete albe. Unele semănau cu fantoma Albăcahârtia, altele erau scheletice. Cele mai multe erau inimi care săltau, ca eroul Inimioară. În mod evident, puteai să alegi cum arătai în joc dintr-un număr limitat de opțiuni. Robin nu avea habar cum le apărea celorlalți jucători care aveau numele de utilizatori scrise cu litere minuscule deasupra lor. Între timp, o coloană laterală arăta cine intra sau ieșea din joc.

<InimaNeagra66 a ieșit din joc>
<Albacahartia MOD a intrat în joc>
<StaceyNeagracaNoaptea a intrat în joc>

După câteva încercări nereușite, Robin găsi o căsuță cu comenzi care îi dădeau posibilitatea de a se mișca. Avansă încet pe o cărare cețoasă,

pe lângă urne învelite în vegetație crescută la întâmplare. Dintr-odată, un liliac plonjă pe deasupra personajului ei și se transformă în vampir, blocându-i calea. Vampirul, care părea slab și jigărit, rămase pe loc gâfâind, cu o mână la piept, după care îi „vorbi" prin replici care îi apăreau pe piept.

Te deranjează dacă îți sug o arteră?

Robin se grăbi să caute locul în care tastai dialogul și după câteva secunde de bâjbâieli găsi o tastatură care se trăgea de jos. Dat fiind că nu avea habar care e răspunsul corect — sau dacă *există* un răspuns corect —, Robin tastă:

Aș prefera să nu faci asta

Vampirul păru să ofteze.

Dar sunt anemic

Ușor amuzată, Robin tastă:

Îmi pare rău

Vampirul răspunse:

Într-o zi vei fi un mort viu. ATUNCI o să-ți pară rău

Vampirul se transformă din nou în liliac și zbură.

Robin merse mai departe pe cărare. Unele dintre morminte aveau caracteristici interactive, deschizându-se pentru a lăsa să se vadă cranii și oase sau, într-un caz, un păianjen gigantic care dădea semne că ar vrea s-o urmărească, ceea ce o făcu pe Robin să-și îndepărteze rapid personajul. Apoi una dintre Albelecahârtia care pluteau traversă cărarea din fața ei, se opri și îi „vorbi".

StaceyNeagracaNoaptea: Hei LabuteleluiBuffy nu te-am văzut de mult

LabuteleluiBuffy: Salut StaceyNeagracaNoaptea

StaceyNeagracaNoaptea: Ce mai faci?

LabuteleluiBuffy: Bine mersi, tu?

StaceyNeagracaNoaptea: Nu ți se pare absolut îngrozitor cu J*** și E***?

LabuteleluiBuffy: Știu, e groaznic

Robin se întrebă ce era cu asteriscurile. Oare jucătorii nu aveau voie să scrie numele lui Josh și Edie înăuntrul jocului? Egoul lui Anomie era chiar atât de mare, încât creatorii nu trebuiau amintiți?

Înainte să apuce să mai reflecteze la idee, în fața ei se deschiseră simultan două căsuțe de dialog.

<Un nou canal privat a fost deschis>

<16 aprilie 2015 17:57>

< Vierme28 MOD invită pe LabuteleluiBuffy>

Vierme28: omg , credeam că ai dispărut definitiv !!!!

>

>

>

<Un nou canal privat a fost deschis>

<16 aprilie 2015 17:57>

<VilePechora MOD invită pe LabuteleluiBuffy>

VilePechora: am crezut că ai dispărut de tot

VilePechora: tot lesbi ești?

>

>

Căcat.

Robin luă telefonul și tastă repede un SMS pentru Midge.

Spune-mi practic orice despre Beth.
Sunt în joc. Unii dintre oamenii ăștia o cunosc

Lângă Robin, americanca cu ghidul, ai cărei ochelari mov de plastic îi stăteau agățați pe vârful nasului, continuă să citească cu voce tare.

— *„Byron, Keats și Shelley* se îmbătau în mod regulat la The Flask, ca și *celebrul tâlhar Dick Turpin!"*

Gândindu-se că ar fi părut prea dubios să nu le răspundă celor doi moderatori, Robin începu să tasteze iar.

Vierme28: credeam că eu te-am alungat cu toate problemele mele !

LabuteleluiBuffy: nu, mi-a fost dor de locul ăsta!

>

>

LabuteleluiBuffy: nu vorbi prostii, bineînțeles că nu

LabuteleluiBuffy: ce mai faci?

Vierme28: ia ghici sunt în L*****!

>

LabuteleluiBuffy: Nu se poate!

Vierme28: da

Vierme28: am venit să stau cu cel mai bun prieten

LabuteleluiBuffy: omg e minunat!

LabuteleluiBuffy: da. Se pare că nu te poți dezvăța de asta

VilePechora: lol

VilePechora: poate că doar n-ai prins o sculă bună

LabuteleluiBuffy: sau poate că scula nu e chestia mea

>

>

VilePechora: dacă te-ai futut doar cu lingăi liberali n-ai cum să știi

LabuteleluiBuffy: e o teorie interesantă

>

>

>

>

>

Telefonul lui Robin vibră. Midge îi răspunsese:

E o vacă obsedată de sine și necredincioasă. Îi plac pisicile. Scrie un roman (3 paragrafe), e artistă aspirantă (colaje de căcat), îi place Rachel Maddow, nu știe să gătească nimic în afară de paste cu o conservă de ton vărsată peste ele, colecționează ornamente de pom de Crăciun și iubite enervate

Robin zâmbi larg și răspunse:

Și oglinzi sparte. Mersi x

Reveni la iPadul ei.

LabuteleluiBuffy: revenit

Vierme28: dar nu merge prea bine

LabuteleluiBuffy: ce vrei să spui?

Vierme28: ghici de câte ori l-am văzut de când am ajuns aici

LabuteleluiBuffy: zi

Vierme28: o dată

LabuteleluiBuffy: a nu asta e o porcărie

Vierme28: dar e superocupat

Vierme28: ce s-a mai întâmplat cu tine și iubita ta?

>

LabuteleluiBuffy: Anomie nu e în seara asta?

VilePechora: nu

VilePechora: te-ai întors ca să vezi dacă el a omorât-o pe L******?

VilePechora: hahaha cel puțin ești sinceră

>

>

>

VilePechora: păi, da, el a omorât-o

Robin încercă să facă o captură de ecran cu aceste conversații, dar jocul nu o lăsa. Își luă pixul, scrise cele două nume de utilizator „Vierme28" și „VilePechora" în partea de sus a paginii și notă câte ceva sub fiecare din ele, apoi reveni la iPad.

LabuteleluiBuffy: ne-am despărțit

Vierme28: în sfârșit!

LabuteleluiBuffy: da era timpul

Vierme28: eram îngrijroată pentru tine , părea atât de dominatoare

LabuteleluiBuffy: da. dar mai zi-mi despre tine

Vierme28: lucrez , oarecum

Vierme28: căcat aș vrea să pot să — ți spun unde

LabuteleluiBuffy: spune-mi!

Vierme28: lol

Vierme28: mi — e frică de Anomie

>

>

VilePechora: sunt atât de nervos acum

LabuteleluiBuffy: nu suntem toți?

>

VilePechora: cu ce ești îmbrăcată?

LabuteleluiBuffy: armură completă

>

>

VilePechora: m-am plictisit ca dracu de locul ăsta

Vierme28: dacă îți spun activăm conscința 14

>

LabuteleluiBuffy: ok indiciu

Vierme28: lol nu mai bine nu

Vierme28: dar ia ghici

Vierme28: m-am întâlnit cu B***!

LabuteleluiBuffy: atunci de ce mai ești aici?

VilePechora: culegere de informații

VilePechora: deci folosești un penis artificial sau cum

>

>

>

Robin își luă iar pixul și notă rapid sub „Vierme28" *pos întâlnit Blay, „oarecum" lucrează,* sub „VilePechora": *aici pt „culegere de informații"* și pe cealaltă pagină, deocamdată albă, *activat Consecința 14 ce e asta?* Robin reîncepu să tasteze.

LabuteleluiBuffy: nu se poate!!!

Vierme28: da e adevărat

Vierme28: am intrat pur și simplu în cameră și el era acoloo

Vierme28: era să leșin !!

LabuteleluiBuffy: ai vb cu el?

Vierme28: nu , tremuram !!!

LabuteleluiBuffy: lol

VilePechora: în clipa asta stai pe un penis artificial?

LabuteleluiBuffy: văd că ai un simț al umorului la fel de rafinat ca întotdeauna

VilePechora: ai noroc că nu te banez

>

LabuteleluiBuffy: pentru ce?

VilePechora: pentru că ești o perversă nenorocită

Cititoarea americană a ghidului parcurgea acum meniul cu voce tare pentru companionii ei, chiar dacă fiecare avea meniul lui.

— *Plăcintă cu friptură și rinichi...* cartofi *fierți...*

Telefonul lui Robin vibră. Se uită în jos; Strike îi trimisese un SMS:

A venit Ormond.

36

Pe scut purtând o inimă însângerată...

Mary Tighe, *Psyche*

Strike, care stătea la o masă de două persoane cu fața la intrarea în cârciumă, îl identifică pe Phillip Ormond imediat ce acesta intră, chiar dacă bărbatul nu se potrivea deloc cu imaginea pe care o avea el în minte despre un profesor de geografie sau o persoană care ar putea să se înscrie la cursuri de artă. Strike s-ar fi putut gândi chiar și la un trecut militar, dată fiind alura bărbatului și înfățișarea sa de o eleganță meticuloasă.

Ormond, care era cu aproape zece centimetri mai scund decât bărbatul cu care venise să se întâlnească, părea că merge regulat la sală. Avea ochii depărtați de un albastru spălăcit, părul curat de un castaniu-deschis și-l purta tuns scurt, iar fălcile ascuțite erau acoperite de o barbă scurtă pe care o ajustase cu grijă. Dacă nu ar fi avut o servietă neagră, costumul închis la culoare și cravata simplă bleumarin, te-ar fi dus cu gândul la o ținută de înmormântare. Se oprise în ușă ca să privească în jur, trăgându-și umerii în spate în timp ce făcea asta.

Prinzând privirea detectivului, Ormond se apropie de masa lui Strike:

— Cormoran Strike?

— Eu sunt, spuse Strike.

Se ridică în picioare ca să dea mâna, în timp ce ciotul lui protesta furios că e silit să îi susțină greutatea la atât de puțin timp după ce se așezase.

— Phillip.

Ormond se dovedi că aparține acelei categorii de bărbați care par să creadă că vor fi suspectați de impotență dacă strângerea lor de mână nu provoacă celuilalt durere fizică.

— Îmi iau ceva de băut, spuse el și porni spre bar.

Se întoarse la masă cu o halbă mică de bere și se așeză cu fața la Strike, cu un aer de ușoară neîncredere.

— Ei, cum ți-am spus la telefon..., începu Strike.

— Încerci să afli cine e Anomie. Da.

— Te deranjează dacă iau notițe?

— Te rog, spuse Ormond, deși nu părea foarte mulțumit de asta.

— Ce ți s-a întâmplat? întrebă Strike, observând că două degete de la mâna stângă a lui Ormond erau bandajate.

— Acid fluorhidric vărsat, spuse Ormond.

Cum Strike îl privea inexpresiv, continuă:

— Am făcut niște gravură în oțel la North Grove. N-o să mai încerc așa ceva. Arsura s-a infectat. Am luat două serii de antibiotice până acum.

— Pare neplăcut.

— Nu e deloc cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat în ultimul timp, spuse Ormond cu o urmă de agresivitate.

— Nu, bineînțeles că nu. Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită.

— Mersi, spuse Ormond, relaxându-se foarte puțin. A fost... o perioadă grea.

— Sunt convins. Te-ar deranja să răspunzi la câteva întrebări despre North Grove?

— Spune.

— Când ai început să mergi la cursuri acolo?

— În 2011.

— Te ocupi mult cu arta sau...?

— Nu neapărat. De fapt, eu sunt mai mult cu scrisul.

— Serios? Ai publicat ceva?

— Încă nu. Mă joc doar cu câteva idei. Era un lucru pe care Edie și cu mine îl aveam în comun, înțelegi: poveștile.

Strike, care nu prea reușea să și-l imagineze pe Phillip Ormond scriind povești, dădu din cap. Chiar dacă profesorul arăta destul de bine, Strike era ușor nedumerit de partenerul pe care și-l alesese Edie, dar poate că o atrăsese la Ormond faptul că era antiteza absolută a inutilului ei fost iubit, care fuma iarbă și dădea foc la perdele.

— Nu, m-am dus la North Grove pentru că tocmai mă despărțisem de soția mea, spuse Ormond pe neașteptate. Încercam să-mi ocup puțin serile. M-am înscris la un curs la seral... m-am gândit că aș putea încerca modalitatea clasică de a cunoaște o fată, înțelegi?

Ormond zâmbi trist și reținut.

— Am cunoscut-o pe soția mea pe un site de matrimoniale. Iar cele pe care le cunoști la sală — de obicei nu au destul la etaj pentru mine.

Ormond se bătu cu degetul în tâmplă.

— Deci când te-ai întâlnit prima oară cu Edie...?

— Era încă împreună cu Blay, da. M-a interesat desenul lor animat, îi ascultam pe cei de la North Grove vorbind despre el și așa i-am invitat pe ea și pe Blay să vină la școală și să vorbească la clasa a șaptea despre animație și imagistică generată pe calculator. Copiilor le-a plăcut.

Spusese asta ca și cum acest lucru nu-i crease nicio satisfacție.

— Predai geografie, nu?

— Informatică, spuse Ormond încruntându-se. Cine ți-a spus că predau geografie?

— Cred că agentul lui Edie, zise Strike notându-și ceva. Undeva s-a produs o confuzie. Când ai aflat prima oară de Anomie?

— Am văzut că postase pe Twitter o fotografie cu apartamentul lui Edie. I-am trimis lui Edie un SMS să văd dacă e bine. Aveam numărul ei de când venise la școală să le vorbească copiilor. Ne-am trimis o vreme unul altuia SMS-uri și așa am ajuns să ieșim să bem ceva. Ea și Blay se despărțiseră la momentul ăla. Am aflat că avem destul de multe în comun. Scrisul. Poveștile. Am râs puțin de North Grove. Sunt niște personaje de groază acolo. Un copil care e candidatul perfect pentru un talk-show.

— Cumva Bram de Jong? întrebă Strike, remarcând faptul că Ormond tocmai folosise un argou polițienesc.

— El, da, spuse Ormond dând din cap. Într-o seară plecam de la North Grove și m-am ales cu o piatră nenorocită în ceafă. Bram era pe acoperiș și arunca cu pietre în oricine nimerea. Dacă aș fi putut pune mâna pe el — m-a tăiat.

Ormond arătă spre ceafa lui.

— Încă mai am cicatricea. Edie mi-a spus niște lucruri pe care le făcuse Bram cât stătuse ea pe acolo. Odată a găsit în pat o pasăre moartă. Părinții lui sunt pur și simplu... Nu exercită niciun fel de control. Deloc.

Strike observă că nările lui Ormond se umflaseră când spusese asta.

— Când ați ieșit să beți ceva ați discutat despre Anomie?

— Da, Edie mi-a povestit totul despre asta. Credea că e un cunoscut, pentru că știa atât de multe despre ea. I-a trecut în revistă cu mine pe cei pe care îi suspecta. Mie mi s-a părut că e fata aia — cum o cheamă? Fosta lui Blay.

— Kea Niven?

— Da, dar Edie a spus că o tăiase de pe listă.

— De ce?

— Edie mi-a spus că într-o după-amiază, când era la studioul de animație, s-a uitat pe fereastră și a văzut-o stând pe stradă. Sperând să dea de Blay, înțelegi. Edie avea jocul lui Anomie deschis pe laptop și a verificat. Anomie era acolo, se mișca și vorbea, dar Niven nu utiliza un telefon, sau iPad, sau ceva.

— Asta e foarte util, mulțumesc, spuse Strike, făcându-și o notiță înainte de a ridica iar privirea. Kea era pe lângă studioul de animație, nu-i așa?

— Da. Edie mi-a spus că apăruse de câteva ori când ea și Blay erau împreună, îi privea fix din cealaltă parte a barului sau crâșmei. Am avut și eu o fostă de genul ăsta. Nebună.

— Când anume a eliminat-o de pe listă pe Kea, îți amintești?

— Înainte să ieșim prima oară să bem ceva, deci trebuie să fi fost pe la mijlocul lui 2013.

Ormond mai luă o gură de bere, apoi spuse:

— Eu tot credeam că Niven ar trebui blocată — cu toate acuzațiile alea aiurea de plagiat —, dar Edie considera că asta ar agrava și mai mult lucrurile — sau mai degrabă agentul ei i-a spus că ar agrava lucrurile.

Profesorul de informatică pufni batjocoritor.

— Recomandarea lui Yeoman părea să fie întotdeauna „nu face nimic". Nu e stilul meu.

— Tu personal n-ai vorbit niciodată cu Kea?

— Nu, din fericire pentru ea, spuse Ormond umflându-și din nou nările. Era exact ca Anomie, o ataca pe Edie și îl scotea pe Blay basma curată. Blay nu avea cum să greșească cu fanii, ceea ce arată cât de puțin știa Kea.

— Ce vrei să spui?

— Păi, Edie făcea 90% din muncă și Blay era luat mare parte din zi. În cele din urmă, ea s-a enervat că îl duce în spate. Și pot să-ți spun asta: Edie ar fi fost indignată ca dracu' dacă ar fi știut că el vrea să-i pună o scrisoare în coșciug, după tot ce i-a făcut în ultimele două săptămâni.

— Edie a mai tăiat și pe altcineva de pe listă, din câte știi tu?

Ormond scutură din cap.

— Știm că l-a suspectat pe Seb Montgomery spre sfârșit, dar a mai existat și altcineva?

— Ah, știți de Montgomery, nu-i așa? spuse Ormond din nou puțin suspicios. Păi... da, era suspectul ei numărul unu...

Strike observă al doilea caz de argou polițienesc.

— ...dar înainte de asta, Edie se întreba dacă nu cumva era Wally Cardew, pentru că, după ce l-a dat afară ca Drek, Cardew a atacat-o de câteva ori pe internet, dar s-a gândit că el n-ar fi rămas anonim. Are gură mare, înțelegi. Plus că Edie nu credea că el ar ști să programeze sau să animeze la nivelul jocului.

— Dar Tim Ashcroft, care făcea vocea Viermelui?

— El? spuse Ormond disprețuitor. Ashcroft era pe bune. Credea că, dacă o lingușește pe Edie suficient, o să-i dea un rol în film. Eu i-am spus: „Ar fi bine să nu-ți mai petreci timpul cu el".

Apoi Ormond se corectă:

— Nu i-am *spus*. Nu în modul ăsta. Doar că nu-mi plăcea să văd că alții profită de ea. Dacă ieșeau la cafea, el credea că are șanse la un rol.

— Dar Edie n-a crezut niciodată că Ashcroft e Anomie?

— Nu. Lungan idiot. Stângist de fițe. Știi genul.

— Deci, din câte știi tu, Montgomery era singurul ei suspect serios?

— Da. A decis că e el după ce Anomie a spus pe Twitter că unul dintre personajele ei era inspirat de o colegă de apartament — ceea ce era o tâmpenie absolută.

— Albăcahârtia nu era inspirată de fata asta?

Ormond luă o gură de bere, apoi continuă:

— Poate a luat puțin din comportamentul fetei pentru Albăcahârtia, dar asta nu înseamnă că e aceeași persoană. Toate tâmpeniile astea că fiecare personaj ficțional are un — înțelegi — un omolog real. Inspirația poate să vină de oriunde.

Fața lui Ormond se congestionase ușor în timp ce vorbea.

— Nu poți să spui că personajul cutare e o persoană reală. E o imitație. O... o fotografie făcută prin obiectivul creatorului.

Ormond mai luă o gură de bere.

— Asta descopăr eu, cel puțin, continuă el după ce puse paharul jos. În scrisul meu.

Strike nu avea cum să știe dacă acestea erau sau nu ideile originale ale profesorului despre surse de inspirație și crearea de personaje, dar avea impresia că Ormond repeta ca un papagal ce spusese altcineva.

— Edie vorbea cu tine des despre munca ei?

— Tot timpul, spuse Ormond, dintr-odată mai însuflețit. Practic, îmi împărtășea tot procesul ei creator. Da, am avut multe discuții detaliate despre personaje și eu contribuiam cu idei, înțelegi.

— Deci voi chiar colaborați, nu-i așa? spuse Strike, având grijă să pară impresionat.

— Da, presupun că îi poți spune așa, răspunse Ormond, privindu-l fix pe Strike fără să clipească. De fapt, Edie a spus că vrea să mă pună pe generic ca scenarist, când se făcea filmul. A zis că îi dădusem câteva idei foarte bune.

— E interesant că încerca să aducă noi colaboratori în afară de ea și Blay.

— Nu colaboratori, la plural, spuse Ormond ferm. Nu mai era nimeni în afară de mine.

— Cei de la Maverick probabil că sunt bucuroși să știe că tu le poți spune care era viziunea lui Edie despre film?

Urmă o scurtă pauză, după care Ormond spuse:

— Așa ai crede, dar n-a catadicsit nimeni să răspundă la e-mailul meu.

— Pare o atitudine obtuză. Presupun că ai totul scris?

— Nu scriam, doar vorbeam. Totul e aici.

Ormond se bătu iar cu degetul în tâmplă.

— Și, cum eu sunt singurul care știe, ai crede că...

Ormond dădu din umeri, iritat.

— Frustrant, spuse Strike.

— Da. Și acum unchiul ăla nenorocit al ei, care i-a aruncat câteva sute de lire ca să scape de ea, când Edie practic dormea pe stradă, urmează să... ciudat cine ajunge să beneficieze. Dar ea n-a făcut niciun testament, deci asta e.

În voce i se distingea clar înverșunarea.

— Următorul punct e sensibil, spuse Strike. Edie a încercat să se sinucidă în 2014. Anomie a aflat ce se întâmplase, inclusiv spitalul la care era, într-un interval de timp foarte scurt.

— Da, îmi amintesc, spuse Ormond sumbru.

— Mă interesează să aflu cine ar fi putut să știe asta.

— Habar n-am. Eu am aflat printre ultimii.

— Serios?

— Da, spuse profesorul, adăugând apoi rapid. A încercat să mă sune, evident...

Strike se întrebă dacă era adevărat.

— ...dar n-am auzit telefonul din cauza zgomotului din cârciumă. Ieșisem cu niște colegi de la muncă. Așa că l-a sunat apoi pe Blay. El și-a dat seama ce făcuse Edie și a sunat la poliție. Au trebuit să spargă ușa.

Amintirea vocii rătăcite a lui Charlotte, vorbind la mobil din incinta Symonds House, ieși la suprafață și fu imediat reprimată.

— A făcut supradoză după ce a băut singură în apartament toată seara uitându-se la ăia de pe Twitter care o îndemnau să se sinucidă, spuse

Ormond. Asta era înainte să ne mutăm împreună. Când am aflat ce făcuse, m-am învinovățit, evident. La acel moment, ea nu era, de fapt, aptă să stea singură. După supradoză s-a mutat cu mine și ăsta a fost un mare punct de cotitură, înțelegi. Era mult mai fericită. Mult.

— Stăteai în zonă?

— Nu, eu stau în Finchley. Ballards Lane.

— Știi cumva dacă Blay era singur când și-a dat seama că ea a făcut supradoză?

— Habar n-am, dar nu s-a grăbit deloc să-mi spună și *mie*. Când a început să vorbească, mi s-a părut că e abureală...

— Trebuie să te întreb, îl întrerupse Strike. Ești fost polițist?

Ormond păru șocat pe moment, dar apoi, pentru prima oară, zâmbi larg.

— Încă se vede, nu? Da, am fost în Poliția Metropolitană. Am ieșit pentru că așa voia fosta mea soție. M-am recalificat ca profesor, apoi căsnicia mea s-a dus naibii oricum.

— Scuze, continuă. Ți s-a părut că Blay te aburește...

— Da. Părea luat. Înțelegi, el așa era aproape tot timpul; probabil fumase un cui ca să-și facă curaj să mă sune. Da, așa că mi-a luat cam un minut să pricep ce vrea să-mi spună.

— Mai erai cu cineva când ai primit apelul?

— De fapt, da. Cu un vecin bătrân. Are 90 și ceva de ani. Din când în când îl mai ajut la cumpărături.

Tonul lui Ormond era reținut și modest.

— Îl duc cu mașina la doctor când are nevoie. E un bătrân simpatic.

— Dar nu e un candidat bun pentru Anomie, spuse Strike, notând în carnet.

— Sigur că nu. Nu, Anomie a reușit să afle atât de rapid ce făcuse Edie doar pentru că Blay a dat din gura aia mare. A durat ore întregi să le spună tuturor prietenilor lui înainte să-i treacă prin cap că trebuia să-mi spună și *mie* — înțelegi —, iubitul ei.

Strike își mai făcu o notiță, apoi ridică din nou privirea spre Ormond.

— Edie a crezut vreodată că Anomie reprezintă o amenințare fizică pentru ea? A fost vreodată îngrijorată că el o s-o agreseze fizic?

— Nu, nu cred.

— Nici după ce Anomie a pus adresa ei pe internet?

— Nu Anomie a făcut asta.

— Credeam că...?

— Anomie a pus pe internet o fotografie cu apartamentul ei, da, dar alt tip le-a spus oamenilor să-i trimită lui mesaj direct dacă vor să afle adresa completă.

— Cine era persoana care oferea adresa ei, știi?

— Habar n-am. O atacau atât de mulți.

— Crezi că e posibil s-o fi omorât Anomie? întrebă Strike, urmărind atent reacția lui Ormond.

— Nu știu, zise profesorul, tulburat de întrebare. Cum aș putea ști? N-am niciun motiv să spun că a fost el. Sau oricine altcineva.

Strike avu grijă să noteze exact cuvintele lui Ormond înainte de a continua:

— Dosarul pe care spunea Blay că îl are, care ar fi dovedit că Anomie e chiar Edie...

— Ce idioțenii, mârâi Ormond. Edie să se persecute singură până la sinucidere timp de trei sau patru ani, cât a fost? Hai las-o dracu'.

— Presupun că Yasmin Weatherhead a fost înainte de tine? întrebă Strike.

— Da. De ce?

— Ea i-a dus lui Blay dosarul cu presupusele dovezi.

— Sigur, da. Nu, au concediat-o înainte ca eu și Edie să fim împreună.

Ormond mai luă o gură de bere.

— De fapt, mi s-a părut puțin cam dur s-o dea afară doar pentru că juca jocul. Nu că... dar Edie probabil că începea să fie paranoică, imaginându-și că toți din jurul ei îi dădeau informații lui Anomie.

Strike, care nu s-ar fi așteptat la această atitudine indulgentă față de Yasmin, date fiind opiniile intransigente ale lui Ormond față de cei din jurul lui Edie, replică:

— Nu crezi că a fost ceva ciudat ca o asistentă să se înscrie în jocul lui Anomie? Sau să continue să-l joace, dat fiind că Anomie îi făcea atâtea probleme lui Edie?

— Păi, presupun că din punctul ăsta de vedere... Da, presupun.

Spusese asta ca și cum subiectul l-ar fi interesat prea puțin.

— Am auzit că tu și Edie v-ați logodit înainte ca ea să moară.

— Știi despre asta? zise Ormond, încântat să audă acest lucru. Da, am cerut-o în căsătorie cu două zile înainte... înainte să se întâmple. Urma să luăm un inel în weekendul ăla.

— Foarte trist, spuse Strike.

Lăsă să treacă o scurtă pauză, apoi continuă:

— Ca să revenim la dosar: Blay a sunat-o pe Edie și a acuzat-o că e Anomie, nu?

— Exact, spuse Ormond cu o expresie încrâncenată.

— Edie a discutat despre asta cu tine?

— Bineînțeles.

— Care a fost sfatul tău? Să se întâlnească cu Blay și să aibă o explicație sau...?

— I-am spus, răspunse Ormond energic, să-i zică să se ducă dracului. Blay suna întruna și ea închidea de fiecare dată. Foarte bine, fir-ar al dracu'. Dacă fuma atâta iarbă de ajunsese să creadă așa ceva, dă-l dracu'.

— Dar apoi Edie s-a răzgândit și a decis să se întâlnească cu el față în față?

— Da. Să-i spună în persoană ce crede despre el.

— Cine a sunat pe cine? întrebă Strike.

— El a sunat-o pe ea, cum am spus. O suna întruna.

— Sigur.

— Și în cele din urmă ea a decis, „bine, hai să ne lămurim".

— Edie ți-a spus asta, nu-i așa?

— Evident, da, zise Ormond impacientat.

— Deci știai că se întâlnesc în după-amiaza aia?

— Da.

— Știai și *unde* se întâlnesc?

— Nu, spuse Ormond. Am presupus că se văd într-o cafenea sau știu eu...

— Și când Edie nu s-a întors acasă...?

— Păi, evident, am fost îngrijorat. În după-amiaza aceea am stat cu o elevă care fusese pedepsită. Mai târziu, mi-am dat seama că eu mă uitasem la afurisita de Sophie Webster cum scrie în timp ce se întâmpla... înțelegi. Am ajuns acasă așteptându-mă ca Edie să fie acolo. Nu era. Am așteptat. La ora 11 am început să mă îngrijorez. Am sunat la poliție cam la 12 fără un sfert.

— Ai încercat s-o suni pe Edie în timpul ăsta?

— Da, de câteva ori, dar n-a răspuns. Poliția m-a pus să aștept și evident, atunci mi-am dat seama că se întâmpla ceva. Am fost polițist. Știu cum funcționează chestiile astea. Mi-au cerut s-o descriu pe Edie, ceea ce am și făcut. Apoi mi-au spus că o să trimită niște oameni să vorbească cu mine. Au venit la apartament și mi-au spus că în Cimitirul Highgate fusese găsit un cadavru care se potrivea cu descrierea logodnicei mele... A trebuit să mă duc s-o identific.

— Îmi pare rău. Trebuie să fi fost îngrozitor.

— Da, spuse Ormond, în vocea căruia revenise nuanța agresivă. A fost.

Strike se uită peste ce-și notase. Aflase foarte puține în privința lui Anomie. Dar se simțea incomparabil mai bine informat în ce-l privea pe Phillip Ormond.

— Păi... dacă nu mai ai alte idei sau informații despre cine ar putea să fie Anomie...?

— Dacă mă întrebi pe mine, spuse Ormond, care păru să se relaxeze ușor acum când se întrevedea sfârșitul interviului, e cineva deranjat mintal grav. Oricine ar fi, chiar dacă e un puști care se ascunde în spatele...

Ormond făcu un gest vag spre fața lui, indicând o mască.

— ...unei tastaturi, e ceva foarte în neregulă cu el. Să ataci pe cineva online patru ani fără întrerupere? Care era crima lui Edie? Că a creat ceva ce lui se presupune că i-a plăcut foarte mult? Nu, eu cred că Anomie e genul de individ care ar face orice ca să-și salveze pielea, care ar fi fericit să acuze pe altcineva sau să arunce suspiciuni asupra altcuiva, dacă așa ar scăpa.

— Ce te face să spui asta?

— Doar intuiția, răspunse Ormond, înainte de a-și goli paharul de bere.

— Ei, cred că asta e tot, spuse Strike, deși nu terminase. Ah, da — mă întrebam —, tu i-ai sugerat lui Edie agenția noastră sau a fost ideea ei?

— Poftim? se încruntă Ormond.

— Edie a venit să vorbească cu partenera mea, la noi la agenție, spuse Strike.

Deși în cârciumă lumina nu era foarte puternică, putu să vadă imediat cum se dilată pupilele lui Ormond din cauza nuanței atât de deschise a irisurilor sale. În mod evident, nici poliția și nici Allan Yeoman nu-i spuseseră presupusului logodnic al lui Edie despre vizita ei la agenția de detectivi, iar aceste omisiuni îi spuneau lui Strike ceva important despre atitudinea poliției și a agentului față de Ormond.

Profesorul păru să-și dea seama că tăcerea lui se prelungise prea mult ca să mai poată spune o minciună.

— Ăă, nu, eu nu am avut habar. Când a fost asta?

— Cu zece zile înainte de atac.

— De ce a făcut asta? spuse Ormond.

— Ca să ne ceară ajutorul să aflăm cine e Anomie.

— Ah, făcu Ormond. Sigur. Da, de fapt, n-am știut că a venit la *voi*. A spus că se gândea să... da, mi s-a părut o idee rezonabilă.

— Dar nu ți-a spus că făcuse asta?

— De fapt, spuse Ormond, după încă o ezitare, e posibil să-mi fi spus și eu să nu fi fost atent. Edie era stresată ca naiba și eu eram ocupat la muncă — poate n-am ascultat ca lumea sau m-am deconectat sau ceva.

Apoi Ormond repetă:

— Eram foarte ocupat la muncă. Urma să susțin un interviu pentru postul de șef de departament.

— Ai obținut postul?

— Nu, spuse Ormond aproape răstit.

— Ei, când a venit la agenție, partenera mea a observat niște vânătăi pe...

— Ah, deci partenera ta a fost, nu-i așa? Ea a spus poliției că am strâns-o de gât?

Ormond păru să regrete imediat izbucnirea. Îl privi lung pe Strike cu ochii lui depărtați de un albastru-deschis, neștiind, i se păru detectivului, cum să repare impresia defavorabilă pe care o lăsase la final.

— N-a spus nimeni nimic de strâns de gât, spuse Strike. Partenera mea a relatat, pur și simplu, existența vânătăilor. Ei, mulțumesc foarte mult că te-ai întâlnit cu mine, Phillip. Ai fost extrem de util.

După o tăcere scurtă și tensionată, Ormond se ridică încet în picioare.

— Nicio problemă, spuse el sacadat. Noroc cu investigația.

Strike întinse brațul, pregătit de data aceasta să concureze pentru cea mai puternică strângere de mână.

Ormond plecă și Strike știu că degetele de la mâna dreaptă a acestuia zvâcnesc, ceea ce îi oferi o mică satisfacție. După ce profesorul se făcu nevăzut, își scoase mobilul și tastă un scurt SMS către un prieten de la Poliția Metropolitană.

37

...munca fu încheiată; noul rege
Se ridică stând mândru pe regatul lui,
Care îi răspunse.

Jean Ingelow, *O poveste a damnării*

Robin încă se uita la iPadul ei când Strike o găsi la masa din colț care nu se vedea de la barul principal. Strike ducea o halbă de London Pride pentru el și un al doilea suc de roșii pentru ea, deși observă că abia se atinsese de primul. Robin avea lângă iPad mobilul, cu ecranul în sus, pe care se vedea feed-ul de Twitter al lui Anomie, și în cealaltă parte carnetul deschis. Strike, care era expert în a citi scrisul de-a-ndoaselea, văzu că Robin făcuse trei coloane având ca titlu Vierme28, VilePechora și Albacahartia, și că scrisese în toate trei. Coloana lui Vierme28 părea cea mai plină.

— Anomie e în joc? întrebă el în timp ce se așeza.

— Nu, spuse Robin, ridicând privirea și apoi coborând-o imediat înapoi la ecran. N-a intrat aici cât ai fost cu Ormond. Scuze, trebuie să tastez în continuare. E un moderator pe nume Vierme28 care era prieten online cu Beth. E fie fată, fie bărbat gay, pentru că are o relație cu un anume bărbat despre care eu ar trebui să știu. Îi făcea o grămadă de confesiuni lui Beth. Credea că ea a făcut-o să plece din joc pentru că i-a povestit despre toate problemele ei.

— Douăzeci și opt, comentă Strike, e alt simbol al urii.

— Serios?

— A doua literă a alfabetului și a opta: BH. Reprezintă sânge și onoare. Sânge și Onoare e un grup neonazist de skinhead.

— Nu-l văd pe Vierme28 ca skinhead neonazist, spuse Robin în timp ce tasta. Dacă ar trebui să pariez, aș spune că e fată și destul de tânără. Posibil dislexică. Ortografia ei e șuie și punctuația e dezordonată... dar

dacă tot cauți un posibil membru al Înjumătățirii, VilePechora pare un candidat bun. Stai... slavă Domnului. Vierme28 trebuie să meargă la baie.

Robin întoarse iPadul să poată vedea și Strike, care își trase scaunul mai aproape: Robin simți cum genunchiul lui se ciocnește de al ei.

— Jucătorii discută în jocul public, spuse ea.

Strike sorbi din halbă și se uită la siluetele animate care se mișcau printre morminte. Ca și Robin, fu izbit de frumusețea tulburătoare a animației, cu mormintele ivindu-se prin ceața plutitoare.

— Dar moderatorii pot să deschidă canale private să vorbească cu cine vor și nimeni altcineva nu vede ce spun ei. Vierme28 și VilePechora au deschis amândoi canale private imediat ce am intrat în joc.

— Ce te face să crezi că VilePechora ar putea fi în Înjumătățirea?

— E homofob ca dracu', spuse Robin. Mi-a spus că sunt perversă.

— Frumos.

— Sunt destul de sigură că e bărbat. Și e și beat. Mi-a spus asta de trei ori. A spus că s-a plictisit de joc și când l-am întrebat de ce mai e aici mi-a spus „culegere de informații".

— „Culegere de informații"? repetă Strike. Cu adevărat interesant.

— Și mi-a spus că Anomie a omorât-o pe Ledwell.

Robin ridică privirea să vadă reacția lui Strike.

— Zău?

— Cică mă tachina, spuse Robin, privind din nou la joc. Singurul moderator cu care am mai vorbit a fost Albacahartia. M-a întrebat dacă am nevoie de ajutor să parcurg jocul și mi-a dat niște indicii despre cum să intru într-o zonă care a fost extinsă după ce a intrat Beth ultima oară. Nu a deschis un canal privat, s-a oferit pur și simplu să mă ajute în jocul public. Nu știu, de fapt, dacă e femeie, evident, presupun că e din cauza numelui de utilizator. Nu am avut un chat personal.

Strike privea coloana laterală cu venirile și plecările jucătorilor.

<DrekPlictirit a ieșit din joc>
<Negru1010 a intrat în joc>
<Cotofeni7 a intrat în joc>

— Dacă mă deloghez, spuse Robin întorcând iPadul din nou spre ea, poți să-mi povestești despre Ormond.

— Rămâi logată să-l putem urmări pe Anomie. Aș vrea să văd cum se comportă aici. Poți să-i spui acestei persoane, Vierme, că trebuie să te duci să faci ceva offline o vreme?

— Trebuie — să — scot — rufele — din — mașina — de — spălat, spuse Robin tastând. Revin — imediat.

Se lăsă pe spate cu un aer de ușurare, bău niște suc de roșii și repotrivi unghiul iPadului să poată amândoi să-l urmărească.

— Cum a fost Ormond?

— Ormond, spuse Strike, a fost foarte interesant. Altfel de cum mă așteptam. E un profesor de informatică fost polițist.

— Serios?

— Da, și dacă ar trebui să pariez, aș spune că înainte de tentativa ei de sinucidere nu erau împreună. Cred că a profitat de vulnerabilitatea ei ca să-i ceară să stea la el și lui Edie i-a fost greu să mai iasă după aceea. L-am întrebat de vânătăile de pe gât. Nu prea i-a convenit.

— Mă uimești.

— Sunt sceptic și în ceea ce privește presupusa logodnă. Cred că Heather Ledwell avea dreptate: e supărat că n-o să vadă niciun ban din moștenire sau de pe urma desenului dacă se face film. Ormond a amintit faptul că Edie nu a lăsat niciun testament. Dar tot mai speră că poate profita: a petrecut jumătate de interviu poziționându-se ca scenarist. Pretinde că ei colaborau pentru viitoarele fire narative și că ea voia ca el să apară pe generic ca scenarist dacă se făcea filmul. L-am întrebat dacă chestiile astea sunt în scris și mi-a zis că nu, toate ideile sunt în capul lui. A trimis la Maverick un e-mail pentru a-și oferi serviciile, dar nu i-au răspuns.

— La naiba, spuse Robin încet.

— Au mai fost câteva lucruri interesante. În primul rând, el zice că Edie i-a spus că urmează să se vadă cu Josh în după-amiaza în care a fost omorâtă, dar susține că nu știa exact unde aveau de gând să se întâlnească. Partea dubioasă e că zice că Blay a sunat-o *pe ea* să sugereze întâlnirea. Fie Ormond, fie Katya a înțeles greșit, iar eu pariez pe Ormond. Bănuiala mea e că nu avea nici cea mai vagă idee că ea urma să se întâlnească cu Blay, ceea ce mă face să mă întreb de ce minte. Dacă e îngrijorat că poate fi suspectat pentru atacul cu cuțitul ar fi mai logic să spună adevărul și să afirme că nu avea habar că se întâlnesc. E o jumătate de minciună ciudată să spună că știa că se întâlnesc, dar nu și unde. Bineînțeles, ar putea fi vorba de ego: nu vrea să pară genul de tip a cărui iubită se întâlnește cu fostul în secret. Mi se pare că e genul ăla.

Strike își deschise carnetul.

— De asemenea — și asta chiar e ciudat —, mi-a zis că Anomie e „tipul de persoană care ar face orice ca să-și salveze pielea", mai exact că ar

încerca să dea vina pe altcineva sau să arunce suspiciuni asupra altcuiva. L-am întrebat de ce spune asta și mi-a spus că e doar o „intuiție", dar mie mi s-a părut foarte sugestiv. E ca și cum ar crede că Anomie știe ceva despre *el*.

— Dar asta înseamnă că știe și cine e, nu?

— Așa ai crede, dar nu s-a grăbit prea tare să-mi spună cine crede el că ar putea fi. Dimpotrivă: i-a respins pe toți cei amintiți de mine. Întâmplător, spune că Edie a eliminat-o pe Kea. A observat-o pe stradă fără niciun dispozitiv digital, în timp ce Anomie era în joc.

— Ah, spuse Robin. Ei, e o informație utilă.

— Da... Un ultim lucru ciudat pe care l-a spus. L-am întrebat dacă crede că e posibil ca Anomie s-o fi omorât pe Edie și a zis: „N-am niciun motiv să spun că a fost el".

— „N-am niciun motiv să spun că a fost el", repetă Robin. Ciudată formulare.

— Exact așa m-am gândit și eu, zise Strike. De ce nu a spus, pur și simplu, nu?

Telefonul din buzunarul lui sună. Strike îl scoase. Identitatea apelantului era ascunsă. Bănuiala că ar fi putut să fie Charlotte îl făcu să ezite, dar după câteva secunde răspunse.

— Strike.

Auzi o respirație. Conexiunea avea pârâituri. Apoi o voce foarte gravă și sonoră spuse:

— Dacă vrei să afli adevărul, dezgroap-o pe Edie Ledwell.

Conexiunea se întrerupse.

Robin își dădu seama după expresia lui Strike că tocmai se întâmplase ceva ieșit din comun. Primul ei gând fu *Charlotte*. Apoi se întrebă dacă era posibil ca persoana care îl făcuse să albească la față să fi fost Madeline.

Strike lăsă telefonul jos și se uită la el de parcă identitatea apelantului ar fi putut cumva să se dezvăluie din senin.

— Tocmai mi s-a spus, zise el uitându-se la Robin, să „o dezgrop pe Edie Ledwell" dacă vreau să aflu adevărul.

— *Ce?*

— „Dacă vrei să afli adevărul, dezgroap-o pe Edie Ledwell", repetă Strike.

Se priviră lung unul pe celălalt.

— Cum era vocea?

— Darth Vader. E posibil să fi fost un dispozitiv de schimbare a vocii sau un tenor autentic. Conexiunea nu era bună.

— Acum câteva săptămâni, spuse Robin, era un hashtag în tendințe pe Twitter. „Exhumați-o pe Ledwell."

— Pentru vreun motiv anume sau doar ca o distracție extremă? spuse Strike băgându-și telefonul înapoi în buzunar.

— Un trol a spus că Edie probabil își măsluise propria ucidere să obțină compasiune și că lumea ar trebui să dezgroape cadavrul ca să se asigure de asta.

— Păi, dacă cel care m-a sunat era trol, știe că noi ne ocupăm de caz. Sper din inimă că niciunul dintre noi nu a fost recunoscut în timp ce supravegheam suspecți.

— Uite, spuse Robin icnind brusc și arătând spre iPad. E aici!

Pe ecran apăru o siluetă unică. Nu semăna deloc cu celelalte — imitațiile plutitoare ale drăguței Albăcahârtia, inimile săltărețe în stilul lui Inimioară sau scheletele plimbărețe. Era o manta goală, care unduia ca și cum ar fi fost în bătaia vântului. Nu avea față: ființa dinăuntrul mantiei era invizibilă. Deși animată simplu, era straniu cât de sinistră putea fi silueta. Deasupra capului ei era suspendată legenda Anomie MOD. Silueta începu să „vorbească", scrisul apărând pe fața ei inexistentă.

Anomie: Bună seara copii

Iar avatarurile celorlalți jucători se strânseră în jurul ei, pe fața fiecăruia apărând scrisul cu care îl salutau.

Negru101: Anomie e cu noi!!!!!

Dl_Drek_D: Ce mai faci bua?

Durerelainima9: Anomie, te rog debanează-l pe Inimioara192, n-a vrut

Albacahartia MOD: bună seara

Inimaneagra4: Anomie, bua!

VilePechora MOD: Salutări împăratului rege

Cotofeni7: Anomie, mi-a plăcut la nebunie cum l-ai făcut muci pe Grant pe Twitter!

WyrdyUnu: Mergem la Comic Con, Anomie?

Anomie nu răspunse nimănui, ci pluti spre Strike și Robin, care, deși știa că era complet absurd — în fond, se aflau într-o cârciumă și această siluetă nu era altceva decât pixeli pe un ecran —, simți un fior real de

frică. Anomie se apropie atât de mult de LabuteleluiBuffy, că gluga goală a mantiei lui umplu aproape tot ecranul.

Anomie MOD: Te-ai întors

Robin se apucă imediat să scrie, lăsând ecranul astfel poziționat încât Strike să poată vedea ce se întâmplă.

LabuteleluiBuffy: da mi-a fost dor de locul ăsta

Anomie MOD: animalul preferat?

— Câine, spuse Strike.
— Nu, zise Robin tastând. Am verificat.

LabuteleluiBuffy: pisică evident

— Dumnezeule, sper să fie suficient, spuse Robin. Altceva nu prea mai știu.

Anomie MOD: poziția sexuală favorită?

Robin privi lung întrebarea, foarte conștientă că Strike nu putea să-i ofere nicio sugestie de data aceasta. După câteva secunde, începu să tasteze, simțind că riscă totul pe o singură carte:

LabuteleluiBuffy: parcă îmi amintesc că ți-am spus să te duci dracu când m-ai întrebat ultima oară

Ea și Strike priviră ecranul. Robin avu senzația că și Strike își ține respirația.

Anomie MOD: lol

Anomie MOD: așa e

— Excelent lucrat, spuse Strike.

Anomie MOD: acum întreabă-mă chestia pentru care te-ai întors

Robin ezită.

LabuteleluiBuffy: ce vrei să spui?

Anomie MOD: dacă eu am omorât-o pe E*** L******?

Mâinile lui Robin ezitară, dar înainte să apuce să răspundă, Anomie vorbi iar.

Anomie MOD: da, am omorât-o. Și cu plăcere.

Anomie se întoarse și se îndepărtă plutind, iar în timp ce mantia goală trecea printre personajele *Inimii negre ca noaptea,* acestea își făceau cunoscute sentimentele.

VilePechora MOD: eu i-am spus că ai omorât-o! lololol

TatiDrek: hahahahahahaha

DI_Drek_D: rofl

Durerelainima9: omg nu glumi

SalutFantomatic: lol

WyrdyUnu: ne plecăm în fața regelui nostru

InimaMeaENeagra: lololololol

Negru101: daaaaaaa rege

Vacadehartie97: ai dus gunoiul

Cotofeni7: hahaha ai fost marfă

Inimaperversa: Anomie s-a ocupat de treabă lol

Inimaneagra_4: EȘTI DUMNEZEUL NOSTRU

Strike și Robin priviră în tăcere silueta plutitoare a lui Anomie care se micșoră până dispăru în cele din urmă în cețurile jocului, într-o altă parte a cimitirului animat.

— Ei, iată, spuse Strike ridicându-și halba. Avem o mărturisire. Acum mai trebuie doar să aflăm cine a făcut-o.

Partea a Treia

Dacă epicardul și grăsimea subiacentă sunt înlăturate dintr-o inimă
care a fost supusă unei fierberi prelungite...
fibrele superficiale ale ventriculelor vor fi expuse.

Henry Gray, Scorul Framingham, *Anatomia lui Gray*

38

Te-am cercetat cu priviri cât mai atente,
Hotărâtă să-ți pătrund metodele secrete,
Dar oricât le-aș fi răscernut,
Rămân secrete ca la început.

Christina Rossetti, *Regina de inimă roșie*

Onorabilul James „Jago" Murdo Alastair Fleming Ross, moștenitorul titlului de Viconte de Croy, bancher comercial, de două ori căsătorit, tată a cinci copii și soț înstrăinat al lui Charlotte Campbell, era pus sub supraveghere de aproape două săptămâni. Strike știa că era extrem de optimist să se aștepte la lucruri compromițătoare despre el într-un interval atât de scurt, cu toate acestea rezultatele de până acum fuseseră descurajatoare. Ross era protejat de o membrană groasă de bogăție. Un șofer îl ducea și îl aducea în fiecare zi de la muncă, iar când mânca în oraș, o făcea în cluburi private exclusiviste. Ross era atât de atent să nu părăsească niciodată incintele acestora în compania altei persoane, încât Strike, examinând puținele fotografii pe care Midge și Dev reușiseră să le facă în ultimele două săptămâni — fața distinctivă de vulpe a lui Ross și părul alb-blond îl făceau ușor de remarcat în fiecare din ele —, fu obligat să admită că acesta presupunea, pe bună dreptate, că soția lui pusese să fie urmărit.

Cercetarea de rutină a trecutului lui Ross dezvăluise faptul că prima lui soție se recăsătorise și locuia în Oxfordshire. Fratele lui mai mic lucra ca secretar privat al unui membru important al familiei regale. Fata cea mare din prima căsătorie a lui Ross era la școala-internat Benenden; cele două fete mai mici erau încă la o școală primară din Oxfordshire. Charlotte locuia cu gemenii și cu două bone care făceau cu rândul în casa familiei din Belgravia, în timp ce Ross își petrecea nopțile în timpul săptămânii într-un apartament somptuos din Kensington, care se dovedi în urma investigațiilor că aparține de 30 de ani părinților lui, iar

weekendurile — într-o casă de vacanță imensă din Kent, unde una dintre bone îi aducea copiii pe care îi avea cu Charlotte.

În timpul săptămânii, Ross se ducea la birou într-un zgârie-nori de pe Fenchurch Street, unde se mutase recent banca lui. Deși în general Strike nu avea preferințe arhitectonice clare, i se părea perfect adecvat că Jago lucra într-o clădire a cărei urâțenie remarcabilă ieșea în evidență, cu o latură concavă care devenea un reflector solar atât de puternic, încât topise deja câteva piese ale unei mașini parcate în apropiere. Teoretic, publicul avea acces la ultimele trei etaje din Walkie Talkie, unde exista o terasă pe acoperiș, fapt care îi convinsese pe urbaniști să dea autorizație pentru clădirea imensă aflată la marginea unei zone protejate. Practic, publicului i se permitea accesul la vârful clădirii în intervale de 90 de minute, după cum descoperise Dev Shah când i se spusese să plece înainte ca Jago să-și facă apariția în restaurantul în care lua de obicei prânzul. Singurele excepții notabile de la rutina lui Jago fuseseră două vizite la o avocată de divorțuri extrem de scumpă și de o duritate notorie. Strike se întrebă dacă telefonul vechi al lui Charlotte în care Jago găsise acea fotografie compromițătoare îi fusese deja arătat femeii viclene și rapace, veterană a numeroase despărțiri intens mediatizate.

Strike nu discutase cu nimeni despre îngrijorarea lui din ce în ce mai puternică legată de implicarea în divorțul soților Ross, cu atât mai puțin cu Madeline, deoarece lansarea noii colecții era iminentă, iar Madeline era chiar mai stresată ca de obicei. Ieșirile în doi se transformaseră, pe moment, în întâlniri frecvente pentru sex acasă la ea, schimbare primită de Strike cu o bucurie tăcută, deși aici avea alte bătăi de cap.

— Deci... când v-ați despărțit tu și Robin, de fapt? îl întrebă Madeline într-o seară, în timp ce stăteau întinși în întuneric, goi.

Strike, care tânjea la țigara de după sex, dar rezista în fața dorinței, se gândea la ședința despre cazul Anomie pe care el și Robin urmau s-o aibă a doua zi și avu nevoie de câteva secunde să proceseze ceea ce fusese întrebat.

— Când am... ce?

— Tu și Robin, repetă Madeline, care băuse aproape o sticlă de vin înainte să se retragă în dormitor. Când anume v-ați despărțit?

— Despre ce vorbești?

— Tu și Robin, repetă Madeline mai tare.

Stătea cu capul pe umărul lui. Strike încă avea proteza, care trebuia dată jos curând; simțea cum îl ustură capătul din ce în ce mai iritat al ciotului.

— Vrei să spui când am concediat-o? spuse Strike, care era sigur că nu îi povestise niciodată lui Madeline despre acel episod.

— Ai concediat-o? zise Madeline.

Acum se ridică de pe umărul lui și se sprijini în cot, privind în jos spre el în întuneric.

— Da, acum câțiva ani, spuse Strike.

— De ce?

— A făcut ceva ce i-am spus să nu facă.

— Erați împreună la momentul ăla?

— Nu, spuse Strike. N-am fost niciodată împreună. Cine...? Ia stai puțin.

Bâjbâi în lateral și aprinse lampa din dormitor, vrând să vadă fața lui Madeline, care era deopotrivă atrăgătoare și foarte încordată.

— Nu cumva Charlotte ți-a spus asta? întrebă el, mijind ochii.

— Păi... ba da.

— Fir-ar a dracu'.

Strike își frecă puternic mâna pe față, ca și cum s-ar fi spălat. Dacă lângă el ar fi fost întinsă Charlotte în locul lui Madeline, poate că ar fi fost tentat să arunce ceva — nu în ea, dar poate ceva care putea fi spart de perete.

— Nu a existat niciodată nimic între mine și Robin. N-am avut niciodată o relație.

— Ah.

— Lui Charlotte îi place să agite apele, spuse el privind iar spre Madeline. Asta face ea. Ar fi mai bine să presupui că tot ce iese din gura ei despre mine sunt tâmpenii absolute.

— Deci tu și Robin nu ați fost niciodată...?

— Nu, spuse Strike energic. N-am fost.

— Bine, zise Madeline.

Apoi continuă:

— Charlotte a spus că semăn cu Robin.

— Nu semeni, minți Strike.

Madeline continuă să îl privească lung.

— Ești furios.

— Nu, nu sunt. Mă rog, nu pe tine.

— Adică, n-ar conta. Dacă s-a terminat, s-a terminat.

— Nici n-a început, zise Strike uitându-se urât la ea.

— Bine, spuse Madeline din nou. Scuze.

— E în regulă, minți el iar.

Întinse brațul pentru a o invita să-și pună din nou capul pe umărul lui, apoi stinse lumina.

Rămase în întuneric spumegând de furie până când Madeline adormi cu capul în scobitura umărului lui și, ca să nu o deranjeze și să riște o nouă discuție despre Robin și Charlotte, dormi în noaptea aceea cu proteza pusă, ceea ce avu drept rezultat o erupție cutanată la capătul ciotului.

Ședința pe care Strike și Robin și-o programaseră fu amânată din cauză că Strike petrecu mai mult timp decât se așteptase supraveghindu-l pe Păianjen, care luă un prânz foarte lung la hotelul Charlotte Street. Era trecut de ora 5 când Păianjenul se ridică în sfârșit de la masă și Strike, care până atunci făcuse fotografii pe furiș din stradă, îl privi cum dispare, apoi o sună pe Robin.

— Salut, spuse ea cu o voce la fel de obosită pe cât se simțea el. Până acum a ținut prânzul?

— Da, scuze. Trebuie să te duci acasă?

— Nu. Mai ești dispus să ținem ședința pentru Anomie?

— Da, categoric, spuse Strike, care mâncase foarte puțin în timp ce se plimba între bar, hol și stradă, urmărind grupul Păianjenului. Ascultă, te deranjează dacă ținem ședința la un restaurant? Poate în Chinatown?

— Ar fi minunat. Sunt moartă de foame. Găsesc un loc și îți trimit mesaj.

Douăzeci de minute mai târziu, Strike își făcu apariția la etajul restaurantului Gerrard's Corner, unde o găsi pe Robin așezată la o masă de la fereastră, cu iPadul sprijinit lângă ea, telefonul mobil alături și carnetul deschis. El și Robin erau singurii caucazieni dintre puținii clienți.

— Salut, spuse ea ridicând privirea în timp ce Strike se așeza, apoi coborând-o iar spre joc. Anomie e aici, așa că trebuie să joc în continuare. Vine să se ia de cei care stau prea mult timp nemișcați. Mă rog ca Montgomery să plece de la birou fără telefon în timp ce Anomie e încă activ, ca să putem elimina pe *cineva*.

— Asta, spuse Strike întinzându-și cu grijă piciorul dureros, ar fi de mare ajutor.

Mobilul îi vibră în buzunar. Spera foarte mult să nu fie Madeline și spre ușurarea lui văzu un SMS de la sora lui vitregă, Prudence, cu care convenise să se întâlnească în seara următoare.

Cormoran, îmi pare foarte rău: nu o să pot veni mâine seară. Mică criză în familie. E ok dacă amânăm? Pru

Strike era atât de ușurat că ea, și nu el, contramandează cina, că simți un val de afecțiune față de această femeie cu care nu se întâlnise niciodată.

Nicio problemă, înțeleg perfect. Sper că e totul în regulă

Robin, care se întâmplă să ridice privirea din nou spre Strike în timp ce el tasta, văzu ușorul lui zâmbet și expresia de căldură și presupuse că îi trimitea un SMS lui Madeline. Lăsă ochii în jos spre iPad și încercă să-și înăbușe sentimentul crescând de ostilitate.

— Ai comandat? întrebă Strike.

— Nu, dar aș vrea ceva cu tăieței, ca să pot mânca cu o mână. Și o să am nevoie de furculiță.

Strike ridică mâna și comandă pentru amândoi tăieței Singapore, apoi spuse:

— Vrei să auzi ceva interesant, înainte să începem să vorbim despre Anomie?

— Zi, spuse Robin cu ochii în continuare la joc.

— L-am rugat pe Eric Wardle să-mi facă o favoare. Să afle de ce a plecat Phillip Ormond din Poliția Metropolitană. Aveam o bănuială că n-a plecat chiar de bunăvoie.

— Și? spuse Robin ridicând privirea.

— Dacă n-ar fi plecat el, aproape sigur era dat afară. „Avea impresia că e Dirty Harry", exact așa a spus Wardle. Îi plăcea să bată suspecți. De asemenea, soția l-a părăsit înainte să plece din poliție, ceea ce nu se potrivește cu cronologia pe care mi-a dat-o el. În fine...

Strike își scoase carnetul.

— Vrei să încep eu despre Anomie, în timp ce tu joci jocul?

— Da, te rog, spuse Robin, care în prezent o dirija pe LabuteleluiBuffy printre morminte.

— I-am cercetat pe toți cei despre care știm că erau apropiați de Edie și Josh când a apărut jocul. Vestea bună e că îi putem elimina de pe lista suspecților pe cei mai mulți dintre ei.

— Slavă Domnului, spuse Robin cu ardoare.

— Am început cu frații lui Josh. Fratele lui lucrează la Kwik Fit, un service auto, iar sora e recepționeră la un optician. I-am eliminat și pe cei mai mulți membri ai distribuției. Toți au slujbe stabile de la 9 la 5 și e exclus ca vreunul să posteze pe Twitter și să modereze jocul la orice oră fără să fie concediat. Am vorbit și cu sora vitregă cu care Edie a continuat să țină legătura. E manager de evenimente la un hotel și ar fi concediată dacă ar sta pe internet atât de mult ca Anomie în timpul programului. E valabil și pentru fratele vitreg al lui Edie. Însă cred că ar trebui să discutăm cu Tim Ashcroft. El și Edie erau prieteni dinainte de *Inimă neagră*

ca noaptea și, în cel mai rău caz, ar putea să știe ce oameni apropiați de Edie ne-au scăpat până acum.

— Nu crezi că Ashcroft ar putea fi el însuși Anomie?

— Să fii dat afară e un motiv bun de ranchiună, recunoscu Strike, dar n-am găsit nicio dovadă că știe să deseneze sau să programeze.

— A învățat-o pe Flavia să deseneze animale cu ajutorul formelor, îi reaminti Robin.

— Căcat, așa e: bună memorie. Dar soră-sa vitregă nu are datele lui de contact și nu sunt sigur dacă e înțelept să-l abordăm pe Ashcroft direct. E încă în contact cu Wally, Montgomery și Nils de Jong, așa că aș prefera să nu-i avertizăm pe toți potențialii noștri Anomie că ne ocupăm de cazul ăsta. Singurul lucru care îmi vine în minte e să-l atragem pe Ashcroft într-o situație de tipul unui interviu, fără ca el să știe că, de fapt, vorbește cu un detectiv.

— Adică să te prefaci că ești jurnalist sau ceva?

— N-ar putea fi un jurnalist din presa centrală, e prea ușor de verificat și oricum, Ashcroft nu e suficient de cunoscut ca ei să fie interesați. Dar mă gândeam dacă am încropi ceva pe partea educațională, dat fiind că grupul lui de teatru merge prin școli. Ce zici dacă l-am pune pe Spanner să facă un site despre dramaturgia în educație, ceva de genul ăsta?

Spanner era un specialist IT la care agenția apela cu solicitări de ordin tehnic.

— Apoi, spuse Strike, dacă te caută...

— Vrei ca eu să-i iau interviu?

— Așa zic. Nu cred că m-a văzut în față la Red Lion and Sun, dar mai bine să nu riscăm.

— Bine. Să-l punem pe Spanner la treabă.

— Ceea ce înseamnă că eu va trebui să trec în locul tău — chestia cu Buffy — în *Jocul lui Drek* cât timp tu ești cu Ashcroft. Crezi că ai putea să-mi faci o fițuică?

— Bine, spuse Robin, oprindu-se din activitățile ei din joc pentru a adăuga acest articol pe lunga ei listă „de făcut".

— În orice caz, spuse Strike dând pagina carnetului, există *un* alt tip de pe lista cu distribuția de la Katya care mă interesează: Preston Pierce.

— Cel care face vocea lui Coțo...?

Robin se întrerupse brusc.

— Anomie a ieșit din joc, anunță ea.

Înșfăcă mobilul și îl sună pe Barclay.

— Îl vezi pe Montgomery în clipa asta?

Strike își dădu seama, după expresia ei nemulțumită, că răspunsul era nu.

— La naiba, oftă Robin, după ce îi mulțumi lui Barclay și închise. Scuze. Continuă cu Preston Pierce.

— Douăzeci și șapte de ani, originar din Liverpool, artist digital. Pare să folosească North Grove ca bază permanentă, dar merge des acasă, judecând după contul lui de Instagram. Are în mod clar tipul de abilități pe care le căutăm noi, nu lucrează de la 9 la 5, ci la diferite proiecte ca freelancer și, de asemenea, are resentimente. Am găsit pe Twitter un dialog între Preston și Condeiul Justiției despre faptul că Viermele și Coțofeni sunt caricaturi ale claselor muncitoare.

— Cred că am citit puțin despre asta, spuse Robin.

Se încruntă, încercând să-și amintească. Condeiul Justiției era atât de prolific, că nu avusese timp să citească toate postările de pe blog.

— Nu cumva Condeiul era deranjat de faptul că e din Liverpool Coțofeni? Întrucât Coțofeni e hoț și li se părea că e un stereotip?

— La fix ai nimerit-o, spuse Strike. Preston Pierce era de acord cu Condeiul că numele Coțofeni era o calomnie la adresa orașului său natal și a spus că, dacă ar fi știut ce avea să devină personajul lui, nu i-ar fi făcut vocea niciodată.

— Scuze, își înăbuși Robin un căscat. A fost o zi grea. Aș omorî pentru o bere.

— Poți să bei una.

— Lucrăm, spuse Robin, și trebuie să rămân în jocul ăsta afurisit. Midge e cu Cardew.

— Unde e Cardew?

— Acasă, cu bunica lui. Și exact asta e problema, nu-i așa? Nu putem vedea ce face niciunul când sunt în spatele ușilor închise.

— Fruntea sus, spuse Strike încurajator. Trebuie să apară o breșă.

— Ei, mâine-seară mă duc la North Grove pentru primul curs de arte. Nu se știe niciodată... Preston Pierce stă acum acolo?

— Da, spuse Strike, care acum deschise Instagramul pe telefonul lui. Uite. El e.

Robin luă telefonul de la Strike și examină fotografia cu un bărbat tânăr la bustul gol, zvelt, dar musculos, cu păr negru și cârlionțat puțin mai lung și ochi mari și melancolici. La baza gâtului avea tatuat un rând de litere subțiri.

— Probabil că despre el vorbea Flavia: bărbatul care nu poartă niciodată cămașă, spuse Robin dându-i înapoi telefonul.

— Între timp, spuse Strike, băgând telefonul în buzunar și revenind la carnetul lui, n-am mai aflat nimic despre identitatea acelei fete tatuate care stă pe Junction Road, dar sper ca tu să poți da de un fir și despre asta la North Grove. Dacă îl știe pe Nils, poate că face cursuri de ar... Se întâmplă ceva în jocul tău?

Robin privi în jos spre iPad, unde fusese deschis un canal privat, și gemu.

— Vierme28 vrea să discutăm. Ieri am petrecut două ore întregi încercând s-o înveselesc... E categoric fată. Mi-a spus că tocmai îi venise ciclul și se simțea ca dracu'.

— Ah, spuse Strike. Ei, asta pare, într-adevăr, concludent.

— Cred că am găsit-o și pe Twitter. Acolo e Zozo, alias @inimaneagra28. Zozo face exact aceleași greșeli gramaticale ca Vierme28. Locația contului e Londra, dar n-am avut timp să parcurg toate tweeturile ei. Îi spun că nu pot vorbi o vreme...

Robin citi cu voce tare pe măsură ce scria:

— Scuze — vorbesc — la — telefon — cu — maică-mea.

— Singurele lucruri pe care le-am mai găsit au fost despre Yasmin Weatherhead, spuse Strike.

— Am găsit și eu ceva despre ea. Zi tu primul.

— Încă lucrează pentru compania de cosmetice din Croydon, se ocupă de conturile lor de pe rețelele sociale. Stă cu părinții, tot în Croydon. A postat pe Twitter cu numele ei mult mai puțin regulat după ce Edie și Josh au fost atacați — asta e tot ce am găsit până acum.

— Vin tăieței noștri, spuse Robin.

Un chelner puse farfuriile în fața lor. Strike comandă două beri.

— Nu pot, protestă Robin. Serios. O să adorm și o să ratez momentul în care Anomie mărturisește că el e criminalul.

— A mărturisit deja, îi reaminti Strike. O beau eu dacă n-o vrei.

Își încărcă bețișoarele cu maximum de tăiței posibil și zise:

— Bun, spune-mi cum ți-a mers.

Robin luă și ea o gură de tăiței, mestecă, înghiți și apoi își deschise carnetul.

— Bine, păi, dacă tot ai pomenit-o pe Yasmin, spuse ea răsfoind mai multe pagini acoperite cu un scris înghesuit ca s-o găsească, e în continuare moderatoare în joc, unde își spune Inimoasa.

— Ești sigură că e ea?

— Nouăzeci și nouă la sută sigură. Totul se potrivește. Vierme28 mi-a spus mai multe decât crede ea. A amintit faptul că Inimoasa îi cunoștea

pe Edie și pe Josh și, de asemenea, mi-a spus, cu titlu strict confidențial, că Inimoasa a trebuit să vorbească cu poliția după crime. Am întrebat-o de ce și ea susține că nu știe, dar eu îmi dau seama că îi este frică să spună mai mult.

— Ai vorbit cu Yasmin direct?

— Doar în jocul public, despre sarcini. Ea și Bethany nu par să fi fost niciodată prietene.

Robin luă încă o gură mare de tăieței și flutură din furculiță până când putu să vorbească iar.

— Jocul are o regulă că nu trebuie să folosești niciun nume propriu de oameni sau locuri. Jucătorii o ocolesc scriind inițiala și punând asteriscuri pentru toate celelalte litere.

— Ciudat, spuse Strike încruntându-se.

— Da, chiar este. Secretul total referitor la identitățile personale e impus tuturor. Se numește Regula 14.

— Paisprezece e alt simbol al urii.

— Există *vreun* număr care nu e simbol al urii?

— Da, majoritatea, spuse Strike zâmbind larg. Dar 14 se referă la cele 14 cuvinte.

— Care 14 cuvinte?

— Nu le știu pe de rost, dar e un slogan de extremă dreapta despre asigurarea viitorului copiilor albi. Zi mai departe cu secretul.

— Bun, deci, toți se tem să nu provoace excluderea lor instantanee din joc, care se presupune că are loc dacă folosești un nume propriu sau oferi prea multe informații personale. Se spune că Anomie a creat un mecanism care declanșează instantaneu Consecința 14 dacă cineva face lucrurile astea.

— Se spune?

— Păi, eu nu cred că mecanismul chiar există. E o invenție pe care cei mai mulți o acceptă și doar jucătorii naivi cred, cu adevărat, în ea.

— Ca Vierme28?

— Da, deși aș fi crezut că până acum și-a dat seama că, dacă Consecința 14 ar fi reală, n-ar fi putut să-mi spună atât de multe lucruri. Vorbește la nesfârșit despre faptul că e deprimată din cauză că bărbatul pentru care s-a mutat în sud, ca să fie lângă el, abia a sunat-o sau s-a apropiat de ea de când s-a mutat la Londra.

— Pe care presupun că o scrie cu L și cinci asteriscuri?

— Da. A mai spus și că nu-i place prea mult slujba ei. Are de-a face cu copii, dar nu știu mai multe detalii. În orice caz, spune că nici măcar

moderatorii nu își cunosc unul altuia identitatea reală sau n-ar trebui s-o cunoască. Vierme28 crede că Inimoasa știe identitatea reală a unui moderator care își spune LordDrek. Singura interacțiune directă pe care am avut-o cu el a fost destul de jignitoare.

— În ce fel?

— A deschis un canal privat și m-a atacat imediat din cauza practicilor mele perverse.

— Asta nu s-a întâmplat și cu alt...?

— Ba da: VilePechora, prima oară când am intrat în joc. Am observat că Vierme28 îi pomenește des pe LordDrek și VilePechora împreună, ca și cum ar fi... nu știu, un duo sau ceva. În orice caz, Vierme28 a spus ceva ciudat despre Inimoasa și LordDrek aseară, când sunt destul de sigură că era luată. A spus că reușise și după o vreme ortografia și gramatica ei au devenit și mai precare ca de obicei. Nu poți să faci capturi de ecran direct cu jocul, dar am făcut o poză cu iPadul.

Robin găsi poza în telefon și i-l întinse lui Strike.

Vierme28: Iminooasei îi place mu ult de lordrek se vede

LabuteleluiBuffy: crezi că s-au întâlnit în viața reală?

Vierme28: nu știu

Vierme28: da îl protejază

LabuteleluiBuffy: ce vrei să spui, „protejează"?

>

Vierme28: poliția

LabuteleluiBuffy: ?

>

>

>

Vierme28: n — ar fi treuit să zic asta

— Foarte, foarte interesant, spuse Strike.

— Mai e, spuse Robin neclar, cu gura plină de tăieței. Dă la dreapta.

Strike făcu întocmai și văzu o a doua imagine cu chatul privat dintre Robin și Vierme28.

LabuteleluiBuffy: nu spun nimănui!

Vierme28: nu, uită c — am zis asta te rgo

Vierme28: a fost doar o reșală

Vierme28: ce-au făcut ei

LabuteleluiBuffy: Inimoasa și LordDrek?

Vierme28: nu

Vierme28: LordFrek și Vile

>

>

Vierme28: te rog utiă

— N-am putut să scot mai mult de la ea, spuse Robin. N-am vrut să forțez, dar să sperăm că o să se drogheze iar și o să pot să mai încerc o dată.

Sosiră berile. În ciuda hotărârii de mai devreme, Robin și-o turnă pe a ei într-un pahar și bău puțin. Era delicioasă și efectul ușor calmant pe care îl avea asupra creierului ei suprasolicitat era de-a dreptul binevenit.

— Deci tipii ăștia doi — *sunt* tipi?

— Așa cred. Vierme28 vorbește întotdeauna despre ei ca bărbați.

— Deci acești doi bărbați, care cred că lesbianismul e o perversiune și par în cârdășie unul cu celălalt, au făcut ceva de care poliția ar putea fi interesată, spuse Strike înapoindu-i telefonul. Și Inimoasa îi protejează. Sau, cel puțin, îl protejează pe unul dintre ei.

— Exact. Mai ții minte prima pagină a Frăției Ultimei Thule? „Credem că feminismul și legalizarea homosexualității au subminat civilizația occidentală" sau ceva.

— Știi cumva dacă pe canalele private poți transmite oamenilor documente?

— Nu știu, n-am încercat.

— Păi, dacă poți, spuse Strike, e posibil ca așa să fi ajuns la Yasmin Weatherhead dosarul plin cu e-mailuri false, nu-i așa? Și ar fi modalitatea ideală. Celor din joc li se impune să fie anonimi, iar Frăția sau Înjumătățirea trebuie să aibă un nucleu de hateri ai lui Ledwell deja pregătiți, nerăbdători să creadă orice porcării vechi cu care sunt alimentați... Cred că e cazul să o supraveghem puțin pe Yasmin, să știi. Să aflăm cu cine se întâlnește în lumea reală.

Strike mâncă în tăcere un minut, gândindu-se.

— Din câte ştii tu, spuse el, ar fi posibil ca o persoană să opereze mai mult de un cont de moderator? Ar putea Anomie să fie LordDrek sau VilePechora? Sau amândoi?

— Păi, comunicarea pe canalele private e în timp real, aşa că uneori mi-au vorbit doi moderatori simultan — evident, o singură persoană nu poate tasta două mesaje în acelaşi timp. Dar da, presupun că o singură persoană *ar putea* să aibă două conturi separate de moderator, cât cei doi moderatori diferiţi nu trebuie să scrie în acelaşi timp. Partea din joc în care *chiar* aş vrea să intru e canalul moderatorilor. Dacă Anomie lasă să-i scape ceva, acolo ar face-o, sunt sigură.

— Câţi moderatori sunt?

— Opt, spuse Robin dând paginile carnetului să găsească notiţele pe care şi le luase despre fiecare dintre ei. Anomie, evident — Vierme28 — LordDrek — VilePechora — Inimoasa — Demon1...

— Cine e Demon1?

— Din ce mi-a spus Vierme28, e un bărbat tânăr. Ea crede că e gay. Într-unul dintre primele noastre chaturi mi-a spus: „Ştii că Morehouse şi Demon1 erau prieteni foarte buni, ei, s-au certat rău". Dar nu ştia de ce. N-am reuşit să discut cu Demon1 deloc, nici măcar în jocul public.

— Vreun indiciu despre Morehouse?

— Nimic concret, dar principalul lui interes, în afara jocului, pare să fie ştiinţa. Avatarul lui de Twi...

— Ce anume?

— Ştii, poza contului. Înfăţişează o cometă şi l-am văzut vorbind cu o fată pe care părea s-o ştie despre descoperirile din spaţiu. Fata e încă la şcoală, judecând după faptul că vorbea despre teme şi despre certurile cu maică-sa.

— Fata are vreo locaţie? Dacă ea şi Morehouse sunt colegi de şcoală...

— Nu, m-am uitat, dar ea are la locaţie „scoasă din minţi". Nu am avut niciun contact direct cu Morehouse, ceea ce e frustrant, dat fiind că toată lumea pare să fie de acord că el e singurul care ştie cine e Anomie cu adevărat. Dar Vierme28 a făcut aluzie că are un fel de relaţie cu Albacahartia.

— O relaţie în lumea reală?

— Habar n-am.

— Şi ce ştim despre Albacahartia?

— E cel mai nou moderator şi Vierme28 a comentat în treacăt că tuturor moderatorilor bărbaţi le place de ea.

— Cum poate să le placă de ea? Nu îi cunosc identitatea reală, nu-i aşa?

— Nici eu n-am înțeles, dar așa a spus Vierme28. În afară de asta n-am reușit să aflu nimic despre ea.

Apoi Robin adăugă:

— Dar am pus cap la cap absolut tot ce am găsit despre Anomie. Am parcurs înapoi feed-ul lui de Twitter și am adăugat fiecare mic detaliu pe care Vierme28 l-a lăsat să-i scape. Am trecut totul într-un document printat în dosarul de la birou, dar îl am și aici, dacă vrei punctele principale.

— Zi, spuse Strike, care continua să-și îndese tăieței în gură.

— Bun, spuse Robin dând înapoi la niște pagini acoperite cu un scris mai înghesuit din carnetul ei. Mai întâi Twitter. Contul lui Anomie a apărut prima oară pe 10 iulie 2011. Primul lui tweet le spunea oamenilor să se uite la jocul multi-player pe care el și Morehouse îl creaseră. Contul lui Morehouse a apărut în aceeași zi, dar el postează cam o dată la fiecare o sută de tweeturi ale lui Anomie, nu i-a atacat niciodată pe Edie sau pe Josh și interacționează foarte rar cu fanii. De obicei, zice lucruri de genul „uitați-vă la noua extensie a jocului". Pur informativ. La început, toate tweeturile lui Anomie se refereau la joc, dar îi plăcea foarte mult ca fanii să laude jocul. Oamenii erau înnebuniți să afle cine sunt el și Morehouse, iar lui Anomie pare să-i fi făcut mare plăcere admirația asta și făcea comentarii de genul „nu-i așa că ai vrea să știi". Inițial, fanii au crezut că Anomie e chiar Josh Blay, dar acest zvon a murit o dată pentru totdeauna pe 14 septembrie 2011, când a apărut pe internet interviul lui Edie și Josh în care ei spuneau că au văzut jocul și că nu era tocmai ceea ce intenționaseră ei să spună când creaseră *Jocul lui Drek*. În aceeași zi, Anomie a postat: „Deci lui Ledwell nu-i place jocul nostru pentru că «jocul e mai mult o metaforă». Jocul nostru se bazează efectiv pe regulile voastre, vacă arogantă ce ești". De la acel moment încolo, Anomie a atacat-o constant până la moartea ei. În luna octombrie a acelui an a postat: „Cum să spun asta cât mai politicos? O bulimică n-ar trebui cumva să fie... slabă?" Și a creat hashtagul NesatuladeLedwell, care nu a mai dispărut niciodată.

— Era bulimică?

— Fusese, potrivit însemnărilor din dosarul ei. A fost prima oară când Anomie a folosit o informație personală împotriva ei.

— Dar orientarea politică a lui Anomie? Vreun indiciu?

— Păi, nu spune niciodată ceva *fățiș* politic. A fost interesat de criticile progresiste la adresa desenului animat doar când puteau fi folosite pentru a o ataca direct pe Ledwell pentru ipocrizie sau cruzime față de cei din jurul ei. Dar în jurul lui Anomie apare constant un nucleu dur de conturi de extremă dreapta. Toate se plâng că desenul a devenit prea

corect politic. E cineva care își spune Discipolul lui Lepine, care e mare fan al lui Anomie și îl apără dacă progresiștii critică vreodată faptul că Anomie, de exemplu, dezvăluie bulimia lui Edie.

— Discipolul lui Lepine, repetă Strike. Da, cred că l-am văzut. Mai vrei o bere?

El o terminase deja pe a lui.

— Nu pot, spuse Robin. O să adorm... Există și stângiști în jurul lui Anomie, dar se concentrează în mare parte pe criticarea lui Edie pentru că era rasistă și abilitistă și... mă rog, cam orice „istă" și „fobică" la care te poți gândi. Dar Anomie nu se lasă atras niciodată în chestii politice, mai puțin când pot fi folosite într-un atac personal asupra lui Ledwell. Dacă ar trebui să pariez, aș zice că nu justiția socială îl interesează. Judecând doar după ce a scris pe Twitter, principalul lui obiectiv e să-și mențină statutul în rândul fanilor și să-și mărească influența. În general pare... dacă ar trebui să-i dau un nume, aș zice lacom de putere. Știu că tu crezi că de regulă oamenii au scăpări și își trădează pe internet identitatea reală, dar Anomie e foarte precaut. Am impresia că e foarte atent să nu dezvăluie informații personale care ar putea duce la identificarea lui. Uneori spune lucruri minore: îi place Magnum — înghețata — și *Cavalerul Negru: Legenda renaște*. Am notat tot, dar nu înseamnă aproape nimic. Pun pariu că poți găsi în seara asta două milioane de londonezi cărora le plac și le displac aceleași lucruri ca lui Anomie. Dar există trei tweeturi care mi s-au părut că *ar putea* să spună ceva mai profund despre el. Tweetul numărul unu: Anomie a spus că îi vine să tragă cu praștia într-o pisică de pe gardul grădinii. Poate că așa e umorul lui, dar se potrivește cu tonul lui general de cruzime nonșalantă. Ai văzut că s-a lăudat că a omorât-o pe Edie în seara în care am intrat în joc. E un ton general de bravadă și insensibilitate care, trebuie să spun, aduce mult a Wally Cardew. Partea aia din video în care a scos cuțitul însângerat de sub masă? Am căutat-o să mă uit la ea. Pare o glumă foarte în stilul lui Anomie, mai ales Anomie așa cum apare înăuntrul jocului. Al doilea tweet care mi s-a părut *puțin* ciudat a fost scris acum un an. Apăreau multe obiecte inscripționate cu *Inima neagră ca noaptea* și Anomie a început s-o atace pe Edie că face exact lucrul de care cândva râsese, cu tricouri și inele de chei cu *Inimă neagră ca noaptea*. Anomie a postat: „Și în timp ce casele de marcat clincănesc în întreaga țară, trebuie să te întrebi cum se simte @SebMonty91 ca Pete Best al *Inimii negre ca noaptea*".

— Și ce e în neregulă cu asta?

— Păi, a trebuit să caut cine a fost Pete Best.

— Vorbeşti serios?

— Da, spuse Robin, amuzată de expresia de uşoară indignare a lui Strike. Beatles s-au despărţit cu 14 ani înainte să mă nasc eu, ştii.

— Da, dar... e Beatles.

— Ziceam doar că sunt mult mai multe exemple recente de oameni care au părăsit o trupă înainte să aibă succes. Nume care le-ar fi venit în minte celor care nu au împlinit 30 de ani înaintea lui Pete Best. LaTavia Roberson...

— Cine?

— Una dintre membrele iniţiale ale Destiny's Child. Voiam doar să zic, de ce a fost Pete Best referinţa automată pentru Anomie? Pare ciudat, dacă are puţin sub sau peste 20 de ani...

Robin văzu expresia lui Strike şi adăugă:

— Nu eşti convins.

— Nu, spuse el încet, ai dreptate... dar eu aş fi trecut pe lângă asta. Nu mi-aş fi dat seama.

— Bun, al treilea tweet care mi-a dat de gândit era acea postare a Condeiului Justiţiei despre dizabilităţi pe care Anomie a distribuit-o. M-am întrebat „de ce să distribuie asta?" Condeiul Justiţiei e destul de prolific şi Anomie ar fi putut să reposteze oricare alt articol. Are chiar el o dizabilitate sau vreo boală? Sau cineva apropiat lui? Ceea ce se leagă cu ceva ce mi-a spus Vierme28. Eu am zis că Anomie pare să fie un zbir şi ea a spus: „Nu e atât de rău. Cred că e infirmier. Uneori zice că duce pe cineva la spital cu maşina".

— Anomie, infirmier?

— Ştiu, spuse Robin. N-aş ţine neapărat să fiu pacienta lui. Am încercat să sap mai adânc, dar nu cred că Vierme28 ştie mai multe. În orice caz, am mai observat ceva. Sau lipsa a ceva. E ceva ciudat cu Anomie şi sexul.

Strike continuă să mestece tăieţei, cu o expresie impasibilă.

— Am parcurs patru ani de tweeturi. Există o singură ocazie în care Anomie flirtează uşor. Cu Kea Niven. I-a spus că are un păr minunat. Şi, cu o ocazie ulterioară, i-a spus că i-a trimis un mesaj direct.

Robin repetă:

— Patru ani. Patru ani în care a fost adulat şi fetele l-au implorat să dezvăluie cine e în realitate. Şi Anomie nu profită niciodată de asta, nu flirtează niciodată, nu încearcă niciodată să le atragă sau să ofere informaţii în schimbul pozelor nud...

Robin continuă uşor impacientată, deoarece Strike se mulţumea s-o privească lung:

— Dacă ai fi fost vreodată femeie pe internet, ai şti exact despre ce vorbesc.

— Nu, spuse Strike, înțeleg. Dar...

— Chestia e că, în joc, Anomie e altfel — cumva neruşinat. Adică, ai văzut întrebarea despre poziția mea sexuală preferată. În joc e ca şi cum Anomie ar juca rolul care se aşteaptă de la el. Toți cred că e bărbat, dar cumva mie asta nu mi se pare convingător. Deci... am o teorie.

— Slavă Domnului, spuse Strike. Pentru că eu n-am nimic. Zi.

— Păi, eu cred că trebuie să ne uităm mai atent la Kea Niven.

Înainte ca Strike să apuce să spună ceva, Robin continuă:

— Ştiu că Edie a tăiat-o de pe lista suspecților, dar dacă nu o cercetăm, riscăm bazându-ne pe alții. Luăm de bun ce au spus Allan Yeoman şi Phillip Ormond că Edie a văzut-o pe Kea fără niciun dispozitiv electronic în timp ce Anomie era în joc. Nu ştim cât de bună era vizibilitatea lui Edie asupra străzii sau dacă nu cumva cei doi bărbați au auzit greşit sau şi-au amintit greşit — Allan era destul de vag la telefon.

Pentru că Strike nu reuşi să-şi înăbuşe zâmbetul, Robin adăugă puțin defensiv:

— Ce e?

— Nimic.

Dar, văzând că ea nu se mulțumeşte doar cu atât, continuă:

— Mă...

Strike făcu o mişcare circulară cu beţişoarele, aşa cum îşi fluturase şi Robin furculița mai devreme, apoi înghiți.

— ...mă gândeam doar că te pricepi la chestiile astea de detectivi.

Dezarmată, Robin râse.

— Ei, în orice caz, Kea e artistă, are de ce să-i poarte o dușmănie uriaşă, e bolnavă, ceea ce se potriveşte cu distribuirea acelei postări a Condeiului Justiției despre dizabilități, şi dacă ea e Anomie, asta explică acele contradicții despre care discutam — crearea jocului ca omagiu, dar detestarea unuia dintre creatori. E posibil ca *Jocul lui Drek* să fi fost plănuit inițial ca un mod de a-i demonstra lui Josh Blay că Kea poate să facă mai bine decât Edie orice. Dar apoi Edie a criticat jocul, ceea ce i-a oferit pretextul de a porni la atac, atrăgând şi fanii de partea ei. Plus că, dacă e Kea, se explică şi anonimatul. N-ar vrea ca Josh să ştie că ea e în spate, nu-i aşa? Din câte se pare, e complet obsedată de el.

— Deci tu crezi că micul dialog dintre Anomie şi Kea...?

— Păi, e posibil să fi fost doar puțin teatru, nu-i aşa? spuse Robin. Kea obține un public mai larg pentru afirmațiile ei că Edie i-a furat ideile.

Se complimentează singură ca Anomie, atrăgând oamenii să se uite la videoul ei — certifică faptul că sunt doi oameni diferiți... *și,* întâmplător, Kea are doi peruși cu numele de John și Yoko.

— Al naibii de bun raționament, Ellacott, spuse Strike, care își terminase în sfârșit tăieței și se lăsă pe spate, privind-o cu sinceră admirație.

— Rămâne însă o mare întrebare, spuse Robin încercând să nu arate că era încântată de reacția lui, și anume de unde a știut Kea toate acele chestii personale despre Edie, dar mi-a venit o idee și în legătură cu asta.

— Continuă.

— Cred că e posibil ca Josh să fi rămas în legătură cu ea după despărțire și să fi ascuns acest fapt de Edie și de Katya. Allan Yeoman a spus că Josh e fermecător, dar nu-i plac confruntările sau discuțiile neplăcute. Ne-a mai spus și că nu se pricepe să judece oamenii. Poate că Josh a crezut că poate s-o oprească pe Kea s-o mai atace pe Edie dacă îi spune ce viață grea a avut ea.

— Oferindu-i astfel și mai multă muniție?

— Exact — dar nu avem pe cine să punem s-o supravegheze pe Kea în King's Lynn, nu-i așa? În orice caz, presupunând că Kea spune adevărul despre starea ei de sănătate, în prezent e țintuită la pat. N-am de făcut decât să-i urmărim casa.

Strike tăcu, gândindu-se. În cele din urmă, spuse:

— Dacă ai dreptate și Josh a fost sursa tuturor informațiilor ei din interior, nu văd niciun rău într-o abordare directă. Kea nu a fost niciodată prietenă cu actorii. N-ai văzut nimic care să indice că ar fi ținut legătura cu vreunul dintre ei, nu-i așa?

— Nu, deși încă n-am parcurs toate conturile ei sociale. N-am avut timp.

— Riscăm. O sun mâine. Dacă e de acord cu un interviu, tu poți să urmărești *Jocul lui Drek* în timp ce eu vorbesc cu ea.

Apoi Strike repetă, în timp ce ridica mâna să mai ceară o bere:

— Trebuie să apară o breșă și îmi place foarte mult teoria ta.

În astfel de momente, lui Robin îi era greu să rămână supărată pe Cormoran Strike, indiferent cât de mult o enervase.

39

Nu voi avea niciun negoț cu propria gândire
În templul pur al artei.

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

A doua zi, spre sfârșitul după-amiezii, Robin etală cele trei peruci și numeroasele seturi de lentile de contact colorate pe care le ținea la birou. Cu ajutorul unei oglinzi care mărea, ținută în fundul unui sertar al biroului dublu, se apucă să se deghizeze pentru primul curs seral de la North Grove.

Se înscrisese la cursuri sub numele de Jessica Robins și de atunci își crease un personaj și un trecut. Jessica era o directoare de marketing cu ambiții artistice neîmplinite care tocmai se despărțise de prietenul ei, ceea ce îi lăsase mai mult timp liber seara. Robin își alese o perucă brunetă până la umeri (Jessica nu putea să-și facă ceva prea excentric la păr din cauza slujbei din marketing), își schimbă culoarea ochilor în căprui, se dădu cu un ruj roșu și își trasă două codițe cu eyelinerul negru după modelul Keei Niven, deoarece Jessicăi îi plăcea să sublinieze că sub exteriorul convențional trăia o ființă dramatică, o persoană care tânjea să scape din îngrădirile unei cariere banale. Robin asortă la blugi un tricou negru retro inscripționat BLONDIE E O TRUPĂ și un sacou vechi și negru de velur, pe care îl luase dintr-un magazin secondhand special pentru astfel de situații. Își studie cu un ochi critic imaginea din oglinda pătată a băii de pe palier și fu mulțumită: Jessica Robins era exact acea combinație de gagică indie și funcționară obișnuită pe care dorise s-o obțină. După ce își perfecționase accentul londonez în cei cinci ani petrecuți în capitală, Robin decisese să pretindă că își petrecuse copilăria în cartierul Lismore Circus, ca și Josh Blay, ceea ce ar fi putut să-i ofere pretextul de a începe o discuție despre *Inimă neagră ca noaptea*, deși plănuia să pozeze în cineva care auzise doar în treacăt despre desenul animat. Își luă cu ea iPadul,

într-o geantă de umăr voluminoasă, cu intenția de a lăsa jocul pornit în timp ce, spera ea, îl ținea sub observație pe Preston Pierce.

Pat își terminase programul pe ziua aceea și plecase. Robin tocmai dădea să iasă pe ușă când umbra lui Strike se iți în spatele geamului inscripționat. Bărbatul intră în birou șchiopătând, cu acea expresie tensionată și aspră pe care Robin i-o cunoștea deja foarte bine și care însemna că are dureri mari.

— Cine ești? întrebă el, zâmbind ușor când o văzu.

— Jessica Robins, directoare de marketing cu aspirații artistice, îi răspunse Robin într-o engleză perfect londoneză. Unde ai fost? La Degete?

— Da, spuse Strike, lăsându-se pe canapeaua de imitație de piele din fața biroului lui Pat fără să-și scoată haina și închizând puțin ochii, ușurat că proteza nu mai trebuia să-i suporte greutatea. Nemernicul a umblat o grămadă în după-amiaza asta și unul dintre locurile în care s-a dus a fost Sotheby's.

— Serios?

— Da... dar nu poate fi atât de prost încât să încerce să vândă chestiile pe care le-a șterpelit, nu-i așa?

— Pare puțin probabil.

— Poate era la cumpărături. Am sunat-o și pe Kea Niven, dar a răspuns maică-sa. Se pare că scumpa ei fiică e mult prea bolnavă să vorbească cu mine, n-are nici cea mai vagă idee cine e Anomie, e o persoană foarte vulnerabilă și suferindă care e demonizată pentru că își cere drepturile și, practic, să mă duc dracului.

— Ah, căcat.

— Am rugat-o pe doamna Niven să nu spună nimănui că îl căutăm pe Anomie, pentru că ar putea periclita investigația, și i-a sărit mușțarul și din cauza asta: cui credeam eu că ar putea ele să spună? Kea se simte prea rău să vorbească cu cineva et cetera, et cetera...

Strike își dorea foarte mult un ceai și niște analgezice, dar asta ar fi însemnat să se ridice în picioare. Se gândi s-o roage pe Robin să i le aducă, dar nu spuse nimic. Acum, când avea ochi căprui, semăna și mai mult cu Madeline. Și lui Robin îi veni ideea de a-i oferi un ceai, dar chiar trebuia să plece imediat, ca să fie sigură că ajunge la North Grove la timp și, la urma urmei, se gândi ea cu o ușoară înăsprire a sufletului, dacă Strike avea nevoie de îngrijire, putea să-și sune prietena.

— Ei, îți trimit SMS dacă aflu ceva interesant, spuse ea plecând.

Era un început de seară caldă, iar peruca brunetă o strângea și începuse să o mănânce ușor. Avu nevoie de jumătate de oră să ajungă cu

metroul la stația Highgate și de încă 15 minute pentru a găsi casa mare, de un roz murdar, aflată la colțul unei străzi numite tot North Grove. Părea puțin părăginită: câteva dintre numeroasele ferestre fuseseră zidite, în timp ce altele erau deschise pentru a lăsa să intre aerul cald al serii. Pe una dintre ferestrele zidite era lipit un afiș cu VOTAȚI LABURIȘTII.

Înainte de a intra în clădire, Robin se opri câteva clipe să verifice *Jocul lui Drek*. Începea să aibă erori când mergea pe 4G în loc de Wi-Fi. Singurii moderatori aflați în acel moment în joc erau Albacahartia și Inimoasa. Robin băgă iPadul înapoi în geantă, cu jocul în continuare pornit, apoi traversă aleea scurtă din curte și intră în colectivul artistic.

Aspectul holului spațios era cel puțin neașteptat. În mijloc se înălța o scară mare și spiralată de lemn, care în mod evident fusese adăugată ulterior clădirii și care avea în loc de balustrade crengi de copac lustruite, sinuoase și încâlcite. În colțul din dreapta intrării se înălța până la tavan o *Monstera deliciosa* gigantică, ale cărei frunze verzi și lucioase se întindeau deasupra capului lui Robin ca un baldachin.

Pereții erau acoperiți complet cu desene și tablouri, unele înrămate. Atât cât se putea vedea, erau zugrăviți într-un roz de Pepto-Bismol. La stânga lui Robin, o ușă de sticlă dădea spre ceea ce părea a fi un mic magazin, cu rafturi pline de figurine și pocaluri de ceramică. Cum holul era pustiu și nu se vedea niciun semn care să-i indice pe unde s-o apuce, Robin se duse la magazin, unde o femeie scundă și îndesată, cu o claie de păr lung și cenușiu adunată în vârful capului, număra încasările zilei. Purta o vestă mov și avea un tatuaj cu o floare mov cu cinci petale pe partea de sus a brațului.

— Desen după natură? spuse ea, ridicând privirea când Robin intră.

— Da.

— E cursul meu, spuse femeia zâmbind. Pe aici.

Și, luând caseta de valori încuiată cu ea, o conduse pe Robin pe lângă scara în spirală spre un atelier din spatele clădirii, unde alți cinci elevi se așezaseră deja la șevalete. În mijlocul încăperii se înălța un soclu acoperit cu un cearșaf soios, pe care fusese pus un scaun de lemn. Ferestrele lungi din spatele soclului dădeau spre o grădină mică plină de arbuști. Deși soarele apunea, Robin distinse în umbră o pisică cu pete negre și galbene care se furișa printre niște narcise anemice.

Se așeză la un șevalet liber, de care fusese deja prinsă o coală albă de hârtie.

— Bună, spuse de lângă ea un bărbat mai în vârstă cu o barbă gri țepoasă și un pulover în dungi. Eu sunt Brendan.

— Jessica, se prezentă Robin zâmbind, în timp ce își scotea sacoul negru de velur.

— Începem în cinci minute, anunță femeia cu caseta de valori. Mai trebuie să vină un elev.

Părăsi încăperea însoțită de zornăitul mărunțișului. De undeva din clădire, clasa tăcută auzi o voce ascuțită de copil cântând în olandeză.

Het witte ras verliest,
Kom op voor onze mensen...

— Încetează! o auziră spunând pe femeia cu caseta de valori. Nu e amuzant!

Urmară un chicot de râs ascuțit și zgomotul unor picioare grele care urcau în fugă scara spiralată.

— De fapt, îi șopti Robin lui Brendan cel cu puloverul în dungi, cred că trebuie să merg la baie înainte să începem. Nu știi cumva...?

— A doua la dreapta, spuse Brendan arătându-i. Eu sunt mai vechi pe aici.

— Super, mersi, spuse Robin.

De fapt, intenția ei era de a se uita puțin în jur după Preston Pierce. Își luă cu ea la toaletă geanta și trecu printr-o ușă deschisă într-o cameră în care erau mai multe calculatoare. Un bărbat gigantic cu părul lung și blond privea fix unul dintre ecrane.

Toaleta era decorată la fel de eclectic ca și holul. Fiecare centimetru de pe perete, tavan și de pe ușă era acoperit cu portrete probabil făcute de elevi, unele pictate, altele doar schițate. Robin privi în jur și recunoscu două fețe. O schiță reușită a lui Edie Ledwell, zâmbind ușor, privea spre ea de pe partea de sus a ușii. Desenul fusese făcut în cărbune și creion și era semnat „JB". Pentru identificarea celui de-al doilea portret, care fusese prins de tavan, avu nevoie de ceva mai mult timp, dar în cele din urmă își dădu seama că îl înfățișa pe Gus Upcott, desenat, presupuse Robin, de mama lui, care era mult mai talentată decât ar fi bănuit. Lângă veceu era un raft mic de lemn plin de volume zdrențuite, inclusiv *Călare pe tigru* de Julius Evola, *Despre sinucidere* de Émile Durkheim și *Breek het partijkartel!: De noodzaak van referenda* de Thierry Baudet.

Se așeză pe colacul veceului și își scoase iPadul, dar, după cum se așteptase, semnalul 4G era atât de prost, că jocul se blocase. Din câte își putea da seama, Anomie încă nu era prezent.

După ce trase apa, deschise uşa şi, spre surprinderea ei, fu cât pe ce să se ciocnească de o fată micuță cu părul lung vopsit negru a cărei față suptă, scheletică, era în mod evident cea a tinerei pe care Strike o fotografiase în fața Cimitirului Highgate. În seara aceea nu i se vedeau tatuajele, pentru că purta o bluză neagră cu mâneci lungi care i-ar fi venit şi unui copil de opt ani.

— Scuze, spuse Robin.

— Nicio problemă, zise fata cu un puternic accent de Yorkshire. Ai văzut cumva un copil m...? Ah, căcat.

Se îndepărtă în fugă de Robin, care văzu acum un copil mic şi blond în scutece care urca clătinându-se pe scara în spirală. Golurile dintre crengile lustruite erau suficient de mari pentru ca un copil să cadă prin ele. Fata în negru alergă şi îl prinse, apoi îl ridică în braţe.

— Ce ți-am spus eu că nu ai voie să urci şi să cobori de unul singur?

Coborî înapoi scările cu copilul mic care scâncea şi i se zbătea în braţe, trecu pe lângă Robin şi dispăru pe unde venise.

Când Robin se întoarse în atelier, descoperi că sosise şi ultimul elev: o fată cu o expresie zeloasă, cu un păr albastru tuns scurt şi mai multe piercinguri. În absența lui Robin, un bărbat tânăr cu păr cârlionțat, într-un halat gri zdrențuit, îşi ocupase locul pe scaunul de lemn de pe soclu, cu picioarele încrucişate. În acel moment privea pe fereastră, unde soarele care cobora transforma încet grădina într-o umbră albăstruie. Deşi stătea cu spatele spre Robin, aceasta avu, dintr-odată, bănuiala că ştia cine este.

Femeia îndesată cu păr cenuşiu şi vestă mov stătea acum în fața clasei, fără caseta de valori. Părea că o aşteptase pe Robin.

— Scuze, spuse ea grăbit, aşezându-se înapoi lângă Brendan, care îi făcu cu ochiul.

— Bine, atunci, spuse femeia cu păr cenuşiu, zâmbindu-le celor şapte elevi. Numele meu este Mariam Torosyan şi o să țin acest curs. În prezent, sunt desenatoare şi creatoare de vitralii, dar am studiat arte frumoase şi predau deja de aproape 30 de ani.

Mariam îşi împreună mâinile puternice şi continuă:

— Când se gândesc la cursuri de desen după natură, cei mai mulți oameni îşi imaginează că o să deseneze după nuduri şi mie îmi place întotdeauna să satisfac aşteptările, aşa că în seara asta o să desenăm, într-adevăr, după un nud.

Se auzi un val de râsete nervoase şi tânărul de pe soclu întoarse capul, acum zâmbind larg. După cum bănuise Robin, era Preston Pierce. Avea piele gălbuie şi cearcăne întunecate sub ochii mari căprui.

— El e Preston Pierce sau Pez, cum îi spunem noi. Este el însuşi artist şi chiar unul foarte talentat. Locuieşte aici, la colectivul artistic, dar lucrează ca model pentru noi când e nevoie...

— Am nevoie de mălai, gen, spuse Preston cu accentul lui de Liverpool şi clasa râse iar.

— Haideţi să ne prezentăm pe rând, înainte să începem. Şi poate puteţi să-mi spuneţi ce v-a făcut să veniţi la cursul acesta şi ce experienţă anterioară aveţi. Brendan, nu vrei să începi tu?

Mariam adăugă cu căldură:

— Brendan e un vechi prieten. A făcut... câte cursuri ai deja, Brendan?

— Ăsta e al cincilea, spuse Brendan voios. Încerc să-l găsesc pe cel la care mă pricep!

Urmă o nouă rundă de râsete, mai relaxate, cărora li se alătură şi Mariam.

— E foarte modest, spuse ea clasei. E un gravor foarte bun şi un ceramist rezonabil.

Apoi Mariam i se adresă lui Robin:

— Dar tu, draga mea?

— Eu sunt Jessica, spuse Robin, cu pulsul uşor accelerat. Am dat bacalaureatul la artă, dar nimic de atunci încoace. Lucrez în marketing şi... presupun că sunt aici din cauză că viaţa nu se reduce la marketing.

Asta stârni noi râsete, pline de subînţeles din partea celorlalţi, care, în mod evident, empatizau cu sentimentul exprimat. Ochii lui Preston Pierce zăboviră asupra lui Robin, în timp ce pe buze îi apăru un zâmbet afectat.

Restul clasei răspunse pe rând întrebării lui Mariam. Femeia îndesată cu pulover magenta spuse că „întotdeauna îi plăcuse să deseneze", tânărul cu barbă răvăşită avea o idee de carte de benzi desenate pe care voia s-o ilustreze, iar fata neagră cu rochie galbenă scurtă voia să-şi exploreze creativitatea. Femeia mai în vârstă cu părul blond şi rar era şi ea o obişnuită la North Grove şi alesese cursul de desen după natură pentru că Mariam spusese că ar fi un lucru bun pentru evoluţia ei artistică.

— Şi tu, draga mea? o întrebă Mariam pe tânăra cu păr albastru.

— Eu sunt mare fană a desenului *Inimii negre ca noaptea*. Voiam doar să mă cufund în magia lui, înţelegi? Să văd dacă nu cumva se ia?

Fata zâmbi radioasă către grup. Dacă se aşteptase cumva la o senzaţie de conexiune imediată cu ceilalţi elevi sau cu Mariam, nu avu parte de ea. Lui Robin i se păru că zâmbetul lui Mariam devine ceva mai puţin călduros în timp ce se întorcea dinspre fată să se adreseze din nou întregii clase.

— E evident că suntem o clasă cu experienţe variate, ceea ce e perfect în regulă. Vreau ca toţi să vă simţiţi bine făcând asta. O să primiţi un feedback constructiv din partea mea, dar în seara asta e vorba mai mult de a ne apuca de treabă şi de a învăţa pe măsură ce lucrăm. Bun, Preston...

Pierce se ridică de pe scaun şi îşi scoase halatul gri zdrenţuit, sub care era complet gol. Se aşeză nonşalant pe scaunul de lemn, vânos şi cu muşchi bine reliefaţi.

— Trebuie să stau confortabil, spuse el căutându-şi poziţia.

Stătea în lateral faţă de clasă, cu braţele pe spătarul scaunului şi cu faţa întoarsă dinspre fata cu păr albastru spre Brendan şi Robin. Pe moment, cea din urmă deveni preocupată să nu privească spre penisul lui Preston, care era considerabil mai mare decât al fostului soţ şi care, dintr-odată, păru să devină singurul obiect din încăpere.

— Aveţi tot ce vă trebuie, spuse Mariam. Două creioane B2 bune şi o gumă nouă...

— E în regulă, interveni femeia în vârstă, dacă folosesc HB-urile mele, Mariam?

— Foloseşte ce-ţi convine, draga mea, spuse Mariam.

Bătrâna scormoni într-o geantă mare din brocart.

În curând, toţi elevii se apucară să lucreze, cei mai mulţi ezitând şi puţin inhibaţi, cu excepţia veselului şi bărbosului Brendan, care trasa deja linii largi pe coala lui.

În următoarele 30 de minute, nu se auzi decât scrâşnetul grafitului pe hârtie şi murmurele ocazionale de încurajare şi de sprijin ale lui Mariam. În cele din urmă, pretextând că-i căzuse guma pe jos, Robin verifică iPadul din geantă. În atelier semnalul era mai bun decât în baie: jocul se mişca iar, chiar dacă smucit. Anomie încă nu era acolo şi nici (spre uşurarea ei) Vierme28, dar cu vreo 20 de minute înainte Albacahartia deschisese un canal privat cu LabuteleluiBuffy. Robin citi rapid mesajul ei:

<Un nou canal privat a fost deschis>

<23 aprilie 2015 20:14>

<Albacahartia MOD invită pe LabuteleluiBuffy>

Albacahartia: salut

>

>

>

>

Albacahartia: alo?

Robin aruncă o privire nervoasă în jur şi tastă un răspuns grăbit.

LabuteleluiBuffy: scuze, mi-a scăpat

>

>

>

>

Albacahartia: iată-te! te-ai blocat în joc? Pot să te ajut?

LabuteleluiBuffy: nu mersi

Mariam avansa de-a lungul şirului spre Robin.

LabuteleluiBuffy: scuze brb

Ascunse repede iPadul şi se ridică.

— Ei, nu e rău deloc, spuse Mariam încurajator când ajunse la ea. Cu siguranţă, ştii să desenezi. Ar mai trebui să lucrezi la *a vedea*. Aş vrea să te uiţi — să te uiţi cu adevărat — la Preston pentru că *asta*...

Mariam arătă spre umărul desenat de Robin, care ştiuse de la bun început că-i greşise unghiul, dar nu-şi bătuse capul să-l corecteze.

— ...nu e ceea ce vezi. Uită-te bine şi încearcă să pui umărul înapoi, unde îi e locul.

Robin făcu ce i se spusese. Studie cu atenţie umărul lui Preston, conştientă că ochii trişti ai acestuia sunt aţintiţi fie asupra ei, fie asupra lui Brendan, dar continuă să privească hotărât spre clavicula lui.

După încă 15 minute, Mariam anunţă o pauză şi îi invită pe elevi să o urmeze la bucătărie pentru o ceaşcă de ceai sau un pahar de vin. Robin îi lăsă pe ceilalţi să părăsească încăperea fără ea, ca să poată reveni la Albacahartia.

LabuteleluiBuffy: am revenit, mii de scuze

>

>

>

Albacahartia: observasem doar că nu te mai mişcaseşi de o veşnicie şi Anomie e pus pe scandal

LabuteleluiBuffy: de ce?

Albacahartia: nu prea îi place ca jucătorii să intre aici dar să nu joace

LabuteleluiBuffy: m-a sunat soră-mea imediat după ce m-am logat

Albacahartia: a ok

Albacahartia: Anomie vrea ca noi să verificăm că toată lumea a venit ca să joace

Albacahartia: nu ca să-i spioneze pe ceilalți jucători

Căcat.

LabuteleluiBuffy: de ce aş vrea să-i spionez pe ceilalți jucători?!

Albacahartia: noi credem că poliția ar putea să-i cerceteze în prezent pe fani. din cauza a ceea ce a pățit E*** L******

— Răspunzi la e-mailuri de marketing? o întrebă Preston Pierce.

Robin tresări. Artistul-model, care din fericire îşi pusese din nou halatul pe el, se apropiase în timp ce ea tasta şi acum o privea cu acelaşi zâmbet uşor afectat pe care îl avusese mai devreme.

— Cum ai ghicit? spuse ea pe un ton lejer.

— Păreai nervoasă.

Robin zâmbi. Era doar puțin mai înalt decât ea. Propoziția tatuată la baza gâtului era ascunsă la ambele capete de reverele halatului. Robin reuşi să citească doar *„greu să fii cineva dar"*.

— Nu vrei să bei ceva? întrebă Preston.

— Ba da, spuse ea băgând iPadul înapoi în geantă. Pe unde?

— Urmează-mă.

Preston o conduse afară din atelier, în timp ce Robin îi răspundea la nimereală la întrebările despre cariera în marketing, gândindu-se dacă nu ar fi fost mai bine să se delogheze din joc decât să continue să rămână inactivă tot restul cursului.

În partea din spate a casei era o bucătărie comună imensă, zugrăvită în acelaşi roz dulceag ca şi holul. Exact în faţa lui Robin se înălţa un vitraliu splendid de dimensiuni mari, despre care bănui că era opera lui Mariam. Era iluminat inteligent din exteriorul clădirii cu o sursă de lumină artificială, astfel că şi pe înserat arunca pete şi stropi de strălucire azurie, rubinie şi de smarald asupra mesei de lemn care fusese curăţată şi a numeroaselor oale şi tigăi atârnate pe pereţi. La prima vedere, Robin avu impresia că vitraliul prezenta o scenă din paradis, dar mulţimea de oameni înfăţişată acolo nu avea nici aripi şi nici aure. Îndeplineau împreună diferite sarcini: plantau copaci şi culegeau fructe, aveau grijă de un foc şi găteau deasupra lui, construiau o casă şi îi decorau faţada cu ghirlande.

Mariam stătea lângă o plită veche de culoarea grafitului şi discuta cu colegii lui Robin. Unii beau ceai, alţii sorbeau din mici pahare de vin. Robin presupuse că această pauză camaraderească putea explica în parte ataşamentul elevilor faţă de cursurile de la North Grove. Bărbatul blond gigantic pe care îl văzuse mai devreme stătea acum la masă, bând dintr-un pahar de vin mult mai mare decât cele pe care le primiseră elevii şi intervenind din când în când în conversaţia lor. În celălalt capăt al camerei, sprijinită de dulap şi fără să vorbească cu nimeni, dar părând să supravegheze un monitor de copii băgat în priză lângă ea, era fata slabă cu păr lung şi negru, care tocmai îşi scosese telefonul. Copilul în scutece nu se vedea nicăieri.

Robin luă o decizie în privinţa jocului, îi zâmbi lui Preston, care părea dispus să zăbovească lângă ea, şi spuse:

— Scuze, trebuie să trimit un e-mail.

— Devotată, comentă el, îndreptându-se spre grupul din jurul lui Mariam.

Robin îşi scoase iPadul şi văzu, descurajată, că Vierme28 tocmai se logase şi, inevitabil, deschisese un canal privat cu LabuteleluiBuffy.

Vierme28: salut cum ţi — a mers azi ?

>

LabuteleluiBuffy: nu prea rău

LabuteleluiBuffy: Albacahartia tocmai mi-a spus că trebuie să rămân activă aici, altfel Anomie o să creadă că sunt spion

Vierme28: da Anomie le — a zis tuturor moderatorilor să se asiugre că oamenii sunt cine zic că sunt , nu poliţişti

LabuteleluiBuffy: atunci cred că mai bine mă deloghez. vorbesc la telefon cu sora mea.nu vreau să fiu banată

Vierme28: stai puțin credeam că ești singură la părinți

Căcat, căcat, căcat.

LabuteleluiBuffy: e sora mea vitregă, n-am locuit niciodată împreună

Vierme28: a ok

LabuteleluiBuffy: tre să ies. vb mâine?

Vierme28: da bine xxxx

Robin închise canalul privat, se delogă şi strecură iPadul în geantă. Când îşi ridică iar ochii, o văzu pe fata în negru că oftează adânc înainte de a-şi băga telefonul înapoi în buzunar. Părând să simtă privirea cercetătoare a lui Robin, se întoarse şi se uită la ea cu ochii ei foarte fardaţi. Dintr-odată, lui Robin îi veni o idee nebunească, dar îşi păstră pe chip o expresie impasibilă în timp ce se ducea agale să se alăture grupului din jurul lui Mariam, care le povestea elevilor despre tatuajul cu floare mov pe care abia şi-l făcuse pe partea de sus a braţului ei durduliu.

— ...pentru a suta aniversare de mâine, spunea ea.

— Genocidul armean, îi şopti la ureche vocea cu accent de Liverpool a lui Preston Pierce. Străbunicii ei au murit acolo. Vrei nişte vin?

Îi întinse unul dintre paharele pe care le ţinea în mână.

— Super, mersi, spuse Robin, care nu avea de gând să bea mai mult de o gură.

— Jessica te cheamă, nu?

— Da..., spuse ea. Vitraliul ăla e extraordinar.

— Da, Mariam l-a făcut, acum cinci sau şase ani. Toţi cei înfăţişaţi acolo sunt prieteni de-ai ei, gen. Eu sunt cel care ajut la construirea acoperişului.

— Uau, spuse Robin, privind silueta cu păr cârlionţat de pe vitraliu. Eşti aici de atât de mult timp, nu-i...?

— Ledwell sau Blay sunt şi ei acolo? se auzi o voce curioasă din spatele lor.

Se întoarseră amândoi: fata cu păr albastru şi piercinguri, care se prezentase clasei drept Lia, privea lung vitraliul. Robin se gândi că avea cel mult 18 ani.

— Nu, spuse Preston.

Robin avu impresia că minte.

Lia rămase acolo, nedescurajată de tonul lui Preston sau ignorându-l.

— Cine sunt Ledwell şi...? începu Robin.

— Edie Ledwell şi Josh Blay, spuse Lia cu importanţa plină de încântare a celui care are o informaţie specială din interior. Ei au creat *Inimă neagră ca noaptea.* Desenul?

— Ah, făcu Robin, da, cred c-am auzit...

— Stăteau aici, spuse Lia. De aici a început tot. N-ai citit în ziar că Edie Ledwell a fost...?

— Edie a fost prietena mea şi a lui Mariam, mârâi Preston Pierce. Omorârea ei nu e vreo bârfă palpitantă pentru noi. Nu mai bine încetezi să te mai prefaci că vrei să înveţi să desenezi şi te duci să amuşini prin cimitir? Poate mai e nişte sânge de-al lui Edie pe iarbă. Poţi să-l înrămezi. Să-l vinzi pe eBay.

Fata se înroşi şi ochii i se umplură de lacrimi. Se îndepărtă cu paşi târşâiţi de Preston. Lui Robin îi păru rău pentru ea.

— Fani nenorociţi, îi spuse Preston lui Robin cu voce scăzută. Uite acolo încă una.

Dădu din cap spre fata cu păr negru.

— După ce a murit Edie, plângea de ziceai că au fost gemene. Nici măcar nu s-a întâlnit cu ea.

— Îmi pare foarte rău că prietena ta a fost omorâtă, spuse Robin prefăcându-se şocată. Nici... nici nu ştiu ce să spun.

— E-n regulă, zise Preston abrupt. Nu *e* nimic de spus, nu-i aşa?

Înainte ca Robin să apuce să răspundă, în bucătărie dădu buzna un băiat blond foarte mare, îmbrăcat în blugi şi tricou. Semăna cu bărbatul blond imens: feţele lor te duceau cu gândul la nişte măşti greceşti comice, iar Robin presupuse că băiatul era Bram de Jong. Acesta cântă iar cât îl ţinea gura:

Het witte ras verliest,
Kom of voor onze mensen...

— Hei, strigă Preston către Bram. Ţi-am mai spus. Nu mai cânta asta!

Câţiva din grupul din jurul lui Mariam întoarseră privirea, interesaţi.

Bram chicoti tare. Tatăl lui părea uşor amuzat.

— Ce înseamnă? întrebă Robin.

— Haide, îl îndemnă Preston pe băiat. Spune-i.

Bram îi zâmbi larg şi insolent lui Robin.

— E în olandeză, spuse cu vocea lui copilăroasă ascuţită.

— Da, dar ce înseamnă în engleză? întrebă Preston.

— Înseamnă „rasa albă pierde. Apăraţi-i pe ai no..."

— Nu, spuse Mariam tare. Ajunge. Nu e o glumă, Bram. Nu e amuzant. Bun, toată lumea, înapoi la lucru.

Cănile şi paharele goale fuseră puse pe masa la care stătea Nils. Robin o auzi pe Mariam spunându-i supărată lui Nils, în timp ce trecea pe lângă el:

— O să înceteze dacă îi spui *tu* să înceteze.

Dar Nils, care făcea skanderbeg în joacă cu Bram, fie nu o auzi, fie preferă s-o ignore.

În timp ce aştepta să se facă puţin loc în jurul mesei să-şi pună şi ea paharul cu vin de care abia se atinsese, Robin ridică din nou privirea spre vitraliu, încercând să-i distingă pe Edie sau pe Josh. Avea o bănuială că puteau fi cei care culegeau fructe: amândoi aveau păr castaniu lung, iar silueta feminină arunca cu mere spre bărbat. Apoi, cu o uşoară tresărire, observă surprinsă literele de sticlă rubinii care traversau imaginea ca un verset biblic.

Starea de anomie e imposibilă
acolo unde organele solidare
sunt în contact suficient unele cu altele,
şi în contact suficient de îndelungat.

40

Dar eu, șaptesprezece ani făcând la anul,
Noaptea în patul friguros ascult aleanul
Și pasiunea ploii solitară
Ce către moarte îți trimite mintea,
Și un loc viu în care s-așezi tâmpla,
De parcă în copilărie ai fi iară,
Plângând după ceva știut inimii tale,
Care să pună capăt fricii goale
Ce răpăie cu ploaia de afară.

Charlotte Mew, *Sărbătoarea*

Cursul de artă se încheie cu câte un calificativ acordat de Mariam fiecărui desen. Preston Pierce, care își pusese la loc halatul gri, fuma o țigară rulată, zâmbind în timp ce fiecare versiune a siluetei lui goale era ridicată s-o vadă toată lumea. Fu deosebit de interesat de lucrarea lui Robin, care primi laude reținute din partea lui Mariam. După ce toate desenele fură evaluate, Mariam le ură elevilor o săptămână bună, le spuse că abia așteaptă să-i vadă la următoarea lecție și îi informă că săptămâna următoare cursul nu se ținea, pentru că era ziua alegerilor generale și ea făcea parte din echipa unei secții de votare din zonă.

Era ora 10 și ferestrele atelierului deveniseră niște dreptunghiuri negre prin care nu se mai vedea nimic din grădina de dincolo de ele. Se ridicară toți în picioare și își luară hainele și gecile. Fata cu păr albastru și piercinguri ieși prima, la fel de nerăbdătoare să plece pe cât fusese să vină. Robin era sigură că nu avea să se mai întoarcă.

Când Robin ieși din atelier, fata micuță cu părul lung vorbea în hol cu un cuplu. Robin se prefăcu că se uită după ceva în geantă, ca să poată trage cu urechea.

— ...a adormit tun, spunea tânăra, și i-am dat păturica proaspăt spălată.

— Ah, mersi, Zo, spuse femeia mai în vârstă, tunsă scurt, care se îndrepta deja spre scări, de mână cu partenerul ei cu turban. Atunci ne vedem luni.

Cei doi urcară scara în spirală, cu balustradele ei rotunjite. Fata micuță îmbrăcată în negru își strânse mai bine geaca subțire în jurul trupului, apoi trecu pe sub frunzele de *Monstera deliciosa* și părăsi clădirea.

Robin tocmai pornise după ea, intenționând să o atragă într-o conversație, când fu strigată de o voce cu accent de Liverpool.

— Hei, Jessica.

Robin se întoarse. Preston Pierce ieșise din atelier după ea, îmbrăcat tot în halatul zdrențuit.

— Mergi direct acasă, gen?

Robin ezită pentru o fracțiune de secundă. Preston Pierce era un candidat real pentru Anomie, dar fata micuță îmbrăcată în negru avea ceva care o atrăgea și bănuia că ar fi părut foarte ciudat să-și verifice întruna iPadul în timp ce vorbea cu Pierce.

— Da, spuse ea, forțându-se să adopte o expresie dezamăgită. Trebuie să mă trezesc la 5 dimineața. Mă duc în Manchester.

— Condoleanțe, îi zise el zâmbind. Mi-a plăcut cum m-ai desenat.

— Mersi, spuse și Robin zâmbind și încercând să nu se gândească la penisul lui.

— Bun, ei... ne vedem săptămâna viitoare.

— Da, răspunse Robin cu vioiciune. Abia aștept.

Asta păru să-l binedispună pe Preston, care, în mod evident, lua entuziasmul ei drept încurajare, după cum și intenționase Robin. Schiță jumătate de salut, se întoarse și se îndreptă lipăind cu picioarele goale spre bucătărie.

Robin își aruncă geanta pe umăr și părăsi clădirea, privind în jur prin întuneric după cea pe care o urmărea. O zări pe fată în depărtare, trecând pe sub un stâlp de iluminat, cu brațele încrucișate și mergând cu repeziciune.

Se grăbi după ea, cântărindu-și opțiunile. Luă o decizie, își scoase portofelul de pe fundul genții, începu să alerge și, exagerându-și ușor accentul de Yorkshire, strigă:

— Scuză-mă?

Fata se întoarse, tresărind, și așteptă ca Robin să o ajungă din urmă.

— E cumva portofelul tău?

Robin avu impresia că fata era tentată să revendice portofelul, așa că adăugă repede:

— Cum te cheamă?

Deschise portofelul, ca să examineze un card bancar.

— Zoe Haigh, spuse fata. Nu, nu e al meu.

— Căcat, spuse Robin, privind în jur. Cineva l-a pierdut... Ar fi mai bine să-l predau. Știi unde e cea mai apropiată secție de poliție?

— Poate cea din Kentish Town? sugeră fata.

Apoi adăugă, curioasă:

— Ești din Yorkshire?

— Da, spuse Robin. Din Masham.

— Da? Eu sunt din Knaresborough.

— Peștera Maicăi Shipton, spuse Robin prompt, începând să meargă alături de Zoe. Am fost s-o vedem într-o excursie în școala generală. Mi s-a părut sinistră ca dracu'.

Zoe râse ușor. Fața ei chiar avea un fel de bătrânețe-tinerețe stranie: scobită și albă, netedă și suptă. Rimelul negru intens nu îmbunătățea cu nimic aspectul de craniu.

— Da, așa e, spuse ea. M-au dus când eram mică. Mi s-a părut că vrăjitoarea stă încă acolo. Am împietrit — ha-ha.

Principala atracție a Peșterii Maicii Shipton era puțul împietririi, care părea să transforme obiectele în piatră printr-un proces de calcifiere. Robin, care prinsese poanta, începu să râdă. Zoe păru încântată că o amuzase.

— Și ce faci în Londra, dacă ești din Knaresborough? întrebă Robin.

— M-am mutat să fiu cu iubitul meu.

Ideea care îi venise lui Robin în bucătăria de la North Grove începu dintr-odată să nu mai pară chiar atât de nebunească. *Zoe. Zozo. @inimaneagra28. Vierme28.*

— Și eu, spuse ea.

Întâmplarea făcea să fie adevărat: Matthew încă nu devenise soțul, nici măcar logodnicul lui Robin când ea se mutase la Londra să fie cu el.

— Dar ne-am despărțit, continuă ea.

— Căcat, spuse Zoe.

Informația păru s-o deprime.

— Lucrezi la North Grove, nu-i așa? o întrebă Robin, strecurând discret portofelul înapoi în geantă.

— Da, part-time.

Merseră în tăcere timp de aproape un minut, apoi Zoe vorbi iar:

— Mariam vrea să mă mut acolo. Camera e ieftină. Mai ieftină decât unde stau acum.

Robin presupuse că neobişnuita disponibilitate a lui Zoe de a face mărturisiri unei necunoscute era provocată de singurătate. Cu siguranţă, deasupra ei plutea un aer de nefericire profundă.

— Mariam e cea care ţine cursul meu, nu?

— Da, spuse Zoe.

— Pare foarte drăguţă, zise Robin.

— Da, este.

— Atunci de ce nu te muţi? Pare un loc mişto.

— Iubitul meu nu vrea.

— De ce? Nu-i plac oamenii de acolo?

Cum Zoe nu răspunse, Robin continuă:

— Cine mai stă acolo? E ca o comună, nu-i aşa?

— Da. E a lui Nils. Tipul imens care era în bucătărie.

Zoe făcu câţiva paşi în tăcere, apoi spuse:

— E foarte bogat.

— Da?

— Da. Tatăl lui a fost un mare om de afaceri sau ceva. Nils a moştenit, gen — nu ştiu —, milioane. Aşa pot să-şi permită casa aia mare şi toate.

— N-ai zice că e milionar, dacă te uiţi la el.

— Nu, fu de acord Zoe. Am fost foarte surprinsă când am auzit. Arată ca un hipiot bătrân, nu? Mi-a zis că dintotdeauna a vrut să trăiască aşa. Să fie artist şi să aibă, gen, un loc în care o grămadă de artişti stau împreună.

Dar tonul lui Zoe nu trăda prea mult entuziasm.

— El şi Mariam sunt împreună?

— Da. Dar Bram — copilul mare şi blond — nu e al ei, doar al lui Nils.

— Serios?

— Da. Nils l-a făcut cu o iubită de-a lui din Olanda, dar ea a murit, aşa că Bram a venit să stea la North Grove.

— Trist.

— Da, spuse Zoe iar.

Nu mai scoaseră nicio vorbă până la staţia de autobuz, unde Robin crezuse că Zoe se va opri, dar aceasta merse mai departe.

— Cum ajungi acasă? o întrebă Robin.

— Pe jos.

Ziua fusese însorită, dar cerul nopţii era senin şi temperatura scăzuse brusc. Zoe mergea cu mâinile strânse în jurul trupului şi Robin avu impresia că tremură.

— Unde stai? întrebă ea.

— Pe Junction Road, răspunse Zoe.

— E în aceeaşi direcţie cu secţia de poliţie, nu-i aşa? spuse Robin, sperând să fie adevărat.

— Da.

— Deci... trebuie să fii bună la artă, nu? Ca să primeşti o slujbă la North Grove?

— Oarecum, spuse Zoe. Vreau să mă fac artist tatuator.

— Zău? Asta ar fi supermişto.

— Da, spuse Zoe.

Privi spre Robin, apoi îşi suflecă mâneca gecii şi pe cea a bluzei subţiri de dedesubt, scoţând la lumină un antebraţ foarte tatuat, plin de personaje din *Inimă neagră ca noaptea.*

— Eu le-am făcut.

— Poftim? făcu Robin, sincer uimită. *Tu* le-ai făcut?

— Da, spuse Zoe cu o mândrie timidă.

— Sunt incredibile, dar... *cum?*

În timp ce Zoe râdea, Robin întrezări persoana tânără din spatele feţei care semăna cu un craniu.

— Trebe doar să faci şabloanele şi să ai cerneală şi un pistol de tatuat. Mi-am luat unul secondhand de pe internet.

— Dar să le faci singură pe tine...

— Am folosit oglinzi şi aşa. A durat mult. Peste un an ca să le fac pe toate.

— Chestiile astea sunt din *Inimă neagră ca noaptea,* nu-i aşa?

— Da, spuse Zoe.

— Îmi place la nebunie desenul ăla, spuse Robin.

Era perfect conştientă că acum se scinda în două Jessica diferite: una din Londra, care ştia doar vag despre *Inimă neagră ca noaptea,* şi una din Yorkshire, care adora desenul. Dar acum nu era momentul să-şi bată capul cu asta.

— Zău? făcu Zoe.

Ridică iar privirea spre Robin, în timp ce îşi trăgea mâneca în jos. Păru să-i placă şi mai mult de Robin când auzi asta.

— Da, bineînţeles. E foarte amuzant, nu? Îmi plac enorm personajele şi ce spun ele despre — nu ştiu...

Era adevărat, Robin se chinuia să găsească nişte generalităţi.

— ...viaţă şi moarte şi jocurile pe care le facem cu toţii...

(Jocul lui Drek însemna ceva de genul ăsta, nu-i aşa?)

— ...şi îmi place foarte mult Inimioară, încheie ea.

Nu era niciun risc să-ți placă Inimioară. Aproape toți fanii prin ale căror tweeturi trecuse în toate săptămânile acelea îl iubeau pe Inimioară.

Zoe își înfășură iar brațele în jurul trupului, apoi, dintr-odată, începu să turuie.

— Desenul ăla mi-a salvat viața, spuse ea, privind fix în față. Când aveam 13 ani mă simțeam groaznic de rău. Eram în îngrijire, ca Edie Ledwell. Avem atâtea lucruri în comun. Ea a încercat să se sinucidă și eu la fel, când aveam 14 ani. Mi-am tăiat venele — mi-am făcut tatuaje peste cicatrici.

— Dumnezeule, îmi pare...

— Am găsit *Inimă neagră ca noaptea* pe YouTube și era al dracu' de ciudat, dar mă uitam la el fără oprire. Îmi plăceau la nebunie stilul desenelor și personajele. Sunt atât de distruse, gen, dar tot sunt OK de fapt, nu? La 14 ani mă simțeam complet vinovată, dar tot ce zice Inimioară, gen, nu e niciodată prea târziu, chiar dacă ai fost obligat să faci lucruri rele, nu tre' să faci asta pentru totdeauna. Îmi plăcea la nebunie să mă uit la ele, era foarte amuzant. Urma s-o fac iar — să-mi tai venele. Îmi pregătisem totul, urma să pretind că rămân peste noapte la o prietenă și să mă duc în pădure să fac asta, ca să nu mă poată găsi nimeni. Dar desenul a fost primul lucru care m-a făcut să râd după mai bine de un an, gen. Și m-am gândit, dacă mai pot să râd... apoi am văzut-o pe Edie Ledwell pe internet zicând că o să mai facă unul și am vrut să-l văd, așa că nu m-am mai sinucis. Asta m-a oprit. E o nebunie, nu? Dar e adevărat.

Zoe privea lung în întuneric.

— Mie nu mi se pare chiar o nebunie, spuse Robin încet.

— Așa că m-am uitat la al doilea și a fost foarte amuzant și așa. A fost primul în care Coțofeni a vorbit. Știi, tipul ăla care încerca să te vrăjească? Preston? Cel care a fost modelul cursului vostru?

— Da.

— El a fost vocea lui Coțofeni în episoadele 2 și 3.

— Nu cred!

— Ba da — dar apoi s-a dus acasă în Liverpool pentru câteva luni, așa că au găsit pe altcineva cu accentul ăla. Preston nu suportă ca oamenii să-i dea înainte cu *Inimă neagră ca noaptea*. Când mi-a văzut tatuajele a făcut ca dracu'... Preston e...

Dar Zoe își lăsă gândul neterminat. Merseră în tăcere o vreme, Robin întrebându-se dacă era o idee bună sau nu să aducă vorba de joc.

— Edie Ledwell mi-a vorbit o dată, întrerupse Zoe tăcerea. Pe Twitter.

Vorbea despre asta cu voce înăbuşită şi înfiorată, ca şi cum ar fi fost o experienţă religioasă.

— Uau, serios? spuse Robin.

— Da. În ziua în care a murit maică-mea.

— Ah, îmi pare foarte rău.

— Nu stăteam cu ea, spuse Zoe încet. Era... Avea o grămadă de probleme. Au internat-o de două ori. Lua droguri. De asta eram în adopţie, în principal. Maică-mea adoptivă mi-a zis că a murit şi mi-au dat o zi liberă de la şcoală. Am intrat pe Twitter şi am zis că în ziua aia murise maică-mea. Şi Edie Ledwell mi-a vorbit. Ah...

Robin privi în jos: faţa fetei se boţise. Ar fi putut să fie o femeie de 90 de ani sau un bebeluş, cu expresia aceea de suferinţă şi cu lacrimile care îi curgeau fără să lase nicio urmă pe fardul aplicat din belşug, şi Robin îşi aminti brusc de rimelul întins al lui Edie Ledwell, când plânsese la birou.

— ...a fost foarte drăguţă, spuse Zoe printre suspine. I-am zis că maică-mea adoptivă tocmai mă anunţase şi ea mi-a zis că şi ea fusese în adopţie şi aşa. Şi mi-a trimis o îm-îmbrăţişare şi eu i-am zis... i-am *zis* că...

— Poftim un şerveţel, spuse Robin încet, scoţând nişte şerveţele din geanta de umăr.

— S-scuze, spuse Zoe. Doar că aş vrea, gen, oamenii s-au purtat groaznic cu ea pe net şi mie nu mi-a plăcut, pe urmă oamenii au spus că în desen sunt toate chestiile alea rele, dar nu ştiu, mie nu mi se păruse niciodată că ar fi ceva în regulă, dar apoi când am citit ce ziceau oamenii a început să pară logic — dar mi-aş dori să nu fi citit —, prietenul meu zice că noi n-am făcut nimic în neregulă, dar...

Telefonul lui Robin sună. Blestemându-l în sinea ei pe apelant, pescui telefonul din geantă. Era Strike.

— Salut, spuse el. Cum a fost la North Grove?

— Ţi-am spus tot ce aveam de spus weekendul trecut, spuse Robin rece. Sunt ocupată, bine?

— Sigur, spuse Strike, care părea amuzat. Sună-mă când nu eşti ocupată.

— Nu, *tu* eşti, spuse Robin închizând.

— Fostul tău? spuse Zoe cu o voce subţire.

Îşi ştergea faţa cu şerveţelul pe care i-l dăduse Robin.

— Da, spuse Robin băgând mobilul înapoi în geantă. Continuă, ce ziceai?

— Ah, nimic, zise Zoe pe un ton deznădăjduit.

Merseră mai departe în tăcere. Din când în când, Zoe îşi trăgea nasul. Highgate Hill era o stradă lungă şi bine luminată, pe care era încă

o grămadă de trafic. Un grup de tineri fluieră după cele două femei, când ele trecură pe cealaltă parte a străzii.

— Dispăreți, spuse Robin în șoaptă, făcând-o pe Zoe să zâmbească slab.

— L-am cunoscut pe Josh Blay, spuse Zoe cu o voce acum ușor răgușită.

— Zău? făcu Robin, impresionată în mod corespunzător.

— Da. A venit și a stat la North Grove o lună înainte ca el și Edie să fie... să fie atacați.

— Ai vorbit cu el? o întrebă Robin, convinsă că știe deja răspunsul.

— Nu, mi-a fost prea frică! Am intrat în bucătărie și el stătea pur și simplu acolo.

Și ai început să tremuri.

— Și eu *tremuram,* gen, spuse Zoe râzând ușor printre lacrimi. Mariam m-a prezentat și eu n-am putut vorbi. N-am reușit niciodată să-mi adun curajul.

Dar lui Robin îi era evident că Zoe era o raritate în rândul fanilor *Inimii negre ca noaptea:* cineva care o prețuise pe Edie Ledwell mai mult decât pe Josh Blay.

— Cum era Josh?

— Luat, spuse Zoe cu un zâmbet trist. De obicei. Nu-i plăcea să se întâlnească cu oameni. Stătea mult în camera lui și cânta întruna cântecul ăla al lui Strokes, *Is This It,* iar și iar... apoi a dat foc camerei.

— Poftim? se prefăcu Robin surprinsă.

— Ei, așa credea Mariam, spuse Zoe, dar *eu* nu cred c-a fost el.

— Atunci cine?

— N-ar trebui să zic... vreau să-mi păstrez slujba.

Robin se gândi dacă să insiste, dar după ce câștigase încrederea lui Zoe se temea să n-o piardă.

— Cu ce te ocupi la North Grove, de fapt?

— Cu de toate, spuse Zoe. Când am ajuns la Londra, m-am dus să-l vizitez, doar ca să văd... să văd unde se întâmplase. Am intrat în magazin și am început să vorbesc cu Mariam. Ea a fost foarte drăguță când mi-a văzut tatuajele și i-am zis că eram mare fană și așa, că tocmai ieșisem din adopție, ea m-a întrebat dacă am slujbă și i-am zis că nu și ea mi-a oferit una. O ajut cu un curs pe care îl ține marțea, cu copii cu nevoi speciale. Edie îl ținea pe vremea când stătea la North Grove.

Tonul lui Zoe redevenise puțin evlavios.

— Eu spăl pensulele și gătesc puțin și am puțin grijă de copii. Star e în regulă, copilul Freyjei, dar Bram... ei, el e mai mare ca mine. Îl doare în cot dacă-i zic să facă ceva.

Intrară, în sfârşit, pe Junction Road.

— Hei, spuse Robin, ca şi cum abia atunci îi venise ideea, ai jucat cumva vreodată jocul ăla? Cel pe care l-au făcut fanii ăia, despre *Inimă neagră ca noaptea?* Întreb doar pentru că eu am jucat puţin. Acum câţiva ani. Tocmai începuse să-mi placă mult desenul. Jocul era destul de bun, ţinând cont că se presupunea că e făcut de amatori.

— Da, spuse Zoe precaut, am jucat de câteva ori... ce user aveai? Poate am vorbit una cu alta acolo.

— Era... la naiba, nu-mi mai amintesc, spuse Robin cu un râs uşor. InimioarăNeagră sau ceva.

— Sunt nenumăraţi InimioarăNeagră, spuse Zoe.

Era exact motivul pentru care Robin alesese acel nume.

Trecură pe lângă un magazin de jucării, reflexia firavă a lui Zoe plutind pe deasupra şirurilor de figurine de plastic.

— Eu stau acolo sus, spuse ea arătând spre clădirea îngustă de pe colţ pe care Robin o văzuse deja în fotografia lui Strike.

— Da? Ai colege de apartament?

— Nu tocmai. Mai sunt şi alţi oameni, dar eu am o debara.

Apoi Zoe adăugă, de parcă s-ar fi apărat:

— Are chiuvetă.

— Imobiliarele din Londra, îşi dădu Robin ochii peste cap.

— Da, spuse Zoe. Ei, mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine. E plăcut să întâlneşti pe cineva din Yorkshire.

— Da, spuse Robin cu căldură. Sper să ne vedem săptămâna viitoare. Mă duc la secţia de poliţie să predau portofelul ăsta.

— Stai departe de aici?

— Nu. Ajung imediat pe jos. Ne vedem.

Zoe zâmbi şi dispăru după colţ. Robin merse mai departe. După ce traversă strada, privi în urmă şi o văzu pe Zoe intrând în clădirea de pe colţ printr-o uşă laterală.

Scoase mobilul şi, continuând să meargă, îl sună pe Strike.

— 'Seara, spuse el. Cum a mers?

— Destul de bine, răspunse Robin, privind în jur după un taxi. I-am cunoscut pe Preston Pierce şi pe fata ta cu tatuaje.

— Serios?

— Da. Lucrează la North Grove şi... stai puţin, a apărut un taxi.

Robin îl opri şi, după ce dădu şoferului adresa şi se urcă în maşină, duse din nou mobilul la ureche, în timp ce bâjbâia în geantă după carnet şi pix. Voia să noteze tot ce auzise de la Zoe, înainte să uite ceva.

— Numele ei real e Zoe Haigh, spuse Robin. Dar în joc e moderatoarea Vierme28.

— Vorbeşti serios?

— Da, spuse Robin, scoţând capacul pixului cu dinţii. A venit în Londra să fie cu prietenul ei şi e evident că relaţia lor nu merge bine. Vierme28 mi-a spus în joc „aş vrea să-ţi pot spune unde lucrez" — Zoe lucrează la North Grove. Vierme28 mi-a spus că l-a cunoscut pe Josh Blay, dar n-a fost în stare să scoată o vorbă, a rămas aşa, tremurând. Zoe mi-a spus exact acelaşi lucru.

— Fir-ar al naibii. N-am zis eu că trebuie să apară o breşă?

— Mai sunt şi alte chestii, spuse Robin scriind în carnetul deschis în poală. Ceva despre faptul că prietenul ei i-a spus că ei „n-au făcut nimic în neregulă". Zoe părea să se simtă vinovată, deşi e posibil să fi fost doar din cauză că a criticat *Inimă neagră ca noaptea* pe internet. I-a plăcut la nebunie desenul, dar pare să fi fost convinsă de argumentele că e abilitist şi toate celelalte.

— Prietenul ei trebuie să fie unul dintre cei trei care s-au întâlnit cu Nils la Red Lion and Sun. Eu pariez pe Wally Cardew.

— Crezi?

— O vezi cumva integrată în viaţa lui Montgomery? Montgomery stă cu prietena lui şi are o slujbă bună: ce treabă ar avea cu Zoe?

— Poate că a început ca un flirt pe internet pe care ea l-a luat mult mai în serios decât el. Poate că Montgomery nu şi-a dat seama că ea o să vină să se mute lângă el.

— Nu mi-l imaginez pe Montgomery într-o astfel de situaţie. De ce ar lăsa un flirt de pe internet să se transforme într-o situaţie care ar putea periclita viaţa lui plăcută? Cardew nu are prietenă, din ce ştim până acum despre el, şi e un labagiu nesăbuit. Mi-l pot imagina culcându-se cu fane tinere şi fiind şocat când una dintre ele decide să se mute la Londra să fie aproape de el.

— Dar Tim Ashcroft?

— E genul de şcoală privată adevărată... nu ştiu, ar putea fi el, dar mă gândesc că ar opta pentru cineva mai...

— Mai pulovăr de caşmir?

— Păi, da.

— E actor. Ar putea fi atras de genul mai boem. Şi nu uita de user-ul ei din joc. Ashcroft juca Viermele.

— E şi asta, spuse Strike, deşi nu părea convins.

— Zoe a mai spus ceva, continuă Robin, scriind mai departe pe pagina care devenea când portocalie, când gri, în timp ce taxiul trecea pe sub

stâlpii de iluminat. Ea nu crede că Blay și-a dat foc la cameră, dar n-a vrut să-mi spună cine a făcut-o. A spus că vrea să-și păstreze slujba.

— Interesant.

— Știu... dar am și veşti proaste. A trebuit să ies din joc. Anomie a dat ordin ca moderatorii să fie cu ochii pe cei care se loghează, dar nu joacă. Crede că e posibil ca poliția să-i spioneze pe fani, ceea ce ar putea explica faptul că pe moment nici el nu prea stă pe acolo.

— E un inconvenient, spuse Strike, dar se poate rezolva. Va trebui doar să ne asigurăm că în următoarele câteva zile joci ca lumea, ca să calmăm suspiciunile. Și Pierce?

În mintea lui Robin răsări imediat imaginea penisului mare al lui Preston Pierce, pe care o îndepărtă ferm.

— A fost cât pe ce să mă invite să bem ceva.

— Rapid lucrat, comentă Strike, care nu păru foarte încântat de acest lucru.

— L-am refuzat ca să o pot conduce pe Zoe acasă. Cred că a fost decizia corectă. Nu l-aș fi putut interoga în timp ce urmăream jocul. Oricum, există și săptămâna viitoare... Mai e o chestie care pare... mă rog, e posibil să fie o imensă coincidență, dar în bucătăria comună e un vitraliu. Făcut de Mariam, femeia care a ținut cursul meu. Pierce zice că e acolo de cinci sau șase ani. Oricum, deasupra lui scrie ceva — cred că e un citat, dar nu știu precis — despre anomie. Vitraliul înfățișează un fel de comună idealizată și se pare că oamenii care apar pe el au fost toți la colectiv sau sunt prieteni ai lui Mariam. Și deasupra picturii e un citat despre condițiile în care e imposibil să simți anomie. Ceva despre organele care sunt în solidaritate unele cu altele?

Robin aproape că putea să-l audă pe Strike gândind în pauza care urmă. În cele din urmă, el spuse:

— Păi, coincidențe se întâmplă, dar asta pare o coincidență *al naibii* de mare.

— Crezi că de-acolo i-a venit lui Anomie ideea de nume?

— Aș zice că e foarte posibil.

— Toți au fost la North Grove la un moment dat. Toată distribuția.

— Ai făcut o treabă al naibii de bună în seara asta, Robin.

Robin avu impresia că aude o voce de femeie pe fundal, la celălalt capăt al firului. Televizorul sau Madeline Courson-Miles?

— Trebuie să închid, spuse ea repede. Vorbim mâine.

Închise înainte ca Strike să apuce să răspundă.

41

Dar apoi apare un băiat fără idei,
Cu mers țanțoș și zâmbet afectat...

Constance Naden, *Selecție naturală*

Starea ciotului lui Strike se deteriora. În ciuda alifiei aplicate de două ori pe zi, pielea de sub pernița cu gel rămânea iritată și inflamată. Strike se temea că se află în fața primelor simptome ale sindromului de strangulare, în care pielea se ulcerează și se distruge, dar nu-și făcu programare la doctor. Ce rost avea? Nu-și permitea să nu mai lucreze. Odată cu supravegherea lui Jago Ross, registrul lor curent de investigații devenise imposibil de susținut. Singura soluție era să găsească noi subcontractori care să poată fi aduși în ajutor.

După ce-și epuiză contactele din poliție și armată, Strike trecu în revistă toate angajările temporare anterioare pe care decisese să nu le facă permanente. În cele din urmă, disperat, reuși să reangajeze, pe un contract săptămânal care putea fi încheiat la cererea oricăreia dintre părți fără preaviz, un fost polițist militar pe nume Stewart Nutley care, cu trei ani în urmă, intrase cu scuterul în spatele taxiului pe care ar fi trebuit să-l urmărească. Strike urlase la el pentru acest delict și îl concediase pe loc, astfel că îl sună acum cu minim entuziasm și cu multe scuze. De obicei, Nutley, un bărbat căsătorit de 30 și ceva de ani cu strungăreață și păr maroniu, arăta atât de plin de el, că enerva pe toată lumea. Cum nu reușise să reziste în investigațiile civile după ce el și Strike se despărțiseră, Nutley era dornic acum să-și demonstreze valoarea pentru o agenție care câștigase mult prestigiu după plecarea lui. Deși nimeni din echipă nu ținea prea mult la noul angajat, toți fură recunoscători că echipa se mărea cu încă o pereche de ochi și de picioare.

Noua colecție a lui Madeline urma să fie lansată peste o săptămână, prin urmare nu mai avea timp să se vadă cu Strike deloc — ceea ce lui îi

convenea, după cum recunoscu față de sine însuși în timp ce-și exprima regretul față de Madeline. Starea ei de extremă încordare se traduse în lungi monologuri la telefon.

— N-ar fi trebuit să fac colecția atât de mare. Nu mai fac asta niciodată, *niciodată*. Ascultă, vrei să ne întâlnim după ce se termină lansarea? Trebuie să mă distanțez: asta a fost cea mai rea dintre toate. Vreau să fiu cu cineva pe care îl doare în cur de bijuterii — vreau să fiu cu *tine* — și vrea să beau și să mă fut.

În mare, Strike nu avea de ce să obiecteze la acest program și totuși o suspiciune născută din invitația la lansarea de carte îl făcu să spună:

— *După* ce se termină, da? Nu-mi ceri să intru? Pentru că o să fie presă, nu-i așa?

— Da, spuse ea, dar... bine, nu, nu intra, dacă nu vrei.

— Super, ne întâlnim după aceea. La cât se termină?

— La 9, spuse ea. *Te rog*, intră dacă poți. Mi-e dor de tine și dacă știu că vii să mă duci departe de toate astea o să pot zâmbi fericită în fotografii.

— Ar trebui să fii fericită oricum. Chestiile pe care mi le-ai arătat erau incredibile.

— Ah, Corm, ești atât de drăguț, spuse ea pe un ton înlăcrimat. În clipa asta totul mi se pare un *rahat* absolut, dar întotdeauna mă simt așa înainte de lansare — sau așa *cred* că mă simt, dar totul e atât de neclar că nu pot fi sigură.

Așa că Strike (în continuare în ideea că acordă o șansă unei relații reale) se angajase să se întâlnească cu Madeline după lansare, deși reținuse că ea voia ca el să vină s-o ia, în timp ce el își dorea să se întâlnească departe de locul în care era sigur că o să fie și Charlotte. Dar a exprima această preocupare ar fi însemnat să deschidă ușa spre încă o conversație pe care nu voia s-o poarte, așa că planul rămase vag, fiecare gândindu-se că probabil propria preferință va prevala.

Între timp, două absențe binevenite ușurară temporar presiunea asupra agenției: Păianjenul plecă în Maroc pentru zece zile, iar Degete zbură la New York să-și viziteze mama care-l adora și tatăl vitreg care îl suspecta de furt.

— Deci asta e șansa noastră, spuse Strike echipei în timpul unei discuții de încurajare prin videoconferință (nu avuseseră timp pentru o ședință față în față), să eliminăm câțiva dintre posibilii Anomie.

În prima luni a lui mai, care era zi de sărbătoare, Strike pătrunse șchiopătând în cartierul Lismore Circus la puțin timp după apariția zorilor, ca să supravegheze căsuța cu patru camere în care locuiau Wally Cardew, bunica și sora lui. Până la ora 8 existaseră doar două semne de

viață în interiorul locuinței: cineva trăsese perdelele și o pisică în întregime albă sărise pe pervaz să studieze cartierul cu superioritatea caracteristică speciei.

Potrivit documentelor imobiliare, youtuberul și sora lui locuiau de 20 de ani în acea căsuță împreună cu bunica lor. Sora lui Wally, care lucra la o farmacie din zonă, semăna cu fratele ei, având păr blond și aspect scandinav, dar era voluptuoasă, în timp ce fratele ei era scund și îndesat, cu ochi albaștri mari și rotunzi și buze pline. Shah și Barclay îl informaseră separat pe Strike, când nu-i auzeau Robin, Midge și Pat, că ar fi fost foarte mulțumiți s-o supravegheze pe Chloe Cardew cât cerea cazul și, de fapt, și după ce nu mai era necesar.

În timp ce Strike urmărea apartamentul din Gospel Oak, Robin stătea la geamul unei cafenele din Croydon numite Saucy Sausage, situată exact vizavi de casa lui Yasmin Weatherhead și a părinților ei. Se simțea ușurată să iasă din birou, unde petrecuse în ultima vreme multe ore jucând jocul pentru a potoli suspiciunile lui Anomie că s-ar fi putut afla acolo pentru a spiona alți jucători. Asta implicase niște chaturi private suplimentare cu Vierme28, care îi spusese direct că întâlnise o femeie drăguță din „zona în care am stat eu", dar nu lăsase să-i mai scape nimic despre iubitul ei sau despre identitatea lui Anomie. Strike, care înțelegea dorința lui Robin de a face și altceva decât să se holbeze toată ziua la iPad, acceptase ca Robin s-o supravegheze pe Yasmin, care prezenta mai puțin interes în comparație cu posibilii Anomie.

Strada lui Yasmin avea un aer de respectabilitate adormită. Pe o parte se înșirau magazine de cartier și pe cealaltă — case de dimensiunii medii, cu mici grădini în față. În timp ce supraveghea casa părinților lui Yasmin, Robin verifica din când în când jocul și Twitter-ul, unde Anomie fusese deja activ în dimineața aceea.

Anomie
@AnomieGamemaster

Heather Umflata a anunțat că abia așteaptă să angajeze mai multe bone pentru copiii pe care îi toarnă întruna, după ce încep #IncasarileInimiiNegre

9:06 4 mai 2015

Toți posibilii Anomie aflați sub supraveghere fuseseră în propriile case și deci invizibili când Anomie postase aceste cuvinte. Kea Niven

rămăsese nesupravegheată din cauza lipsei de personal, dar Strike decisese să mai lase un mesaj atent conceput pe robotul telefonic al familiei Niven, menit să exploateze frica Keei față de ce părere și-ar fi făcut Blay despre ea dacă ar fi refuzat să ajute investigația.

La 10 și jumătate, Robin, care era deja la a treia ceașcă de cafea pentru a-și justifica șederea la Saucy Sausage și care încă nu o zărise pe Yasmin Weatherhead, primi un apel de la Strike.

— Wally și prietenul lui MJ tocmai au ieșit din casă. Îi urmăresc. Care e statutul lui Anomie în joc?

— Absent, oftă Robin în timp ce o conducea pe LabuteleluiBuffy pe lângă vampirul care plutea pe una dintre potecile din joc.

— Cred că se îndreaptă spre metrou, îi spuse Strike, făcând o grimasă în timp ce mărea pasul ca să nu-i scape din vedere pe cei doi bărbați mai tineri. MJ are o cameră video. Ar fi o ocazie ideală ca Anomie să intre în joc. Cardew nu-și folosește telefonul.

— Încep să cred că Anomie știe exact când ar fi util să intre în joc și evită să facă asta intenționat, spuse Robin cu înverșunare.

— Nicio urmă de Yasmin?

— Nu. Nimeni nu a ieșit din casă de la 9 dimineață. Ei, e sărbătoare.

— Stai puțin, spuse Strike.

Robin așteptă.

— Îi mai urmărește cineva, spuse Strike cu voce scăzută.

— Polițist? zise Robin pe un ton atât de tăios, că o făcu pe chelneriță să întoarcă privirea.

— Nu, spuse Strike. Nu cred. Te sun înapoi.

Puse capăt apelului.

Bărbatul pe care îl observase era greu de ratat. Avea cel puțin 1 metru și 80 de centimetri și părul tuns atât de scurt, că părea aproape ras în cap, dar etala o barbă și mustață stufoase. Când Wally și MJ se apropiaseră, stătuse sprijinit de un perete, prefăcându-se că tastează în telefon, dar după ce trecură de el închise telefonul și plecă în urmărirea lor, cu mâinile în buzunarele blugilor. Pe spatele gecii lui vechi de piele erau un craniu și niște oase încrucișate, deasupra cărora se vedea o cască de oțel. Avea multe tatuaje și, dacă steagul britanic de pe gât și crucea gotică de pe dosul mâinii stângi puteau fi false, craniul mare tatuat pe ceafă, vizibil prin părul de câțiva milimetri, cu siguranță nu era, ceea ce excludea posibilitatea ca omul să fie polițist deghizat.

Necunoscutul se urcă în același vagon de metrou cu Wally și MJ, iar Strike îl urmă. Youtuberii erau adânciți într-o conversație și nu părură

să-l observe pe niciunul dintre urmăritori. Strike îi făcu pe furiș necunoscutului câteva fotografii cu telefonul, observând încă un tatuaj pe mărul lui Adam. Deși nu era expert în Futhark, detectivului i se păru că seamănă cu o rună scandinavă.

După o călătorie de 20 minute, sosiră la Embankment, unde Wally și MJ coborâră, urmați de bărbatul tatuat și apoi de Strike.

Cei patru bărbați, doi din ei în continuare neștiind că sunt urmăriți, intrară în Whitehall Gardens, unde Wally scoase din rucsac un microfon portabil, iar MJ porni camera.

Scopul venirii la Whitehall Gardens într-o zi de sărbătoare deveni clar când Wally și MJ începură să acosteze turiștii, cerându-le, din câte își dădea seama Strike, să se lase intervievați în fața camerei. Primele fură două fete japoneze, apoi o familie care, judecând după echipamentul de fotbal al băiețelului, era din Brazilia. Strike era mult prea departe să audă întrebările puse de Wally, dar pe măsură ce interviurile avansau văzu cum expresiile celor intervievați trec de la politețe sau amuzament la uimire, consternare sau, în cazul tatălui brazilian, furie. Strike presupuse că ideea videoului de astăzi era de a face mișto de străini. Bărbatul tatuat cu geacă de piele se așezase pe o bancă la 100 de metri distanță, privind scena fără să se ascundă. Decizând să nu se așeze și el, ca bărbosul să nu remarce că Strike îi copiază comportamentul, detectivul se postă în spatele unei statui a lui Henry Bartle Frere, administratorul colonial din secolul al XIX-lea, și căută rune vikinge pe telefon, găsind exact semnul pe care bărbosul îl etala cu atâta mândrie pe gât. Semăna cu o literă P ascuțită și se numea Thurisaz, ceea ce, potrivit internetului, însemna pericol, haos și forță brută.

Strike tocmai își băga telefonul înapoi în buzunar când acesta sună.

— Cormoran Strike.

— Alo? spuse o voce slabă de femeie aproape șoptit.

— Bună, spuse Strike. Cine sunteți?

— Ăă... Kea Niven.

— Ah, minunat, spuse Strike.

Se părea că mesajul prin care spera să-i declanșeze un sentiment de vinovăție și pe care i-l lăsase în căsuța vocală își atinsese scopul.

— Mulțumesc că m-ai sunat înapoi, Kea. Bănuiesc că știi despre ce e vorba?

— Da... Anomie, șopti ea. Da. Dar eu... nu știu nimic.

Vocea ei părea mult mai tânără decât cei 25 de ani pe care îi avea. Dacă n-ar fi știut, Strike i-ar fi dat 13.

— Am putea să ne întâlnim să discutăm față în față?

— Eu... nu sunt bine. Nu... nu cred că e posibil.

— Sunt cât se poate de dispus să vin acasă la tine, dacă asta ajută.

— Nu... nu cred că aș putea să... dar *vreau* să ajut, șopti Kea. Chiar vreau. Așa că... m-am gândit să sun și... și să-ți spun că eu... nu știu nimic.

— Bun, zise Strike. Ei, probabil că ar fi corect să-ți spun, Kea, că circulă o teorie că *tu* ești Anomie.

Nu era deloc nevoie să-i spună că teoria îi aparținea partenerei lui.

— Eu... *ce?*

— Că tu ești Anomie, repetă Strike.

— Cine...? Oh, Dumnezeule... Josh... *Josh* crede asta?

— Josh vrea ca eu să descopăr cine e Anomie, spuse Strike, evitând un răspuns direct. Dar dacă te simți prea rău ca să vorbești cu mine...

— Eu... ah, Dumnezeule...

Urmă o furtună de suspine fără lacrimi. Puteau să fie autentice, puteau să nu fie, dar nu era treaba lui Strike să o consoleze. Urmări cu privirea porumbeii care se roteau pe cerul înnorat, până când Kea spuse:

— De ce... de ce nu pot să-ți spun *acum?*... Nu știu nimic... Nu sunt Anomie! Eu niciodată nu aș... *niciodată*...

— Uite, eu voiam doar să-ți dau ocazia să-ți spui punctul de vedere. Și voiam și să-ți arăt câteva lucruri...

— *Ce* lucruri?

— Fotografii, spuse Strike.

Nu era complet neadevărat. Capturile de ecran pe care le făcuse cu mesajele ei pe Twitter erau tot un fel de fotografii.

— Și documente, continuă Strike, ca să adauge un plus de intrigă.

Documente suna întotdeauna înfricoșător.

— Păi, d-de ce nu poți să mi le trimiți prin e-mail?

— Pentru că sunt confidențiale, spuse Strike.

Urmă încă o pauză lungă.

— Eu... Bine...

— Îmi dai voie să vin să vorbesc cu tine?

— Da, presupun... da.

— Ce zi ar fi convenabilă pentru tine? întrebă Strike.

— Nu săptămâna asta, spuse ea în grabă. Sunt prea bolnavă. Ăă... poate joia viitoare?

Era ziua lansării lui Madeline. Strike s-ar fi putut lipsi de o călătorie dus-întors de cinci-șase ore la King's Lynn înainte de ea, dar cum

prioritatea lui trebuia să fie de a elimina cât mai mulți suspecți de pe lista de posibili Anomie, spuse:

— Super. Eu vin din Londra, aşa că aş putea ajunge la tine în jur de 11, dacă îți convine?

— Da, şopti Kea. Bine, atunci.

— Şi te rog să rămână între noi, adăugă Strike.

— Cui... cui aş putea să-i spun?

— Voiam doar să spun că discuțiile despre investigația noastră ar putea să ne încurce şi, după cum îți poți imagina, Josh îşi doreşte foarte mult ca noi să reuşim.

După ce închise, Strike îi trimise lui Robin un SMS să-i spună că aranjase un interviu şi primi ca răspuns un singur cuvânt: „Super".

Tocmai băgase telefonul în buzunar, când îl sună Nutley, care trebuia să-l supravegheze pe Gus Upcott.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Strike.

— Eu sunt cu tipul tânăr, nu?

— Ce vrei să spui? întrebă Strike, străduindu-se să nu pară prea iritat.

— Tocmai a ieşit din casă moşul.

— În cărucior?

— Nu. Merge cu un baston. Şi vorbeşte la mobil.

— Rămâi unde eşti, în afara cazului în care iese fiul, spuse Strike. Şi ceilalți membri ai familiei?

— Soția a plecat cu fiica acum vreo jumătate de oră, cu maşina.

— Bun, tu eşti cu Gus.

— Înțeles.

Nutley închise.

Wally şi MJ reuşiseră acum să convingă un grup de studenți chinezi să vorbească cu ei. Bărbatul tatuat sau Thurisaz, cum îl poreclise Strike în gând, dispăruse de pe bancă. Strike nu-şi putea lua gândul de la Inigo Upcott mergând pe picioarele lui atrofiate, sprijinit într-un baston, acum când soția lui plecase, şi vorbind la telefon acolo unde singurul membru al familiei rămas acasă nu putea să-l deranjeze.

Îl sună pe Nutley înapoi.

— Urmăreşte-l pe bătrân.

— Ce?

— Urmăreşte-l. Îl mai vezi?

— Da, nu merge repede.

— Atunci ia-te după el. Ideal ar fi să auzi ce vorbeşte.

După ce închise, Strike se întrebă ce îl apucase, dar nu găsi un răspuns satisfăcător. Nu-i plăceau flerul şi intuiţiile, care după părerea lui erau de obicei prejudecăţi sau presupuneri făcute la întâmplare. Cu toate acestea, ştia că, dacă el ar fi fost cel care ar fi supravegheat casa familiei Upcott, s-ar fi luat după Inigo.

Între timp, în Saucy Sausage, Robin, care era acum la a patra ceaşcă de cafea, reuşise pentru prima oară să intre în contact direct cu moderatorul numit Demon1, cu care nu mai vorbise până atunci pe un canal privat şi pe care îl atrăsese în conversaţie exprimându-şi frustrarea faţă de una dintre sarcinile mai dificile ale jocului.

LabuteleluiBuffy: am încercat tot.
ABSOLUT-TOT-LA-DRACU.

Demon1: lol

Demon1: au păţit-o şi alţii. Avem mereu blocaje la mormântul din Wombwell

LabuteleluiBuffy: Ajută-mă

Demon1: trebuie să încerci cu drekisme.

LabuteleluiBuffy: Le-am încercat pe toate

Demon1: e unul obscur. Încearcă să te gândeşti ce-ar spune Drek dacă un leu de piatră nu l-ar lăsa să treacă

LabuteleluiBuffy: ?

LabuteleluiBuffy: eu ar trebui să lucrez şi nu mă pot gândi decât la cum să trec de un leu de piatră

Demon1: Indiciu: sezon 2, episod 3

LabuteleluiBuffy: bun asta ajută, dar dacă mă dă afară pentru că m-am uitat la Inimă neagră ca noaptea la muncă e vina ta

Demon1: lol de ce lucrezi? E sărbătoare

LabuteleluiBuffy: e o firmă mică, nu e musai să respecte sărbătorile

LabuteleluiBuffy: tu ai liber?

Demon1: da şi nu

LabuteleluiBuffy: ?

Demon1: am primit liber dar Dragul Conducător vrea să moderez aici până la 18

Demon1: pedeapsă pentru că am mers sâmbătă la fotbal

Robin scrise în carnet „Demon1 fan fotbal". Sugeră la întâmplare:

LabuteleluiBuffy: M********* U**?

Demon1: ha nu. dar mi-a plăcut enorm cum i-a bătut WBA.

Demon1: tu eşti fan M** U?

Robin nu era deloc interesată de fotbal, dar decise că Google avea să fie prietenul ei, dacă era nevoie să simuleze interesul, şi tastă:

LabuteleluiBuffy: da

Demon1: lol scuze atunci

LabuteleluiBuffy: de ce?

Demon1: A****

Robin scoase telefonul şi făcu o fotografie cu acest dialog.

LabuteleluiBuffy: de ce nu-i place lui Anomie că te duci la fotbal?

Demon1: am uitat că trebuia să moderez aşa că Inimoasa a trebuit să modereze singură toată ziua

Amintindu-şi că trebuia să supravegheze casa Weatherhead, Robin privi iar prin geamul cafenelei.

O femeie tânără mergea legănat pe aleea grădinii. Avea păr lung şi des, blond-închis, şi purta un cardigan negru până la genunchi, care nu reuşea să-i mascheze kilogramele în plus. Robin nu-i putea vedea faţa pentru că privea în jos, tastând la telefon. Tânăra despre care Robin presupuse că e Yasmin deschise poarta, ieşi pe trotuar şi se opri, în continuare concentrată asupra telefonului.

Robin privi înapoi la ecranul iPadului. Demon1 continua să-i trimită mesaje.

Demon1: am fost amenințat cu pierderea statutului de moderator, tot tacâmul

Demon1: știi care e mottoul lui

— Aș putea plăti, vă rog? o întrebă Robin pe chelneriță, scormonind în geantă după bani.

De cealaltă parte a străzii, Yasmin ridicase privirea. Avea o față palidă, plată și rotundă și acum se uita la mașinile care treceau. În timp ce chelnerița îi aducea nota, Robin îi răspunse în grabă lui Demon1.

LabuteleluiBuffy: ce motto?

Demon1: oderint dum metuant

Demon1: sigur l-ai văzut spunând asta

Demon1: o spune tot timpul, fir-ar al dracu

Robin făcu repede o fotografie și cu acest dialog.

LabuteleluiBuffy: căcat supervizorul meu

Demon1: ok ne vedem

<Canalul privat a fost închis>

Robin îndesă iPadul în geantă, achită nota și plecă de la Saucy Sausage cu mobilul în mână.

Un Ford Fiesta roșu-închis, condus de un bărbat alb pe care Robin nu-l recunoscu, încetinea. Ridică telefonul și o filmă pe Yasmin cum zâmbește radios și îi face cu mâna șoferului. Mașina opri în fața ei, Yasmin urcă și plecară. Plăcuța de înregistrare, observă Robin, se termina cu literele CBS, care se întâmplau să fie și inițialele lui Strike.

42

Ei, probabil că avea de partea lui
O oarecare dreptate; aşa se-ntâmplă întotdeauna
Cu bărbaţii care fac greşeli teribile.

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

După ce lipsise vreo 30 de minute, bărbatul tatuat reapăru în Whitehall Gardens, acum vorbind la mobil şi plimbându-se printre bănci şi straturile de flori. Strike, care îşi oferise un repaus pe o bancă, se retrase iar în spatele statuii lui Henry Bartle Frere, cu piciorul zvâcnindu-i, sperând ca youtuberii să aibă în curând suficient material cu străini descumpăniţi ca să ia o pauză de prânz.

Şi într-adevăr, aproape de ora 1, Wally şi MJ încetară să mai filmeze. Strike, care acum purta ochelari de soare şi se prefăcea că vorbeşte la telefon, privi cum Wally bagă microfonul în rucsac, scoate mobilul şi începe să tasteze. Acum, în sfârşit, bărbosul înalt şi tatuat se îndreptă hotărât spre Wally şi îl salută.

Detectivul era prea departe să audă ce se spunea, dar ar fi putut jura că văzuse buzele lui Thurisaz rostind cuvintele „mare fan". Thurisaz şi Wally dădură mâna, apoi vorbiră timp de zece minute, râzând amândoi tot mai des pe măsură ce conversaţia avansa, în timp ce MJ părea din ce în ce mai nefericit.

În cele din urmă, Strike văzu cum e avansată o propunere, pe care Wally părea dornic s-o accepte. Se întoarse spre MJ, care scutură din cap. După alte câteva minute de discuţie, MJ porni în direcţia opusă celorlalţi doi, ducând cu el camera video, în timp ce Wally şi Thurisaz ieşeau din parc şi se îndreptau spre Villiers Street.

Strike îi urmărea de mai puţin de un minut, străduindu-se să-şi ignore piciorul tot mai dureros, când mobilul îi sună iar: Robin.

— Anomie a intrat în joc acum vreo zece minute, dar e inactiv. Prezent, dar nu vorbeşte, doar pluteşte pe acolo. Poate că vorbeşte cu cineva pe un

canal privat — dar partea importantă e asta: Barclay tocmai mi-a trimis SMS — Tim Ashcroft stă într-o cafenea tastând la un laptop. A început să tasteze acum vreo zece minute.

— Păi, țin pariul cu Barclay și plusez cu un posibil suprematist alb, gâfâi Strike, care se străduia să nu șchiopăteze prea evident. Acum vreo zece minute, Cardew a început să tasteze la telefon, dar a fost întrerupt de un tip solid, foarte tatuat, care l-a urmărit toată dimineața și care pariez pe 1 000 de lire că e membru cotizant al Frăției Ultimei Thule.

— Serios?

— Da, gâfâi Strike, încercând să țină pasul cu bărbații din fața lui. Are tatuată o rună pe mărul lui Adam. Cred că asist la o tentativă de recrutare directă. MJ a fost abandonat și Cardew și Omul cu Runa merg în altă direcție. Ceva noutăți în legătură cu ceilalți?

— Nu. Preston Pierce s-a dus să ia pâine și s-a întors acasă. Montgomery n-a ieșit din apartament toată ziua. N-am vești de la Nutley, așa că presupun că și Gus e în continuare acasă.

— Nutley nu mai e cu Gus.

— Doar nu l-ai concediat iar? întrebă Robin neliniștită.

— Nu, urmează ordinele. Îți explic mai târziu.

— Bine, spuse Robin. Îți trimit un video. Nu e urgent.

— Mă uit după ce mă așez undeva. Ține-mă la curent cu Anomie.

Strike închise.

Cei pe care îi urmărea intrară pe o străduță îngustă numită Craven Passage și se îndreptară spre Ship&Shovel, o cârciumă alcătuită, de fapt, din două locații, aflate față în față de o parte și de alta a străzii. Ambele stabilimente aveau ușile și tocurile ferestrelor roșii și etalau firme identice care înfățișau un marinar corpolent cu perucă din secolul al XVII-lea. Wally și Thurisaz intrară în barul din dreapta.

Ușurat că se oprea din mers, Strike așteptă cinci minute și fumă o țigară în fața cârciumii înainte de a intra.

Într-o parte a barului, care era micuț și foarte aglomerat, se înșirau câteva separeuri din lemn. Într-unul dintre separeurile de lângă ușă se aflau Wally, Thurisaz și un al treilea individ, din care Strike nu vedea altceva decât mâneca unui sacou de velur, din cauză că trei turiști germani îi stăteau în cale.

După ce își luă și el o bere Badger, Strike găsi un loc liber, în picioare, cât mai aproape de separeuri, fără să intre în câmpul vizual al vreuneia dintre țintele sale. Zumzetul puternic din bar acoperea mare parte din conversația lor, dar în virtutea unui exercițiu îndelungat, detectivul putu

să se izoleze de o parte a vacarmului din jur şi să prindă mici frânturi din discuţia celor trei bărbaţi de care era interesat.

Vocea lui Thurisaz era neaşteptat de catifelată. Bărbatul cu sacou de velur avea un accent de clasă de mijloc superioară, iar în clipa aceea îl complimenta pe Wally pentru canalul de YouTube, trădând o cunoaştere amănunţită a videourilor lui Cardew pe care acesta o găsea, cu siguranţă, măgulitoare. La un moment dat, Wally adoptă falsetul lui Drek:

— *Voi nu e dobimernici, bua!*

Cei doi companioni hohotiră îndatoritori.

După o vreme, la masa lui Wally sosiră farfurii cu mâncare. Cârciuma se aglomera şi mai tare: Strike, care auzea tot mai puţin din conversaţia lor, scoase telefonul şi deschise videoul trimis de Robin.

Se uită cum fata supraponderală cu cardigan negru şi lung zâmbeşte radios şi îi face semn şoferului din Fordul Fiesta roşu-închis, care opreşte şi apoi porneşte, cu Yasmin pe locul pasagerului. Uşor încruntat, Strike dădu înapoi şi se uită iar, apoi făcu acelaşi lucru a treia oară. Opri videoul în momentul în care şoferul se vedea cel mai bine din profil, apoi mări imaginea şi o examină timp de aproape un minut, după care îi trimise SMS lui Robin.

Şoferul maşinii din videoul tău e Phillip Ormond

Răspunsul ei veni după numai un minut.

omg

ştiam eu că e ceva în neregulă cu reacţia lui când am amintit de ea. Trebuie să urmărim chestia asta. Ce face Anomie?

E în joc dar tot nu se mişcă şi nu vorbeşte. Barclay zice că Ashcroft tastează în continuare. Unde e Cardew?

la crâşmă flirtează cu extrema dreaptă

Vierme28 tocmai mi-a spus că mottoul preferat al lui Anomie e oderint dum metuant

„N-au decât să urască, atât timp cât se tem"

E logic. Am avut şi un chat privat cu Demon1 mai devreme. Ce echipă de fotbal ar fi A**?**

Albii = Leeds Utd. Cunoscuţi şi ca P***

Ce?

Te las pe tine să-ţi dai seama

Zâmbind uşor, Strike strecură telefonul înapoi în buzunar, sprijinindu-şi aproape întreaga greutate pe piciorul sănătos şi încercând să ignore capătul usturător al ciotului şi tendonul care pulsa.

Un grup de nou-sosiţi se înghesuia acum în el, vorbind în ceea ce lui i se păru a fi finlandeză. De parcă nu ar fi avut altă variantă decât să se dea din calea lor, Strike se mai apropie puţin de separeu şi reuşi să prindă expresii şi frânturi din vorbele bărbatului cu sacou de velur, care păreau a fi o ofertă.

— ...adică, unde ajunge aşa umorul? Ei, tu ştii asta mai bine decât... pe mine drept un realist al rasei. L-ai citit pe Jared Taylor? Ar trebui să-l citeşti, e foarte... privare de drepturi, marginalizare, înlocuire... ascultă, tu eşti un maestru... atractivitate largă... o mutaţie culturală... discurs acceptabil...

Strike făcu o încercare şi îşi lăsă greutatea pe piciorul fals. Trebuia să facă pipi. După ce revenea de la baie, avea să încerce să facă o poză cu însoţitorii lui Wally folosindu-se de o oglindă plasată convenabil.

Detectivul făcu un singur pas în direcţia scărilor care duceau la subsol, dar nu ajunse mai departe. Piciorul lui fals se agăţă în cureaua unei genţi puse pe podea de una dintre finlandeze. Străduindu-se zadarnic să-şi recapete echilibrul, mâna îi alunecă pe cadrul de lemn al separeului lui Wally; se prăbuşi peste unul dintre finlandezi, care scoase un strigăt de surprindere când fu îmbrâncit dintr-o parte, apoi căzu greoi pe podea. În mod miraculos, paharul gol de bere al lui Strike nu se sparse, ci se rostogoli mai încolo.

Întreaga cârciumă se întoarse să se holbeze. Asigurându-se că grupul din separeu nu-i vedea faţa, Strike refuză, umilit, multitudinea de mâini care se ofereau să-l ajute să se ridice. Îşi dădea seama, după întrebările pline de solicitudine ale finlandezilor, care vorbeau toţi o engleză perfectă, că tija de metal a protezei lui fusese expusă vederii în timpul

căderii. Furios, reuşi să se ridice în picioare şi să şchiopăteze spre scările abrupte, pe care ciotul său tremurător abia îl putu susţine.

Odată ajuns în baie, intră împleticit într-o cabină, încuie uşa, trânti capacul veceului şi se aşeză pe el, respirând greoi şi bâjbâind cu degetele pe lângă cracul pantalonilor. Genunchiul ciotului, care preluase mare parte din impactul căderii, se umfla deja. Palpă cu degetele partea din spate a coapsei: părea posibil ca tendonul să se fi rupt iar. Durerea venea în valuri, însoţită de o senzaţie de greaţă. Se dojeni cu asprime că nu văzuse geanta. Dacă piciorul lui adevărat s-ar fi agăţat de ea, ar fi fost în regulă: lipsa completă a senzaţiei fusese cea care îi venise de hac.

Auzi uşa băii deschizându-se, se rugă ca bărbatul care intrase să nu vrea să se cace şi auzi uşurat sunetul urinei care se izbea de pisoar. Se împinse cu mâinile până ajunse înapoi în picioare, ridică iar capacul veceului şi făcu şi el pipi, sprijinindu-se de peretele cabinei.

De acolo nu era mult de mers până la birou, dar Strike se îndoia că ar fi reuşit să ajungă fără să-şi facă şi mai mult rău, aşa că trebuia să ia un taxi. Deschise uşa cabinei.

În faţa lui — în mod evident aşteptându-l — era bărbosul tatuat cu rune, pe care îl urmărise din cartierul lui Wally. Înalt şi masiv, emanând agresivitate, Thurisaz privi fără să clipească în ochii detectivului, apoi făcu un pas înainte până ajunse faţă în faţă cu el.

Trecură trei secunde — mai mult decât fusese necesar ca vehiculul cu care se deplasa sergentul Strike de la Royal Military Police să explodeze, smulgându-i jumătate de picior; de ajuns ca Strike să înţeleagă că prietenul lui bărbos îl remarcase la un moment dat, în orele în care urmăriseră amândoi aceleaşi ţinte; timp suficient pentru ca un boxer cândva talentat să prevadă modul în care aveau să evolueze lucrurile. Poate că alţii ar fi spus „scuză-mă" sau „e vreo problemă?", poate chiar ar fi ridicat împăciuitor mâinile şi ar fi sugerat o discuţie care să rezolve situaţia, dar amigdala lui Strike preluase controlul şi îl inundă cu o adrenalină care îi elimină pe moment durerea înfiorătoare.

Simulă un atac cu mâna stângă spre capul lui Thurisaz. Acesta se feri şi lovi la rândul lui spre Strike, dar prea târziu: acesta îl lovise puternic în plexul solar cu dreapta. Simţi cum pumnul lui intră adânc în burta moale a bărbatului, auzi cum aerul iese cu un şuierat ascuţit din plămânii acestuia şi îl văzu cum se îndoaie şi alunecă, îmbucurător, pe nişte pişat de pe podea care ar fi putut să fie chiar al lui. Cu respiraţia tăiată, Thurisaz căzu într-un genunchi, iar Strike porni spre uşă cu un şontâcăit rapid.

Cu fața contorsionată de durere, deoarece când pivotase pentru lovitura de pumn capătul inflamat al ciotului se frecase de proteză, Strike se trase în sus pe scări, nerăbdător să ajungă în stradă înainte ca Thurisaz să-şi recapete răsuflarea. Wally şi Sacou de Velur dispăruseră; în mod evident, câinele de atac fusese trimis să se ocupe de bărbatul care părea să-i fi ținut sub supraveghere în timp ce ei se retrăgeau.

Indiferent ce zeitate împărțea mici milostiviri după ce o dădeai în bară, ea îi zâmbi lui Cormoran Strike. Un taxi negru apăru pe Craven Street chiar când detectivul ieşea, cu fața transpirată şi brațul ridicat, din Craven Passage.

— Denmark Street, icni el, prinzându-se de mânerul portierei şi urcându-se în mașină.

În timp ce taxiul se îndepărta de trotuar, Strike se uită în spate prin parbriz exact la timp ca să-l vadă pe Thurisaz cum iese de pe Craven Passage în fugă, privind frenetic în josul şi în susul străzii. Buzele lui rostiră clar cuvântul „căcat". Strike se întoarse iar cu fața în direcția de mers. Ştia că acum îşi vătămase piciorul mult dincolo de punctul în care ar mai fi putut să meargă pe el. Perspectiva de a urca trei etaje de scări metalice până la apartamentul lui de la mansardă era înspăimântătoare: existau şanse bune să fie nevoit să se tragă în sus pe fund, cu spatele, ca un copil mic.

Telefonul îi sună iar. Aşteptându-se să fie Robin, îl scoase din buzunar şi văzu numărul lui Nutley.

— Salut, spuse Strike, încercând să nu lase să se audă cât de mult suferea. Ce se întâmplă?

— Am ceva despre bătrânul cu bastonul, spuse Nutley, care părea încântat de el. Domnul Upcott.

— Continuă, spuse Strike, în timp ce trupul îi era scăldat în valuri de transpirație.

— Îşi face de cap, spuse Nutley. A vorbit cu ea la telefon aproape 50 de minute. Am ajuns până la urmă într-o cafenea. Eram spate în spate cu el. Am auzit aproape tot.

— De unde ştii că la celălalt capăt al firului era o femeie?

— Păi, îți dai seama, nu-i aşa? spuse Nutley. După tonul vocii. „Draga mea copilă." „Ascultă, scumpa mea." Părea că ea e îngrijorată că o să fie descoperiți. Mai mult ea a vorbit. El o liniştea. Mi-am luat notițe.

O spusese de parcă numai un om cu o extraordinară inițiativă ar fi putut avea o asemenea idee.

— „Nu trebuie să-ți faci griji." „Mă ocup eu de lucrurile astea." „Am totul sub control aici." Părea că ei îi e foarte frică de ceva. Probabil de soțul ei. „Tu n-ai de ce să te învinovățești."

— Crezi că te-a observat?

— Păi, s-a uitat la mine în timp ce ieșea din cafenea, dar altfel...

— Pleacă de-acolo.

— Nu cred că a...

— Pleacă de-acolo, repetă Strike, mai agresiv.

Nu voia ca doi membri ai agenției să devină identificabili de către țintele lor; o greșeală gigantică pe ziua de azi era de ajuns.

— N-o să mai poți urmări familia Upcott din nou.

— Dacă nu l-aș fi urmărit la cafenea, n-aș fi auzit...

— Știu asta, spuse Strike.

Era extrem de tentant să redirecționeze spre Nutley furia pe care o resimțea față de sine însuși, dar avea nevoie de idiot.

— Pe viitor, poți acoperi unul dintre ceilalți suspecți.

Apoi adăugă printre dinții strânși:

— Bine lucrat, cu ascultarea convorbirii.

Îmbunat, Nutley închise. Strike se lăsă pe spătarul taxiului, simțind în tot corpul durerea care pleca din piciorul drept. Era tentat să ofere taximetristului 50 de lire să-l plimbe o vreme, doar ca să mai poată amâna puțin momentul când va trebui să-și lase greutatea pe ciot.

43

Şi aspru dojenit, nu mai abate
Noi prigoniri asupra celui obidit;
Nu arunca ciulini în aspra cale
A celui după odihnă gâfâit.

Mary Tighe, *Lui* ____

Dat fiind volumul de muncă al agenţiei şi iminenta întoarcere în Anglia a lui Degete şi a Păianjenului deopotrivă, Strike nu ar fi putut să aleagă un moment mai prost în care să se scoată din circulaţie, dar misiunea ratată de supraveghere a lui Cardew putea avea şi alte consecinţe care îl preocupau chiar mai tare decât munca suplimentară cu care îşi încărcase colegii. Exista o posibilitate ca Thurisaz, membru prezumtiv al Frăţiei Ultimei Thule şi poate, al Înjumătăţirii să-l fi recunoscut ca detectiv particular. Această temere îl determină pe Strike să-l sune a doua zi dimineaţă pe detectivul inspector-şef Ryan Murphy şi să-l informeze despre ceea ce se întâmplase.

— Am poze cu tipul cu rune pe gât şi pot să ţi le trimit, încheie Strike, în încercarea de a atenua impresia de incompetenţă lăsată de o poveste la fel de stânjenitoare în descriere ca şi în realitate. Cum am spus, aveam de gând să fac o fotografie cu şeful operaţiunii, dar am căzut cu fundul în sus înainte să apuc.

— Da, aş vrea pozele alea, mulţumesc, spuse Murphy. Foarte elocvent că n-a reclamat la poliţie că l-ai lovit.

— Îmi dau seama că mă autodenunţ pentru agresiune, spuse Strike, care cântărise oportunitatea acestei acţiuni înainte de a da telefon.

— Nu te-am auzit, spuse Murphy.

— Mersi, spuse Strike.

— Ce-ţi aminteşti despre al treilea tip?

— Nu i-am văzut decât sacoul de velur. N-am apucat să-i văd clar faţa. Accent de clasă de mijloc superioară. Coerent.

Strike auzi din nou zgomot de tastatură. În cele din urmă, Murphy spuse:

— Bun, lasă-mă o clipă.

Strike auzi paşi şi presupuse că Murphy se îndepărta cu telefonul de urechile colegilor, apoi auzi zgomotul unei uşi care se închidea.

— Bine, spuse Murphy în cele din urmă. Agenția voastră ne-a fost de mare ajutor, aşa că o să-ți spun ceva. Sper să nu ajungă mai departe.

— Înțeles, spuse Strike.

— Înjumătățirea şi-a schimbat modul în care comunică — tot pe dark web, dar MI5 a înregistrat noaptea trecută o conversație în care ei presupuneau că un polițist sub acoperire îl urmărise pe unul de-al lor la o cârciumă, unde încercau să recruteze ceea ce ei numesc o „față". Noi am crezut că îşi pierduseră interesul față de Cardew — evident că nu. Tipul cu care te-ai înfruntat la toaletă trebuia doar să te rețină, să le dea lui Cardew şi celuilalt timp să plece. A fost muştruluit pentru că a fost neîndemânatic. În prezent, ei nu ştiu cine eşti. Eu cred că ai scăpat, dar tot ți-aş recomanda să fiți atenți pe viitor în privința securității. Dacă primiți pachete nesolicitate, sunați-ne.

Aşa că Strike fu obligat să-i informeze pe Pat şi pe subcontractori că exista o mică posibilitate ca agenția să fi devenit ținta unui grup terorist de extremă dreapta din cauza lui. Nu se aşteptase ca vestea să ridice moralul personalului şi avea o bănuială destul de bună despre ceea ce spuseseră angajații despre el după retragerea lui la mansardă, unde aplică alifii pe capătul ciotului, masă tendonul afectat cu gel antiinflamator, continuă să aplice pachete cu gheață şi speră din suflet ca toată chestia să se vindece curând.

Deşi Robin era parteneră în cadrul firmei, Strike era în continuare văzut ca şef de subcontractori — la urma urmei, numele lui era inscripționat pe uşa de sticlă — şi, fie din acest motiv, fie din cauză că aceştia ezitau să-şi descarce nemulțumirea pe un bărbat cu un singur picior acum închis la mansardă, Robin fu cea spre care se îndreptară reacțiile lor indignate.

— Uite ce e, sper ca Strike să fie bine, îi spuse Dev lui Robin pe un ton sacadat după ce o sună din Hampstead, unde familia Upcott rămânea ascunsă dincolo de zidurile casei. Dar asta nu ne-a ajutat deloc, nu?

— Eu sper doar să mai găsească pe cineva, spuse Midge morocănoasă din Lancashire prin telefon.

Tim Ashcroft făcea timp de o săptămână turul şcolilor din nord cu Actorii Hoinari şi Midge fusese trimisă după el, împreună cu câteva peruci.

— Pentru că nu mai putem continua aşa, încheie ea.

— Tâmpitu' ar fi trebuit să ne spună că piciorul lui nu e bine, mârâi Barclay când se întâlni cu Robin în dreptul ceainicului din birou.

— N-a căzut intenționat, se răsti Pat de la biroul din spatele lor, înainte ca Robin să apuce să răspundă.

Robin și Barclay se întoarseră să se uite la asistenta agenției. Era prima oară când o auzeau luându-i apărarea lui Strike.

— Ce? spuse ea, cu țigara electronică între dinți. *Ție* ți-ar conveni să fii închis la mansardă, țopăind într-un picior?

— În clipa asta mi-aș da piciorul drept pentru puțin somn, spuse Barclay acru.

Și, abandonând cana în care începuse să facă ceai, plecă.

— Nemernic nerecunoscător, mârâi Pat în timp ce pașii lui Barclay se stingeau pe scări. Strike i-a dat o slujbă, nu-i așa?

— Toată lumea e stresată, atâta tot, spuse Robin.

Era și ea epuizată. Se străduia să joace *Jocul lui Drek* în timp ce ținea sub observație suspecți și asta o solicita la maximum.

— Soția lui Sam e supărată că face atâtea ore suplimentare.

— Apropo, te-a sunat iar Hugh Jacks, spuse Pat. Părea să creadă că nu ți-am transmis ultimul mesaj.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Robin iritată. Scuze. Va trebui să-l sun și să-i explic cât se poate de clar.

Își luă ceaiul în birou și închise ușa, foarte nervoasă că Hugh Jacks tocmai adăugase încă ceva pe o listă cu lucruri de făcut care părea deja imposibil de lungă. Verifică *Jocul lui Drek*, observă că singurul moderator prezent era Albacahartia, îndeplini câteva sarcini să se asigure că LabuteleluiBuffy nu avea să fie mustrată pentru că nu se mișca, apoi reveni la un cont de Instagram pe care îl studiase din proprie inițiativă: cel al lui Christabel Ross, fiica de 14 ani a lui Jago Ross și a primei lui soții.

Ca și Strike, Robin bănuia că Ross își lua toate precauțiile să nu fie fotografiat în vreo ipostază compromițătoare. Lui Robin îi venise ideea de a-i cerceta pe copiii lui mai mari tot monitorizând rețelele sociale pentru cazul Anomie. Se simțea puțin murdară că face asta, dar cum Ross era probabil o amenințare și mai mare la adresa capacității de funcționare a agenției decât Înjumătățirea, trecuse peste mustrările de conștiință.

O găsise pe Christabel pe Instagram destul de ușor, comparând fotografiile cu familia Ross apărute în presă. O poză veche de la a 40-a aniversare a lui Jago se dovedise deosebit de utilă: o găsise pe Tatler.com și îi înfățișa pe Jago, Charlotte cu o sarcină foarte pronunțată, dar superbă ca întotdeauna, și cele trei fete ale lui din prima căsătorie, toate având

părul lui alb-blond, fețe înguste și pometi înalți. Cea mare nu făcea niciun efort să zâmbească în fața aparatului de fotografiat, iar Robin, examinând fotografia îndeaproape, văzu că, dacă nu cumva era un joc de lumină, Jago o ținea pe după umerii slabi cu atâta putere, că nodurile degetelor i se albiseră.

Pagina de Instagram a lui @christy_ross era plină de selfie-uri, poze cu toboșarul Ashton Irwin, de care părea foarte îndrăgostită, și fotografii cu colegii de școală făcând grimase amuzante. Erau însă și multe repostări de pe alte conturi de Instagram, toate având teme remarcabil de similare.

Țapul ispășitor e copilul care îndrăznește să contrazică un părinte narcisist.
UN PĂRINTE ABSENT ESTE MAI BUN DECÂT UNUL TOXIC.

Unii oameni sunt în viața ta pentru a-ți arăta ce nu e dragostea.

Înainte ca Robin să apuce să meargă mai departe cu investigarea activităților online ale lui Christabel, îi sună telefonul.

— Scuze, spuse Strike, care în prezent se simțea atât de vinovat, că avea tendința de a începe orice discuție cu acest cuvânt. Mă întrebam dacă ai timp pentru o discuție rapidă între parteneri?

Așa că Robin se duse la etaj cu cana de ceai într-o mână și iPadul în cealaltă și bătu la ușa mansardei lui Strike izbind încet cu cotul.

Strike deschise în cârje, cu cracul drept al pantalonilor ridicat și prins cu agrafe. Pielea lui avea un aspect cenușiu, accentuat de faptul că nu se răsese.

— Scuze, repetă el.

— Nicio problemă, spuse Robin.

Apartamentul de la mansardă al lui Strike, compus din bucătărie, dormitor și o baie foarte mică, cu veceu și duș, era, ca întotdeauna, îngrijit și ordonat. Existau doar două obiecte cu valoare decorativă sau sentimentală. Primul era o fotografie cu cei trei nepoți la școală, primită de la sora lui, Lucy. Strike îl antipatiza din inimă pe Luke, cel mare, și era mai mult sau mai puțin indiferent față de cel mic, Adam, dar cum Jack, în vârstă de 12 ani, era marea lui feblețe, pusese fotografia aflată încă în rama de carton pe comoda din dormitor. Celălalt articol nefuncțional din apartament era o fotocopie a raportului detaliat pe trei pagini despre Bătălia de la Neuve Chapelle, pe care Jack îl scrisese și-l ilustrase de

mână, și care în acel moment era lipită pe dulapul din bucătărie. Tema îi adusese nepotului lui preferat un A la istorie, iar felicitările entuziaste venite din partea lui Strike o determinaseră pe Lucy să-i trimită fotocopia color.

— Ăsta e al lui Jack? întrebă Robin, oprindu-se să se uite.

Stătuse, alături de Strike, lângă patul de spital al lui Jack, în timp ce băiatul se lupta cu infecția care îl trimisese la terapie intensivă, astfel că simțea un interes personal față de el.

— Da, spuse Strike, în parte zâmbind, în parte strâmbându-se în timp ce se lăsa pe unul dintre scaunele de la masa mică din bucătărie. E frumos, nu-i așa?

— Minunat, spuse Robin, așezându-se în fața lui.

Laptopul lui Strike era deschis pe masă, iar Robin își sprijini iPadul în spatele lui, cu *Jocul lui Drek* în continuare pornit.

— Am încercat să găsesc încă un subcontractor. N-avem încotro. Va trebui să renunțăm la un caz.

Robin, care se gândea la același lucru, spuse repede:

— *Nu* Anomie.

Strike ezită.

— Uite, și eu vreau să-l păstrăm pe Anomie — deși el e cel care ne solicită cel mai mult personalul.

Adăugarea soțului lui Charlotte ne-a dat peste cap, se gândi Robin, dar se abținu s-o spună.

— Bun, dacă nu vrei să renunțăm la Anomie, va trebui să renunțăm la Păianjen. Oricum, clienta începe să devină foarte nervoasă. Am vorbit ieri la telefon cu ea. A fost foarte aproape să-mi sugereze să-l încălțăm cu ceva. Păianjenul e un sinistru — am dovedit asta —, dar n-am de gând să-i plantez droguri. Oricum, nu vreau să-l pierd pe Degete, plata e prea bună.

— Bine, spuse Robin. E logic. O suni tu pe mama lui Picioare sau...?

— Da, o sun eu. Ai vreo veste de la Midge?

— Nu cine știe ce. Ashcroft scrie mult prin cafenele, ceea ce a coincis de două ori cu prezența lui Anomie în joc, așa că nu-l putem elimina deocamdată, din nefericire... Apropo, cum merge site-ul lui Spanner?

Strike întoarse laptopul cu fața spre ea.

Arte și teatru în școli

Cea mai importantă resursă din Marea Britanie pentru utilizarea artelor și teatrului ca instrument în cadrul mai multor discipline. ATȘ oferă

materiale educaționale și ateliere la toate nivelurile de învățare, de la educația primară la cea superioară.

Spanner făcuse o treabă foarte convingătoare. Robin derulă prima pagină a site-ului, pe care apăreau numeroase fotografii din reprezentații teatrale și câteva citate ale unor actori care susțineau că lucraseră cu ATȘ.

— Toate sunt fotografii de arhivă, spuse Strike. Și interviurile cu actori au fost luate din alte publicații. Dacă faci click pe „Cine suntem"...

Robin făcu întocmai și descoperi o listă scurtă de oameni care se presupunea că se află la conducerea ATȘ. O fotografie sub care scria Venetia Hall lipsea.

— Spanner are nevoie de o fotografie a ta cu perucă, spuse Strike.

— Bun, mă ocup, spuse Robin notându-și.

— A făcut și un profil de Twitter pentru Venetia și i-a cumpărat 5 000 de urmăritori.

— Poftim?

— Ți-a cumpărat 5 000 de urmăritori, repetă Strike. Nici eu nu știam că se poate așa ceva, dar asta o să ofere mai multă credibilitate dacă Ashcroft e suficient de suspicios să o verifice pe Venetia dincolo de site.

— Bun. Cum rămâne cu Kea Niven? Ai prefera să mă duc eu în King's Lynn?

— Nu, până atunci o să fiu în regulă — e peste mai mult de o săptămână, spuse Strike. Ai intrat de curând pe pagina ei de tumblr?

— Nu, spuse Robin. De ce?

Strike întoarse laptopul spre el, tastă câteva cuvinte și apoi îl roti din nou cu fața spre Robin, care citi:

> Deci săptămâna trecută mi s-a cerut să fac ceva care știu că îmi va produce o suferință mintală severă și va avea un impact negativ asupra bunăstării mele fizice și mintale. Are legătură cu trauma gravă pe care am suferit-o recent și pe care nu cred că am procesat-o în întregime. De fapt, cred că acum am simptome de PTSD.
>
> Din experiență știu că, dacă mă supun genului de chin pe care sunt presată să-l accept, asta va avea efecte catastrofice asupra sănătății mele. Și totuși, am acceptat să fac ceva ce știu că îmi va face rău.
>
> Am mai scris despre faptul că încerc să-mi dau seama cum să exist fără să mă autosacrific, să încerc să găsesc mecanisme sănătoase de creare a unor limite de siguranță. Societatea ne spune că, pentru

a fi o persoană „bună", trebuie să te centrezi pe nevoile celorlalți, și nu pe ale tale. Asemenea tuturor bolnavilor cronici, îmi reproșez tot timpul că nu fac față acelor lucruri pe care cei sănătoși le consideră de la sine înțelese.

Una dintre problemele mele (numeroase!) este că am ADHD, care e însoțit de un minunat supliment numit Disforie Sensibilă la Respingere, RSD. RSD-ul meu e declanșat de critici pe care persoanele neurotipice le pot accepta cu ușurință. Așa că, atunci când mi se spune (implicit) că sunt egoistă / insensibilă că nu vreau să fac ceva despre care știu că mă va afecta, sunt ușor de convins, chiar dacă știu că sunt manipulată.

Da, deci presupun că durerile constante / gândurile suicidale nu erau de ajuns. Mersi, viață! Există alți spoonie care ar putea să mă sfătuiască?

#bolnavacronic #spoonie #tahicardieposturala #ADHD #RSD #alodinie #sindromdeobosealacronica #invizibilitate #dizabilitate #declansatoare #limite #RSD #abilitism

Sub asta erau două note:

spoonie-sara-j
Kea, oricât ar fi de greu, trebuie să te concentrezi pe TINE!

jules-evola
Sinucide-te.

— Ce e un spoonie? întrebă Strike când Robin termină de citit.

— Și eu a trebuit să caut definiția, spuse Robin. E un termen pentru bolnavii cronici. Își are originea într-un blog unde cineva compara faptul că ai o energie finită cu faptul că ai un anumit număr de linguri.

— Linguri? repetă Strike.

În ciuda oboselii, Robin zâmbi în fața expresiei lui uimite.

— Cred că acea persoană a explicat cât era de epuizată luând o mână de linguri ca simboluri ale unităților de energie. În orice caz, Kea n-a dat înapoi, nu? Asta e bine.

— Nu încă, spuse Strike, întinzând mâna după țigări.

Aprinse una, aruncă chibritul în scrumieră și spuse:

— Ai avut timp să citești însemnările lui Nutley despre Inigo Upcott?

— Da, spuse Robin. Evident, *ar putea* fi o aventură, dar la fel de bine poate fi cineva pentru care el este sfătuitor sau mentor.

Însemnările lui Nutley nu fuseseră foarte utile pentru refacerea conversației unilaterale deoarece erau foarte împrăștiate. Nutley i le citise lui Strike la telefon aproape pe toate.

— „Draga mea copilă" e o expresie destul de intimă pentru un mentor, spuse Strike. Dar mă îndoiesc că viața sexuală a lui Inigo va fi cea care ne va ajuta să soluționăm cazul...

Dacă Strike nu ar fi arătat atât de secătuit și de deprimat, poate că Robin l-ar fi întrebat de ce îl trimisese, de fapt, pe Nutley după Inigo. Probabil că expresia ei îi trădă gândurile, pentru că Strike continuă:

— Nu știu de ce i-am zis lui Nutley să-l urmărească. Dar părea un comportament interesant, să dea telefon dintr-un loc în care era sigur că nu-l poate auzi nimeni.

Telefonul lui Strike sună. Robin citi numele „Madeline" răsturnat, se ridică imediat în picioare și spuse:

— Te las să vorbești. Oricum, trebuie să mă apuc de lucru.

Dacă Robin nu s-ar fi ridicat, Strike ar fi lăsat să intre căsuța vocală. Nu îl încânta prea tare ideea încă unui monolog de 45 de minute despre cum lansarea avea să fie cu certitudine un dezastru, dar cum nu-i veni în minte niciun motiv de a o face pe Robin să continue să vorbească, așteptă până când ușa se închise în urma ei, apoi răspunse la telefon.

Convorbirea începu așa cum începuseră toate convorbirile cu Madeline în ultimele zile: cu o îngrijorare sinceră față de starea piciorului lui Strike și un regret și o frustrare autentice că nu putea să-l ajute sau, mai realist, să-l invite să rămână la ea, date fiind solicitările curente la adresa ei. Departe de a fi supărat, Strike era ușurat în secret. Îi spusese în mod repetat că era cel mai bine să rămână în mansarda lui, care fusese aranjată pentru a servi un om care nu avea un picior, un loc în care el se descurca perfect de unul singur.

— Te descurci cu mâncarea? îl întrebă Madeline, neliniștită.

— Mi-o aduce Pat, spuse Strike.

Era adevărat. Asistenta agenției îi cărase pungi cu mâncare pe scări fără să se plângă.

— Și când crezi că o să te poți ridica din pat?

— În câteva zile, sper.

— Deci ne putem întâlni după lansarea de săptămâna viitoare, așa cum am stabilit?

— Dacă o să fiu pe picioare până atunci...

— Tocmai ai spus că peste câteva zile o să fii în regulă.

— Da, sunt sigur că ne putem întâlni, spuse Strike, străduindu-se din răsputeri să nu pară iritat.

După cum se aşteptase, Madeline se lansă apoi într-un alt monolog despre tribulaţiile pe care le îndura din cauza noii colecţii de bijuterii. Strike rămase în tăcere, fumând şi încercând să nu se gândească la Robin.

44

...actori trudiți, scoțându-și masca,
văd fața numaidecât uitată de ei înșiși
și, stând în poala nopții primitoare,
învață de la ea propriile lor secrete...

Augusta Webster, *Medeea în Atena*

Joi era ziua alegerilor. Pe Condeiul Justiției apăru pentru prima oară de la uciderea lui Edie Ledwell o postare prin care cititorii erau informați că simplul fapt de a lua în considerare un vot pentru alt partid decât laburiștii însemna să dai dovadă de o lipsă totală de umanitate. Wally Cardew distribui un video în care liderul Partidului pentru Independența Regatului Unit afirma că migranții veneau în Anglia pentru un tratament HIV care costa 25 000 de lire sterline. Wally se arăta sfidător și necruțător la adresa celor care îi inundau timeline-ul cu jigniri și acuzații de rasism și bigotism, postând pe Twitter că „britanicii așteaptă pentru tratamente medicale din cauza celor care se bagă în față". Printre cei care își exprimaseră susținerea față de Wally se afla și un anume @jkett_FRULT, care îi comentase „continuă să spui ADEVĂRUL. Să păstrăm Anglia ALBĂ".

În seara aceea, la North Grove nu se ținea cursul de desen după natură din cauza alegerilor. Al doilea curs seral al lui Robin fusese mult mai puțin fructuos decât primul: Preston Pierce nu se vedea nicăieri și, în locul unui bărbat gol, clasei i se ceruse să deseneze o serie de sticle și tărtăcuțe uscate. Zoe îi spusese Jessicăi că în seara aceea rămânea la colectiv să aibă grijă de copii, deci drumul lor spre casă nu avea să se repete, neexistând nici șansa unor noi confidențe. În afara discuției cu Zoe, Robin vorbise cât mai puțin, în speranța că oamenii vor uita accentul londonez pe care îl folosise la primul curs.

În dimineața alegerilor, Robin avea de gând să stea acasă și să joace *Jocul lui Drek,* apoi să voteze înainte de a prelua supravegherea lui Wally Cardew pentru după-amiaza și seara aceea. Însă o urgență personală

complet neprevăzută îi dădu peste cap planurile pentru acea zi. Max, colegul de apartament, avea programare la dentist și îl lăsase în grija ei pe Wolfgang, teckelul bătrân care nu mai mâncase nimic de 24 de ore și urinase în patul lui în timpul nopții, ceea ce nu mai făcuse de când era cățel. De asemenea, Wolfgang refuzase să-și facă plimbarea de dimineață, mulțumindu-se să tremure pe trotuar când Max îl pusese jos.

La 20 de minute după plecarea lui Max, respirația lui Wolfgang deveni hârșâită și neregulată. Nereușind să dea de Max, care probabil era pe scaunul dentistului, Robin decise, îngrijorată, să-l ducă pe Wolfgang la veterinar.

Născută la țară, Robin se așteptase la verdictul veterinarului, dar asta nu îl făcu mai ușor de suportat; cât timp locuise la Max, ajunsese să se atașeze foarte tare de cățel.

— Nu sunt stăpâna lui, spuse ea, luptându-se cu un nod în gât. Stăpânul lui e la dentist, vă rog lăsați-mă să-l sun.

Două ore mai târziu, Max și Robin asistară, cu lacrimi prelingându-li-se pe fețe, la eutanasierea lui Wolfgang. În timp ce îndureratul Max discuta cu veterinarul despre incinerarea lui Wolfgang, Robin se duse în zona de recepție și se prefăcu că examinează jucăriile pentru pisici, în timp ce își ștergea ochii cu mâneca.

Mobilul ei sună. În continuare trăgându-și nasul și cu ochii încețoșați, Robin răspunse, în timp ce privea fix jucăriile pentru pisici.

— Salut, spuse Ilsa.

— Salut, zise Robin, încercând să se adune. Ce faci?

— Bine. Ești în regulă? Ai o voce ciudată.

— Eu... Wolfgang tocmai a fost eutanasiat. Câinele lui Max.

— Ah, îmi pare atât de rău.

— Nu, e în regulă, spuse Robin, scormonind în buzunar după un șervețel. Vouă cum vă merge?

— Păi, Nick și cu mine avem amândoi liber, așa că i-am zis despre copil.

— Ah, slavă Domnului, murmură Robin.

În ultima vreme o tot îndemnase pe Ilsa să facă asta de fiecare dată când vorbiseră la telefon. Ilsa era acum însărcinată în 16 săptămâni: Robin se temuse că avea să țină secretul față de Nick până când intra în travaliu.

— Cum a reacționat?

— Pe jumătate furios, pe jumătate extaziat. M-a acuzat că nu i-am spus pentru că încă voiam să-l pedepsesc după ce mi-a zis că lucrez prea mult și că ar fi trebuit s-o las mai moale după ce l-am pierdut pe ultimul. Eu

i-am zis că *nu* de asta nu-i spusesem; voiam doar să-l scutesc de toată acea suferință dacă lucrurile aveau să meargă iar prost. Apoi, în secunda următoare, a început să mă critice că am lucrat la acel caz de terorism și m-am stresat atâta, când știam că sunt iar însărcinată.

— La naiba, spuse Robin, între amuzament și iritare. El nu se aude ce spune?

— Așa că am avut o ceartă monstruoasă, continuă Ilsa voioasă, dar apoi ne-am împăcat și el a plâns puțin, și acum bem șampanie la prânz. Ah, și e băiat.

— Te rog, spune-mi că i-ai zis și asta lui Nick, Ilsa. Nu vreau să-mi scape din greșeală.

— Da, i-am spus. Se și vede că e băiat pe ecografie. Când i-am arătat, a început să plângă.

— La vederea penisului fiului său?

— Știi ce atitudine au bărbații față de penisul lor, spuse Ilsa. Infinită mândrie.

În ciuda tristeții provocate de Wolfgang, Robin râse.

Preocupată de moartea lui Wolfgang, veștile de la Ilsa și supravegherea casei lui Wally Cardew, Robin uită complet să se ducă la vot. Când toate luminile se stinseră în casa familiei Cardew, secția de vot era, desigur, închisă.

Când Robin ajunse acasă, Max și prietenul său, Richard, stăteau îmbrățișați pe canapea, Richard vorbind deja despre posibilitatea de a-și lua un cățel după ce se muta el acolo. Nevrând să deranjeze, Robin își luă un sendviș cu brânză și un măr și se duse cu ele în camera ei de la parter.

Deschise laptopul și văzu că deja apăruseră rezultatele exit-pollului: dacă erau corecte, atunci alegerile, despre care se spusese că sunt foarte strânse, fuseseră câștigate în mod categoric de conservatori. Robin îi auzi pe Max și Richard scoțând strigăte de surprindere la etaj și știu că văzuseră și ei aceleași rezultate.

Simțindu-se deprimată, își luă iPadul să verifice iar jocul. La puțin timp după miezul nopții, sosi și Anomie, întâmpinat de jucători cu obișnuitul cor de ovații. Anomie părea să fie într-o dispoziție expansivă și comunicativă, răspunzând saluturilor cu insulte glumețe. Cei suficient de privilegiați pentru a fi jigniți păreau să considere comportamentul lui Anomie drept un semn de stimă și afecțiune.

Robin notă ora la care Anomie intrase în joc, apoi le dădu SMS lui Midge, Nutley și Shah, care îi supravegheau pe Seb Montgomery, Tim

Ashcroft și Preston Pierce. Toate țintele erau în acel moment în casele lor și deci invizibile.

Robin oftă și reveni la laptop. Anomie vorbea în jocul principal.

Anomie: unii dintre voi știu deja despre asta

Anomie: dar acum avem tricouri disponibile la www.pastratijoculluidrek.org

Anomie: așa că duceți-vă și luați-vă

Apoi pe ecranul din fața ei se deschise un nou canal.

<Un nou canal privat a fost deschis>

<8 mai 2015 00:23>

<Anomie invită pe LabuteleluiBuffy>

Robin se holbă îngrijorată la ecran. Anomie nu îi mai ceruse niciodată să vorbească în privat.

LabuteleluiBuffy: salut

Poate că avea rost să facă o virtute din neliniștea ei:

LabuteleluiBuffy: am greșit cu ceva?

În timp ce aștepta răspunsul lui Anomie, verifică jocul principal, în care Morehouse tocmai intrase. Mantia lui Anomie era suspendată în aer, dar nu plutea în jur. Robin bănui că Anomie mai vorbea cu cineva — sau poate cu mai mulți oameni — pe canale private.

În sfârșit, Anomie apăru în canalul ei.

Anomie: lol

Anomie: conștiință vinovată, ceva?

LabuteleluiBuffy: chiar mă simt vinovată

LabuteleluiBuffy: n-am votat!

Anomie: ce prstie să te simți vinovat din cauza ast

Anomie: eu am omorât pe cineva săptămâna trecută și nu simt nicio vinovăție

Anomie: am crezut că o să simt

Anomie: și nimic

Anomie: stau aici și o plănuiescă pe următoarea

haha

Robin luă telefonul și făcu o fotografie cu acest fragment din dialog, puse mobilul jos și se gândi puțin.

LabuteleluiBuffy: lol cine urmează?

Anomie: osă fie la știri, o să vezi

LabuteleluiBuffy: nu eu, nu-i așa?

>

>

>

>

De data asta, pauza se prelungi timp de două minute. Convinsă acum că Anomie vorbea și cu alți oameni în privat, Robin îl aștepta tensionată să se întoarcă.

Anomie: doar dacă mă enervezi rău de tot

Anomie: tu ești în Manchester, coerct?

LabuteleluiBuffy: da

Robin observă că Anomie nu-și bătea capul să pună asteriscuri în numele proprii, confirmându-i-se astfel bănuiala că acea Consecință 14 exista doar în mințile celor creduli. O interesa faptul că Anomie știa că Beth era din Manchester. Avea oare obiceiul de a încerca să afle identitatea reală a jucătorilor?

Anomie: avem nevoie de o prezență masivă a jocului la Comic con ul de pe 23. e ușor de ajuns din Manc

Anomie: să-i speriem ca dracu pe Grant și Maverick

Anomie: așa că vreay să vină cât mai mukți jucptori posibili

Robin se întrebă dacă Anomie era oare beat sau drogat. Nu-l mai văzuse niciodată să scrie atât de haotic. Poate era susținător al conservatorilor, se gândi ea, și sărbătorise victoria răsunătoare neașteptată. După ce își notă data Comic Con-ului, continuă să tasteze.

LabuteleluiBuffy: cum rămâne cu regula 14?

Anomie: dacă vrei să mai fii primită în jco, o respecți, Cu măști și fără niciun schmib de ingormații private

Anomie: informații

LabuteleluiBuffy: bun, categoric încerc să vin

Anomie: și poartă tricos

LabuteleluiBuffy: da, bineînțeles

Se aștepta ca Anomie să părăsească chatul, dar el nu o făcu. Cursorul intermitent marca trecerea secundelor, mișcându-se tot mai jos pe ecran și lăsând un lung șir de săgeți fără coadă în urma lui.

Apoi, dintr-odată, apărură rapid noi cuvinte.

Anomie: da snt beat ce contează

Anomie: bagă ți în cpa că eu nu vreau ce vrei tu

Anomie: așa numite realizri și toate tâmpeniile ăstea

Anomie: știi care e situața mea

Anomie: sunt închis într o cușcă nenorocită

Anomie: o smă ocup de LordD și P

Anomie: până la sfârșitu lunii osă dispară

Anomie: o sî dispară bine?

>

>

Anomie: hahaha

Anomie: tocmai miam dat seama că plagiez

Anomie: eun u vreau ce vrei tu

Anomie: nu simt ce simți tu

Anomie: inimnă închisă în cușcă

Anomie: o să mă prefac

Robin făcu în grabă cu telefonul o a doua poză cu ecranul. Exact la timp. La zece secunde după ce Anomie tastase „o să mă prefac", canalul privat se închise și ea rămase privind la mantia lui goală care flutura, dar nu se deplasa în jocul principal.

Rămase mai multe minute așa, privind pe telefon ultima parte a dialogului, în timp ce creierul îi lucra de zor, apoi se uită la ceas. Era deja 1 fără 20, evident prea târziu să-l sune pe Strike. Cu toate acestea, luă mobilul și îi trimise SMS.

probabil dormi, dar dacă încă te uiți la relatările despre alegeri s-ar putea să fi aflat ceva despre Anomie

În clipa în care trimise SMS-ul, își dădu seama că Strike putea fi în pat cu Madeline. Își imagină cum îi zumzăie telefonul în timp ce el sforăia (știa că Strike sforăie, adormise în Land Roverul ei în timpul unei călătorii lungi și sforăise timp de mai multe ore), Madeline se trezește, întinde mâna peste Strike să-l ia și se enervează că partenera lui de la serviciu a considerat potrivit să-i trimită SMS la ore târzii din noapte. Situațiile lui Robin și Strike se inversaseră; cândva ea fusese cea care stătea în pat cu un partener iritat de frecventele ei convorbiri telefonice legate de muncă, acum Strike poate că o înjura, după ce fusese trezit probabil de zgomotoasa exclamație de neplăcere a lui Madeline...

Telefonul lui Robin sună.

— Ce-ai aflat? spuse Strike, perfect treaz.

— Nu dormeai, nu-i așa?

— Nu, stau și mă uit cum fac implozie laburiștii. Sondajele au greșit-o pe asta, nu-i așa?

— Rău de tot. Cum mai e piciorul?

— Nu prea rău, spuse Strike, ceea ce fu interpretat de Robin drept „nu prea bine".

— Bun, păi, îți trimit niște fotografii cu o conversație pe care tocmai am avut-o pe un canal privat cu Anomie.

Făcu întocmai. În timp ce aștepta răspunsul lui, Robin se întinse pe pat, cu ochii la cerul întunecat de afară.

— „Am omorât pe cineva săptămâna trecută și nu simt nicio vinovăție", citi Strike cu voce tare. „Am crezut că o să simt. Și nimic. Stau aici și o plănuiesc pe următoarea..."

— Ar putea doar să braveze, poate așa înțelege el să se distreze.

— Păi, spuse Strike încet, să sperăm că e așa.

— Ai citit și ce urmează?

— Da.

— Anomie n-a vrut să-mi trimită mie asta. Era beat și neglijent. Sunt sigură că avea mai multe canale private deschise și mi-a trimis din greșeală partea aia, în loc să-i trimită lui... Ei, dacă ar fi să ghicesc, aș zice că a crezut că vorbește cu Morehouse. Tonul ăla...

— Da, spuse Strike. Lasă senzația că Anomie vorbește cu un egal, nu-i așa? Când promite să se debaraseze de LordD și P, care presupun că sunt...

— LordDrek și VilePechora, în mod sigur.

— „Eu nu vreau ce vrei tu... Sunt închis într-o cușcă nenorocită."

— Strike, mie începe să-mi sune din ce în ce mai mult a Kea. Versurile citate de Anomie sunt din *Heart in a Cage* a lui Strokes. Kea purta în video un tricou cu coperta unui album de-al lor.

— Foarte bună observație, spuse Strike. Da, și presupun că se simte închisă în cușcă pentru că, fiind bolnavă, a trebuit să se întoarcă la mama ei. Nu se prea dă în vânt nici după realizări: spune asta pe pagina ei de tumblr. Se pare că sentimentul de vinovăție pentru că nu realizezi chestii e rezultatul internalizării capitalismului.

— Serios?

— Oh, da. N-ai fost niciodată într-o țară comunistă? Toți stau întinși pe canapele, în timp ce pudeli dresați le aduc prăjituri.

— Ha-ha. Mai e și „eu nu *mai* sunt așa". A fost la școala de arte...

— Asta i s-ar potrivi și lui Gus Upcott, să știi, spuse Strike. Are o poveste foarte asemănătoare. Stare de sănătate proastă, obligat să renunțe la cursurile de muzică...

— Dar el are de gând să le reia. Nu pare să fi renunțat la ideea de a realiza ceva, judecând după nivelul la care a ajuns cu muzica.

— Cât de ambițios ți s-a părut Preston Pierce când te-ai întâlnit cu el?

— Greu de spus, răspunse Robin, străduindu-se din nou să nu și-l imagineze pe Pierce gol. Dar nu-mi dau seama de ce ar spune despre el că e închis într-o cușcă — deși, bineînțeles, nu poți să știi niciodată.

— Și lui Tim Ashcroft i s-ar potrivi, spuse Strike. E un actor care a crezut că prin *Inimă neagră ca noaptea* va ajunge la un succes răsunător. În schimb, susține spectacole prin sălile de sport ale școlilor din Salford.

— Nu e nimic rău în a da reprezentații pentru elevi.

— Nici n-am spus c-ar fi, dar *el* ar putea să creadă asta. Chestia aia cu „nu-mi mai pasă de realizări" e genul de lucru pe care oamenii îl spun când sunt ranchiunoși că n-au realizat ce sperau... Ai auzit de Ilsa și Nick?

— Da, răspunse Robin. E fantastic, nu?

— Da, sunt foarte fericit pentru ei. Știi că o să ne roage pe amândoi să fim nași?

— Nu, nu știam, spuse Robin, deopotrivă surprinsă și mișcată.

— Căcat. Atunci prefă-te surprinsă când o să te roage Ilsa... ce anume *este* acest Comic Con la care vrea Anomie să te duci?

— Exact ceea ce pare după denumire. O mare conferință pentru fanii de filme și benzi desenate. Știi genul ăsta de lucruri.

— Anomie merge?

— Habar n-am.

— Ei, ar trebui să fim acolo, pentru orice eventualitate.

— Cu măști? spuse Robin.

— Da. Așa nu vom ieși în evidență. Jumătate dintre oamenii de acolo o să fie costumați în personaje din *Războiul stelelor*. Te văd în rolul lui Yoda.

— Și tu ai fi un Darth Vader minunat, spuse Robin.

Pe această notă, își spuseră noapte bună.

În oglinda măsuței de toaletă, Robin se surprinse zâmbind. Își alungă buna dispoziție impunându-și, ca de obicei, să nu uite de existența lui Madeline Courson-Miles și de divorțul lui Charlotte Campbell.

45

A face bine era atât de mult în firea lui,
Încât ei îi plăcea să creadă că lucrul acesta
Îl fericea atâta cât era în stare el.

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

La o oră după ce site-ul fals al Artelor și Teatrului în Școli deveni activ, Venetia Hall luă legătura cu Tim Ashcroft prin intermediul contului lui de Twitter, solicitându-i un interviu și lăsându-i pentru contact un număr de telefon cu cartelă pe care îl cumpărase special în acest scop. Robin fu șocată să vadă că în numai 20 de minute Ashcroft își dă entuziasmat acordul și, după un scurt schimb de e-mailuri, întâlnirea fu fixată peste trei zile. Asta îi lăsa lui Robin mai puțin timp decât sperase pentru a toci cariera de actor a lui Ashcroft, pentru a crea un trecut pentru femeia care se prefăcea că este și pentru a completa foaia cu instrucțiuni pentru Strike, care avea să preia rolul de LabuteleluiBuffy în timp ce ea era cu Ashcroft.

— Dumnezeule, spuse Strike.

Se uita peste documentul de o lungime considerabilă pe care i-l înmânase în apartamentul de la mansardă, în seara dinaintea interviului. Ciotul lui era în continuare ridicat pe scaunul de alături, cu un pachet de gheață așezat pe genunchi și capătul acoperit cu un strat gros de alifie.

— Crezi că o să am nevoie de toate astea?

— Va trebui să poți îndeplini sarcinile, spuse Robin. Dacă nu le poți parcurge, o să intre imediat la bănuieli, pentru că eu sunt acolo tot timpul și le pot face și în somn. Restul sunt îndeosebi chestii pe care Zoe și cu mine ni le-am spus una alteia despre viețile noastre, ca să nu faci gafe dacă vorbește cu tine, dar cu puțin noroc n-o să ai nevoie de ele. N-ar trebui să stau cu Ashcroft mai mult de câteva ore.

— Unde vă întâlniți?

— Într-un bar din Colchester care se numește Qube, spuse Robin. M-am oferit să mă duc eu în zona lui și a acceptat. Cum mai e piciorul?

— Mai bine, spuse Strike. Vrei un ceai?

— Nu pot, trebuie să mă pregătesc pentru mâine. Îți trimit SMS după ce ajung în Colchester.

Întâlnirea pragmatică și rapida ei plecare îl lăsară pe Strike puțin dezumflat. I-ar fi prins bine o discuție, fie și numai despre postările Keei Niven pe care le parcurgea în prezent înaintea interviului cu ea.

Nu își dădea seama că în clipa aceea Robin avea resentimente serioase față de partenerul ei de afaceri. Știa că Strike e îngrijorat din cauza volumului lor de muncă și că avea dureri constante, dar chiar și așa, ar fi fost frumos din partea lui să-și aducă aminte că ea trebuia să se mute. Poate își imagina că ea reușise cumva să facă asta fără să-și ia liber, dar Robin tot ar fi apreciat o întrebare politicoasă.

De fapt, cel de la care Robin cumpărase apartamentul o implorase, prin intermediul avocatului său, să amâne mutarea, pentru că nu reușise să-și achiziționeze o nouă casă. Robin acceptase, deși avocatul ei îi spusese că nu era obligată să facă asta. Până când Strike se punea propriu-zis pe picioare, agenția suprasolicitată avea nevoie disperată măcar de un partener pe deplin funcțional, așa că în realitate Robin nu-și permitea să-și ia liber. Cu toate acestea, faptul că trebuise să-și sune părinții, care se oferiseră să vină la Londra să o ajute cu mutatul, și să asiste la dezamăgirea pe care Max și Richard nu reușiseră să și-o ascundă când le spusese că nu putea să plece de la ei la data promisă nu îi ameliorase cu nimic dispoziția și nu îi diminuase nivelul de stres.

A doua zi dimineață, parcurse drumul de două ore până în Colchester cu vechiul ei Land Rover. Varianta de astăzi a Venetiei Hall, pseudonim pe care îl mai folosise, purta o perucă ondulată de un blond-cenușiu despre care Robin știa că nu i se potrivește, dar care, împreună cu o pereche de ochelari cu rame pătrate și lentile de contact gri, îi modifica dramatic înfățișarea. La mâna stângă avea niște inele care păreau a fi de nuntă și de logodnă: nu inelele pe care le lăsase în urmă când își părăsise fostul soț, ci falsuri din aliaj de cositor și zirconiu. Soțul imaginar al Venetiei, pentru crearea căruia depusese la fel de mult efort ca pentru propriul ei personaj, fusese conceput pentru a o ajuta să-i smulgă lui Tim confidențe.

După ce parcă, îi trimise SMS lui Strike.

Ajung la bar în 5 min

Tocmai încuiase Land Roverul când primi răspunsul lui.

Jocul ăsta e plictisitor ca dracu

Barul în care Tim îi propusese să se întâlnească prezenta un exterior negru minimalist. Adesea, locațiile selectate de intervievați ofereau primele indicii despre caracterul lor și Robin avu timp să se întrebe de ce alesese Tim ceea ce, atunci când intră, se dovedi a fi un spațiu întunecat și, după părerea ei, de un rafinament căutat, după care își auzi pseudonimul rostit de o voce plăcută de tenor cu accentul zonei din jurul Londrei.

— Venetia?

Se întoarse, zâmbind, ca să-l vadă pe Tim, înalt și cu un început de chelie, zâmbindu-i și el cu mâna întinsă.

— Tim, bună! spuse Robin cu cel mai bun accent al ei de clasă mijlocie londoneză, strângându-i mâna.

— Sper că locul ăsta e în regulă? întrebă Tim, care purta o bluză albastră deschisă la gât și blugi. L-am ales pentru că e puțin probabil să fim întrerupți de prietenii părinților mei. Știi cum sunt orașele natale.

— Da, spuse Robin râzând.

Tim alesese deja o masă de două persoane flancată de fotolii cu spătar înalt și aștepta politicos ca ea să se așeze.

— E perfect, spuse Robin, zâmbind în timp ce scotea din geantă un reportofon mic, pe care îl puse pe masă lângă Tim. Foarte amabil din partea ta că ai acceptat.

— Cu plăcere, cu plăcere.

Chelia timpurie nu se potrivea cu fața lipsită de riduri, ca a unui băiețel, cu ochi atrăgători cu irizații verzi.

— Aici se comandă sau...? întrebă Robin.

— Da, servesc la masă, spuse Tim.

— Minunat oraș, spuse Robin privind pe fereastră la o casă cu grinzi de lemn de vizavi. N-am mai fost aici. Soțul meu mi-a spus întotdeauna cât de frumos e. El a crescut în Chelmsford.

— Serios?

Discutară despre Colchester și Chelmsford, care se afla la doar 30 de minute cu mașina de acolo, până când sosi o chelneriță să le ia comanda de cafea. În acest interval, Robin reuși să menționeze faptul că soțul ei, Ben, era producător TV. Sprâncenele lui Tim zvâcniră în sus la asta, iar zâmbetul îi deveni și mai cald.

După ce sosiră cafelele, Robin porni reportofonul, verifică dacă funcționa și se agită puțin să fie suficient de aproape de Tim.

— Vrei să vorbești puțin, să fiu sigură că înregistrează? Spune un fragment de monolog sau ceva.

Tim se lansă imediat în monologul lui Iago:

Așa-l transform pe prost în pușculiță.
Mi-aș bate joc de tot ce-am învățat
De-aș pierde timpul cu un tont ca ăsta
Fără profit și făr' să mă distrez.
Eu îl urăsc pe maur...[1]

— Minunat! spuse Robin, redând înregistrarea. Bun, funcționează perfect... Da, de fapt, n-o să șterg, a fost extraordinar, o s-o păstrez...

Și astfel falsul interviu începu, Robin punând întrebările concepute dinainte despre utilizările și aplicațiile tehnicilor dramatice în educație. Tim vorbi cu entuziasm despre plăcerea de a duce teatrul aproape de tineri, adesea în zone defavorizate, iar Robin completă cu multe alte întrebări și își luă notițe.

— ...și, de fapt, mi-am dat seama cât de multă plăcere îmi face asta când o prietenă de-a mea — de fapt era Edie, ăă, Ledwell, cea care a creat *Inimă neagră ca noaptea?*

— Absolut groaznic ce s-a întâmplat, spuse Robin cu compasiune. Îmi pare extrem de rău.

— Mulțumesc... da... ei, Edie a fost cumva responsabilă pentru faptul că îmi place să lucrez cu copiii. Ea se oferise să țină cursurile de artă pentru copii cu nevoi speciale de la colectivul artistic. La momentul acela eu nu lucram, așa că m-a convins să ajut și eu și mi-a plăcut la nebunie. Modul în care copiii privesc lumea are atâta prospețime.

— Desenezi, nu-i așa? întrebă Robin zâmbind.

— Puțin. Nu sunt foarte bun.

— Trebuie să fie o provocare, să-i faci pe cei tineri să fie interesați de teatru. Zilele astea nu fac altceva decât să stea pe internet, nu-i așa?

— La atelierele noastre de teatru explorăm utilizarea internetului — știi, intimidarea online, trolii și așa mai departe.

— Tu ai copii?

[1] William Shakespeare, *Opere X*, Othello, traducere de Lucia Verona, p. 291, Tracus Arte, 2015.

— Nu încă, spuse Tim zâmbind. Mai întâi trebuie să găsesc pe cineva care să vrea să-i facă cu mine.

Robin zâmbi, convenind că acest lucru ar fi util, apoi continuă să-și pună întrebările. Încă nu voia să profite de menționarea lui Edie Ledwell, nici să discute despre *Inimă neagră ca noaptea* înainte ca Tim să fie pe deplin convins că el și cariera lui erau motivul real pentru care se afla ea acolo. Prin urmare, aminti de rolul principal pe care el îl interpreta de puțin timp la teatrul din oraș, ceea ce îl încântă pe Tim.

— De fapt, a trebuit să port perucă pentru rolul ăsta, deoarece personajul meu era văzut și în adolescență, și la vârsta mijlocie și... ei...

Tim arătă, zâmbind cumva mâhnit, spre capul lui.

— Amuzant a fost când criticul din oraș a crezut că eu, de fapt, aveam o chelie falsă..

Robin râse și spuse:

— Ei, cronica lui despre tine a fost foarte drăguță.

— Da, am fost mulțumit... De fapt, personajul meu e inspirat în parte de unul dintre copiii care stăteau pe la North Grove.

— Pe unde anume, scuze? spuse Robin, în continuare atentă să pară că nu e prea familiarizată cu tot ce ține de *Inimă neagră ca noaptea.*

— Ăsta era colectivul artistic unde dădeam o mână de ajutor la cursurile pentru copii. Știi poziția aceea cocoșată, gen „nu te uita la mine", pe care o au adolescenții când începe să li se dezvolte trupul?

În timp ce vorbea, adoptă fără să-și dea seama postura pe care o descria și, indiferent ce spusese Allan Yeoman despre felul în care Tim făcuse vocea comică a Viermelui, Robin fu impresionată de ușurința cu care transmitea o senzație de timiditate și inhibare prin mici modificări ale poziției corpului.

— Puștiul ăsta avea o acnee foarte urâtă și părea întotdeauna că vrea să treacă neobservat, iar personajul meu, Lionel, e... mă rog, e complet malefic, de fapt, dar în piesă te întorci în timp și îl vezi tiranizat și ocărât și... ăsta e, de fapt, un lucru pe care teatrul îl poate face extrem de bine în școli: să exploreze chestiuni din viață, cum ar fi tiranizarea sau agresiunea...

— E absolut fantastic, spuse Robin câteva minute mai târziu. Doamne, aș vrea ca Ben să audă și el asta — soțul meu, vreau să spun. De fapt, chiar acum pregătește o propunere pentru Channel 4. Vrea să ducă într-o școală londoneză foarte defavorizată câțiva actori care să lucreze intensiv cu copiii. E o luptă permanentă să păstrezi finanțarea pentru arte, mai

ales sub guvernare conservatoare, așa că ăsta ar putea fi un argument foarte puternic împotriva reducerilor.

— Uau, sună minunat, spuse Tim.

Duse la gură cafeaua acum rece și sorbi din ea, în încercarea de a ascunde (sau cel puțin așa bănui Robin) expresia subită de zel de pe fața lui.

— Da, spuse Robin zâmbind. Proiectul e încă într-un stadiu foarte incipient, dar n-o să te mint, e unul dintre motivele pentru care mă aflu aici. Ben s-a gândit că experiența ta de lucru în școli — plus faptul că ai apărut în *Inimă neagră ca noaptea* — ar fi un argument pentru compania de producție. E vorba de o conexiune instantanee cu copiii care trăiesc pe YouTube, nu-i așa, și care nu au fost în viața lor la teatru?

— Da, presupun că da, deși, bineînțeles, spuse Tim, râzând ușor stânjenit, unii poate că mă disprețuiesc pentru că am apărut în el.

— Ce vrei să spui? întrebă Robin, cu o surprindere atent compusă.

Tim se uită la reportofon, așa că Robin îl închise de îndată. Nu era nevoie ca Tim să știe că un al doilea aparat de înregistrare continua să meargă în geanta ei deschisă.

— Păi, spuse Tim, dacă aș fi acum în poziția aia... De fapt, mă simt neloial că spun asta.

Robin continuă să aibă o expresie de atenție politicoasă.

— Eu, ei, am iubit-o pe Edie, chiar am iubit-o. Era extraordinară. Dar, ca să fiu sincer, dacă n-am fi fost prieteni, poate că nu aș fi acceptat rolul. Desenul ăla e destul de problematic, înțelegi.

— Trebuie să recunosc, spuse Robin cu o timiditate simulată, că, de fapt, nu știu prea multe despre el. Doar că a avut un succes imens. De fapt, unul dintre oamenii de la compania de producție a lui Ben, Damian, încearcă să facă o emisiune despre asta — de la el am și auzit de desenul animat. Presupun că sunt puțin mai bătrână decât publicul țintă.

— Și eu la fel, spuse Tim.

Robin râse iar.

— Odată cu trecerea timpului, anumite aspecte ale personajelor și intrigilor au început să mă facă să mă simt din ce în ce mai inconfortabil, continuă Tim. Nu știu dacă ai auzit de Wally Cardew? El juca un personaj numit Drek, care e... Dumnezeule, mă simt ca un căcat că spun asta, dar era evident un evreu caricaturizat.

— Serios?

— Da, știi: nas mare, stătea în cel mai mare mausoleu și manipula cumva toate celelalte personaje. Am încercat să deschid subiectul cu

Edie. Fanii tot comentau. De fapt, chiar ne-am certat din cauza asta. Edie susținea că Drek nu are nimic de-a face cu poporul evreu, că era un fel de demon haotic și că se inspirase de la măștile pe care le purtau doctorii pe timp de ciumă, dar, vreau să spun, toți ar trebui să ne analizăm prejudecățile involuntare, nu?

— Absolut, spuse Robin dând din cap.

— Apoi Wally, care era vocea lui Drek, a făcut un video pe YouTube în care râdea de Holocaust, deci, înțelegi — iată și dovada.

— Uau, spuse Robin scuturând din cap.

— Da, oftă Tim. Josh și Edie l-au concediat, dar răul fusese făcut. Și nu era vorba doar de Drek. Josh și Edie aveau un simț al umorului care putea fi problematic. Cumva sumbru și uneori puțin... I-am spus lui Edie că nu mai vreau să citesc replici despre faptul că Viermele nu e sigur dacă e băiat sau fată, pentru că primisem reclamații de la puștii nonbinari. Asta a provocat o nouă ceartă. „Dar viermele chiar *e* hermafrodit."

Tim scutură trist din cap.

— Edie avusese o copilărie dificilă. N-o puteai învinovăți pentru că era... nu ignorantă, dar...

Tim nu reuși să găsească un alt termen, așa că se mulțumi să dea din umeri.

— Ăsta e *exact* tipul de discuție pe care ar trebui s-o avem la reality-show, dacă se va face, spuse Robin cu seriozitate. Ar putea fi ceva atât de *puternic*, să te audă oamenii cum deconstruiești prejudecăți și așa mai departe. De fapt, ne abatem puțin de la subiect, dar Damian încearcă să-i găsească pe cei care au cunoscut-o pe Edie Ledwell. Vrea să facă o emisiune empatică, echilibrată. Ai fi cumva interesat să vorbești cu el?

— Ăă... nu știu, spuse Tim ezitant. Înțelegi, dat fiind faptul că Edie abia recent... și cu toate controversele din jurul desenului... nu știu dacă aș vrea să...

— Înțeleg perfect, spuse Robin ridicând mâna. Nu, îi spun lui Damian că nu e posibil. Știi cumva pe cineva care ar vrea să vorbească? Cineva care îi era apropiat?

— Păi, Edie era destul de singuratică, ca să fiu sincer. Nu avea mulți prieteni. Dar avea o soră vitregă. Poate că ea ar putea să fie de ajutor. Și avea o relație nouă când a murit. Un tip pe nume Phil Ormond?

— Da, cred că Damian știe de el.

— Mie nu prea mi-a plăcut Ormond, murmură Tim. E... n-ar trebui să spun prea multe.

— Nu, sigur că nu, spuse Robin, dar păstrând o expresie încurajatoare.

— Edie... nu cred că era o relație foarte sănătoasă, ca să formulez astfel. Eu i-am spus să renunțe la ea. Mi-aș dori s-o fi făcut.

— Doar nu sugerezi că...?

— Doamne, nu! spuse Tim, panicat. Nu, nu cred că el... Dumnezeule, nu. Nu, sunt sigur că grupul de extremă dreapta e responsabil. De acolo veneau toate problemele cu fanii, din cauza lui Drek. Toți extremiștii îl iubeau. Au început să-i folosească expresiile și așa mai departe, apoi, după ce Wally a fost dat afară, au turbat de furie și au început s-o atace pe Edie. Personal, dacă aș fi fost în locul ei, aș fi scos personajul din desen. Aș fi luat atitudine. Adică, dacă extremei drepte i se pare că glumele tale sunt amuzante, ar mai trebui să le faci? Nu că... evident, nu spun că era vina ei sau... pentru că, în mod clar, ce s-a întâmplat a fost groaznic. Dar arta ar trebui să fie morală, nu?

— Ah, absolut.

— Sigur, spuse Tim, părând că asta îl liniștește. Eu chiar examinez fiecare nou proiect din perspectiva asta. Mă întreb: „Ce spune acest lucru?" și, de asemenea, „Cum ar putea fi interpretat?" „Există grupuri cărora această piesă ar putea să le facă rău? " — sau această producție sau ce e. „Folosește cumva tropi sau stereotipuri nocive?" Nu cred că Edie a gândit vreodată lucrurile în modul ăsta și...

— Cum v-ați cunoscut? întrebă Robin.

— Lucrând la bar, răspunse Tim cu un zâmbet trist. Eram amândoi angajați la un bar din West End, nu departe de Shaftesbury Avenue. Eu eram între două slujbe de actor, ea făcea cursuri de artă și stătea într-o magherniță. Asta era înainte să se mute la North Grove și să-l cunoască pe Josh Blay.

— Blay e celălalt creator? Da, Damian a încercat să vorbească cu el, dar se pare că încă nu se simte suficient de bine.

— Nu, am... am auzit că e într-o formă destul de proastă.

Urmă o scurtă pauză, apoi din Ashcroft se revărsă un torent de cuvinte.

— A fost groaznic pentru noi toți — adică, evident că a fost groaznic ca prietena noastră să fie omorâtă — și toți am fost intervievați de poliție, toți cei care avuseserăm vreo legătură cu desenul. A trebuit să ofer și un alibi, dacă îți vine să crezi.

Tim râse, ușor uimit.

— Ca să fiu sincer, în ultima vreme am fost cumva îngrijorat că *Inimă neagră ca noaptea* o să mă urmărească pentru totdeauna, așa că faptul că mi-ai cerut să vorbim despre Actorii Hoinari prin Școli... am fost, știu

că sună stupid, dar am fost foarte încântat, mi s-a părut că mi se oferă o șansă de a fi cumva apreciat — nu apreciat, dar știi ce vreau să spun — pentru restul activității mele. Vreau doar să merg mai departe și să am un impact pozitiv asupra lumii, dacă se poate.

— Asta e evident, spuse Robin cu căldură. Nu pot decât să-mi imaginez cât de stresante și tulburătoare au fost toate astea pentru tine. Să trebuiască să oferi un alibi...!

— Oricum, aveam unul beton, spuse Tim, privind-o pe Robin cu neliniște, nu e ca și cum — am fost toată după-amiaza și seara cu cineva care a confirmat și poliția a fost mulțumită, așa că asta a fost tot. Dar rețelele sociale poate fi destul de înfricoșătoare. Adică, acolo oamenii sunt în stare să spună *orice* despre tine. Să deformeze lucrurile, să inventeze...

— Foarte adevărat, oftă Robin.

— Pentru mine, întreaga situație a avut deja consecințe în viața reală. A trebuit să plec — mă rog, nu a *trebuit* să plec, dar stăteam în Londra, împărțeam un apartament cu un prieten care mi-a cerut, mai mult sau mai puțin, să mă mut pentru că a venit poliția și presupun că el crede că extrema dreaptă o să înceapă să-l vizeze pe el sau ceva. E un tip pe care îl cunosc de atâția ani. Și-a rupt piciorul cu șase luni în urmă și eu îl transportam într-o parte și-n alta — scuze, nu știu de ce m-am apucat să... nu vreau să-i deranjez pe părinții mei cu toate astea. Dumnezeule, tu vii aici să vorbim despre educație și eu îi dau înainte cu... scuze.

— Te rog, spuse Robin, nu-ți cere scuze. *Bineînțeles* că ești zguduit. Cine n-ar fi?

— Sigur, spuse Tim, părând că asta îl liniștește puțin, și dacă există șansa — adică, dacă chiar credeți că aș fi potrivit pentru emisiunea voastră despre teatrul în școli, prefer să auziți adevărul de la mine decât, știi, să mă căutați pe Twitter sau mai știu eu pe unde și să descoperiți că am fost interogat de poliție. Dar, cum spuneam, nu am fost singurul interogat. Știu că s-au dus și la Wally Cardew, și la un tip, Pez, care a făcut vocea unuia dintre personaje pentru doar două episoade... Dar tu n-ai venit aici ca să vorbim despre toate astea, așa că, da — scuze. A fost o perioadă dificilă.

— Serios, e în regulă. Înțeleg perfect.

— Mersi... Chiar n-am vrut să te încarc cu toate astea.

Robin luă o gură de cafea înainte de a spune:

— Damian mi-a spus că fanii au luat-o puțin razna.

— Unii dintre ei sunt puțin obsesivi, da, spuse Tim, râzând ușor.

— Mi-a spus despre un trol care e mare zbir pe internet.

— Anomie?

— Da, cred că da, spuse Robin, prefăcându-se suprinsă că Tim îi știa numele.

— Toți cei care au avut legătură cu *Inimă neagră ca noaptea* știu cine e Anomie, spuse Tim. Adică, nu *cine* e, dar știu despre el... Dar eu *chiar* cred că știu cine e.

— Zău? făcu Robin, străduindu-se să pară doar ușor interesată.

— Da. Dacă am dreptate, e foarte tânără și cumva tulburată. Cred că majoritatea acestor troli au nevoie să se simtă importanți, înțelegi? Mi se pare că majoritatea copiilor cu adevărat dificili de la atelierele noastre...

După încă cinci minute și mai multe istorii despre efectul benefic al teatrului asupra adolescenților cu probleme, Tim făcu o pauză să-și tragă respirația.

— *Fabulos,* spuse Robin, care avusese prezența de spirit să pornească iar reportofonul. Păcat că n-ai putut-o băga într-unul dintre cursurile tale și pe Ano cum îi mai spune.

— Da, cred că ar ajuta-o, chiar cred asta, spuse Tim serios.

— Ai putea cumva să-mi spui, confidențial, cine crezi că e? întrebă Robin cu un zâmbet seducător. Neoficial. Damian ar fi absolut încântat s-o intervieveze — știi, o imagine despre comunitatea fanilor cu bune și cu rele.

— Nu, n-aș putea să fac asta, spuse Tim. E posibil să mă înșel, nu-i așa? În orice caz, dacă *e* ea, asta ar putea s-o împingă de tot în prăpastie.

— Ah, spuse Robin, acum îngrijorată, dacă e vorba de boală mintală...

— Nu sunt sigur că e cu adevărat bolnavă mintal, dar știu că a avut deja probleme cu poliția și... Nu, n-aș vrea să arunc acuzații într-o parte sau alta.

Extrem de frustrată, Robin privi în jos spre notițele ei și spuse:

— Ei, cred c-am aflat tot ce aveam nevoie. A fost o *mare* plăcere. Știu că Ben o să fie fascinat de tot ce ai... Ah.

Robin se prefăcu că observă ceva la care nu primise răspuns.

— Cine e Pez, apropo? E tot cineva cu care Damian ar trebui să vorbească? E numele lui real?

— Nu, spuse Tim.

Tăcerea se prelungi puțin mai mult decât se așteptase Robin. Întrebase de Pez doar pentru a aduce pentru ultima oară vorba despre Anomie și despre *Inimă neagră ca noaptea*. Ridică privirea și văzu că Ashcroft rămăsese cu gura căscată, de parcă fusese pus pe pauză. Peste o fracțiune de secundă, acesta se mișcă și zâmbi.

— Numele lui real mi-a zburat complet din minte, spuse el. Doamne. Adică, abia dacă ne știam, dar ar trebui să-mi pot... Pez... Pez. *Cum* Dumnezeu îl chema? ...nu, scuze, nu mai știu. Dar, de fapt, el nu a cunoscut-o bine pe Edie, ca să fiu sincer, așa că — sau aproape deloc, înțelegi.

— Nicio grijă, spuse Robin dând din umeri și zâmbind. Damian poate oricând să ia numele de pe generic, dacă are nevoie de el.

— Da... dar cum spuneam, Pez nu... de fapt, e destul de... cum se spune? Nu neapărat fantezist, dar... Nu, vreau doar să spun că eu n-aș da prea mare crezare lucrurilor pe care le spune Pez. E genul de tip care spune lucruri ca să șocheze. Știi genul.

— Oh, da, spuse Robin continuând să zâmbească, dar foarte interesată de această afirmație.

— Doar că n-aș vrea ca cineva să-și facă o impresie greșită despre Edie. Pez nu e... Cum *Dumnezeu* îl cheamă?

Tim râse neconvingător.

Își luară rămas-bun în fața barului, zâmbind amândoi în timp ce-și dădeau mâna. Când privi peste umăr peste 30 de secunde, Robin văzu că Tim era în continuare unde îl lăsase, tastând rapid la telefon.

46

Am zărit în vis un Iad modern, și mai cumplit
Ca dantescul tablou; nu tenebre și încrâncenare
Având în el, ci forme noi de nebunie și disperare,
Loc de supliciu complex, de Pământ zămislit...
În propriul tău Pământ și în a lui ferice oameni
Dorința-ți de durere va găsi bogată hrană.

Constance Naden, *Viziunea pesimistului*

— Cum a mers? o întrebă Strike, răspunzând apelului lui Robin după al doilea țârâit.

— Crede că știe cine e Anomie.

— Zău?

— Da, dar n-a vrut să-mi spună. L-am presat cât de tare am putut fără să mă deconspir, dar n-a spus decât că e o femeie tânără sau poate o adolescentă tulburată, care a avut deja de-a face cu poliția. Kea Niven n-a fost prinsă cu nicio infracțiune, nu-i așa?

— Din ce am găsit până acum, nu, spuse Strike.

În prezent avea deschise pe laptop feed-ul de Twitter, pagina de tumblr și contul de Instagram ale Keei, însă în ultima oră și jumătate nu se mai uitase pe ele, deoarece Strike jucase *Jocul lui Drek* pe telefon.

— Înțeleg că Anomie nu și-a făcut apariția? întrebă Robin.

— Nu, spuse Strike, dar acum înțeleg cu adevărat cât de plictisitor trebuie să fi fost pentru tine să te ocupi de asta ore întregi.

— Face parte din fișa postului, spuse Robin, care stătea în Land Roverul oprit, cu ochelarii scoși, dar cu peruca blondă în continuare pe cap, în caz că Tim Ashcroft reapărea. Am mai aflat câteva lucruri interesante de la Ashcroft. În primul rând, poliția l-a chestionat după ce l-ai văzut tu la cârciuma aia din Highgate. A trebuit să ofere un alibi pentru după-amiaza în care a avut loc atacul cu cuțitul. Cineva a garantat că fusese cu el toată după-amiaza și seara aceea.

— Ți-a spus cine i-a oferit acest convenabil alibi?

— Nu, spuse Robin, dar dacă aș fi insistat pe asta, ar fi părut extrem de dubios.

— Da, asta e problema când ești sub acoperire.

— Celălalt lucru ciudat e că Ashcroft nu vrea *deloc* ca lumea să vorbească cu Preston Pierce. Susține că Preston abia o cunoștea pe Edie, dar noi știm că asta e o minciună. Am avut impresia că Pierce știe ceva care-l incriminează pe Tim.

— Interesant. Cât de probabil ți se pare Ashcroft ca Anomie, acum că l-ai cunoscut?

— Nu prea mult, recunoscu Robin. Dar mi se pare probabil să fie Condeiul Justiției.

— Serios?

— Da. Tocmai m-am dus să mă uit iar pe blogul Condeiului. Primul post scris vreodată de Condei e despre faptul că Drek e un evreu caricaturizat, ceea ce e aproape cuvânt cu cuvânt ce mi-a spus Tim acum, inclusiv ceva despre prejudecățile involuntare.

— La cât timp după ce Ashcroft a fost concediat din rolul Viermelui a apărut Condeiul Justiției?

Robin verifică.

— De fapt, spuse ea, Condeiul Justiției a apărut *înainte* ca Tim să fie lăsat baltă. Prima postare e din ianuarie 2012. Tim a încetat să facă vocea Viermelui în martie 2013.

— Deci, dacă el e Condeiul, i-a făcut pe Ledwell și Blay rasiști și toate celelalte timp de un an, anonim, în timp ce continua să lucreze cu ei?

— Dar de ce să facă asta? spuse Robin, gândind cu voce tare. Dacă s-ar fi aflat că el e Condeiul, până și oamenii care erau de acord cu criticile lui la adresa desenului l-ar fi considerat un mare ipocrit, nu-i așa? Nu, probabil că m-am înșelat... Cred că e doar un cititor al blogului, nu cel care-l scrie... Ar fi bine să mă întorc. Joci tu mai departe jocul până când voi putea prelua eu?

— Da, bine, spuse Strike greoi. Deși încep să cred că ar trebui să-ți plătim ceva de genul opusului sporului de risc pentru toate orele în care trebuie să suporți porcăria asta.

La puțin timp după ce Robin închisese, Strike primi un SMS de la nepotul Jack, care auzise de la mama lui că Strike era temporar imobilizat în casă și, în mod emoționant, începuse să-i trimită întrebări.

Cum e piciorul e mai bine?

Încă nu a crescut la loc dar ținem pumnii, răspunse Strike, stârnind trei emojiuri cu râs.

De fapt, ciotul lui Strike nu se grăbea să revină la o stare în care să-i susțină în mod confortabil greutatea. Strike știa foarte bine că trebuia să slăbească vreo 25 de kilograme, să facă exercițiile recomandate de fizioterapeut și să se lase de fumat, deoarece, dacă ajungea la arterioscleroză, era posibil să vină momentul în care pielea de la capătul ciotului să refuze să se mai vindece. Cum nu simțea nevoia urgentă de a lua niciuna dintre aceste măsuri raționale, prefera să își transforme autoînvinovățirea în furie față de Thurisaz, care îl obligase, sau cel puțin așa vedea detectivul lucrurile, să se bată, ceea ce îi adusese piciorul în această stare.

Trecerea sistematică în revistă a întregii activități online a Keei Niven se încheie a doua zi. Strike îi trimise lui Robin un rezumat cu tot ce aflase, apoi o rugă pe Pat să printeze capturile de ecran relevante ca să i le poată arăta Keei joi, când se întâlnea cu ea. Găsise pe conturile ei sociale câteva chestii interesante pe care abia aștepta să-i ceară să le explice.

Neștiind ce altceva ar mai fi putut să facă, Strike decise apoi să cearnă multitudinea de conturi de Twitter de extremă dreapta din jurul *Inimii negre ca noaptea,* în speranța mai degrabă nerealistă de a-l identifica pe potențialul lui atacator de la Ship&Shovel.

Așa cum observase deja Robin, membrii Frăției Ultimei Thule aveau de regulă încorporat în numele lor de utilizatori inițialele FRULT sau variații ale Ultimei Thule. Nu atașau niciodată la conturi fotografii cu ei și nici nu-și dădeau numele întreg, ceea ce Strike presupuse că era o regulă impusă de Frăție. Majoritatea foloseau imagini cu vegvísir-ul islandez, un simbol complex care semăna cu un compas și despre care se crezuse în trecut, după cum află Strike când se uită pe site-ul Frăției, că e un simbol magic care îl ajuta pe purtătorul lui să navigheze pe vreme proastă. O tânără islandeză postase un tweet pentru un membru al Frăției, implorându-l să nu-și însușească un simbol care nu avea nimic de-a face cu suprematismul alb. Răspunsul lui fusese să o facă pizdă iubitoare de c****.

Deși părea să le ceară membrilor ei să nu-și dezvăluie identitatea reală pe internet, Frăția părea în același timp foarte mulțumită dacă aceștia erau cât de agresivi și de jignitori doreau. Doi membri ai Frăției răspunseseră într-un mod caracteristic la tweetul prin care Edie celebrase căsătoria gay.

Edie Ledwell @EdLedDeseneaza
Căsătorie între persoane de același sex în UK! 🌈✨❤
16:30 17 iulie 2013

Algernon Gizzard Esq @Gizzard_Al
Răspuns către @EdLedDeseneaza
du-te dracu lesbiano

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @EdLedDeseneaza
Îți miros păsărica stătută de aici

Will A @will_dela_FRULT
Răspuns către @Gizzard_Al @EdLedDeseneaza
multă muie

Briton Adevarat @jkett_FRULT
Răspuns către @EdLedDeseneaza
aplauzi asta cu mâinile alea soioase dar nicio curvă de stânga nu și-a deschis gura muistă să spună ceva de Lee Rigby

Strike își notă numele de utilizatori @will_dela_FRULT și @jkett_FRULT și continuă să deruleze.

După o oră și un sendviș cu șuncă, parcursese în sens invers încă un an din timeline-ul lui Edie.

Edie Ledwell
@EdLedDeseneaza
Ce naiba se întâmplă cu țara asta de are atât de mult în sondaje UKIP?

Harv @HN_Ultima_Thule
Răspuns către @EdLedDeseneaza
se întâmplă că oamenii văd că suntem invadați, curvă proastă ce ești

Strike își notă și acest nume de utilizator, se uită la contul omului, nu găsi nimic edificator și se întoarse la timeline-ul lui Edie.

Știa deja, desigur, că furia extremei drepte față de Ledwell fusese declanșată de concedierea lui Wally Cardew, dar acum află că, din

punctul de vedere al Frăției, existase și un delict agravant: actorul care îl înlocuise pe Wally era negru.

Anomie
@AnomieGamemaster

Deci Nesătula de Ledwell a ales un Drek nou care dacă închizi ochii și asculți, e... căcat.
Mă întreb de ce l-o fi ales? 🤔

#simbolism #lingusire

Imediat sub acest tweet apărea un nume familiar.

Yasmin Weatherhead @YazzyWeathers
Răspuns către @AnomieGamemaster
Nu e corect, ar trebui să-i dăm o șansă lui @MichaelDavid Joaca.

Contul lui Yasmin, observă Strike, nu avea atașată o fotografie, ci o schiță foarte măgulitoare cu ea.

Derulă de-a lungul altor răspunsuri.

Discipolul lui Lepine @DiscipoluluiLepine
Răspuns către @YazzyWeathers @MichaelDavidJoaca @AnomieGamemaster
Îți place p*** neagră la fel de mult ca Nesătulei de Ledwell?

Jules @eu_sunt_evola
Răspuns către @DiscipoluluiLepine @YazzyWeathers @MichaelDavidJoaca @AnomieGamemaster
Lui Ledwell îi plac toate tipurile. Am auzit că i-a supt-o proprietarului ei olandez în loc de chirie

Algernon Gizzard Esq @Gizzard_Al
Răspuns către @eu_sunt_evola @DiscipoluluiLepine @YazzyWeathers @MichaelDavidJoaca @AnomieGamemaster
„care e secretul succesului tău domnișoară ledwell"
„mușchi ai maxilarului puternici și lipsa reflexului faringian"

Condeiul Justitiei @condeiulscrie
Răspuns către @AnomieGamemaster @MichaelDavidJoaca
Nu sunt de acord că MD e prost, dar de acord că distribuirea lui e o modalitate stângace de a compensa rasismul anterior din INN. Perspectiva mea asupra unui lucru corect făcut din motive greșite:

www.CondeiulJustitiei/DeCeDistribuireaLuiMichaelDavidCa Drek...

SQ @#F_R_U_L_T_Quince
Răspuns către @condeiulscrie @MichaelDavidJoaca
boule Drek nu e c*****

Strike notă numele de utilizator @#F_R_U_L_T_Quince, apoi continuă să citească discuția despre distribuirea lui Michael David, căreia Edie — poate în mod necugetat — i se alăturase.

Edie Ledwell
@EdLedDeseneaza
Răspuns către @condeiulscrie
Ai fost acolo când l-am distribuit? A fost cel mai bun pentru rolul ăsta, nu are nicio legătură cu faptul că e negru

> **Condeiul Justitiei** @condeiulscrie
> Răspuns către @AnomieGamemaster @MichaelDavidJoaca
> Nu sunt de acord că MD e prost, dar de acord că distribuirea lui e o modalitate stângace de a compensa rasismul anterior din INN. Perspectiva mea asupra unui lucru corect făcut din motive greșite:
> www.CondeiulJustitiei/DeCeDistribuireaLuiMichaelDavid CaDrek...

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @EdLedDeseneaza @condeiulscrie
Dacă ești atât de sensibilă și de furioasă de ataci fani pe Twitter, poate că ar trebui să te duci dracu și să-l lași la conducere pe @JoshBlay

Edie Ledwell @EdLedDeseneaza
Răspuns către @AnomieGamemaster @condeiulscrie
Crede-mă, am zile în care asta pare o idee foarte bună.

Ruby Nooby @rubynooby*_*
Răspuns către @EdLedDeseneaza @AnomieGamemaster
nu spune asta, te iubim!

Zozo @inimaneagra28
Răspuns către @EdLedDeseneaza @AnomieGamemaster
Nuuuuuuu nu pleca !!!

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @EdLedDeseneaza @AnomieGamemaster
aici toți vorbesc urât, ai tone de fani, nu vrem să pleci

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @rachledrau Ruby Nooby @rubynooby*_*
@inimaneagra28 @EdLedDeseneaza
#Trolare de Empatie încheiată 👏👏👏

Cineva bătu la ușa mansardei.

— Ți-am adus printurile, se auzi de pe palier vocea morocănoasă a lui Pat. Și niște prăjitură.

— Ușa e deschisă, strigă Strike, trăgând de halat să se asigure că îi acoperea boxerii. Ai spus cumva prăjitură?

— Da, spuse Pat intrând de-a-ndăratelea, cu țigara electronică între dinți ca de obicei, un dosar de carton într-o mână și o felie mare de prăjitură cu fructe pe o farfurie. Am făcut-o aseară. M-am gândit că poate vrei puțin.

— Mulțumesc foarte mult, spuse Strike. Ai *făcut-o?*

— Nu pentru tine, spuse Pat rece.

Trase adânc din țigara electronică, apoi o scoase și spuse:

— Ei, nu *doar* pentru tine. Trebuie ridicat moralul echipei. Partea bună la prăjitura cu fructe e că funcționează. Ai tot ce-ți trebuie?

— Da, totul e în regulă, spuse Strike.

Pat o luă spre ușă. Strike strigă după ea:

— Au existat bombăneli, nu-i așa?

— Nimic grav, spuse Pat oprindu-se în ușă. Robin se ocupă de asta.

Pat plecă. Strike mâncă prăjitura cu fructe, care era foarte bună, simțind un amestec de vinovăție renăscută, iritare față de cei care se

plângeau, oricine ar fi fost ei, și o nouă și complet neașteptată apreciere față de Pat care, în perioada în care el era neputincios, îi oferise un ajutor de un pragmatism pe care îl găsea straniu de reconfortant. Lui nu i-ar fi venit niciodată ideea de a face o prăjitură pentru echipă, deși era adevărat că în clipa aceea nici măcar nu era sigur că ar putea sta în echilibru suficient cât s-o amestece.

După ce termină prăjitura, își aprinse o țigară și se întoarse la Twitter.

Începea să se simtă ca un porc care trebuie să caute trufe într-o cameră plină de tămâie, pești morți și brânză puternic mirositoare. Pe măsură ce orele monotone se succedau, se trezi din ce în ce mai predispus să se lase distras de argumente dezlânate și fire care nu aveau nimic în comun cu Frăția Ultimei Thule. De exemplu, începuse să fie interesat de doi dintre cei mai prolifici interlocutori ai lui Edie și Anomie: Discipolul lui Lepine și Algernon Gizzard, cărora părea să le fi făcut o plăcere deosebită să o atace pe Edie Ledwell în ultimii ani.

În cele din urmă, ca pentru a scăpa de o mâncărime enervantă, se duse să se uite mai atent la contul Discipolului lui Lepine.

La avatar apărea o fotografie alb-negru neclară a unui tânăr cu părul și barba stufoase. Privind fotografia veche, Strike avu impresia că o recunoaște și intră pe Google să verifice. Și într-adevăr, fotografia contului era cea a canadianului Marc Lépine, criminalul în masă care în 1989 împușcase mortal 14 femei înainte de a se sinucide, lăsând în urma lui un bilet în care acuza feministele că îi distruseseră viața.

Din câte își dădea seama Strike, contul @D1scipolului1uiLepine părea să existe, în principal, pentru a hărțui și amenința femei tinere. Edie fusese o țintă obișnuită, dar Kea Niven ajunsese și ea să fie jignită, pe baza faptului că îl „folosise" pe Anomie pentru a da amploare acuzațiilor ei de plagiat până când Anomie „îi înțelesese tactica". Altfel, Discipolul lui Lepine viza francize despre care credea că sunt distruse de actrițe și de scenariste, inclusiv *Războiul stelelor, Doctor Who* și o largă varietate de jocuri video. Alte conturi feminine erau atacate pentru că proprietarele erau prea urâte, prea încăpățânate sau (o obsesie specială) prea grase. Discipolul lui Lepine se alia frecvent cu conturile de extremă dreapta, inclusiv cu Frăția Ultimei Thule, și îl sprijinea adesea pe Anomie, ale cărui atacuri la adresa lui Ledwell păreau să-l încânte.

Contul era plin de meme și expresii standard pe care Strike le întâlnise deja la alți Drek-i și Frați ai Ultimei Thule: caricaturi cu „Stacy și Chad", „normalii" superficiali și narcisiști din desenele mainstream, care făceau mult sex, și invocări repetate ale „trezirii la realitate" sau

ale revelației că bărbații erau cei subjugați, iar femeile erau, de fapt, opresorii. Discipolul lui Lepine avea, de asemenea, tendința de a sugera soluții neplăcute și adesea violente la problemele altor tineri. Unui adolescent american care se plângea că mama lui vitregă îi impusese o oră prea strictă de venit acasă, Discipolul lui Lepine îi sugerase să ascundă microfoane în camera ei și apoi să pună la fereastră înregistrarea cu ea făcând sex ca să se audă pe toată stradă. Un bărbat care fusese părăsit de prietena lui profesoară fu sfătuit de Discipolul lui Lepine să-i pună acesteia pornografie infantilă în geantă și să cheme poliția. Furia, veninul și discuțiile despre o revoluție a „masculului beta" erau presărate cu recunoașteri sincere și furioase ale faptului că proprietarul contului era încă virgin.

Postările Discipolului lui Lepine i se păreau lui Strike nu doar neplăcute, ci și îngrijorătoare. Cariera de anchetator îl învățase că se întâmpla foarte rar ca oamenii periculoși să devină violenți la cheie, cum spunea el. Dar, cum Discipolul lui Lepine era anonim și locația lui era secretă, Strike nu prea avea ce să facă. O mică consolare era faptul că acesta avea doar 72 de urmăritori, majoritatea fiind boți, din câte își putea da el seama.

Strike își îndreptă apoi atenția spre contul lui Algernon Gizzard, care avea puțin peste 3 000 de urmăritori. Imaginea de fundal a acestuia o înfățișa pe Chelsea sărbătorind câștigarea recentului titlu în Premier League: Drogba, Ramires și Rémy stăteau întinși pe iarbă lângă trofeul cu coroană, în timp ce restul echipei aclama și agita pumnii în spatele lor. Cum Strike era suporter al lui Arsenal, această imagine nu-i spori deloc simpatia față de @Gizzard_Al.

Avatarul înfățișa un cap pozat din spate, cu păr negru tuns scurt și ochelari de soare tip aviator purtați invers. Strike mări fotografia, privind mai atent ochelarii de soare: puntea era din piele și, deși scrisul argintiu minuscul de pe lentile era neclar, i se păru că distinge „Cartier".

Din ce vedea în imagini, viața dusă de proprietarul contului, presupunând că era cu adevărat a lui, nici că putea fi mai diferită de cea a Discipolului lui Lepine. Aici nu exista niciun pic de ură; dimpotrivă, aproape toate tweeturile erau străbătute de un ton de fanfaronadă și consumerism voios. Gizzard posta adesea imagini cu Mercedesul E-Class coupé de culoare roșie pe care pretindea că îl deține, deși întotdeauna plăcuța cu numărul de înmatriculare era atent îndepărtată din poză. Dintr-o lojă privată fusese făcută o fotografie la un meci în care Chelsea juca împotriva lui Manchester City, iar șampania la gheață nu lipsea din fundal. La imaginea din spate a unei blonde în fustă mini mergând pe

Bond Street scrisese „eram excitat așa că am chemat-o pe fufa căreia îi dădusem papucii acum o lună".

Existau două selfie-uri, în care mare lucru din fața lui Gizzard nu se vedea. În colțul unei fotografii cu o plajă lungă și albă, care părea să fie din Seychelles, apărea o sprânceană groasă. De asemenea, jumătate de ochi căprui fusese surprinsă într-o poză făcută peste umărul lui Gizzard, înfățișând mai multe modele și o actriță celebră evident amețită într-un loc pe care Strike îl recunoscu drept zona VIP a unui club de noapte în care urmărise cândva un soț rătăcit. Gizzard scrisese sub fotografie „Grup de fufe". Tweetul îi adusese peste 5 000 de like-uri.

Cu cât se uita mai mult la contul lui Gizzard, cu atât subconștientul lui tot încerca să-i spună ceva. Despre ce era vorba? Strike derulă înapoi, la partea de sus a paginii, și se uită la biografie.

Algernon Gizzard Esq
@Gizzard_Al
„Nu mai am nicio compasiune față de scursurile societății. Nu-mi pasă dacă trăiesc sau mor" — weev[1]

Dintr-odată, deși nu era nimeni acolo să-l audă, Strike spuse tare:

— Algiz. *Algiz,* fir-ar al dracu'.

Căută cuvântul pe Google și, într-adevăr, Algiz, ca și Thurisaz, era o rună din Vechiul Futhark. Lui Algiz îi erau atribuite diverse semnificații, cum ar fi protecție, apărare, sinele superior.

— Nu poate fi o coincidență, ce dracu', murmură Strike.

Apoi se uită din nou peste conținutul lui Gizzard cu și mai multă atenție, derulând încet înapoi de-a lungul anilor și acordând o atenție specială celor cu care interacționase Algiz. În sfârșit, la începutul lui 2013 găsi o interacțiune cu un cont al Frăției Ultimei Thule.

Ryder T @Ultima_T_14
În seara asta mă fac muci.

Algernon Gizzard Esq @Gizzard_Al
Răspuns către @Ultima_T_14
Auf die alten Götte!

---

[1] „weev" este pseudonimul unui hacker și troll american de extremă dreapta, Andrew Aurnheimer.

Strike bănui că toastul germanic era un preferat al taberelor odiniste. Continuă să deruleze mai departe și în iulie 2011 găsi, în sfârșit, ceva care să justifice cele două ore pe care le irosise pe @Gizzard_Al, care își manifestase aprobarea după ce un terorist de extremă dreapta măcelărise 77 de tineri într-o tabără a Partidului Laburist din Norvegia.

Algernon Gizzard Esq @Gizzard_Al
Am citit manifestul trăgătorului
👍👍👍

Jamie Kettle @PastilaNeagra28
Răspuns către @Gizzard_Al
Un adevărat erou

— *Te-am prins, nenorocitule!* spuse Strike tare.

Thurisaz zâmbea larg din fotografia atașată contului Jamie Kettle care indica Londra ca locație. Singura diferență între aspectul lui din 2011 și cel din prezent era că în urmă cu patru ani nu avusese o rună tatuată pe mărul lui Adam. Însă fotografia de fundal era craniul pe care Strike îl văzuse tatuat pe ceafa lui.

Contul era plin de sloganurile vehiculate de membrii extremei drepte pe care Strike ajunsese să le cunoască foarte bine: îngrijorarea față de reproducerea accelerată a imigranților, faptul că bărbații albi erau marginalizați, disciplinarea gândirii și a discursului și narcisismul, lăcomia și caracterul insipid al femeilor. Cu toate acestea, în 2012 contul suferise o schimbare vizibilă: aproape tot conținutul politic dispăruse, rămânând doar postări rare despre cele două hobby-uri principale ale lui Kettle: tâmplăria, cu exemple ale lucrărilor realizate de el, și motocicleta lui, Norton Commando, din 1968.

Strike căută printre hârtiile de pe masa din bucătărie lista cu conturi ale Ultimei Thule pe care o întocmise și găsi imediat @jkett_FRULT, cunoscut și ca Briton Adevărat, al cărui cont începea din aprilie 2012: exact momentul la care contul lui Jamie Kettle fusese epurat de conținutul politic.

— Te-am prins pentru că ai vrut tu să te dai mare cu măsuțele tale, spuse Strike cu un zâmbet încrâncenat, în timp ce întindea mâna după mobil să-l sune pe inspectorul-șef Murphy.

47

...aceste suflete pătate tânjesc să infecteze,
Să își arunce în fețele frățești greaua răsuflare,
De parcă asta le-ar aduce ușurare.

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

Chaturi din joc între cinci dintre cei opt moderatori ai *Jocului lui Drek*

<Canal al moderatorilor>

<13 mai 2015 23:47>

<VilePechora, Inimoasa, Vierme28, Albacahartia>

Inimoasa: abia aștept Comic Con-ul

Vierme28: și eu

VilePechora: are toată lumea măștile pregătite?

Vierme28: lol da

Inimoasa: deci te duci, Vile?

VilePechora: nu-mi spune Vile

Inimoasa: lol

Vierme28: lol

VilePechora: merg dacă merge și Albacahartia.

Albacahartia: de ce?

VilePechora: îmi plac la nebunie roșcatele. Sânge viking adevărat

Inimoasa: de unde știi cum arată ea?

VilePechora: lol asta ar însemna să spun

>

Inimoasa: LordDrek merge la Comic Con, știe cineva?

Vierme28: nu știu , n — a mai intrat aici de o veșnicie

Vierme28: cred că Anomie ar trebui să numească alt moderator

Inimoasa: ba nu n-ar trebui

Vierme28: dar nu e niciodată aici

Vierme28: Vile , LordDrek a plecat ?

Inimoasa: sunt sigură că nu

Inimoasa: e doar foarte ocupat

>

>

>

>

>

>

<LordDrek s-a alăturat canalului>

Inimoasa: OMG tocmai vorbeam despre tine!

LordDrek: de bine, sper?

<Un nou canal privat a fost deschis>

<13 mai 2015 23:50>

<Albacahartia invită pe VilePechora>

Albacahartia: de unde știi că sunt roșcată?

<VilePechora s-a alăturat canalului>

VilePechora: sunt onorat. Credeam că doar Morehouse are parte de canal privat special cu tine

VilePechora: ați avut o ceartă de îndrăgostiți? Am observat că nu prea mai apare pe aici

VilePechora: iar tu ești tot timpul pe aici

Albacahartia: răspunde la întrebare, fir-ar al dracu

VilePechora: ar fi trebuit să spun roșcată *naturală*

VilePechora: la fel și sus și jos și așa mai departe

Albacahartia: de unde știi?

VilePechora: lol

VilePechora: îți spun dacă răspunzi și tu la o întrebare a mea

Albacahartia: ce întrebare?

VilePechora: cât de mult vrei să-mi spui cine e Anomie?

Albacahartia: nu știu cine e

Inimoasa: da, bineînțeles!

Inimoasa: ce mai faci?

LordDrek: destul de bine

LordDrek: Morehouse nu e pe aici?

Inimoasa: nu

LordDrek: bun, pentru că nu mai are niciun haz să tot auzi că ți se spune nazist din 10 în 10 minute

Inimoasa: îmi pare foarte rău

LordDrek: nu e vina ta x

Inimoasa: Morehouse a fost complet deplasat

LordDrek: Anomie nu e?

Inimoasa: nu, a plecat acum jumătate de oră, avea ceva de făcut

LordDrek: ce, e vampir? E trecut de miezul nopții

Inimoasa: lol

LordDrek: poate că acum că a prins gustul crimei iese la vânătoare

Inimoasa: lol nu spune asta

LordDrek: nu eu o spun, el o spune

LordDrek: tot timpul, fir-ar al dracu, în jocul principal

LordDrek: într-o bună zi cineva o să-l ia în serios

LordDrek: știu că el crede că a reușit să-i țină pe polițiști la distanță de joc, dar nu e nevoie decât de unul și e terminat

VilePechora: dispari, știu că Morehouse ți-a spus

Albacahartia: nu mi-a spus

VilePechora: dar Morehouse știe, nu?

Albacahartia: da Morehouse știe dar n-o să-ți spună niciodată

VilePechora: știu, de asta te întreb pe tine

Albacahartia: de unde acest interes subit?

VilePechora: nu e subit

VilePechora: toți fanii vor să știe cine e Anomie

VilePechora: plus că a omorât-o pe Ledwell

Albacahartia: dispari

VilePechora: atunci cine?

Albacahartia: poate tu

VilePechora: am alibi beton, frumoaso

Albacahartia: căcatul ăla

Albacahartia: nemernicul ăla absolut

Albacahartia: cum a îndrăznit?

Albacahartia: îi dă înanite cu regula 14 apoi se apucă să facă asta?

VilePechora: nu-ți face griji, am șters-o

Albacahartia: sigur

VilePechora: ba da. Prietena mea e genul geloasă

LordDrek: hei, VilePechora

>

VilePechora: sunt ocupat, lasă-mă 5 min

>

>

Inimoasa: e atât de nedrept dacă chiar îi spionează pe fani

Inimoasa: niciun fan nu ar fi fost în stare să facă asta

Inimoasa: mai ales lui Josh

Vierme28: de ce spui asta ??

Vierme28: mai alas lui Josh

Inimoasa: știi ce-am vrut să spun

Vierme28: nu , nu știu explecă

Inimoasa: păi pentru că ea era cea care strica totul pentru bani, nu-i așa?

Vierme28: de ce ?

Inimoasa: haide, Vierme, toată lumea știe că ea era cea care făcea asta pentru bani

Vierme28: de unde știi ? n-ai fst acolo la toate ședințele și așa

Vierme28: de unde știi că j*** na vrut mai mulți bani?

Vierme28: E*** a născocit toate ideile bune și cele mai bune personaje

VilePechora: pun pariu că acum vrei să aflu cine e Anomie, nu-i așa?

>

>

Albacahartia: mergi la Comic Con?

VilePechora: nu știu, de ce?

Albacahartia: Anomie o să fie acolo costumat în Drek

VilePechora: pe bune?

Albacahartia: Morehouse mi-a spus acum o veșnicie

Albacahartia: Anomie merge întotdeauna ca Drek

VilePechora: la fel ca alți o mie de oameni

Albacahartia: de-asta se îmbracă așa, tâmpitule

Albacahartia: ce crezi, că o să intre cu o săgeată care arată spre capul lui și pe care scrie „eu sunt Anomie"?

VilePechora: lol bine

Albacahartia: da, acum sper să afli cine e nemernicul

Albacahartia: s-ar putea să-l caut puțin și eu

VilePechora: super, ar trebui să facem echipă

Albacahartia: eu nu fac echipă cu tine

VilePechora: de ce, ar fi Morehouse gelos?

Vierme28: m — am săturt să — și bată toți joc de ea

Vierme28: chiar a fost un om bun

Vierme28: așa că du-te dracu, Inimoaso

<Vierme28 a părăsit canalul>

>

Inimoasa: ăă — ce naiba a fost asta?

LordDrek: lol

LordDrek: viermele s-a transformat

Inimoasa: adică, nu e ca și cum aș fi *cunoscut-o* pe L****** sau ceva

Inimoasa: Josh ar fi lăsat desenul gratis pe YouTube pentru totdeauna. Ea a fost cea care a vrut plată.

LordDrek: da, părea o vacă mercenară absolută

Inimoasa: păi, cumva chiar era

>

>

Inimoasa: mergi la Comic Con?

LordDrek: aș vrea dar nu pot

LordDrek: tu?

Inimoasa: da. Și peste 3 săptămâni mă duc să văd o piesă

LordDrek: da? Ce piesă?

Inimoasa: Cehov

LordDrek: uau, sper să-ți placă

Albacahartia: VilePechora, dacă poza mea apare online sau ceva

VilePechora: n-o să apară

VilePechora: aș fi putut încerca să te șantajez cu ea

VilePechora: dar n-am făcut-o, pentru că sunt băiat drăguț

Albacahartia: sigur

VilePechora: ce vrea să însemne asta?

Albacahartia: Înjumătățirea?

VilePechora: du-te dracu, documentarea aia ne-a luat o veșnicie, chiar am crezut că Anomie era Ledwell

Albacahartia: bine dacă zici tu

Albacahartia: dar vorbesc serios cu poza mea

VilePechora: jur pe Odin și Vechii Zei că n-o s-o folosesc

Albacahartia: ai spus c-ai șters-o

VilePechora: da. De aia nu pot s-o folosesc.

Albacahartia: bun ei ar fi bine să fie adevărat

<Albacahartia a părăsit canalul>

<VilePechora a părăsit canalul>

<Canalul privat a fost închis>

Inimoasa: speram ca vedeta să-mi dea autograf după aia

LordDrek: ei, nu se știe niciodată

LordDrek: crezi că e posibil?

LordDrek: aș zice că e foarte probabil să se întâmple asta

Inimoasa: lol

Inimoasa: ce crezi c-ar trebui să fac, să aștept la intrarea actorilor?

>

LordDrek: stai puțin, scumpo, e cineva la ușă

Inimoasa: nicio problemă x

>

>

Albacahartia: Morehouse a fost pe aici?

Inimoasa: nu

Inimoasa: v-ați certat?

Albacahartia: nu, vreau doar să vorbesc cu el

>

>

>

Albacahartia: îi spui că trebuie să vorbesc cu el, dacă apare?

Inimoasa: da bine

Albacahartia: mersi

<Albacahartia a părăsit canalul>

Inimoasa: mai ești aici, LordDrek?

<Un canal privat a fost deschis>

<14 mai 2015 00:04>

<VilePechora invită pe LordDrek>

VilePechora: Vești

>

>

<LordDrek s-a alăturat canalului>

LordDrek: ai aflat ceva?

VilePechora: ae susține că nu știe cine e

VilePechora: dar zice că el o să meargă la Comic Con, costumat în Drek

LordDrek: nu folosește la nimic, o să fie sute la fel acolo

VilePechora: Asta am spus și eu, dar ea a zis că de asta se îmbracă așa.

VilePechora: Albacahartia e interesată să afle cine e, acum că știe că el a arătat nudurile ei înăuntrul jocului.

VilePechora: aș putea face echipă cu ea ca să încercăm să-l descoperim

LordDrek: du-te dracu, nu implicăm stângiste în chestiile noastre.

>

>

>

>

>

>

>

>

>

LordDrek: lasă-mă o clipă scumpo

Inimoasa: scuze, n-am vrut să te hărțuiesc!

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

LordDrek: scuze, vecinul s-a încuiat pe dinafară

Inimoasa: ai o cheie de rezervă a lui?

LordDrek: da

LordDrek: știu că îți curg balele după Albacahartia, dar trebuie să uiți de asta. Concentrează-te pe misiunea ta, fir-ar al dracu.

LordDrek: pentru că și eu am vești și nu sunt bune

LordDrek: și e mai sigur să vorbim aici decât în locul nostru obișnuit, pentru că cred că e posibil ca sticleții să ne urmărească încă acolo

LordDrek: Thurisaz a fost dus la interogatoriu acum o oră

VilePechora: căcat

LordDrek: trebuie să fi existat o cameră în toaleta aia

LordDrek: oricum, dobitocul și-a păstrat vechiul cont de Twitter cu pozele lui și numele lui real. Așa l-au identificat

VilePechora: de unde știi?

LordDrek: Uruz era acasă la Thurisaz când au venit sticleții

LordDrek: L-au întrebat dacă vechiul cont e al lui

LordDrek: nu prea avea cum să nege, motocicleta era pe aleea din fața casei

VilePechora: căcat

LordDrek: așa că vreau să ștergi contul ăla nenorocit al lui Algiz IMEDIAT

VilePechora: bine, bine, îl șterg acum

>

>

>

Inimoasa: lol nu-mi imaginam că oamenii ca tine fac chestii de genul ăsta pentru vecini

LordDrek: „oamenii ca mine"?

Inimoasa: știi ce-am vrut să spun

Inimoasa: f********

LordDrek: tot oameni suntem și noi

Inimoasa: lol da presupun că da

Inimoasa: doar că mi-e greu să-mi imaginez

LordDrek: mai bine să nu vorbim despre chestii de genul ăsta. Regula 14.

Inimoasa: lol, da, scuze.

Inimoasa: uneori îmi mai scapă când Anomie nu e aici

Inimoasa: presupun că după ce se termină piesa, actorii trebuie să se ducă acasă și să se culce devreme

LordDrek: da, așa e

Inimoasa: păcat

LordDrek: cred că regizorii sunt stricți în privința asta

Inimoasa: așa mă gândeam și eu

Inimoasa: dar presupun că lasă oamenii să viziteze cabinele actorilor înaintea piesei?

>

LordDrek: scuze, scumpo, a venit iar vecinul meu. I s-a rupt cheia în broasca aia afurisită

Inimoasa: o nu

VilePechora: bun, gata. L-am șters

VilePechora: dar n-am pus niciodată numele meu real pe el, sau poze cu fața mea

LordDrek: nu, doar mașina ta, echipa ta de fotbal și clubul de noapte favorit

VilePechora: uite, cineva ar trebui să meargă clar la comic con și să încerce să-l identifice pe Anomie

VilePechora: Anomie zice întruna că el e cel care i-a atacat. Dacă aflăm cine e de fapt, putem da pontul poliției. Dacă el e băgat pentru înjunghierea ălora doi, asta o să slăbească presiunea pe noi

>

LordDrek: și ce-o să faci, o să începi să smulgi măștile oamenilor?

VilePechora: ce dracu merită încercat

VilePechora: O să aibă mască de Drek și tricou cu Păstrați Jocul. O să-l fac să vorbească

>

>

LordDrek: bine, du-te la Comic Con, dar nu face vreo tâmpenie

LordDrek: nu face ca Thurisaz

LordDrek: dacă nu l-ar fi atacat pe polițistul ăla n-ar fi acum în arest

VilePechora: Thurisaz n-o să vorbească

LordDrek: nu asta e ideea

LordDrek: va trebui să mă deloghez, o să aștepte la mine lăcătușul.

Inimoasa: a ok

Inimoasa: noapte bună xxx

>

>

LordDrek: noapte bună xxx

<LordDrek a părăsit canalul>

>

>

>

>

>

>

Inimoasa: ești încă treaz, Vile?

>

>

>

>

<VilePechora a părăsit canalul>

VilePechora: mai ții întâlnirea de sâmbătă?

LordDrek: da, în clipa asta trebuie să păstrăm o disciplină strictă

LordDrek: încă trebuie s-o vrăjesc pe vaca aia grasă de Inimoasa, să nu intre la bănuieli

>

LordDrek: vine să vadă piesa mea. Vrea un autograf în fața intrării artiștilor

VilePechora: rofl, lingăule. ce-o să spui după ce Michael David o ignoră, o să pretinzi că n-ai văzut-o?

VilePechora: pentru că n-o să creadă asta, când ea e cât casa.

LordDrek: știu. ar fi trebuit să zic că sunt Stevie Wonder

VilePechora: lol

<LordDrek a părăsit canalul>

<VilePechora a părăsit canalul>

<Canalul privat a fost închis>

48

Uneori mă irită, ca orice tânăr om,
Năbădăioasă, oarbă sau mult prea neatentă.
Ca pasărea rătăcitoare, de vânt purtată,
Ce se izbește chiar de al ei pom.

Augusta Weber, *Mamă și fiică*

A doua zi, Strike fu trezit de alarmă dis-de-dimineață, pentru că trebuia să meargă cu mașina în King's Lynn s-o intervieveze pe Kea Niven. Deși ușor neliniștit de modul în care ciotul lui avea să suporte dubla provocare a protezei și a manevrării accelerației, SMS-ul primit de la Ryan Murphy în timpul nopții îi amelioră dispoziția. Thurisaz, cunoscut și ca Jamie Kettle, fusese găsit în casa lui din Hemel Hempstead și dus la interogatoriu. În prezent, poliția îi examina calculatorul, căutând urme de activitate pe dark web, și îi percheziționa casa, scotocind după aparatură de fabricare a bombelor. Deși ar fi fost exagerat să considere că geanta finlandezei de care se împiedicase îi purtase noroc, mai ales ținând cont de presiunea pe care întâmplarea o pusese pe firma lui, măcar avea satisfacția de a ști că orele îndelungate petrecute pe Twitter dăduseră rezultate, așa că luă micul-dejun mai binedispus decât în ultimele zile.

Însă, când ieși de la duș, observă că pierduse un apel. Accesă căsuța vocală, aproape sigur de ceea ce avea să audă.

— Alo, domnul Strike? Sunt Sara Niven. Kea se simte foarte rău azi, mă tem, așa că, va trebui să contramandăm interviul... scuze.

Cu prosopul legat în jurul taliei, rămase în echilibru pe un picior, strângând spătarul unui scaun din bucătărie cu mâna liberă. În cele din urmă, decise că n-avea altceva de făcut decât să-și vadă de treabă ca și cum n-ar fi auzit mesajul. Apelul fusese redirecționat de pe numărul de la birou: avea să susțină că fusese o problemă tehnică.

Spre ușurarea lui, capătul ciotului acceptă fără crâcnire ciorapul, pernuța cu gel și presiunea greutății lui asupra piciorului fals. Tendonul

se plângea în continuare, dar cum alternativa la purtarea protezei era să facă în cârje deplasarea în King's Lynn luând trenul și taxiul, după care să meargă în seara aceea să se întâlnească cu Madeline cu un crac pe jumătate gol și prins în ace, tendonul trebuia să se împace cu situația. Însă decise să ia cu el bastonul pliabil pe care i-l cumpărase Robin, după care coborî scările atent, îmbrăcat în costum, deoarece nu voia să fie nevoit să se întoarcă în Denmark Street să se schimbe înainte de întâlnirea de mai târziu cu Madeline.

Era pe A14, ocolind Cambridge-ul, când Robin îl sună.

— Vești bune. Seb Montgomery sigur nu e Anomie.

— Slavă Domnului, spuse Strike energic. Era și timpul să eliminăm pe cineva. De unde știi?

— Anomie a intrat în joc acum cinci minute, hărțuind jucătorii să meargă la Comic Con. La momentul ăla, Seb dăduse o fugă de la birou să ia cafea. Îl aveam în fața ochilor: niciun mobil, niciun iPad, niciun mijloc de scris.

— Excelent lucrat, Ellacott. În altă ordine de idei, mama Keei Niven zice că fiica ei se simte prea rău să fie intervievată azi.

— Ah, la *naiba,* spuse Robin. Ce o să...?

— Mă duc oricum. Dă-o dracu'. O să pretind că n-am primit mesajul.

Urmă o scurtă pauză, în care Strike depăși un Vauxhall Mokka care abia se târa.

— Crezi că e...? începu Robin.

— E varianta *ta* preferată pentru Anomie, spuse Strike.

Date fiind evenimentele din săptămâna anterioară, Strike era ușor sensibil la orice sugestie că ar acționa nesăbuit.

— Nu, presupun că ai dreptate, spuse Robin. Ar putea să ne amâne la nesfârșit.

— Ai citit e-mailul meu despre Jamie Kettle? întrebă Strike.

O anunțase pe Robin că îl identificase pe Thurisaz imediat după ce îl sunase pe Murphy.

— Da, spuse ea, e fantastic. Cred că ți-a luat o veșnicie.

— Douăzeci și trei de ore de periat Twitter-ul, spuse Strike. Dar Murphy a fost încântat. Tu unde ești?

— Merg spre Harley Street. Midge spune că Gus Upcott vine cu metroul în direcția asta. Îl preiau pe Gus, ca ea să se poată duce să-l înlocuiască pe Barclay la Preston Pierce. Cred că ar trebui să...

— Să mai variem puțin, da, spuse Strike, sperând că Robin nu critică implicit decizia lui de a se ține după Wally Cardew atâtea ore, încât

ajunsese să fie reperat de Thurisaz. Ei, îți trimit SMS imediat ce o văd pe Kea.

Vestea despre Montgomery era atât de îmbucurătoare, încât nu îl deranjă prea mult apariția primei turbine eoliene sau transformarea peisajului în mlaștini și lunci nesfârșite. Nu intra niciodată în Norfolk de bunăvoie, de fapt avea o ușoară prejudecată împotriva acelui ținut, pentru că locul cel mai rău dintre toate cele în care mama lui peripatetică și însetată de nou își dusese fiul și fiica fusese o comună din Norfolk. Strike spera din suflet ca acel loc să nu mai existe.

Intră în King's Lynn puțin după ora 11. Sistemul de navigație îl conduse pe o serie de străduțe banale, până când îl scoase pe cheiul de beton care mărginea Great Ouse, un râu plin de nămol care trecea pe lângă casa familiei Niven. Parcă, îi trimise SMS lui Robin că era pe punctul de a ciocăni la ușa Keei și coborî din mașină, ținând în mână dosarul cu capturi de ecran. Era cât pe ce să închidă portiera, când băgă mâna în mașină și își luă bastonul, deși în clipa aceea se putea descurca fără el, apoi merse pe South Quay spre casa familiei Niven și sună la sonerie.

O voce ascuțită de femeie strigă dinăuntru ceva. După aproape un minut, ușa se deschise.

În fața lui apăru mama Keei, după cum consideră Strike, o femeie de vârstă mijlocie, cu un aspect vag boem și un păr grizonant neîngrijit. Îl privi pe detectiv cu o expresie de consternare.

— Ești cumva...?

— Cormoran Strike, spuse detectivul. Am venit să mă întâlnesc cu Kea.

Când își pronunță numele, vocea ascuțită pe care o auzise mai devreme țipă efectiv, de undeva din afara câmpului lui vizual.

— *Nu! Mi-ai spus că l-ai oprit!*

— Kea, spuse mama ei rotindu-se.

Imediat se auziră pași alergând și o ușă trântită.

— Ah, *nu,* spuse Sara Niven întorcându-se iar spre Strike și continuând pe un ton furios. Ți-am spus să nu vii! Te-am sunat azi-dimineață și ți-am lăsat mesaj!

— Da? spuse Strike, sprijinindu-se cu putere în baston și prefăcându-se nedumerit și ușor neîncrezător. Sigur ați format corect? De obicei, robotul telefonic al biroului nu dă rateuri.

— Sunt sigură că...

O a doua ușă, mai grea, se trânti. Strike deduse că fata tocmai se repezise afară pe ușa din spate. Din casă, o voce metalică derutantă începu să țipe repetat „*Te rog,* Kea! *Te rog,* Kea! *Te rog...*".

— Am venit tocmai din Londra, spuse Strike, încruntându-se în timp ce se sprijinea în baston. Aș putea măcar să folosesc toaleta?

— Eu... mă rog...

Femeia ezită, apoi spuse fără tragere de inimă:

— Bine.

Sara se dădu înapoi să-l lase să intre, arătă spre o ușă închisă aflată la mică distanță, apoi dispăru după un colț din capătul holului, unde Strike presupuse că se afla ușa din spate, strigând „Kea? *Kea!*".

Strike se opri pe preș și privi în jur. În dreapta lui, o ușă deschisă dădea într-un living decorat cu un amestec complex de modele florale. Doi peruși clipeau la el dintr-o colivie mare. Văzu și un laptop deschis pe o canapea lăsată.

Intră rapid în sufragerie și atinse touchpad-ul laptopului. Era cald. Kea căutase rochii pe site-ul lucrurifrumoase.com. Strike făcu click pe istoricul ei, fotografie rapid cu mobilul lista site-urilor pe care le vizitase Kea recent, apoi ieși cât mai repede din cameră și intră pe ușa indicată de Sara.

Mica încăpere conținea doar o toaletă și o chiuvetă. Niciuna nu era deosebit de curată. Lângă veceu zăcea un teanc cu numere din *New Statesman* și ediții dintr-un ziar local. Pe pereți erau atârnate mai multe imagini pătate de vreme cu păsări exotice. Vocea metalică stranie continua să intoneze „*Te rog,* Kea! *Te rog,* Kea!" de undeva din adâncurile casei.

Când Strike ieși din baie, o auzi pe Sara strigând:

— Încetează!

Vocea metalică repetă.

— *Încetează! Încetează! Încetează!*

Strike se luă după cele două voci. Sara Niven stătea în bucătărie deopotrivă neliniștită și furioasă, cu spatele la o chiuvetă plină de vase murdare. Purta o rochie largă cu un model floral de un verde-maroniu care se asorta cu pernele din living. Ciorapii negri și groși aveau o gaură prin care degetul mare de la piciorul stâng încerca să-i iasă afară.

— *Încetează!*

De pe o bară din colțul bucătăriei, un cacadu umbrelat mare și alb îl privea acum pe Strike cu ochi tulburător de inteligenți. După ce rosti ultimul cuvânt, se aplecă să-și ciugulească piciorul.

— Nu te apropia de el, spuse Sara. Nu-i plac bărbații.

Strike se opri, ascultător. Prin fereastra de deasupra chiuvetei văzu că jumătate din curte era plină de cotețe, în care stăteau sau fluturau din

aripi o largă varietate de păsări colorate. Bucătăria avea un miros stătut, de legume vechi.

— Kea a plecat, îl informă Sara pe un ton acuzator. A ieșit pe poarta din spate.

— Ah, spuse Strike, sprijinindu-se în baston. Păcat... Înțeleg că știți despre ce e vorba, doamnă Niven?

— Da, ai spus la telefon: persoana aceea, Anomalie sau cum o cheamă. Kea a spus că Josh credea că e *ea,* ceea ce e *complet* ridicol.

— Probabil Kea a înțeles greșit, spuse Strike. Eu i-am spus că circulă o teorie că ea e Anomie, dar n-am spus niciodată că Josh crede în această teorie. Josh vrea ca fiica dumneavoastră să vorbească cu mine doar pentru că știe că ea a comunicat în privat cu Anomie.

— Uite ce e, spuse Sara pe un ton aprins. Kea a vorbit deja cu poliția. Cineva a luat legătura cu ei — *complet* ridicol — și le-a spus că Kea a persecutat-o ani în șir pe fata aceea, Ellie Led și nu mai știu cum, așa că ei au chestionat-o pe Kea — despre ce a spus pe rețelele sociale, pentru numele lui Dumnezeu! Asta nu e *persecuție,* să spui că ai fost furată, nu-i așa? Și, întâmplător, Josh Blay a tratat-o pe Kea *oribil,* ceea ce a avut un efect *atroce* asupra sănătății ei mintale, a fost nevoită să abandoneze școala...

— Da, știam că Kea nu s-a simțit bine, spuse Strike. Scuze, v-ar deranja foarte tare dacă stau jos?

Trase puțin de cracul drept în sus pentru a lăsa să se vadă tija de metal a protezei. Așa cum sperase, vederea ei păru să o șocheze și să o fâstâcească pe Sara.

— Ah, scuze, n-am... n-am știut...

Strike, care nu-și dorea decât s-o împiedice pe Sara să-l dea afară din casă, se instală pe un scaun de lemn din bucătărie. Masa era plină de firimituri de pâine prăjită. Sara se așeză automat pe scaunul din fața lui și mătură câteva din ele pe podea, absentă. Era o mare diferență față de locuința exigentului Strike.

— Kea se simțea mai bine înainte să se întâmple *asta,* spuse Sara.

Prin „asta" Strike înțelese atacul cu cuțitul.

— Dar apoi, evident că ... am depus reclamație la poliție. Ar fi trebuit ca la acel interviu să fie cineva cu ea. *Eu* ar fi trebuit să fiu acolo. E bolnavă cronic, pentru numele lui Dumnezeu! Nu e vina *ei* că el a sunat-o! Și apoi, prin *ce* au făcut-o să treacă, i-au urmărit deplasările...

— Scuze, cine a sunat-o pe Kea? spuse Strike.

— Josh, spuse Sara, privind spre el cu un amestec de neîncredere și consternare. Credeam că știi —, a sunat-o în seara dinainte să fie înjunghiat.

— Înțeleg.

— Dar nu i-a spus Keei că a doua zi se duce la cimitir. Ea nu a știut *asta*. De ce i-ar fi spus Josh unde — abia dacă vorbea cu *Kea* despre Ellie Led aia, nu-i așa? Dar poliția a pus-o să-și reamintească toate deplasările și, evident, a suferit o recidivă gravă.

— Da, Kea mi-a spus la telefon că e țintuită la pat, spuse Strike.

Urmă încă o scurtă pauză, în care faptul că fata ieșise în fugă din casă păru să reverbereze ca un ecou în încăpere.

— Are zile bune și zile proaste, asta e natura bolii ei, spuse Sara pe un ton defensiv. NHS e absolut degeaba. „Analizele de sânge sunt normale." „Recomandăm psihoterapie."

Tonul Sarei deveni furios.

— Ah, *zău?* Și cum anume ar putea fi o problemă psihiatrică, când Kea e *efectiv* incapabilă să se dea jos din pat din cauză că are dureri atât de mari, că e epuizată? Așa că ajungi să-ți faci singură documentarea pe internet, faci tu treaba doctorilor în locul lor. Am plătit pentru tot felul de analize private și bineînțeles că *stresul* tuturor acestor lucruri...

Sara făcu un gest frenetic.

— ...a fost *atroce,* Kea e într-o stare...

Cacaduul decolă brusc de pe stinghie într-un vârtej de pene albe, făcându-l pe Strike să tresară, și se năpusti în hol.

— Îl lăsați să zboare prin casă?

— Doar la parter, spuse Sara. E o ușă care blochează accesul pe scări.

Cacaduul care nu se mai vedea scoase din nou țipătul lui de „*Te rog,* Kea! *Te rog,* Kea!", iar cei doi peruși din colivie se lansară, la rândul lor, într-o serie de ciripituri ascuțite.

— Josh Blay e paralizat, reluă Strike. Cuțitul i-a străpuns gâtul. Abia de curând a reînceput să vorbească.

Sara păru să se facă mai mică în rochia ei fără nicio formă.

— Nu vrea decât să-l oprească pe acest trol de pe internet să mai creeze probleme și să mai atace familia lui Edie. După moartea lui Edie, Anomie a început să se ia de unchiul și...

— Kea *niciodată* nu ar...

— Josh nu crede că Anomie e Kea, spuse Strike. El vrea ca ea să vorbească cu mine doar pentru că, așa cum am spus, știe că ea a luat legătura direct cu Anomie. Orice, cel mai mic detaliu pe care l-ar ști despre el ne poate ajuta să descoperim cine e în spatele acestui cont, ca Josh să-și poată recăpăta liniștea sufletească.

— *Te rog,* Kea! *Te rog,* Kea! spuse cacaduul dintr-o cameră îndepărtată.

— Oh, Doamne, spuse Sara Niven.

Ochii i se umplură de lacrimi și Strike își aminti de o altă mamă de vârstă mijlocie care plânsese când îl menționase pe Josh Blay, chiar dacă, era sigur, din motive foarte diferite. Sara se ridică, bâjbâi în lateral și luă un prosop de bucătărie și un inhalator de lângă ceainic.

— Sunt astmatică, spuse ea răgușit către Strike.

Folosi inhalatorul, apoi își suflă nasul și se așeză la loc.

— Teoria asta că în spatele contului lui Anomalie s-ar afla Kea — cine o susține?

— Zvonurile online au o viață proprie, spuse Strike destul de sincer. Nu e întotdeauna ușor să afli de unde provin.

— Ea niciodată nu ar..., începu Sara iar.

Dar cacaduul invizibil, care încetase pe moment să mai strige *„Te rog,* Kea!", începu să imite un țârâit telefonic atât de convingător, că mâna lui Strike plecă automat spre buzunar.

— Ah, spuse el, dându-și seama de unde venea zgomotul. Scuze, ce...?

— Uite, tu nu înțelegi, spuse Sara gâfâind. Kea chiar a trecut prin multe. Tatăl ei a murit când ea avea 18 ani și ea era fata lui tăticu', îl *v-venera.* A făcut infarct la serviciu, s-a prăbușit pur și simplu la cantină. Șase luni mai târziu, Kea s-a dus la colegiul de arte și l-a cunoscut pe Josh. Apoi el a înșelat-o și a părăsit-o. Apoi a apărut acel desen *afurisit* și Kea și-a dat seama că Josh îi spusese acelei fete Led nu mai știu cum toate ideile ei... Josh Blay a distrus viața fiicei mele, ăsta e adevărul, și acum te trimite aici pe dumneata să-i ceri favoruri...

— Bine, doamnă Niven, spuse Strike, prefăcându-se că se căznește să se ridice în picioare, v-ați exprimat clar punctul de vedere, dar trebuie să înțelegeți că noi încercăm s-o ajutăm pe Kea să-și apere reputația. Oricât ar fi de neîntemeiate, acuzațiile de pe internet tind să se reverse în lumea reală și să afecteze viețile oamenilor, uneori timp de mai mulți ani. Dar dacă ea nu se simte confortabil să ne ajute în investigația noastră, nu mai e nimic de spus și o să plec. Mulțumesc că m-ați lăsat să folosesc baia.

Strike aproape că ajunsese la ușa bucătăriei când Sara strigă:

— Nu —, așteaptă!

Strike se întoarse. Sara părea sfâșiată între lacrimi și furie.

— Bine, o să... o s-o chem. O să văd dacă vrea să se întoarcă. Te rog, *nu* deschide nicio ușă sau fereastră cât sunt eu afară.

Strike presupuse că neobișnuita cerință avea legătură cu papagalul lăsat liber. Sara înșfăcă un mobil de pe blat și ieși în curte, închizând ușa bucătăriei în urma ei.

Strike o văzu cu coada ochiului pe Sara formând numărul fiicei ei. După câteva secunde, începu să vorbească. Poate că Sara își imagina că vocea ei nu ajunge până în casă, dar tocul ferestrei era deformat și Strike auzi fiecare cuvânt.

— Scumpo? spuse ea ezitant. Nu, e încă aici... Ei, a trebuit, voia să meargă la baie...

Urmă o pauză lungă, în care, în mod evident, Kea turuia în urechea mamei ei. Sara începu să umble într-o parte și-n alta prin fața cotețelor, cu o expresie temătoare pe chip.

— Știu asta... Da, bineînțeles că știu asta...

Strike observă că pe podeaua din fața frigiderului era găinat de pasăre.

— Nu, dar... Nu, el zice că Josh nu... Păi, pentru că vor să știe ce ai... Nu, dar... *Te rog,* Kea, ascultă puțin...

Sara păru să asculte un nou discurs îndelungat. În cele din urmă, spuse:

— Știu asta, scumpo, evident, dar nu crezi că dacă refuzi ar putea să pară ca și cum... Asta nu e corect, Kea... Păi, nu ar fi mai bine să terminăm odată? ...Da... A adus un dosar... Nu știu... *Te rog,* Kea, nu... Kea, cum poți să spui asta? Bineînțeles că știu! ...Dar dacă acel zvon se răspândește...

Strike auzi zgomot de aripi. Cacaduul mare și alb aterizase pe ușa bucătăriei, de unde privea în jos spre el cu un licăr care lui Strike i se păru urâcios în ochii strălucitori ca niște nasturi.

— Bine... Da, îi spun. Da... Nu, o să mă asigur că știe asta. Bine, scumpo... *Te rog,* Kea, nu... Da... Bine... La revedere scu...

Dar Kea părea să fi închis.

Sara deschise ușa cât să se strecoare înapoi înăuntru și o închise rapid, ridicând privirea spre cacaduul ei în timp ce făcea asta. Respira puțin șuierat.

— Se întâlnește cu dumneata la Maids Head. N-o să poată sta mai mult de 20 de minute; se simte prea rău.

Sara inspiră din nou adânc din inhalator.

— Se poate ajunge pe jos la Maids Head? întrebă Strike.

— Probabil că ar fi mai bine să iei mașina. E la doar câteva minute distanță. În piața Tuesday Market. N-ai cum s-o ratezi.

— Super. Mulțumesc foarte mult, doamnă Niven.

Strike tocmai își luase dosarul cu capturi de ecran și se întorsese în hol când cacaduul scoase dintr-odată un țipăt puternic și plonjă. Strike

văzu un nor de pene albe și încercă să se apere cu dosarul, dar prea târziu: ciocul ascuțit ca o lamă îi crestase deja tâmpla.

— Nu-l lovi! strigă Sara.

Strike încerca să pocnească pasărea s-o îndepărteze, în timp ce ghearele acesteia se înfipseseră în părul încâlcit al detectivului. Temându-se să nu-i scoată ochii cu ciocul agresiv, se repezi orbește spre locul unde știa că e ușa de la intrare.

— *N-o deschide!* țipă Sara.

Cacaduul părea hotărât să-l urmărească pe Strike, dar acesta, nevrând să-i mai servească păsării drept poligon, apăsase deja pe clanță. Fie din cauză că repetatele lui încercări de a o speria cu dosarul avuseseră efect, fie din cauză că țipetele Sarei o convinseseră cumva să se retragă, masa învârtejită de gheare, cioc și pene dispăru. Cu sângele șiroindu-i pe o parte a feței, Strike deschise ușa cu o smucitură și ieși afară.

49

În ochii ei bolnăvicioși a scânteiat
Flacăra stinsă a dorinței de-a trăi,
Scoasă din minți de disperare,
Și reaprinsă-n focul învolburat
De gelozie și cumplită răzbunare,
Și de puterea imposibil de schimbat.

Mary Elizabeth Coleridge, *Cealaltă față a unei oglinzi*

— *Căcat!* spuse Strike tare, în timp ce ușa se trântea în spatele lui.

Crestătura făcută de ciocul păsării era adâncă și părea să aibă cel puțin câțiva centimetri lungime. Strike scormoni în buzunar după ceva cu care să se șteargă, dar nu găsi nimic.

— Mai bine intrai în cușcă cu un tigru decât cu pasărea aia, spuse o voce de bărbat în vârstă.

Strike întoarse privirea și îl văzu pe vecinul Sarei, un bătrân cu păr alb și aspect fragil care stătea în ușa casei sale și se uita la el cum se strâmbă de usturime în timp ce încerca să oprească sângele care se scurgea din tăietura lăsată de cacadu.

— Poftim, spuse bărbatul, am eu o batistă.

Se apropie târșâindu-și picioarele și îi întinse o batistă curată, împăturită ca un pătrat, pe care o scoase din buzunar.

— Sunteți foarte amabil, dar...

— Păstreaz-o, băiete, spuse bătrânul în fața ezitării lui Strike. La cum cunosc eu pasărea aia, o să sângerezi o vreme...

Apoi adăugă, înverșunat:

— Și cunosc bine pasărea aia afurisită.

Strike îi mulțumi, acceptă batista și bătrânul dispăru înăuntrul casei lui.

În timp ce trecea pe lângă ferestrele Sarei Niven să se întoarcă la mașină, o văzu cum se uita încruntată la el. Cacaduul stătea acum pe colivia perușilor din spatele ei.

— Ești bine? mimă ea din buze de dincolo de geam, deși părea mai mult supărată decât îngrijorată.

— Da, minți el.

După ce ajunse în mașină, o sună pe Robin, continuând să țină cu o mână batista la cap.

— Salut, spuse ea. Anomie nu e în joc. Ce s-a întâmplat cu Kea?

— Încă nimic, spuse Strike. A fugit pe ușa din spate când am apărut în fața casei. A binevoit să-mi acorde 20 de minute la o cârciumă. Dar am aflat o informație interesantă de la mama ei: Josh Blay a sunat-o pe Kea în seara dinainte să se întâlnească cu Edie Ledwell la cimitir.

— Glumești.

— Nu. Trebuie să recunosc, teoria ta că Josh a păstrat legătura cu ea după așa-numita despărțire pare din ce în ce mai plauzibilă. În altă ordine de idei, tocmai am fost atacat de un cacadu nenorocit.

— De un *ce?*

— O pasăre, spuse Strike, cu un cioc ca o lamă.

— Căcat, spuse Robin.

Strike aprecie faptul că ea nu râse.

— Ești bine?

— O să supraviețuiesc, spuse Strike ursuz, aruncând batista însângerată pe locul pasagerului. Unde e Gus Upcott?

— La dermatolog. Are o geantă în care pare să aibă un laptop. Pândesc în fața... stai, Anomie tocmai a postat. Scuze, mă apuc să verific dacă cineva folosește telefonul.

Robin închise și Strike deschise Twitter-ul să vadă ce scrisese Anomie.

Anomie
@AnomieGamemaster

Afișați-vă susținerea față de Jocul lui Drek.

Acum tricouri online la https://bit.ly/2i3tYGg

#PastratiJoculLuiDrek #ComicCon2015

Strike pufni, închise Twitter-ul, apoi deschise fotografia pe care o făcuse cu istoricul de internet al Keei.

Pantofi roz cu tocuri cui de marcă	https://www.lucrurifrumoase.com/pantofiroz...

Colanți imitație piele	https://www.lucrurifrumoase.com/colantiimitat...
Cercei rotunzi mari	https://www.lucrurifrumoase.com/cerceiinelari...
Recuperarea lui Josh Blay — căutare Google	
Josh Blay — căutare Google	
Twitter Josh Blay (@adevaratulJoshBlay)	
Fayola Johnson vorbește despre sănătatea mintală	https://www.buzzfeed.com/scriitoare...
10 semne elocvente că nu ești (complet) cis	https://www.thebuzz.com/10semneelocvent...
Picioarestrâmbeșispoonie	https://www.picioarestrambesispoonie.tumblr.com
Jocul lui Drek	https://www.joculluidrek/login
Tricouri Păstrați Jocul lui Drek	https://www.tricouri.co.uk./PastratiJoculLui...
Cormoran Strike Jonny Rockeby — căutare Google	
Piciorul lui Cormoran Strike — căutare Google	
Cormoran Strike — căutare Google	
Lumea Otherkin[1]	https://www.lumeaotherkin/fiintefantoma/ficti...
Tribulationem et Dolorum	https://www.tribulationemetdolorum/forumuri...
Comic Con 2015	https://www.animecons.com/evenimente/1591...
Twitter Wally Cardew (@r3&1_Wally)	
Twitter Anomie (@AnomieGamemaster)	

Cu sprâncenele ridicate, Strike puse mobilul lângă batista însângerată și porni spre piața Tuesday Market, în timp ce tăietura de deasupra ochiului stâng continua să-l usture.

Piața mare în care intră câteva minute mai târziu era mărginită pe toate laturile de clădiri frumoase, printre care bănci și hoteluri. Nu era zi de târg și spațiul central era plin de mașini parcate. Maids Head,

[1] „Otherkin", subcultură a celor care se consideră a nu fi pe de-a-ntregul umani, ca având un suflet sau esență parțial sau integral de natură animală sau mitică.

o cârciumă micuță din cărămidă închisă la culoare, se afla imediat lângă mult mai impozanta și somptuoasa Duke's Head.

Strike parcă, apoi, cu ajutorul batistei bătrânului și a propriei salive, își șterse de pe față urmele de sânge, surprinzător de numeroase. După ce își curăță fața, luă dosarul și ieși din mașină, de data asta lăsând bastonul acolo.

În bar nu erau mulți oameni și o privire rapidă în jur îi spuse că acolo nu era Kea.

Sper că ești la baie, fir-ar al naibii.

— Aaah, ce tăietură urâtă, spuse barmanița privind spre fruntea lui Strike, când veni să-i ia comanda. Ce s-a întâmplat?

— Un accident, răspunse Strike morocănos.

Își luă o bere fără alcool. Exact când se întorcea să caute o masă liberă, Kea intră în bar, mergând încet și sprijinindu-se într-un baston pliabil la fel cu cel pe care Strike îl lăsase în mașină. Purta un hanorac roz pal, pantaloni de trening asortați și tenișI albi. Avea părul prins într-o coadă de cal. Chiar și nemachiată și fără filtre, era o tânără superbă. Când îl zări pe Strike apropiindu-se, expresia ei deveni temătoare. Coborî ochii spre dosarul din mâna lui.

— Kea?

— Da, spuse ea cu aceeași voce șoptită cu care îi vorbise la telefon.

— Foarte amabil din partea ta să te întâlnești cu mine. Apreciez asta și știu că și Josh va aprecia. Vrei să-ți comand ceva?

— Nu, spuse Kea slab. În clipa asta nu pot să țin nimic în stomac.

Strike consideră că era mai bine să treacă peste acest comentariu.

— Ne așezăm?

Se dădu în spate s-o lase să treacă, dar ea spuse cu aceeași voce slabă:

— Mai bine ia-o tu înainte. Eu merg *atât* de încet.

Așa că Strike se îndreptă cu dosarul și halba de bere spre cea mai apropiată masă de două persoane, iar Kea veni încet în urma lui, sprijinindu-se tare în baston. Dacă își exagera simptomele, nu era ceva diferit de ceea ce făcuse Strike însuși acasă la mama ei, așa că acesta își luă o expresie neutră până când Kea se lăsă cu grijă pe scaunul din fața lui.

Punând cap la cap ce spusese ea despre ultimii șapte ani, Strike știa că Kea are 25 de ani și că relația ei cu Josh Blay durase 18 luni, supraviețuind exmatriculării lui de la St Martin, dar încheindu-se când Josh începuse să iasă cu Edie. La puțin timp după ce se alesese praful de relația lor, Kea se retrăsese un an de la școală din cauza sănătății precare. Petrecuse mare parte din acel an acasă la mama ei, dar, judecând după pagina ei

de Instagram, făcuse călătorii dese la Londra, uneori ocupând săptămâni la rând canapelele altor studenți prieteni. Revenise la St Martin după un an, doar ca să abandoneze școala definitiv două Crăciunuri mai târziu, invocând din nou starea proastă de sănătate.

Lui Strike i se părea incredibil de tânără, cu pielea ei perfectă, impresie întărită poate de hanoracul roz care putea la fel de bine să fie o bluză de pijama. Și totuși, Kea avea ceva care îi amintea de Charlotte. În comportamentul ei exista o urmă de cutezanță. Chiar dacă nu i-ar fi citit postările de pe Twitter, Strike tot ar fi avut impresia că simte oțel sub toată acea moliciune dulce.

— Mulțumesc că te întâlnești cu mine, Kea. Apreciez asta.

— Oh, nu, spuse ea studiind crestătura de pe tâmpla lui. Ozzy a făcut asta?

— Dacă Ozzy e o pasăre de pradă mare și albă, da.

— Îmi pare foarte rău, spuse Kea cu un zâmbet trist. Mama mea se comportă prostește cu pasărea aia. Nu impune nicio limită, gen. Vezi?

Kea întinse o mână moale și albă, pe care ieșea clar în evidență, la baza degetului mare, o cicatrice roz.

— Ozzy a făcut asta. Și mai am una aici...

Îi arătă lui Strike palma, unde avea o cicatrice similară.

— ...și aici în spate...

Kea arătă spre urechea stângă.

— Ah. Am crezut că e vina mea, pentru că sunt tip.

— Nu, așa e el, un mic căcat irascibil. Cacaduul umbrelat, mai ales masculul, poate fi dificil. Trebuie să știi cum să te ocupi de el...

Vocea Keei se stinse.

— Ce e acolo? întrebă ea temătoare, privind spre dosarul de carton aflat pe masă, între ei. Sunt lucrurile la care voiai să mă uit?

— Exact, spuse Strike, luând o gură de bere. E în regulă dacă iau notițe?

— Da, presupun că da.

În timp ce Strike își scotea carnetul, Kea întrebă ezitant:

— L-ai văzut pe Josh?

— Încă nu, spuse Strike. Nu se simte suficient de bine.

În minunații ei ochi căprui, care aveau nuanța unui brandy vechi, licăriră imediat lacrimi.

— Nu e adevărat, nu-i așa? Că e paralizat? Asta se spune pe internet. Nu e adevărat, nu-i așa?

— Mă tem că da, zise Strike.

— *Oh*, spuse Kea.

Trase aer în piept, apoi începu să plângă tăcut în mâini. Cu coada ochiului, Strike văzu că oamenii din bar îi priveau. Poate îl credeau vreun nemernic de tată vitreg. Keei nu părea să-i pese prea mult că e văzută plângând. Nici pe Charlotte nu o deranjau martorii. Lacrimi, țipete, amenințări că sare de pe clădiri înalte: Strike suportase totul în fața prietenilor și, uneori, a trecătorilor.

— S-scuze, șopti Kea, ștergându-și ochii cu dosul palmei.

— Nu-i nimic, spuse Strike. Deci...

Deschise dosarul.

— ...după cum știi, am fost angajat să aflu cine e Anomie. Tu ce crezi despre Anomie?

— Cui îi pasă ce cred eu? spuse Kea pe un ton deznădăjduit.

— Mie, zise Strike, nu fără bunătate. De aia întreb.

Kea își șterse amândoi ochii cu dosul palmei și spuse:

— Josh n-ar vrea ca eu să spun asta.

— Îți garantez că ar vrea, zise Strike.

— Oamenii o să mă acuze că am un interes.

— De ce spui asta?

— Toată lumea mă acuză mereu că am un interes.

— Dacă a specula despre identitatea lui Anomie înseamnă că ai un interes, atunci toți fanii...

— Eu nu sunt un fan, spuse Kea a cărei furie se înălță brusc, de nicăieri, ca un șarpe. De fapt, sunt unul dintre creatori.

Phillip Ormond privise fără să clipească pe deasupra mesei când făcuse o afirmație similară, conștient că minte. Strike nu era la fel de sigur în privința Keei.

— Ea mi-a furat ideile, spuse Kea, revenind la șoapta ei frântă. Faptul că e moartă nu schimbă asta. Mi-a luat ideile și a pretins că sunt ale ei. Josh a recunoscut practic asta față de mine.

— Da? întrebă Strike. Când?

Kea clipi la el, cu genele lungi pline de lacrimi.

— Nu știu dacă ar vrea să-ți spun.

— Josh vrea să-mi spui totul, răspunse Strike ferm.

— Bine, păi, ți-a... ți-a spus că începusem să ieșim iar împreună?

— Asta s-a întâmplat în noiembrie 2013? spuse Strike.

Expresia lui rămase impasibilă, în timp ce mintea îi lucra rapid. Deschise dosarul. Observase că timp de șase luni, între noiembrie 2013 și mai 2014, postările Keei deveniseră, în mod subit și necaracteristic, optimiste, pentru ca să se prăbușească apoi în și mai multă furie și disperare.

— Deci ți-a spus? întrebă Kea.

Strike văzu pe chipul ei un început de speranță.

— Nu, spuse el, extrăgând din dosar probele pe care le strânsese Robin, dar ți-ai dezactivat canalul de YouTube în jurul acelui moment, nu-i așa? Și ai postat pe Twitter că te simțeai foarte fericită... Da.

Se uită în jos spre două pagini cu tweeturi pe care le subliniase, apoi le întoarse spre Kea, să poată citi și ea.

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
M-am trezit simțindu-mă foarte ciudat. Apoi mi-am dat seama că sunt... fericită?

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Vă iubesc enorm pe toți care aveți probleme în clipa asta. Eu eram gata să mă sinucid. Omg, aș fi avut atât de mult de pierdut.

Pe a doua pagină erau tweeturi postate șase luni mai târziu, moment la care vechiul ton de suferință și agresivitate pasivă se strecurase înapoi în postările ei, ca o pată de ulei.

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Dacă cunoști o persoană fragilă și o abandonezi oricum, atunci da, e categoric vina ta dacă ea se prăbușește.

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Dacă într-o zi tu te trezești, iar eu nu, e în regulă. Suntem amândoi unde trebuia să fim.

— Tweeturile astea acoperă perioada în care tu și Josh ieșeați iar împreună? întrebă Strike.

Kea aprobă cu ochii plini de lacrimi, în timp ce împingea tweeturile înapoi spre el.

— Cu ce te ajută asta să descoperi cine e Anomie?

— Eram pur și simplu interesați de faptul că ai criticat-o pe Edie mult mai puțin în acea perioadă, în timp ce Anomie continua să o hărțuiască.

— Păi, asta din cauză că nu eu sunt Anomie, șopti Kea. Nu sunt. Habar n-am să programez, nici n-aș ști de unde să încep să creez jocul ăla.

— L-ai jucat, nu-i așa? întrebă Strike.

— Nu, de ce aș face-o? Cum crezi că mă simt să-i văd pe toți oamenii ăia înnebuniți după ideile mele? Adică — ai văzut inima de acolo, pe geam...

Kea arătă spre piață.

— ...la numărul 16?

— Nu, spuse Strike.

— Bun, ei, acolo au ars o vrăjitoare în secolul al XVI-lea...

Kea îi relată povestea lui Margaret Read, căreia îi țâșnise inima din pieptul cuprins de flăcări, și Strike conveni, total nesincer, că asta părea a fi inspirația evidentă pentru Inimioară.

— Nu-i așa? spuse Kea. Adică, Inimioară mai e și *negru,* de parcă ar fi fost ars!

— Deci, revenind la cele șase luni în care tu și Josh v-ați împăcat — ai încetat să mai spui public că Edie te plagiase pentru că Josh te-a rugat?

— Da, murmură Kea. Josh nu voia ca ea să afle că ne împăcaserăm, pentru că știa că ar lua-o razna și el trebuia să lucreze cu ea în continuare la desen. Ea era *foarte* instabilă și cam tiranică. Era mult mai bătrână ca el. Cred că lui Josh i-era frică de ea. Așa că ne-am ascuns de toată lumea. Nici măcar maică-mii nu i-am spus pentru că știu că s-ar fi înfuriat. Maică-mea îl învinovățește pe Josh pentru boala mea, dar nu *totul* avea legătură cu el. Aveam deja simptome înainte să ne cunoaștem.

Apoi adăugă în șoaptă:

— Presupun că nici stresul nu m-a ajutat.

Kea întinse brusc mâna și se prinse de marginea mesei.

— Scuze, icni ea. Am o amețeală groaznică. Totul se învârte.

Kea închise ochii, genele lungi atingându-i obrajii. Strike bău puțină bere. Kea deschise ochii iar.

— Scuze, șopti ea.

— E în regulă dacă continuăm?

— Ăă... da. N-o să mai dureze mult, nu-i așa?

— Nu, minți Strike. Deci, în a doua perioadă în care erați împreună, Josh a recunoscut că îi transmisese lui Edie ideile tale?

— Da, a acceptat că probabil îi spusese povestea despre Margaret Read, în acea zi de la cimitir în care ea pretindea că inventase totul din senin. Și a recunoscut că numele Coțofeni era inspirat de ce îi spusesem eu despre păsările vorbitoare, iar silueta lui Drek, cu ciocul mare, asta era luată direct din ilustrațiile mele.

— Pe care el i le arătase, nu-i așa?

— Ăă... nu, cred că doar i le-a descris, spuse Kea, dar a fost de acord că ilustrația mea și modul în care ea îl desenase pe Drek erau practic identice.

Dar la momentul ăla făceau amândoi o groază de bani de pe urma desenului și el nu voia s-o supere. Ea era cu cinci ani mai mare, sublinie Kea, și îi plăcea foarte mult să dețină controlul. Josh promisese cumva, la un moment dat, că o să obțină într-un fel sau altul recunoașterea meritelor mele.

Tonul Keei deveni înverșunat. Continua să se țină de masă, ca și cum ar fi putut să alunece pur și simplu pe podea dacă n-ar fi făcut-o.

— Apoi ea a înscenat așa-zisa *tentativă de sinucidere* și Josh mi-a spus că trebuia să luăm o pauză, pentru că se temea foarte tare de ce ar fi putut să facă ea, dacă afla despre noi. Era *extrem* de manipulatoare — lumea habar n-are. Toată chestia cu sinuciderea a fost o glumă. Mulți, foarte mulți oameni știau că e ceva în neregulă cu asta.

— De ce n-ai spus tuturor că ați fost din nou împreună, după ce v-ați despărțit a doua oară? întrebă Strike.

Îl nedumerea acest aspect, deoarece cu un astfel de anunț Kea ar fi împușcat doi iepuri dintr-un foc: o pedepsea pe Edie Ledwell și își sporea credibilitatea.

— Pentru că Josh a spus — a spus că nu se terminase de fapt, că voia doar să luăm o pauză pentru că trebuia să facă în așa fel ca ea să fie mulțumită, și el rezolva cu desenul, și cu munca, și cu tot, așa că eu, ăă... da, n-am zis nimic de asta.

— Nu ți-a cerut să încetezi s-o mai critici?

— Nu. Eu promisesem că n-o să spun că fusesem împreună iar, dar n-aveam de gând să mă prefac că ea nu-mi furase ideile, pentru că asta *a făcut,* spuse Kea cu ferocitate, continuând să se țină bine de masă și masându-și pieptul cu mâna liberă. Oh, Doamne.

Vocea ei devenise mai slabă.

— Scuze. Tahicardia. Ăă... s-ar putea să trebuiască să continuăm mai târziu... o, uau.

Închise ochii iar. Strike mai bău niște bere. Kea inspiră încet și prelung de mai multe ori, masându-și pieptul, și în cele din urmă deschise ochii.

— E totul în regulă? spuse Strike.

— Ăă... nu sunt sigură... așa cred, șopti Kea, cu mâna lipită de piept.

— Deci, ca să recapitulăm: n-ai intrat niciodată în joc?

Kea clătină din cap.

— Ai încercat vreodată să intri?

— *Nu,* spuse ea.

— Dar ai o teorie despre cine e Anomie? Pentru că, dacă ai, sunt sigur că Josh ar vrea să mi-o spui.

Kea mai inspiră de câteva ori încet și prelung, apoi spuse:

— Bine. Ei, eu cred că Anomie e un tip pe nume Preston Pierce.

— Și ce te face să crezi asta?

— Ăă... păi... îl urăște pe Josh. Când Josh s-a dus să stea la North Grove prima oară, eu îl vizitam acolo și, ăă, Pez — așa îi spunea toată lumea — îi dădea peste nas tot timpul, era acid cu arta și opiniile lui. Făcea încontinuu mișto de el. Nu cred că lui Pez îi convenea să mai fie încă un tip atrăgător acolo, pentru că el, gen, și-o trăgea cu cât de multe eleve putea, și cred că îl vedea pe Josh ca pe un rival. Dar Josh — Josh place pe toată lumea. Îl plăcea și pe Pez, spunea mereu că Pez doar glumește, pentru că Josh... el nu vede *maleficul*.

— Malefic e un cuvânt destul de tare, spuse Strike urmărind-o cu atenție.

— Nu pot să explic, spuse Kea, care încetase să-și mai maseze inima, dar continua să se țină de masă. Dacă ai fi fost acolo, ți-ai fi dat seama. Colectivul ăla artistic, oamenii care stăteau acolo aveau ceva ciudat. Era ceva în neregulă cu toți. Adică, mie nu-mi pasă cum trăiești, sau cum te identifici, sau mai știu eu ce — nu e genul meu, aburelile cu căsătoria, copiii, realizările sau ierarhiile profesionale și așa mai departe, dar locul ăla: *simțeam* că e ceva greșit acolo. Eu sunt empatică, sunt foarte sensibilă la ceea ce mă înconjoară. Apropo, nu sunt singura, vorbeam cu cineva care era total de acord că locul ăla e straniu. Nu voiam ca Josh să stea acolo, simțeam o energie foarte rea. Dar Josh avea nevoie de o cameră ieftină, pentru că St Martin îl dăduse afară, și presupun că *ea* știa exact cum să profite de asta și așa s-a întâmplat.

— Cine era cealaltă persoană care credea că North Grove e straniu?

— Nu-mi amintesc numele, spuse Kea după o scurtă ezitare.

— Era cineva care stătea acolo sau se ducea la cursuri?

— Nu știu cine era — era în față odată și am intrat în vorbă, atâta tot.

— Sunt și alte motive pentru care crezi că Preston Pierce e Anomie?

— Ăă, păi, e artist digital, nu-i așa? Și știe să programeze, așa că ar fi putut în mod clar să creeze jocul. Și era foarte invidios pe desen, mai ales când a început să atragă atenția. Dar, ăă, mi-am dat seama cu adevărat când Anomie mi-a trimis un mesaj direct pe Twitter.

Kea făcu o pauză, așteptând un imbold.

— Continuă, spuse Strike.

— Anomie a început cu ceva de genul: „Ah, ăsta nu e un truc ieftin de agățat", dar voia să spună că Josh mă tratase foarte prost și că el credea povestea mea. Așa că eu am spus „ăă, mersi" sau ceva, apoi el a zis: „Pari un pic agresivă în ce scrii, dar presupun că e de înțeles".

— Anomie te-a criticat că ești prea agresivă?

— Știu, nu-i așa? spuse Kea. Anomie o ura la fel de mult ca... vreau să spun, înțelegea cât de falsă și de căcat e ea. Și eu i-am spus, ăă: „Nu fac decât să-mi apăr drepturile" sau ceva. El n-a mai spus nimic timp de câteva ore. Îmi amintesc asta, pentru că atunci când a revenit și-a cerut scuze și a spus că îl dusese pe un prieten la veterinar cu mașina, pentru că pisica lui era bolnavă.

Strike își notă acest lucru.

— A mai urmat ceva?

— Da, atunci a devenit ciudat.

— În ce fel?

— Ăă, păi, eu am spus că speram că pisica e bine, dar că mie nu prea-mi plac pisicile, din cauza efectului pe care îl au asupra populației de păsări. Apoi el a spus: „Pe cine îl doare în cur de păsări?" Și eu am spus: „Pe mine, maică-mea crește păsări și eu am copilărit cu ele". Și el a spus: „De fapt, da, și mie îmi plac. Am un papagal". Și eu m-am gândit, faci mișto. Apoi el a început să se dea foarte tare la mine și mi-a spus că, dacă îi trimit poze nud, face și mai multă publicitate poveștii mele. Și eu i-am spus: „Nu-ți dau poze nud, nu știu cine ești" și atunci el a spus: „De fapt, ne-am cunoscut".

— „Ne-am cunoscut"? repetă Strike.

— Da, spuse Kea. Eu am crezut că e o abureală totală, ca și chestia cu papagalul. Încerca doar să spună ceva ca să-mi stârnească interesul. Așa că, ăă, i-am spus asta, cumva, și el a devenit superagresiv cu mine și mi-a spus că tachinez bărbații și până la urmă l-am blocat.

— Pot să văd conversația? întrebă Strike, notându-și repede tot ce auzise. O ai pe undeva?

— Nu, spuse Kea, pentru că l-am blocat. Nu mai poți s-o vezi. După ce i-am spus să mă lase în pace, a postat „dă-mă în judecată sau taci dracu' din gură că începi să ne plictisești" și toți fanii lui au luat-o ca pe un semnal să-mi spună că sunt... că sunt o mincinoasă și o curvă urâtă.

— Când ai făcut legătura cu Preston Pierce?

— Imediat după ce l-am blocat pe Anomie. Mi-a picat fisa. Totul se potrivea. Cuplul care conducea colectivul artistic avea o pisică. E foarte bătrână și are un singur ochi. Asta e pisica pe care trebuie s-o fi dus la veterinar.

Kea se înroși la față.

— Și mai e, ăă, faptul că Pez a încercat să se culce cu mine, după ce Josh și cu mine ne-am despărțit. M-am dus pe la North Grove să iau

niște lucruri pe care le lăsasem acolo și Pez mi-a spus că Josh și Edie erau împreună în camera lui Josh, eu m-am supărat și el m-a dus în camera lui, unde s-a dat direct la mine. Așa că, ăă, presupun că l-am respins de două ori și de aia a fost atât de mizerabil ca Anomie.

Strike își notă și asta.

— Bun, asta e foarte util. Mai cunoști pe cineva dintre cei implicați în *Inimă neagră ca noaptea?*

— Ăă... pe Seb Montgomery, dar n-am ținut legătura. Și mai erau câțiva colegi de-ai lui Josh. Asta e tot.

— Unul dintre colegi era Wally Cardew?

— Da... Ne apropiem de sfârșit?

— Nu mai e mult, spuse Strike. Sigur nu vrei un suc? Ar putea să facă bine la amețeală.

— Da, spuse Kea. Da, de fapt ar putea fi o idee bună. Îmi iei, te rog, o Cola?

Strike se mai dusese odată să aducă mâncare și băutură unui suspect doar ca să descopere că acesta fugise, dar în privința Keei nu-și făcea griji și, într-adevăr, când se întoarse o găsi ținându-se în continuare bine de masă. Kea îi mulțumi cu voce ușor tremurătoare pentru Cola și luă o gură.

— Ai fost de mare ajutor, Kea, spuse Strike. Încă vreo câteva lucruri... Ce știi despre Condeiul Justiției?

— Ăă... nu mare lucru.

— Mă întrebam doar pentru că ai interacționat mult cu el, spuse Strike, scoțând alte pagini printate din dosar și întinzându-i-le.

De fapt, Kea redistribuise pe Twitter absolut toate postările de pe blogul Condeiul Justiției. Strike o urmări cu atenție, în timp ce Kea se uita peste ceea ce scrisese ca răspuns la criticile pe care Condeiul Justiției le adusese desenului animat.

Condeiul Justitiei @condeiulscrie

Da, estetica monocromă e mișto, dar când negru = rău și alb = cel mai dezirabil, ce ne spune asta?

Perspectiva mea asupra paletei problematice a lui Inimioară și Albacahartia

www.CondeiulJustitiei/PoliticaCulori...

9:38 28 februarie 2012

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @condeiulscrie
mă scârbește total faptul că vaca aia mi-a deformat ideile și a scos mizeriile astea rasiste

Kea răsfoi paginile, cu o expresie rigidă.

Condeiul Justitiei @condeiulscrie

Glume nevinovate despre lumbricus terrestris sau luarea la mișto a fluidității de gen?

Perspectiva mea asupra nuanțelor transfobe ale Viermelui...

www.CondeiulJustitiei/DeCeViermele...

11:02 18 noiembrie 2012

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @condeiulscrie
aș vrea să fie clar, ea a furat aproape tot de la mine dar NU și viermele. Viermele e doar creația ei & arată adevărata ei natură mizerabilă

Postarea Condeiului care provocase cel mai furios răspuns din partea Keei se referise la presupusul ton abilitist al *Inimii negre ca noaptea*. Strike printase toate răspunsurile Keei pentru cei care își băteau joc de ideea că desenul animat ataca persoanele cu dizabilități.

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @SpinkyDan @condeiulscrie
porcăriile abilitiste ca #Inimaneagracanoaptea stimulează intențiile suicidale ale celor cu dizabilități

Zozo @inimaneagra28
Răspuns către @adevarataAlbacahartia @SpinkyDan @condeiulscrie
să râzi de depresie nu e mișto, de acord, dar Edie a vorbit despre Sinucidere în trecut

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
@inimaneagra28 @SpinkyDan @condeiulscrie
dacă s-ar sinucide acum i-ar face pe o grămadă de oameni cu dizabilități să se simtă mult mai bine

Kea îi înapoie foile de hârtie.

— Ce vrei? spuse ea rece. Să spun că-mi pare rău, pentru că acum e moartă? Susțin tot ce-am spus.

Strike nu zise nimic.

— E în regulă să nu fii trist când mor oameni răi, spuse Kea, cu pieptul palpitând de o emoție despre care Strike era sigur că e reală. E în regulă să te *bucuri* când mor oameni groaznici. N-o să pretind că-mi pare rău. Mi-a *distrus efectiv toată viața, fir-ar a dracu'.* Așa am terminat cu căcaturile astea cu vinovăția și celelalte. Și din cauza ei Josh a fost *înjunghiat.*

— Ce vrei să spui, „din cauza ei"?

— E *exclus* ca persoana care a făcut asta să fi vrut să-i facă rău lui Josh. Cineva a decis s-o elimine pe ea și el era pur și simplu *acolo,* așa că a trebuit să-l atace și pe el.

— De ce crezi asta?

— Pentru că... pentru că nimeni nu-l ura pe Josh. Toată lumea știa că ea e în spate la tot, că ea face toate chestiile de căcat.

— Ce chestii de căcat?

— Păi — adică —, toate *astea,* evident, spuse Kea împungând cu degetul în răspunsurile ei la numeroasele postări ale Condeiului Justiției și uimită că Strike nu înțelege. Era, pur și simplu, o ființă umană *de mare căcat.*

— Crezi că Edie a fost omorâtă de o persoană căreia nu-i plăcea desenul?

— Nu e vorba de desen. E vorba de ce *înseamnă* el.

— Și cine decide ce înseamnă?

Kea râse gâfâit.

— Oh, Doamne — adică —, *toată lumea?*

— Știi cine scrie pe blogul Condeiul Justiției?

— Credeam că încerci să descoperi cine e Anomie?

— Da, dar e posibil ca în spatele ambelor conturi să fie aceeași persoană.

— Nu, nu știu cine e.

— Condeiul Justiției a luat vreodată legătura cu tine în privat?

— Nu. De ce ar fi făcut asta?

— Bine, spuse Strike, băgând înapoi în dosar tweeturile și scoțând în locul lor ultimele două pagini. Ca să fie clar, în ultimul an ai crezut că tu și Josh luaserăți o pauză, în loc să fiți clar despărțiți?

— Eu... poate, nu știu, spuse Kea tremurat. Trebuie să plec. Chiar trebuie să plec.

— V-ați întâlnit ca prieteni în perioada asta?

— Am dat unul peste altul de câteva...

— Cât de des ați vorbit?

— Nu știu... din când în când? Ce are asta de-a face cu Anomie?

— Josh te-a sunat în seara dinainte ca el și Edie să se întâlnească la cimitir, nu-i așa?

— Cine ți-a spus asta, poliția?

— Nu, mama ta.

Kea îl privi lung.

— Super, spuse ea cu voce ascuțită. Mersi, mamă. Uau. Asta e chiar super.

— Nu e mare lucru că te-a sunat, nu-i așa? întrebă Strike, urmărind-o atent.

— Nu, spuse ea aprig, dar dacă vrei să știi dacă mi-a spus că se întâlnește cu ea în cimitir, Josh era beat și nu se înțelegea ce spune. Bine? Și, cum sunt sigură că *nenorocita* de maică-mea ți-a spus, eu eram în Londra în ziua în care s-a întâmplat, dar eram la metrou când au fost înjunghiați și există confirmarea, apar pe camere. Bine?

— Bine, spuse Strike. Ei, mai am o ultimă...

— M-am săturat, spuse Kea privind în jur după baston. Trebuie să plec.

— Cred că vrei să explici această ultimă chestie, Kea, spuse Strike, înainte să o transmit poliției.

Kea încremeni. Strike împinse pe masă spre ea penultima foaie de hârtie.

Acest tweet a fost șters

Acest tweet a fost șters

Acest tweet a fost șters

Wally Cardew @Wally_Cardew
Răspuns către @adevarataAlbacahartia

șterge asta ce naiba

12:39 12 februarie 2015

Acest tweet a fost șters

Wally Cardew @Wally_Cardew
Răspuns către @adevarataAlbacahartia

pentru că există modalități mai bune

12:42 12 februarie 2015

Julius @eu_sunt_evola
Răspuns către@adevarataAlbacahartia

vaca aia psihotică se pregătește să-i omoare
😂😂😂

12:45 12 februarie 2015

Kea împinse foaia înapoi spre Strike, ca și cum aceasta ar fi putut s-o muște.

— Ce spuneau toate tweeturile alea șterse?

— Nu-mi mai amintesc. Eram nervoasă.

— Toate au fost trimise la primele ore ale zilei în care Josh și Edie au fost înjunghiați, nu-i așa?

Kea nu spuse nimic. Pentru prima oară de la începerea interviului, părea cu adevărat în pragul leșinului. Era palidă și respirația ei devenise superficială.

— Persoana asta, Julius, a interpretat în mod evident tweeturile tale ca fiind amenințătoare.

— Mă rog, dat fiind că e unul dintre tipii care apar constant pe timeline-ul meu ca să mă facă curvă și să-mi spună să mă sinucid, ăă, da, nu prea îmi pasă ce crede.

— Aici, Wally Cardew pare să-ți dea sfaturi ca și cum te-ar cunoaște.

— Pe Twitter oamenii își spun unul altuia ce să facă tot timpul.

Fără să mai adauge nimic, Strike îi întinse pe masă ultima pagină.

În 2010, contul unei anume Kea Spoonie, al cărei nume de utilizator era @nusuntpapagal, postase un selfie alb-negru în care apărea o Kea mai tânără, zâmbind de pe pat spre aparatul de fotografiat. Părea să fie complet goală, având doar un cearșaf înfășurat în jurul trupului. Lângă ea se afla un bărbat întins pe burtă, cu fața întoarsă dinspre aparatul de fotografiat, posibil adormit. Părul lui lung și blond era răsfirat pe pernă.

Imediat sub imagine era un răspuns.

Wally C @walCard3w
Răspuns către @nusuntpapagal
arăți bine

Kea Spoonie @nusuntpapagal
Răspuns către @WalCard3w
și tu ♥

Ultimul mesaj printat era o postare a Keei de pe tumblr, care data tot din 2010.

toți prietenii îmi spun că „sexul după despărțire nu e răspunsul" și mie-mi vine să zic „păi, depinde care e întrebarea".

— Astea sunt vechile voastre conturi de Twitter, al tău și al lui Wally Cardew, dinainte de *Inimă neagră ca noaptea,* nu-i așa? spuse Strike. Și nu negi că ăsta e contul tău de tumblr?

Acum foarte albă, Kea nu spuse nimic.

— Nu știu dacă tu și Cardew aveți în continuare o relație sexuală sau sunteți doar prieteni, spuse Strike, băgând ultimele pagini înapoi în dosar și închizându-l, dar dacă te gândești să iei legătura cu el după acest interviu, îți dau trei motive bune pentru care n-ar trebui s-o faci. În primul rând, acea mică discuție pe Twitter cu doar câteva ore înainte de uciderea lui Edie va părea și mai incriminatoare dacă voi doi dați impresia că sunteți înțeleși.

— Eu n-aveam cum să... sunt filmată, la metrou. Eu nu aș fi...

— În al doilea rând, Josh Blay zace paralizat în spital. Dacă ții cât de cât la el...

Kea izbucni într-un plâns zgomotos. Mai mulți oameni se uitară lung. Strike îi ignoră.

— Cum spuneam, dacă ții cât de cât la Josh, vei face tot ce poți ca eu să-mi continui investigația, așa cum își dorește el, fără imixtiuni. Și, în al treilea rând, de Wally Cardew sunt deja interesați niște oameni mult mai înfricoșători ca mine. Dacă ai minte, o să rupi legătura asta chiar acum.

Suspinând mai departe, Kea se ridică împleticit în picioare și ieși din cârciumă, mult mai rapid decât intrase, dar continuând să folosească bastonul. Perfect conștient că, în acel moment, și clienții, și angajații barului îl priveau acuzator, Strike își goli paharul de bere, se ridică și se îndreptă spre baie. Se încruntă la cei care se holbau prea insistent, astfel că atunci când ieși de acolo nimeni nu mai păru dornic să îl privească în ochi.

50

Iubire, ce ești mai tare decât ura,
Durabilă și plină de înțelepciune; —
Oh, slăvită iubire, întoarce-te îndat',
Aprinde flacăra ce arde preacurat.

Christina Rossetti, *Ce ar fi spus Sappho*
dacă saltul ei ar fi vindecat-o în loc s-o ucidă

Robin, care în prezent purta o perucă închisă la culoare și niște ochelari obișnuiți, așteptase în Harley Street aproape o oră ca Gus Upcott să iasă de la dermatologul lui cu tarife fără îndoială exorbitante. În cele din urmă, la ora 1, Gus apăru și porni pe stradă. Robin se așteptase ca el să se întoarcă la metrou, dar Gus începu să se plimbe cu pași târșâiți, privind distrat în jur după un loc în care să ia prânzul, presupuse ea.

Gus era înalt și slab, gârbovit. Pe umărul drept, puțin mai lăsat decât stângul din cauza greutății, avea o geantă în care Robin presupuse că se afla un laptop. Anomie nu intrase în joc toată dimineața; Demon1 și VilePechora erau de serviciu ca moderatori.

Cinci minute mai târziu, după ce trecuse de niște localuri pe care Robin credea că un tânăr ar fi trebuit să le găsească mai atrăgătoare, Gus intră la Fischer, un restaurant cu specific vienez care părea tradițional și de calitate. Robin presupuse că tânărul încă afectat de urticarie îl alesese pentru că pe dinafară era slab luminat.

După ce îi dădu timp să se așeze, Robin intră și descoperi un restaurant aglomerat cu pereți de culoarea tutunului, lambriuri cu oglinzi și tablouri din anii '30. Gus se așezase pe o banchetă de piele dintr-un colț îndepărtat. Nu aveai cum să treci nonșalant prin spatele lui și să atunci o privire la ecranul laptopului pe care și-l deschisese deja. În timp ce-l privea, Gus își puse căștile și începu să tasteze, complet absorbit. Chipul său neregulat ieșea puternic în evidență în lumina lămpii cu abajur de sticlă de pe peretele de lângă el. Dacă Seb Montgomery era departe de imaginea

obișnuită a trolului de internet, Gus, pe care Robin nu se putea abține să-l compătimească puțin, se conforma poate mai bine stereotipului, cu aerul lui general de timiditate și cu chipul desfigurat probabil doar temporar.

Chelnerul o conduse la o masă din celălalt capăt al încăperii, dar modificând cu atenție poziția scaunului Robin putea să-l țină sub observație pe Gus mai departe. După ce își comandă o cafea, Robin își examină iPadul și văzu că Demon1 și VilePechora se delogaseră amândoi în timp ce ea venea dinspre Harley Street și fuseseră înlocuiți de Inimoasa și de Albacahartia.

Juca jocul de doar un minut când Strike o sună.

— Poți vorbi?

— Da. Sunt într-un restaurant, îl supraveghez pe Gus Upcott. Unde ești?

— Stau în mașină. Tocmai m-am despărțit de Kea. Anomie a apărut?

— Nu. Cum a fost cu Kea?

— Foarte interesant. Ea crede că Anomie e Pez Pierce.

— Serios? De ce?

Strike îi relată motivele Keei.

— Presupun că e plauzibil, într-o anumită măsură, zise Robin. Ce ți-a spus despre Wally Cardew?

— Practic nimic. L-am lăsat la sfârșit, pentru că m-am gândit că ar putea-o face să plece. Așa a și fost.

— Hm, spuse Robin, mutându-și privirea de la joc la Gus, care continua să tasteze, imun datorită căștilor la discuțiile și clinchetele din jur. Dacă nu-și dorea ca lumea să știe că s-a culcat cu un simbol al extremei drepte, Kea ar fi trebuit să-și șteargă vechiul cont, nu-i așa? Sau poate că are mai multe conturi și nu se mai poate ocupa de toate?

— E o greșeală obișnuită, spuse Strike. Uită-te la prietenul nostru, Thurisaz. Ce face Gus?

— Tastează la laptop, spuse Robin, privind iar spre colțul încăperii. Din păcate, e într-un colț. Nu pot vedea ce are pe ecran.

În timp ce-l privea, Gus își întinse degetele lungi de la mâna stângă pe masă, părând să cânte distrat la o coardă invizibilă, după care fu din nou absorbit de ecran.

— E *posibil* să compună, spuse Robin, privindu-l pe Gus pe furiș prin lentilele ochelarilor.

— Cum mai e urticaria?

— Nu mult mai bine. Și zi cu Kea. Ți-a arătat acea conversație cu Anomie pe care noi bănuim că a avut-o prin mesaje directe?

— Nu, spuse Strike. A spus că nu mai e vizibilă, pentru că l-a blocat.

— Hm, făcu Robin iar. Crezi că spunea adevărul?

— Nu sunt sigur. A spus povestea foarte cursiv și nu dădea niciun semn evident că ar minți, deși în general aș zice că e o mare actriță... Susține că Josh a recunoscut că îi furaseră ideile, în timpul celei de-a doua perioade cât au fost împreună, dar nu sunt convins. Susține și că nu a jucat niciodată *Jocul lui Drek* și nici n-a încercat să intre, ceea ce e o abureală. Am reușit să fac o poză cu istoricul ei de internet în timp ce eram la ea acasă.

— Cum naiba?

— Își lăsase laptopul deschis pe canapea. Mama ei tocmai fugise după ea pe ușa din spate, așa că am riscat.

— Bine lucrat, spuse Robin impresionată.

— Fie a intrat în joc, fie a încercat să intre în dimineața asta.

— Uau, exclamă Robin. Dar nu poate fi Albacahartia, moderatoarea, nu-i așa? Numele de utilizator al Keei pe Twitter e adevarataAlbacahartia.

— Tu să-mi spui. Tu ai vorbit cu Albacahartia.

— Nu am interacționat direct prea mult, dar Vierme28 mi-a spus ceva interesant acum câteva seri. Se pare că Anomie poate să respingă userul celor care se înregistrează. Nimeni nu are voie să fie un personaj pur în *Jocul lui Drek* — adică, numele tău nu poate fi pur și simplu Inimioara sau Lordul Wyrdy-Grob și așa mai departe.

— Presupun că un user pur îți conferă un anume statut, spuse Strike, o marfă probabil prețioasă pentru Anomie.

— Exact — dar Albacahartia a avut voie să folosească acest nume fără alte adăugiri.

Căzură amândoi pe gânduri, până când Strike spuse:

— Dacă Kea e Anomie, atunci evident că tot ce mi-a spus despre faptul că Anomie a flirtat cu ea și că apoi a devenit agresiv sunt abureli. Dar dacă *nu* e Anomie, am mai aflat ceva despre el: nu e chiar atât de asexuat cum ți s-a părut ție.

— Nu, spuse Robin. Presupun că nu... Dar să zicem că Albacahartia e Kea... crezi că Anomie știe cine e ea în realitate și că de asta a lăsat-o să folosească numele? Când te înregistrezi, trebuie să-ți dai adresa de e-mail, deci există posibilitatea ca Anomie și poate și Morehouse să cunoască identitățile reale ale oamenilor.

Robin îl auzi pe Strike căscând.

— Scuze, m-am trezit devreme. Cred că mănânc ceva și o iau din loc.

— Înainte să închizi, spuse Robin repede, trebuie neapărat să ne gândim la costume, să știi.

— Costume?

— Pentru Comic Con. Dacă e să mergem.

— Ah, da. Bine, mă ocup de asta după ce ajung la birou.

După ce Strike închise, Robin jucă jocul timp de cinci minute, privind din când în când spre Gus Upcott, care nu făcea ceva mai interesant decât să ia cu mâna dintr-o farfurie cartofi prăjiți și, ocazional, să tasteze, absorbit de ecran sau de ce auzea în căști.

Apoi pe ecranul din fața lui Robin se deschise un canal privat.

<Albacahartia MOD invită pe LabuteleluiBuffy>

Albacahartia: salut

<LabuteleluiBuffy s-a alăturat canalului>

LabuteleluiBuffy: salut, care e treaba?

Albacahartia: Anomie vrea să știe dacă mergi la Comic Con

LabuteleluiBuffy: m-a întrebat deja asta

LabuteleluiBuffy: și Inimoasa m-a întrebat în dimineața asta

LabuteleluiBuffy: voi lucrați pe comision?

Albacahartia: lol nu

Albacahartia: moderatorii fac doar ce le ordonă șeful, ca de obicei

LabuteleluiBuffy: păi da, sper să vin

LabuteleluiBuffy: încă nu mi-am luat tricou

Albacahartia: super

Albacahartia: că vii vreau să spun

Albacahartia: și o să porți mască?

LabuteleluiBuffy: Anomie vorbea serios cu masca?

Albacahartia: absolut

Albacahartia: gen, nu cred că o să lase pe nimeni să reintre în joc dacă nu-și ascunde fața

LabuteleluiBuffy: uau bine

În jocul principal, Robin observă explozia obișnuită de entuziasm care însoțea întotdeauna sosirea lui Anomie. Îi văzu mantia fluturând la punctul de intrare în joc, apoi ridică privirea spre Gus Upcott. Tasta ca și până atunci, cu aceeași expresie pe chip. Robin le trimise SMS lui Nutley, Midge și Shah să-i anunțe că Anomie tocmai intrase în joc, apoi reveni la canalul privat, unde Albacahartia îi scrisese iar.

Albacahartia: pot să te întreb ceva?

LabuteleluiBuffy: da bineînțeles

Albacahartia: ai vorbit cu Anomie în seara alegerilor?

Albacahartia: pe un canal privat?

LabuteleluiBuffy: ăă, da cred că da

Albacahartia: cum era?

Robin ezită, gândindu-se.

LabuteleluiBuffy: ce vrei să spui?

Albacahartia: s-a purtat ciudat cu tine? Mi s-a părut că e beat sau ceva

Robin se opri, gândindu-se ce să spună. Adevărul ar fi putut să provoace confidențe din partea Albeicahartia. Pe de altă parte, Albacahartia putea să verifice, la cererea lui Anomie, dacă Robin sesizase mesajul trimis ei din greșeală.

LabuteleluiBuffy: nu prea îmi amintesc. Mi-a cerut să merg la Comic Con

LabuteleluiBuffy: se poate să fi fost beat, dar dacă era nu se vedea.

Albacahartia: doar atât ți-a spus? Despre Comic Con?

LabuteleluiBuffy: da, voia să merg acolo

LabuteleluiBuffy: dar a trebuit să mă duc să mă ocup de ceva în mijlocul discuției și când m-am întors canalul privat se închisese

LabuteleluiBuffy: deci e posibil ca el să mai fi spus ceva, dar dacă a spus mi-a scăpat

Albacahartia: a bine

LabuteleluiBuffy: de ce, ți-a spus ceva ciudat ție?

Albacahartia: nu neapărat ciudat mi s-a părut doar că e beat și nu l-am mai văzut niciodată așa

Albacahartia: e un maniac al controlului, nu mă așteptam să bea, știi?

LabuteleluiBuffy: lol da

LabuteleluiBuffy: ei presupun că și geniile au voie să se relaxeze puțin

Albacahartia: lol i-ar plăcea la nebunie să audă că l-ai făcut geniu

Albacahartia: hei, l-ai văzut cumva pe Morehouse pe aici în ultima vreme?

LabuteleluiBuffy: nu, nu l-am văzut deloc

În pauza care urmă, Robin ridică privirea spre Gus Upcott, care continua să tasteze. Se uită iar spre iPad. Anomie se mișcase din punctul de intrare în joc, dar nu vorbea, cel puțin nu în jocul public.

Albacahartia: am dat-o în bară

LabuteleluiBuffy: ce vrei să spui?

Albacahartia: am făcut ceva extrem de stupid

LabuteleluiBuffy: ?

Albacahartia: lui Morehouse

LabuteleluiBuffy: ce s-a întâmplat?

Albacahartia: am amintit un lucru la care făcuse cândva aluzie Demonl

Albacahartia: fără să vreau deloc să-l rănesc

Albacahartia: încercam să-i spun că pentru mine nu contează deloc

Albacahartia: dar când am spus asta el s-a delogat din joc și de atunci n-am mai putut vorbi cu el

Albacahartia: tot sper că o să apară la Comic Con ca să ne putem împăca

LabuteleluiBuffy: știi cine e Morehouse în realitate?

>

>

Albacahartia: da

Albacahartia: dar la naiba, nu-i spune asta

Albacahartia: el nu știe că eu știu

LabuteleluiBuffy: bineînțeles că nu-i spun

Albacahartia: la început m-a urmărit pe net

Albacahartia: așa că n-ar trebui să dea vina pe mine, dar e sensibil ca dracu

Albacahartia: pot să am încredere în tine, nu?

LabuteleluiBuffy: da, bineînțeles

Albacahartia: ascultă, dacă apare și eu nu sunt aici, vrei te rog să-i spui că îmi pare extrem de rău. Și că vreau foarte, foarte mult să vorbesc cu el.

LabuteleluiBuffy: sigur

Albacahartia: ha de ce-ți spun toate astea?

LabuteleluiBuffy: pentru că eram aici și simțeai nevoia să spui cuiva

Albacahartia: lol da

>

>

Albacahartia: crezi că te poți îndrăgosti de cineva cu care nu te-ai întâlnit niciodată?

Robin privi lung întrebarea. Își putea imagina că simți o atracție, o conexiune sau o dorință puternică de a cunoaște pe cineva mai bine după o întâlnire online, dar iubire? Iubire, aici în *Jocul lui Drek,* unde singurul lucru posibil era să tastezi aceste mesaje către o altă persoană, fără măcar o fotografie care să-ți alimenteze fantezia?

LabuteleluiBuffy: poate

Albacahartia: n-ai cunoscut niciodată pe cineva pe internet?

LabuteleluiBuffy: ba da

LabuteleluiBuffy: dar n-a funcționat. Ne-am despărțit

Albacahartia: îmi pare rău

LabuteleluiBuffy: nu e în regulă

Robin ridică iar privirea. Gus Upcott făcea semn după notă. Reveni la Albacahartia.

LabuteleluiBuffy: va trebui să plec, îmi pare rău

LabuteleluiBuffy: dar categoric îi zic lui Morehouse, dacă îl văd

Albacahartia: mersi xxx

<Albacahartia a părăsit canalul>

<LabuteleluiBuffy a părăsit canalul>

<Canalul privat a fost închis>

Anomie continua să plutească în joc, probabil vorbind pe unul sau mai multe canale private, dar altfel inactiv. Gus își scosese căștile, lăsându-le să-i atârne la gât, și acum își închidea laptopul. Robin ridică și ea mâna să ceară nota pentru cafea, cu un ochi la joc, pentru că, dacă Anomie spunea ceva în timp ce laptopul lui Gus era în geantă, putea să elimine încă un suspect. Însă Anomie rămase tăcut în timp ce Gus, evitând să o privească în ochi pe chelnerița tânără și drăguță, își achita nota. Peste câteva minute ieși din restaurant, cu Robin după el.

51

Ce lucru de minune
Ca o mare despărțire să urmeze unei mari apropieri —
Acum apropiați de ură, cândva printr-o puternică iubire.

Augusta Webster, *Medeea în Atena*

Perspectiva de a o lua pe Madeline de la lansarea de bijuterii, de a o duce să bea ceva tare și apoi de a se culca cu ea nu era lipsită de atractivitate, dar piciorul lui Strike era iritat după lunga deplasare cu mașina spre și dinspre King's Lynn și, exceptând situația în care ar fi ajuns direct în dormitorul lui Madeline, ar fi preferat foarte mult să meargă singur acasă. Dar acceptase acest aranjament de prea mult timp să mai dea înapoi acum, așa că băgă BMW-ul înapoi în garaj, se duse să mănânce un kebap cu cartofi prăjiți și își petrecu orele până la 9 străduindu-se să ignore o vagă presimțire de care nu reușea să scape că urma să se întâmple ceva rău.

Când ajunse în Bond Street, începuse să plouă și Strike se îndreptă, șchiopătând ușor, spre showroomul lui Madeline. În timp ce trecea pe lângă vitrinele întunecate și stropite de ploaie, în care imaginea lui mergea târșâit odată cu el, observă în față un grup de oameni adunați în fața unei vitrine luminate orbitor. Fotografii pozau două femei aflate sub o umbrelă mare. Judecând după lungimea picioarelor lor bine conturate, erau modele, fără îndoială purtând câteva bijuterii de-ale lui Madeline și pozând pe fundalul întunecat al străzii. Era evident că lansarea era încă în desfășurare, iar presa nici nu plecase.

Strike se adăposti rapid de ploaie într-un intrând și îi trimise un SMS lui Madeline.

Întârzii puțin. Caut un bar și ne întâlnim acolo?

Indiferent de ce-i răspundea Madeline, Strike avea de gând să rămână acolo până când presa se va împrăștia, iar râsetele celor adunați în stradă se vor potoli.

Simți un miros puternic de canabis. Se întoarse și își dădu seama că nu era singur în nișa întunecoasă: Henry, fiul lui Madeline, și un prieten stăteau acolo în tăcere, amândoi la costum și împărțind un joint.

Când văzu fața lui Strike, Henry lăsă jointul să cadă, șoptind „căcat". Prietenul lui, care habar nu avea cine e Strike, îl privi confuz, în mod evident încercând să-și dea seama dacă era mai bine să pretindă că nu știe de unde vine mirosul sau să recupereze cuiul care ardea mocnit acum la picioarele lui.

— E în regulă, îi spuse Strike lui Henry. Nu te spun.

Henry râse nervos.

Lui Strike îi trecu prin cap să-i ceară să-i întoarcă favoarea și să n-o informeze pe mama lui că, departe de a fi fost reținut, el pândea într-un intrând aflat la mai puțin de 100 de metri de petrecerea ei. Una peste alta, decise că asta ar însemna să pună o povară nedreaptă pe umerii adolescentului, așa că își văzu de țigara lui mai departe, ignorându-i pe cei doi băieți.

— Vrei și tu? întrebă prietenul lui Henry.

Luase de pe jos jointul și acum îl întinsese spre Strike, în mod evident părându-i-se că măcar atât putea să facă și el.

— Nu, mersi, spuse Strike. Încerc să mă las.

Prietenul râse și trase un fum lung.

— N-ar trebui să fii înăuntru? îl întrebă Henry pe Strike.

Arătă în direcția magazinului, în fața căruia modelele continuau să glumească și să râdă cu fotografii.

— Mama ta e încă ocupată, după câte se pare, spuse Strike. O las să termine înainte să mă bag și eu.

— Ah, spuse prietenul către Henry, căscând ochii. Stai puțin... el e *detectivul?*

Strike îl văzu cu coada ochiului pe Henry cum dă din cap.

— Căcat, spuse prietenul, alarmat.

— E în regulă, spuse Strike. Am plecat de la divizia antidrog acum mulți ani. Continuați.

O mașină cu șofer trase în fața magazinului lui Madeline. Una dintre fetele care râdeau se repezi în interiorul showroomului, după ce termină de făcut fotografii, probabil ca să-și scoată bijuteriile. Cealaltă continua de sub umbrelă să discute cu fotograful. În timp ce Strike și cei doi adolescenți priveau, fotograful atinse brațul fetei.

— Escaladare sexuală, spuse prietenul lui Henry, care făcuse un pas în față să vadă mai bine.

Henry râse.

— Ba da, spuse prietenul. Așa se face.

— Cine zice?

— Kosh.

— E vrăjeală.

— E știință, spuse prietenul, trăgând încă un fum lung din joint și întinzându-i-l lui Henry. Serios. Escaladare sexuală și minimalizare. Peste o clipă el o să-i spună că are picioare mari sau ceva.

— Pe dracu', zise Henry râzând.

— Ba da. Jocul pe timp de zi.

— E seară.

— Dar sunt pe stradă, nu într-un club sau ceva.

— Mănânci căcat.

— Ar trebui să-l citești pe Kosh. Uită-te...

Fotograful și modelul continuau să vorbească. O nouă explozie de râs pluti spre ei pe strada întunecată când modelul îl lovi în joacă pe fotograf peste brat. Vocea ei ajunse până la ei.

— Obraznicule!

— Minimalizare, zise triumfător prietenul lui Henry. Ți-am spus, ce dracu'.

Apoi își mijì ochii spre Strike.

— Nu e așa, spuse el cu vocea ușor neclară, că, dacă insulți o fată — gen, nu s-o insulți, dar s-o critici puțin —, o să se străduiască să-ți câștige iar aprobarea?

— N-aș fi așa de sigur, spuse Strike. Cine ți-a dat sfatul ăsta?

— Kosh, zise Henry.

— Prieten de-al vostru?

— Maestru al agățării, spuse Henry. American.

Modelul și fotograful continuau să vorbească și să râdă. Bărbatul îi atinse iar brațul.

Mobilul lui Strike sună. Convins că era Madeline, îl scoase din buzunar, dar numărul era ascuns. Răspunse.

— Strike.

Urmă o scurtă pauză. Apoi o voce gravă, hârșâită și distorsionată spuse:

— Uită-te la scrisoarea din coșciugul ei.

Timp de câteva secunde, Strike fu prea surprins să spună ceva.

— Cine e?

Auzea o respirație profundă.

— Citește scrisoarea, spuse vocea.

Convorbirea se întrerupse.

— Vezi? spuse prietenul lui Henry, continuând să privească spre fotograf și model. Escaladare sexuală. Acumulezi, gen, cât de mult le atingi. Funcționează — uite.

— Mănânci căcat, chicoti Henry, care acum reintrase în posesia jointului.

Strike își privi mobilul. Apelul nu fusese redirecționat de la birou. Apelantul anonim avea numărul lui direct. Îi trimise lui Robin un SMS.

Tocmai am primit un al doilea apel de la persoana care a spus s-o dezgropăm pe Ledwell. De data asta a zis „uită-te la scrisoarea din coșciugul ei".

Băgă telefonul înapoi în buzunar.

— Încerc acum jocul digital și funcționează, spunea prietenul lui Henry.

— Cum faci escaladarea asta online?

— Online faci altceva.

O altă femeie tocmai ieșise din magazinul lui Madeline, ducând ceea ce părea a fi o pungă de cadouri. Se opri și privi într-o parte și în alta pe stradă. Când se întoarse în direcția lui, Strike o recunoscu în lumina care se revărsa pe geam, din magazin: Charlotte. Se trase în spate în penumbră.

— ...spui chestii gen „dacă asta e poza ta reală, probabil ești sătulă de tipi care te bat la cap, așa că acum plec"...

Printre hohotele de râs ale lui Henry, se auzi țăcănitul tocurilor pe ciment. Iminenta întâlnire fusese aproape inevitabilă; Strike avu impresia că știuse asta de la bun început.

— Mi s-a *părut* mie că ești tu.

Charlotte părea amuzată. Stătea în fața lui într-o haină gri de mătase pe sub care se vedea o rochie neagră și strâmtă. Își lăsase părul liber și își completase ținuta cu o pereche de pantofi stiletto.

— Tocmai am văzut fața lui Mads când s-a uitat la telefon și m-am gândit că întâlnirea a fost contramandată. O să fie încântată că doar te ascunzi. V-ați certat?

Privea tăietura de pe fruntea lui Strike, pe care i-o făcuse cacaduul.

— Nu, spuse el.

Strivi chiștocul țigării cu călcâiul. Henry și prietenul lui se holbau la Charlotte într-o tăcere înfiorată. Strike n-avea cum să nu-i înțeleagă.

— Îmi dai și mie una? îl întrebă Charlotte pe Strike, privind în jos spre chiștocul strivit.

— Scuze, le-am terminat, minți Strike.

— E aproape gata, spuse Charlotte privind în spate spre lansare. Un imens succes. E foarte talentată prietena ta. Am cumpărat ăsta —, e fabulos, nu-i așa?

Întinse o mână subțire. Strike văzu pe degetul ei mijlociu ceva ce părea a fi un cuarț neșlefuit. Nu spuse nimic.

— Chiar mă întrebam pe unde sunteți voi, băieți, spuse Charlotte, netulburată de tăcerea lui Strike și privind peste umărul lui spre adolescenți. Presupun că era cam plictisitor pentru voi.

Prietenul lui Henry bâlbâi ceva. Continuând să zâmbească, Charlotte se întoarse din nou spre Strike.

— Ce mai face fiica lui Pru?

— Cine?

— Fiica lui Pru, dragul meu, spuse Charlotte. Nepoata ta.

Strike își dădu seama că persoana despre care era vorba era sora lui vitregă, Prudence.

— Habar n-am.

— N-ai știut? zise Charlotte, încetând să zâmbească. Ah, căcat. Probabil n-ar fi trebuit să-ți spun.

— Păi, dacă tot ai început, replică Strike, amintindu-și că Prudence vorbise de o urgență familială, ai putea să termini.

— Gaby mi-a spus.

Gaby era o altă soră vitregă a lui Strike. El abia o cunoștea, dar Gaby și Charlotte se mișcau în aceleași cercuri exclusiviste de ani întregi.

— Sylvie a căzut de pe un perete de cățărat, continuă Charlotte. Hamul nu era asigurat sau ceva.

— Ah, spuse Strike. N-am știut.

— Credeam că zilele astea tu și Prudence țineți legătura?

— E clar că Gaby vorbește mult.

— Nu te enerva, spuse Charlotte.

Strike simți o aromă de Shalimar, chiar și prin mirosul greu de canabis.

— N-am vrut să te supăr.

— Nu m-ai supărat.

Mașina care așteptase în fața magazinului lui Madeline se desprinse în sfârșit de trotuar, cu ambele top modele înăuntru. Fotograful dispăru

în întuneric. Ultimii câțiva întârziați ieșiră din magazin, dar se opriră în fața ușii, continuând să vorbească și să râdă.

— Henry? strigă o voce din mijlocul grupului.

— Căcat, spuse Henry.

El și prietenul lui se precipitară la chemarea mamei, abandonând jointul pe jos.

— Îmi cam face cu ochiul, spuse Charlotte privind în jos spre joint. Dar mai bine nu... Probabil că Jago a pus să fiu urmărită, cum am făcut și eu...

Se uită din nou în susul și în josul străzii în timp ce spunea asta, strângându-și mai bine haina subțire în jurul trupului.

— Am fost la McCabes, îi spuse ea lui Strike, privindu-l din nou în ochi. Au pus pe cineva să facă asta, dar până acum n-a aflat nimic. Jago e foarte atent. Pun pariu că tu ai fi obținut rezultate mai devreme.

— McCabes sunt buni, spuse Strike.

— Sper, zise Charlotte.

Strike ar fi vrut să plece, dar nu voia să se alăture grupului care continua să se agite în fața magazinului, făcând selfie-uri cu Madeline.

— Am vrut să merg la Pru pentru terapie, spuse Charlotte visător.

— *Poftim?* făcu Strike, luat prin surprindere, așa cum intenționase, de altfel, Charlotte.

— Se spune că e foarte bună. A ajutat-o mult pe o prietenă de-ale mele. Dar nu vrea să mă ia. Spune că ar fi conflict de interese.

— Dintre toți psihoterapeuții din Londra, ai vrut să mergi la sora mea?

— La momentul ăla nu aveam habar că voi doi țineți legătura.

— Dar tot era sora mea și la momentul ăla, dacă nu cumva toate astea s-au întâmplat într-un univers paralel.

— Pur și simplu, am auzit că e foarte bună, spuse Charlotte impasibilă. Tot cochetam cu ideea de a vorbi cu cineva a cărui familie era la fel de distrusă ca a mea. M-am plictisit de psihoterapeuți de clasă mijlocie și de ideile lor anoste de clasă mijlocie despre ce e normal.

Madeline îi conducea acum pe Henry și pe prietenul lui spre un taxi negru. Grupul de invitați se împrăștia, în sfârșit. Madeline rămase singură, privind spre Strike și Charlotte. Aceasta se uită spre Madeline, apoi se întoarse din nou, zâmbind, spre Strike.

— Ei, te las să o feliciți pe Mads.

Plecă prin ploaie, cu tocurile cui țăcănind pe trotuar și părul închis la culoare fluturând în urma ei.

52

Ca o porumbiță pereche mă gătesc,
Mă încarc toată cu mătase și bijuterii;
Lumea îmi laudă penele și nu vede
Că inima mea tânjește după iubire...

Christina Rossetti, *L.E.L.*

Madeline, care purta o rochie strâmtă din mătase mov, la care asortase un colier greu de ametiste și tocuri ametitoare, stătea nemișcată pe trotuar, cu brațele încrucișate. Avea jumătate din față în umbră, iar cealaltă jumătate — în lumina orbitoare care continua să se reverse pe geam, din magazin. În timp ce ieșea din intrândul întunecos și se îndrepta spre ea, Strike își dădu seama că erau pe punctul de a atinge acel prag important al fiecărei relații: prima ceartă aprinsă.

— Salut, spuse el. Arăți minunat. Cum a fost?

Madeline se întoarse fără un cuvânt și intră în magazin, trecând pe lângă un agent de pază la fel de mare ca Strike care stătea chiar lângă ușă.

Două tinere drăguțe despre care Strike presupuse că erau vânzătoare, ambele îmbrăcate în rochii negre, își luară hainele și priviră curioase spre el când intră. Trei angajați ai firmei de catering, îmbrăcați în sacouri albe, strângeau paharele de șampanie goale de pe măsuțe și de pe vitrine. Magazinul, pe care Strike nu îl mai vizitase până atunci, semăna cu interiorul tapițat al unei cutii de bijuterii. Pereții erau îmbrăcați în catifea bleumarin, din tavanul ca de baldachin se răsuceau frânghii aurite împodobite cu ciucuri, iar podeaua era acoperită de un covor persan.

— Arată..., începu el.

Dar Madeline își lua la revedere de la vânzătoare, apoi se duse după un chelner într-o cameră din spate, unde el o auzi spunându-i să ia paharele și să plece, să nu-și mai bată capul cu ștergerea vitrinelor — avea să le pună ea pe fete să facă asta a doua zi dimineața.

Pe niște socluri aurite se înălțau patru fotografii imense ale manechinelor folosite în campania publicitară. O negresă cu părul lung purta cercei cu diamante atât de lungi, că îi atingeau umerii goi; o roșcată privea printre degetele împodobite fiecare cu câte un inel cu safir; o blondă ținea o broșă cu rubine în dreptul unui ochi, ca pe un petic; iar Charlotte îl privea cu un zâmbet de *Mona Lisa* pe buzele-i roșii ca focul, purtând o zgardă groasă de aur incrustată cu smaralde nesłefuite.

Madeline reapăru, în urma angajaților firmei de catering, care cărau câte o cutie mare plină cu pahare murdare.

— Poți să pleci, Al, îi spuse ea bodyguardului. Încui eu și activez alarma.

— Ești sigură? întrebă el.

— Da, du-te, îi spuse Madeline scurt.

Izbi cu mâna într-un buton de lângă un birou greu de lemn aflat într-un colț. Peste vitrina magazinului începură să coboare automat obloanele de oțel.

Strike își dădea seama că Madeline băuse mult. Era congestionată la față, iar vocea îi era ușor neclară. Evită cu hotărâre privirea lui Strike până când chelnerii, angajații firmei de catering și agentul de pază plecară. Când rămaseră în sfârșit singuri, în spatele geamurilor acoperite, Madeline se întoarse către el.

— Știam că o să faci asta.

— Ce anume?

— N-ai putut să intri nici măcar câteva minute la sfârșit.

— Mai era un fotograf afară.

— Tu te-auzi ce spui?! zise Madeline cu un râs ascuțit. Cine te crezi? *Tatăl tău?*

— Adică?

— Dacă *Jonny Rockeby* ar fi apărut aici, da, presa s-ar fi luptat pe viață și pe moarte să obțină o poză cu el. Ce dracu'! Nu ești atât de celebru. Încearcă să-ți revii.

— Ideea e că eu nu *vreau* să fiu fotografiat, spuse Strike calm. Ți-am spus de mai multe ori. Nu vreau să fiu ușor de identificat.

— Și unde e paranoia ta nenorocită în legătură cu paparazzii când discuți cu Charlotte Campbell într-un gang întunecat? Mi-a spus în seara asta că Jago vrea să invoce numele tău la divorț...

— Ce drăguț din partea ei, spuse Strike, care, în ciuda eforturilor, începea să-și iasă din sărite.

— ...ceea ce ar fi fost plăcut să aud de la *tine,* în loc să aflu în fața a 20 și ceva de oameni la lansarea mea...

— Ce dracu', tu crezi că eu am vrut ca ea să facă asta?

— ...și a trebuit să mă prefac că știam despre asta — deci când te-ai despărțit *de fapt* de ea?

— Exact când ți-am spus, replică Strike. Acum aproape cinci ani...

— Și atunci de ce vrea să ți-o tragă Jago?

— Pentru că mă urăște din suflet.

— Charlotte spune că Jago v-a găsit SMS-urile.

— SMS-urile alea erau încercarea ei de a reaprinde relația. Eu nu le-am cerut.

— Tu *chiar* crezi că ești Jonny Rockeby, spuse Madeline cu un alt hohot de râs. Femeile ți se aruncă pur și simplu la picioare fără invitație, nu-i așa?

— Nu, tu ai fost prima.

Madeline apucă la nimereală o cutie de bijuterii goală și aruncă în el. Ținta ei era atât de proastă, că ar fi trecut pe lângă Strike și s-ar fi izbit de vitrină dacă el n-ar fi întins mâna s-o prindă. Madeline se apropie.

— Nu vrei să știe nimeni că ești cu mine!

— Nu mă interesează cine știe că sunt cu tine.

— Charlotte spune altceva!

— Când o să pricepi că nu poți avea încredere în nimic din ce spune Charlotte Campbell?

— I-ai spus dragei tale Robin că suntem împreună?

— Da.

— Înainte sau după ce i-a spus Charlotte? Pentru că ea zice că a părut destul de șocată când a aflat.

— Trezește-te, pentru numele lui Dumnezeu, Charlotte spune orice ca să provoace cel mai mult...

— Charlotte a spus că, dacă apari la lansarea mea, *sigur* vrei să dai o șansă relației noastre pentru că...

— Charlotte mănâncă rahat, Madeline, ce dracu'!

— ...le-ai închis gura tuturor iubitelor tale după ce...

— Ție nu ți-am închis gura!

— De ce te-ai ascuns trei case mai încolo și mi-ai spus că întârzii?

— Tocmai ți-am spus...

— Sperai s-o prinzi pe Charlotte la ieșire?

— Încearcă să te hotărăști cu care te înșel, cu Charlotte sau cu Rob...

— Poate cu amândouă — tatăl tău nu s-a limitat niciodată la o singură femeie...

— Dacă îl mai pomenești o singură dată pe tatăl meu, m-am cărat de-aici.

Se uitară furios unul la celălalt, de la un metru și jumătate distanță. Fotografia mare cu Charlotte purtând zgarda incrustată cu smaralde îi privea cu un zâmbet ușor pe buzele-i roșii ca focul.

— Am impresia că pentru tine contează mai mult ce crede Charlotte despre noi decât ce cred *eu,* spuse Strike. De asta trebuia să vin să te iau de aici? Ca să-i dovedești lui Charlotte că mă ai la degetul mic?

— Nu mi-ai spus niciodată că te-ai culcat cu Ciara Porter!

— *Ce?* zise Strike descumpănit.

— Ai auzit ce-am spus!

— De ce dracu' ți-aș fi spus? A fost o aventură de-o noapte!

— Sau că ai fost cu Elin Toft!

— Dumnezeule mare, eu ți-am cerut o listă cu toți...?

— Sunt amândouă *cunoscute* de-ale mele!

Strike simți că mobilul îi vibrează în buzunar și bagă mâna după el.

— Sper că nu răspunzi, fir-ar al dracu'! strigă Madeline în timp ce el privea în jos spre SMS-ul de la Robin.

Cum era vocea?

Strike începu să tasteze un răspuns.

— Ai *auzit* ce-am spus?

— Da, am auzit, zise el rece, continuând să tasteze.

La fel ca data trecută. Darth Vader. Cred că e o app de schimbare a vocii

Își bagă mobilul înapoi în buzunar și ridică privirea spre Madeline, care acum respira greu, cu o grimasă de furie pe față.

— Ce spuneai? întrebă Strike.

— *Spuneam* că am crezut că Charlotte a fost o anom...

Beată, Madeline bâlbâi cuvântul.

— ...malalie. Valentine a spus că ai cunoscut-o la facultate — eu am crezut că nu te interesează banii, celebritatea și așa mai departe, apoi aflu că ți-ai croit drum printre jumătate dintre femeile celebre din Londra!

— Și cum se împacă faptul că fut vedete cu nemulțumirea ta că nu vreau să fiu fotografiat cu tine?

— Poate că așa ți-e mai ușor să mai păcălești o femeie bogată, să o faci să creadă că o placi pentru ea!

Strike se întoarse și porni spre ușă.

— Cormoran!

Dar el deschisese deja cu o smucitură ușa grea și pornise prin ploaie.

— *Cormoran!* țipă Madeline.

Telefonul lui vibră iar în buzunar. Strike îl scoase și citi noul SMS de la Robin. Stropii de ploaie împroșcau ecranul. O auzea pe Madeline cum fuge după el pe tocurile cui, însoțită de ceea ce părea să fie clinchetul unui mănunchi greu de chei.

E posibil să fie un trol oarecare?
Câți oameni știu că în coșciug au fost niște scrisori?

Strike tastă răspunsul în timp ce mergea:

Exact

Peste câteva secunde sosi un nou SMS de la Robin.

Tocmai am auzit ceva interesant în joc,
dacă acum e un moment bun să vorbim.
Dacă nu, poate să mai aștepte

Tocmai tastase **e un moment bun** când auzi un țipăt, un bufnet și un clinchet metalic în spatele lui. Se întoarse: Madeline alunecase și căzuse, cheile magazinului îi zburaseră din mână și rămăsese întinsă cu fața în jos pe trotuar.

— Dă-o *naibii,* murmură Strike.

Șchiopătă înapoi spre ea. Madeline încerca să se ridice, dar nu prea reușea pentru că unul dintre tocuri i se rupsese. Se prinse plângând de mâna lui și îl lăsă să o tragă în sus. Unul dintre genunchi îi sângera.

— Vino aici, spuse Strike, ajutând-o să se bage sub un alt intrând acoperit, înainte de a se duce să-i recupereze cheile. Ai lăsat ușa descuiată?

Madeline dădu din cap, continuând să plângă.

— Corm, îmi pare rău... îmi pare rău... n-am vrut să spun nimic din toate astea...

— Hai să mergem să încuiem naibii ușa până nu rămâi fără toată marfa.

— Stai...

Madeline se sprijini de brațul lui și își scoase pantofii. Continuând să plângă, desculță și acum considerabil mai scundă, îl lăsă să o conducă

înapoi spre magazin, oprindu-se doar să-și îndese pantofii mov cu tocuri cui într-un coș de gunoi.

— Corm, îmi pare rău... a fost atât de stresant și... n-am vrut să spun asta, sincer...

Ajunși înapoi în magazinul bleumarin ca de pluș, Madeline se prăbuși pe un fotoliu, își acoperi fața cu mâinile și plânse. Strike oftă greoi și puse cheile pe o vitrină plină de pandantive sclipitoare.

— Când am luat eu un penny de la tine? o întrebă, privind în jos spre ea. Când nu mi-am achitat partea?

— Niciodată... niciodată... nu știu de ce am spus asta... tot ce a spus Charlotte... din SMS-uri am descoperit că Jim mă înșela... îi cumpăra ei cadouri din banii mei și... îmi pare rău, chiar îmi pare rău...

Madeline ridică privirea spre el. Arăta bine chiar și cu părul care începuse să i se încrețească și cu rimelul întins.

— Cred că ar fi bine să-ți cureți genunchiul.

Madeline se ridică din fotoliu și își aruncă brațele în jurul lui. După câteva clipe, Strike făcu la fel, sărutând-o pe părul umed.

— Îmi pare rău, repetă ea la pieptul lui.

— Eu nu sunt Jim.

— Șt-știu, suspină ea. *Știu* asta. N-ar fi trebuit să beau atât de multă șampanie.

— Ce n-ar trebui să faci e s-o asculți pe nenorocita aia de Charlotte Campbell, spuse Strike energic.

— N-o s-o mai ascult... Știu că n-ar fi trebuit...

Strike se desprinse blând și privi în jos spre ea.

— Du-te și spală-ți genunchiul. Trebuie să o sun pe Robin legat de muncă. Asta nu înseamnă că mi-o trag cu ea.

— Ș-știu, repetă Madeline pe jumătate râzând, pe jumătate plângând.

— Bine atunci. O să stau aici lângă ușă, încercând să arăt ca bodyguardul tău.

Madeline porni spre baia din spatele magazinului, încă trăgându-și nasul. Strike se duse la ușă și se postă drept în fața ei, unde putea fi văzut de trecători, apoi o sună pe Robin.

— Salut, spuse ea. Nu era grabă.

— E în regulă. Zi.

— Vierme28 — adică Zoe — tocmai mi-a spus că s-a certat aseară cu Yasmin Weatherhead — știi, Inimoasa — pe canalul moderatorilor. Yasmin a spus ceva în sensul că „nu putea să-i înjunghie un fan, pentru că un fan nu l-ar fi atacat pe Josh". Zoe s-a înfuriat și a întrebat-o dacă

nu cumva vrea să spună că Edie a primit ce-a meritat. În orice caz, Zoe mi-o făcea varză pe Yasmin și i-a scăpat că ea crede că Yasmin și Anomie au împreună un fel de combinație secundară. Una prin care fac bani.

— Serios?

— Se pare că în dimineața asta el i-a spus lui Yasmin pe canalul moderatorilor că așteaptă să afle care o să fie procentul lui. Yasmin n-a răspuns de față cu ceilalți moderatori, dar Zoe crede că probabil s-au dus să discute pe un canal privat.

Madeline ieși din camera din spate, cu fața curată. Îi aruncă lui Strike un zâmbet slab, apoi începu să treacă de la o vitrină la alta, verificând să fie toate încuiate.

— Foarte interesant, spuse Strike. Asta înseamnă că e posibil ca Morehouse să nu fie, până la urmă, singurul care știe cine e Anomie.

— Nu-i așa? Mă întreb dacă există vreo modalitate prin care am putea s-o abordăm pe Yasmin, la fel cum l-am abordat pe Tim Ashcroft.

— Ca jurnaliști?

— Exact. Pretindem că scriem un articol despre *Inimă neagră ca noaptea*. „I-ai cunoscut încă de la început" etc.

— E, cu siguranță, o idee, spuse Strike. Eu va trebui să închid, dar hai să discutăm mâine despre asta.

— Super, spuse Robin. Vorbim atunci.

Robin închise. Strike se întoarse spre Madeline, care acum își lua haina.

— O să avem nevoie de un taxi, spuse el privindu-i picioarele desculțe.

— Îmi pare rău, șopti ea din nou.

— Te-am iertat, spuse Strike, forțându-se să zâmbească.

În timp ce Madeline își scotea mobilul să cheme un taxi, Strike se strecură afară să fumeze o țigară. Seara aceasta îi trezise o mulțime de amintiri din perioada petrecută cu Charlotte; țipete și obiecte aruncate, izbucniri de gelozie irațională și acuzații de vicii cu care ea era familiarizată din propria-i familie. Diferența fusese că, în ciuda tuturor acestor lucruri, el o iubise pe Charlotte. Fără iubire, un astfel de comportament nu-l atrăgea în niciun fel. Poaia continua să cadă și el fumă, simțind durerea din picior și dorindu-și să se afle la sute de kilometri distanță de Bond Street.

53

Dulce e mlaștina cu secretele ei,
Până când dăm de un șarpe...

Emily Dickinson, *XIX: Un șarpe*

Chaturi din joc între patru moderatori ai *Jocului lui Drek*

<Un nou canal privat a fost deschis>

<20 mai 2015 17:38>

<Anomie invită pe Morehouse>

Anomie: ne-a fost dor de tine, bua

>

<Morehouse s-a alăturat canalului>

Morehouse: zău

Anomie: da

Anomie: Albacahartia a fost aici 24/7, întreba oamenii dacă nu te-au văzut

<Un nou canal privat a fost deschis>

<20 mai 2015 17:40>

<Albacahartia invită pe Morehouse>

Albacahartia: omg ești aici

>

>

>

>

Morehouse: m-am întors să văd dacă Lord-Drek și VilePechora au dispărut, dar văd că nu

Anomie: nu

Anomie: dar o să dispară până la sfârșitul Comic Con-ului

Morehouse: banează-i acum, fir-ar al dracu

Anomie: am un plan bine?

Morehouse: cum a fost planul de a-i „cerceta"?

Anomie: jur că o să dispară curând. La asta lucrez acum

Morehouse: cred că încerci doar să tragi de timp

Morehouse: pentru că sunt „buni moderatori" și „au făcut-o doar pentru lol-uri"

Anomie: nu e adevărat

>

Anomie: ai avut dreptate, bine?

Anomie: sunt naziști, fir-ar al dracu

Morehouse: și cum ai avut revelația asta, mai exact?

>

Albacahartia: Mouse, te rog vorbește cu mine

>

Albacahartia: te rog

>

>

>

>

>

>

<Morehouse s-a alăturat canalului>

Morehouse: salut

>

Albacahartia: Mouse, vreau să-mi cer scuze. N-am dormit, nu mă gândesc decât la asta. Îmi pare foarte, foarte rău, n-ar fi trebuit să spun asta

Morehouse: e în regulă

Albacahartia: nu e

Morehouse: eram doar nervos pe Demon1 că a dat din gura aia mare a ei

>

Albacahartia: stai puțin, ce?

Albacahartia: Demon1 e fată?

<Un nou canal privat a fost deschis>

<14 mai 2015 17:42>

Anomie: m-am răzgândit, atâta tot

Morehouse: o întoarcere cu 180 de grade care a coincis, uimitor, cu faptul că ți-am cerut să alegi între mine și ei

Anomie: și ce dacă? obții ce-ai vrut, nu?

>

Morehouse: tu tot nu pricepi, nu-i așa?

>

Morehouse: pare să te lase complet indiferent faptul că sunt fasciști

>

>

Anomie: și cică ești om de știință. Ai dovezi?

>

>

>

>

>

Anomie: lasă-mă să ghicesc, vorbești cu Albacahartia pe alt canal

Morehouse: da. Îi place să se dea tip pe net

>

>

>

Morehouse: ce mai face mama ta?

Albacahartia: nu prea bine

Albacahartia: a început să-i cadă părul

Morehouse: căcat

Albacahartia: da

>

Albacahartia: dar măcar să funcționeze

Morehouse: da

>

Albacahartia: mă bucur atât de mult să vorbesc iar cu tine

Albacahartia: mi-a fost foarte dor de tine

>

Morehouse: și mie mi-a fost dor de tine

Albacahartia: deci suntem în regulă?

>

>

Morehouse: da, suntem în regulă x

<Demon1 invită pe Morehouse>

Demon1: vreau să vorbesc cu tine

>

>

>

<Morehouse s-a alăturat canalului>

Demon1: eu NU i-am spus lui Albacahartia că ai dizabilități, bine

Demon1: dacă a auzit asta de la cineva a auzit de la Anomie nu de la mine

Demon1: așa că verifică înainte să-mi mai trimiți e-mailuri din astea

Morehouse: ok cum spui tu

Demon1: „cum spun eu"?

Morehouse: ești sigură că îți amintești întotdeauna ce le-ai spus oamenilor?

Demon1: du-te dracu

Demon1: știu la ce faci aluzie

>

Morehouse: știu cum ești cu jumate de sticlă de votcă în tine

Demon1: dispari

Morehouse: și ce dacă? Care e problema ta cu mine și Albacahartia?

Anomie: nicio problemă, bua

Morehouse: cred că îți place de ea și ție

Anomie: cum ar funcționa asta, bua?

Morehouse: știi cine e. De la înregistrare.

Anomie: crezi că mă excită adresele de e-mail?

Morehouse: poate e-mailul conține numele ei real și ai căutat-o

Anomie: ei te înșeli. Mă doare în cur cine e

Anomie: dacă vrei să începi ceva cu ea, n-ai decât

>

Morehouse: și regula 14?

Anomie: dă-o dracu de regulă, ești cocreator, fă ce vrei

Morehouse: da, păi, nu pot să fac ce vreau

Morehouse: nu cu ea, cel puțin

>

Anomie: de ce?

Albacahartia: atunci, auzi, mergi la Comic Con?

>

>

Albacahartia: alo?

>

Morehouse: nu pot să merg la Comic Con

>

Morehouse: dar tu poți să mergi cu iubitul tău.

>

Albacahartia: ce?

>

Morehouse: cu iubitul tău

>

>

>

>

Morehouse: tricou fără mâneci, musculos, blond

>

Albacahartia: deci nu te mai prefaci că nu știi cine sunt

>

>

Demon1: eu nu i-am spus niciodată că ai dizabilități

Morehouse: poate nu explicit

>

Demon1: bun, atunci ce am spus?

>

>

>

>

>

>

>

>

>

Morehouse: probabil ai făcut una dintre glumele tale amuzante cu scaune cu rotile

Demon1: asta a fost acum mai mult de un an și ți-am spus cam de un milion de ori că mi pare rău ce dracu

>

>

>

>

>

Anomie: e clar că e moartă după tine

>

Morehouse: știi de ce

>

>

>

>

>

>

>

>

Anomie: bua?

>

>

>

>

>

>

>

Morehouse: ce vrei?

>

Anomie: dacă îi dau afară pe LordDrek&Vile rămâi, nu?

Morehouse: fir-ar al dracu, nu ești deloc atent la ce-ți spun. Ce mă deranjează e că pe tine pare să te doară în cur cine sunt sau ce ar fi putut să facă

>

>

Albacahartia: chestia aia nici n-ar fi început dacă ai fi fost de acord să ne întâlnim sau dacă măcar mi-ai fi trimis o poză

Albacahartia: eram băută într-o seară și el era acolo

Albacahartia: nu sună prea frumos, dar e adevărat

Morehouse: pari destul de mulțumită de asta pe pagina ta de Instagram

Albacahartia: păi poate speram că o să vezi și o să fii gelos

Albacahartia: toată chestia asta a fost atât de unilaterală. Eu trimit poze, tu nu. Eu vreau să ne întâlnim, tu nu.

Albacahartia: ce avem noi e mai frumos de atât

>

>

>

Albacahartia: dar de unde știu eu că nu păcălești încă 100 de fete?

>

>

Morehouse: ai făcut singurul lucru pe care ți-am cerut să nu-l faci

Morehouse: căcat, eu am încercat să te ajut

Demon1: nu mă lua de sus

Morehouse: nu te iau de sus, măcar o dată te tratez ca pe un adult

Demon1: ce vrei să spui „măcar o dată"?

Demon1: uite, ai fost foarte drăguț cu mine când aveam problemele alea și n-am vrut deloc să te rănesc sau jignesc

Demon1: știu că te-am supărat și am încercat totul ca să-mi cer scuze dar când cineva îți ignoră toate e-mailurile și nu vrea să vorbească nici aici e greu să te revanșezi

Demon1: dar eu nu am spus niciodată nimănui că ai dizabilități, nimănui

Demon1: de ce aș face asta?

>

>

>

>

>

Anomie: ți-am spus deja că nu aveau cum s-o omoare pe Ledwell

>

Morehouse: cum poți să fii atât de sigur?

Anomie: pentru că eu am omorât-o, evident

Morehouse: ce naiba e în neregulă cu tine?

Morehouse: mai am puțin și te cred, știi?

Morehouse: Spui asta întruna în joc

Morehouse: Ce faci dacă cineva te ia în serios și sună la poliție?

Anomie: glumesc, ce dracu

Anomie: înainte ne distram împreună

Morehouse: da așa e

Morehouse: dar acum câteva zile i-am spus lui Albacahartia că parcă nu te mai recunosc, sincer

Morehouse: Ledwell e moartă, Blay e tot în spital și pe tine pare să te doară în cur

Morehouse: pentru tine e o glumă

>

>

Morehouse: nu fac asta

Morehouse: uite ce e, m-am gândit mult cât n-am intrat în joc

>

>

>

Albacahartia: Mouse, te rog nu spune că pleci

Albacahartia: te rog

>

Albacahartia: bun ei dacă pleci atunci nu mai am nimic de pierdut nu-i așa?

>

>

Morehouse: ?

>

>

Albacahartia: știu exact cine ești, V****.

Albacahartia: și să nu îndrăznești să faci scandal, dat fiind că te-ai apucat să afli cine sunt eu

Albacahartia: Chiar mă urmărești pe Twitter ca tine însuți

Albacahartia: și, ca să știi, acum că știu cine ești mi se pare că ești încă și mai incredibil ca înainte

>

>

>

>

>

Morehouse: poate ca să agiți apele între mine și Albacahartia?

Demon1: asta e o minciună absolută

Demon1: eu nu te-am vrut niciodată ca iubit, dacă asta vrei să sugerezi.

Demon1: am crezut doar că suntem prieteni

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

Morehouse: am fost prietenul tău

Anomie: și ce dacă îmi place umorul negru, dă-mă în judecată

>

>

>

>

Anomie: vrei să spun că e o tragedie, bineînțeles că e o tragedie

Anomie: dar lumea știe că o uram pe Ledwell, așa că n-o să fac pe ipocritul

>

Morehouse: măcar dă dovadă de puțin bun simț ce naiba

>

>

>

>

>

>

>

Anomie: bine, o să dau dovadă de puțin bun simț, îi dau afară pe LordDrek și Vile, tu i-o tragi lui Albacahartia după pofta inimii și jocul merge mai departe, bine?

>

>

>

Albacahartia: azi i-am spus lui LabuteleluiBuffy că te iubesc

Albacahartia: poți s-o întrebi dacă nu mă crezi

>

>

>

Morehouse: tu vorbești serios?

>

Albacahartia: în ce privință?

Albacahartia: căcat, niciun tip nu m-a făcut să plâng la fel de mult ca tine, Muci peste tot.

Morehouse: crezi că știi cine sunt?

Albacahartia: în mijlocul pozei, tricou verde, ochelari, scaun cu rotile, zâmbet extraordinar, dantură excelentă

>

>

>

>

Morehouse: și i-ai spus lui LabuteleluiBuffy că mă iubești?

Morehouse: dar mi-ai trădat încrederea

Morehouse: aveam motive foarte bune să nu vreau ca lumea să știe că am cocreat acest joc

Morehouse: așa că nu asta voiam, ca o adolescentă beată de 16 ani să arunce aluzii peste tot, crezând că e amuzantă/inteligentă

Demon1: am spus că-mi pare rău, ce altceva pot să fac

Morehouse: nimic

<Demon1 a părăsit canalul>

<Morehouse a părăsit canalul>

<Canalul privat a fost închis>

>

>

>

>

>

>

Anomie: Morehouse?

>

Morehouse: ce?

>

Anomie: dacă fac toate astea, rămâi?

>

>

>

>

>

>

Morehouse: o să mă gândesc

>

Anomie: căcat, nu-mi fă vreun favor

>

>

>

>

Anomie: mai ești aici?

Albacahartia: am întrebat-o dacă ea crede că te poți îndrăgosti de cineva cu care nu te-ai întâlnit niciodată

Albacahartia: pentru că cred că m-am îndrăgostit de tine

>

Albacahartia: nu trebuie să ți se pară că trebuie s-o spui și tu sau ceva

Morehouse: lol

Morehouse: păi

Morehouse: ba da

Albacahartia: serios?

Morehouse: da

Albacahartia: <3 <3 <3 <3 <3 <3 <3 <3

Albacahartia: deci, dacă mutăm discuția asta pe Twitter pot să-ți trimit telefonul meu, nu

Morehouse: nu, nu vreau să vorbim la telefon

Morehouse: nu prima oară când vorbim

>

>

>

>

>

>

Morehouse: spune-mi un lucru

Morehouse: când crezi tu că o să se termine jocul?

>

Anomie: adică?

>

>

Morehouse: păi nu poate să continue la nesfârșit, nu?

>

Anomie: de ce nu?

>

>

>

>

>

Morehouse: pentru că oamenii se maturizează, ce dracu. Se plictisesc.

Anomie: de asta trebuie să îmbunătățim jocul încontinuu

>

>

Albacahartia: ai probleme cu vorbirea sau ceva?

Morehouse: da

Albacahartia: nu poate fi așa de rău

Albacahartia: săptămâna trecută ai vorbit la telefon cu Anomie

Morehouse: aia a fost o urgență

Morehouse: dar el mă înțelege pentru că am vorbit mult pe Facetime când am creat jocul

Albacahartia: atunci să vorbim pe Facetime

Morehouse: uite, mi-e greu să fac asta

Albacahartia: înțeleg

Morehouse: nu înțelegi, n-ai cum, când arăți așa cum arăți tu

Morehouse: poza pe care ai văzut-o nu spune întreaga poveste

Albacahartia: ce, aia e dublura ta?

Morehouse: lol

Morehouse: nu

Morehouse: dar nu se vede cum vorbesc sau cum mă mișc eu

>

Morehouse: nu poate să dureze la nesfârșit

Anomie: o să dureze atât cât vreau eu să dureze

>

>

Anomie: acum noi suntem la conducere, noi facem regulile

Morehouse: ce reguli?

Anomie: noi deținem puterea. Ne putem asigura că INN va rămâne cum vrem noi

Morehouse: tu îți dai seama că vorbești ca un megaloman

Anomie: voința de putere pune lumea în mișcare

Morehouse: credeam că iubirea

Anomie: iubirea e pentru pămpălăi

Albacahartia: la naiba, nu-mi pasă

>

Morehouse: ușor de spus

Albacahartia: atunci nu ne putem întâlni și nu putem vorbi niciodată în viața reală?

>

>

>

>

Morehouse: te duci la Comic Con pe 24?

>

Albacahartia: da, dacă mergi și tu

Morehouse: o să încerc

>

Albacahartia: <3 <3 <3 <3 <3 <3 <3 <3

Albacahartia: te iubesc

Morehouse: și eu

54

...mulțimi de măști la rând;
Măști încețoșate, fără carne și oase, înconjoară acolo,
Globuri și stâlpi tremurând...

Christina Rossetti, *Lumea unui făuritor de castele*

A doua zi dimineață după lansarea lui Madeline, Strike și Robin se întâlniră la birou, unde convenira că, dacă tot își bătuseră capul să creeze un site și un cont de Twitter pentru jurnalista Venetia Hall, ar fi irosit o ocazie dacă nu ar fi apelat la ea din nou, pentru a o aborda pe Yasmin Weatherhead. Prin urmare, Robin modifică biografia contului de Twitter al Venetiei pentru a scoate în evidență realizările de jurnalistă ale acesteia și petrecu trei ore scriind câteva articole despre *Inimă neagră ca noaptea* pentru Medium.com în numele Venetiei.

— Sunt groaznice, îi spuse ea lui Strike la telefon mai târziu.

Strike trebuise să se ducă în Sloane Square, unde îl supraveghea pe Degete, care lua din nou prânzul la The Botanist.

— Le-am încropit dintr-o grămadă de alte articole.

— Pe Medium nu poate să scrie oricine?

— Ba da, dar Venetia ar trebui să fie o jurnalistă adevărată.

— Ei, cu puțin noroc, standardele literare ale lui Yasmin nu sunt atât de înalte.

Că era așa sau nu, Yasmin Weatherhead se dovedi la fel de nerăbdătoare ca Tim Ashcroft să vorbească cu Venetia Hall. După doar 24 de ore, Robin primi un răspuns promițător la e-mailul ei.

Bună, Venetia,

A fost un mic șoc să primesc e-mailul tău! Da, eu sunt acea Yasmin Weatherhead care a lucrat pentru Josh și Edie. Cum îți

poți imagina, sunt încă șocată de ce s-a întâmplat. Cred că toți fanii sunt zguduiți. A fost îngrozitor. Cu toții ne rugăm ca Josh să-și revină complet.

Da, sunt încă o mare fană a *Inimii negre ca noaptea* și, de fapt, în prezent scriu o carte despre desen și despre fani! Nu știu dacă știi de *Jocul lui Drek*, locul în care mulți fani se strâng ca să discute despre desen și despre întreaga franciză? Cartea mea acoperă și jocul, și rolul central pe care a ajuns să-l aibă în păstrarea entuziasmului pentru *Inimă neagră ca noaptea*.

Așa că da, m-aș bucura să vorbesc cu tine! Când ai vrea? După cum e clar că știi, în prezent lucrez pentru Lola June Cosmetics, dar pot seara și în orice weekend în afară de următorul, pentru că o să fiu la Comic Con, ca toți fanii!

Cele bune,
Yasmin

— De ce să n-o rog să ne vedem *la* Comic Con? îl întrebă Robin pe Strike la telefon, după ce îi trimisese e-mailul lui Yasmin.

— Doi iepuri dintr-o lovitură, spuse Strike, care acum îl urmărea pe Preston Pierce pe Swain's Lane din Highgate. Bună idee.

— Ți-a sosit costumul, apropo, îi spuse Robin. Când am spus că ai fi un Darth Vader minunat, nu m-am gândit că tu chiar o să...

— Nu mi-a venit nicio altă idee, spuse Strike. Sper doar că e suficient de lung.

— Îmi place că ți-ai luat și sabie laser, zise Robin. Culoare corectă și așa mai departe.

— Comic Con e *exact* locul în care s-ar prinde că sunt dubios din cauză că sabia mea e verde, spuse Strike, făcând-o pe Robin să râdă.

Îi răspunse lui Yasmin, spunându-i că era entuziasmată să audă despre cartea ei și fascinată de *Jocul lui Drek* și întrebând-o dacă n-ar vrea să se întâlnească la Comic Con, ceea ce ar crea un context minunat pentru articolul ei despre *Inimă neagră ca noaptea*. Îi oferi și numărul mobilului temporar pe care îl folosise pentru a-l aborda pe Tim.

Trecură mai multe ore fără nicio veste de la Yasmin, dar între timp pe canalul moderatorilor se întâmplau lucruri interesante care îi fură raportate lui LabuteleluiBuffy de mereu săritoarea Vierme28.

Vierme28: Inimoasa tocmai i — a spus lui Anomie că până la urmă nu poate să meargă la comiccon

LabuteleluiBuffy: omg după ce i-a hărțuit pe toți să meargă!

Vierme28: da știu . Anomie e foarte nervos pe ea .

Robin bănui că Yasmin renunțase să se mai alăture grupului mascat „Păstrați Jocul" ca să se poată întâlni cu Venetia Hall și să-și promoveze cartea, fără mască. Și într-adevăr, peste jumătate de oră sosi un al doilea e-mail de la Yasmin.

Bună, Venetia,

Da, ar fi minunat! Aveam de gând să fiu acolo sâmbătă, dacă îți convine?

Robin răspunse că îi convenea de minune și aranjară să se întâlnească la ora 11, în interiorul ExCeL, chiar în dreptul intrării principale.

— Ceea ce ar putea să însemne că ea și Anomie nu s-au întâlnit niciodată, deci el n-o va recunoaște sau mizează pe faptul că-l poate evita într-un loc atât de mare, îi spuse Robin lui Strike la telefon în seara aceea.

— Sau, zise Strike, Yasmin știe că Anomie n-o să fie acolo.

— *Trebuie* să meargă: de săptămâni întregi se străduiește să-i convingă pe toți să meargă.

— Afacerea pe care o au împreună pare să fie cartea asta, nu-i așa?

— Asta trebuie să fie, spuse Robin. Anomie ar putea să furnizeze detalii din interior în schimbul unui procent.

— Cred că o să fie un interviu foarte interesant.

— Înainte să închizi, spuse Robin repede, pentru că din tonul lui deducea că e pe punctul de a face asta, mă gândeam: ar trebui să mergem la Comic Con cu trenul, nu cu mașina.

Pauza care urmă nu fu deloc o surpriză pentru Robin.

— Vrei să mă urc în tren îmbrăcat în Darth Vader?

— Știu cum ți se pare, dar din ce spune Vierme28, grupul de la *Jocul lui Drek* o să călătorească toți cu transportul în comun. Sunt tineri — mă îndoiesc că au mașini. Știu că Demon1 ia autobuzul. Dacă avem la noi ceva să ne putem schimba înfățișarea — mă rog, tu n-ai nevoie, e suficient să-ți scoți costumul —, putem fi foarte flexibili dacă va fi nevoie să ne ținem după unul sau mai mulți posibili Anomie.

Îl auzi pe Strike cum oftează.

— Da, bine. Dar va trebui să mă ajuți să urc și să cobor scările rulante, pentru că tocmai am probat masca aia nenorocită și nu-mi văd picioarele cu ea.

Așa că în dimineața Comic Con-ului, Strike și Robin se întâlniră devreme la birou. Ea se transformase în Venetia Hall, punându-și iar peruca de un blond-cenușiu, lentilele de contact gri-deschis și ochelarii cu rame pătrate, în timp ce Strike își luase costumul de Darth Vader, care îi era într-adevăr prea scurt.

— Ar fi trebuit să mai coși o bucată de stofă, spuse Robin uitându-se la picioarele lui, din care se vedeau aproape zece centimetri de pantalon.

— Merge, spuse el în timp ce băga baterii în mânerul sabiei laser. Nu e ca și cum m-aș duce la vreo audiție, ce naiba.

Înfățișarea lui provocă deopotrivă interes și amuzament pe stradă, așa că, oricât de cald i-ar fi fost cu masca și oricât ar fi transpirat, Strike era recunoscător că nu i se vedea fața. Însă când urcară în Docklands Light Railway dădură în vagon peste o mână de oameni costumați, inclusiv două adolescente îmbrăcate amândouă în Harley Quinn, o femeie în costumul lui Poison Ivy, împreună cu partenerul ei Batman, și un grup de tineri dintre care unul era la pieptul gol pe sub mantie și purta un coif spartan. Nemaifiind persoana cu cel mai excentric aspect din tren, Strike se simți ceva mai relaxat.

La următoarea stație văzură prima mască gri-închis de Drek, cu imensul cioc de doctor al ciumei și cu capul chel. Deopotrivă fantastică și sinistră, masca era făcută dintr-un latex cu o textură care imita tulburător de realist pielea, desăvârșită de negi și pori. Masca acoperea în întregime capul și gâtul purtătorului, ai cărui ochi clipeau prin găurile prevăzute special. Restul costumului consta într-o mantie neagră care acoperea hainele purtate pe dedesubt.

Robin stătea vizavi de Strike, uitându-se în tăcere la ceva pe telefonul ei. Strike presupuse că se logase în joc, acum că aveau din nou semnal. Însă la scurt timp după ce persoana costumată în Drek intrase în compartiment, Robin se ridică și se așeză lângă el.

— Mă auzi? întrebă ea cu voce scăzută.

— Da, cu greu.

— Bun, nu știu dacă asta duce undeva sau nu, dar Midge mi-a zis că Jago Ross încă nu a făcut nimic incriminator, spuse ea încet.

— Corect, spuse Strike.

Evitase orice discuție despre cazul Ross cu Robin, în parte pentru că se simțea vinovat că sporise volumul de muncă al agenției, în parte pentru că nu își dorea conversații care ar fi putut avea ca subiect nesatisfăcătoarea lui viață amoroasă.

— Am tot amânat să-ți arăt asta, pentru că putea să nu ducă nicăieri, dar uite.

Îi dădu lui Strike telefonul, pe care el trebui să-l ridice până în dreptul găurilor pentru ochi ale măștii. Robin deschisese Reddit; mai exact, o subcategorie intitulată r/parintinarcisisti, pe care fuseseră postate capturile de ecran ale unei conversații prin SMS.

Postat de u/ChrisWossyWoss cu 11 zile în urmă
O plăcută conversație cu tatăl meu narcisist

Hei, tată, e ok dacă mă duc la Milly weekendul ăsta în care avem învoire de la școală? E ziua ei. Mama zice că e în regulă.

Vii în Kent, cum am vorbit. Bunica ta vine special să te vadă
Lucru pe care doar o nesimțită răsfățată și egoistă îl putea uita

N-am uitat dar m-am gândit că dacă vin Ari și Tatty și gemenii la fel n-o s-o deranjeze că nu vin și eu

Vii în Kent și dacă te prind că nu pari încântată că ești acolo, știi ce primești. Răspunsul e nu.
Se pare că e nevoie de încă o discuție cu mama ta

Nu te rog nu da vina pe mama

Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să mă deranjezi la serviciu cu viața ta socială.

Te rog nu da vina pe mama, dă vina pe mine. A spus că pot să merg doar dacă erai și tu de acord.

Vorbesc cu ea mai târziu.

Strike ridică din sprâncene, dar își dădu seama că Robin nu îl putea vedea, așa că spuse:

— Să înțeleg că Chris e...?

— Christabel, fata cea mare a lui Ross, da. Are 14 ani și e la Benenden. O urmăresc online de două săptămâni, pentru că posta întruna comentarii despre un părinte narcisist dar, neavând alte detalii, evident că nu ne erau de mare folos. În orice caz, i-am tot cercetat activitatea online și aseară i-am descoperit postările pe Reddit.

— Bine lucrat, spuse Strike, iritat că nu se gândise și el la asta. Cât de greu e să fii părinte în epoca internetului, nu? Copiii pot să intre pe internet și să distribuie tot ce tu credeai că e ascuns în spatele ușilor închise.

— Păi, tocmai, spuse Robin, luându-și înapoi telefonul, accesând o altă pagină și întinzându-i-l iar. Acum uită-te la asta. A postat asta când încă eram în metrou.

Postat de u/ChrisWossyWoss cu 20 de minute în urmă
Am nevoie de sfaturi referitor la un tată violent

Nu mai pot continua așa dar nu văd nicio ieșire și mă simt extrem de neajutorată. Am 14 ani așa că vă rog nu-mi spuneți să întrerup legătura, să mă mut sau să plec de acasă sau așa ceva pentru că încă nu pot să fac asta.

Deci tatăl meu a fost întotdeauna violent cu mine, cu surorile mele și cu mama mea, ne împingea și ne plesnea și o dată a dat-o pe sora mea cu capul de podea atât de tare că după aceea avea semne de comoție. când eram mică l-am văzut o dată cum o târăște pe mama pe scări în jos. El și maică-mea au divorțat, slavă domnului, dar încă trebuie să ne vedem cu el. Mama nu a spus niciodată nimănui că e violent, cred că i-era frică să nu afle lumea și probabil că a obținut un acord financiar mai bun dacă n-a luptat împotriva lui. el îmi plătește școala și chiar dacă îmi place școala mea sincer aș pleca oriunde altundeva dacă asta ar însemna că nu trebuie să-l mai văd.

Weekendul ăsta stau cu el și cu bunica și toți copiii sunt aici (are încă doi cu a doua soție și singurul de care îi pasă cu adevărat e fratele meu, toate celelalte suntem fete). Deja mi-a făcut scandal pentru că voiam să merg la ziua unei prietene în loc să vin aici.

A fost o ceartă imensă pentru că azi-dimineață sora mea mai mică a lăsat deschisă din greșeală o ușă de la grajd și calul de vânătoare al tatălui meu a scăpat. Când a aflat că e pe stradă și-a ieșit din minți. a lovit-o pe soră-mea atât de tare că are un ochi închis din cauza umflăturii și când i-am spus să înceteze, pentru că chiar credeam că o s-o rănească serios m-a lovit și pe mine și acum mi s-a umflat buza, dar nu-mi pasă de asta.

tocmai a intrat bunica în camera unde stau cu surorile mele și a spus că dacă ne ducem să ne cerem scuze (nu știu pentru ce dracu mi-aș cere scuze, și nici sora mea cea mai mică, care nici măcar nu era acolo când s-a întâmplat) e sigură că totul o să fie în regulă.

dacă ați vedea casa tatălui meu ați crede că nimeni n-are cum să fie nefericit aici vreodată, în această locuință mare și minunată de la țară cu animale și toate celelalte, ceea ce arată că oamenii habar n-au. Urăsc casa asta mai rău decât oricare alt locv de pe pământ.

Cum pot scăpa din această situație oamenii ca mine și surorile mele. Îl urăsc atât de mult. Trebuie neapărat să mă văd cu eL în continuare? Sunt sigură că, dacă spun cuiva cum ar fi un profesor o să fie de zece ori mai rău, chiar dacă o să mă creadă, și cei ca noi nu au asistenți sociali. Am încercat s-o sun pe maică-mea dar nu răspunde.

vă rog orice sfat, orice, mi-e sincer frică de ce o să se întâmple când coborâm la parter.

Sub postarea ei erau patru răspunsuri.

u/evelynmae31 cu 15 minute în urmă
comportamentul tatălui tău constituie un abuz asupra copilului. Sunt uimită că bunica ta nu vă protejează. Mama ta vitregă nu poate interveni pentru voi?

u/ChrisWossyWoss cu 11 minute în urmă
mama mea vitregă nu e aici, tata s-a despărțit și de ea. E la fel de rea ca el. Vreau doar să aflu ce putem face ca să nu ne mai vedem cu el. Pare că nu există nicio posibilitate ca situația să nu se agraveze. Sunt sigură că o s-o pedepsească cumva pe mama mea.

u/evelynmae31 cu 9 minute în urmă
N-ar trebui să te preocupe protejarea mamei tale. Ea ar trebui să vă protejeze pe voi.

u/ChrisWossyWoss cu 7 minute în urmă
în familia asta lucrurile nu funcționează așa, dar mersi pentru că ai fost atât de amabilă.

Strike privi ecranul atât de mult timp, că Robin se aplecă în față să verifice dacă e în continuare treaz, dar ochii lui erau, într-adevăr, deschiși. Dându-și seama că ea îl studiază, Strike îi înapoie mobilul.

— Scuze, spuse el. Dumnezeule! Ar fi trebuit — *bineînțeles* că își pocnește fetele. Știam că a bătut-o pe cel puțin una dintre fostele lui prietene. Charlotte mi-a spus pe vremuri. A râs de asta.

— A *râs?*

— Oh, da, spuse Strike. Din punctul de vedere al lui Charlotte, cealaltă fată se combinase cu Ross doar pentru banii și titlul lui și a primit puțin mai mult decât se aștepta. Pe ideea de „așa îi trebuie".

Robin nu spuse nimic.

— Așa că atunci când s-a logodit la rândul ei cu Ross, pe asta s-a și bazat, continuă Strike, cu ochii ațintiți din nou asupra persoanei cu mască de Drek.

— Ce vrei să spui?

— A crezut că eu o să vin în galop la biserică, pe un cal alb, s-o salvez...

Strike întoarse privirea dinspre Drek pentru a arăta cu un deget înmănușat spre telefonul lui Robin.

— Întrebarea e cum putem folosi împotriva lui Ross informația că își bate copiii fără să le agravăm lor situația. Îmi pot imagina ce ar fi în stare să facă dacă ar ști că ea divulgă totul pe internet, fie și sub pseudonim.

— Trebuie să existe o cale, spuse Robin. Am putea da un pont serviciilor sociale?

— Posibil, spuse Strike. Deși, dat fiind că ea ascunde toate numele proprii, nu știu cât de în serios ar lua-o... Aici coborâm, nu?

Coborâră din tren în mijlocul unei mulțimi de vizitatori însuflețiți ai Comic Con. În fața lor se înălța ExCeL, un edificiu gigantic din oțel, beton și sticlă care domina grupurile de oameni îngrămădiți la intrare. Unii erau îmbrăcați în personaje din desene animate, filme, benzi desenate și jocuri video.

— Ah, te rog, scheună o mamă entuziasmată, alergând să-l prindă din urmă pe Strike în timp ce el și Robin se îndreptau spre intrare. *Am putea* să facem o poză cu tine?

Un băiețel îmbrăcat în Boba Fett fu împins în față pentru a sta zâmbind lângă Strike, în timp ce Robin se dădea laoparte din cadru, încercând să-și ascundă zâmbetul. Tocmai își imaginase fața lui Strike, dacă i-ar fi scos cineva masca. În timp ce familia recunoscătoare se grăbea după altcineva îmbrăcat în Chewbacca, Strike spuse:

— Bun, ar fi mai bine să ne despărțim. Yasmin trebuie să creadă că ai venit aici doar pentru ea, nu pentru că ai în grijă un nebun îmbrăcat în Darth Vader.

— E abilitist să spui „nebun", îi aminti Robin cu o expresie serioasă.

— Nu mi-am dat seama că ai venit în rolul de Condeiul Justiției. Dă-mi SMS după ce termini cu Yasmin. Mă duc la vânătoare de Anomie.

Strike o lăsă pe Robin să aștepte lângă intrarea principală și pătrunse în sală.

Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Având în vedere că el se putea considera doar fanul lui Tom Waits și al Clubului de Fotbal Arsenal, fenomenul pe care îl observa acum îi era complet străin. Senzația că intrase într-o nouă și stranie dimensiune era sporită de faptul că nu recunoștea prea multe dintre francizele care păreau să fi dat naștere acestui entuziasm de masă. Da, știa cine erau Batman și Omul Păianjen și o recunoștea pe Cenușăreasa, deoarece crescuse cu o soră care iubea prințesele Disney, dar avea o idee extrem de vagă ce era creatura micuță, în formă de capsulă galbenă, cu un singur ochi, care tocmai îi atinsese genunchiul. Cât despre multitudinea de tinere cu părul roz sau mov, influențate de anime, care se fâțâiau de colo-colo, ar fi putut să le explice costumele la fel de puțin ca în cazul bărbatului din fața lui, îmbrăcat în ceea ce părea a fi un exoschelet alb și albastru din metal.

Nu mai ieșea în evidență pentru că era îmbrăcat în Darth Vader, ci pentru că era singur. Majoritatea oamenilor veniseră în grup. Când Strike începu să se deplaseze încet pe coridoarele acoperite cu mochetă portocalie dintre standuri, înțelese cu adevărat dimensiunea enormă a sălii. Tocmai decisese să încerce să găsească o hartă, când doi oameni îmbrăcați în personaje din *Inimă neagră ca noaptea* trecură pe lângă el: o Albăcahârtia, cu fața și părul complet albe și care purta o cămașă de noapte lungă și albă de bumbac, și un partener a cărui față era neagră ca tăciunele. Capul lui ieșea dintr-o inimă gigantică și neagră, care era străbătută de vene realiste și care, presupuse Strike, avea pe partea din

față zâmbetul lui Inimioară. Cei doi păreau că se îndreaptă spre ceva anume, așa că Strike îi urmări, cu sabia laser în mână.

Trecură pe lângă mașina lui Mad Max, un bărbat într-un costum mov care mergea într-o mașinuță electrică pentru copii și mai mulți Stormtrooperi cu căștile lor, pe care Strike se simți dator să-i salute, și, în cele din urmă, după un colț apăru un stand dedicat *Inimii negre ca noaptea*.

Strike încetini, privind mica mulțime care se învârtea în jurul standului. O recunoscu pe Zoe imediat. Mică și fragilă, cu părul lung și negru desfăcut, Zoe purta o mască ieftină din carton alb pictată cu măiestrie, probabil de ea însăși, presupuse Strike, pentru a semăna cu Albăcahârtia. Lângă Zoe era o fată mai înaltă, cu un aspect mult mai sănătos, îmbrăcată în blugi și având părul șaten prins într-o coadă de cal. Purta, ca și Zoe, un tricou cu „Păstrați *Jocul lui Drek*" și o mască Lady Wyrdy-Grob, pe care ea însă și-o cumpărase. Ambele tinere împărțeau broșuri care, presupuse Strike, aveau legătură cu mesajul de pe tricourile lor.

Strike își schimbă poziția, continuând să-i urmărească prin găurile măștii pe fanii *Inimii negre ca noaptea*. Standul în jurul căruia se strânseseră aceștia fusese în mod evident creat de Netflix. Existau personaje decupate din carton, lângă care oamenii își făceau poze, și o mulțime de produse de vânzare. Una peste alta, lui Strike i se păru că firma reușise destul de bine să creeze un echilibru între nevoia de a împlini așteptările fanilor și păstrarea unui nivel de decență având în vedere că unul dintre cocreatori tocmai fusese ucis. Într-adevăr, când își schimbă poziția să vadă grupul dintr-un alt unghi, observă ceea ce părea a fi o carte de condoleanțe, în spatele căreia stătea o femeie purtând un tricou oficial *Inimă neagră ca noaptea* și deasupra căreia se aplecaseră trei adolescente înlăcrimate.

Un tânăr trecu pe lângă detectiv. Ca și Strike, părea să fie singur. Purta o geacă neagră, blugi și niște tenisi de firmă foarte curați, care păreau să fie parțial din piele întoarsă și ale căror tălpi roșii ieșeau în evidență. Strike se uită cum bărbatul cu tălpi roșii se apropie încet de fanii *Inimă neagră ca noaptea* și ia o broșură de la Zoe. Apoi ieși din câmpul vizual al lui Strike, pierzându-se în mulțimea de la stand, în spatele unui Captain America și al unui Thor cu pieptul gol și o perucă blondă și lungă.

Strike se mai mută un metru, să vadă mai bine grupurile de fani care roiau continuu. Erau acolo cel puțin cinci-șase Dreki, toți purtând aceleași măști de latex care acopereau complet capul și gâtul, dar având constituții corporale foarte diferite. Unii aleseseră mantia lungă și neagră

cu glugă pe care o purta Drek, alții aveau tricouri oficiale și, în două cazuri, tricouri cu „Păstrați Jocul lui Drek".

Dintr-odată, în timp ce se uita la un Drek care împărțea broșuri, îi pică fisa. În sfârșit, știa ce era Drek. Nasul sinistru, ca o coasă, mantia lungă și neagră cu glugă, insistența voioasă cu care juca jocuri cu final dezastruos: Drek, bineînțeles, era Moartea.

55

...nu, inimă obtuză, ai fost meschină,
Vrând să ascunzi urâta îndoială după un zâmbet încurcat și prea pripit:
Doar umbra-ntrezărind din el, așa-i? Dar totuși umbra a ceva ticăloșit...

Charlotte Mew, *Ne Me Tangito*

— Venetia?

Yasmin Weatherhead apăruse prompt, la minut. În mod evident, își dăduse multă silință cu părul, cea mai frumoasă trăsătură a ei, pe care acum îl lăsase să-i cadă peste un ochi stil Veronica Lake, ascunzându-i parțial fața palidă și plată. Zâmbetul larg lăsa să i se vadă dinții mici și albi, ca de pisică. La fel de înaltă ca Robin, dar mult mai lată, Yasmin era îmbrăcată toată în negru: tricou, colanți, pantofi fără toc și același cardigan lung de lână pe care Robin îl văzuse în timp ce supraveghea casa familiei Weatherhead din Croydon.

— Yasmin! spuse Robin, dând mâna cu ea. Mă bucur foarte mult să ne vedem.

Yasmin păru să privească în jur după o a doua persoană. Robin se întrebă pentru o clipă dacă nu fusese deconspirată, apoi își dădu seama de greșeala ei.

— Ah, n-am putut să aduc un fotograf, spuse ea pe un ton de scuză, adresându-se ochiului vizibil al femeii. Mă tem că avem un buget mic, dar dacă ne poți oferi tu o poză portret...

— Ah, bineînțeles, spuse Yasmin, arătându-și din nou dinții de felină.

— Să găsim un loc în care putem sta jos? sugeră Robin. Cred că sunt cafenele în partea aia...

Avură nevoie de peste 10 minute să-și croiască drum prin mulțimea tot mai numeroasă, izbite din toate direcțiile de pungi, puști de plastic și costume matlasate. Robin și Yasmin schimbau din când în când replici cu voce tare, abia putând să audă ce spunea cealaltă. În sfârșit, ajunseră

la Costa Coffee în mijlocul sălii și reușiră să se strecoare pe două locuri care tocmai fuseseră eliberate.

— Sper ca reportofonul meu să te poată auzi cu tot zgomotul ăsta, spuse Robin tare. Ce vrei să bei?

— Un latte ar fi minunat, spuse Yasmin.

În timp ce aștepta la coada lungă de la tejghea, Robin se uită la Yasmin, care își pieptănă întruna părul blond-închis cu degetele, privind spre mulțimea de vizitatori și zâmbind, i se păru lui Robin, destul de complezent. Își aminti ce spusese Katya Upcott, că Yasmin i se păruse drăguță și sinceră când se întâlnise cu ea, și se întrebă care dintre aceste prime impresii era greșită sau dacă aerul plin de sine al lui Yasmin fusese adoptat după ce devenise moderatoare a jocului.

— Poftim, spuse ea zâmbind, în timp ce punea pe masă latte-ul lui Yasmin și se așeza în fața ei. Bun, să ne pregătim.

Scoase reportofonul pe care îl folosise cu Tim Ashcroft, îl porni și îl împinse pe masă spre Yasmin.

— Poți spune ceva la el, ca să verific dacă te aud?

— Ah... nu știu ce să spun? răspunse Yasmin cu un râs ușor.

Își dădu părul pe spate, se aplecă puțin și spuse:

— Ăă... sunt Yasmin Weatherhead, autoarea cărții *Inimi negre: călătorie printre fanii Inimii negre ca noaptea?*

Ambele replici ale lui Yasmin se încheiaseră cu o inflexiune ascendentă. Robin se întrebă dacă așa vorbea ea sau această intonație era un rezultat al nervozității.

— Perfect, spuse Robin redând fragmentul.

Într-adevăr, vocea vioaie de fetiță a lui Yasmin se auzea foarte bine.

— Bun atunci... apăsăm pe înregistrare și... am pornit! Te deranjează dacă iau notițe?

— Nu, te rog, spuse Yasmin.

Geanta pe care Yasmin o ținea în poală era din piele lăcuită și părea nouă-nouță. Manichiura ei era impecabilă. Robin își aminti în treacăt de o altă geantă, mult mai scumpă, distrusă de pete de cerneală și ținută de niște degete murdare pe care era mâzgălit un tatuaj.

— Suntem încântați că ai fost de acord să vorbești cu noi, spuse Robin. Scriu un articol mai lung pentru site-ul nostru și o variantă concentrată pe care sper să o plasez într-un ziar din presa centrală. Pot să te întreb dacă ai găsit deja un editor?

— Multă lume e interesată de noi, spuse Yasmin zâmbind larg.

Robin se întrebă dacă Yasmin folosea plurarul imitând-o pe Venetia sau dacă se referea la alți oameni implicați în proiectul cărții.

— Îmi poți spune pe scurt despre ce e vorba în ea?

— Păi, despre fani? răspunse Yasmin.

De data aceasta, intonația ascendentă o făcu să pară uimită că Robin putuse să întrebe așa ceva. La acel moment, pe lângă ei trecu o fată cu părul roșu aprins, care purta tricou cu „Păstrați *Jocul lui Drek*".

— Da, iată! spuse Yasmin cu un râs ușor, arătând spre ea. Deci *Inimă neagră ca noaptea* a atras, gen, niște fani incredibili și pasionați? Și eu, ca fostă fană, dar care a avut acces și în interior, presupun că am o perspectivă unică?

— Sigur, spuse Robin, dând din cap.

Apoi adăugă:

— Bineînțeles, ce li s-a întâmplat lui Josh și Edie...

— Groaznic, spuse Yasmin.

Zâmbetul îi dispăru instantaneu, ca și cum ar fi fost scos din priză.

— Groaznic și șocant, chiar a trebuit să-mi iau două zile libere, atât de distrusă m-am simțit. Dar... ei, știu că va trebui să vorbesc despre asta, când va fi publicată cartea, și e un lucru pe care, pur și simplu, trebuie să-l accept și, ăă, să-i fac față?

— Sigur, spuse Robin.

Se străduia din răsputeri să nu se lase distrasă de intonația ascendentă, care părea deosebit de deplasată când se discuta despre o crimă.

— Pentru că am fost la Josh, ca să-l avertizez? Cu doar câteva săptămâni înainte să se întâmple?

— Să-l *avertizezi*?

— Nu că avea să se întâmple ceva de genul *ăsta*! spuse Yasmin în grabă. Nu, ca să-i avertizez pe el și Edie că umblau niște zvonuri foarte neplăcute printre fani? Despre Edie?

Robin observă ușoara ajustare a faptelor. La urma urmei, în dosarul lui Yasmin existase un singur zvon despre Edie. Cu toate acestea, acceptă imaginea pe care și-o construia Yasmin, de sol trist, dar conștiincios care anunță o multitudine de falsuri neplăcute. Bănui că Yasmin, ca și Tim Ashcroft, voia ca Venetia Hall să audă de la ea despre discuția purtată cu poliția, și nu de la alții.

— Așa că am întocmit un dosar, gen? Ca Edie și Josh să poată, ăă, să pună oamenii de PR să se ocupe de asta sau ceva? Și i l-am dus lui Josh și el a fost foarte recunoscător, pentru că nu-și dăduse seama ce

se spunea? Așa că, după ce am... am auzit ce s-a întâmplat, m-am oferit să fiu intervievată? De poliție? Am crezut că așa trebuie? Și am spus unui polițist cât de groaznic mă simțeam, chiar dacă eu încercasem doar să-i *ajut* pe Josh și Edie, pentru că ei s-au întâlnit la cimitir să discute despre zvonurile pe care eu i le arătasem lui Josh? Și unul dintre polițiști a fost foarte drăguț și mi-a spus *Nu e vina dumitale* și să nu mă mai învinovățesc? A spus că oamenii ca mine să simt de multe ori, gen, vinovați fără să fie cazul?

Întrebându-se dacă acest sensibil polițist exista și în realitate, nu doar în imaginația lui Yasmin, Robin spuse, cu toată sinceritate de care era în stare:

— Trebuie să fi fost groaznic pentru tine.

— A fost, zise Yasmin scuturând din cap, atentă să nu-și deranjeze coafura. Poliția voia să știe dacă eu, gen, spusesem și altcuiva că ei urmau să se întâlnească la cimitir? Și eu nu spusesem nimănui, pentru că Josh avea încredere că eu nu o să spun asta? Chiar am crezut că eu eram singura care știa unde se întâlnesc? Dar Edie trebuie să fi spus cuiva sau să fi spus cuiva care a spus cuiva, presupun? Dacă nu cumva a fost un atac la întâmplare? Ceea ce, evident, este posibil?

Robin, care decisese deja că toate întrebările referitoare la Înjumătățirea trebuiau să aștepte până la sfârșitul interviului, spuse:

— Nu ți s-a cerut să oferi un alibi sau alt lucru îngrozitor? Vreau să spun, din cauză că știai unde se întâlnesc?

— Ăă — ba da, mi-au cerut, zise Yasmin, dând primele semne de stânjeneală. Eram la sora mea. Pentru ziua de naștere a nepoatei mele? Așa că, evident...

— Oh, te rog, spuse Robin grăbit, să nu crezi cumva că eu...!

— Nu, nu, bineînțeles că nu, zise Yasmin râzând ușor.

Apoi coborî puțin vocea și spuse:

— De fapt, poliția mi-a zis să fiu foarte atentă pe viitor. Vreau să spun, în privința propriei siguranțe? Sunt — ei...

Yasmin dădu ușor din umeri, cu modestie.

— ...sunt o figură destul de bine-cunoscută în rândul fanilor? Și se știe că am fost prietenă cu Josh și poliția mi-a zis ceva de genul „fii foarte atentă și prudentă". Înțelegi, în caz că a fost un fel de vendetă împotriva tuturor celor implicați?

— Uau, spuse Robin. Înspăimântător.

— Da, zise Yasmin, dându-și pe spate părul de pe umăr. Chiar m-am întrebat dacă să continui cu cartea? Gen, dacă e înțelept să devin și

mai cunoscută, înțelegi? Dar, de fapt, e bine să am un proiect care, gen, să-mi transforme toate emoțiile negative în ceva pozitiv? Știu că asta crede și Phil — logodnicul lui Edie? El a aprobat proiectul și chiar a lucrat puțin cu mine la el? O să ia 30% din drepturi. Și ne gândim să dăm niște bani la o fundație? Poate la ceva care are legătură cu infracțiunile cu cuțitul?

— Absolut minunat, spuse Robin. Sărmanul om, prin *câte* trebuie să fi trecut logodnica lui.

— Phil e distrus... dar vrea să ajute la carte pentru, gen, moștenirea lui Edie?

— Minunat, da, spuse Robin dând din cap.

— Chiar mi-a împărtășit cum vedea ea povestea mai departe? Cred că fanii o să fie foarte emoționați să știe ce plănuia ea? A fost absolut minunat să-l ascult vorbind.

— Sunt convinsă, spuse Robin, continuând să dea entuziasmată din cap. Uau. Ce resursă extraordinară!

— Da. Adică, la câte știe, Phil e cea mai bună sursă în afară de Edie însăși? Nu vreau să dezvălui prea mult, dar Edie crea două personaje complet noi pentru film, care sunt *incredibile*. Phil își amintește atâtea detalii. Evident, nu știu dacă Maverick le va folosi sau nu, dar știu că fanilor le-ar plăcea la nebunie să citească, în cuvintele lui Edie, cum vedea ea aceste personaje și ce idee avea pentru intriga filmului? Pentru că ea schițase și asta?

— Toate astea și le scrisese ea pe undeva sau...?

— Nu, nu au existat notițe concrete, dar Phil are o memorie extraordinară.

— Fantastic, repetă Robin, care rămânea fără superlative. Deci, explică-mi structura cărții tale. Cum...?

— Păi, mă ocup de desenul animat încă de la început, evident, de când a apărut prima oară pe YouTube? Dar cartea e, de fapt, centrată pe noi, fanii? Și ce am oferit noi desenului și cum am modelat toată chestia și presupun că e un fel de fenomen unic, gen?

Spuse asta fără nicio ironie evidentă, în timp ce fanii devotați ai altor 100 de francize tropăiau pe lângă bariera care separa măsuța lor de coridor.

— Ce ai spune că e *deosebit* de atrăgător la *Inimă neagră ca noaptea?* întrebă Robin. Ce te-a făcut *pe tine* să te îndrăgostești de el?

— Păi, umorul, evident? spuse Yasmin zâmbind, dar și această lume nebună, fantomatică, romantică? Pare atât de minunată și toate

personajele, înțelegi, merg pur și simplu mai departe în ciuda a orice? Știi replica emblematică de la sfârșitul primului episod?

Robin scutură din cap. Nu se uitase niciodată până la sfârșitul primului episod.

Yasmin își desfăcu cardiganul gros și lăsă să se vadă cuvintele inscripționate cu alb pe un tricou negru strâmt: SUNTEM MORȚI. SITUAȚIA POATE DOAR SĂ SE AMELIOREZE.

Robin râse amabil.

— Presupun că, dacă te-ai simțit vreodată puțin exclus sau, știi, ca și cum ai fi *nepotrivit* sau dacă ai atins limita de jos, găsești în desen ceva care ți se potrivește?

— Și tu te-ai simțit așa? întrebă Robin, simțindu-se ca un psihoterapeut.

— Da, puțin, spuse Yasmin dând din cap. În școală am fost tiranizată destul de rău, gen?

— Îmi pare foarte rău, zise Robin.

— Nu, e în regulă, adică, acum sunt adultă, totul a rămas în urmă? Dar presupun că m-am comparat întotdeauna mult cu sora mea mai mare? Ea a fost întotdeauna cea drăguță și știi cum Albăcahârtia din desen vorbește o grămadă despre sora ei? Care e încă vie și merge la petreceri și așa?

— Da, bineînțeles, spuse Robin dând din cap.

— Și, evident, mai e și Inimioară? zise Yasmin, cu cel mai larg zâmbet al ei de până atunci. Toți îl iubim pe Inimioară. Josh a făcut ceva extraordinar când i-a făcut vocea? Cu toții sperăm ca, atunci când o să se facă bine, să se întoarcă și să facă iar vocea lui Inimioară?

Din nonșalanța cu care vorbea Yasmin, Robin înțelese cât de puțin știa aceasta, de fapt, despre rănile făcute de maceta care străpunsese gâtul lui Josh Blay. În ciuda ușurinței cu care vorbea despre oroare și frică, Yasmin îi părea lui Robin straniu de detașată de ceea ce se întâmplase în cimitir.

— Deci, da, în carte mă ocup cu atenție de primele zile? De reacțiile fanilor față de diverșii actori de voce, pe care i-am cunoscut...

— Da, bineînțeles, i-ai cunoscut pe toți! Putem reveni la momentul în care te-ai întâlnit prima oară cu Josh și Edie?

— Eu am fost, gen, o *superfană* încă de la început, gen? Și nu fusesem niciodată în Cimitirul Highgate? Așa că într-o zi m-am dus să-l văd. Și apoi probabil că m-am pierdut sau ceva? Pentru că am ajuns lângă North Grove. Nici nu mi-am dat seama că acea clădire e North Grove, unde stăteau ei — mi s-a părut doar că magazinul arată cumva interesant? Și,

sincer, nu mi-a venit să *cred* când am dat peste Josh, gen! Lucra la casa de marcat și agenta lui, Katya, era acolo și vorbea cu el?

Robin, care știa foarte bine că magazinul de la North Grove nu se vedea din exteriorul clădirii, dădu din cap, zâmbi și își notă.

— Așa că am *încremenit,* gen? spuse Yasmin, râzând în timp ce își pieptăna din nou părul cu degetele, și apoi am spus ceva gen „Oh, Doamne, te iubesc" — voiam să spun că iubesc desenul —, m-am simțit *mortificată!* Dar Josh a fost foarte drăguț și vorbăreț? Apoi a trebuit să plece să facă ceva și eu am rămas cu Katya? Era minunată, o *iubesc* pe Katya. Am întrebat-o cum li se părea lui Josh și Edie toată atenția de care aveau parte și celelalte? Și Katya și-a notat numărul meu, pentru că eu am spus că dacă pot să ajut cu ceva, *orice,* cum ar fi să scriu la calculator sau ceva, nici n-aș vrea să fiu plătită? Și așa s-a întâmplat?

— Incredibil... acum, jocul ăsta, spuse Robin prefăcându-se că-și consultă notițele, *Jocul lui Drek,* era deja online la acel moment?

— Da, zise Yasmin, fără niciun semn de stinghereală. Era o modalitate extraordinară prin care fanii să țină legătura, gen? Ca o cameră de chat mare, unde vorbeam toți despre personaje, intrigi și așa se întreținea tot entuziasmul? Chiar a fost în beneficiul serialului, știi, încă de la început?

— Și *Jocul lui Drek* o să apară și el în cartea ta?

— Da, am obținut permisiunea din partea principalului creator să-i dedic o secțiune și am primit de la el și niște detalii? Cred că fanii o să fie încântați să afle mai multe despre joc.

— Acest principal creator e cumva celebrul Anomie? întrebă Robin.

Yasmin scoase un chicotit ușor.

— Să *nu* mă întrebi cine e.

— Deci știi?

— N-ar trebui să dezvălui.

— Înțeleg că răspunsul e „da", spuse Robin zâmbind. Dacă ai obținut permisiunea lui de a da detalii despre joc în carte, e evident că sunteți în contact direct?

— Ăă...

Yasmin chicoti iar.

— E ceva foarte în stilul Watergate, gen?

— Dar e un „el"?

— Oh, da, toată lumea știe *asta,* spuse Yasmin.

— Anomie a fost uneori puțin... presupun că „abuziv" ar fi termenul potrivit... pe internet față de Edie, nu-i așa?

Zâmbetul lui Yasmin se stinse.

— Ăă... adică, Anomie poate fi cumva direct, dar e cumva... adică —, îmi pare rău să spun asta acum? Dar fanii s-au simțit foarte desconsiderați? De Edie?

— În ce fel? întrebă Robin.

— Păi, gen, când a jignit jocul? Gen, toți îl iubim, știi? Deci tu spui, gen, că noi nu înțelegem desenul sau ceva? Așa că, da, oamenii au fost foarte supărați din cauza asta?

— Înțeleg, spuse Robin dând din cap.

— Și după ce ea a făcut asta, Anomie a devenit... un fel de lider? În rândul fanilor? E foarte inteligent, gen, și... e o persoană cultivată? Și cred că fanilor li se părea că Edie ar fi trebuit să recunoască meritul lui Anomie pentru toată munca pe care a depus-o pentru noi? Și, poate, și o anumită recompensă financiară pentru ceea ce a creat? Pentru că... adică, e un om care a trecut cu bine, gen, printr-o grămadă de probleme personale, înțelegi?

Robin se gândi că, pentru cineva care până nu de mult credea că Ledwell însăși fusese Anomie, Yasmin părea surprinzător de atașată de noua ei teorie.

— E evident că *știi* cine e Anomie, îi spuse ea lui Yasmin, păstrându-și o expresie glumeață de așteptare inchizitorială, ceea ce o făcu pe Yasmin să chicotească iar.

— Bun, ei, am pus cap la cap câteva lucruri și, da, dacă le aduni e cumva evident? Și pentru mine e o inspirație că el a făcut asta, din cauza situației lui personale? Și poate că ar fi contat mult pentru Anomie și familia lui dacă Edie ar fi sprijinit puțin jocul? Și să-l lase și pe el să se bucure de norocul ei, știi? Pentru că Edie nu i-a plătit...

Yasmin se opri cu o bruschețe aproape comică. Robin se întrebă cum s-ar fi putut termina propoziția: *salariul? Factura? Chiria?*

— L-a dezamăgit într-un anumit mod, nu-i așa?

Yasmin ezită.

— Nu vreau să mai spun nimic despre Anomie, dacă e în regulă.

— Bineînțeles, zise Robin, gândindu-se că, la momentul potrivit, puteau să se întoarcă la faptul că Edie nu se achitase de obligațiile financiare.

— Presupun că, după ce desenul a ieșit de pe YouTube, lucrurile au devenit destul de corporatiste?

— *Da,* spuse Yasmin cu fervoare. Exact așa a fost, gen. *Corporatist.* Și toți oamenii care fuseseră acolo la început au fost cumva... adică, în cazul *meu,* a fost cumva o ușurare când Edie a spus că nu mai au nevoie

de mine? Gen, începeam să fiu foarte ocupată la Lola June? Și să merg tocmai în Highgate să mă ocup de corespondența lor, nu mai puteam să fac asta și ei nu... adică, cu ce mă plăteau ei abia acopeream banii de metrou? Asta nu era din cauza lui Josh...

Yasmin zâmbi afectuos.

— ...el e cumva detașat de bani. Era mai degrabă... spun totul în carte? Pentru că eu cred că trebuie să fii *complet* sinceră dacă vrei să faci ceva de genul ăsta...

— Categoric, spuse Robin.

— Edie s-a schimbat? A devenit... ei, foarte superioară și crispată? Gen, a început să creadă că toată lumea vrea să profite de ea? Și eu vedeam asta de aproape, în ce se transforma? Și nu a mai vrut să lucreze cu Katya? Începuse să se răstească la ea, încă dinainte să plec eu? Iar Katya e minunată. *Chiar* o iubesc pe Katya, care a avut și ea probleme personale, așa că ai crede... dar Edie s-a schimbat, știi?

— Acum, întorcându-ne puțin, doar să clarificăm cronologia, spuse Robin, cât ai lucrat pentru Josh și Edie?

— Puțin peste un an? spuse Yasmin. Din august 2011 până în noiembrie 2012.

— Deci trebuie să fi cunoscut toată distribuția inițială?

— Da, spuse Yasmin toată un zâmbet din nou. Josh, Tim, Bong, Lucy, Catriona, Wally și Pez — chiar dacă Pez, Preston Pierce — nu mai era în desen când am început eu să lucrez pentru Josh și Edie? N-a crezut niciodată că *Inimă neagră ca noaptea* o să aibă succes. Putea să fie foarte sarcastic cu...

Yasmin se întrerupse, cu o expresie neliniștită.

— Te rog, nu scrie asta. Nu vreau ca Pez să fie furios pe mine.

— Bineînțeles, nu scriu, o asigură Robin. De fapt...

Închise reportofonul.

— ...hai să vorbim neoficial.

Yasmin părea că nu știe dacă să fie entuziasmată sau alarmată.

— Știi că se zvonește că Preston Pierce e Anomie? spuse Robin, urmărind reacția lui Yasmin.

— *Pez?* spuse Robin cu un ușor râs uimit. Ah, nu, categoric nu e Pez.

— Anomie nu are accent de Liverpool la telefon? întrebă Robin zâmbind.

— Nu, deloc, spuse Yasmin.

Robin se întrebă dacă Yasmin auzise vreodată vocea lui Anomie. Tonul ei era nesigur.

— De ce spui că nu vrei ca Preston să fie furios pe tine?

— E unul dintre acei... spuse Yasmin. E... e ca băieții care mă tiranizau la școală?

Amintindu-și cât de agresiv fusese Pez la cursul seral cu fata cu păr albastru, Robin crezu că înțelege ce vrea să spună Yasmin.

— E în regulă să continuăm? o întrebă ea, cu degetul pe butonul de înregistrare.

— Da, super, spuse Yasmin, sorbind din latte.

— Cartea ta o să trateze, presupun, și unele dintre controversele din jurul *Inimii negre ca noaptea?* zise Robin, cu reportofonul din nou pornit.

— Da, bineînțeles, răspunse Yasmin dând din cap. E important să rămâi critic, chiar și cu lucrurile pe care le iubești?

— Bineînțeles, spuse Robin.

— Deci... da, mă ocup, gen, de dezamăgirea fanilor față de Edie? Privind o parte a conținutului, unele glume?

— Am citit un blog numit Condeiul Justiției, pentru context, spuse Robin urmărind-o atent pe Yasmin, dar nesesizând niciun semn de stânjeneală.

— Da, l-am citit și eu, spuse Yasmin. E destul de bun, dar eu nu sunt de acord cu *totul,* gen. Era un articol care se plângea de faptul că inima neagră fugărește fantoma albă? Și mi s-a părut puțin exagerat, înțelegi? Să spui că asta e rasist sau știu eu... De fapt, te-ar deranja să nu scrii nici asta?

Dintr-odată, Yasmin păru din nou neliniștită.

— Adică, eu sunt *total* antirasistă. M-a *dezgustat* când am aflat că Edie a folosit ca sursă de inspirație pentru Albăcahârtia o negresă.

— Știai despre asta? spuse Robin tăios.

Își regretă imediat cuvintele. Tonul nu fusese al Venetiei Hall: fusese acuzator. Yasmin părea înmărmurită.

— Cred că era, ăă, un lucru destul de cunoscut? spuse ea ezitant.

— Îmi pare rău, zise Robin cu un zâmbet de scuze. Cred că primul care a făcut public acest lucru a fost Anomie și mă întrebam dacă el ți-a spus.

— Ah, nu, eram la North Grove într-o zi? Actualizam, gen, site-ul lor? Și Josh m-a întrebat dacă voiam să bem ceva după aia? În camera lor, la etaj, pentru că tocmai terminaseră de înregistrat un episod?

Yasmin roși în timp ce spunea asta. În mod evident, era o amintire importantă pentru ea.

— Haios, spuse Robin, încercând să-și recupereze tonul lejer anterior.

— Da, zise Yasmin. Eram eu, Josh, Edie, Seb — care ajuta la animație? — și Pez și Wally. Toți fumau, ăă, gen, canabis, știi?

Yasmin scoase un ușor râs nervos.

— Adică, făceau asta cumva pe față, deci nu e, gen, un mare secret. Eu n-am fumat niciodată, nu mă...

Dintr-odată, lui Robin îi răsări în minte o imagine foarte vie cu Yasmin pe un scaun cu spătar tare dintr-o cameră înghesuită și plină de fum, cu creatorii și membrii distribuției tolăniți peste tot, luați, și asistenta part-time încântată să se afle acolo și totuși simțindu-se inconfortabil, râzând la glumele lor, dar ascultând cât putea de atent.

— Și, da, am auzit-o pe Edie spunându-i lui Seb, gen, că folosise ca sursă de inspirație pentru acel personaj o fată cu care stătuse în apartament sau ceva? Gen, după fata aia umblau o grămadă de tipi și Edie a spus că avea un fel de tehnică de a-i trata urât? Ceea ce, gen, dacă ai văzut desenul, Albăcahârtia e întotdeauna rea cu Inimioară, care e îndrăgostit de ea? Dar uneori există, gen, mici raze de speranță sau ceva care îl fac să insiste?

— Sigur, spuse Robin dând din cap. E fascinant. Fanilor o să le placă la nebunie genul ăsta de informații.

— Da, dar eu nu mi-am dat seama decât când a spus Anomie mai târziu, pe Twitter, că era neagră colega de apartament? Și mi s-a părut — ei, cum a spus Anomie — mi s-a părut că e ca și cum ai da în ăia mai slabi? Gen, de ce ai descrie așa o prietenă? Gen, s-o descrii ca pe un fel de... știi, tachinatoare sau ceva?

— Deși, ca să fim corecți, spuse Robin, nu Edie a făcut publică sursa inspirației, ci Anomie.

— Cred că Anomie s-a săturat pur și simplu de ipocrizia ei, gen? Edie se dădea, gen, drept o persoană foarte woke și în spatele scenei nu era, de fapt, așa?

— Da, înțeleg ce vrei să spui. Dacă tot ai vorbit de politică — îmi imaginez că te ocupi în cartea ta de toată afacerea Wally Cardew / Drek?

— Da, am un întreg capitol despre asta, spuse Yasmin, a cărei expresie deveni sumbră. A fost o nebunie? Cine ar fi crezut că extremei drepte o să-i placă ceva din *Inimă neagră ca noaptea?* Toți am fost furioși, gen, când ei au început să dea năvală și, știi, să *aproprieze* personajul, pentru că toți îl iubeau pe Drek, era atât de amuzant, și apoi Drek a devenit ceva complet diferit, gen?

— L-ai cunoscut pe Wally, evident?

— Da, spuse Yasmin, acum sfâșiată. Evident, acel video „Prăjiturele" pe care l-a făcut a fost... adică, nici nu mai aveau ce să facă decât să-l dea afară? Dar mulți fani au fost foarte supărați din cauza plecării lui? Gen,

dacă ar fi ieșit cu niște scuze? Asta a provocat multe conflicte în rândul fanilor. Dar Michael David, care a preluat rolul, a fost extraordinar.

Când rosti numele lui Michael David, Yasmin se îmbujoră ușor, ceea ce nu scăpă neobservat, având în vedere paloarea ei obișnuită.

— Da, spuse Robin. Dar și el a plecat, nu-i așa?

— Ăă... da, a primit un rol în *Pacienții*. Și apare într-o piesă nouă din West End, o să fie lansată luna viitoare.

Îmbujorarea i se răspândea pe gât.

— Dar a ținut mereu legătura cu fanii? continuă ea. Încă face parte din comunitatea Inimă neagră, ceea ce e foarte drăguț, gen? Cred că i-a plăcut foarte mult sprijinul primit din partea fanilor? Pentru că, atunci când a fost distribuit prima oară ca Drek, au existat multe insulte, pentru că unii îl voiau în continuare pe Wally? Și el a fost atât de recunoscător și de drăguț cu oamenii care spuneau că ar trebui să-i dăm o șansă și așa?

— Absolut minunat, spuse Robin cu căldură.

Dar era interesată de informație. În toate orele în care studiase conturile de Twitter ale lui Anomie și ale altor fani ai *Inimii negre ca noaptea,* nu văzuse niciun semn al acestei conexiuni dintre Michael David și fani, nici vreo indicație că acesta ar fi continuat să se considere legat de desen după ce plecase.

— Da, spuse Yasmin, în continuare îmbujorată. Eu, ah, am ajuns să-l cunosc puțin? Pentru că el m-a abordat să-mi mulțumească pentru sprijin când a plecat de la desen? Am bilete la piesa lui și mi-a promis un autograf după aceea?

— Uau, spuse Robin.

— De fapt, zise Yasmin, din nou îngrijorată, te rog, dacă poți, să nu bagi nici asta? Gen, prietenia mea cu Michael e privată?

— Bineînțeles, spuse Robin. N-o să amintesc... Acum, treaba cu Înjumătățirea.

Se așteptase ca Yasmin să pară îngrijorată, și așa se și întâmplă.

— Vrei să spui, gen, acel grup neonazist sau ceva?

— Exact, zise Robin. Presupun că analizezi și posibilitatea ca ei să-i fi manipulat pe fani? În carte?

— Eu... ei, nu neapărat. Nu... nu cred că fanii s-ar fi lăsat păcăliți, dacă Înjumătățirea ar fi încercat, gen, să planteze povești false sau ceva?

Dar petele de pe gâtul ei semănau acum cu urticaria lui Gus Upcott. Cum Robin se mulțumi s-o privească pe Yasmin prin ochelari, tăcută și fără să zâmbească, aceasta păru să devină și mai neliniștită.

— Da, și am spus poliției asta? Gen, da, unii dintre fani, după ce a apărut articolul în ziar, ziceau: „Dacă ai spus vreodată ceva de rău despre Edie Ledwell trebuie să fii un nazist care încearcă s-o omoare", ceea ce era, gen, ridicol?

— Dar ai observat o multiplicare a zvonurilor urâte despre Edie? Ai fost atât de îngrijorată că te-ai dus la Josh cu un dosar plin cu ele, nu-i așa?

— Eu... ce i-am dus lui Josh nu era *în niciun caz* emis de Înjumătățirea, categoric, spuse Yasmin. Știu asta cu certitudine, pentru că, mă rog, cei care spuneau lucrurile alea categoric nu sunt din Înjumătățirea.

Urmă o scurtă pauză. Yasmin își trecu nervoasă mâna prin păr.

— Adică, ce spuneau ei putea să fie adevărat? Dar nu era. Pur și simplu, făcuseră o greșeală. Și oricum, unul dintre cei care spuneau asta era negru, deci evident că *el* nu putea fi în Înjumătățirea.

Acum, lui Robin îi veni o idee absurdă, pe care ar fi respins-o din start dacă roșeața femeii din fața ei n-ar fi devenit și mai puternică.

Nu cumva Yasmin credea că Michael David joacă anonim *Jocul lui Drek?* Era oare suficient de amăgită să creadă că un actor de succes și-ar dedica ore întregi din viață ca să dovedească faptul că Edie Ledwell era Anomie, în loc să-și vadă mai departe de o carieră în film și teatru care părea înfloritoare? Iar dacă Yasmin credea într-adevăr o minciună atât de gogonată, cine anume o pregătise cu atâta măiestrie de ajunsese să considere că se conversează cu Michael David?

— E negru? Știi asta cu certitudine?

În pauza care urmă, Robin fu sigură că Yasmin e țintuită de scaun de o frică crescândă. Poate că îndoiala pe care reușise s-o reprime atât de mult timp începea în sfârșit să iasă la iveală, ca un scorpion, din subconștientul ei. Poate că începea să bănuiască, de asemenea, că Venetia Hall, care punea atât de tăios unele întrebări, nu era ceea ce crezuse ea că e. Culoarea pierise din obrajii lui Yasmin, acum de un galben nesănătos, dar gâtul era în continuare desfigurat de acele pete. Cu cât tăcerea dintre ele se prelungea, cu atât Yasmin părea mai îngrozită.

— Da, spuse ea în sfârșit. Știu asta cu certitudine.

— Ah, mă rog, dacă e cineva cu care te-ai întâlnit față în față, spuse Robin zâmbind. Deci nu crezi că Înjumătățirea ar fi avut ceva de-a face cu moartea lui Edie?

— N-nu, se bâlbâi Yasmin. Nu cred.

— Sau că Anomie a făcut asta?

Robin aruncase întrebarea pentru că nu mai avea nimic de pierdut. Era posibil ca Yasmin să fie deja îngrijorată că Venetia Hall nu era, de

fapt, jurnalistă, dar peruca de un blond-cenușiu, lentilele de contact și ochelarii o ajutau în continuare să nu poată fi recunoscută drept Robin Ellacott.

— Ce vrei să spui?

— Păi, ai fost foarte convingătoare când ai justificat nemulțumirea lui Anomie față de Edie Ledwell, spuse Robin zâmbind.

— Anomie nu avea cum să facă asta, spuse Yasmin. Nu avea cum.

— Ei, cred că asta e tot, spuse Robin oprind reportofonul. Mulțumesc *foarte* mult că ai acceptat să ne întâlnim, a fost fascinant. Și mult noroc cu cartea!

Yasmin părea în stare de șoc. Uită până și să intoneze ascendent în timp ce schimbau câteva ultime amabilități de complezență. Robin o urmări cu privirea pe femeia care se îndepărta de cafenea, cu capul plecat, și nu fu deloc surprinsă să o vadă că își scoate mobilul și că începe să tasteze. Între timp, îi trimise și ea un SMS lui Strike.

Am aflat niște chestii interesante. Unde ești?

56

În vrajba muritoare s-a pierdut înțelepciunea:
Ca turnul de veghere-al unui sat
Pe care un cutremur dur l-a spulberat,
Precum catargul doborât de fulger...

Christina Rossetti, *Târgul spiriduşilor*

— Păi, te-ai descurcat mult mai bine ca mine, spuse Strike 20 de minute mai târziu, din spatele măştii de Darth Vader.

În ultima oră făcuse în mod repetat turul standurilor de lângă expoziția *Inimă neagră ca noaptea,* privind mulțimea agitată, dar exercițiul se dovedise a fi în mare parte zadarnic. Acum, ca să ușureze povara asupra ciotului, stătea sprijinit de marginea unui stand care vindea perne pe care fuseseră imprimate animale în stil anime.

— Știu că era puțin probabil ca Anomie să facă ceva care să-l dea de gol, continuă Strike, cu ochii ațintiți mai departe asupra mulțimii strânse în jurul standului *Inimii negre ca noaptea,* dar am crezut că există o mică șansă să recunosc din spate vreunul dintre suspecți. Nimic, în afara lui Zoe.

— Unde e? întrebă Robin.

Înainte de a se întâlni cu Strike se strecurase la toaletă, își scosese peruca și ochelarii și își schimbase tricoul. Deși nu credea că Yasmin și-ar mai dori să zăbovească în ExCeL după interviul pe care tocmai îl suportase, nu voia să riște să dea iar peste ea. De asemenea, se logase din nou în joc, unde, pentru prima oară, părea că toți moderatorii sunt absenți.

— S-a dus la o cafea cu altă fată care are tricou cu „Păstrați *Jocul lui Drek*". Amândouă, în continuare cu măștile puse. Nu le-am urmărit, pentru că la acel moment era acolo cineva care mă interesa.

— Cine?

— A plecat, spuse Strike. Se plimba de unul singur și părea să supravegheze același grup ca și mine. A abordat câțiva Dreki și a vorbit cu ei... Îmi mai spui o dată ce-a zis Yasmin despre Anomie?

— Păi, ea zice că e categoric bărbat și a făcut aluzie că Edie îi datora niște bani. A spus că ar fi contat pentru familia tipului dacă ea l-ar fi lăsat să monetizeze jocul. Și a mai fost chestia cu faptul că e inteligent și cultivat.

— Cultivat, repetă Strike. Ai fi zis că Anomie e cultivat, din ce-ai văzut în discuțiile lui?

— Nu, spuse Robin. Cum am spus, în joc e cumva nerușinat. Poate că pe canalul moderatorilor e altfel.

— Dar ai spus că tu crezi că în joc interpretează cumva un rol?

— Păi, uneori mi se pare că se străduiește puțin prea mult să fie ca băieții, înțelegi? Cumva de o cruzime inutilă.

— N-aș putea spune că am văzut prea multă cultură nici în feed-ul lui de Twitter, spuse Strike.

— Dar presupun că știe acel aforism latin, spuse Robin. Chestia aia cu „oderint dum".

— Yasmin părea ușor impresionabilă?

— Păi, spuse Robin, trebuie să spun că da. Mi s-a părut puțin...

— Înceată?

— Păi, categoric credulă. Adică, chestia cu Michael David...

— Da, spuse Strike, dar cel care a reușit s-o convingă că e Michael David trebuie să fie destul de șmecher. Yasmin nu mai e un copil. Are o slujbă. Dacă îi spui cuiva că vorbește cu o vedetă TV într-un joc anonim, nu cred că te crede din prima.

— Nu, ai dreptate, spuse Robin. E o treabă care necesită multă măiestrie.

— Și ea spune că Anomie n-ar fi capabil să omoare pe nimeni. Din cauza unui cod moral strict, a slăbiciunii fizice sau a unei naturi sensibile?

— Habar n-am.

— Nu crezi că a spus „el" ca să te inducă în eroare?

— Sincer, nu. Impresia mea e că are o nouă teorie de care e foarte încântată și mi-a spus atât cât a îndrăznit să-mi spună... Dar cred că s-a fixat asupra acestei noi persoane dintr-un motiv.

— Crezi că s-a dat de gol în fața ei într-un fel sau altul?

— Poate, spuse Robin, dar am avut impresia că ei i-ar *plăcea* foarte mult să fie o persoană care să aibă motive să poarte pică, care nu a avut noroc și e cultivată și incapabilă să omoare pe cineva. A investit în ideea că Anomie e un tip bun? Nu — acum fac și eu la fel.

Robin spusese ultimele cuvinte pe un ton exasperat.

— Ce anume?

— Intonez ascendent. A făcut așa tot interviul.

— El e, spuse Strike brusc. S-a întors.

Robin se întoarse să se uite în aceeași direcție cu el.

Bărbatul tânăr cu geacă de piele, blugi și tenișii scumpi cu tălpi roșii reapăruse. Părul des și închis la culoare îi cobora mult pe frunte. În timp ce Strike și Robin îl priveau, Tălpi Roșii ocoli un tânăr în scaun cu rotile care vorbea cu o fată veselă cu fustă mini, apoi abordă încă o persoană cu mască de Drek și începu o conversație.

— E interesat doar de Dreki, observă Strike.

— Ciudat, spuse Robin, privind și ea.

Tălpi Roșii râdea acum la ceva ce spusese Drek.

— Scuzați-mă, îi spuse iritat lui Strike proprietarul standului. Vreți să vă mutați? Îi împiedicați pe cei care vor să se uite.

Strike și Robin se îndreptară spre următorul stand, care vindea cărți de benzi desenate.

— Tu te mutai, îi spuse Strike lui Robin dintr-odată.

— Ce?

— Te mutai. Cu casa. Ce s-a mai întâmplat?

— Am amânat. Mă mut mâine —, de asta îmi iau liber.

— Căcat, spuse Strike. Ar fi trebuit să-mi aduc aminte. Ar fi trebuit să întreb. Scuze.

— E în regulă, spuse Robin.

Mai bine mai târziu decât niciodată.

— Ai pe cineva care să te ajute?

— Maică-mea și taică-meu vin în seara asta.

Tălpi Roșii și Drek se despărțiseră. Tălpi Roșii își scoase telefonul, păru să trimită un SMS, apoi se îndepărtă de standul *Inimii negre ca noaptea.*

— Poți să-mi ții sabia laser?

Strike își scoase masca de Darth Vader și se dezbrăcă de costum.

— Ce fa...?

— Îl urmărim pe tipul ăla. E ceva în neregulă cu el.

Strike făcu ghemotoc costumul, luă sabia laser de la Robin și puse totul pe cărțile de benzi desenate.

— Dă-le gratis, îi sugeră el proprietarului uimit al standului.

Apoi porni după Tălpi Roșii cât de repede îi permitea piciorul dureros, cu Robin grăbindu-se în urma lui. Din fericire, era atât de mare înghesuiala, încât bărbatul nu ajunsese departe.

— Nu arată a fan obișnuit al *Inimii negre ca noaptea,* îi spuse Strike lui Robin în timp ce își croiau drum cu dificultate prin mulțimea care se mișca încet. Încerca să afle ceva... poate același lucru ca noi.

Tălpi Roșii avu nevoie de 20 de minute să ajungă la ieșire. Ușurat că a scăpat de îmbulzeală, își scoase telefonul și sună pe cineva, continuând să meargă. Era imposibil să se apropie de el suficient să audă ce spune, pentru că mulțimea continua să intre și să iasă din ExCeL.

Strike simți că îi vibrează mobilul și îl scoase, în speranța că primea vești de la vreun subcontractor.

— Midge? întrebă Robin.

Aruncă o privire grăbită spre joc, dar Anomie nu era prezent.

— Nu, spuse Strike băgând telefonul înapoi în buzunar. Pru.

— Cine?

— Prudence. Sora mea.

— V-ați întâlnit deja?

— Nu, spuse Strike, care se străduia să-și ignore tendonul dureros. Urma să ne întâlnim, dar fiica ei a căzut de pe un perete de cățărat.

— Dumnezeule, e bine?

— Da. Fractură de femur... N-a venit cu mașina.

În mod evident, Tălpi Roșii se îndrepta spre gară, unde continuau să vină și să plece enorm de mulți oameni.

Un Batman solid își făcu loc cu cotul pe lângă Robin. Un grup care flecărea, îmbrăcat după moda steampunk, trecu în direcția opusă. Tălpi Roșii continua să vorbească la telefon.

Când ajunseră pe peron, văzură că Tălpi Roșii aștepta trenul, la marginea peronului. Unii bombăniră când Strike își folosi masivitatea ca să dea oamenii deoparte. Voia să ajungă suficient de aproape de Tălpi Roșii ca să se asigure că urcau în același compartiment.

Strike și Robin se opriră la un metru de ținta lor, exact când el își termină conversația și își băgă mâinile în buzunare, săltând pe călcâiele tenișilor scumpi și părând nerăbdător.

Auziră șuierul trenului apropiindu-se.

Strike simți în spatele lui cum cineva se poticnește de el. Întoarse privirea la timp ca să vadă cum o siluetă întunecată își croiește drum cu forța spre partea din față a peronului și îl lovește pe Tălpi Roșii.

Și totul păru să încetinească, așa cum se întâmplă când asiști la dispariția aproape inevitabilă a unei vieți.

Tălpi Roșii căzu de pe peron, răsucindu-se ușor în aer și scoțându-și prea târziu mâinile din buzunare. Se lovi cu partea laterală a capului de șină și, chiar și cu mugetul trenului care venea, mulțimea auzi plesnetul de os și carne pe lemn.

Iar Robin făcu trei pași mari și sări.

Auzi în spatele ei țipete. Un bărbat imens cu pielea închisă la culoare, îmbrăcat în Superman, sărise pe șine în același timp cu ea. În timp ce încercau să ridice trupul inconștient al lui Tălpi Roșii, alții din mulțime întinseră brațele să-i ajute.

Două mâini o găsiră pe Robin, una apucând-o pe sub brațul ei și alta trăgând-o de tricou. Ea continua să smucească de trupul inert împreună cu alți zece oameni, apoi trenul ajunse la ei. În ultima clipă, Strike o ridică pe Robin în siguranță, dar se auzi încă un trosnet puternic, apoi alte țipete, deoarece capul bărbatului inconștient alunecase înapoi și se lovise de partea laterală a trenului.

— Fir-ar al dracu'! țipă Strike.

Dar nimeni nu-l auzi, în afară de Robin, pentru că toată lumea striga și urla, și cuvântul „intenționat" era repetat, și izbucnise o ceartă despre cine anume se izbise de cine, și un bărbat care părea beat se simți ofensat de acuzația că el fusese cel care îl răsturnase pe bărbatul inconștient de pe peron. Tălpi Roșii zăcea unde fusese întins pe peron, cu sângele scurgându-i-se din ureche. Un oficial încerca să ajungă prin mulțime la el. Trenul rămase pe loc.

— Fir-ar al dracu'! strigă iar Strike la Robin. Cum dracu' ai crezut că o să-l ridici?

— N-am știut că și-a pierdut cunoștința, spuse ea, tremurând din cauza adrenalinei care continua să-i străbată corpul. Am crezut că pot să...

— A fost împins! țipa o femeie. Cineva s-a izbit de el intenționat!

Oamenii urcau în tren ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Oficialul de la căi ferate vorbi în stația de emisie-recepție, iar colegii lui veniră în grabă pe peron și eliberară locul în jurul siluetei nemișcate de pe jos. Strike, care luase rucsacul scăpat de Robin, o trase din înghesuială. O simțea cum tremură. Robin își dădu seama că frigul nu se datora doar șocului: Strike îi sfâșiase tricoul. Printr-o gaură mare de la subraț i se vedea sutienul. Luă rucsacul de la partenerul ei, scoase bluza pe care o purtase ca Venetia și și-o trase peste tricoul sfâșiat.

— Cine a văzut ce s-a întâmplat?

Doi polițiști își făcuseră apariția.

— Eu, spuse Strike tare, acoperind cu vocea lui larma.

O polițistă îi luă pe Strike și pe Robin într-o parte, în timp ce colegul ei și oficialii de la căile ferate încercau să facă puțină ordine în mulțimea agitată. Trenul nu plecase. Oamenii se holbau pe geam la bărbatul rănit.

— Spuneți, îi zise polițista lui Strike, cu carnetul pregătit.

— Un bărbat cu mască de Batman, spuse Strike. Și-a croit drum prin mulțime, s-a prefăcut că e împins ca să creeze o diversiune, apoi l-a împins cu umărul pe bărbat pe șine. A făcut-o intenționat.

— Unde e bărbatul ăsta? Îl vedeți?

— Nu, spuse Strike, aruncând o privire peste mulțimea de pe peron.

— Ați văzut unde s-a dus după ce bărbatul a căzut?

— Nu, repetă Strike. Eram ocupat s-o trag pe prietena mea de pe șine.

— Bun, va trebui să mai rămâneți, avem nevoie de o declarație.

Auziră o sirenă. Sosi o ambulanță. Polițista se îndepărtă.

— *Bine,* spuse Robin când Strike deschise gura iar. A fost instinctiv. Știu că n-a fost inteligent.

Simțea locul de la subsuoară care avea să se învinețească, de unde o trăsese Strike în sus din calea trenului. Strike își scoase țigările și bricheta din buzunar, în timp ce privea lung silueta inertă de pe jos. Bluza lui Tălpi Roșii fusese trasă în sus, lăsând să se vadă un mic tatuaj sub inimă. Semăna cu un Y cu o linie verticală pe mijloc.

Trenul tot nu plecase din gară. Acum, oamenii încercau să plece, dar poliția insista ca ei să rămână acolo, probabil pentru a-i chestiona.

— Nu poți să fumezi aici, arătă Robin cu degetul.

— Ce nu înțeleg eu e de ce dracu' *tu* nu fumezi, spuse Strike suflând fumul.

Robin, care se străduia să nu tremure prea evident, se forță să zâmbească.

57

Întoarceți-vă furișat în locul infamiei voastre.
Nu știți cine sunt eu, și nici nu mă vedeți.

Adah Isaacs Menken, *Iudita*

Chat din joc între Anomie și moderatorul LordDrek

<Un nou canal privat a fost deschis>

<25 mai 2015 22:57>

<LordDrek invită pe Anomie>

LordDrek: vino aici ca să nu te oblicg eu să vii, dboi-tocule

>

<Anomie s-a alăturat canalului>

Anomie: pot să te ajut cu ceva?

LordDrek: ai încercatt să-l omori pe fratele meu sunt sigur că tuj ai fost

Anomie: sunt sigur că mi-aș aminti așa ceva

LordDrek: nyu fă jocuri cu mine boule ai încercat săl împingi pe dratele meu sub un tren nenrocit

Anomie: tastează mai încet, n-o să mai faci atâtea greșeli

LordDrek: nu știi cu cinje te ai pus, dobitocule, o să venim după tine

Anomie: știu exact cu cine m-am pus, Charlie băiete

Anomie: fratele tău mai mic nu e la fel de atent ca tine

Anomie: „VilePechora" a fost o greșeală

LordDrek: dobiotcule o să vin după tine

Anomie: ba nu, n-o s-o faci

Anomie: spre deosebire de tine, eu nu las urme

Anomie: stăteam aici și derulam înapoi înregistrarea de la știri

Anomie: amuzant ca dracu cum dă cu capul de marginea trenului

LordDrek: o să te hăituiecs și o să te onmor

Anomie: transmite-le celorlalți băieți din Înjumătățirea dragostea mea

Anomie: și un sărut afectuos pentru fratele tău legumă

Anomie: dacă ai noroc la Crăciunul următor o să-și țină singur cana din care bea

LordDrek: o să vezi tu dobitoc pertvers o să te

<LordDrek a fost banat>

Partea a Patra

Fibrele Ventriculelor. —
Acestea sunt aranjate într-un mod extrem de complex,
iar descrierile oferite de diverşi anatomişti diferă
considerabil.

Henry Gray, Scorul Framingham, *Anatomia lui Gray*

58

Ah, ocara!
De a vărsa gândul în flacără
Ce-ți arde sufletul.

Elizabeth Barrett Browning, *Blestem pentru o națiune*

Chat din joc între doi moderatori ai *Jocului lui Drek*

<Un nou canal privat a fost deschis>

<23 mai 2015 11:18>

<Morehouse invită pe Albacahartia>

Morehouse: Albacahartia, trebuie să vorbim

>

>

>

<Albacahartia s-a alăturat canalului>

Albacahartia: deci ce scuză ai? Accident de mașină? Răpit de extratereștri? Mama ta a avut nevoie de o operație de urgență?

Albacahartia: nu, asta n-ai zice, ar fi cumva de prost gust cu maică-mea care e bolnavă

Morehouse: îmi pare rău

Morehouse: îmi pare foarte rău

Morehouse: mi-am pierdut curajul

Albacahartia: ți-ai pierdut curajul

Albacahartia: știi câte ore am stat în autobuzul ăla nenorocit?

Albacahartia: ce vrei mai mult de la mine?

Albacahartia: ai primit poze, empatie, discuții nesfârșite și îmi stric o relație din viața reală doar ca să petrec ore întregi în joc cu tine

Morehouse: merit tot ce spui

Morehouse: dar te rog ascultă-mă pentru că sunt îngrijorat ca dracu, pentru tine și pentru noi toți

Albacahartia: ce vrei să spui?

Morehouse: l-ai văzut pe tipul ăla împins în fața trenului după Comic Con?

Albacahartia: nu, ți-am spus, am luat autobuzul

Albacahartia: de ce?

Morehouse: era VilePechora

Albacahartia: ce?

Morehouse: VilePechora era cel care a fost împins în fața trenului

>

Albacahartia: stai puțin, ce

Albacahartia: e mort?

Morehouse: poate că acum da. La știri ziceau că a fost rănit grav la cap

Morehouse: asta voia să spună Anomie când zicea că are un plan să-i facă să plece în weekendul cu Comic Con-ul

Albacahartia: pur și simplu nu știu despre ce vorbești

Morehouse: știa că o să-l omoare pe VilePechora

Albacahartia: mă sperii, sincer. wtf?

Morehouse: acum câteva săptămâni, VilePechora a spus ceva de genul „Anomie știe totul despre Bitcoin,

noi credem că așa a cumpărat taserul", pe canalul moderatorilor

Morehouse: credc ă asta e ce s-a întâmplat. VilePechora știe despre Bitcoin și i-a spus lui Anomie cum să-i folosească. Așa a făcut Anomie rost de un taser ilegal și de un cuțit imens fără ca vreuna dintre arme să poată fi urmărită, VilePechora i-a dat ideea

Morehouse: n-a vrut să-l enerveze pe VilePechora dacă îl bana, pentru că Vile putea să depună mărturie că i-a spus lui Anomie cum să cumpere arme pe dark web cu cripto

Morehouse: mi-a spus că Vile și LordDrek o să dispară în ziua Comic Con-ului

Morehouse: voia să spună că VilePechora o să fie mort & LD banat

>

Albacahartia: ești nebun

Albacahartia: de unde ar fi știut Anomie pe cine să împingă sub tren?

Morehouse: știam amândoi care e numele real al lui VilePechora și cum arată

Albacahartia: de unde?

Morehouse: a început să ne intereseze numele „VilePechora"

Morehouse: e o anagramă

Morehouse: am rezolvat-o și am căutat pe google numele găsit

Morehouse: i-am găsit locul de muncă, tot. Părea cam dobitoc cum poza cu mașina lui. Dar lui Anomie i-a plăcut. Îi plăcea să știe că un tip de genmul ăsta e în jocul nostru

Morehouse: mie mi s-a părut întotdeauna ciudat ca dracu că un tip ca ăsta e aici.

>

Albacahartia: cum puteai ști că tipul pe care l-ai căutat pe google era cu adevărat VilePechora? Dacă erau mai multe persoane cu numele ăsta?

Morehouse: n-am știut sigur decât când am văzut înregistrarea cu tipul care cade în fața trenului

Albacahartia: caut acum înregistrarea

>

>

>

Albacahartia: e foarte neclară, ești sigur că e el?

Morehouse: o să știm când o să-i dea numele nu-i așa

Albacahartia: care e numele lui real?

Morehouse: cu cât știi mai puțin cu atât mai bine. Înainte să întrebi, același răspuns e valabil și dacă mă întrebi cine e Anomie

Morehouse: în seara asta părăsesc jocul. Vreau să ies și ar trebui să ieși și tu. Apoi trebuie să mă gândesc cum e mai bine. Polițiștii ar putea crede că sunt nebun dar cred că trebuie să vorbesc cu ei

Albacahartia: nu poți pleca

Albacahartia: dacă toate astea sunt adevărate

Albacahartia: și Anomie crede că ai plecat din cauză că ai bănuieli, tu o să urmezi. Anomie știe totul despre tine. știe unde stai

Morehouse: nu-mi pasă

Albacahartia: dar de MINE îți pasă vreun pic?

Morehouse: bineînțeles, de ce spui asta?

Albacahartia: pentru că Anomie știe și cine sunt eu

Morehouse: ce? cum?

Albacahartia: am făcut o prostie

Morehouse: vrei să spui că i-ai trimis poza aia?

Albacahartia: asta a fost a doua prostie

Albacahartia: prima prostie a fost că numele meu real era în e-mailul de înregistrare

Morehouse: eram sigur fir-ar a dracu

Morehouse: eram sigur că știe cine ești

Morehouse: căcat

>

Albacahartia: bun, hai să privim totul rațional

Albacahartia: gândește-te o clipă la ceea ce spui

Albacahartia: persoana asta pe care o știi dintotdeauna, care iubește Inimă neagră ca noaptea

Albacahartia: chiar crezi că a fost în stare să-i înjunghie pe Ledwell și Blay?

Albacahartia: crezi serios că ar fi putut să împingă pe cineva în fața trenului?

>

Morehouse: asta e conversația pe care o port întruna în mintea mea

Morehouse: și de cele mai multe ori răspunsul e „nu", dar e tot mai greu și când am văzut știrile și apoi am văzut că VilePechora și LordDrek sunt banați m-am gândit „la dracu, el e. El a făcut toate astea."

>

Albacahartia: nu poți părăsi jocul într-un mod care să-l facă să creadă că ai putea să te duci la poliție.

Morehouse: Da, ai dreptate. Dacă plec, o să bănuiască clar asta.

Albacahartia: trebuie să te prefaci foarte, foarte fericit că s-a debarasat de VilePechora și de LordDrek și să-l faci să rămână mulțumit cât ne dăm seama ce avem de făcut.

Morehouse: Și ce se va întâmpla când o să fie dat publicității numele real al lui VilePechora și el o să știe că eu știu cine e?

>

Albacahartia: prefă-te că tu crezi că a fost un accident. cineva l-a împrâncit pe peron

Albacahartia: sau spune că tipul probabil că a supărat pe cineva

>

Albacahartia: uite, știu că tu crezi că sunt lașă

Albacahartia: ai vrut să spui poliției despre dosarul ăla pe care LordDrek și VilePechora ni l-au plantat și eu am spus nu

Albacahartia: mi-era groaznic de frică

Albacahartia: dar asta e mult mai rău

Albacahartia: am lăsat să se întâmple toate astea fără să mergem la poliție

>

Morehouse: știi care e faza cea mai tare?

Morehouse: eu aș suna la poliție și aș da un pont anonim dar ar crede că sunt beat sau că mă țin de poante din cauza felului în care vorbesc

Albacahartia: nu face glume din astae

Morehouse: prespun că aș putea scrie o scrisoare

Morehouse: dar cât de în serios ar lua-o?

>

Albacahartia: aș putea suna eu anonim, dacă îmi spui numele lui real

Morehouse: mi-e frică să fac asta. Dacă Anomie află că o femeie a dat din gură o să-și dea seama că tu ai fost. Și dacă știe cine ești poate afla și unde stai

>

Morehouse: e doar vina mea

Albacahartia: de ce?

Morehouse: eu sunt cel care l-a ajutat să construiască acest imperiu nenorocit, nu-i așa?

Albacahartia: Vikas, te rog, te rog nu mă lăsa singură aici

Albacahartia: hai să așteptăm să vedem dacă chiar era VilePechora

Morehouse: și dacă era?

Albacahartia: atunci o să facem un plan.

Albacahartia: dar sper că o să ai curaj să ne întâlnim față în față dacă va trebui să facem asta.

Morehouse: bine

Albacahartia: promiți?

>

Morehouse: promit

59

Presentimentul e umbra lungă de pe pajiștea
Pe care soarele se va lăsa;
Semnul către iarba înfiorată
Că întunericul va să treacă.

Emily Dickinson, *XVI*

Strike, care se numărase printre cei care dădură declarații despre ce se întâmplase în gara Custom House, întârzie puțin la cina cu Madeline de sâmbătă seara. Madeline făcuse rezervare într-un restaurant otoman numit Kazan, alegere pe care Strike o aproba, dat fiind că era pregătit pentru o masă sănătoasă după ce nu mâncase la prânz și îi plăcea bucătăria turcească. Însă masa fu umbrită de la bun început de evenimentele zilei.

Știind că incidentul din gară nu avea cum să nu apară la știri și bănuind că numele lui Robin avea să fie dat publicității la un moment dat, Strike se simți obligat să-i spună lui Madeline ce se întâmplase, dar fără să-i dea informații despre caz. Madeline fu deopotrivă fascinată și alarmată că el se aflase la doar un metru de ceea ce credea că fusese o tentativă de crimă și reveni neîncetat asupra subiectului de-a lungul cinei. Asta nu ajută cu nimic senzația de neliniște care îl chinuia pe Strike nu numai în legătură cu lucrurile la care asistase, ci și cu consecințele pe care le-ar fi putut avea informarea telespectatorilor că Robin fusese prezentă la locul faptei.

Când Madeline se duse în sfârșit la toaletă, Strike își scoase telefonul, căută simbolul Y cu trei dinți tatuat sub cutia toracică a tânărului cu tenișii scumpi și văzu, având o presimțire tot mai rea, că reprezenta runa Algiz. Deschise apoi Twitter-ul să se uite la contul @Gizzard_Al, doar ca să descopere că acesta nu mai exista. Se uită la BBC News, care dăduse deja știrea despre tentativa de crimă, dar fără să funizeze niciun nume. În absența unor informații care să susțină contrariul, Strike se

văzu nevoit să presupună că Tălpi Roșii era încă în viață, dar sângerarea de la ureche i se păruse de rău augur, indicând probabil un traumatism cerebral.

— Voiai să vezi ce mai face Robin? întrebă Madeline voioasă, în timp ce se așeza în fața lui.

— Nu, spuse Strike. Încercam să aflu cum se simte tipul care a căzut.

— A fost *atât* de curajoasă, spuse Madeline, care în seara aceea bea doar apă minerală și părea decisă să fie generoasă cu partenera lui.

— Se poate spune și așa, zise Strike sumbru, strecurând telefonul înapoi în buzunar.

Când au ajuns acasă la Madeline, la știri începuseră deja să fie difuzate trei imagini cu individul care îl îmbrâncise cu umărul pe Algiz, iar un comisar-șef apăruse în uniformă la televizor și lansase un apel către populație pentru informații. Deoarece fuseseră obținute dintr-o înregistrare făcută de o cameră alb-negru cu circuit închis, Strike se așteptase ca imaginile cu atacatorul să nu fie foarte clare, cu toate acestea puse televizorul lui Madeline pe pauză și o examină pe fiecare cu atenție.

Prima înfățișa momentul impactului: Tălpi Roșii căzând în față, cu mâinile în buzunare, masca de Batman care acoperea tot capul foarte vizibilă și trupul atacatorului ascuns de mulțime. În a doua imagine se vedea parțial cineva cu mască de Batman urcând în tren. Din nou, era imposibil să-ți faci o idee despre fizicul lui din cauza tuturor acelor oameni care se repeziseră spre tren odată cu el. Strike știa că marea majoritate nici măcar nu observase încercarea de asasinare a lui Tălpi Roșii, vederea fiindu-le blocată de cei aflați pe peron.

A treia imagine îl înfățișa din spate pe un bărbat care părea chel și foarte musculos și urca în fugă scările, îndepărtându-se de locul faptei. După cum spunea comisarul-șef, se credea că atacatorul urcase în tren, unde se amestecase printre ceilalți pasageri care stăteau în picioare și își scosese masca de Batman, sub care purta o altă mască de latex care-i acoperea complet capul și gâtul. Apoi coborâse din tren și urcase în fugă scările prin care se ieșea din gară, amestecându-se cu oamenii care plecau ca să găsească alte mijloace cu care să ajungă acasă. Această imagine era singura în care se vedea cât de înalt era atacatorul, iar musculatura lui masivă semăna cu un costum căptușit. Fie nu se știa, fie era în continuare ținut secret față de public ce se întâmplase cu atacatorul deghizat după ce acesta părăsise gara.

— Dumnezeule, spuse Madeline, sărmanul om. A încasat întreg impactul cu capul, nu-i așa? E de mirare că nu și-a rupt gâtul.

Multiplele reluări ale acelei părți din înregistrarea făcută de camera cu circuit închis în care Tălpi Roșii se lovea de șine, iar Robin și Mo săreau după el (Mo era numele bărbatului în costum de Superman căruia îi revenea, de fapt, meritul salvării lui Tălpi Roșii și cu care Strike și Robin începuseră să vorbească în timp ce așteptau să dea declarații complete) nu atenuară cu nimic senzația rău prevestitoare a lui Strike. Presupunând că tatuajul cu rună al lui Tălpi Roșii avea conotația pe care i-o atribuia el, Strike se gândea că șansele ca Înjumătățirea să nu facă legătura între Robin Ellacott și bărbatul care îl pocnise pe unul dintre membri la Ship&Shovel erau mici spre inexistente.

— Robin merită categoric o medalie, spuse Madeline. Adică, amândoi merită.

Se duseră în pat și făcură sex cu un entuziasm deosebit, cel puțin din partea lui Madeline. Strike își aminti din nou de Charlotte, al cărei libido fusese, de obicei, stimulat de drame și conflicte, deși bănuia că manifestările ostentative ale lui Madeline veneau mai mult din dorința de a șterge amintirea scandalului pe care îl făcuse după lansare. Nefiind băută, Madeline nu adormi imediat după aceea, ci continuă să discute despre ceea ce se întâmplase în gară, părând să creadă că, dacă manifesă interes față de munca lui Strike din acea zi, el avea să fie încântat. În cele din urmă, acesta îi spuse că e epuizat și adormiră.

A doua zi dimineață, Madeline îl trezi cu o cană de cafea proaspăt făcută, apoi se strecură înapoi în pat și, la inițativa ei, făcură sex din nou. Deși n-ar fi putut pretinde că nu îi făcea plăcere ca o femeie goală să coboare încet pe trupul lui și să îi ia penisul în gură, Strike scăpă doar în momentul orgasmului de acea senzație rău prevestitoare, care apoi se lăsă cu și mai mare greutate asupra lui. În timp ce murmura cuvintele standard de apreciere și afecțiune, se întreba cât de curând putea să plece.

Era duminică: în mod evident, Madeline se aștepta să petreacă întreaga zi împreună, ceea ce el nu credea că ar fi putut suporta. Deși știa foarte bine că nu putea să facă nimic pentru a preveni o potențială amenințare din partea Înjumătățirii, obligația subînțeleasă de a o asigura pe Madeline că o iertase complet îi provoca un stres mult mai mare decât i se părea rezonabil pentru ceea ce ar fi trebuit să fie o zi liberă. Își spuse că tânjea după liniștea și pacea apartamentului său de la mansardă, dar, de fapt, simțea o dorință puternică de a lua legătura cu Robin, deși nu avea vreun motiv anume. Astăzi, Robin se muta, era ocupată cu părinții ei și, cum el nu-i atrăsese atenția asupra tatuajului de pe trunchiul bărbatului

căzut, exista posibilitatea ca ea să nu înțeleagă deocamdată cât de nesigură devenise poziția lor.

O oră mai târziu ieși din dușul lui Madeline ca să găsească un apel pierdut din partea lui Dev Shah. Cum aproape orice era preferabil unei discuții cu Madeline despre cum aveau să petreacă acea frumoasă dimineață de primăvară, Strike îi spuse, cu tot regretul de rigoare, că trebuia să-l sune înapoi pe Dev și se retrase în dormitor.

— Salut, spuse Dev. Noutăți despre Jago Ross.

— Zi, spuse Strike.

— Stăteam pe drumul din fața casei lor de la țară, prefăcându-mă că repar un cauciuc spart de la bicicletă. Ross a ieșit pe poartă cu mașina în care erau cele trei fete mai mari, apoi a oprit. Cea mijlocie a coborât. Uitase ceva. El țipa la ea. „Mizerabilă mică și proastă", chestii de genul ăsta. Părea să-l doară în cot că pot să-l aud.

— Ai înregistrat?

— Am început să înregistrez imediat, dar nu se aude foarte bine. Ross i-a spus că trebuie să meargă pe jos ca să ia ce uitase. Aleea casei are aproape jumătate de kilometru. Fata avea vânătăi la ochi.

— Cred că știu ceva despre asta, spuse Strike. Sora ei cea mare a dat detalii în online despre cum a fost weekendul.

— Bun, în timp ce așteptau să se întoarcă fata mijlocie, el țipă la cea mare. Din ce am putut auzi, ea îi lua apărarea celei mijlocii. Cred că a plesnit-o, dar nu se vede pe înregistrare din cauza luciului geamurilor mașinii. Apoi cea mijlocie reapare, în sfârșit, târând o geantă. M-am prefăcut că-mi încerc bicicleta, ca să ajung într-o poziție mai bună. Ross s-a dat jos din mașină, țipând la ea că a durat atât de mult. Deschide portbagajul, aruncă geanta înăuntru. Apoi, când ea era pe punctul de a urca în spate, o lovește cu piciorul în noadă, ca să o grăbească. Asta am înregistrat, cât se poate de clar.

— Excelent, spuse Strike. Vreau să zic...

— Nu, am înțeles, zise Dev pe un ton gânditor. Nemernic absolut. Dacă asta s-ar fi întâmplat pe o stradă normală...

— Fata cea mare a spus pe internet „cei ca noi nu au asistenți sociali". Unde ești acum?

— Merg cu mașina spre Londra, îi urmăresc. De obicei, le lasă pe cele două mai mici la mama lor, apoi o duce pe cea mare la Benenden.

— Unde sunt gemenii?

— Au rămas acasă, cu bona.

— Bun, foarte bine lucrat, Dev... sigur, avocatul lui o să susțină probabil o pierdere temporară a discernământului și o să-l bage la un curs de gestionare a furiei, s-o ia înaintea judecătorului. Dar dacă mai obținem câteva incidente ca ăsta, demonstrăm un tipar comportamental...

— Da, spuse Shah. Te anunț dacă se întâmplă ceva dincolo.

— Mersi. Vorbim mai târziu.

Strike, care purtase această conversație în tricou și chiloți, își trase pantalonii, gândindu-se în tot acest timp la Robin și la Înjumătățirea. Luă, în sfârșit, o decizie, își compuse o expresie care să exprime un amestec adecvat de regret și iritare și se duse din dormitor în sufragerie, unde aștepta Madeline.

— Probleme? întrebă ea, văzându-i chipul.

— Da, spuse Strike. Soția unui subcontractor a căzut de pe o scară afurisită. Și-a rupt încheietura.

Minciuna îi venise ușor în minte, pentru că asta chiar i se întâmplase cândva soției lui Andy.

— Ah. Asta înseamnă că...?

Mobilul îi sună iar. Strike privi în jos și văzu numărul Katyei Upcott.

— Scuze, trebuie să răspund și la ăsta. Încerc să rezolv situația.

După ce ajunse din nou în dormitor, răspunse.

— Strike.

— Da, bună, spuse vocea ușor gâfâită a Katyei. Sper că nu te deranjează că te sun duminica?

— Nicidecum, zise Strike.

— Ieri m-am dus să-l văd pe Josh și doctorii cred că peste aproximativ o săptămână o să se simtă suficient de bine să te primească, dacă mai vrei să-l intervievezi. Limitează numărul de vizitatori, iar tatăl și sora lui se duc de multe ori în timpul săptămânii, dar dacă ai putea să ajungi sâmbăta următoare...

— Sâmbătă ar fi minunat, spuse Strike. Stai să iau un pix.

Găsi unul pe noptiera lui Madeline.

— Dacă vrei, putem să ne întâlnim la spital la ora 2? El e la Centrul pentru Leziuni ale Măduvei Spinării din Londra. Ar trebui să fiu și eu acolo, pentru că... ar trebui să fiu și eu acolo. E încă într-o stare groaznică.

După ce-și notă în carnet coordonatele salonului lui Blay și programul de vizitare, Strike băgă absent pixul în buzunar, îi ură Katyei bună ziua și se întoarse la Madeline.

— Îmi pare foarte rău. Trebuie să rezolv asta. Se pare că va trebui să preiau supravegherea de la nenorocitul ăsta.

— Căcat, spuse Madeline, dezamăgită.

Dar Strike știa că n-o să facă scandal, când amintirea certei lor din Bond Street era încă proaspătă.

— Sărmanul de tine, continuă ea. Și sărmana de ea.

— Sărmana de cine? spuse Strike, gândindu-se încă la Robin.

— Femeia care a căzut de pe scară.

— Ah, spuse el. Da, presupun că da. Ei, mi-a stricat duminica, în orice caz.

Păstră o expresie decentă de regret în timp ce își lua haina și rucsacul. Madeline îi înconjură gâtul cu brațele și îl sărută lung de rămas-bun, apoi, în sfârșit, fu liber să plece.

Parcurse strada ei și dădu colțul înainte să-și aprindă o țigară. Apelul Katyei Upcott îi oferise un pretext să o sune pe Robin, așa că apăsă pe numărul ei, iar ea răspunse aproape imediat.

— Salut, stai o secundă, spuse ea.

Strike își dădu seama imediat, după tonul ascuțit și înlăcrimat, că ceva nu era în regulă, ceva ce nu avea legătură cu mutarea, oricât de stresantă era, cu siguranță, aceasta. Diverse scenarii — își dăduse seama că Tălpi Roșii era aproape sigur membru al unui grup terorist de extremă dreapta sau, cel mai rău, că deja avusese loc o acțiune represivă, fără ca el să știe — îl făcură să aștepte revenirea ei cu o anumită trepidație, mai ales că auzea pe fundal o voce masculină furioasă.

— Am revenit, spuse ea, în continuare cu o voce care o trăda că e în pragul lacrimilor. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Ce s-a întâmplat cu tine?

— Ce vrei să spui?

— Ai o voce de parcă ai plâns.

— Păi, am...

— *Ce s-a întâmplat?* spuse Strike, mult mai energic decât intenționase.

— Taică-meu — știi că ar fi trebuit să vină aseară? —, ei, se pare că și-a pierdut cunoștința pe alee, chiar înainte să urce în mașină. Maică-mea l-a dus la spital și acolo au spus că a avut un episod cardiac, ce-o mai fi și asta, nu părea să fie cine știe ce, dar acum cinci minute m-a sunat maică-mea ca să-mi spună că îl bagă...

Strike își dădea seama că Robin abia se abținea să nu plângă.

— ...îl bagă în operație — scuze —, sunt sigură că o să fie bine — căcat, Strike, trebuie să închid, trebuie să mut Land Roverul...

Robin închise.

60

Ah, prietenul acela ce din pieptul cald și credincios
Respiră în același pas cu mine...

Mary Tighe, *Un prieten credincios e leacul vieții*

Tatăl ei nu considerase că are rost ca Robin să angajeze pe cineva care s-o ajute cu mutatul. Cea mai mare parte a conținutului casei pe care ea și fostul soț o împărțiseră cândva se vânduse sau, în cazul patului mare de mahon în care el o înșelase cu Sarah, actuala lui soție, fusese luat de Matthew. Robin nu avusese loc în camera închiriată pentru obiectele pe care le păstrase, așa că fuseseră duse într-un depozit. De la fostul proprietar al noului ei apartament cumpărase canapeaua, fotoliile și patul dublu pentru care comandase și o saltea nouă. Astfel, nu-i mai rămâneau de transportat decât câteva piese de mobilier care se asamblau. Michael Ellacott o asigurase pe fiica lui că era cât se poate de capabil să ajute la încărcarea Land Roverului cu obiectele din depozit și la transportarea lor pe scări. Ajuns academician după ce crescuse la o fermă, încă tânjea după satisfacția muncii manuale, iar Robin, conștientă că ratase Crăciunul în familie, decisese să-i facă pe plac.

Asta însemna că acum trebuia să scoată tot ce era în depozit și să încarce Land Roverul de una singură. În primele câteva ore fusese prea ocupată ca să fie abătută sau să plângă, dar totul se schimbase când bărbatul neplăcut și agresiv care închiriase depozitul de alături țipase și înjurase, cerându-i să mute Land Roverul ca să-și poată aduce el camioneta mai aproape. Lucrul acesta împreună cu vocea lui Strike la telefon, o făcuseră în sfârșit să cedeze. După ce îi închise lui Strike și își mută Land Roverul să-i facă loc bărbatului furios în camioneta lui albastră și mare, Robin se retrase în depozitul ei să plângă încet, așezată pe o cutie de carton plină cu cărți. O parte din ea ar fi vrut să abandoneze mutarea, să urce în Land Rover și să pornească spre nord, în Yorkshire, ca să-și vadă

tatăl. Linda o asigurase că procedura pe care avea să o suporte acesta era de rutină, dar Robin auzise teama din vocea ei.

În cele din urmă, își recăpătă stăpânirea de sine și continuă, încordându-se leoarcă de transpirație, să golească depozitul, până când, în cele din urmă, aproape fiecare centimetru pătrat al părții din spate a Land Roverului fu plin și plecă spre Walthamstow, cu trei ore mai târziu decât prevăzuse.

În sfârșit, Linda o sună din nou la 4 și jumătate, chiar când Robin aștepta la semafor. Cum străvechiul Land Rover nu avea bluetooth, înșfăcă mobilul și îl lipi de ureche.

— E bine, se auzi vocea Lindei. Stentul a fost montat. Au zis că, dacă totul merge bine, mâine o să fie acasă.

— Slavă Domnului, spuse Robin.

Se făcu verde. Pentru prima oară de când era proprietara Land Roverului, lui Robin i se opri motorul, ceea îi atrase claxoane furioase de la șoferul din spatele ei.

— Mamă, scuze, trebuie să închid, sunt în mașină. Te sun imediat.

Deși acum era conștientă că tatăl ei depășise pericolul, lui Robin nu-i trecuseră emoțiile și încă se străduia să nu plângă când ajunse, în sfârșit, pe Blackhorse Road.

Abia când intră în parcarea de lângă blocul în care se afla noul ei apartament îl zări pe Strike stând lângă intrarea principală, cu un ghiveci cu o plantă într-o mână și o pungă plină de cumpărături de la Tesco în cealaltă. Priveliștea era atât de neobișnuită și totuși atât de binevenită, că Robin scoase un mic icnet de râs, care se transformă imediat în suspin.

— Ce s-a întâmplat? spuse Strike venind spre ea. Cum e tatăl tău?

— E bine, răspunse Robin, încercând să-și rețină lacrimile. Tocmai m-a sunat maică-mea. I-au pus un stent.

Îi venea să-și arunce brațele pe după gâtul lui Strike, dar gândul la Madeline, hotărârea de a lupta împotriva oricăror sentimente mai puternice decât prietenia față de partenerul ei și faptul că era conștientă că e foarte transpirată o descurajară s-o facă.

— Păi, asta e o veste bună, nu-i așa?

— Da, ev-evident... doar că a fost o dimineață de căcat...

— Vrei să mâncăm înainte să descărcăm Land Roverul? Eu vreau, n-am mâncat de prânz. Presupun că nu e la îndemână ceainicul?

— Ba da, spuse Robin, acum pe jumătate râzând. E în stânga, în spațiul pentru picioare, cu niște căni. Strike, nu trebuia să faci asta.

— Ia astea, zise el.

Îi întinse ghiveciul cu planta și punga de cumpărături, după care deschise portiera Land Roverului și scoase cutia cu ceainicul.

— De unde ai știut adresa?

— Mi-ai arătat tu acum câteva săptămâni coordonatele apartamentului.

Această dovadă că Strike nu era chiar atât de indiferent și de nepăsător pe cât părea uneori amenința să o facă pe Robin să dea frâu liber lacrimilor, dar reuși să se stăpânească și, încercând să-și tragă nasul încet, îl conduse la intrarea principală într-un hol de cărămidă și apoi, ținând cont de piciorul lui, cu liftul la etajul doi.

— Foarte drăguț, spuse Strike după ce Robin deschise ușa unui apartament plăcut, luminos și aerisit, doar puțin mai mare decât mansarda lui și în stare mult mai bună. Ai cumpărat canapeaua de la fostul proprietar?

— Da, spuse Robin. Se desface, m-am gândit că o să prindă bine.

Duse în bucătărie planta cu frunze verzi și mari în formă de inimă.

— Îmi place foarte mult, îi spuse lui Strike, care venise după ea cu o cutie de lucruri de primă necesitate, printre care un ceainic, căni, pliculețe de ceai, lapte și hârtie igienică. Mulțumesc.

— Îmi făceam griji că se pune la flori, spuse el cu o privire piezișă.

Cândva avuseseră o ceartă în care venise vorba despre predilecția lui de a-i oferi flori și nu ceva mai imaginativ. Robin râse și ochii ei se umeziră iar.

— Nu. O plantă într-un ghiveci nu e totuna cu un buchet de flori.

Strike umplu ceainicul, apoi se întoarse și-o văzu pe Robin că-și scoate iPadul din geantă.

— Doar nu te loghezi în jocul ăla nenorocit? spuse el în timp ce băga ceainicul în priză. Ia-ți liber o zi, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu, doar vreau să văd dacă l-au prins pe Bat — stai, spuse ea uitându-se pe site-ul BBC Bews. Au dat publicității numele tipului împins pe șine.

— Și? spuse Strike, încremenind cu pliculețele de ceai în mână.

— Îl cheamă Oliver Peach. E... uau. E fiul lui Ian Peach... știi, ciudatul ăla care a candidat la Primăria Londrei? Miliardarul?

— Tipul din IT, da, spuse Strike. Zice cum se simte fiul?

— Nu, doar că e în continuare spitalizat... tatăl lui a oferit o recompensă de 100 000 de lire pentru orice informație despre atacator...

— Apare și numele tău? întrebă Strike, încercând să pară nonșalant.

— Nu, replică Robin privind spre el. Uite, chiar îmi pare rău. Știu că a fost...

— Curajos, al naibii de curajos, zise Strike întrerupând-o.

Nu era momentul să pomenească de temerile lui din ultimele 24 de ore.

— Hai să mâncăm un sendviș și să bem un ceai, apoi putem să descărcăm mașina, continuă el.

— Ești sigur că poți să...?

— Nu-ți face griji. Te las pe tine să cari chestiile grele.

Mâncară sendvișurile de la supermarket stând în picioare în bucătărie, apoi, în timp ce Strike se ducea cu cana de ceai în pragul ușii, să savureze o țigară, Robin își sună mama să ceară noi detalii despre operația tatălui.

— Dar cum rămâne cu mutarea ta? întrebă îngrijorată Linda după ce discutară amănunțit despre starea lui Michael Ellacott și Robin se convinse că mama ei nu minimiza gravitatea acesteia. Ai reușit s-o amâni?

— Mă mut acum, spuse Robin. Strike mă ajută.

— Ah, făcu Linda, reușind să încarce monosilaba cu o cantitate impresionantă de surprindere, curiozitate și dezaprobare.

Suspiciunea ei față de Strike avea rădăcini încâlcite, dar rănile suferite de Robin în timp ce lucra pentru agenție, împreună cu faptul că fugise de la primul dans al nunții sale după partenerul de muncă erau probabil cele mai adânci. Robin decise să nu menționeze că fusese cât pe ce să fie lovită de tren cu o zi în urmă, întâmplare care, cu siguranță, ar fi fost pusă tot în cârca lui Strike. Spera ca grija mamei ei față de sănătatea tatălui să o mai țină la distanță de știrile de la televizor.

După ce convorbirea luă sfârșit, Robin coborî la parter și începu să-și care lucrurile împreună cu Strike, a cărui hotărâre de a ajuta întrecu preocuparea față de efectul pe care ar fi putut să-l aibă asupra tendonului lui.

— Jur că nu păreau atât de multe când le-am scos din depozit, gâfâi Robin, cu o cutie de cărți în brațe, când se încrucișă cu el pe palier.

Strike, de asemenea transpirat și cu răsuflarea tăiată, se mulțumi să mormăie.

În cele din urmă, pe la ora 8, Land Roverul era golit și aproape toată mobila asamblată.

— Ce zici de niște cartofi prăjiți? întrebă Strike, așezându-se greoi pe canapea.

Robin își dădea seama că îl doare piciorul.

— Nu poți considera un loc drept casă până nu știi unde e cel mai apropiat fast-food.

— Mă duc eu, spuse ea imediat, ridicându-se şi lăsând o mică bibliotecă neterminată. Măcar atât pot să fac. Strike, nu-ţi pot mulţumi îndeajuns pentru...

— Suntem chit. Tu ai lucrat nonstop cât eu am fost la pat.

Strike scoase din buzunar o bancnotă de 10 lire.

— Ai putea cumva să iei şi nişte bere?

— Sigur, dar eu plătesc, spuse Robin, respingându-i printr-un gest banii.

Aşa că porni spre Bonner's Fish Bar, unde, după ce comandă două porţii de cod cu cartofi prăjiţi, se logă, absentă, în *Jocul lui Drek* de pe telefon. Anomie nu era acolo. După ce se salută cu câţiva jucători constanţi, se întoarse la noul apartament, oprindu-se să ia din drum o sticlă de vin şi şase cutii de bere. Când ajunse înapoi acasă, Strike terminase de asamblat biblioteca.

— Nu trebuia să faci asta, îi spuse ea sprijinindu-şi telefonul de o veioză, ca să poată urmări jocul. Serios, ia o pauză. Ai tot dreptul... Ce s-a întâmplat?

Strike, care avea o expresie nefericită, ezită puţin înainte de a răspunde:

— Au dat publicităţii numele tău. Tocmai am văzut.

— Ah, spuse Robin. Căcat.

Îi dădu berea şi se duse în bucătărie după un tirbuşon. Când se întoarse cu un pahar de vin, spuse:

— Uite, chiar îmi pare rău, ştiu că am dat-o în bară.

— Ai încercat să salvezi o viaţă, spuse Strike care, cu o cutie de Tennent lângă el, deja înfuleca din cartofii prăjiţi cu furculiţa de lemn primită la meniu. Nu e o infracţiune, ce dracu'. Eşti iar în joc?

Arătă spre ecranul mobilului ei.

— Da, spuse Robin, aşezându-se în fotoliu şi străduindu-se să păstreze un ton normal, chiar dacă se simţea foarte neliniştită. Ar fi bine să mă uit după Anomie. Midge e cu Cardew şi Nutley cu Pierce. Ar fi atât de bine să mai eliminăm un... de ce-ai sunat mai devreme, apropo?

— Katya Upcott spune că Blay se simte suficient de bine ca să vorbim cu el la spital. Am zis că mergem sâmbătă.

— Super, o să... stai, spuse Robin, ai cărei ochi zvâcniseră spre joc. A venit Anomie.

Îşi puse jos cartofii prăjiţi şi luă mobilul.

Anomie: bună seara, copii

LabuteleluiBuffy: salut Anomie!

— Mă dau bine pe lângă el, îl informă ea pe Strike. Când sunt prietenoasă, Anomie nu se ia de mine la fel de mult şi nu-şi trimite lacheii după mine dacă stau nemişcată...

Apoi le trimise SMS lui Midge şi Nutley: **Anomie e în joc, vedeţi ţintele?** după care se uită iar la ecranul telefonului, unde Anomie continua să vorbească:

Anomie: Morehouse n-a intrat?

DrekPlictirit: nu

DrekPlictirit: dă-l afară pe leneşul ăla

Anomie: lol

DrekPlictirit: ştiu să programez pot prelua eu

Anomie: mai întâi tre să treci testul de moderator

Anomie: acum chiar recrutăm oameni

Anomie: avem nevoie de înlocuitori pt LordDrek şi VilePechora

— Ce naiba? spuse Robin cu voce tare.

Până să apuce ea să pună întrebarea, alţi jucători i-o luară înainte.

Cotofeni7: ce, nu mai sunt?

WyrdyGemma: ceeeee?

Inimalnimioara: omg ce s-a întâmplat?

Anomie: au fost concediaţi

— Strike, uită-te la asta, spuse Robin ducându-se să se aşeze lângă el pe canapea. Anomie s-a debarasat de LordDrek şi de VilePechora.

NegruPtTotdeauna: omfg de ce i-ai concediat?

Altahartie: căcat ce-au făcut?

DrekPlictirit: de ce dracu i-ai concediat bua?

Anomie: erau doi dobimernici

Anomie: aşa că luaţi asta drept avertisment

Peste ecranul cu jocul apărură simultan două SMS-uri.

Cardew e la crâşmă tastează la telefon
Nu-l văd pe Pierce e acasă

Robin glisă mesajele, să poată urmări în continuare discuţia dintre Anomie şi jucători.

BaiatuDr3k: da erau haioşi

Anomie: au crezut că-l pot păcăli pe Gamemaster

Anomie: dar Gamemaster ştie totul

FataSingurica: lol cum ştii totul?

Anomie: v-am pus la toţi microfoane

— „V-am pus la toţi microfoane", spuse Strike. Cine a pomenit recent de microfoane?

— Tu, zise Robin. Ai spus că, dacă Gus Upcott e Anomie, a pus microfoane la el acasă, la etaj.

— Nu, spuse Strike, care tocmai îşi amintise. Un tip de pe Twitter. Discipolul lui Lepine.

— Ah, *el,* zise Robin sumbru. E oribil. Apare tot timpul. Şi mai e unul, Eu sunt Evola, la fel de rău, dacă nu mai rău... Las jocul deschis. Dacă intră Vierme28, pot s-o întreb ce s-a întâmplat cu LordDrek şi VilePechora.

Robin se mută înapoi în fotoliu, îşi sprijini iar telefonul de veioză şi îşi luă porţia pe jumătate mâncată de peşte cu cartofi prăjiţi. Din apartamentul de deasupra începu să bubuie un sunet de bas. Robin ridică privirea.

— Şi apartamentul tău e la fel de zgomotos?

— Da, spuse Strike deschizând încă o cutie de Tennent, dar m-am obişnuit. La o adică, poţi încerca nişte dopuri pentru urechi.

Robin nu răspunse. Nu-şi acoperise niciodată urechile noaptea cu căşti şi nici dopuri nu folosise, pentru că îi era frică de incapacitatea de a auzi pe cineva care s-ar fi mişcat prin întuneric.

— În ultima vreme, Anomie n-a părut să aibă prea multe informaţii din interior despre *Inimă neagră ca noaptea,* ai observat? întrebă Strike.

— S-ar putea să nu fie prea multe de aflat. Mă îndoiesc că Maverick face mare lucru cu filmul în clipa asta sau că sunt dispuşi să comunice mai pe larg ce fac. Nu cât Josh e încă în spital.

— E şi asta, fu de acord Strike. O altă posibilitate e ca după moartea lui Edie să fi rămas fără sursa de informaţii.

— Anomie e în continuare foarte grosolan față de Grant și Heather Ledwell, zise Robin.

— Da. Dar tot ce știe despre ei ar fi putut proveni de pe pagina de Facebook a lui Heather. Am verificat; singurul detaliu pe care nu l-ar fi putut lua de acolo e că fosta soție a lui Grant are lupus...

— Uite-o pe Vierme28, spuse Robin brusc, cu ochii din nou asupra jocului. Stai, o s-o întreb ce s-a întâmplat...

În timp ce Robin tasta, Strike își întinse ciotul, străduindu-se să nu facă o grimasă.

— Ea crede că Anomie s-a debarasat de ei să-i facă pe plac lui Morehouse, citi Robin răspunsul lui Vierme28.

— Crezi că Morehouse i-a suspectat că sunt de extremă dreapta? întrebă Strike, care tânjea să fumeze o țigară afară, dar nu-i plăcea deloc ideea de a o lua iar pe scări.

— Poate... nu mă deranjează dacă fumezi aici, adăugă ea, dar te rog să deschizi fereastra.

Îl văzuse pe Strike ducându-și fără să-și dea seama mâna spre buzunar.

— Mersi, spuse Strike.

Se ridică în picioare împingându-se cu mâinile și făcu ce îi ceruse ea, ținând în mână o cutie goală pe post de scrumieră. Când privi în jos spre stradă, observă că Blackhorse Road era aglomerată și bine luminată, dar intrările comune în clădiri prezentau întotdeauna un risc pentru siguranță. Pe de altă parte, Robin abia se mutase: dacă cineva ar fi vrut să se răzbune pe agenție, i-ar fi fost cu atât mai greu s-o găsească.

— Ai alarmă antiefracție? o întrebă el după ce își aprinse țigara.

— Da, spuse ea, cu ochii în continuare asupra jocului.

— Și ușa de la intrare are încuietoare dublă, nu?

— Da, răspunse ea absentă, continuând să citească pe telefon. Vierme spune că Morehouse credea că LordDrek și VilePechora sunt „de rău". Încerc să aflu mai multe detalii...

— VilePechora, repetă Strike. Bizar nume. Peciora nu e un loc?

— Habar n-am, spuse Robin.

— Da, zise Strike, care tocmai căutase numele pe Google. E un oraș și râu din Rusia... și Peciora 2M sunt niște rachete antiaeriene sol-aer cu rază scurtă de acțiune.

Avea o senzație familiară: din nou, subconștientul încerca să-i spună ceva.

— VilePechora, repetă el.

Îşi înfipse ţigara în gură, scormoni în buzunar după pixul pe care îl luase de la Madeline şi îşi scrise „VilePechora" pe dosul mâinii. După ce se holbă aproape un minut la cuvântul inscripţionat pe pielea lui, spuse dintr-odată „căcat".

Robin ridică privirea.

— Ce e?

— VilePechora e anagrama lui Oliver Peach.

Robin icni. Strike căuta deja pe Google familia Peach. Tatăl, care făcuse milioane cu ajutorul companiei lui de IT, dobândise multă notorietate după candidatura lipsită de succes la Primăria Londrei. Ieşea în evidenţă cu fruntea lui îngustă şi apetenţa pentru costume cu dungi late.

— *Căcat,* exclamă Strike din nou. Sunt fraţi!

— Cine?

Robin se duse lângă Strike la fereastră. Cei doi fii adulţi ai lui Ian Peach, Oliver şi Charlie, îl încadrau pe acesta în imaginea de pe telefonul lui Strike, amândoi cu părul închis la culoare, amândoi având fruntea îngustă a tatălui. În mod evident, bărbatul mai tânăr era purtătorul tenişilor cu tălpi roşii care căzuse în faţa trenului. Fiul mai în vârstă purta sacoul de velur pe care Strike îl întrezărise la Ship&Shovell, purtat de bărbatul care încerca să-l recruteze pe Wally Cardew.

61

Astfel alungi fantomele; şi cureţi al meu suflet!
Tu dulce zână, cu misterioase vrăji!

Mathilde Blind, *Către speranţă*

Chaturi din joc între patru dintre cei opt moderatori ai *Jocului lui Drek*

<Un nou canal privat a fost deschis>

<26 mai 2015 22:02>

<Inimoasa invită pe Anomie>

Inimoasa: Anomie

>

<Anomie s-a alăturat canalului>

Anomie: care e treaba?

Inimoasa: ai văzut ştirile?

Anomie: a spus Maverick ceva despre film?

Inimoasa: nu

Inimoasa: mă refer la femeia care a sărit pe şinele de tren ca să-l salveze pe tipul care căzuse

<Un nou canal privat a fost deschis>

<26 mai 2015 22:07>

<Albacahartia invită pe Morehouse>

Albacahartia: Mouse?

>

>

<Morehouse s-a alăturat canalului>

Morehouse: hei

Inimoasa: chiar lângă Comic Con?

Inimoasa: a fost la ştiri, nu se poate să nu fi văzut

Anomie: nu m-am uitat la ştiri. Am fost ocupat

Inimoasa: ei, a fost difuzat numele ei. O cheamă Robin Elcott

Inimoasa: şi e detectiv particular

>

Inimoasa: te rog nu te înfuria. N-am spus nimic care să poată dezvălui cine eşti.

Inimoasa: categoric nu, bine?

Anomie: asta nu sună a ceva ce ar spune o persoană nevinovată, Inimoaso

Inimoasa: jur că n-am spus.

Anomie: atunci de ce-mi spui să nu mă înfurii pe tine?

Inimoasa: păi am fost la Comic Con pentru că m-a contactat o femeie care a spus că e jurnalistă şi vrea să scrie ceva despre Inimă neagră ca noaptea şi despre cartea mea şi aşa mai departe

Inimoasa: purta perucă când am vorbit cu ea dar ea era, am recunoscut-o de la ştiri. Robin Elcott

Inimoasa: îmi pare foarte rău, Anomie, totul părea pe bune, avea un site şi scrisese articole şi aşa mai departe

Albacahartia: ai văzut ştirile de azi?

Morehouse: nu, am fost în laborator

Morehouse: de ce, ce s-a întâmplat?

>

Albacahartia: ştii femeia aia care a sărit pe şine ca să-l salveze pe Vile-Pechora?

Morehouse: da

Albacahartia: o cheamă Robin Ellacott şi e detectiv particular

Morehouse: vorbeşti serios?

Albacahartia: da

Morehouse: uau

>

Morehouse: asta e ciudat

>

>

Albacahartia: crezi că urmărea pe cineva?

Morehouse: cu siguranță nu pe Vile-Pechora

Morehouse: credeam că poliția o să urmărească Înjumătățirea, nu un detectiv particular

Albacahartia: Mouse, poate e o nebunie, dar crezi că există şanse ca Maverick să încerce să afle cine e Anomie, ca să-l oprească să mai arunce cu căcat în film?

Albacahartia: e posibil să-l fi urmărit pe Anomie?

Morehouse: să fiu al naibii, asta e o idee

Inimoasa: dar nu i-am spus nimic despre tine

Inimoasa: nici n-aveam cum, nu știu nimic, nu-i așa?

>

Anomie: asta e o minciună

Inimoasa: nu e minciună!

Inimoasa: dacă m-ai fi auzit vorbind despre tine, practic i-am spus ce geniu ești.

Inimoasa: Nu i-am spus decât că ești foarte talentat și cultivat

Inimoasa: N-am spus absolutnimic privat sau care ar putea să te identifice, jur! Nici măcar nu știu așa ceva!

Inimoasa: Dar m-am gândit că ar fi foarte bine pentru cartea noastră dacă se scrie despre ea!

Inimoasa: Și dacă se vinde bine cartea, or să vrea și alții să intre în joc, nu-i așa?

Inimoasa: N-am făcut-o doar pentru mine!

>

Inimoasa: Anomie, mai ești aici?

Anomie: deci ai fost practic binefăcătoarea mea, nu-i așa?

Anomie: și ce vrei să spui că sunt „cultivat"?

Inimoasa: vreau să spun că ești inteligent și știi latină și așa mai departe

>

Albacahartia: păi asta ar putea fi șansa noastră!

Morehouse: ce vrei să spui?

Albacahartia: am putea să mergem la agenție și să vorbim cu ea

Morehouse: unde e?

Albacahartia: Denmark Street din Londra, am căutat

Albacahartia: n-ar fi nevoie să spunem că noi credem că a omorât pe cineva

Albacahartia: putem spune că suntem supărați că răspândește atât de multă negativitate în rândul fanilor

Albacahartia: Dacă ea încearcă să afle cine e Anomie, probabil ar fi foarte mulțumită să se întâlnească cu noi. Și tocmai am citit despre agenția ei. Lucrează cu poliția, au soluționat cazuri de crimă.

Albacahartia: Ar fi ca și cum ne-am duce la poliție, dar fără niciunul dintre dezavantaje.

Albacahartia: nu crezi?

Morehouse: am ajunge să fim intervievați de poliție, pun pariu

Morehouse: aș zice că în clipa asta sunt interesați de orice fan care se comportă ciudat

>

>

>

Albacahartia: dar nu l-am acuza că a omorât pe cineva

>

>

Anomie: tu crezi că ştii cine sunt

Inimoasa: nu, cum aş putea să cred aşa ceva?

Anomie: ba da, aşa crezi. „Cultivat". Crezi că ştii fir-ar al dracu

Anomie: ei, vrei să-ţi spun ceva?

Anomie: eşti într-un mare căcat

Anomie: poate i-ai păcălit pe sticleţi să creadă că n-ai avut contacte cu terorişti, dar eu ştiu că nu e aşa. Ştiu cine ţi-a dat dosarul ăla şi ştiu că de luni întregi îţi uzi chiloţii din cauza unuia dintre ei. Dacă vreau, vă bag la pârnaie pe toţi 3.

Anomie: mi-am ţinut gura doar pentru că n-am vrut ca jocul să fie închis. Dar dacă mi-ai deconspirat identitatea, te bag la închisoare pentru terorism

Inimoasa: Anomie, pentru numele lui dumnezeu, categoric n-am dezvăluit cine eşti, îţi jur că nu.

Anomie: o să îndrepţi lucrurile

Inimoasa: vreau s-o fac, dar cum?

Anomie: o să-ţi spun

Anomie: şi când o să-ţi spun ce să faci, o să faci cum îţi spun, dacă nu vrei să ajungi la zdup

Albacahartia: am fi doar doi oameni îngrijoraţi cărora nu le place ce face el online

>

Morehouse: ştii ce

Morehouse: de fapt e o idee genială

>

>

>

>

Morehouse: singurul dezavantaj pe care îl pot vedea e că dacă ea n-a auzit niciodată de Anomie, suntem doi ciudaţi care apărem din senin — în cărucior, în cazul meu — ca să batem câmpii despre un joc online

>

>

>

>

Morehouse: deşi, dacă mă gândesc mai bine, chiar dacă ea nu ştie despre ce dracu vorbim noi, tot lăsăm un semn, demonstrăm că suntem îngrijoraţi din cauza lui.

Morehouse: şi dat fiind că au existat deja trei atacuri în jurul Inimii negre ca noaptea, ea ar putea să transmită poliţiei numele lui oricum, aşa că ne-am atins obiectivul.

Morehouse: Nicole, eşti, eşti un geniu

>

>

<Anomie a părăsit canalul>

<Inimoasa a părăsit canalul>

<Canalul privat a fost închis>

Albacahartia: dar vii cu mine, aşa-i? N-o să-ți pierzi iar curajul?

Morehouse: nu

Morehouse: oricum o să am nevoie să mă ajuți să ajung acolo

Morehouse: dar, căcat

Morehouse: când?

Morehouse: am o cercetare

Morehouse: dacă nu respect termenul o să am probleme mari

Albacahartia: şi eu am examene dar putem să facem asta după.

Albacahartia: la urma urmei, dacă avem dreptate, Anomie s-a debarasat de toți cei de care avea nevoie să se debaraseze

Albacahartia: adică, de toți cei pe care îi vedea ca pe un pericol la adresa lui sau a jocului

Albacahartia: ar mai fi cineva de care să vrea să scape?

Morehouse: de mine, probabil

<Un nou canal privat a fost deschis>

<26 mai 2015 22:20>

<Anomie invită pe Morehouse>

Anomie: ai o clipă, bua?

>

>

<Morehouse s-a alăturat canalului>

Morehouse: hei, care e treaba?

Morehouse: i-am făcut zile fripte cu LordDrek şi Vile

>

>

Morehouse: căcat, el e, mă cheamă pe un canal privat

Albacahartia: la dracu

Albacahartia: spune-mi ce zice

Anomie: trebuie să discutăm despre noi moderatori acum că LordDrek şi VilePechora au dispărut

Morehouse: da

Anomie: ai vreo idee?

Morehouse: DrekPlictirit e în regulă

Anomie: da, mă gândeam la el

Morehouse: şi Inimalnimioara a fost aici o grămadă în ultimul timp

>

Anomie: e enervantă ca dracu

Anomie: ar fi ca şi cum am avea încă o Vierme28

Morehouse: lol da înțeleg ce vrei să spui

Anomie: ce crezi despre Labutelelui-Buffy?

Morehouse: nu prea am vorbit cu ea

Morehouse: vrei să-i abordez eu sau o faci tu?

Morehouse: ar însemna mai mult dacă vine din partea ta

Anomie: ce te-a apucat de mă lingi așa în cur?

Morehouse: lol eram doar mulțumit că VilePechora şi LordDrek au dispărut, bua

Morehouse: le-ai spus de ce sau le-ai tras pur şi simplu preşul de sub picioare când se aşteptau mai puțin?

Anomie: lol puțin din ambele

>

>

>

>

Morehouse: zice că avem nevoie de moderatori noi

Albacahartia: prefă-te vesel!

Morehouse: lol

>

Albacahartia: a zis ceva de VilePechora şi de tren?

Morehouse: nu, se face că nu ştie nimic despre asta

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

Morehouse: excelent

Anomie: mă bucur că eşti mulţumit. Pe bune. Vreau doar să revenim la cum era înainte.

Morehouse: de acord 100%

Anomie: bine atunci îi întreb pe ăia doi

Anomie: ne vedem mai târziu

Morehouse: vorbim, bua

<Anomie a părăsit canalul>

<Morehouse a părăsit canalul>

<Canalul privat a fost închis>

>

Morehouse: când se poartă aşa încep să mă întreb dacă nu cumva mi-am imaginat eu totul.

>

>

>

>

Albacahartia: eu mă străduiesc de o veşnicie să cred că te înşeli

>

>

Albacahartia: dar e puţin probabil

62

Abandonată, ea se duse după el —
Crezând că lui nu i-ar veni uşor,
Când ea şi-ar părăsi căminul pentru el,
Să vad-al ei neajutor.

Letitia Elizabeth Landon, *Stând singură lângă căminul ei*

Când îl sună pe Ryan Murphy pentru a-l identifica pe Oliver Peach drept jucător al *Jocului lui Drek* şi pe Charlie Peach drept candidat pentru bărbatul care încercase să-l recruteze pe Wally Cardew, Strike fu recompensat pentru efortul lui cu un *căcat!* zgomotos.

— Eraţi prieteni?

— I-am intervievat pe amândoi acum trei luni, spuse Murphy.

Strike auzi o uşă trântindu-se şi presupuse că acesta se ducea să vorbească într-un loc mai retras.

— Sunt amândoi în Frăţia Ultimei Thule — presupun că ştii de Frăţie?

— Tabere odiniste şi repatrierea evreilor?

— Exact, dar n-am găsit nicio probă care să-i pună în legătură cu bombele sau cu hărţuirea online. Deci erau în jocul ăla nenorocit, nu-i aşa?

— Oliver, spuse Strike. De Charlie nu sunt sigur, dar aş spune că e foarte probabil, dat fiind că doi moderatori au plecat imediat după ce Oliver a ajuns pe şinele de tren, iar acei moderatori păreau foarte apropiaţi, din ce a aflat Robin.

— Avem un jucător în jocul ăla de atâtea săptămâni, dar n-a aflat nimic. Regula aia a anonimatului e al naibii de convenabilă.

— Le vine mănuşă teroriştilor, fu de acord Strike.

Două zile mai târziu, Murphy îl sună ca să se revanşeze. Fratele cel mare, Charlie, fusese intervievat din nou, după ce i se citiseră drepturile.

— Neagă tot, spuse Murphy. Ne-a predat laptopul şi telefonul şi nu e nimic pe ele. Trebuie să aibă altele, mai bine ascunse. Tipul e deştept, orice s-ar spune.

— Pe Oliver l-a intervievat cineva? El mi se pare veriga slabă. A fost o mare prostie să folosească o anagramă a numelui lui.

— E încă în spital şi doctorii nu ne lasă să vorbim cu el. A fost supus unei operaţii de urgenţă ca să oprească hemoragia de la creier. Bătrânul a intrat în acţiune, a vorbit mult despre prieteni sus-puşi şi intentări de procese.

— Sunt convins.

— Tatăl e un ciudat. Soţia pare mumificată. În orice caz, vă ţin la curent — trebuie să recunosc, ajutorul vostru a fost de nepreţuit. Apropo, ea e bine? A scăpat ca prin urechile acului.

— Robin? Da, e bine. I-am spus să stea ascunsă în casă.

— E cel mai înţelept lucru în momentul acesta, spuse Murphy. Transmite-i urările mele de bine.

— Bine, spuse Strike.

Dar uită rugămintea imediat ce închise.

După ce numele lui Robin apăru în mass-media, telefonul agenţiei fusese asaltat de ziarişti care îi solicitau interviuri în legătură cu ceea ce făcuse în gara Custom House. După cum o învăţase Strike, Pat le răspundea tuturor la fel: „Domnişoara Ellacott se bucură că a putut contribui la salvarea domnului Peach, dar nu are niciun alt comentariu de făcut". Vocea gravă a lui Pat îi făcuse pe câţiva jurnalişti să presupună că vorbeau cu Strike şi să insiste să-i afle opinia despre oferirea unei medalii pentru curaj lui Robin, ca şi lui Mohammed „Mo" Nazar. Fără a fi surprins, Strike era nemulţumit că în tabloide majoritatea ştirilor despre incident începeau cu imaginea tinerei albe şi drăguţe. Putea doar să spere că interogarea lui Charlie Peach avea să ducă la oprirea temporară a activităţilor grupului terorist şi încercă să uite, sau măcar să ignore, propriile preocupări legate de o posibilă răzbunare. Îl ajută oarecum faptul că miercuri agenţia, care părea să aştepte de o veşnicie o breşă în vreunul dintre cazurile curente, avu parte de două.

Mai întâi, menajera din South Audley Street întreprinse o nouă căutare minuţioasă după dispozitive de supraveghere şi găsi camera neagră cu obiectiv de tip ochi de peşte. Nereuşind să găsească butonul care o oprea, o băgă în geantă şi se duse cu ea la un restaurant unde o aştepta Degete, supravegheat pe ascuns de Nutley. Ca şi cum a o scoate pe menajeră la masă n-ar fi fost suficient de suspect, dat fiind că de regulă se întovărăşea doar cu alţi copii de oameni superbogaţi, Degete luă geanta femeii şi, bâjbâind în interiorul acesteia, reuşi să închidă camera fără să-şi dezvăluie faţa.

— Deci evident că e băgată şi ea, spuse Nutley, care îl sunase pe Strike să-l informeze despre ceea ce se întâmplase.

Ca de obicei, avea un ton extrem de îngâmfat. Strike se strădui să nu se simtă iritat de enunţarea unui fapt al dracului de evident, ceea ce se dovedi o adevărată provocare, având în vedere că următoarele cuvinte care ieşiră din gura lui Nutley fură:

— Ar trebui să punem pe cineva s-o urmărească şi pe ea.

— Bună idee, spuse Strike, străduindu-se să nu pară sarcastic. Ei, bine lucrat, Nutley, era şi timpul să avem ceva să-i spunem clientului.

Peste o oră, Barclay sună din Hampstead.

— Upcott cel mic e tăiat de pe listă.

— De unde ştii?

— Tocmai l-am urmărit până la farmacie şi înapoi. Niciun telefon, niciun iPad, şi-a ţinut mâinile în buzunare până acolo şi înapoi, iar Robin zice că Anomie a fost activ în joc în ultima oră.

— Nici că se putea un moment mai bun, spuse Strike.

Îi explică apoi rezultatele supravegherii lui Degete din acea dimineaţă.

— ...aşa că aflu adresa menajerei de la client şi poţi trece la ea.

Aceste evoluţii îi induseră lui Strike o dispoziţie ceva mai optimistă, care îl susţinu de-a lungul întâlnirii de joi seară cu Madeline. Nu-i scăpă faptul că acum se gândea la cum să facă să treacă mai repede orele petrecute cu ea, când doar cu câteva săptămâni în urmă aceste întâlniri fuseseră o variaţie plăcută faţă de o viaţă dominată de muncă. În continuare, îi făcea plăcere sexul, dar altfel îi venea greu să-i acorde lui Madeline mai mult de o mică parte din atenţia lui, concentrată asupra unor preocupări pe care nu putea sau nu voia să i le împărtăşească. Dacă Madeline simţi uşoara lui retragere, nu dădu niciun semn. Continua să se abţină să bea alcool în prezenţa lui.

Sâmbătă, după ce nu se mai văzuseră de o săptămână, Strike şi Robin urmau să se întâlnească la garajul în care Strike îşi ţinea BMW-ul, ca apoi să meargă la Centrul pentru Leziuni ale Măduvei Spinării din Londra. În timp ce se îndrepta prin soarele de primăvară spre locul de întâlnire, Strike primi un apel redirecţionat de pe telefonul agenţiei.

— Strike.

— Bună, spuse o voce profundă şi sonoră.

Timp de câteva secunde, Strike crezu că va avea parte de încă un apel anonim în care o voce modificată îl va sfătui să o dezgroape pe Edie Ledwell.

— Sunt Grant Ledwell.

— Ah, făcu Strike uşor surprins. Cu ce pot să te ajut?

— Mă întrebam dacă aş putea afla ce-ai mai descoperit.

Vorbea aproape furios, de parcă Strike i-ar fi promis, dar nu se ţinuse de cuvânt. Cum Grant nu plătea pentru serviciile agenţiei, Strike consideră că tonul ranchiunos şi faptul că Grant îl sunase în weekend indicau un nivel de suficienţă pe care relaţia lor nu îl justifica.

— Credeam că Allan Yeoman şi Richard Elgar te ţin la curent.

— Rareori. Din câte am auzit, s-au făcut puţine progrese.

— Eu n-aş spune asta, răspunse Strike mai politicos decât i se părea că ar fi meritat tonul lui Grant.

— Păi, mă întrebam dacă am putea vorbi faţă în faţă. La mine s-au întâmplat câteva lucruri despre care aş vrea să discutăm. Oricum, în calitate de cea mai apropiată rudă a lui Edie, aş vrea să aud ce se mai întâmplă.

Lui Strike îi veni să-i reamintească lui Grant că nu el era clientul ca să-i dea peste nas, dar fu incitat să afle care erau acele „câteva lucruri". Prin urmare, acceptă să se întâlnească cu Grant miercuri seară la restaurantul The Gun din Docklands, care era aproape de locul de muncă al directorului din domeniul petrolier.

— Puţin obraznic, comentă Robin când Strike — care acceptase recunoscător oferta ei de a conduce, dat fiind că tendonul continua să-l doară — o puse la curent cu solicitarea lui Grant. Pariez că e nervos din cauza tweetului lui Anomie de aseară. De asta te-a sunat azi.

— E posibil, fu de acord Strike.

După o perioadă de relativă inactivitate, Anomie le dezvăluise fanilor pe Twitter că Maverick intenţiona să aducă modificări majore personajului Inimioară, eroul, în viitorul film.

Anomie
@AnomieGamemaster

Veşti proaste, fani ai INN. Maverick vrea să-l schimbe pe Inimioară din inimă în om şi Grant şi Heather îi lasă.
#iabaniisifugi @gledwell101

20:40 29 mai 2015

Tweetul declanşase o explozie previzibilă de insulte din partea Inimilor negre, care îi acuzau pe soţii Ledwell de lăcomie şi trădare, apoi ameninţau cu boicoturi şi violenţă fizică. Fusese dezvăluit locul de muncă al lui Grant, imagini cu Heather fuseseră descărcate de pe pagina de Facebook

şi desfigurate, iar Discipolul lui Lepine îşi exprimase speranţa ca bebeluşul lor să se nască mort. Robin, care urmărise izbucnirea de furie în timp real, verificase deja în dimineaţa aceea contul de Twitter al lui Grant şi pagina de Facebook a lui Heather. Ambele deveniseră acum conturi private.

— Crezi că e adevărat că Maverick are de gând să-l facă pe Inimioară om? îl întrebă Robin pe Strike.

— În general, Anomie a avut dreptate în privinţa *Inimii negre ca noaptea,* spuse Strike. Oricum, asta înseamnă că sursa lui de informaţii din interior n-a secat.

Merseră o vreme în tăcere, până când Strike spuse:

— Ai citit raportul lui Dev despre Ross şi fiicele lui?

— Da, spuse Robin. Sărmanii copii.

— Da. Evident, dintr-un punct de vedere uman, nu vreau ca Ross să facă asta din nou, dar dacă o face, aş vrea să fie filmat. Câteva incidente de genul acesta mi-ar oferi un avantaj serios.

Robin se întrebă, dar fără să spună nimic, cum intenţiona Strike să folosească această înregistrare, dacă reuşea s-o obţină. I-ar fi dus-o direct lui Ross sau i-ar fi predat-o lui Charlotte, ca s-o ajute să câştige procesul pentru custodie?

Călătoria de o oră se încheia cu o lungă porţiune de drum mărginită de copaci. În cele din urmă, Robin pătrunse în parcarea spitalului şi văzu, chiar în faţa intrării, un grup de patru persoane care păreau să aibă o altercaţie. Într-adevăr, după ce parcă şi opri motorul, vocile ascuţite puteau fi auzite chiar şi prin geamurile închise ale maşinii.

— Alea sunt Katya şi Flavia? întrebă ea privind prin parbriz spre femeia şatenă care purta o haină gri largă.

— Da, spuse Strike scoţându-şi centura de siguranţă, cu ochii aţintiţi asupra grupului. Iar celelalte două sunt Sara şi Kea Niven.

— Glumeşti?

— Nu. Par că se ceartă pentru dreptul de a-l vizita pe Blay.

— Dar de ce a adus-o Katya pe Flavia? întrebă Robin.

Fata de 12 ani avea o expresie complet nenorocită.

— Poate că Inigo crede din nou că e contagioasă.

Când se dădură jos din maşină, vocile celor trei femei deveniră mai zgomotoase, dar cum strigau să se acopere una pe cealaltă, era în continuare dificil să auzi exact ce-şi spun.

— Mergem? spuse Strike.

Fără să aştepte un răspuns, porni cu paşi mari spre grupul care se certa, nerăbdător să vadă despre ce e vorba.

Când se apropiară suficient, o auziră pe Katya strigând, aprinsă la față:

— Nu vrea s-o vadă!

— Cine spune asta? țipă Kea, care se sprijinea în baston. Nu ești *mama* sau *soția* lui, fir-ar al dracu' — du-te și întreabă-l pe Josh ce vrea!

— Am venit din Norfolk! adăugă Sara, care astăzi purta o rochie magenta la fel de lălâie ca haina Katyei. Ne-au spus că poate primi vizitatori...

— Păi, ar fi trebuit să mă sunați pe mine mai întâi! spuse Katya furioasă. Are deja vizitatori programați pentru astăzi, oameni pe care *vrea* să-i vadă...

Katya se întoarse spre Strike și Robin, pe care îi auzise apropiindu-se, și strigă triumfător:

— ...și iată-i!

— Oh, Doamne, *nu!* exclamă Kea, cu ochii asupra lui Strike. Nu *el!*

Robin, care nu o mai văzuse pe Kea în carne și oase, o privi cu interes. Fata purta un pulover albastru-deschis și blugi. Părul ei negru sclipea în soarele de primăvară, iar pielea ca porțelanul și buzele roșii nu păreau rezultatul unui machiaj. În mâna cu care nu strângea bastonul, Kea ținea o scrisoare.

— 'Neața, spuse Strike, privind de la Kea la Sara.

— Doamne, Doamne, spuse Kea copleșită de lacrimi. Nu-mi vine să *cred* că...

În timp ce Katya și Sara începeau să țipe iar una la cealaltă, din clădire ieși încruntat un bărbat în salopetă albastră, scund și grizonant.

— Vă rog, doamnelor, vreți să nu mai țipați?

Intimidate, Katya și Sara amuțiră. După ce se uită urât la fiecare dintre femei și apoi îi aruncă o privire apăsată lui Strike, ca și cum s-ar fi așteptat ca singurul bărbat din grup să păstreze mai bine ordinea, omul în salopetă dispăru înăuntru.

— Josh îl așteaptă pe domnul Strike, spuse Katya într-o șoaptă furioasă. Așa că ar fi bine să plecați.

Continuând să suspine, Kea întinse plicul.

— Atunci poți t-te rog măcar să-i dai...

— Nu-i dau asta, spuse Katya trăgându-se înapoi, ca și cum scrisoarea ar fi fost un pistol.

— Pentru numele lui *Dumnezeu,* nu poți refuza să-i duci un bilet! spuse Sara pe un ton aprins.

— *Te rog,* suspină Kea, avansând spre Katya în timp ce se sprijinea în baston. *Te rog,* dă-i scrisoarea mea.

— Bine, spuse Katya scurt, smulgând scrisoarea din mâna Keei.

Apoi, către Strike şi Robin:

— Intrăm?

În timp ce intrau în urma Katyei şi Flaviei pe uşile de sticlă, Robin privi înapoi. Sara şi Kea se întorseseră şi se îndreptau încet spre maşina lor. În timp ce le privea, Sara îşi luă fiica pe după umeri, dar Kea îi îndepărtă mâna.

— Ce tupeu, spuse Katya pe un ton feroce în timp ce pornea pe un coridor lung, conducându-i spre salonul lui Josh. Ce *tupeu* pot să aibă. Slavă *Domnului* că eram aici...

— Eşti răcită iar? o întrebă Robin pe Flavia încet, deoarece fata tocmai îşi suflase nasul.

— Nu, spuse fata. Am...

— A făcut un lucru foarte prostesc, zise Katya înainte ca Flavia să apuce să răspundă, ceva ce i se spusese *să nu facă.*

— N-a fost...

— Flavia, *ţi s-a spus să nu aduci căţelul ăla în casă,* se răsti Katya. Nu vreau să mai aud *un cuvânt* despre tati, Gus sau câini, ori că nu e corect, auzi ce-ţi spun?

— Tu *întotdeauna* îi iei partea lui...

— *Flavia!* mârâi Katya, întorcându-se puţin ca să se uite urât la fiica ei şi continuând apoi către Strike: A *trebuit* s-o aduc. Inigo e turbat de furie.

În timp ce Katya îi conducea mai departe, în mod evident cunoscând fiecare cotitură a coridorului către salonul lui Blay, Flavia spuse cu înverşunare, dar încet:

— Eu merg *tot timpul* la spitale.

— Da? spuse Robin, căreia îi fusese adresată remarca.

Ea şi Flavia rămăseseră mai în urmă.

— Da. Odată, când pielea îi arăta foarte rău, Gus a trebuit să meargă la spital, apoi tati s-a îmbolnăvit a doua zi şi a trebuit să se interneze şi el. Dar în spitale diferite. Tati merge la unul mult mai frumos decât Gus. E privat. Gus merge de obicei la NHS.

Flavia adăugă încet:

— *Chiar* mi-a plăcut când erau plecaţi amândoi.

Lui Robin nu-i veni în minte niciun răspuns potrivit, aşa că nu spuse nimic.

— Mă uitam la televizor la ce voiam eu. Am văzut la ştiri despre un bărbat din America care a împuşcat mai multe persoane pentru că n-a putut să convingă nicio fată să facă sex cu el.

— ...de parcă n-ar fi suficient că îl *bombardează* cu scrisori care îl stresează *complet,* îi spunea Katya lui Strike, trebuie să apară şi în persoană...

— Am vrut să-mi fac proiectul pentru şcoală despre bărbatul care împuşcase fete, dar mami a spus că nu pot. Tati crede că e dezgustător că mami m-a lăsat să aflu despre el, dar...

Flavia privi cu ochii îngustaţi spre mama ei.

— ...ea a vorbit la telefon cu Josh toată seara, aşa că nu-i păsa la ce mă uit eu.

Robin, care avea impresia că Flavia era foarte conştientă de felul în care îşi prezenta viaţa de acasă, păstră o tăcere diplomatică. În faţa lor, Katya spunea:

— ...eram doar îngrijorată că în vreo după-amiază eu n-o să fiu aici şi ea o să intre cu forţa...

— Mami şi tati s-au certat în dimineaţa asta, spuse Flavia foarte încet, privind precaută spre mama ei, pentru că tati consideră că e evident cine e Anomie şi mami zice că nu are cum să aibă dreptate şi că spune asta doar ca să fie dezgustător.

— Serios? spuse Robin, străduindu-se să păstreze un ton nonşalant. Şi cine...?

Dar se întrerupse. Katya se oprise brusc în dreptul unui container pentru gunoi dintr-o nişă a coridorului. Cu o expresie sălbatică pe faţă, Katya rupse scrisoarea Keei în două şi o aruncă înăuntru.

— *Poftim,* spuse ea.

Porni iar, cu Strike lângă ea, iar Robin şi Flavia în ariergardă.

— Credeam că e ilegal să deteriorezi corespondenţa, spuse Flavia.

— Cred că se aplică doar la ceea ce trece prin oficiile poştale, spuse Robin, a cărei minte lucra rapid.

După câţiva paşi, se opri şi ea.

— Ah, la naiba, strigă ea în urma lui Strike şi a Katyei. Scuze, mi-am lăsat notiţele în maşină.

— Păi, ar fi bine să te duci după ele, spuse Strike, întorcându-se să se uite la ea.

— Da, care e numărul salonului Josh? o întrebă Robin pe Katya.

— E la 51, răspunse ea cu o expresie neliniştită. Dar, de fapt, nu lasă să intre decât două persoane în salon — nu mi-am dat seama că o să veniţi amândoi. M-am gândit că n-o să-i deranjeze dacă o iau pe Flavia cu mine, fiind atât de mică.

— Aş putea sta afară cu Flavia, dacă tu vrei să intri cu Cormoran? întrebă Robin.

Spera din suflet ca oferta ei să fie acceptată: era foarte interesată de părerea lui Inigo despre Anomie. Inițial, Katya păru să fie de acord, dar, după ce privi de la fiica ei la Robin și înapoi și se gândi, probabil, la ce s-ar fi putut întâmpla dacă-și lăsa fiica să vorbească fără ca ea s-o poată controla, spuse:

— Nu, nu-ți pot cere asta, ar fi un deranj prea mare. Stau eu cu Flavia, dar o să intru cu Cormoran doar la început, ca Josh să știe că sunt în preajmă dacă are nevoie de ceva.

— Bine, atunci mă duc să-mi iau notițele din mașină și vă ajung din urmă, spuse Robin.

— Pot să vin cu tine? întrebă Flavia cu nerăbdare.

Dar Katya spuse tăios:

— Nu, tu stai cu mine.

Așa că Robin se întoarse la containerul de gunoi în care Katya aruncase scrisoarea Keei. Containerul avea o fantă ca de cutie poștală suficient de mare să poată băga mâna, dar, din nefericire, coridorul era departe de a fi pustiu: vizitatori, dar și personalul medical treceau dintr-o parte în alta. Robin pândi un moment când nimeni nu se uita la ea, își scoase telefonul din buzunar și îl strecură în container.

— Ah, *la naiba,* spuse ea tare, exasperată.

— Ești în regulă? o întrebă o asistentă, care împingea un bărbat în cărucior.

— Mi-am scăpat din greșeală telefonul odată cu gunoiul, spuse Robin, râzând în timp ce băga mâna.

— Cumnatul meu a făcut asta o dată cu o cutie poștală, spuse asistenta.

— Nu, îl simt, minți Robin, bâjbâind în container. Ah, aici e...

Așteptă ca asistenta să dispară, apoi scoase telefonul și cele două jumătăți ale scrisorii Keei, rămase în continuare în plicul secționat, și le băgă în buzunar. Făcu cale întoarsă până când ajunse la o toaletă pentru femei și intră. După ce se încuie într-o cabină, puse jumătățile rupte una lângă cealaltă și citi.

Josh,

Sper din suflet să pot să te văd azi și să-ți dau asta personal, pentru că nu știu dacă am puterea să-ți spun totul față în față. Dacă te văd, probabil că o să cedez. Știu că asta e jalnic.

Nu știu dacă ai primit celelalte scrisori ale mele. Mă gândesc că ai fi trimis un răspuns dacă le-ai fi citit. Poate Katya le-a rupt și nici nu știi că am încercat să iau legătura cu tine. Știu că ea crede că sunt antichristul, sau acum vorbește doar ura mea de sine?

De când s-a întâmplat lucrul ăsta abia am putut mânca sau dormi. M-aș sinucide chiar acum dacă asta te-ar face bine. Uneori mă gândesc că ar trebui s-o fac oricum. Nu spun asta ca să te fac să te simți prost. Dar nu știu cât mai pot trăi cu acest gen de durere.

Am fost intervievată de un detectiv particular. Susținea că tu vrei ca eu să vorbesc cu el, așa că am vorbit. A fost atât de agresiv că după aceea efectiv m-am dus acasă și am vomitat, dar am făcut-o pentru că așa voiai tu.

Cred sincer că, dacă ne-am putea întoarce în timp și tu ai înțelege puțin mai bine poziția mea, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat vreodată. Totul a început să meargă prost când te-ai mutat la North Grove. Anomie trebuie să fie cineva de acolo, cu citatul de pe vitraliu și desenul furat și celelalte. Dar tu n-ai vrut niciodată să mă crezi că locul ăla e de rău augur, din cauza ei.

Circulă nenumărate zvonuri despre cum te simți. Detectivul a încercat practic să mă îngrozească tot interviul, așa că poate mințea că ești paralizat ca să mă facă să vorbesc. Sper că mințea, chiar dacă a fost oribil să aud asta și sincer m-a făcut să mă simt atât de nelinișt ită și bolnavă că am început iar să mă automutilez.

Nu știu ce altceva să spun decât că o lungă vreme tu nu ai văzut sinele meu real pentru că eu am fost atât de rănită și furioasă. Dacă întărâți suficient un animal în cușcă o să te atace și el și asta nu e vina animalului, pur și simplu nu e.

N-am vrut să spun nimic din ce ți-am zis la telefon în seara aia. Am fost atât de fericită să văd numărul tău și apoi când tu ai spus că a doua zi te întâlneai cu ea sincer am simțit că mi se frânge inima. Părea o cruzime atât de mare, să mă suni ca să-mi spui că te întâlnești cu ea acolo. Oricine s-ar fi simțit așa cum m-am simțit eu, dar n-am vrut niciodată ca ea sau tu să muriți, a fost doar o explozie a suferinței mele.

Sper foarte, foarte mult că ești bine. Orice s-ar întâmpla și fie că o să fiu vie sau moartă când o să ieși tu din spital, amintește-ți cât de mult te-am iubit și încearcă să-ți amintești sinele meu real.

Kiki

Robin citi scrisoarea de două ori, o băgă înapoi în buzunar şi porni iar.

La sosirea ei, Flavia stătea sprijinită de peretele din faţa salonului lui Blay, jucându-se pe mobil. Părea îmbufnată, dar se însenină când o zări pe Robin.

— Te-ai întors să iei scrisoarea Keei din container? întrebă ea.

— Nu, minți Robin zâmbind. Doar să-mi iau notițele.

— Trebuie să aştepți până iese mami, pentru că el nu poate avea decât doi vizitatori deodată.

— Bine, spuse Robin. Deci, spune-mi. Cine crede tatăl tău că...?

Uşa se deschise şi Katya ieşi.

— Poți intra, îi spuse ea lui Robin cu voce înăbuşită. Eu mă duc cu Flavia la cafenea timp de jumătate de oră, dar dacă Josh are nevoie de mine mă suni, da?

— Da, bineînțeles, spuse Robin.

În timp ce deschidea uşa salonului lui Blay, o auzi pe Flavia spunându-i mamei:

— De ce n-am putut sta cu Robin?

— *Taci din gură,* Flavia...

63

Privește chinul
Din cea mai secretă cameră a inimii,
Unde căința zace sumbră...

Felicia Hemans, *Arabella Stuart*

Mica încăpere care dădea spre sud era încălzită prea tare, cum tind să fie toate spitalele. Pe noptiera de lângă pat erau câteva cartoline cu „Însănătoşire grabnică", împreună cu un balon auriu uşor dezumflat.

În cele câteva minute petrecute în salonul lui Josh, Strike îşi amintise de Selly Oak, spitalul militar în care fusese tratat după ce îi fusese spulberat piciorul în Afganistan. Josh Blay stătea într-un scaun cu rotile, îmbrăcat în pijama, cu picioarele în nişte papuci bleumarin care păreau foarte noi şi cu antebraţele nemişcate pe cotiere. Cineva îi pusese telefonul în faţă, pe o tavă ataşată de scaun. Expresia neutră şi rezervată a lui Blay îi era familiară lui Strike; o mai văzuse pe feţele celor a căror atenţie era concentrată în interior, unde se chinuiau să ajungă la o acomodare cu noile şi straniile realităţi ale vieţii lor. Poate că avusese el însuşi acea expresie, în timp ce zăcea noaptea în pat asaltat de durerea-fantomă din partea de jos a piciorului, dispărută pentru totdeauna, şi contempla sfârşitul carierei lui militare.

Pomeţii înalţi, maxilarul pătrat, ochii albaştri mari, sprâncenele drepte închise la culoare şi nasul şi gura fin desenate ale lui Josh erau încă şi mai frapante acum, când părul lui, care cândva îi trecuse de umeri, fusese tuns foarte scurt. Lumina necruţătoare a soarelui care se revărsa în cameră, abia atenuată de jaluzelele crem lăsate, scotea în evidenţă cicatricea proaspăt vindecată pe care traheotomia o lăsase la baza gâtului lui Blay. Avea cearcăne vineţii sub ochii inexpresivi, pe care Strike îi asocia cu febra.

— Partenera mea, Robin, spuse Strike în timp ce ea se aşeza pe al doilea scaun de plastic din faţa lui Josh.

— Bună, spuse Robin.

— Salut, murmură Josh.

— Ai luat notiţele? o întrebă Strike, ştiind foarte bine după ce se întorsese ea.

— Da, replică Robin, dar nu cred că o să avem nevoie de ele.

— Bun, spuse Strike.

Apoi se întoarse din nou spre Josh:

— Scuze, ce spuneai?

— Da... Simt ceva pe partea paralizată, da' partea pe care o pot mişca e amorţită. Nu simt nimic.

Vorbea încet, ca şi cum cuvintele ar fi fost grele, ridicate de la o mare adâncime.

— Doctorii zic că s-ar putea ameliora puţin, dar n-o să... n-o să mai revin la normal niciodată.

— Păi, vătămarea nervilor e stranie, spuse Strike. Durează mult ca inflamaţia să scadă. Piciorul meu s-a stabilizat abia după doi ani. Probabil o să treacă ceva timp până când o să ştii câtă funcţionalitate o să ai.

Josh nu răspunse nimic.

— Deci, spuse Strike scoţându-şi carnetul, hai să vorbim despre Anomie.

— El ne-a înjunghiat.

Josh o spusese categoric, neacceptând contrazicere.

— Ce te face să spui asta?

— Ce mi-a şoptit după ce a terminat, spuse Josh.

— „De aici încolo mă ocup eu de tot, nu-ţi face griji", cită Strike.

— Da. Plus că...

Josh inspiră adânc.

— ...m-a avertizat că o să facă ceva şi eu l-am ignorat.

— Ce vrei să spui că te-a avertizat?

— E totu' aici, spuse Josh privind în jos spre mobilul din tavă, cu braţele şi mâinile nemişcate. Parola e doi de şase, doi de şapte, cinci, doi. Dacă te duci la fotografii, e un fişier numit „Anomie".

Robin luă mobilul, îl deschise şi căută fişierul.

— Îmi trimite mesaje directe pe Twitter de ani întregi, continuă Josh. Ed mi-a spus să-l blochez, Yeoman la fel, dar mie nu-mi plăcea să-mi spună nimeni ce să fac, aşa că nu l-am blocat.

Ochii lui albaştri, sticloşi din cauza febrei, îi sfredeliră pe cei ai lui Strike.

— Atât de nemernic pot fi.

— Nu mi se pare o crimă, spuse Strike.

— Şi am crezut toate porcăriile pe care mi le-a dat Yasmin în dosaru' ăla, continuă Josh continuând să-l privească lung pe detectiv, ca şi cum ar fi vrut să-l silească pe Strike să-l condamne. Toate tâmpeniile că Ed era Anomie.

— O grămadă de oameni inteligenţi reuşesc să creadă lucruri mult mai stranii în fiecare zi, comentă Strike. Cei care au întocmit dosarul ăla aveau o grămadă de experienţă. Sunt buni.

— L-am găsit, spuse Robin, care tocmai depistase fişierul plin de capturi de ecran.

Strike se trase lângă ea, frecând de gresie picioarele scaunului care aveau capetele îmbrăcate în cauciuc, ca să poată citi amândoi mesajele pe care Anomie i le trimisese lui Josh în privat pe Twitter.

Idee: Inimioara ar trebui să înceapă să ucidă iar
15 august 2012

Ar trebui să înceapă să înjunghie turişti în cimitir. Răsturnare de situaţie amuzantă şi imprevizibilă.
15 august 2012

Idee: Albacahartia să fie închisă din nou în coşciugul ei dacă nu acceptă o întâlnire romantică cu Inimioara.
12 septembrie 2012

Drek ar putea-o păcăli să intre înapoi. Latura de zeu farsor a personajului. Albacahartia îşi primeşte recompensa cuvenită pentru hybris.
12 septembrie 2012

Soţii Wyrdy-Grob sunt monotoni. Idee: Lordul WG ar trebui s-o îngroape definitiv pe Lady WG. S-o zidească în mausoleu şi să caute oase proaspete de călărit (<-replică bună, amuzantă)
4 ianuarie 2013

Idee: personaj nou. Creierul proprietarului lui Inimioara evadează din mormânt. Personaj machiavelic, contrast frumos cu Inimioara. Luptă continuă între partea raţională şi cea emoţională a ucigaşului.
26 august 2013

Pierzi tot ce făcea din asta ceva bun. Nu mai trăda. Nevoia de intrigi noi şi de personaje noi devine din ce în ce mai evidentă. Vezi mesajele anterioare.
20 ianuarie 2014

Ai nevoie de mine. Eu ştiu ce vor fanii.
18 martie 2014

Dacă vrei să recâştigi fanii ai nevoie de mine, Josh.
22 mai 2014

Idee: un vagabond bătrân moare de infarct în cimitir şi devine o fantomă scârboasă care concurează cu Inimioara pentru Albacahartia. Ea începe să aibă o părere mai bună despre Inimioara, dar el o respinge.
29 iulie 2014

Am crezut că eşti mai puţin obtuz decât Ledwell dar încep să mă tem că nu.
19 septembrie 2014

Devine din ce în ce mai clar că de fapt nu înţelegi Inimă neagră ca noaptea, Josh. Eu îţi ofer ajutor pentru a-l corecta şi îmbunătăţi, ofertă pe care nu ar fi deloc înţelept s-o refuzi.
1 octombrie 2014

Idee: anunţi plecarea lui Ledwell în cadrul unui episod al desenului. Anomie intră în ultimele secunde ale lui. Asta i-ar înnebuni pe fani.
29 octombrie 2014

Anomie: o fiinţă de care până şi Drek se teme. Vizual: vezi aspectul meu din joc. Practic o creatură asemenea vidului în care dispar toate personajele nesatisfăcătoare.
29 octombrie 2014

Pretenţiile tale că eşti erou-creator sunt acum complet distruse. Eram dispus să-ţi recunosc meritul pentru germenii a ceea ce, în mâinile potrivite, ar fi putut să fie nişte idei interesante. Acum i-ai trădat pe fani şi eu îmi dau seama că am greşit când m-am oferit drept colaborator. Nu poate să existe decât un singur Ἀρχηγέτης.
12 noiembrie 2014

Înțelege asta: un acord pentru film va fi sfârșitul. Ai fost avertizat.
10 februarie 2015

— Ce înseamnă cuvântul ăla grecesc? îl întrebă Robin pe Strike.

— Cred că are legătură cu eroii Archegetes, spuse Strike, care continua să examineze șirul de mesaje. Grecii antici care au întemeiat coloniile.

— Tonul mesajelor e interesant, spuse Robin.

— Narcisismul, vrei să spui? întrebă Strike, în timp ce ochii febrili ai lui Josh se plimbau de la unul la altul. Să sugereze să devină personaj al jocului...

— Și asta, da, dar limbajul e mai intelectual și mai matur, nu-i așa? Fără înjurături, fără băiețeală — folosirea cuvântului grecesc...

— Da, mesajele astea se corelează puțin mai bine cu comentariul lui Yasmin că e „cultivat", nu-i așa?

Strike privi spre Josh.

— Asta e tot ce ți-a trimis Anomie?

— Nu, spuse Blay. Au fost mai multe pe care nu m-am obosit să le fotografiez. Dar erau la fel: idei tâmpite pentru desen.

— Ai arătat mesajele astea poliției?

— Da, spuse Josh.

— Și? întrebă Strike.

— Nu cred că le-au luat în serios. Erau fixați pe grupul ăla de extremă dreapta.

— E în regulă dacă le copiem? întrebă Strike.

Josh aprobă din cap și Robin trimise mesajele lui Anomie pe telefonul ei.

— Katya zice că încercați să aflați cine ar fi putut să știe toate chestiile din interior, spuse Josh cu voce dogită. Eu nu pot să vă ajut. Nu-mi amintesc cine ce știa și când. Mi-am petrecut mare parte a ultimilor cinci ani beat sau luat... Amândoi băgam multă iarbă. Ed uita și ea uneori cui spusese chestii... Și-a băgat în cap că Anomie era Seb, pentru că îi spusese că Albăcahârtia e inspirată de o fostă colegă de apartament... dar mie mi-a spus asta pe vremea când făceam personaju' și a spus probabil și altora...

Tonul lui Josh deveni patetic.

— Și ea uita chestii.

Robin simți un junghi aproape dureros de milă în stomac.

— Katya spune că tu ai crezut mult timp că Anomie e Bram de Jong, spuse Strike.

— Probabil credeți că sunt un cretin, după ce-ați citit mesajele alea, spuse Josh monoton, dar Bram are un IQ de 140. A fost testat la școală. Uneori se poartă de parcă ar avea trei ani, dar alteori, dacă i s-ar fi îngroșat vocea, ai crede că are 40... Ați auzit de mama lui?

— Știm că a murit, spuse Robin.

— A fost omorâtă, în Amsterdam, spuse Josh.

— Căcat, spuseră Strike și Robin simultan.

— Da... era dependentă, făcea chestii sexuale ca să cumpere droguri. Bram avea șase ani sau pe acolo când a murit ea... Îl încuia în camera lui când veneau bărbați la ea. Un client a sugrumat-o și a plecat din apartament. Bram a stat închis în dormitorul lui timp de două zile sau ceva... A venit mătușa lui pe acolo, pentru că maică-sa nu răspundea la telefon, și a găsit cadavrul și pe Bram în continuare încuiat.

— Dumnezeule, spuse Robin încet. Groaznic.

— Da, rosti Josh cu greutate. Nu-i de mirare că e tulburat. Când m-am mutat la North Grove, mi s-a părut că e amuzant, dar după o vreme... Cred că el a dat foc camerei mele în timp ce dormeam, cu o zi înainte... înainte să se întâmple toate astea. Mariam a dat vina pe mine. Credea că mi-a scăpat cuiul. M-am trezit că țipau oamenii la mine și aruncau cu apă peste tot. Perdelele ardeau... Mariam țipa — eu băusem o grămadă de bere și fumasem o grămadă de iarbă, așa că, înțelegeți, nu-mi dădeam seama prea bine ce se întâmplă. Nu m-am împotrivit când Mariam m-a dat afară și abia când am rămas acolo în întuneric am pus lucrurile cap la cap și m-am gândit: *Bram*. E genul de chestie pe care o face el.

— Încearcă să omoare oameni? interveni Strike, privindu-l pe Josh cu atenție.

— Nu știu dacă vrea cu adevărat să omoare pe cineva, zise Josh pe un ton inexpresiv și detașat. Pare că-l interesează doar să vadă până unde poate să meargă. Probabil că Nils ar putea să-l oprească, dacă ar încerca, dar lui nu-i pasă... Nu cred că voia cu adevărat să-și asume responsabilitatea pentru Bram... V-a spus Katya că Bram ne-a spionat pe mine și pe Ed săptămâni la rând printr-o gaură din peretele camerei?

— Da, ne-a spus, răspunse Strike.

— Asta mi-a dat ideea că el e Anomie. Ah... a văzut unele lucruri când stătea cu maică-sa, înțelegeți? Lucruri pe care un copil mic n-ar trebui să le vadă... E cumva distrus și are un IQ de geniu, așa că... da, am crezut o grămadă de timp că e Bram... dar probabil ăsta era răspunsul cel mai ușor.

Robin putea să-şi dea seama cât de mult i se uscase gura lui Josh. Ar fi vrut să-i ofere ceva de băut, dar se sfia s-o facă: Josh nu putea ţine paharul şi ea se întreba dacă nu cumva oferta ei i s-ar fi părut intruzivă.

— De ce spui că era „răspunsul cel mai uşor"? întrebă Strike.

— Păi, presupun că... dacă era un copil distrus care nu înţelegea cât rău face, însemna că nu era unu' dintre prietenii noştri. Dar nu Bram ne-a înjunghiat. Chestia aia pe care a spus-o că „de acum încolo se ocupă el de tot" era prea... nu era genul de lucru pe care îl spune Bram.

— De ce? insistă Strike.

Josh se uită iar lung în direcţia detectivului, dar fără să se concentreze pe acesta, părând că se gândeşte. În cele din urmă, spuse:

— Dacă Bram ar băga cuţitul în cineva, ar face-o să vadă ce se întâmplă după aceea. Cum arată victima sau cum e să omori pe cineva... Ar face-o pentru *asta,* în sine, nu pentru că ar vrea să ia ceva. Bram nu e creativ. Nils vorbeşte o grămadă despre asta. Îi spune întruna să stea jos şi să facă ceva sau să picteze ceva... Nils crede că arta e totul.

— Dar ai crezut, atâţia ani, că Bram ar putea s-o atace pe Edie online?

— Da, dar asta... ar fi... ca un experiment. Cum ar smulge aripile unei muşte. Doar ca să vadă cât rău poate să-i facă... Dar persoana care ne-a înjunghiat... Când vrei să preiei controlul, vrei... vrei să creezi, nu-i aşa? Bram vrea doar să spargă ceva.

— Deci, cât s-a întâmplat asta, ai crezut că persoana care o agresa online pe Edie făcea asta doar ca s-o vadă că suferă?

Urmă o nouă pauză, apoi Josh spuse, trezit brusc din toropeala lui deprimată:

— Nu e nevoie să-mi spui că sunt un căcat. Ştiu că ar fi trebuit s-o apăr...

— Eu nu...

— Ştiu că ar fi trebuit să-i spun lui Anomie să se ducă dracu' şi să-l blochez. Crezi că acum nu stau aici zi şi noapte şi mă gândesc la asta?

Înainte ca Strike să apuce să răspundă, uşa salonului se deschise şi Katya băgă capul înăuntru, zâmbind timid.

— E totul în regulă? şopti ea.

— Da, spuse Josh, făcând un efort.

— Ai nevoie de ceva, Joshy?

— Nu, sunt bine, mersi.

— Pari încins, spuse ea. Să deschid...?

— Nu, repetă Josh. Sunt bine.

— Atunci ţi-aduc doar nişte apă cu gheaţă, spuse Katya retrăgându-se.

Josh, care era într-adevăr mai aprins la față decât atunci când vizitatorii intraseră în încăpere, se uită din nou spre Strike, care spuse:

— Te asigur că nu te învinovățesc pentru...

— Știu ce ar fi trebuit să fac, spuse Josh respirând greu. Știu asta acum.

Katya reapăru cu un pahar mare cu apă cu gheață, din care ieșeau două paie.

— Să...? se oferi ea, aplecându-se să țină paharul ca Josh să poată bea.

Dar el scutură din cap.

— O să beau puțin imediat. Mersi.

Katya ieși iar.

— Katya e minunată, spuse Josh după o scurtă pauză.

Tonul lui era puțin defensiv, ca și cum ar fi încercat să prevină orice discuție despre relația lor. Strike făcu un gest spre paharul cu apă și spuse:

— Vrei să țin eu...?

— Nu.

Urmă o tăcere tensionată, întreruptă de Robin.

— În noaptea dinainte să fiți atacați ai fost acasă la Katya, nu-i așa?

— Da, spuse Josh. M-am dus pentru că nu aveam niciun ban la mine când Mariam m-a dat afară... L-am trezit pe Inigo, m-am dus la etaj... L-ați cunoscut pe Inigo?

— Da, spuse Strike.

— Presupun că a zis că sunt un ratat, nu-i așa? Dacă te iei după el, Inigo ar fi putut să ajungă orice: artist, muzician, scriitor... ce vrei tu, el ar fi fost campion mondial la asta dacă nu s-ar fi îmbolnăvit... Așa că acum fiul lui tre' să facă ce n-a putut el. De asta a făcut sărmanul urticarie. Și...

Josh se întrerupse.

— „Și"? îl îmboldi Strike.

— Nu e relevant... Vorbesc prea mult. Ed îmi zicea tot timpul că spun orice oricui. Ea credea că așa a aflat Anomie totul, pentru că eu nu știam niciodată să-mi țin gura. Și probabil avea dreptate. Dar nu mai suportam când totul a devenit atât de... profesionist. La început era extraordinar de amuzant, apoi a trebuit să ne comportăm altfel.

— Altfel cum? întrebă Strike.

— De exemplu... nu mai puteam să le cerem sugestii fanilor, ca la început. Tatăl unui copil de 12 ani a vrut bani. A zis că folosisem ideea copilului, când noi nu făcusem asta, nici măcar nu văzusem comentariul... Totul s-a complicat, foarte rapid.

— Păi, spuse Strike prudent, ne interesează cei apropiați de tine și Edie, cei care ar fi putut să vă cunoască ideile și să știe detalii despre viețile voastre.

— I-am trecut pe toți în revistă, în mintea mea, spuse Josh, privind fix tava din fața lui. Nu pot să cred că vreunul i-ar fi făcut asta lui Ed.

— Nu-ți vine în minte nimeni care avea pică pe ea?

— Păi...

Josh își înghiți cuvintele. Ce moment își găsise Josh Blay să învețe discreția, reflectă Strike.

— Lui Inigo îi plăcea de ea? întrebă Strike.

Josh ridică privirea, surprins.

— Nu urma să zic „și Inigo e Anomie", spuse el vrând parcă să zâmbească, dar nereușind. Urma să zic „și se poartă ca un căcat cu Flavia".

— Da, am asistat la ceva de genul ăsta, spuse Strike, mulțumindu-se să-l țină pe Josh în priză. De ce crezi că face asta?

— Presupun că Flavia nu face nimic pentru egoul lui, ca Gus.

— Cât de fidel ai spune că e Inigo?

— Ce?

— Ai auzit ce-am spus. Dacă Inigo are o amantă, persoana aceea prezintă interes pentru ancheta noastră. Ar fi putut să afle detalii despre desen și despre Edie, prin intermediul lui.

— Eu... căcat... spuse Josh. Știți de prietena lui, nu?

— Spune-mi ce știi *tu*, și putem să vedem dacă știam deja.

— Încerc... încerc s-o rup cu trecutul, spuse Josh. Să-mi țin gura. Nu vreau să mai creez probleme.

— Nu creezi probleme, zise Strike. Ne ajuți să eliminăm oameni de pe lista suspecților. Cum ai aflat despre aventura lui?

Josh ezită, apoi spuse:

— Mi-a spus Katya. Ea făcea cursuri la North Grove de câteva luni și dintr-odată Inigo a început să-i pună și pe copii să meargă la cursurile ei. Ca să-i scoată din casă. Își făcea de cap cu o femeie pe care o cunoscuse pe internet... se ducea acasă la el în fiecare joi seara.

— Biata Katya, spuse Robin încet.

— Da... Flavia s-a prins ce se întâmpla. Într-o seară s-au întors acasă și Flavia a observat ruj pe un pahar de vin pus pe uscătorul de vase; Katya nu se rujează niciodată. Era încă ud după ce îl spălase Inigo. Cred că de asta e așa de nemernic cu Flavia, pentru că l-a turnat. N-a iertat-o. Dar aventura nu mai continuă, nu? Asta a fost... acum trei–patru ani cred. I-a zis Katyiei că i-a pus capăt.

— Ce ştii despre cealaltă femeie?

— Era căsătorită şi o chema... Mary, cred. Katya şi-a... vărsat cumva amarul în faţa mea.

Josh părea uşor stânjenit.

— ...şi cred că Inigo ştie că ştiu, ăsta fiind unul dintre motivele pentru care nu mă place... Eu nu prea înţeleg de ce mai stă Katya cu el, ca să fiu sincer. Inigo e plin de bani. Probabil ar obţine un acord de divorţ bun, dar presupun că e cumva epuizată... N-o să-i spuneţi că v-am spus?

— Nu, zise Strike, dar s-ar putea să trebuiască să avem o mică discuţie cu Inigo. Nu-ţi face griji. El nu trebuie să ştie de unde avem informaţia.

— Nemernic viclean, spuse Josh. Şi mai e şi fiu de episcop...

Dar tonul de interes şi uşor amuzament dispăru la fel de rapid pe cât apăruse.

— Presupun că sunt un mare ipocrit că îl fac viclean. Şi eu am făcut destule pe ascuns.

— Kea Niven? întrebă Strike pe un ton practic. Probabil ştii că există o teorie că *ea* e Anomie?

Din nou, omise să amintească faptul că iniţiatoarea teoriei stătea lângă el.

— Da, câţiva oameni de pe net au crezut cândva că e ea, spuse Josh fără căldură. M-am întrebat şi eu, dar n-are cum. Mult timp, când eu şi Edie eram împreună, Kea n-avea cum să ştie nimic despre Ed sau desen, iar Anomie părea că ştie totul.

— Kea a vizitat North Grove, nu-i aşa? întrebă Robin.

— Da, când m-am mutat acolo prima oară, pentru că eram încă împreună. Ea nu voia să stau acolo. Cre' că se simţea ameninţată de întreaga scenă şi nu-i plăcea că Ed era, cumva... fata de acolo care le plăcea tuturor.

— Cui îi plăcea de Edie, mai exact? întrebă Strike, cu pixul pregătit.

— Păi, lui Pez, spuse Josh. Pe atunci credeam că şi lui Nils îi plăcea puţin. Şi mie... Kea îşi dădea seama de asta şi era mai simplu să ponegrească tot ansamblul... Am futut totu' rău de tot.

Acum, Josh privea fix în podea.

— Ed a zis întotdeauna că eu nu voiam niciodată să supăr pe cineva, dar dacă enervezi oamenii, ei preferă să le zici în faţă decât să-i minţi... Ar fi trebuit s-o părăsesc pe Kea, dar am ţinut-o aşa o vreme pentru că... pentru că sunt un laş nenorocit, presupun... Aţi cunoscut-o?

— Da, spuse Strike.

— V-a spus că am luat-o iar de la capăt o vreme? După ce eu şi Ed ne-am despărţit?

— Ne-a spus, da, răspunse Strike.

— Asta a fost o prostie imensă, spuse Josh încet. O prostie *imensă*... nu ştiu ce-o fi fost în capul meu. Kea m-a... urmărit cumva după ce ne-am despărţit prima oară, aşa că ştiam cum e ea. Ce dracu' o fi fost în capul meu, să mă împac cu ea? Într-o seară, am intrat într-un bar din Camden şi am ştiut că nu e o coincidenţă că e şi ea acolo, dar eram beat, nefericit că se terminase cu Ed şi... ei, e sexy.

— Toţi am trecut prin asta, spuse Strike, în timp ce în minte îi pâlpâia o amintire de la Annabel.

Niciunul nu observase uşoara ridicare din sprâncene a lui Robin.

— A doua oară a fost şi mai rău cu Kea. Geloasă ca dracu', îmi zicea întruna că, dacă o părăsesc iar, se sinucide. Deci au fost cinci sau şase luni în care am încercat să ţin asta secret, pentru că nu voiam să afle Ed. Ştiam că ea ar crede că asta e, gen... ştiţi... trădarea supremă sau ceva, să mă culc iar cu Kea, după toate tâmpeniile pe care le zisese ea, că Ed o furase.

— Kea susţine că tu ai confirmat unele dintre acuzaţii, când ai început să ieşi iar cu ea.

— Niciodată, spuse Josh privindu-l în ochi pe Strike. Cel mult i-am spus că nu ştiam că pot vorbi coţofenele înainte să-mi spună ea. Tot restul era, gen: „Jură pe mormântul mamei tale că nu i-ai spus niciodată lui Edie Ledwell despre inima lui Margaret Read". Şi eu ziceam „nu jur pe mormântul maică-mii, dar nu i-am spus". Avea o manie nenorocită să mă facă să jur chestii pe mormântul maică-mii. Când ne-am cunoscut, ăsta a fost un lucru pe care îl aveam în comun, că amândoi pierduserăm un părinte... Mi-a scris nişte scrisori după ce s-a întâmplat totu'. În care îmi spune că se automutilează şi aşa mai departe... Ce dracu' se aşteaptă să fac eu în privinţa asta, acum? Când Ed a aflat că mă văd iar cu Kea, totul s-a dus dracului între noi. Nu mai puteam discuta fără să-i spunem celuilalt ce nemernic nenorocit era... Apoi, în timp ce eu încercam să-mi dau seama cum s-o termin cu Kea fără ca ea să se sinucidă, Ed a făcut supradoză.

Josh continua să se uite în podea.

— M-a sunat în timp ce înghiţea mai departe paracetamol şi whisky. A spus că o să fie plecată o vreme şi... şi voia să am pinul telefonului ei, pentru că lăsase nişte idei acolo... Era foarte incoerentă... Mi-am dat seama că luase ceva.

— A vrut să-ţi spună că în telefonul ei sunt nişte idei, în timp ce făcea supradoză? întrebă Strike.

— Da, spuse Josh, care nu părea să găsească nimic ciudat în acest comportament. N-ați cunoscut-o pe Ed. *Inimă neagră ca noaptea*... era totul pentru ea — pe vremea aia, cel puțin. Cred că spre sfârșit se săturase de el... dar pe vremea aia, n-ar fi *suportat* ideea că noi îl stricăm după ce ea nu mai e. Probabil s-a gândit că, dacă nu-mi zice unde să caut ideile ei, o să fac echipă cu Kea ca să scriem continuarea...

Josh amuți, holbându-se iar în podea, apoi continuă:

— După ce a făcut supradoză, m-am dus s-o vizitez la spital și Ormond era acolo, de pază la salonul ei. L-ați cunoscut?

— L-am cunoscut, da.

— Mi-a spus că Ed nu vrea să mă vadă și situația a devenit puțin violentă, știți. Un asistent ne-a despărțit și mi-a cerut să plec. În noaptea aia mi-am băgat în cap ideea că *Ormond* era Anomie. Eram luat.

Josh vorbea greu.

— La momentu' ăla mi s-a părut logic. M-am gândit, poate că Ormond o persecuta pe Ed s-o facă să creadă că are nevoie de cineva ca el, înțelegeți, un fost polițist cu Ford Fiesta, și după ce o fezandase apărea la North Grove ca s-o prindă în plasă... dar a doua zi, când m-am trezit, mi-am dat seama că sunt tâmpenii... De unde putea să obțină Ormond informații în toate lunile alea dinainte să facă cunoștință cu noi? Noi îi ziceam geograful, pentru că era genul de labagiu care crede că a ști să citești o hartă e o... o mare realizare umană. Am aflat că predă informatică abia când ne-a rugat să mergem să vorbim la clasa lui. N-am înțeles niciodată ce căuta la North Grove... el e genul „fă singur acasă", înțelegeți? Voia să se apuce de sudat...

— Să vorbim puțin despre apartamentul tău din Millfield Lane, zise Strike. Kea a avut vreodată cheie?

— Nu, spuse Josh. De ce?

— Ți-a spus poliția că telefonul lui Edie a ieșit din cimitir după ce ați fost înjunghiați și a ajuns în Hampstead Heath, foarte aproape de apartamentul tău?

— Nu, spuse Josh, vag surprins.

— Avea altcineva în afară de tine cheie?

— Constructorii au avut singura cheie de rezervă.

— Aveai la tine cheia când ai fost atacat?

— Nu. Cum ziceam, am fost dat afară doar cu telefonul la mine. Probabil cheia e încă în camera mea de la North Grove.

— Bun, asta e util, spuse Strike, notându-și. Acum, când anume te-ai despărțit de Kea a doua oară?

— După ce Ed a făcut supradoză. I-am spus Keei că am nevoie de o pauză să-mi pun ordine în gânduri. Am *implorat-o,* fir-ar al dracu', să nu pună pe internet că fusesem din nou împreună... Ştiam că toţi fanii ar fi spus că faptul că mă întorsesem la ea demonstra că povestea ei e adevărată... Ce dobitoc pot fi.

Blay spusese asta pe un ton înverşunat.

— Nu-i aşa? De ce dracu' am făcut toate astea? De ce am ieşit iar cu Kea? De ce am crezut ce mi-a arătat Yasmin?

— Toţi ne întrebăm de ce am făcut anumite lucruri, spuse Strike. Fiecare dintre noi.

— Lucrurile tale n-au omorât pe nimeni, spuse Josh.

— Nici ale tale, zise Strike.

— Ba da, spuse Josh, în timp ce chipul lui slăbit se colora din nou. Nu l-am blocat pe Anomie niciodată, nu am apărat-o pe Ed niciodată — am lăsat să se întâmple totul, pentru că sunt slab. Sunt *slab.*

Josh îşi încleştă dinţii.

— N-am vrut să mă porcăiască fanii. N-am vrut să ascult sfaturile nimănui în afara Katyei, pentru că ea îmi spune ce vreau să aud. Sunt ca nenorocitul de Bram, numai că eu nu dau foc oamenilor şi nu arunc cu pietre în ei. Le fac mult mai mult rău pentru că vreau să am o viaţă uşoară... Eu n-ar trebui să fiu acum în viaţă. Eu eram ăla care merita să moară, fir-ar al dracu', şi eu am fost ăla care a purtat o geacă care a oprit cuţitul să îmi intre în gât atât cât ar fi vrut Anomie. Şi am ceva care se cheamă *situs inversus.* Toate organele mele sunt invers, ca o imagine în oglindă, gen. Am inima pe dreapta. Anomie a crezut că mă înjunghie în inimă, dar în schimb mi-a străpuns plămânul. Nici n-am ştiut că sunt inversat, n-am avut nevoie niciodată de radiografie înainte să se întâmple asta. *Situs inversus...* e genul de chestie care i-ar fi plăcut foarte mult lui E...

Robin se gândi că ar fi trebuit să-şi dea seama ce avea să urmeze. Josh izbucni în lacrimi. Nasul îi curgea şi capul i se lăsă în jos, dar nu putea să-şi acopere faţa cu mâinile sau să se aplece: trupul lui rămase la fel de nemişcat ca o statuie de ceară.

Strike se ridică, se duse la noptieră şi luă de pe ea o cutie cu şerveţele. Se întoarse la locul lui şi scoase din cutie câteva şerveţele.

— Nu, icni Josh.

— N-ai decât să te îneci în muci, spuse Strike, dar dacă vrei să ne ajuţi să-l prindem pe nemernicul ăsta...

— Mă laşi pe mine să...? nu se putu abţine Robin.

— Nu, spuse Josh sugrumat, apoi suspină. Bine.

Strike şterse faţa şi nasul lui Josh la fel de pragmatic de parcă ar fi curăţat un parbriz, aruncă şerveţelele ude la gunoi, apoi se aşeză iar şi puse şerveţelele pe tava din faţa lui Josh.

— E vina mea că Ed e moartă, suspină Josh. E doar vina mea.

— E vina nenorocitului care v-a înjunghiat pe amândoi, spuse Strike ferm. Nu-ţi face singur asta. Nu tu eşti autorul.

— Nu vreau decât să trăiesc suficient să-l văd pe nemernicul de Anomie prins şi băgat la puşcărie. După asta... Dau colţu'.

— Nu, nu dai colţu', spuse Strike calm.

— Nu-mi spune tu mie ce o să fac sau n-o să fac, se răsti Josh. Tu încă poţi să mergi!

— Şi tu încă poţi să gândeşti şi să vorbeşti. Peste şase luni, e posibil să-ţi mai recapeţi din funcţionalitate. Peste încă un an, poate vor găsi o modalitate prin care să-ţi repare coloana. Fac progrese tot timpul cu chestiile astea. Celule stem. Cipuri implantate.

— Şi între timp...

— Da, păi asta e partea grea, nu-i aşa? Acceptarea prezentului. O vreme trebuie să încetezi să mai gândeşti pe termen lung.

— Sper că nu-mi ţii o predică cu *mindfulnessul* ăla nenorocit, spuse Josh furios, mi-ajunge cât îmi zice despre asta psihiatrul. La *dracu'* cu trăit clipa. Nu vreau să trăiesc aşa. Nu vreau să trăiesc deloc. Nu *merit* să trăiesc.

— Nu tu ai provocat atacul cu cuţitul, spuse Strike energic. O altă fiinţă umană a cumpărat un pistol cu electroşocuri, o macetă şi, sunt aproape sigur, nişte lucruri cu care să se deghizeze, cu intenţia de a lua două vieţi. Dacă ai nevoie de un motiv să mergi mai departe în clipa asta, ar trebui să te agăţi de faptul că o să fii martorul principal la procesul nenorocitului ăstuia şi, dacă ai nevoie de un motiv să trăieşti după aceea, ar trebui să-ţi aminteşti că tu ai fost cel pe care l-a sunat Edie când a crezut că e în faţa morţii, pentru că avea în continuare încredere în tine cu lucrul care conta mai mult decât orice pentru ea.

— Mă doare în *cur* de desenul ăla *nenorocit,* spuse Josh, începând să suspine iar.

— Păi, n-ar trebui, zise Robin încet. Am cunoscut de curând o fană căreia *Inimă neagră ca noaptea* i-a salvat viaţa la propriu. Mi-a spus că a decis să trăiască mai departe doar ca să continue să-l vadă. Ce ai făcut tu şi Edie e extraordinar. Cormoran are dreptate: eşti singurul, acum, care poate să facă ce ar fi vrut Edie. Ea n-ar vrea să dai colţul. Ar vrea să faci ceea ce doar tu poţi să faci.

— Nenorocitul ăla i-a luat telefonul, spuse Josh, cu lacrimile curgând mai repede ca oricând. Acolo sunt toate ideile ei.

— Lasă-ne pe noi să ne batem capul cu găsirea telefonului, zise Strike, scoțând alte șervețele din cutie și ștergând din nou fața lui Blay. Suflă nasul și bea niște apă.

Josh îl lăsă pe Strike să-i șteargă fața și îi permise lui Robin să încline paiul din pahar spre gura lui. După ce el bău pe săturate, iar Strike aruncase al doilea rând de șervețele ude, detectivul spuse:

— Aș vrea să știu cine știa că tu și Edie vă întâlneați în cimitir în ziua aia.

— Doar Mariam, răspunse Josh răgușit. Vorbeam cu ea în timp ce gătea când a sunat Edie. Mariam a crezut că e o idee bună că ne întâlnim, să discutăm despre tot. Dar nu se pune *problema* ca Mariam...

— E posibil să fi tras cineva cu urechea?

— Nu știu... poate. Lângă bucătărie e o cămară mare. Dar n-am auzit pe nimeni acolo.

— Cine altcineva mai locuia la North Grove la momentul ăla?

— Nils și Bram.

— Crezi că e posibil ca Mariam să-i fi spus lui Nils că tu te întâlneai cu Edie?

— Da.

— Vorbește-mi despre Nils.

— E... puțin nebun, spuse Josh. Excentric. Nu știi niciodată ce o să creadă despre ceva. E plin de bani. Taică-său a fost un industriaș multimilionar și Nils a moștenit tot. A vrut întotdeauna să trăiască așa — să facă artă, să locuiască într-o comună, poliamorie... el și Mariam au o relație deschisă. Nils se culcă uneori cu Freyja, altă femeie de la North Grove. Partenerul ei pare să fie în regulă cu asta...

— Ai spus mai devreme că lui Nils îi plăcea de Edie.

— Da, așa cred, dar n-a reușit nimic cu ea.

— Ei îi plăcea de el?

— Nu cine știe ce, spre sfârșit, spuse Josh. Nils e cumva libertarian... a votat cu tâmpitul ăla ciudat, Ian Peach, la Primăria Londrei.

Strike și Robin evitară să se privească.

— Ce abilități informatice are Nils? întrebă Strike.

— Bune, spuse Josh. Ce e ciudat e că Nils ar fi fost probabil foarte bun în IT, dar el nu vrea decât să fie artist — dar nu poate fi el Anomie. De ce dracu' ne-ar face asta? Sau lui Edie?

— Vorbim doar despre cei care ar fi putut să știe că voi vă întâlniți la cimitir, spuse Strike. Deci: Mariam, Nils și Bram. Mai era cineva prin preajmă?

— Freyja, Al şi Star erau plecaţi, se duseseră să viziteze nişte prieteni... Presupun că era şi Pez.

Expresia lui Josh se întunecă.

— A venit să mă vadă săptămâna trecută. M-am bucurat să-l văd, mi-a plăcut întotdeauna Pez. Dar am avut cumva impresia că nu venise ca să... Ei, a spus direct ce voia: să-i găsesc un rol în film. Deci... da.

Josh înghiţi în gol.

— A fost ciudat. Pez vorbea dacă poate să imite stilul meu artistic şi aşa...

— E posibil ca Pez să fi fost în cămară când ai vorbit cu Mariam? întrebă Strike. La uşa bucătăriei? La fereastră?

— Presupun că da. Dar Pez nu poate fi Anomie, n-are cum...

— Încă vorbim doar despre oameni care ar fi putut să ştie că voi vă întâlneaţi la cimitir, spuse Strike. Cine altcineva?

— Păi, zise Josh încet, chestia cu North Grove e că... oamenii intră şi ies tot timpu' de acolo. Elevi, oameni care vizitează magazinul... a, zilele astea e o fată care dă o mână de ajutor. Zoe. O fată micuţă cu braţul plin de tatuaje. Presupun că ar fi putut să se ascundă după colţ...

În timp ce Strike îşi nota numele, ca şi cum ar fi fost nou pentru el, Robin spuse:

— Josh, apropo de North Grove şi de faptul că oamenii intră şi ies — ştii ceva despre un desen care a fost furat?

— Desenu' *meu*, vrei să spui? întrebă Josh, surprins. Cu vampirul? Ţi-a spus Kea?

— Da, zise Robin.

Nu era chiar o minciună: tocmai citise despre furt în scrisoarea Keei.

— Da... asta a fost când Maverick a vrut să inventăm mai multe personaje pentru film. Eu am vrut să bag vampirul. În anii '70 lumea chiar credea că e un vampir în cimitirul real. Lui Edie i s-a părut răsuflat, să bagi un vampir, dar l-am desenat ca să vadă la ce mă gândeam. Voiam ca vampirul să fie incompetent, gen, încearcă să omoare turişti, dar nu reuşeşte niciodată să obţină suficient sânge ca să trăiască, aşa că era, gen, slab şi debil...

— Ţi-ai făcut însemnări pe desen, despre cum vedeai tu personajul?

— Da, spuse Josh, am scris. Pe spate. Dar am lăsat schiţa la parter, într-unul dintre ateliere, şi a dispărut.

— Când a fost asta? întrebă Robin.

— Nu-mi amintesc exact. Cândva anul trecut. Când Kea şi cu mine ieşeam împreună, a doua oară. I-am spus şi ei, pentru că eram foarte supărat că îl luase cineva. A dispărut într-o seară când erau cursuri, deci

putea fi oricine... un elev, cineva care venea să-i ia... când sunt multe cursuri e cumva intrare liberă, oamenii intră şi ies. Ar fi trebuit să duc desenul la etaj.

— Bun, mersi, spuse Robin, notându-şi. Dacă tot vorbeam de personaje noi, Edie ţi-a spus despre două personaje pe care le plănuia pentru film? Phillip Ormond spune că lui i-a povestit totul despre ele, în detaliu.

— Mi-a spus că are câteva idei, dar nu mi-a spus niciodată care erau. Nu-i plăcea niciodată să vorbească despre ceva până când nu gândea totu' în mintea ei. Dar poate cu Ormond era altfel... Ai crede că Ormond ar vrea să-mi zică *mie,* dacă vrea să vadă chestiile ei pe ecran... numai că mă urăşte, aşa că nu-mi zice.

Şi nu poate să facă bani de pe urma lor dacă ţi le dă ţie, se gândi Robin.

— Deci ai plecat de la North Grove pe întuneric în noaptea dinaintea atacului cu cuţitul, reluă Strike, fără bani, dar cu mobilul şi dosarul pe care ţi-l adusese Yasmin?

— Da.

— Şi odată ajuns afară, ai sunat la..?

— Kea, spuse Josh nenorocit. Da. Din greşeală. Eram beat şi numele ei e imediat sub cel al Katyei în telefon. I-am zis că mă întâlneam cu Edie a doua zi în cimitir şi că aveam nevoie de un pat în noaptea aia, apoi Kea a început să-mi ţipe în ureche şi mi-am dat seama că vorbisem cu ea, nu cu Katya...

— Eşti sigur că i-ai spus Keei unde vă întâlneaţi? întrebă Robin.

— Da, pentru că din cauza asta şi-a ieşit din minţi, spuse Josh. Că am sunat-o şi i-am dat detalii despre „întâlnirea" mea cu Edie. Înţelegeţi, când am fost prima oară împreună, Kea şi cu mine am făcut un tur din acelea cu ghid prin partea veche a cimitirului? Şi ăsta era un punct sensibil, că m-am dus cu Edie după aceea şi am vorbit despre asta în interviuri...

— E posibil să fi auzit cineva apelul tău accidental către Kea? întrebă Strike. Îţi aminteşti să fi fost cineva pe stradă? Te-a urmărit, te-a depăşit cineva?

— Din câte îmi amintesc, nu, spuse Blay. N-am observat pe nimeni... dar eram destul de dus.

— Ai vorbit cu altcineva în drum spre Katya, fie la telefon, fie în persoană?

— Nu, zise Josh.

— Ai spus că l-ai trezit pe Inigo când ai intrat în casa lor. I-ai spus ce urma să faci a doua zi?

— Nu, era foarte nervos că eram acolo. M-am dus direct la culcare, în camera de oaspeți.

— Și a doua zi dimineață?

— Am discutat despre toate cu Katya. I-am arătat dosarul.

— Inigo ar fi putut să te audă?

— Nu. El era la etaj. Katya și cu mine eram la parter, în bucătărie.

— Cine mai era acasă?

— Flavia era la școală, iar Gus era la el în cameră.

— Ar fi putut Gus să audă ce vorbeați voi?

— Nu. Ușa era închisă la el. Îl auzeam cum repetă.

— Ai mai vorbit cu cineva înainte de a pleca din casa familiei Upcott?

— Nu, spuse Josh. N-am mai vorbit cu nimeni...

Josh se albi atât de tare, încât până și buzele i se goliră de sânge, iar cearcănele mov din jurul ochilor părură mai întunecate.

— ...până când m-am trezit la spital cu capul ras.

— Poți să ne spui ce-ți amintești despre atac? întrebă Strike.

Josh înghiți iar.

— Am întârziat. Mă grăbeam, mi-era că Ed o să plece. Se enerva mereu că întârziam peste tot.

Josh încercă să mai spună ceva, dar nu mai reuși să scoată niciun sunet. După ce își drese vocea, continuă:

— Mă îndreptam spre locul unde urma să ne întâlnim. E acolo unde ne drogam în ziua în care ei i-a venit ideea pentru desen.

— Unde anume e asta?

— E o zonă cu morminte unde n-ai voie să intri. E lângă alee și unele monumente sunt instabile. Lângă un mormânt care i-a plăcut lui Edie întotdeauna. Are un pelican pe el. În spatele lui. Nu puteai să ne vezi de pe alei din nicio parte. E o mică scobitură.

— Ai trecut pe lângă cineva până acolo?

— Un tip solid, aplecat deasupra unui mormânt. Probabil lucra acolo. Întârziasem și mă grăbeam. Apoi am auzit în spatele meu pași alergați.

— Ce fel de pași?

— Rapizi. Nu foarte ușori, dar totuși prea ușori să fie tipul aplecat peste mormânt pe lângă care trecusem. Poliția m-a întrebat asta. Tipul pe care l-am văzut era mare. Masiv. Apoi am simțit ceva ca... a fost ca și cum m-ar fi lovit un cal cu copitele în spate. Am căzut imediat la pământ, cu fața în jos. Apoi... apoi mi-a înfipt cuțitul în spate și gât. Era o durere atroce ca... nu poți... apoi mi-a luat telefonul din buzunar și dosarul cu... dosarul pe care-l adusesem cu mine și a spus chestia cu „De aici

încolo mă ocup eu de tot, nu-ți face griji" și a fugit. După asta nu-mi mai amintesc nimic până când m-am trezit la spital. Nu-mi amintesc de tipul care m-a găsit în cimitir, sau ambulanța, sau ceva. M-am trezit cu tot părul ras și... și așa.

Ușa se deschise din nou, lăsându-le să se vadă pe Katya, Flavia și o asistentă blondă micuță.

— Îmi pare rău, spuse asistenta, dar orele de vizitare s-au terminat.

— Bine, spuse Strike, pot să mai pun o întrebare și apoi am terminat?

— Doar una, spuse ea.

Se retrase, luându-le pe Katya și Flavia cu ea. Strike așteptă până când ușa se închise, apoi se întoarse din nou spre Blay.

— Tipul solid aplecat peste mormânt, pe lângă care ai trecut, în timp ce te îndreptai spre îngerul adormit. Era chel?

Josh deschise gura, având în ochi o privire nefocalizată, gândindu-se la acel ultim moment când putuse să-și miște liber trupul tânăr și sănătos.

— Cred... cred că da. Da... da, era chel.

— Ne-ai fost de mare ajutor, Josh, spuse Strike închizându-și carnetul și ridicându-se în picioare. O să te ținem la curent.

— De unde ai știut că era chel? întrebă Josh.

— N-am știut, spuse Strike. Dar cred că, probabil, capul chel a fost o mască de latex, iar trupul care ți s-a părut solid și musculos era un costum căptușit. Așa se explică de ce pașii nu ți s-au părut pe potriva greutății.

— Era Anomie? întrebă Josh, privindu-l fix pe detectiv.

— Da, spuse Strike. Cred că da.

64

...se bucura că are cui
Se tângui, şi oarecum în glumă să deplângă
Soarta moştenitorilor opriţi de la succesiune,
Ca şi nenorocirea unei moşii bune...
Jean Ingelow, *Fraţii, şi o predică*

Robin nu putea să-şi scoată din cap imaginea lui Josh Blay paralizat, plângând în salonul de spital supraîncălzit, în faţa unui pahar cu apă cu gheaţă pe care nu-l putea ridica. În următoarele zile, gândurile ei reveniră de mai multe ori la tânărul în cărucior, întrebându-se cum se simte, care era probabilitatea să-şi recupereze, fie şi într-o mică măsură, capacitatea de a simţi şi de a se mişca şi când, sau dacă, era rezonabil să se aştepte ca acesta să se împace cu viaţa în care fusese aruncat într-un mod atât de traumatic.

Se gândea şi la Strike, pentru că la spital văzuse o latură până atunci necunoscută a partenerului ei. Strike o lăsase adesea să preia conducerea când era nevoie de empatie în abordarea suspecţilor şi angajaţilor. Tendinţa lui de a lăsa în seama lui Robin ceea ce ea îl auzise uneori că numeşte „chestii sentimentale" declanşase cea mai aprinsă ceartă a lor de până atunci, în care, printre altele, fusese vorba şi despre flori luate pe ultima sută de metri. Înaintea interviului cu Blay, Robin considerase că, dacă era nevoie ca un nas sau o faţă să fie şterse, Strike s-ar fi aşteptat ca ea să facă asta: într-adevăr, când Josh izbucnise în cele din urmă în lacrimi, lui Robin i se păruse cumva că asta e treaba ei, căci era singura femeie din încăpere, idee probabil accentuată de priveliştea asistentelor în imensa lor majoritate femei pe lângă care trecuseră în drumul lor prin spital. În schimb, Strike fusese cel care se ocupase de asta şi o făcuse exact cu acea eficienţă masculină nedemonstrativă pe care Blay putuse să o accepte.

Curând, Robin se înfurie pe sine însăşi pentru că zăbovea asupra acelei neaşteptate manifestări de empatie: nu aşa te dezîndrăgosteai, prin

urmare apelă din nou la elementele pe care se putea baza că o vor irita, cum ar fi noua iubită a lui Strike şi ambigua lui implicare în procesul de divorţ al fostei logodnice.

Şi amintirile lui Strike despre vizita lor la spital erau presărate cu gânduri despre Robin, deşi dintr-o perspectivă mai puţin sentimentală. Nu era prima dată când avea motive să se minuneze că femeia care venise la el ca secretară temporară se dovedise a fi cea mai importantă resursă a agenţiei. Poate că recuperarea scrisorii Keei din containerul de gunoi, parcurgerea conţinutului ei în viteză, înţelegerea faptului că acolo exista un aspect care trebuia clarificat cu Josh şi obţinerea acestei clarificări fără tam-tam sau ostentaţie nu constituiau cea mai spectaculoasă mostră de muncă detectivistică îndeplinită până la acel moment de Robin, dar întâmplarea rămase în mintea lui Strike drept exemplul perfect pentru tipul de iniţiativă pe care ajunsese să-l aştepte de la partenera lui. Dacă era nevoie de ceva care să-l facă să preţuiască şi mai mult acea calitate rară şi preţioasă, acest lucru era prezenţa mereu iritantă a lui Nutley, a cărui mulţumire de sine faţă de mediocra lui prestaţie contrasta izbitor cu eficienţa modestă a lui Robin.

Josh Blay nu era primul tânăr mutilat de acţiunea violentă a altei fiinţe umane pe care îl întâlnise fostul ofiţer al DIS. De fapt, Strike bănuia că, dacă l-ar fi cunoscut pe Blay întreg şi sănătos, probabil l-ar fi considerat antipatic. Ştia că are prejudecăţi împotriva anumitor moduri de viaţă şi mentalităţi, din cauza experimentării timpurii şi nefericite a exact acelui tip de existenţă care sfida limitele şi convenţiile îmbrăţişată cu atâta entuziasm la North Grove. Deprinderile lui de autodisciplină şi preferinţa pentru curăţenie şi ordine, în defavoarea mizeriei şi haosului, apăruseră mai ales ca reacţie la modul de viaţă al mamei sale. Strike îşi petrecuse prea multe ore din copilărie suportând apatia celor permanent drogaţi ca să i se pară plăcută sau palpitantă atmosfera de alcool, droguri şi muzică rock care fusese habitatul natural al Ledei. Josh Blay, drogat, beat, superb şi cu părul lung, ar fi fost exact tipul de tânăr pe care Leda îl considera cel mai atrăgător; alt motiv pentru obişnuita antipatie a lui Strike faţă de acel gen de bărbat.

Dar, spre surprinderea lui, Strike găsise motive să-l admire pe tânărul pe care îl cunoscuse la spitalul pentru leziuni ale măduvei spinării. Mustrările de conştiinţă ale lui Blay se bazau pe o evaluare imparţială a comportamentului său din trecut care îl impresionase pe detectiv. Nimeni nu ar putea fi învinovăţit dacă şi-ar plânge de milă într-o situaţie precum cea a lui Blay, dar Strike fusese impresionat de faptul că suferinţa cea mai intensă exprimată de acesta avea legătură cu moartea fostei lui iubite şi

colaboratoare. Detectivul, care continua să fie vizitat uneori în vis de trunchiul retezat al sergentului Gary Topley, sfârtecat în două de explozia care-i smulsese şi lui piciorul, înţelegea vinovăţia supravieţuitorului şi ruşinea care se infiltra în cele mai sumbre gânduri ale celor rămaşi în viaţă, oricât de afectate le-ar fi fost şi lor trupurile. Poate şi mai surprinzător, deoarece din investigaţia lor de până atunci părea că Blay ar avea mai degrabă un rol de umplutură în parteneriatul care crease *Inimă neagră ca noaptea,* lui Strike i se păruse că unele dintre comentariile acestuia denotă subtilitate şi perspicacitate. Avea impresia că niciun interviu anterior nu îl ajutase să progreseze atât de mult în înţelegerea psihologiei lui Anomie, iar gândurile animatorului fuseseră la fel de preţioase ca acele mesaje private.

În această stare de spirit şi având impresia că încă mai simte mirosul de dezinfectant al spitalului, Strike porni miercuri seară spre cina timpurie cu Grant Ledwell, preferând să meargă în Docklands cu transportul în comun decât să conducă, dată fiind starea în continuare vulnerabilă a tendonului său.

Restaurantul ales de Ledwell, The Gun, se afla pe malul Tamisei. Firma de afară avea în ea o gaură de glonţ falsă de mărimea unui grepfrut, iar decorul dinăuntru era tradiţional. Strike, care părea să fie primul client al serii, fu condus pe lângă un perete cu arme de tir sportiv într-o încăpere goală cu lambriuri de lemn, la o masă de două persoane care oferea o panoramă clară spre Millennium Dome, construcţia albă şi curbată în formă de cort de pe celălalt mal.

Ca şi Robin în Colchester, Strike avu timp să reflecteze la ce spunea alegerea acelei locaţii despre bărbatul cu care urma să se întâlnească. Lăsând laoparte faptul că Grant ceruse ca detectivul să vină în Docklands, unde era locul lui de muncă, sediul Shell, în loc să se întâlnească în centrul Londrei, ceea ce ar fi fost mult mai comod pentru Strike, micul gastro-bar emana, de la meniurile legate în piele şi până la puşti, un fel de masculinitate englezească idealizată.

Considerând că nu era, strict vorbind, în timpul serviciului, Strike îşi comandă o bere, care tocmai sosise când îi sună mobilul. Se aştepta cumva să fie Grant, care să anunţe că urma să întârzie, consolidându-şi astfel jocul de putere, dar văzu că apelul fusese deviat de la birou, de unde Pat probabil plecase deja.

— Strike.

— Ah, spuse o voce masculină pe care nu o cunoştea şi care părea surprinsă. Nu, ăă, nu mă aşteptam să răspundă cineva. Voiam doar să las un mesaj pentru Robin.

— Pot să preiau eu mesajul, spuse Strike, băgând mâna în buzunarul de la piept după pix.

— Bine. Ei, dacă ai putea s-o rogi să-l sune înapoi pe Hugh Jacks, ar fi minunat. Nu sunt sigur că mesajele mele anterioare i-au fost transmise.

— Are numărul tău? întrebă Strike.

— Ăă, da, îl are, spuse Jacks. Dacă poți s-o rogi să mă sune înapoi. Mersi, atunci. Salut.

Jacks închise.

Strike lăsă mobilul jos, încruntându-se ușor. Presupusese că Hugh Jacks „Ciocanul" intrase și ieșise din viața lui Robin fără să lase nicio urmă. Deci ea avea numărul omului, dar nu-i răspundea la mesaje? Ce însemna acest lucru? O hărțuia Jacks ca să obțină o întâlnire? Sau Robin refuza să-i răspundă la apeluri pe mobilul ei pentru că se certaseră, Jacks nemaiputând să facă altceva decât să-i lase mesaje vocale la birou?

— N-am întârziat, nu-i așa?

Strike ridică privirea. Grant Ledwell sosise, purtând un costum gri și o cravată mov și semănând, ca și ultima oară când se întâlniseră, cu un buldog cu zgarda prea strânsă, cu părul tuns foarte scurt, sprâncenele joase și maxilarul inferior proeminent.

— Nu, exact la timp, spuse Strike băgând mobilul înapoi în buzunar.

Fie din cauză că uitase că Strike era mai solid decât el, fie din alt motiv, agresivitatea pe care Grant o manifestase în timpul convorbirii telefonice nu mai era la fel de evidentă acum, când se aflau față în față. După ce dădu mâna și se așeză pe scaunul din cealaltă parte a mesei, Grant spuse morocănos:

— Ai fost amabil că ai acceptat întâlnirea. Mulțumesc.

— Nicio problemă, spuse Strike.

— Scuze dacă am fost prea abrupt când te-am sunat. Am, ăă, trecut prin multe de când ne-am văzut ultima oară.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Strike, făcând un efort să și-l alunge din minte pe Hugh Jacks.

— Da... pe Heather o afectează. Toate chestiile de pe internet... eu îi spun să nu se uite la ce spun nemernicii, dar ea continuă s-o facă, apoi devine isterică. Ești căsătorit?

— Nu, spuse Strike.

— Copii?

— Nu, spuse Strike din nou.

— Ei, femeile însărcinate...

Grant își drese vocea.

— Își face tot felul de idei despre oameni care vin să-i facă rău ei și fetelor. I-am spus că sunt doar niște lași care se ascund în spatele tastaturii, dar...

Grant bătu darabana pe masă cu degetele lui groase, impacientat.

— Mi-ar prinde bine o băutură, continuă el.

Chemă un chelner și comandă un pahar de vin roșu. După ce chelnerul plecă, Grant spuse:

— Ai văzut ce a postat Anomie pe Twitter sâmbătă seara? Despre faptul că Maverick vrea să-l transforme pe Inimioară în om? Încep să cred că Elgar și Yeoman ar trebui să-și mai cerceteze o dată angajații.

— Deci era adevărat, nu-i așa? întrebă Strike.

— Da, e adevărat, spuse Grant. Fii serios. Cine o să se uite la un film în care o inimă nenorocită țopăie de colo-colo, fugărind o fantomă?

— Oamenilor le plăcea asta în desen.

— Dar asta e altceva, nu-i așa? spuse impacientat directorul din industria petrolului. Acum e vorba de cinematogaf, un public mai mainstream. Ăă, cum îi zice? Modul de abordare mie mi se pare bun. Ca să fiu sincer, nu înțeleg ce au văzut toți oamenii ăștia la... E amuzant, bineînțeles. Foarte, ăă... creativ. Dar poate fi transpus în film așa cum e?

— Eu n-aș...

— Maverick nu crede asta și ei sunt profesioniștii.

Sosi vinul. Grant sorbi îndelung și păru să se mai calmeze.

— După tweetul lui Anomie s-a dezlănțuit iadul. Am stat treaz jumătate de noapte cu Heather. Ea voia să ne facem bagajele și să mergem undeva unde nu ne pot găsi. Un dobitoc pervers a spus că speră ca bebelușul nostru să se nască mort, dacă îți vine să crezi. Te-aș fi invitat la noi, în loc să ne întâlnim aici, dar Heather a chemat-o pe maică-sa să stea cu ea.

Grant luă încă o gură de vin, apoi continuă:

— Eu i-am spus: „O grămadă de oameni ar vrea să aibă problemele noastre". I-am spus: „Cu banii pe care ar trebui să-i obținem, dacă lucrurile merg bine, putem să ne mutăm și într-un cartier cu acces controlat, dacă asta vrei". Am cerut să văd cifrele de vânzări imediat ce am preluat partea lui Edie și, ei bine...

Grant râse ușor.

— ...eu lucrez în petrol, nu-mi sunt tocmai străine bilanțurile solide, dar am fost surprins să văd câte venituri s-au strâns deja.

Grant adăugă imediat, ca nu cumva Strike să-l creadă prea norocos:

— Sigur, totul trebuie gestionat. Chestiile de genul ăsta sunt mult mai complicate decât își imaginează oamenii. Descopăr asta. Mă gândesc să auditez Neflix, să mă asigur că îmi transmit totul. N-au mai fost auditați până acum. Nu știu ce a făcut Allan Yeoman pentru cele 15 procente ale lui, sincer... Dar *trebuie* să descoperim cine e Anomie. Nu putem accepta ca porcăria asta să continue, de fiecare dată când trebuie luată o decizie în legătură cu produsul. Deci, da. De asta te-am sunat. Să aflu ce se întâmplă.

— Păi, am eliminat câțiva oameni de pe lista suspecților, spuse Strike, și am reușit să discutăm cu Josh Blay sâmbă...

— Pe *el* îl interesează doar să îngreuneze lucrurile pentru noi, spuse Grant distant. Comandăm?

Deschise meniul și, înainte ca Strike să apuce să întrebe în ce mod Josh Blay îngreuna lucrurile pentru soții Ledwell, Grant zise:

— N-am vrut să spun asta la telefon, dar mai e ceva. Am primit două apeluri — și ăsta e unul dintre principalele lucruri care au îngrijorat-o pe Heather, ca să fiu sincer —, două apeluri ciudate. Anonime.

Strike își scoase carnetul.

— Continuă.

— Pe mobilul meu. Prima oară a răspuns Heather, pentru că eu eram la baie. Vocea de la celălalt capăt al firului i-a spus s-o dezgroape pe Edie.

— Doar atât?

— Păi, nu e suficient?! Ce fel de pervers...? se aprinse Grant.

— Am vrut să spun, doar atât i-a spus?

— Ah, înțeleg, păi, nu știu.

Chelnerul reveni. Bărbații comandară friptură cu cartofi prăjiți. Când chelnerul nu mai putea să-i audă, Grant continuă:

— E posibil să fi spus mai mult, dar Heather a țipat când a auzit asta și... mă rog, a scăpat telefonul ăla afurisit. I-a crăpat ecranul.

Tonul lui Grant devenise arțăgos.

— Până am ajuns eu să văd ce o speriase, respectivul închisese.

— Când s-a întâmplat asta?

— La puțin timp după prânzul la care ați fost angajați.

— La ce oră a zilei?

— Seara.

Strike își notă.

— Și al doilea apel?

— Acum vreo zece zile. Din nou seara. Numărul apelantului era ascuns, dar am răspuns.

Grant mai bău nişte vin.

— Sunt destul de sigur că folosea o chestie din aia care modifică vocea — aplicaţie —, vocea era foarte profundă şi robotică... şi...

Grant privi în jur şi coborî vocea.

— ...a spus: „Dezgroap-o pe Edie şi uită-te la scrisoare", apoi a închis. Heather crede că e Anomie. Poate că e, dar atunci Dumnezeu ştie de unde are numărul meu.

— Cât de dificil ar fi să obţină cineva numărul de la biroul tău?

— Păi... presupun că e posibil.

Ca şi soţia lui, cu pagina de Facebook, Ledwell părea să nu fi luat în considerare cea mai prozaică explicaţie.

— Dar asistenta mea n-ar da numărul meu cuiva care vorbeşte *aşa*, ca un cyborg care respiră greu. Ar trebui să născocească o poveste destul de bună.

— Ai întrebat-o pe asistentă, să vezi dacă a dat cuiva numărul tău?

— Nu, spuse Grant ţâfnos, nu prea — nu vreau să discut despre genul ăsta de lucruri la birou. A existat deja suficientă curiozitate faţă de... faţă de ceea ce s-a întâmplat. Ei, Edie folosea numele familiei noastre, aşa că au făcut în mod inevitabil legătura...

Îşi termină vinul, uşor încruntat, lăsându-i lui Strike timp să reflecteze că Ledwell fusese numele de familie al lui Edie în exact aceeaşi măsură ca şi al lui Grant.

— ...nu e deloc genul de lucru despre care aş vrea să bârfească oamenii. Nu, până când voi afla cât... vreau să spun, nu ştiu ce îmi rezervă viitorul, în ce priveşte cariera. Aşa că nu vreau să duc chestiile astea la muncă.

Grant îi făcu semn chelnerului şi comandă un al doilea pahar de vin, iar Strike se întrebă cât din disconfortul acestuia că oamenii de la locul lui de muncă ştiau despre Edie era provocat din faptul că aveau habar şi că ea îşi dusese viaţa în sărăcie, în adopţie, în timp ce unchiul ei se bucurase de un venit frumos în Oman.

— Ai idee cine anume ştia că în coşciug există nişte scrisori?

— Habar n-am. Heather şi cu mine n-am răspândit chestia asta. A fost o pacos... vreau să spun, aveam o grămadă de organizat, cu înmormântarea şi telefoanele de la presă, aşa că asta era tot ce ne lipsea, să-i spunem angajatului de la pompe funebre să amâne închiderea coşciugului pentru că ăia doi voiau să arunce scrisori înăuntru. Evident, cioclul ştia,

pentru că l-am rugat să pună scrisoarea acolo, dar el are acord de confidențialitate sau cel puțin așa ai crede, iar femeia aceea, Upcott, știa, pentru că ei i-a dictat Blay scrisoarea. Ormond știa, evident. Probabil că *el* a spus tuturor la înmormântare. La cum se purta, i-am spus lui Heather că ar trebui să-l căutăm în buzunare să vedem dacă n-are ceapă. Deci, da, deja mai mulți oameni ar putea ști că în coșciug e o scrisoare, dar ce aș vrea eu să aflu e cine e suficient de nebun să le sune pe rudele lui Edie și să le sfătuiască s-o dezgroape și cine încearcă să sugereze că Ormond a omorât-o? Pentru că, dacă nu face asta doar de distracție, ca să ne tulbure, asta e ideea pe care vrea s-o implanteze, nu-i așa? Nu pot spune că Blay e autorul, pentru că... ei, doar nu s-a înjunghiat singur în gât, nu?

Lui Strike i se păru că sesizează în vocea lui Grant o urmă de dezamăgire că trebuise să-i recunoască lui Blay acest merit.

Sosi al doilea pahar de vin, din care Grant bău o treime înainte de a-și scoate sacoul și a-l atârna pe spătarul scaunului.

— Ai pomenit mai devreme că Blay îngreunează lucrurile pentru voi, spuse Strike.

— Bineînțeles. Luni a luat legătura cu Maverick să le spună că nu vrea ca Inimioară să fie schimbat. A spus că *Edie* n-ar fi vrut asta. E foarte evident ce urmărește.

— Da?

— Sigur. E o tactică de negociere, nu? Vrea mai mulți bani înainte de a accepta alte modificări.

Strike se întrebă dacă ceea ce îi spuseseră el și Robin lui Blay în timpul vizitei îl scosese pe animator din indiferența lui față de ce se întâmpla cu *Inimă neagră ca noaptea.*

— Cu siguranță, afurisita de Katya Upcott îl încurajează. Revoltătoare femeie.

— „Revoltătoare"? repetă Strike.

— Tu nu trebuie să faci afaceri cu ei. Ăștia doi au o etică de pisici vagaboande. Amândoi știu că studioul nu vrea să facă nimic care ar putea fi considerat că nu respectă dorințele lui Blay cât timp acesta e spitalizat, așa că au ajuns să considere că Maverick și noi suntem la cheremul lor. Un tweet din partea domnului Josh Blay despre faptul că Maverick îi distruge prețioasa poveste și se dezlănțuie iadul, iar Heather și cu mine ajungem iar ținta tuturor atacurilor. Dar îți garantez: doar peste cadavrul meu o să câștige mai mult decât noi. Dacă ai ști ce știu eu, ai fi de acord că e absolut dezgustător că Blay încearcă s-o folosească pe Edie ca instrument de negociere.

Grant mai bău nişte vin.

— Ce ştii, mai exact? întrebă Strike.

— Ce?

— Ce ştii? repetă Strike, de ce consideri că e „dezgustător" din partea lui Josh să spună că Edie n-ar fi vrut schimbările astea?

— Păi, nu cred că îi pasă deloc de moartea ei. Lucrurile au ieşit al naibii de bine pentru domnul Blay.

— Da, ai spus asta când ne-am întâlnit ultima oară, zise Strike.

Grant nu era clientul lui; nu era obligat să trateze cu respect opiniile omului.

— Dar nu văd cum au putut să iasă lucrurile „al naibii de bine" pentru un om care e paralizat de la gât în jos.

— Ei, partea asta — evident, asta e foarte regretabil, dar, uite —, Blay ar fi putut să-l oprească pe Anomie oricând. Mie mi se pare că toţi au fost mulţumiţi să lase situaţia asta să se coacă şi acum familia mea plăteşte preţul. Ai observat că nimeni nu-l atacă pe Josh Blay. Nimeni nu-i spune lui Blay că vine după el şi după copiii lui. Ei, eu spun: „Dacă merge ca o raţă şi măcăne ca o raţă, atunci e o raţă". Când o să se trezească oamenii şi o să înceapă să se întrebe de ce Blay scapă basma curată tot timpul?

— Doar nu sugerezi, spuse Strike, că *Blay* e Anomie?

— Păi... nu, zise Grant fără tragere de inimă. Înţeleg că Anomie e în joc de când a fost înjunghiat Blay şi el nu poate să facă asta în starea lui actuală, nu-i aşa?

— Nu, spuse Strike, nu poate.

— Dar trebuie să recunoşti că e al naibii de suspect modul în care coincid interesele lui Anomie şi ale lui Blay. Niciunul nu vrea ca Inimioară să fie transformat în om, amândoi voiau ca Edie să plece de la desen...

Sosiră două farfurii cu friptură şi cartofi prăjiţi. Deşi nu-şi terminase al doilea pahar de vin, Grant îl comandă pe al treilea, după care îşi descheie nasturele de sus şi îşi slăbi cravata.

— Ce te face să crezi că Blay voia ca Edie să plece? întrebă Strike.

Grant îşi tăie o bucată de friptură şi o mâncă înainte de a răspunde:

— Păi, dacă ţii neapărat să ştii, mi-a spus Edie.

— Serios?

— Da. M-a... sunat anul trecut. A spus că Blay voia ca ea să dispară. Voia sfaturi. Ei, asta e familia, nu-i aşa? Presupun că s-a gândit că poate să aibă încredere în mine.

Grant îşi termină paharul de vin, continuând să păstreze contactul vizual, apoi spuse:

— Poate că nu e modul în care Blay ar fi vrut să preia el, dar... ei, trebuie să ai grijă ce-ți dorești, nu?

Chelnerul aduse al treilea pahar.

— Mulțumesc, spuse Grant.

Mobilul lui Strike vibră în buzunar, iar el îl scoase. Robin îi trimisese un SMS.

Wally Cardew nu e Anomie. În prezent în spatele unei ambulanțe. Sună când poți

Strike lăsă să-i cadă cuțitul și furculița.

— Scuză-mă, trebuie să dau un telefon, îi spuse el lui Grant.

Se ridică de la masă și apăsă numărul lui Robin, în timp ce mergea cât de repede putea spre ușa cârciumei.

— Salut, spuse ea, răspunzând la al doilea țârâit. Nu era nicio grabă.

— De ce naiba ești într-o ambulanță? spuse Strike, cât pe ce să răstoarne o femeie când ieși în stradă.

— Ce? Scuze — nu *eu* sunt în ambulanță, Cardew e.

— Dumnezeule mare, Robin, spuse Strike, în același timp ușurat și iritat. Am crezut... ce s-a întâmplat?

— Destul de multe, de fapt, spuse Robin.

Strike o auzea cum merge pe stradă. Își aprinse o țigară, în timp ce asculta.

— Am venit la 4 să preiau de la Dev. El mi-a spus că pe la mijlocul după-amiezii se auziseră strigăte din apartamentul lui Wally. MJ a ieșit afară, furios, și Dev spune că părea să fi fost lovit. Îi sângera nasul. Apoi din apartament a ieșit sora lui Wally, fugind după MJ, și au dispărut amândoi în zonă. Dev spune că i-a văzut pe bunică și pe Wally certându-se în dreptul ferestrelor. După ce am ajuns eu, a fost liniște câteva ore, dar am observat vreo cinci-șase bărbați că încep să se adune la colț. Câțiva dintre ei păreau adolescenți. Nu m-ar surprinde să fie rude de-ale lui MJ. Țineau ușa lui Wally sub supraveghere. Apoi Anomie a intrat în joc și cam peste cinci minute Wally a ieșit din apartament vorbind la mobil. Nu era atent și...

— Au sărit pe el.

— Da, n-a avut nicio șansă. L-au doborât la pământ și l-au lovit cu picioarele în față, în boașe — practic oriunde puteau să ajungă. Oamenii se uitau de la ferestre și probabil cineva a chemat poliția, pentru că au ajuns acolo rapid. Atacatorii au fugit când au auzit sirena și cred că

poliția a solicitat ambulanța. Wally părea destul de grav rănit. Am plecat de acolo.

Robin ghicise următoarea întrebare a lui Strike.

— N-au nevoie de mine, au fost o grămadă de martori. Dar Anomie vorbea în joc în timp ce Wally era la pământ, cu polițiști în jurul lui, așa că din punctul meu de vedere...

— Da, ăsta e sfârșitul lui Wally Cardew, spuse Strike, dându-se laoparte să lase alți oameni să intre în The Gun. Eu n-am crezut niciodată că e el. Dacă nu e suficient de deștept să se uite pe geam după rude puse pe răzbunare, nu e suficient de inteligent să fie Anomie.

— Cum e Grant?

— Destul de interesant. A primit aceleași apeluri anonime ca și mine. „Dezgroap-o și citește scrisorile".

— Serios?

— Da, ar fi bine să intru înapoi, spuse Strike, pregătindu-se să-și stingă țigara. Ah, a sunat Hugh Jacks la birou. Vrea să-l suni înapoi.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Robin pe un ton iritat.

Strike așteptă ca ea să elaboreze, dar Robin nu făcu asta.

— Bun, te las să te întorci la Grant. Vorbim mâine.

Robin închise, iar Strike, după ce trase un ultim fum din țigara lui Benson&Hedges, se întoarse la Grant Ledwell.

— Vreo veste nouă? întrebă Grant, în timp ce detectivul se așeza la loc.

— Încă un suspect eliminat, spuse Strike, luând iar cuțitul și furculița. Deci, în afara acestor două apeluri anonime și a hărțuirii online, au mai existat și alte mesaje care v-au îngrijorat? S-a mai întâmplat și altceva ieșit din comun?

— Doar la înmormântare, spuse Grant neclar, cu gura plină de friptură.

Așa cum observase Strike la prânzul de la Arts Club, bărbatul mesteca zgomotos: auzea cum îi pocnesc fălcile lui Grant. Directorul înghiți, apoi spuse:

— Parada ciudaților.

— Serios?

— Oh, da. În fața bisericii era o mulțime întreagă de ciudați care plângeau și se tânguiau. Purtau tricouri cu inimi negre și țineau lumânări negre. Plini de tatuaje. Un idiot a venit îmbrăcat în fantomă. Când a sosit coșciugul, au încercat toți să arunce flori negre spre el. Din pânză, evident — dar ce lipsă *totală* de respect — o floare l-a lovit în ochi pe unul dintre cei care duceau sicriul. Apoi, în biserică, era un *copil,* un *băiat* imens — cineva mi-a zis după aceea că stă la colectivul ăla artistic — care

nu mai tăcea din gură. Comentarii zgomotoase, întreba ce face pastorul — la un moment dat micul nemernic se ridică în picioare şi se duce în faţă, plin de neruşinare. Se îndrepta spre coşciug. Mama lui — presupun că era mama lui — a alergat după el pe culoar şi l-a tras înapoi în stranã. Apoi, când m-am ridicat în picioare să ţin necrologul, un nemernic a huiduit. N-am văzut cine era.

Deşi amuzat în sinea lui, Strike păstră o expresie impasibilă.

— Deci, da, apoi am pornit spre cimitir şi mulţimea aia de scursuri de la circ de afară ne-a urmat. Eu am vrut să fie incinerată, dar Blay şi Ormond au insistat amândoi că Edie ar fi vrut să fie îngropată în Cimitirul Highgate, ceea ce costă o av... în fine, mie mi s-a părut de prost gust, dat fiind că acolo fusese... dar am cedat, pentru că... am cedat. Deci stăm acolo în jurul mormântului şi o sută şi ceva de oameni care păreau nişte actori de Halloween privesc de la distanţă şi plâng de parcă ar fi cunoscut-o personal. Mă rog, măcar erau în negru. Pentru că unii dintre aşa-zişii îndoliaţi erau în galben, fir-ar al naibii. „Era culoarea ei preferată." Dumnezeule mare. Eu mă bucuram că nu luasem copiii — dar Rachel a insistat să vină. Fiica mea cea mare. Ea nu o cunoscuse pe Edie, dar orice pretext e bun pentru o zi liberă de la şcoală.

Grant îşi atacă din nou friptura şi spuse:

— Deci apoi, la pomană — trebuie să spun, artiştii ăştia reuşesc să consume o grămadă de mâncare şi alcool — doi au fost aproape să se bată. Rachel mi-a povestit despre partea asta, pentru că, la momentul ăla, Heather şi cu mine eram într-o cameră alăturată — ştii că e însărcinată, şi stătuse o grămadă în picioare. Şi eu mă gândeam că, dacă cineva vrea să vină să ne spună condoleanţe, n-are decât să ne găsească.

Strike bănuia că şi huiduiala de la biserică era de vină pentru această reticenţă de a socializa.

— Rachel era în camera principală, vorbind cu copiii familiei Upcott. Un băiat şi o fată. Băiatul are o boală de piele oribilă.

Grant o spusese de parcă Gus o făcuse intenţionat.

— ...dar cel puţin Katya îi pusese să poarte doliu şi Rachel a spus că un tip înalt şi chel pe care îl chema — nu-mi mai aduc aminte — poate Jim...

— Tim? Tim Ashcroft?

— A făcut vocea unui personaj?

— Da. Viermele.

— Atunci el e, spuse Grant, mai bând nişte vin. Deci Jim — Tim — în fine — se apropie de Rachel şi de copiii Upcott şi face conversaţie, apoi vine şi un tip din Liverpool.

— Pez Pierce?

— Ce?

— Cred că aşa îl chema pe tipul din Liverpool.

— Ei, nu ştiu cum îl chema, spuse Grant nerăbdător, dar i-am auzit accentul când stătea în spatele meu la cimitir. Nu mi-a plăcut niciodată accentul de Liverpool. Sună întotdeauna ca şi cum ar face mişto, nu? Şi el era unul dintre cei care purta galben. O cămaşă galbenă şi o cravată lată galbenă, fir-ar ale naibii. În fine, Rachel zice că era puţin băut. Ei, toţi băuseră, îi auzeam cum vorbesc şi râd. Ziceai că suntem la vreo nenorocită de petrecere. Şi Rachel ne-a spus că acest Fez, sau cum îl cheamă, s-a împleticit spre Jim şi i-a spus: „Ştiu ce urmăreşti şi ar fi bine să încetezi în clipa asta". Şi Jim a spus că nu ştie despre ce vorbeşte Fez şi, potrivit lui Rachel, Fez l-a împins pe Jim în piept şi a spus ceva de genul „faci asta la înmormântarea ei, fir-ar al dracu'", apoi Ormond a observat ce se întâmplă şi a intervenit. Dacă aş fi fost acolo, le-aş fi dat câte una după ceafă. Apoi Fez i-a spus lui Ormond să se ducă dracului — asta la o *înmormântare,* înţelegi — şi a plecat, iar Jim a plecat şi el la puţin timp după aceea. Trebuie să spun, *el* a avut decenţa de a trece prin camera noastră să ne spună cât de rău îi pare. Cam singurul care a făcut asta. Ba nu, mint...

Acum, ochii lui Grant erau injectaţi şi la subsuorile lui se întinseseră pete mari de transpiraţie.

— Chiar la sfârşit, un olandez gigantic care conduce comuna sau ce e... păr lung... purta un fel de *halat* galben, cu blugi.

Grant spusese asta dispreţuitor.

— A venit împleticit spre noi, în timp ce toată lumea pleca, şi ne-a dat un pachet. Puţea a iarbă. Era evident că fusese afară să fumeze un joint. Şi a spus: „A fost o moarte triumfătoare".

— „Triumfătoare"? repetă Strike.

— Da. Apoi îmi pune pachetul ăsta în braţe şi spune: „Deschide-l mai târziu. M-am gândit că ar trebui să aveţi un exemplar". Apoi pleacă. Niciun „îmi pare rău pentru pierderea suferită", nimic. Am deschis pachetul în maşină. N-ai mai văzut aşa ceva. A făcut o... o... nu ştiu cum s-o descriu. Dacă asta e ideea lui de artă... Unele părţi erau vopsite, dar altele erau fotografii. Nu există cuvinte pentru asta. Chestii în greacă. Versuri şi monumente funerare în fundal şi Edie în mijloc, îngenuncheată, arătând ca şi cum...

Pentru prima oară, lui Strike i se păru că vede un licăr de suferinţă la bărbatul care stătea în faţa lui. Grant mai luă o gură de vin, dar rată

puțin paharul, așa că o parte din băutură căzu pe masă, în stropi închiși la culoare.

— ...în fundal siluete ciudate și un... mă rog, nu contează. Dar chestia era o oroare.

— O mai...?

— Nu, n-o mai am, mârâi Grant Ledwell. A doua zi au luat-o gunoierii.

65

Pe lângă buruieni triumfătoare,
Necunoscuți alene urmăresc
Ortografia singuratică
A morților bătrâni.

Emily Dickinson, *XLI: Mormântul uitat*

În e-mailul pe care i-l trimise lui Robin după cina cu Grant Ledwell şi pe care ea îl citi a doua zi dimineaţă, în timp ce stătea pe o bancă din Sloane Square, Strike constata:

Suspecții inițiali se împuținează: au mai rămas doar Tim Ashcroft, Kea Niven şi Pez Pierce. Mă întreb întruna pe cine am fi putut trece cu vederea. Câteva idei pentru noi direcții de investigație:

Cine ştia despre transformarea lui Inimioară în om?
Azi-dimineață l-am sunat pe Allan Yeoman. El susține ferm că doar zece oameni ştiau că Maverick se gândeşte să-l transforme pe Inimioară din inimă în om: şase de la compania cinematografică, care au toți acorduri de confidențialitate, aşa că riscă să-şi piardă slujbele foarte bine plătite dacă discută despre scenariu în afara studioului, Yeoman însuşi, dar el nu i-a spus nici măcar soției şi susține că a ținut secret față de toți de la agenția lui, tocmai ca să nu răsufle, Josh Blay, Grant Ledwell şi Katya Upcott.

1) **Josh**
I-am trimis Katyei un SMS în care o rugam să-mi dea o listă cu cei care l-au vizitat pe Josh la spital. Răspuns: în afară de ea şi de tatăl, fratele şi sora lui Blay, doar doi: Mariam Torosyan (care

l-a vizitat de trei ori) şi Pez Pierce. Îl sun pe Josh mai târziu să aflu dacă a discutat cu vreunul schimbarea propusă. Dacă da, vestea ar fi putut să ajungă la North Grove şi, probabil, la un grup destul de mare de oameni.

Dintre cei pe care îi suspectăm noi, Pez Pierce continuă să mi se pară cel mai plauzibil Anomie. Are abilităţile artistice / digitale necesare, avea acces la toate chestiile personale despre Edie pentru că a locuit cu ea la colectiv şi există o probabilitate rezonabilă ca Josh să-i fi spus despre propunerea Inimioară / om. Dacă Pierce te invită din nou în seara asta să beţi ceva, cred că ar trebui să accepţi şi cât eşti cu el preiau eu sarcinile lui LabuteleluiBuffy.

De asemenea, aş vrea să îl cercetez puţin pe Nils de Jong. „Moarte triumfătoare" e un mod al naibii de ciudat de a descrie o crimă, chiar dacă eşti drogat. Nu avem suficienţi oameni pentru a-l supraveghea pe Nils până nu mai tăiem pe cineva de pe listă, dar orice poţi afla despre el cât eşti la North Grove ne-ar fi de ajutor. NB: se pare că tabloul pe care i l-a dat lui Grant era o copie. M-ar interesa să văd originalul.

2) **Grant**

Mi-e foarte greu să-mi imaginez că Grant ar fi lăsat să-i scape această informaţie. Heather mi se pare genul de bârfitoare, dar acum e paranoică şi înspăimântată, aşa că probabil e mai discretă ca de obicei.

Totuşi, mi s-a părut bizar că fata cea mare a lui Grant, Rachel, a insistat să meargă la înmormântarea lui Edie. Are 16 ani şi nu a cunoscut-o niciodată pe Edie. Grant crede că Rachel voia doar să se învoiască o zi de la şcoală, dar cum ea locuieşte în afara Londrei cu fosta lui soţie (Grant n-a precizat unde, o să fac nişte săpături pe internet), aş zice că ar fi obţinut acelaşi rezultat cu mult mai puţin efort dacă se prefăcea că o doare burta. La momentul ăsta, orice adolescent care are vreo legătură cu familia Ledwell / familia Upcott / North Grove şi care se comportă ciudat trebuie verificat.

3) **Katya**
Nu mi-o imaginez pe Katya discutând ceva atât de important cu persoane din afara casei, dar dacă a vorbit despre asta acasă, oricare dintre membrii familiei ar fi putut să transmită mai departe informația, deliberat sau nu. Prietenii Flaviei sunt prea mici să se potrivească profilului lui Anomie, dar ar trebui să-i verificăm pe prietenii lui Gus. De asemenea, cred că ar trebui să încercăm să aflăm cine e „draga copilă" a lui Inigo.

4) **Tim Ashcroft şi Kea Niven**
Mi se par din ce în ce mai puțin probabili să fie Anomie. Niciunul nu are vreo legătură (în acest moment) cu North Grove / familia Ledwell / familia Upcott despre care să ştim, aşa că nu-mi dau seama cum ar fi putut afla despre transformarea Inimioară / om.

Aş vrea să aflu de ce există o ranchiună între Pez şi Ashcroft, doar să fiu sigur că nu are vreo legătură cu Anomie. Altfel, propun să începem să o supraveghem ca lumea pe Kea, pentru a o elimina de pe lista suspecților, şi să menținem supravegherea lui Ashcroft din acelaşi motiv.

După ce termină de citit e-mailul, Robin îşi bagă telefonul înapoi în geantă şi îşi verifică iPadul, unde jocul era pornit ca de obicei. Anomie nu era prezent, aşa că ridică privirea spre ferestrele lui Degete de la etajul trei. În timp ce privea lung pătratele de sticlă, care se transformaseră în argint viu în soarele de primăvară, medită la posibilitatea ca Anomie să fie cineva pe care nici măcar nu-l luaseră în calcul. Dacă nu te concentrai pe detalii, se gândi ea, Anomie putea fi oricine din milioane de oameni, o persoană anonimă de pe internet, dar când priveai mai de aproape — setul de abilități necesare realizării jocului, cunoaşterea intimă a trecutului lui Edie şi a ceea ce se întâmpla în desenul animat, fără a mai menționa animozitatea adânc înrădăcinată care trebuie să fi motivat toți acei ani de hărțuire —, părea uluitor că vinovatul rămăsese ascuns atât de mult timp.

Robin nu era entuziasmată de niciuna dintre sugestiile partenerului ei referitoare la posibili noi suspecți şi bănui că şi Strike considera asta mai degrabă un exercițiu de verificare decât umărirea unor piste semnificative.

După încă o jumătate de oră de supraveghere zadarnică a apartamentului lui Degete, Nutley sosi să preia de la ea, apropiindu-se cu mersul uşor ţanţoş care îi era caracteristic. Nutley părea că nu poate rezista impulsului de a se preface că ştie mai multe decât dădea de înţeles, iar Robin ajunsese să aibă impresia, la predarea turei, că acesta ar putea să-i dea un ghiont în coaste şi să-i facă cu ochiul şi o irita că îi revenea ei sarcina de a face ca schimbul să pară firesc.

— Puţin trecut de 1, îi spuse ea, uitându-se la ceas.

— Ce? spuse Nutley.

— Tocmai m-ai întrebat cât e ceasul. *Nu* sta unde am stat eu.

Nutley dăduse să facă exact asta.

În timp ce se îndrepta spre metrou, Robin se linişti spunându-şi că, dacă Degete privea pe geam, probabil presupunea că ea se îndepărtează de un bărbat care o deranjase şi care, după plecarea ei, se răzgândise şi nu se mai aşezase pe bancă. Chiar şi aşa, şi-ar fi dorit ca agenţia să găsească pe cineva mai bun decât Nutley sau ca volumul de muncă să devină mai uşor de gestionat pentru a-l putea da afară.

Chiar dacă teoretic avea liber în acea după-amiază, Robin decisese să se transforme în Jessica Robins mai devreme, pentru că voia să viziteze Cimitirul Highgate înainte de a se duce la cursul de seară de la North Grove, şi i se părea riscant să cutreiere atât de aproape de colectivul artistic nedeghizată. Avea mai multe motive să viziteze cimitirul. Era curioasă să vadă locul în a cărui reprezentare virtuală trăia practic de câteva săptămâni şi voia să ajungă acolo unde fuseseră înjunghiaţi Edie şi Josh. De asemenea, deşi nu prea-i venea să recunoască, dorea să viziteze mormântul lui Edie Ledwell. Nu spusese nimănui, cu atât mai puţin lui Strike, ce intenţiona să facă, deoarece se temea să nu i se spună că e macabră sau prea sentimentală. Pe de altă parte, se gândi ea în timp ce îşi potrivea peruca în toaleta de la birou, nu era ca şi cum irosea timpul agenţiei: ar fi putut să-şi petreacă puţinele ore libere făcând ceva plăcut, cum ar fi... dar lui Robin nu-i veni în minte niciun alt lucru pe care ar fi preferat să-l facă în loc să viziteze Cimitirul Highgate. În timp ce se uita în oglinda crăpată ca să-şi verifice lentilele de contact căprui, îşi aminti cuvintele Ilsei de la cină: *Sincer, eşti exact ca el... Slujba e pe primul loc.* Dar, cum făcea un efort conştient să nu stăruie asupra compatibilităţii ei cu Cormoran Strike, Robin îşi alungă energic din minte acel gând şi se întoarse în birou.

— Îţi stă bine, spuse Pat, privind cu un ochi critic peruca brunetă, codiţele accentuate cu eyelinerul, rujul roşu şi sacoul negru de velur ale lui Robin.

— Mersi, spuse Robin în timp ce intra în birou, unde își lăsase iPadul și geanta. Sper să mă aleg cu o invitație în oraș.

— Serios? strigă Pat în urma ei. De la cine?

Dar Robin nu răspunse imediat. Tocmai își zărise iPadul. În timp ce ea fusese la baie, Anomie nu doar că se logase în joc, dar deschisese un canal privat cu LabuteleluiBuffy.

— Stai puțin, Pat, trebuie să mă ocup de ceva.

<Un nou canal privat a fost deschis>

<4 iunie 2015 14:13>

<Anomie invită pe LabuteleluiBuffy>

Anomie: bună ziua

>

>

>

>

>

>

Anomie: alo?

>

>

>

>

Anomie: n-am toată ziua la dispoziție, fir-ar al dracu

>

>

<LabuteleluiBuffy s-a alăturat canalului>

LabuteleluiBuffy: salut, pare foarte rău, vorbeam cu șeful meu

Anomie: zău?

Anomie: ei, asta ar putea fi o problemă

LabuteleluiBuffy: poftim?

Anomie: ce poftim

Anomie: mă gândeam să-ți fac o ofertă

Anomie: dar dacă o să absentezi mereu ca să-ți vezi de slujbă, n-o să meargă

LabuteleluiBuffy: ce fel de ofertă?

Anomie: moderator

Anomie: în locul lui LordDrek

Robin scoase un icnet atât de puternic, că Pat strigă din anticameră:
— Eşti bine?
— Da! strigă înapoi Robin.

LabuteleluiBuffy: omg mi-ar plăcea la nebunie

Anomie: lol da mă gândeam eu

Anomie: dar trebuie să câştigi asta

LabuteleluiBuffy: cum?

Anomie: test

Anomie: ți-l dau pe un canal privat

Anomie: toate răspunsurile în mai puțin de 15 secunde, ca să fiu sigur că n-ai timp să cauți chestii

LabuteleluiBuffy: pare greu

Anomie: e

Anomie: aşa ținem normalii la distanță

Anomie: ai o săptămână să recapitulezi

Anomie: Inimă neagră ca noaptea, episoadele 1-42

Anomie: plus jocul

Anomie: plus, întrebare bonus: ghiceşti cine sunt eu

LabuteleluiBuffy: lol

LabuteleluiBuffy: a răspuns cineva corect până acum?

Anomie: nu

LabuteleluiBuffy: dacă răspund corect, îmi spui?

Anomie: n-o să răspunzi corect

Anomie: dar mă amuză să văd cât de tare se înşală oamenii.

Anomie: deci, săptămâna viitoare joi, da?

Anomie: ora 14

LabuteleluiBuffy: bine

LabuteleluiBuffy: mersi mult!

<Anomie a părăsit canalul>

<LabuteleluiBuffy a părăsit canalul>

<Canalul privat a fost închis>

Entuziasmată, Robin îi trimise un SMS cu vestea lui Strike, care în prezent o supraveghea pe menajera din South Audley Street, apoi băgă iPadul în geantă şi reveni în anticameră.

— Ai primit invitaţia aia la băut? o întrebă asistenta agenţiei, observând expresia voioasă a lui Robin.

— Ceva mult mai bun.

— Cină?

— Nu, am fost invitată undeva unde speram să merg de câteva săptămâni.

— Cu Hugh Jacks? insistă Pat, care se interesa îndeaproape de viaţa amoroasă a lui Robin sau de lipsa acesteia.

— Ah, căcat, spuse Robin, oprindu-se şi pocnindu-se peste frunte cu mâna. Hugh Jacks.

După ultimul mesaj al lui Jacks, decisese că trebuie să-l sune înapoi şi să-şi exprime clar dezinteresul faţă de el, dar a doua zi, când se trezise, hotărârea îi zburase complet din minte. Avea tendinţa naturală de a proteja sentimentele oamenilor şi, în timp ce cobora scara metalică, cu iPadul în geantă, simţi un amestec de groază şi de ciudă că trebuia să-i spună lui Jacks ceea ce, fără îndoială, ar fi trebuit să fie absolut evident după lipsa de reacţie atât de îndelungată la numeroasele lui avansuri.

Jumătate de oră mai târziu, exact când ieşea din staţia Highgate, îi sună mobilul.

— Canalul moderatorilor, hm? începu direct Strike. Al naibii de bine lucrat.

— Încă n-am intrat, spuse Robin, îndreptându-se spre cimitir. Trebuie să iau un test despre desen şi joc pe care Anomie o să mi-l dea de azi într-o săptămână. Ultima întrebare e să ghicesc cine e Anomie, aşa că ar fi bine să mă gândesc la cel mai măgulitor răspuns.

— A răspuns cineva corect până acum?

— L-am întrebat asta. Se pare că nu, dar pe Anomie îl amuză să audă răspunsurile.

— Dobitoc egoist, mormăi Strike.

— Ce face menajera noastră?

— În prezent, își face cumpărăturile la Aldi. Nu are nicio cutiuță Fabergé asupra ei, din câte îmi dau seama. Nutley l-a preluat pe Degete în regulă?

— Păi, a sosit la timp, spuse Robin, dar mi-aș dori să fie mai puțin...

— ...bou? Și eu. Crede-mă, vreau să dispară cât mai curând posibil. Ești pregătită pentru diseară la North Grove?

— Da, spuse Robin.

— Să sperăm că lui Pierce încă îi mai sfârâie călcâiele după Jessica. În altă ordine de idei, Midge l-a pierdut pe Tim Ashcroft.

— Căcat, pe bune?

— Se poate întâmpla oricui. Îl fila cu mașina la ieșirea din Colchester și a rămas blocată în spatele unui camion care s-a oprit într-un giratoriu, așa că în prezent Ashcroft e nesupravegheat. Ea crede că se îndreaptă spre Londra, dar... mi-ai citit e-mailul?

— L-am citit, da, și sunt de acord: nu e cel mai bun candidat pentru Anomie. Dar tot ar fi bine să fim siguri când îl eliminăm.

— Exact. Ei, te las să te întorci la după-amiaza ta liberă. Noroc la North Grove diseară. Să-mi spui cum a mers.

Strike închise, iar Robin își băgă mobilul înapoi în geantă și își continuă drumul spre cimitir.

În timp ce intra pe Swain's Lane, strada lungă și mărginită de ziduri care urca într-o pantă ușoară tăind în două cimitirul, văzu în fața ei un grup de tineri: patru femei și un bărbat, doi purtând tricouri cu *Inimă neagră ca noaptea*. Bărbatul avea pe spatele tricoului o expresie a lui Drek: *Eu e singuric și plictirit,* iar pe tricoul uneia dintre fete erau cuvintele Albeicahârtia: *trist, atât de trist.* Grupul se opri între cele două intrări care duceau în secțiunea estică și în cea vestică a cimitirului, privind când la una, când la alta și discutând însuflețit. Robin era sigură că încercau să-și dea seama care ducea la partea vestică, mai veche, unde era îngropată Edie și unde avusese loc crima, dar pentru care era nevoie să se înscrie într-un tur ghidat. Rămase în urmă, uitându-se la ei cum fac la dreapta.

Când ajunse și ea în dreptul intrării, îi văzu cum își cumpără bilete și se adună într-o curte mărginită de arcade unde un grup mic aștepta deja un ghid. Părea că mai durează puțin până începe următorul tur, prin urmare, cu stomacul strâns de neliniște, dar spunându-și că era mai

bine să termine odată, se duse unde nu putea fi văzută sau auzită de grup, ascunse identitatea apelantului şi îl sună pe Hugh Jacks.

Jacks răspunse după câteva ţârâituri, impacientat.

— Alo?

— Bună... salut, Hugh, spuse Robin. Ăă... sunt Robin Ellacott.

— Robin! spuse el pe un ton surprins şi încântat. Stai puţin, lasă-mă să ajung undeva unde pot vorbi...

Robin îl auzi cum merge, probabil îndepărtându-se de colegi.

— Ce mai faci?

— Bine, spuse Robin. Tu?

— Nu prea rău. Mai bine, acum că te aud. Începeam să cred că te desparţi de mine fără să-mi spui nimic.

Robin, care nu înţelegea cum ar fi putut să se despartă dacă nu existase nicio relaţie, nu spuse nimic. Îşi dădea seama că Jacks se aşteptase să primească asigurări, pentru că atunci când continuă păru puţin mai sigur pe el.

— Da, deci, mă întrebam dacă vrei să ieşim la cină cândva.

— Ăă, spuse Robin, nu... nu cred, Hugh. Dar mersi.

Când el nu răspunse, Robin adăugă, oripilată:

— Chestia e că încă nu sunt pregătită — înţelegi —, pregătită să ies cu cineva.

Tăcere.

— Sper că eşti bine, spuse ea grăbit, şi, ăă...

— Păi, de fapt, nu, spuse Hugh.

Trecerea lui bruscă la ceea ce părea a fi o furie rece o şocă pe Robin.

— *Nu* sunt bine, *de fapt*. M-am întors la muncă abia săptămâna asta, după ce mi s-a terminat concediul medical pentru depresie.

— Ah, spuse Robin, îmi pare rău să aud...

— Am discutat despre tine cu psihoterapeuta mea, dacă vrei să ştii. Da. Am pierdut o grămadă de timp vorbind despre tine şi cum e să suni pe cineva în mod repetat şi acea persoană să nici nu catadicsească să te sune înapoi.

— Nu... nu ştiu ce să răspund la asta.

— *Ştiai* că sunt într-o stare foarte fragilă...

— Hugh, spuse Robin din nou, acum prinsă între vinovăţie şi o iritare crescândă, dacă ţi-am dat cumva impresia că sunt interesată...

— Psihoterapeuta mea spunea că ar trebui să renunţ la tine, dar eu îi spuneam întruna ce persoană drăguţă eşti, dar acum se dovedeşte că şi tu eşti doar o...

— Rămâi cu bine, Hugh...

Dar nu reuşi să-i taie suficient de repede ultimul cuvânt:

— *...vacă.*

Lui Robin îi bătea inima atât de tare, de parcă ar fi sprintat 100 de metri. Privi instinctiv peste umăr, dar Hugh nu alerga după ea pe alee şi se înfurie pe sine însăşi că e atât de iraţională.

E un dobitoc, îşi spuse ea, dar tot avu nevoie de câteva secunde să-şi recapete stăpânirea de sine înainte de a se apropia de poarta gotică, de unde-şi cumpără un bilet pentru tur.

Acum, în curte se strânseseră vreo zece oameni. În afara fanilor *Inimii negre ca noaptea,* mai erau doi turişti americani şi un cuplu în vârstă, cu ochelari de baga identici. Robin se apropie de grup, străduindu-se să nu se gândească la Hugh Jacks sau la ultimul cuvânt pe care acesta i-l scuipase la ureche. *Vacă.* Îşi aminti dintr-odată modul politicos şi aproape la fel de stânjenit în care detectivul-inspector Murphy de la DIC primise refuzul ei stângaci de a ieşi să bea ceva şi simţi o simpatie crescândă faţă de el, deşi abia îl cunoştea.

Ghidul turului, care sosi la câteva minute după ce Robin se alăturase grupului, era un bărbat de vârstă mijlocie cu ochelari şi hanorac, ai cărui ochi se îndreptară automat spre cei doi tineri care purtau tricouri cu *Inimă neagră ca noaptea.* Lui Robin i se păru că încearcă să se îmbărbăteze singur.

— Bună ziua! Eu sunt Toby şi voi fi ghidul vostru astăzi. Turul nostru durează aproximativ 70 de minute. Câteva chestiuni organizatorice, înainte să pornim: dacă vă interesează să vizitaţi mormântul lui Karl Marx, să ştiţi că acesta este în secţiunea estică. Intrarea e liberă, cu biletul pe care tocmai l-aţi cumpărat.

Robin ştia deja asta. Josh şi Edie, ulterior Anomie şi Morehouse, îşi luaseră unele libertăţi când creaseră cimitirul, comprimând cele două jumătăţi într-una singură şi punând laolaltă morminte care în realitate erau separate de Swain's Lane.

— Dacă vă interesează să vedeţi un mormânt anume...

Femeia tânără cu tricou cu Albăcahârtia şi o femeie mai în vârstă cu ochelari vorbiră în acelaşi timp.

— Noi vrem, de fapt, să vedem locul în care Edie Ledwell...

— Christina Rossetti e inclusă în tur?

Ghidul răspunse mai întâi femeii în vârstă.

— Da, cu siguranţă putem vizita mormântul lui Rossetti. E în capătul unei alei. O vom vizita la sfârşit, să nu facem drumul înapoi.

Apoi ghidul se adresă tinerei cu tricou cu Albăcahârtia:

— Dar mă tem că nu vom vizita mormântul domnișoarei Ledwell. E pe o parcelă privată, înțelegeți. Acesta este încă un cimitir funcțional și familiile...

— Familiei *ei* i se rupea de Edie, șopti destul de tare tânărul cu tricou cu Drek, iar ghidul se prefăcu că nu-l aude.

— ...au dreptul la intimitate, așa că îi rugăm pe vizitatori să manifeste respect. Aparatele de fotografiat sunt permise, dar fotografiile sunt doar pentru uz personal — și, vă rog, nu mâncați, nu beți și nu fumați cât sunteți în cimitir și rămâneți pe alei. Unele morminte sunt nesigure.

— Dar vom vedea mormântul lui de Munck, nu-i așa? spuse o tânără solidă cu păr violet, care făcea parte din grupul *Inimii negre ca noaptea*.

Robin nu avea habar cine era de Munck sau de ce mormântul lui ar fi trebuit să-i intereseze pe fani.

— Trecem pe lângă de Munck, da, spuse ghidul.

— Ei, asta e ceva, spuse fata prietenilor ei.

Grupul porni, nu pe scările principale ale cimitirului, ci pe lângă un monument mare în cinstea eroilor din Primul Război Mondial, urcând apoi pe o cărare îngustă. Din bombănelile șoptite ale fanilor *Inimii negre ca noaptea* care se aflau chiar în fața ei, Robin deduse că ghidul nu-i ducea pe ruta lor preferată. Rămase în mod intenționat în spatele grupului și se uită în geantă la iPad, unde jocul era în continuare pornit. Singurul moderator prezent era Inimoasa și, din fericire, nimeni nu aștepta să vorbească cu LabuteleluiBuffy pe un canal privat.

Ghidul îi conduse pe o cărare îngustă de pământ mărginită de ambele părți de morminte. În dreapta se înălța un zid de cărămidă. Totul era în umbră, din cauza frunzișului des al copacilor, iar în aer se amestecau mirosuri grele de descompunere, verdeață umedă și pământ acoperit cu ciuperci. Ghidul vorbea, dar Robin nu auzea prea multe din ce spunea, deoarece chiar în fața ei fanii *Inimii negre ca noaptea* discutau în șoaptă.

— N-aveau cum să intre pe *aici*, spuse femeia tânără cu tricou cu Albăcahârtia, privind spre zidul de patru metri înălțime.

— Cred că e în partea cealaltă, zise bărbatul cu tricou cu Drek, privind în stânga printre copaci și mormintele acoperite de plante agățătoare. Nu recunosc nimic.

Dar când grupul ajunse la capătul cărării, fata cu tricou cu Albăcahârtia scoase un mic icnet, iar cea cu păr violet duse mâna la inimă. Robin le înțelese reacția: și ea avea o senzație stranie de déjà-vu.

Iată cărarea şerpuită care cotea printre copacii plini de iederă, pe care sălta micul Inimioară în neîncetata şi tragicomica urmărire a frumoasei Albăcahârtia, iată pădurea de coloane clasice sparte, cruci, urne de piatră, morminte de marmură şi obeliscuri printre care pândea umbra sinistră a lui Drek, gata să sară la alţi jucători şi să-i îndemne să joace jocul lui.

Ghidul se opri lângă un mormânt care arăta ca un piedestal şi pe care se înălţa statuia unui cal, explicând cuplului în vârstă şi turiştilor americani că acesta aparţinea casapului de cai al reginei Victoria. Însă atenţia lui Robin fusese atrasă de un obelisc de piatră în vârful căruia se formase un nod imens de plante agăţătoare groase şi fibroase, ai căror lujeri coborâseră în jurul monumentului, creând impresia unui parazit extraterestru ca un păianjen care încerca să înghită întreg mormântul. Era mormântul pe care stătea de obicei Coţofeni, personajul a cărui voce fusese făcută la început de Pez Pierce. Fanii *Inimii negre ca noaptea* făceau poze, însufleţiţi.

Grupul merse mai departe, în timp ce Robin se întreba dacă cimitirul i se părea mai degrabă frumos sau sinistru. Pe ambele părţi ale aleii, iedera, iarba, ferigile, mărăcinii şi rădăcinile copacilor îşi făcuseră de cap, bătându-şi parcă joc de grandoarea solemnă a monumentelor. Plantele agăţătoare mutaseră capacele grele de piatră ale criptelor, ferigile răsăriseră pe morminte pe care nu mai fuseseră puse flori de un secol, iar rădăcinile copacilor ridicaseră unele pietre funerare care stăteau acum strâmbe, înclinându-se spre pământ.

Fanii *Inimii negre ca noaptea* fură străbătuţi de un nou fior de însufleţire când ajunseră la mormântul lui Mary Nichols, care reprezenta un înger adormit în mărime naturală. Robin ştia că acesta era mormântul din desen al Albeicahârtia. De obicei, fantoma putea fi găsită prăbuşită deasupra lui, jelindu-şi moartea, şi fanii *Inimii negre ca noaptea* îl rugară pe unul dintre turişti să facă o poză cu ei toţi în faţa mormântului.

Apoi trecură printre nişte coloane egiptene imense şi intrară în Cercul Libanului, un amfiteatru de piatră în care două rânduri de mausolee se înşirau de-a lungul zidurilor. Fata cu tricou cu Albăcahârtia ţipă când zări mormântul gotic somptuos care semăna cu cel al lui lord şi lady Wyrdy-Grob din desen. În timp ce ghidul vorbea despre preferinţa victorienilor pentru iconografia egipteană, fanii *Inimii negre ca noaptea* îşi făcură selfie-uri şi poze în faţa mausoleului.

Părăsiră Cercul Libanului şi trecură pe lângă mormântul lui William Wombwell, care, le spuse ghidul, fusese un proprietar de menajerie victorian, ceea ce explica leul mare de piatră de deasupra criptei. Apoi ghidul

îi conduse înapoi pe o alee lungă de ciment mărginită de alte morminte şi copaci, care se întindeau cât vedeai cu ochii.

Dintr-odată, tânărul cu tricou cu Drek din faţa lui Robin se opri şi arătă spre o piatră funerară de pe o movilă care se înălţa abrupt lângă alee, înconjurată de tufişuri dese. Spre uşoara ei surprindere, Robin văzu din nou imaginea pe care Păianjenul i-o explicase lui Picioare la Galeria William Morris: mama pelican care îşi sfâşie pieptul, lângă cuibul plin de pui înfometaţi cu ciocurile întinse, aşteptând să fie hrăniţi cu sângele ei.

Fetele care îl înconjurau pe tânărul cu tricou cu Drek se agăţară acum una de cealaltă.

— *Ăsta e, ăsta trebuie să fie!*

— Oh, Doamne, şopti fata cu tricou cu Albăcahârtia, cu mâna la gură. O să plâng.

Ghidul se oprise şi el. Se întoarse cu faţa spre grup, ignorând agitaţia fanilor *Inimii negre ca noaptea,* şi spuse:

— Această piatră funerară neobişnuită îi aparţine lui Elizabeth, baroneasă de Munck. Simbolul pelicanului reprezintă sacrificiul. Acest mormânt a fost înălţat de fiica lui Elizabeth, Rosalbina...

Dar Robin nu-l mai asculta. Tocmai îşi amintise ce spusese Josh Blay despre locul unde le veniseră primele idei pentru desen — locul în care fusese omorâtă Edie. „Lângă un mormânt care i-a plăcut lui Edie întotdeauna. Are un pelican pe el."

— Fă-mi poză, îi spuse o fană a *Inimii negre ca noaptea* alteia, întinzându-i telefonul cu mâini tremurătoare.

Tânărul cu tricou cu Drek privi spre ghid; Robin era sigură că se întreba cum să facă să urce panta să vadă scobitura unde fusese găsit cadavrul lui Edie. Fanii *Inimii negre ca noaptea* rămaseră în urmă când grupul porni mai departe, dar o privire în spate a ghidului îi făcu să avanseze fără tragere de inimă, uitându-se întruna peste umăr.

Robin, care închidea ariergarda, se mustră uşor pentru repulsia pe care o simţea faţă de fanii *Inimii negre ca noaptea,* care voiau fotografii cu locul în care fusese înjunghiată Edie. Ea cu ce era mai brează? Acum, când văzuse locul, înţelese cât de abil — sau norocos — fusese ucigaşul. În mod evident, ştiuse drumul către acea porţiune izolată de morminte dintre alei, despre care se presupunea că este închisă publicului. De asemenea, evitase grupurile de vizitatori şi reuşise să iasă din cimitir nedepistat. Robin privi în jur: nu era nicio cameră de supraveghere nicăieri. Se gândi la cele două măşti pe care le purtase cel care încercase să-l omoare

pe Oliver Peach. Aici, printre copacii şi monumentele foarte înghesuite, ar fi fost o joacă de copii să-şi dea jos una şi să rămână cu cealaltă. Poate că ucigaşul aşteptase un grup de vizitatori şi se amestecase discret printre ei sau poate că plecase pe unde venise.

Căzută pe gânduri, Robin rămăsese uşor în urma grupului, care acum se îndrepta spre mormântul Christinei Rossetti. Tocmai se întreba unde fusese găsit Josh, când auzi un *psst* zgomotos.

Tresări şi privi în jur. Printr-un petic de vegetaţie crescută sălbatic se vedeau doi ochi melancolici şi un smoc de păr cârlionţat. Pe jumătate ascuns de verdeaţă, Pez Pierce stătea cu un caiet de schiţe în mână şi îi zâmbea larg.

— Ce...?

Pez îşi duse un deget la buze şi îi făcu semn să se apropie. Robin privi spre grupul care ajunsese la un cot al aleii. Nimeni nu se uita în spate, aşa că îşi croi drum cu atenţie printre tufişuri. În timp ce ghimpii îi sfâşiau hainele, Robin dezbătu rapid dacă să continue sau nu cu accentul londonez pe care îl simulase când vorbise cu Pez data trecută, având în vedere că era posibil ca Zoe să-i fi spus acestuia că Jessica era din Yorkshire. Intră în micul luminiş în care stătea Pez şi decise să facă un compromis.

— Credeam că aici se intră doar cu ghidul, şopti ea cu accentul ei natural.

— Nu şi dacă ştii drumul secret, spuse Pez zâmbind.

Ţinea în mână un caiet de schiţe.

— Cum ai ajuns tu, o dependentă de muncă, să faci tururi prin cimitire?

— Aveam programare la dentist şi mi-am luat liber toată după-amiaza, spuse Robin. N-am mai fost niciodată aici. E incredibil, nu-i aşa?

— Da, acum îl aud.

— Ce auzi?

— Accentul de Yorkshire. Zoe mi-a spus. Mi-a spus şi că tocmai te-ai despărţit de prietenul tău.

— Păi... da, zise Robin, cu o tentativă de zâmbet curajos. E adevărat şi asta.

Înconjuraţi de vegetaţia udă care le ajungea până la talie, erau nevoiţi să stea foarte aproape unul de celălalt, pe o porţiune neregulată de pământ acoperit cu muşchi dintre morminte şi copaci. Robin simţea mirosul lui Pez prin tricoul mototolit şi subţire al acestuia: un miros animalic puternic, nu foarte neplăcut, şi brusc îi năvăli în minte amintirea penisului lui.

— Dacă îți spun un al treilea lucru adevărat despre tine, primesc un premiu?

— Zi, spuse Robin.

— Nu ți-ai verificat e-mailurile în după-amiaza asta.

— Ce, eşti mediu?

— Nu, dar cursul tău de desen a fost anulat.

— Ah, *la naiba,* spuse Robin, simulând dezamăgirea. Mariam e bine?

— Da, e foarte bine, doar prea ocupată. Are o chestie politică de care uitase. Chestiile de genul ăsta se întâmplă tot timpul la North Grove. N-o să fii singura care nu şi-a dat seama. Oamenii o să apară ca de obicei şi o să bea ceva în bucătărie sau o să deseneze de unii singuri. Aşa facem noi. Sau tu eşti genul de persoană care o să facă reclamație?

— Nu, bineînțeles că nu! spuse Robin prefăcându-se ofensată, aşa cum ar fi fost cu siguranță Jessica dacă ar fi fost considerată îngustă la minte şi înțepată.

— Mă bucur să aud asta, spuse Pez, privind spre grupul de vizitatori. Unde se duc?

— La Christina Rossetti.

— Vrei să-l vezi?

— Nu ştiu, zise Robin. E interesant?

— Pot să-ți spun eu singura poveste interesantă despre mormânt, zise Pez. Apoi putem merge să bem ceva, cum vorbiserăm.

— Aha, spuse Robin, cu o timiditate, spera ea, convingătoare, da, bine. De ce nu?

— Super. Atunci haide. Va trebui să o luăm pe drumul mai lung, să nu dăm peste alte grupuri. Şi mai întâi trebuie să las asta acasă.

Ridică în aer caietul de schițe.

Porniră printre copaci şi morminte, evitând aleile pe care cutreierau grupurile de vizitatori. De mai multe ori, Pez o ajută pe Robin să păşească peste rădăcinile copacilor şi peste fragmentele de lespezi împrăştiate pe pământul pietros, iar ea îl lăsă s-o ia de mână. A treia oară, Pez nu-i dădu imediat drumul la mână, ci după câțiva paşi.

— Deci care e povestea despre mormântul lui Rossetti? întrebă Robin.

Simțea o dorință posibil paranoică de a-l face pe Pez să continue să vorbească în timp ce mergeau pe sub copacii întunecoşi, departe de ochii altor persoane.

— Ah, spuse el, păi, Rossetti nu e singură înăuntru.

— Nu?

— Nu, mai e o femeie pe nume Lizzie Siddal. A fost soția fratelui Christinei. A făcut supradoză și când au îngropat-o, Dante a băgat singurul manuscris al poeziilor lui în coșciug, cu ea. Un gest grandilocvent, gen.

— Foarte romantic, comentă Robin, eliberându-și glezna de niște iederă.

— Șapte ani mai târziu, spuse Pez, Dante s-a răzgândit, a pus s-o dezgroape și a scos manuscrisul. Paginile aveau găuri de viermi și tot ce vrei... dar arta e mai importantă ca fufele, nu?

Lui Robin Ellacott nu i se păru o replică deosebit de amuzantă, dar Jessica Robins chicoti amabilă.

66

Unul dintre copiii din jur
Arătă spre mormanul teribil, zâmbitor...
Un copil are în el ceva înfiorător.

Charlotte Mew, *În Cimitirul Nunhead*

— Ce desenai? îl întrebă Robin pe Pez, după ce ieşiră din cimitir şi se îndreptau spre North Grove.

— Mi-a venit o idee pentru o chestie cyberpunk, spuse Pez. E şi cu un cioclu victorian care călătoreşte în timp.

— Ah, uau, sună minunat, spuse Robin.

Cât timp dură drumul scurt până la colectivul artistic, Pez îi explică povestea, care, spre uşoara ei surprindere, suna într-adevăr deopotrivă elaborată şi incitantă.

— Deci scrii şi în acelaşi timp desenezi?

— Da, puţin, spuse Pez.

Holul plin de culoare al colectivului artistic părea ameţitor după umbra melancolică a cimitirului.

— Durează o clipă, doar duc asta la etaj, zise Pez arătând spre caietul de schiţe.

Dar, înainte să apuce să pună piciorul pe scara spiralată, din direcţia bucătăriei apăru Nils de Jong. Imens, blond şi ciufulit, purta vechii lui pantaloni cargo cu buzunare duble şi un şorţ crem stropit ici şi colo cu vopsea.

— Ai un musafir, îl informă el pe Pez cu voce scăzută. Tocmai s-a dus la baie.

Era greu să-ţi dai seama dacă Nils zâmbeşte sau nu, gura lui lată, cu buze subţiri, având colţurile îndreptate în sus de la natură.

— Cine? spuse Pez, cu mâna pe balustradă.

— Phillip Ormond, spuse Nils.

— Ce dracu' vrea de la *mine?* întrebă Pez.

— Crede că ai ceva care îi aparţine, spuse Nils.

— Cum ar fi?

— Uite-l, zise Nils mai tare, în timp ce Ormond apărea de după colţ.

Robin, care nu-l mai văzuse niciodată, îi remarcă înfăţişarea ordonată şi îngrijită, atât de nelalocul ei aici, la North Grove. Ormond purta costum şi cravată şi ducea o servietă, ca şi cum ar fi venit direct de la şcoală.

— Salut, îi spuse el lui Pez fără să zâmbească. Mă întrebam dacă putem vorbi puţin.

— Despre ce?

Ormond privi spre Robin şi Nils, apoi spuse:

— E mai delicat. E vorba de Edie.

— Bine, spuse Pez, deşi nu părea fericit. Vrei să mergem în bucătărie?

— În bucătărie e Mariam cu ai ei, zise Nils.

— Bine, spuse Pez uşor iritat. Vino la etaj.

Apoi se întoarse spre Robin.

— Poţi să...?

— Da, bineînţeles, aştept aici, spuse Robin.

Cei doi bărbaţi începură să urce în tăcere scara spiralată şi dispărură, lăsând-o pe Robin singură cu Nils.

— N-ai văzut o pisică, nu-i aşa? întrebă olandezul, privind în jos spre ea prin bretonul lui blond şi încâlcit.

— Nu, îmi pare rău.

Nils privi absent în jur, apoi din nou spre Robin.

— Zoe mi-a spus că eşti din Yorkshire.

— Da, aşa e.

— E bolnavă azi.

— Îmi pare rău. Sper că nu e ceva grav?

— Nu, nu, nu cred.

Urmă o pauză în care Nils privi prin holul altfel gol, ca şi cum pisica lui ar fi putut să se materializeze din senin.

— Îmi plac foarte mult scările astea, spuse Robin, ca să întrerupă tăcerea.

— Da, zise Nils, întorcându-şi capul imens să privească spre ea. Un vechi prieten ni le-a făcut... Ştii că a fost anulat cursul de desen din seara asta?

— Da, ştiu, mi-a spus Pez.

— Dar poţi să faci un desen, dacă vrei. Mariam a aranjat nişte ferigi şi chestii. Cred că e şi Brendan acolo.

— Ar fi minunat, dar am spus că beau ceva cu Pez.

— Vrei să stai jos cât îl aştepţi?

— Mulţumesc foarte mult.

— Vino, zise Nils, indicându-i să-l urmeze în direcţia opusă bucătăriei.

Picioarele lui imense încălţate cu sandale lipăiau pe podea în timp ce mergeau. Când trecură pe lângă atelierul în care se ţinea de obicei cursul de desen, Robin îl văzu pe mai vârstnicul Brendan, lucrând silitor la schiţa lui cu ferigi.

— Bucătăria e plină de revoluţionari armeni, spuse Nils oprindu-se în dreptul unei uşi închise şi scoţând din buzunar un morman de chei. Nu e linişte acolo. Politică... te interesează politica?

— Destul de mult, spuse Robin prudent.

— Şi pe mine, dar îi contrazic mereu pe toţi şi Mariam se enervează. Atelierul meu privat.

Nils intră primul într-o încăpere mare, cu miros puternic de terebentină şi canabis.

Termenul de „haos" nu era de ajuns. Podeaua era plină de cârpe, tuburi de vopsea golite, hârtii mototolite şi gunoaie de tipul ambalajelor de ciocolată şi cutii goale. Pe pereţi, rafturile şubrede din lemn nu erau ticsite doar cu vase cu pensule, tuburi de vopsea şi diverse palete pentru artişti, ci şi cu cărţi zdrenţuite, sticle, piese ruginite de aparate, sculpturi din lut pline de cocoloaşe, măşti din tot felul de materiale, de la lemn la stofă, un tricorn prăfuit, diferite modele anatomice, o mână de ceară, diverse pene şi o maşină de scris foarte veche. Peste tot erau sprijinite teancuri de pânze, cu spatele la încăpere.

Din gunoaiele în care picioarele se afundau până la glezne se înălţau, ca nişte excrescenţe fungice stranii, câteva mostre ale artei lui Nils de Jong. Toate erau urâte într-un mod atât de agresiv, că Robin decise, în timp ce-şi croia drum printre resturile de pe podea spre unul dintre cele două fotolii joase, că erau fie opera unui geniu, fie pur şi simplu groaznice. Un bust din lut al unui bărbat cu roţi dinţate în loc de ochi şi bucăţi din ceea ce părea a fi cauciuc de maşină în loc de păr o privi cu ochi goi în timp ce trecea pe lângă el.

Se aşeză pe fotoliul tapiţat pe care i-l indicase Nils şi care mirosea destul de urât şi zări un colaj pe un şevalet din faţa ferestrei. Tabloul, în care predominau nuanţele de galben şi de verde-maroniu, înfăţişa chipul fotografiat al lui Edie Ledwell suprapus peste o siluetă îngenuncheată pictată.

— Îmi pare rău pentru pisica ta, spuse Robin, luându-şi ochii de la colaj. A dispărut de mult?

— Se fac deja cinci zile, oftă Nils, prăbuşindu-se pe celălalt fotoliu, care scoase un geamăt scârţâit când i se ceru să-i suporte greutatea. Sărmanul Jort. Nu a mai dispărut niciodată atât de mult.

Având în vedere ceea ce spusese Josh despre relaţia deschisă a lui Nils şi Mariam, Robin se întrebase dacă interesul acestuia de a o duce în atelierul lui nu era unul de natură sexuală, dar Nils părea mai degrabă somnoros, cu siguranţă fără nicio aplecare spre seducţie. În scrumiera de pe măsuţa cu un singur picior de lângă el se afla un joint pe jumătate fumat de mărimea unui morcov, stins, dar continuând să umple aerul cu mirosul lui înţepător.

— Îmi place foarte mult aia, minţi Robin, arătând spre colajul cu faţa lui Edie.

Edie era înconjurată de o varietate ciudată de fiinţe: două siluete umane cu mantii lungi, un păianjen gigantic şi un papagal roşu, care ducea o frunză de marijuana în cioc şi care părea să-i aterizeze în poală. Pe hârtia crem groasă fuseseră scrise, dintr-o parte în alta a pânzei, două propoziţii, una în greacă şi cealaltă în latină: *Thule ultima a sole nomen habens* şi ὅ μιν ἑκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων.

— Da, spuse Nils, examinându-şi tabloul cu o satisfacţie somnoroasă. Am fost mulţumit de el, a ieşit bine... Au început să mă intereseze posibilităţile colajului anul trecut. A fost o retrospectivă Hannah Höch la Galeria Whitechapel. Îţi place Höch?

— Mă tem că nu-i cunosc opera, spuse Robin sincer.

— A făcut parte din mişcarea dadaistă berlineză. Ştii desenul *Inimă neagră ca noaptea?* Ai recunoscut modelul meu?

— Ah, spuse Robin, prefăcându-se surprinsă, nu cumva e animatoarea? Edie nu mai ştiu cum?

— Ledwell, da, exact. Ai recunoscut sursa de inspiraţie a compoziţiei?

— Ăă..., spuse Robin.

— Rossetti. *Beata Beatrix*. Un tablou cu amanta moartă.

— Ah, făcu Robin. Trebuie să mă duc să-l văd.

— În original, spuse Nils privind spre tabloul lui, e un cadran solar, nu un păianjen. Ăsta e un păianjen ţesător orb.

Nils arătă spre creatură.

— Detestă lumina. Până şi noaptea e prea strălucitoare pentru ei. Au fost găsiţi într-o criptă din Cimitirul Highgate. Singurul loc din Anglia în care au fost descoperiţi.

— Uau, făcu Robin iar.

— Ai recunoscut simbolismul? Păianjenul reprezintă hărnicia şi măiestria, dar urăşte lumina. Nu poate supravieţui la lumină.

Nils observă acum ceea ce părea a fi un fir de tutun în barba lui răvăşită şi îl scoase. Robin, care spera să-i abată atenţia suficient cât să facă o poză cu colajul cu Edie, ca să-l vadă şi Strike, arătă spre bustul bărbatului cu roţi dinţate în loc de ochi şi spuse:

— E fabulos.

— Da, spuse Nils.

Din nou, era greu să-ţi dai seama dacă zâmbeşte cu adevărat sau nu, din cauza gurii lui, curbată în sus, care te ducea cu gândul la o mască.

— E taică-meu. I-am amestecat cenuşa în lut.

— Ai...?

— Da. S-a sinucis. Acum peste un deceniu.

— Ah, îmi... îmi pare foarte rău.

— Nu, nu, n-a însemnat foarte mult pentru mine, spuse Nils dând uşor din umeri. Nu ne înţelegeam. El era mult prea modern pentru mine.

— Modern? repetă Robin.

— Da. Era industriaş... în petrochimie. Un om important în Olanda. Plin de acel liberalism social-democrat găunos, înţelegi... comitet manageri-muncitori, creşă... ca micile lui roţi dinţate să fie mulţumite.

Robin dădu din cap neutru.

— Dar fără să fie ancorat în ceva real sau important, spuse Nils, privind lung spre bustul grotesc. Tipul de om care cumpără un tablou ca să se asorteze cu covorul, înţelegi?

Nils râse încet şi Robin zâmbi.

— La o săptămână după ce a murit mama, taică-meu a aflat că are cancer, un cancer tratabil, dar el a decis să se sinucidă oricum. Ai citit cumva Durkheim?

— Nu, spuse Robin.

— Împrumut-o, zise Nils, făcând un gest cu mâna lui imensă. Émile Durkheim. *Despre sinucidere.* Avem o mică bibliotecă de împrumut în baie... Durkheim descrie perfect nemulţumirea lui taică-meu. *Anomie.* Ştii ce e asta?

— Absenţa, răspunse Robin, care spera ca tresărirea ei de surprindere să treacă neobservată, standardelor etice sau sociale normale.

— Foarte bine, zise Nils zâmbindu-i leneş. Ştiai deja sau ai căutat cuvântul după ce l-ai văzut pe vitraliul nostru din bucătărie?

— L-am căutat după ce am văzut vitraliul, minţi Robin, zâmbindu-i şi ea.

Din experiența ei, bărbaților le făcea plăcere să ofere informații femeilor. Nils râse ușor, apoi spuse:

— Tata nu avea viață interioară. Era gol, gol... profit, achiziții și bifarea micilor căsuțe social-democrate... a murit așa cum a trăit. Sinucidere anomică: Durkheim o descrie foarte bine. Moartea fiecăruia e o împlinire, de fapt. Nu crezi?

Răspunsul sincer al lui Robin ar fi fost nu, dar Jessica Robins spuse:

— Nu m-am gândit niciodată din perspectiva asta.

— E adevărat, spuse Nils, dând din cap gânditor. Nu cunosc pe nimeni a cărui moarte să nu fi fost inevitabilă și complet potrivită. Știi ce sunt chakrele?

— Sunt zone ale trupului, nu-i așa?

— Ceva mai mult de atât. Tantrism hindus, spuse Nils luând jointul stins și arătându-i-l. Te deranjează dacă...?

— Nu, te rog.

Nils îl aprinse cu un Zippo vechi și ponosit. Din joint ieșiră vălătuci imenși de fum.

— Cancerul tatălui meu era la prostată, spuse Nils din interiorul norului de fum albastru. Chakra a doua: *svadhishthana*. Bolile chakrei a doua provin din lipsa de creativitate și izolare emoțională. Am ceva aici...

Se ridică în picioare, cu greutate. În timpul de care avu nevoie să străbată încăperea, Robin își scoase mobilul, făcu o poză cu colajul, apoi îl ascunse înapoi în geantă.

— ...unde e? murmură Nils.

Scormoni prin rafturile aglomerate, dând în lături obiecte, dintre care unele căzură pe podea, fără ca el să manifeste prea mult interes față de starea lor.

— Atenție! strigă Robin, brusc alarmată.

O sabie cu lama curbată căzuse de pe raft, ratând sandalele lui Nils cu câțiva centimetri. Nils se mulțumi să râdă și se aplecă s-o ridice.

— *Klewang*-ul bunicului meu. Am gravat puțin pe ea, vezi? Știi ce spune?

— Nu, replică Robin, privind literele grecești ușor tremurate de pe lamă.

— κληρονομιά. „Moștenire"... Unde e cartea aia?

Puse sabia la loc pe raft, dar după încă un minut de căutări buimace spuse „nu e aici" și se întoarse la Robin cu mâna goală. Fotoliul scund gemu din nou sub greutatea lui.

— Deci, în cazul cuiva ca... mă rog, spuse Robin, arătând spre tabloul cu Edie, cum a fost moartea lui Edie Ledwell o împlinire?

— Ah, spuse Nils, clipind încețoșat spre tablou, păi, asta a fost provocată de ceea ce eu aș numi perspectivă *aristocratică*.

Trase încă un fum adânc din joint și îl suflă afară, astfel încât Robin abia îi putea distinge trăsăturile feței:

— Nu vreau să spun „aristocratic" în termeni înguști de clasă... Mă refer la o dispoziție anume a minții... O natură aristocratică dispune de *detașare*... adoptă o viziune largă și generoasă asupra vieții... rezistă în fața schimbărilor, bune sau rele, pe care le aduce soarta... dar Edie avea o mentalitate burgheză... posesivă față de realizările ei... îngrijorată pentru *drepturile de autor*, supărată din cauza criticilor... și succesul a distrus-o, în cele din urmă...

— Crezi că arta ar trebui să fie gratuită?

— De ce nu? spuse Nils, întinzând jointul. Vrei?

— Nu, mersi.

Se simțea deja amețită doar inhalând fumul.

— Dar, continuă ea, atenuând întrebarea cu un râs ușor, doar nu crezi că grijile față de drepturile de autor au ucis-o, nu-i așa?

— Nu drepturile de autor neapărat... nu, Edie a fost ucisă din cauza a ceea ce *devenise*.

— Devenise?

— Un obiect al urii. S-a făcut detestată... dar a fost o artistă.

Nils privi lung silueta îngenuncheată neclară și verde peste care era lipit capul lui Edie și spuse:

— Și ce omagiu mai mare poate fi adus puterii pe care o deține opera unui artist decât distrugerea acestuia? Așa că, în sensul ăsta, știi, Edie a triumfat în moartea ei... i-au recunoscut puterea... a fost sacrificată pentru arta ei... dar dacă ar fi știut cum să... cum să își *locuiască* forța... atunci totul i-ar fi mers mai bine...

Nils trase încă un fum lung din joint. Vocea lui devenea din ce în ce mai somnoroasă.

— Oamenii nu au cum să fie altfel decât sunt... e înnăscut... Prietenul tău Pez... e tipul vestic clasic...

Acum, Robin auzi în depărtare vocea lui Bram, care cânta în olandeză, apoi strigă „Nils?" Nils duse la buze un deget gros, zâmbindu-i lui Robin.

— *Nils?*

Auziră pașii lui Bram alergând pe coridor și apoi un pumn care bătea în ușă. Robin presupuse că Nils o încuia de obicei când era în atelier, pentru că Bram nu încercă clanța.

— Știu că ești înăuntru, papa, simt mirosul de iarbă!

Robin bănui că Nils s-ar fi prefăcut că nu-şi aude fiul dacă n-ar fi fost ea de faţă. În schimb, Nils râse şi spuse:

— Bine, băiete...

Se ridică în picioare, puse jos jointul şi se îndreptă spre uşă. Bram apăru, cu ochii măriţi când o văzu pe Robin acolo, şi râse înfundat.

— Papa, încercai să...?

— Ea e prietena lui Pez, spuse Nils, acoperind sfârşitul propoziţiei lui Bram. Ce vrei?

— Pot să duc la şcoală sabia lui *overgrootvader?*

— Nu, băiete, dacă faci, asta te exmatriculează sigur. Acum, ieşi afară. Du-te să te joci.

— *Drek e singuric şi plictirit,* zise Bram. *Drek e singuric şi plictirit. Drek...*

— Nils? se auzi o voce feminină.

Acum apăru femeia tunsă foarte scurt pe care Robin o mai văzuse, cu copilul ei mic în braţe.

— A venit un tip pentru boiler.

— Aştept pe hol, îi spuse Robin amabilă lui Nils, ridicându-se în picioare. Probabil vrei să încui iar camera asta dacă nu eşti aici.

Spera că, pomenind de încuierea atelierului, îl va determina pe Nils s-o şi facă. Nu îi plăcea prea mult ideea ca Bram să pună mâna pe *klewang*-ul străbunicului său şi fu uşurată să audă în spatele ei clinchetul cheilor, în timp ce se îndrepta spre hol.

Pez tot nu se vedea nicăieri, dar un bărbat în salopetă albastră privea uimit gigantica *Monstera deliciosa,* scara spiralată şi sutele de desene şi tablouri atârnate pe pereţi. Nils trecu greoi pe lângă Robin, învăluit într-un miros puternic de canabis, ca să-l întâmpine pe meseriaş şi să-l conducă spre bucătărie. Femeia cu părul tuns scurt îi zâmbi lui Robin, apoi urcă scara spiralată, şoptindu-i copilului mic din braţele ei, care chicotea.

Rămasă singură, Robin îşi scoase mobilul ca să-i trimită lui Strike fotografia pe care o făcuse colajului. Însă, înainte să apuce s-o facă, o voce ascuţită se auzi puternic, ca un fluier, chiar la urechea ei.

— DREK VREA SĂ JOCI JOCUL, BUA!

Robin tresări şi se întoarse, cu un icnet de surpriză. Bram se furişase în spatele ei, ţinând un dispozitiv mic de plastic la gură. Când văzu spaima lui Robin, începu să râdă în hohote. Robin băgă mobilul înapoi în geantă, cu inima mai să-i sară din piept, şi se forţă să zâmbească.

— Îţi place *Inimă neagră ca noaptea,* nu-i aşa?

— Îmi place Drek, spuse Bram, continuând să vorbească prin dispozitivul care îi transforma vocea într-un vaiet asurzitor.

— Face şi alte voci? întrebă ea, o bănuială încolţindu-i brusc în minte.

— Poate, spuse Bram.

Apăsă pe un buton şi vocea lui deveni răguşită şi hârşâită.

— *Pot s-o fac şi pe asta.*

— De unde ai luat-o? Pare amuzantă.

— *De la Muzeul Ştiinţei,* spuse Bram cu vocea hârşâită.

Apoi lăsă jos dispozitivul de modificare a vocii şi zise:

— Tu cine eşti?

— Jessica, spuse Robin. Fac cursuri de desen aici.

— Credeam că eşti prietena lui Pez?

Suspiciunea din vocea lui şi agerimea cu care o privea o făcură pe Robin să înţeleagă de ce spusese Josh că Bram părea uneori să aibă 40 de ani.

— Sunt amândouă, răspunse Robin, arătând apoi spre modificatorul de voce. Cu ăsta ai putea foarte uşor să faci farse la telefon. Ai făcut-o vreodată? Eu făceam asta cu fratele meu, minţi ea.

Bram se mulţumi să zâmbească afectat.

— Vrei să vezi o lucrare de-a lui Pez?

— Mi-ar plăcea foarte mult, spuse Robin, presupunând că urma să fie condusă la unul dintre tablourile de pe pereţii din jurul lor.

— E la etaj, zise Bram zâmbind larg, în timp ce îi făcea semn să îl urmeze pe scări.

— Nu sunt sigură că ar trebui să merg acolo, spuse Robin.

— Nu-i pasă nimănui, zise Bram. Toată lumea are voie să facă orice aici.

— Unde anume *este* lucrarea? întrebă Robin, fără să se mişte.

Nu avea de gând să se lase condusă de Bram în camera lui Pez. Oricât de mult ar fi vrut să afle ce îşi spuneau el şi Ormond, credea că ar avea mai multe şanse să afle informaţia de la Pez la un pahar decât dacă dădea buzna în camera lui împreună cu Bram.

— E în fosta cameră a lui Edie şi Josh, spuse Bram.

Tentaţia de a o vedea era irezistibilă, aşa că Robin urcă scările spiralate în urma lui Bram la următorul etaj.

Bram părea ciudat de însufleţit în timp ce o conducea pe coridorul îngust, mochetat şi întrerupt din loc în loc de două sau trei trepte. Clădirea ar fi dus-o pe Robin cu gândul la un hotel mic, dacă majoritatea uşilor n-ar fi fost deschise neglijent, lăsând să se vadă camere dezordonate.

— Asta e a mea, spuse Bram inutil despre o cameră plină de jucării stricate. Asta e a lor.

Spre deosebire de celelalte, uşa de după camera lui Bram era închisă. Robin fu surprinsă să-l vadă pe băiat că se uită în dreapta şi în stânga pe coridorul gol, apoi scoate o cheie din buzunar şi descuie uşa.

Camera era orientată spre nord. Mirosea a lemn şi stofă carbonizate, cu un iz de putreziciune umedă. Lustra de deasupra nu avea bec. După ce ochii i se obişnuiră cu semiîntunericul, Robin îşi dădu seama că încăperea fusese lăsată în starea în care o părăsise Josh cu câteva luni în urmă. La fereastră continuau să atârne perdele înnegrite, ale căror margini zdrenţuite se legănau uşor în curentul produs de deschiderea uşii. Pe patul dublu nu mai rămăsese decât o saltea parţial arsă. Din schiţele de pe perete nu mai rămăseseră decât nişte fragmente, încă susţinute de piuneze care-şi pierduseră strălucirea, dar cea mai mare lucrare de artă — dacă putea fi numită astfel — supravieţuise, deoarece fusese pictată direct pe perete. Spre acest graffiti arăta Bram, urmărind avid reacţia lui Robin.

Cineva — Pez, dacă era să-i dea crezare lui Bram — pictase un tablou de doi metri, care înfăţişa în cele mai mici detalii un penis care intra într-un vagin. Deasupra lui fuseseră pictate aceleaşi cuvinte inscripţionate pe vitraliul lui Mariam din bucătăria de jos.

Starea de anomie e imposibilă
acolo unde organele solidare
sunt în contact suficient unele cu altele,
şi în contact suficient de îndelungat.

— Cum ţi se pare? întrebă Bram abia stăpânindu-şi chicotele.

— Foarte bun, spuse Robin pe un ton practic. Cu siguranţă, cineva se pricepe să deseneze organe genitale.

Bram păru uşor frustrat de răspuns.

— Pez l-a făcut. Când ei erau plecaţi. Lui Edie nu i-a plăcut.

— Nu? zise Robin pe un ton indiferent.

— Ştiu cine a omorât-o, spuse Bram.

Robin se uită la el. Bram era atât de înalt, că aproape îi ajungea la nivelul ochilor. Îşi aminti ce i se întâmplase mamei lui şi nu putu să nu-i pară rău pentru băiat, dar nici expresia lui avidă şi nici dorinţa evidentă de a inspira şoc sau frică nu erau atrăgătoare.

— Atunci ar trebui să spui unui adult, zise ea.

— *Tu* eşti adultă. Dacă îţi spun, atunci va trebui să faci ceva, nu-i aşa?

— Am vrut să zic un adult cum ar fi tatăl tău sau Mariam.

— De unde ştiai că nu e mama mea?

— Mi-a zis cineva, spuse Robin.

— Ştii ce s-a întâmplat cu mama mea adevărată?

— Nu, spuse Robin.

— Un bărbat a strâns-o de gât şi a omorât-o.

— E groaznic, spuse Robin serios. Îmi pare foarte rău.

Bănuia că Bram se aşteptase ca ea să-l acuze că minte. Timp de o fracţiune de secundă, zâmbetul lui şovăi. Apoi Bram spuse tare:

— Mie nu-mi pasă. E mai bine să stau cu Nils. Îmi dă orice.

— Eşti norocos, spuse Robin zâmbindu-i.

Se întoarse să se uite la restul camerei.

Nu putea fi, se gândi ea, locul în care Josh şi Edie înregistraseră acel video de la început, pe vremea în care erau atât de evident îndrăgostiţi, deoarece camera aceea avusese un pat de o persoană. Nu vedea portofelul lui Josh sau vreo cheie. O tablă pentru darts supravieţuise focului, deoarece era atârnată în celălalt capăt al camerei. Pe ea era prins un desen din care ieşeau trei săgeţi. Curioasă, Robin se apropie de tablă şi, cu un uşor freamăt de surpriză, văzu că era un desen în creion destul de prost al lui Inigo Upcott, pe care îl identifică mai ales deoarece Katya îi scrisese numele deasupra propriei semnături.

— Cine a pus desenul bietului om pe tablă? îl întrebă ea pe Bram.

Neprimind răspuns, Robin se întoarse şi se trezi privind drept în faţa unui şobolan mort.

Ţipă, se împletici înapoi spre perete şi simţi cum aripioarele săgeţilor o înţeapă în ceafă. Şobolanul, parţial putrezit, nu avea ochi: dinţii lui erau galbeni, iar coada care semăna cu un vierme era ţeapănă. Puţea a alcool, iar Bram îl împingea spre ea, râzând. Pe podea, lângă pat, se afla acum un borcan mare, cu capacul scos, plin cu un lichid tulbure.

— Nu, strigă Robin.

Îl dădu pe Bram laoparte şi ieşi din cameră aproape alergând pe coridorul pustiu. Se întoarse în grabă pe drumul pe care venise, străduindu-se să reziste imboldului puternic de a fugi, chiar dacă nu-l auzea pe Bram venind după ea.

Când ajunse în capul scărilor, îl văzu pe Pez stând singur în holul de dedesubt. Părea iritat, dar expresia i se înseninâ când Robin începu să coboare scările.

— Credeam că ai fugit.

— Nu, spuse Robin, încercând să se adune. Bram a vrut să-mi arate ceva sus.

— Doamne, spuse Pez, pe jumătate amuzat. Ce?

— Ceva pictat de tine pe un perete, spuse Robin, străduindu-se să afișeze o expresie la fel de amuzată.

— Căcat, ți-a arătat aia? spuse Pez, căruia părea că îi căzuse cerul în cap. A fost o glumă şi uşa aia ar trebui să fie încuiată.

Robin tocmai ajunsese în hol când Bram coborî bubuind scările, în urma ei.

— De unde ai cheie la camera lui Josh? vru să afle Pez de la băiat.

Bram dădu din umeri insolent, apoi o privi pe Robin direct în ochi.

— Zoe a fost, spuse el zâmbind larg.

Apoi dădu colțul în fugă, îndreptându-se spre bucătărie.

67

Acum mă ia de supărată.
Cred că mândria de femeie-am-mbrăcat,
Pentru un țel desăvârșit.

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

— Ce-i cu Zoe? întrebă Pez.

— Habar n-am, minți Robin. E un... un băiat ciudat, nu-i aşa?

— Poți să spui şi aşa, răspunse Pez pufnind. Haide. Mergem la The Gatehouse.

Buna dispoziție anterioară a lui Pez părea să fi fost afectată de conversația cu Ormond, dar când ieşiră în aerul blând al serii se mai înseninã. În timp ce mergeau spre cârciumă, Pez o întrebă despre cariera ei în marketing, pe care, din fericire, Robin o născocise la detaliu, astfel încât îi putu furniza răspunsuri deja pregătite.

— Dar nu ți se pare plictisitor? întrebă Pez.

— Bineînțeles că da, spuse Robin.

Pez râse.

— Scuze că am stat la etaj atât.

— E în regulă. Am vorbit cu Nils.

— Da? făcu Pez zâmbind. Ce părere ți-a făcut?

— E interesant.

Pez râse iar.

— E-n regulă, poți să spui că e ciudat. Nu e ca şi cum ar fi taică-meu. Despre ce vorbea, gen?

— Ăă... Tantrism hindus, capitalism, sinucidere, anomie...

Robin se uită cu coada ochiului, dar nu văzu nicio reacție.

— ...perspectiva aristocratică, moartea ca împlinire...

— I-ai auzit cele mai tari numere, spuse Pez zâmbind. E inofensiv, doar excentric, gen... crede că e un aristocrat natural pentru că a supraviețuit milioanelor pe care i le-a lăsat taică-său.

— Cred că a fost o mare provocare, spuse Robin.

De data aceasta, când râse, Pez întinse mâna şi o atinse uşor pe braţ.

— Eşti amuzantă, spuse el uşor surprins.

— Mi-a arătat şi nişte lucrări de-ale lui.

— Da? Cum ţi s-au părut?

Înainte ca Robin să apuce să răspundă, Pez continuă:

— Absolut groaznice, nu? Nu-ţi face griji, toţi ştim că-s un căcat. Nils a trecut prin toate: pictură, sculptură, gravură, grafică, chestii digitale — şi săptămâna trecută zicea că se apucă de xilogravură.

— A vândut vreodată ceva? Nu, stai — el crede că arta trebuie să fie gratuită, nu?

— Da, zise Pez. Uşor de spus dacă ai deja milioane la bancă, gen. Uneori susţine mici reprezentaţii individuale la North Grove şi toţi vechii adepţi, elevii care îşi fac veacul pe acolo de ani întregi, vin şi beau vin şi îi spun că e un geniu. Cred că unii dintre ei chiar sunt convinşi de asta. Cumva drăguţ, de fapt... Ţi-a spus ce rasă eşti?

— Ce *rasă?* repetă Robin. Ce vrei să spui?

— Cred că avem nevoie de o bere înainte să abordăm subiectul.

The Gatehouse se vedea acum: o clădire mare, în alb şi negru, cu grinzi de lemn şi mese cu scaune afară.

— Vrei să stăm înăuntru sau afară? întrebă Pez.

— Înăuntru.

Acum, când ea şi Pez nu se mai aflau sub coroanele umbroase ale copacilor din cimitir, se temea de o examinare atentă a perucii şi lentilelor de contact colorate.

— Ce vrei? întrebă Pez.

Intrară într-o zonă de bar foarte mare, cu pereţi de cărămidă şi podele de lemn, unde se aflau multe mese, o treime dintre ele deja ocupate.

— Un pahar de vin roşu, te rog, spuse Robin. Mă reped până la baie.

Tapetul de la toaleta femeilor înfăţişa rododendroni şi papagali. Robin se închise într-o cabină, îi trimise lui Strike fotografia cu colajul cu Edie, apoi îl sună. Strike răspunse aproape imediat.

— Nu eşti la curs?

— A fost contramandat, aşa că în loc de asta beau ceva cu Pierce. Ascultă, tocmai ţi-am trimis o poză cu tabloul pe care Nils de Jong i l-a dat lui Grant Ledwell — o copie a lui, vreau să spun — şi acum vreau să-ţi notezi ce s-a întâmplat, cât încă îmi amintesc tot, pentru că eu n-am timp să fac asta. Pez mă aşteaptă la bar.

— Zi, spuse Strike.

Robin turui despre vizita lui Ormond la Pez, tot ce-şi putu aminti despre divagaţiile lui Nils despre moartea lui Edie, descrise în detaliu camera lui Josh şi termină cu o scurtă relatare despre comportamentul lui Bram, culminând cu acuzaţia lui la adresa lui Zoe. În tot acest timp, auzea scrâşnetul rapid al pixului lui Strike.

— Dumnezeule mare, e suficient deocamdată, spuse Strike după ce ea termină. Bine lucrat.

— Deci trebuie să te loghezi în joc imediat, continuă Robin. Ultima oară când m-am uitat Anomie nu era acolo, dar asta a fost acum peste trei ore.

— Devin chiar acum LabuteleluiBuffy, spuse Strike.

Robin îi auzi degetele tastând.

— Bun, te sun după ce terminăm de băut.

— Sigur. Noroc.

Robin închise, ieşi din cabină, îşi verifică imaginea în oglindă, să se asigure că peruca şi lentilele de contact erau la locul lor, setă mobilul pe înregistrare, îl băgă înapoi în geantă, sperând că acesta avea să prindă spusele lui Pez peste zgomotul din cârciumă, apoi ieşi din toaletă.

Pez se aşezase la o masă rotundă de două persoane dintr-un colţ îndepărtat, lângă geam, cu un pahar de vin roşu şi o halbă de bere în faţă. Îşi apropiase scaunul de cel al lui Robin, aşa că în loc să stea unul în faţa celuilalt erau practic alături.

— Deci, spuse Robin zâmbind, în timp ce se aşeza.

Când îşi scoase sacoul de velur negru, ochii lui Pez se deplasară automat spre sânii ei, apoi din nou spre ochii ei.

— Ce ziceai, că Nils le spune oamenilor ce rasă sunt?

De aproape, Robin putea să simtă iar mirosul trupului lui Pez. Braţele lui goale erau musculoase, iar unghiile murdare. Dacă i-ai fi îndepărtat blugii şi tricoul, ar fi arătat ca un sfânt al lui Caravaggio, cu ochii lui mari, trişti şi închişi la culoare şi părul negru, cârlionţat şi răvăşit.

— Nils împarte oamenii pe care îi cunoaşte în rase, spuse Pez.

Apoi, văzând expresia lui Robin, adăugă:

— Doar europenii albi, gen. A luat asta dintr-o carte veche. Da, şase rase de europeni albi. Citeşte chestii ciudate de care n-a mai auzit nimeni şi îi plac disputele, chiar dacă e luat. Îi place să fie în opoziţie, gen.

— Deci, când mi-a spus că eşti un bărbat vestic tipic, asta era chestia cu rasa?

— Ha, ţi-a spus asta? întrebă Pez, dându-şi uşor ochii peste cap. Da. Sunt un bărbat vestic. Mic şi tuciuriu.

Lui Robin îi veni să zică „Nu eşti mic", dar îşi înghiţi cuvintele: ea se referea la înălţime, dar cuvintele ei puteau fi interpretate într-un mod diferit.

— Dar toţi sunt scunzi în comparaţie cu Nils.

— Da, dar vesticii au aspect latin şi sunt emoţionali, le place spectacolul.

— Şi ce rasă crede Nils că e *el?*

— Nordic, spuse Pez. Războinic-creator mare şi blond. Cea mai bună rasă, evident.

— Deci totul e o glumă, dar Nils provine din rasa superioară?

Pez râse.

— Da. Mariam se enervează foarte tare când el începe cu chestiile cu rasa, dar Nils spune că se enervează doar pentru că e tipul dinaric, inferior nordicilor.

Robin râse împreună cu el, deşi nu i se părea foarte amuzant.

— Odată, Nils i-a spus unui tip în cărucior — era o petrecere de sfârşit de semestru, ţinem petreceri tot timpul, orice pretext e bun — că e un alpin clasic. Asta e o glumă internă a celor de la North Grove, pentru că Nils spune despre oricine nu-i place că e alpin, gen. Alpin e practic un cod pentru „dobitoc plictisitor". Mic-burghez, obtuz.

Robin, care se întreba dacă posibilul alpin nu fusese cumva Inigo Upcott, râse la momentul potrivit.

— Dar amuzant a fost că bătrânul ăsta ştia de cartea din care luase Nils astea, ha-ha-ha, aşa că a ştiut că Nils spunea că e convenţional şi încet la minte şi cum mai sunt alpinii. De ce nu-ţi bei vinul?

— Beau, spuse Robin luând o gură. Şi bărbatul în cărucior a spus: „Cum îndrăzneşti să mă faci încet la minte şi obtuz"?

— Nu, a spus...

Pez simulă o indignare pompoasă.

— „Teoriile rasiale ale domnului Cum-îl-chema-pe-vechiul-fascist au fost respinse în totalitate" şi a plecat în cărucior. M-am certat cu acelaşi tip mai târziu despre Beatles şi după asta i-a spus nevesti-sii că era timpul să plece, a ieşit cu căruciorul şi nu l-am mai văzut niciodată, ha-ha.

— Cui îi plăcea Beatles şi cui nu? spuse Robin.

— Ne plăcea la amândoi, spuse Pez. E Beatles, nu? Nu-mi mai amintesc acum cum a venit vorba, dar am ajuns să ne certăm care album are doar cântece de McCartney şi de Lennon. Eu am avut dreptate. *Hard Day's Night.* E cam clişeu să fii din Liverpool şi să-ţi placă Beatles, dar...

Îşi trase în jos gulerul tricoului, lăsând să se vadă cercul fin de litere de la baza gâtului lui puternic. Robin se aplecă puţin să citească şi, cu o coborâre rapidă a capului, Pez o sărută.

În întreaga ei viaţă, Robin Ellacott avusese în gură limbile a doar doi bărbaţi: cea a soţului ei, cu care începuse să iasă la 17 ani, şi cea a băiatului cu care ieşise la 15 ani, ale cărui săruturi fuseseră mai vâscoase decât cele ale labradorului familiei. Timp de o fracţiune de secundă Robin se tensionă, dar Jessica Robins nu era Robin Ellacott: avusese toţi iubiţii pe care Robin nu îi avusese, fusese pe Tinder şi vizitase cluburile din Londra cu prietenele ei, aşa că Robin răspunse la sărut cu un entuziasm simulat, în timp ce Pez îi punea mâna în păr ca să-i ţină capul nemişcat, cu buzele apăsându-le puternic pe ale ei şi limba lucrând în interiorul gurii ei, astfel că Robin simţi gustul unei beri pe care nu o băuse şi respiraţia fierbinte a lui Pez pe buza de sus.

Când consideră că fusese suficient pentru Jessica — care avea toată experienţa care îi lipsea lui Robin, dar nu era o fraieră —, se desprinse de Pez, iar el îi dădu drumul, trecându-şi mâna prin peruca ei, care din fericire era făcută din păr uman. Robin trebuise să justifice cheltuiala când o cumpărase, dar îi spusese lui Strike că de aproape cele sintetice nu erau la fel.

— Eşti absolut superbă, spuse Pez cu voce răguşită.

— Eu încercam doar să-ţi citesc tatuajul, spuse Robin sfioasă.

— „It's getting hard to be someone, But it all works out, It doesn't matter much to me"[1], cită Pez. *Strawberry Fields Forever.* Îmi ajunge până pe ceafă.

— Chiar nu contează prea mult pentru tine? întrebă Robin, gândindu-se cum să introducă Strokes în conversaţie.

— Nu cine ştie ce. De ce? Îţi plac bărbaţii care au maşini mari şi câştigă mult?

— Nu, mă plictisesc ca dracu'.

Pez izbucni în râs. Dacă ar fi fost o întâlnire reală, se gândi Robin cu pulsul mărit de un amestec de agitaţie şi euforie, s-ar fi descurcat extraordinar de bine.

— Deci, cum ai ajuns să stai la North Grove?

— Eram aici într-o seară şi am cunoscut un tip care stătea acolo, când eu aveam probleme să plătesc chiria. El a plecat acum, dar mi-a zis că au

[1] „E tot mai greu să fii cineva, Dar totul se rezolvă, Nu contează prea mult pentru mine", în limba engleză în original.

o cameră liberă. Am mers cu el şi l-am cunoscut pe Nils, care m-a plăcut şi a spus „Da, vino la noi", gen. De atunci stau acolo. Tu unde stai?

— În Kentish Town, îi dădu Robin răspunsul pregătit.

— Da, Zoe mi-a zis că stai lângă ea. Singură?

— Nu, cu două colege, spuse Robin, pentru a preveni orice sugestie de a se retrage în apartamentul ei pentru puţină intimitate. Nils zice că Zoe e bolnavă azi.

— Da? spuse Pez, fără prea mult interes. Păi, e anorexică, gen. Nu mănâncă niciodată. Fan tipic *Inimă neagră ca noaptea.*

— Ce vrei să spui?

— Sunt toţi nişte distruşi, cei cărora le place desenul cu adevărat. Caută ceva, gen. Automutilare şi aşa mai departe. De ce nu-ţi bei vinul?

— Îl beau, spuse Robin, deşi într-adevăr luase doar trei guri, în timp ce Pez aproape că îşi terminase halba. Eu nu prea beau.

— Va trebui să facem ceva în privinţa asta.

— A sunat-o cineva pe Zoe să vadă dacă e bine?

— Probabil Mariam, spuse Pez şi îşi goli restul halbei dintr-o înghiţitură. Simţeam nevoia.

Robin se întrebă dacă nu cumva discuţia cu Ormond fusese cea care îl făcuse să tânjească după alcool.

— Îţi mai iau una, se oferi Robin.

— Tu nici n-ai...

— Nu e un concurs, nu-i aşa? întrebă Robin zâmbind.

Pez îi zâmbi înapoi.

— Bine, mersi.

Robin se ridică în picioare şi se duse la bar, simţind ochii lui Pez pe spatele ei. Ignorase în mod deliberat prima lui referire la *Inimă neagră ca noaptea* şi avea de gând să reintroducă subiectul abia după ce Pez mai băuse ceva.

Când se întoarse cu halba lui, Pez o prinse de mâna liberă, în timp ce ea se aşeza.

— Nu eşti aşa cum credeam eu, spuse Pez, studiind-o cu un zâmbet uşor pe faţă.

— De ce, ai crezut că sunt o alpină? zise ea, lăsându-l să-şi împletească degetele cu ale ei.

— Nu, spuse el zâmbind larg, dar am crezut că eşti mai înţepată, gen.

— Sunt foarte înţepată, zise Robin. Probabil ai trezit ceva în mine.

Pez râse. Mâna lui era caldă şi uscată.

— Şi, te duci des în Liverpool? întrebă ea.

Se gândea la pagina lui de Instagram, care trăda sejururi de câteva luni în oraşul natal.

— Da, spuse el. Bătrânul are boala Lou Gehrig. E văduv, gen. De unul singur.

— Ah, ce trist, zise Robin descumpănită.

— De obicei, are grijă de el soră-mea, dar ea are doi copii autişti, aşa că uneori mă duc acasă să preiau eu. S-o las să ia o pauză, gen.

— Foarte frumos din partea ta. Uau... nici tu nu eşti cum credeam eu.

— Da? făcu Pez, privind-o cu un zâmbet uşor, strângându-i degetele cu degetele lui calde. Ce înseamnă *asta*, gen?

— Eşti bun, spuse Robin. Cumsecade. Eu am crezut că eşti... nu ştiu... un artist playboy.

— De ce? Pentru că mi-am dat jos hainele pentru cursul de desen?

— Ah, asta a fost în regulă, spuse Robin, făcându-l să râdă iar. Deci, ce muzică îţi place în afară de asta?

— Orice e bun, nu-mi pasă, zise Pez dând din umeri. Deci, când te-ai despărţit de prietenul tău?

— Cam acum şase luni, spuse Robin. Tu?

— N-am mai avut o relaţie adevărată de peste un an. Dar mă descurc.

— Sunt convinsă.

Pez o trase spre el ca s-o sărute din nou. În timp ce simula entuziasmul, iar Pez îşi ciocnea dinţii de ai ei şi îi lipea faţa de a lui ţinând-o din nou cu mâna de ceafă, Robin îşi dori ca el să nu-i mai atingă peruca, şi nu se putu abţine să presupună că era folosită, ca şi berea, pentru atenuarea grijilor lui. Această tehnică lipsită de reţineri avea o anumită nesăbuinţă. Din nou, ea fu cea care întrerupse contactul, şi atunci Pez scoase un mic geamăt.

— În mod normal, nu fac lucruri de felul ăsta la lumina zilei, şopti ea, privind în jur la ceilalţi clienţi.

Doi bărbaţi de vârstă mijlocie de la bar urmăriseră fără nicio jenă momentul de pasiune, zâmbind de plăcere. Pez, care îşi trăsese scaunul şi mai aproape, îşi strecură braţul în jurul ei, mângâindu-i omoplatul cu degetul mare.

— Nicio problemă, spuse el. Curând o să fie noapte.

— Bea-ţi halba şi povesteşte-mi despre ce faci. Mariam a spus că eşti foarte bun.

— Sunt. Doar că nu pot să mă ţin de ceva anume. În parte din cauză că trebuie să merg acasă să am grijă de taică-meu. A rezistat mult mai mult decât au crezut, când l-au diagnosticat. Dar am câteva chestii în pregătire... poate. Vedem.

— Mai arată-mi lucrări de-ale tale. Pun pariu că eşti pe Instagram.

— Sunt, da.

Fu nevoit să-şi ia mâna din jurul ei ca să scoată mobilul şi să deschidă Instagramul.

— Uite.

Împinse telefonul spre ea.

— *Uau,* făcu Robin.

De data asta, entuziasmul ei era sincer: tablourile erau toate extrem de bine realizate. În timp ce ea derula desenele în creion, lucrări de artă fantastică, animele şi clipurile scurte de animaţie în diverse stiluri, Pez se aplecă din nou, îşi puse braţul pe spătarul scaunului ei şi îi vorbi despre fiecare.

— Asta a fost o comandă pentru o carte de benzi desenate... Asta a fost pentru o reclamă, dar nu i-a plăcut clientului. Dar tot m-au plătit... Asta a fost pentru un producător de jocuri independent care a dat faliment. Încă încerc să aflu dacă îmi pot recupera lucrarea...

— Ai făcut toate astea la North Grove?

— Mare parte, da. Nils are cea mai nouă tehnologie.

— E frumoasă, spuse Robin, oprindu-se asupra unui chip familiar.

Faţa în formă de inimă a Keei Niven privea dintr-un tablou realizat în stilul desenelor animate care înfăţişa o femeie cu păr negru, într-o rochie verde, lungă şi strâmtă, care-i lăsa sânii aproape dezgoliţi. Pe cerul nocturn din spatele ei răsărise o lună nouă imensă.

— E nebună, spuse Pez pufnind iar. Ieşea cu un tip de la colectiv. Eu aveam nevoie de un model pentru o vrăjitoare sexy, aşa că am rugat-o să pozeze. Ea a acceptat doar ca să-l facă gelos pe prietenul ei. Când el n-a vrut să vină să se uite, s-a atacat. El şi-o punea cu altă fată, în timp ce ea era cu mine la parter, în atelier.

— Au, făcu Robin.

— Da, spuse Pez zâmbind ironic. După ce el a părăsit-o, a venit la North Grove „să recupereze ceva" şi a găsit uşa de la camera lui încuiată şi i-a auzit cum şi-o trag, aşa că a dat buzna în camera mea, isterică. După 20 de minute s-a aruncat pe mine — dar mie nu-mi plac femeile nebune.

Observând că era exact opusul poveştii pe care Kea i-o spusese lui Strike, în care Pez se dăduse la ea şi ea îl respinsese, Robin continuă să deruleze pagina de Instagram, căutând ceva care să-i folosească drept pretext pentru a aduce iar vorba despre *Inimă neagră ca noaptea.*

— Asta e pisica lui Nils? Cea care a dispărut?

— Da, spuse Pez, privind desenul cu pisica tărcată adormită. Încercam să obțin o comandă pentru ilustrarea unei cărți pentru copii despre animale. Mie nu-mi plac pisicile, sunt alergic. Poate că şi-au dat seama, şi de-asta n-am primit lucrarea. Ființa aia are un singur ochi, dar nu-ți dai seama când doarme.

— Cum şi-a pierdut ochiul?

— Nu ştiu, n-am întrebat... A dispărut de aproape o săptămână. A fugit sau a strâns-o Bram de gât.

— Ce? spuse Robin, prefăcându-se şocată.

— E un mic dement. Cum ajunge la 1 metru 80, eu unul mă mut. Probabil marțea viitoare, la ritmul în care creşte... Da, ajunge cu asta, spuse el brusc, punându-și mâna peste a ei, chiar când pe ecran apăruse imaginea alb-negru a unei siluete ascuțite într-un frac victorian lung.

— Îmi plăcea să mă uit la ele!

— Şi mie îmi plăceau alte chestii şi tu m-ai oprit, spuse Pez, zâmbind în timp ce strecura mobilul înapoi în buzunarul blugilor.

— Deci, zise Robin, în timp ce Pez începea să o mângâie din nou pe spate cu degetul mare, i-ai înapoiat bărbatului aceluia lucrul pe care îl căuta?

— Nu.

Zâmbetul i se stinse imediat.

— Ce era?

— Nimic. L-am pierdut. Dar nu era al lui.

După o scurtă ezitare, Pez adăugă:

— Prietena lui mi-l dăduse.

— Ah, dar atunci, de ce a...?

— Prietena lui era Edie Ledwell. Fata care a făcut *Inimă neagră ca noaptea*. Cea care a fost omorâtă.

— *Ah*, făcu Robin iar. Sărmanul om!

— Ce? spuse Pez. Ah, da, sigur.

Pez sorbi îndelung din halbă, în timp ce mintea lui Robin lucra rapid.

— Uite, spuse ea, după ce luă o decizie pe loc, ăă... dacă tot ai amintit de ea, eu... n-am ştiut dacă ar trebui să-ți spun asta, dar mi-a cam dat fiori.

— Ce anume?

— Păi, de fapt *ştiu* ce a vrut să spună băiatul ăla, la colectiv.

— Cine, Bram?

— Da. Mi-a spus că Zoe a omorât-o pe fata aia. Edie.

O clipă, Pez se holbă pur şi simplu la Robin.

— Bram a spus că Zoe a omorât-o pe Edie?

— Da. Adică, evident că nu l-am *crezut*. Dar era ciudat ca un copil să spună asta.

— Dumnezeule mare, murmură Pez.

Îşi luă braţul de pe spătarul scaunului lui Robin şi îşi trecu mâinile prin părul cârlionţat şi negru, după care îşi termină a doua halbă.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun, zise Robin încet.

— Îmi doream doar să treacă o seară fără să mă gândesc la asta, gen.

— Îmi... îmi pare rău că am vorbit despre asta.

Tonul ei sugera vag că se simţea nedreptăţită. Nu era vina Jessicăi Robins că fusese dusă în camera incendiată de un copil tulburat şi nici că fusese nevoită să discute despre o crimă. Jessica Robins era şocată de brusca schimbare de atitudine şi începea să considere că Pez nu era un bărbat amuzant şi fermecător, cum crezuse ea.

— Nu, nu, spuse Pez repede, nu e vina ta. Doar că a fost oribil. De când s-a întâmplat. Toţi vor să vorbească despre asta tot timpul, fir-ar al dracu', şi ce dracu' de rost are? Adică, Edie e moartă, nu? N-o să învie pentru că vorbim tot timpul despre asta... Lui Bram nu-i place de Zoe, asta-i tot. Are grijă de el uneori. Nu-i place de nimeni care îi spune ce să facă. Ai văzut-o: nici n-ar putea să ridice o macetă, cu atât mai puţin s-o folosească... O să termini *vreodată* vinul ăla?

— Da, spuse Robin, atentă să se arate potrivit de rezervată.

— Scuze, zise Pez, în parte mâhnit, în parte iritat. A fost... am trecut toţi prin asta, de când s-a întâmplat. Am vorbit şi cu poliţia.

— Serios?

— Da. Au vorbit cu toţi care îi ştiau pe Josh şi pe Edie, gen. Chiar şi cu Mariam.

— Glumeşti!

— Nu. Ea ştia că Josh şi Edie se întâlnesc în cimitir în după-amiaza aia, înţelegi. Dar era la un curs de după-amiază când s-a întâmplat. Pentru copii cu nevoi speciale. Eu eram în atelier, lucram la cartea mea de benzi desenate.

— Cu cioclul care călătoreşte în timp?

— Da, spuse Pez, deşi nu părea foarte flatat că Robin îşi amintise. În fine, oamenii m-au văzut cum treceam prin dreptul uşii, gen, deci nu am fost suspectat de crimă. Dar apoi sticleţii au vrut să ştie dacă eu eram nu ştiu ce trol care o persecuta pe Edie pe Twitter.

Pez pufni dispreţuitor.

— Am stat în aceeaşi clădire cu ea trei ani, ce dracu' — dacă voiam s-o hărţuiesc nu trebuia să intru pe internet. Oricum, ştiu cine era trolul, nu e greu să-ţi dai seama.

— Cine era? spuse Robin, străduindu-se să păstreze un ton nonşalant.

— Un tip pe care îl cheamă Wally Cardew, zise Pez fără să stea o clipă pe gânduri.

— Le-ai spus asta poliţiştilor?

— Da. Le-am zis că ştiam că el fusese de fapt. Anomie — aşa se numeşte trolul...

— Anomie? spuse Robin. Ciudat. Nils tocmai...

— Da, numele a fost unul dintre motivele care m-au făcut să-mi dau seama că e Wally. L-am auzit pe Nils cum i-l explica lui Wally — probabil îl văzuse pe vitraliul din bucătărie.

— Îl cunoşti personal pe tip?

— Da, am fost amândoi în *Inimă neagră ca noaptea,* gen. Am făcut vocea unor personaje. Eu am fost doar în două episoade, pentru că a trebuit să mă duc acasă şi să am grijă de taică-meu o vreme, şi când m-am întors îmi luase altcineva locul, făcea un accent de Liverpool fals ca dracu'.

După expresia lui, Robin deduse că Pez nu fusese deloc mulţumit de asta.

— Wally are un prieten care ştie să programeze — îmi amintesc că mi-a zis că tipul încerca să convingă un producător să-i facă un joc — şi trolul ăsta, Anomie, are un joc online inspirat de desen, împreună cu un prieten — deci nu trebuie să fii chiar un geniu să te prinzi, nu? Mă duc să-mi mai iau o halbă. Sigur nu mai vrei un vin?

— Nu, mai întâi îl termin pe ăsta.

Pez se duse la bar, în timp ce mintea lui Robin zbârnâia. Mai multe dintre lucrurile pe care Pez tocmai i le spusese despre el se potriveau cu profilul lui Anomie pe care ea şi Strike încercaseră să-l creeze, dar îşi imaginase că, dacă ar fi stat faţă în faţă cu Anomie, ar fi simţit asta, şi-ar fi dat seama instinctiv, pentru că răutatea şi sadismul manifestate de el în timpul îndelungatei persecutări a lui Edie Ledwell tot ar fi răbufnit, oricât de viclean ar fi încercat el să le ascundă. Poate că Pez Pierce nu era tovarăşul ideal cu care Robin să iasă la băut, dar nu şi-l putea imagina dedicându-şi ore întregi din viaţă jocului sau unei campanii asidue de hărţuire pe Twitter. Era un artist talentat, avea succes la femei şi iubea muzica: lui Robin i se părea că duce o viaţă extrem de satisfăcătoare în lumea reală şi că nu are nevoie de plăcerile dubioase ale unui personaj online anonim.

Când Pez se întoarse la masă şi se aşeză, Robin spuse:

— De ce te-au înlocuit în desen? N-ar fi fost mai bine să folosească pe cineva care chiar e din Liverpool decât pe cineva care simulează accentul? Nu *suport* pe cineva să-mi imite accentul. La muncă e un tip care crede că e foarte amuzant să înceapă să mă maimuţărească de fiecare dată când vorbesc la o şedinţă.

— Londonezi tâmpiţi, nu? zise Pez bând din halba plină. Edie a spus că nu ştiau când mă întorc de la taică-meu, aşa că au continuat fără mine. Să nu mai vorbim de desenul ăla nenorocit. Ţi-am spus, vreau o seară liberă.

— Bine, spuse Robin, având grijă să pară din nou descumpănită şi puţin jignită.

— Nu — uite, îmi pare rău, zise Pez, înmuindu-se imediat în faţa răcelii ei. Doar că... încă nu reuşesc să-nţeleg. Ce s-a întâmplat.

— Păi, nu mă surprinde, spuse Robin. E îngrozitor.

Pez îşi puse iar braţul pe spătarul scaunului ei.

— Ţi-am spus cumva că eşti absolut superbă?

Robin îl lăsă să-şi lipească din nou gura de a ei. Acest sărut fu mai blând, nu o ciocnire prelungă de dinţi, limbi şi salivă, ceea ce păru nimerit la doar câteva secunde după o discuţie despre crimă. După ce Pez îi dădu drumul, Robin spuse încet:

— Poate că ar fi util dacă ai vorbi despre asta.

— Te oferi să fii terapeuta mea? întrebă el, privind-o în ochi în timp ce o mângâia pe omoplat.

— Păi, n-am autorizaţie, spuse Robin, dar partea bună e că ofer servicii pe care nu le poţi obţine de la NHS.

Pez scoase un nou hohot de râs şi, înainte ca el să apuce s-o întrebe la ce se referea mai exact, Robin adăugă pe un ton serios:

— Poate *ar trebui* să vorbeşti cu cineva. Probabil a fost ceva foarte traumatizant pentru tine şi ai parte de suficient stres în viaţă, nu-i aşa, cu tatăl tău bolnav şi aşa mai departe?

Pez păru uşor surprins.

— De ce v-aţi despărţit tu şi prietenul tău?

— M-a înşelat cu o prietenă. De ce mă întrebi?

— Pentru că eşti superbă *şi* drăguţă. Probabil e un mare bou.

Ah, nu din nou, se gândi Robin în timp ce Pez se apropia pentru un nou sărut. Fu cel mai lung de până atunci: cel puţin nu-i atingea părul, dar în timp ce gura lui o frământa pe a ei, mai tare ca oricând, şi limba lui avansa în gura lui Robin, Pez o înconjură cu amândouă braţele şi aproape o ridică de pe scaun.

— Controlează-te, şopti ea lângă gura lui, pe jumătate râzând, în timp ce se desprindea de el cu oarecare dificultate. Dumnezeule. Se uită lumea la noi.

— Voiam doar puţină terapie din aia din care nu are NHS-ul.

— Ai uitat partea cu vorbitul, spuse Robin.

Şi, mai ales ca să-l împiedice s-o sărute din nou, îşi goli paharul de vin, în timp ce Pez continua să o mângâie sus pe spate.

— Aşa te vreau, spuse el privind-o cum bea.

— Nu glumeam, zise Robin degajată. Ai trecut prin ceva oribil. Îmi dau seama că eşti tulburat.

— Ei, nu te apuca să crezi că mi-am pierdut cel mai bun prieten, spuse Pez aspru. M-am îndepărtat de ea cu mult înainte să se întâmple asta.

— De ce? întrebă Robin.

— Nu vrei să auzi lucrurile astea, spuse Pez. Crede-mă. Nu vrei să ştii.

— Bine, spuse Robin, din nou cu ceva mai multă răceală în voce şi o nuanţă de ofensă.

Jessicăi Robins nu-i plăcea să fie tratată ca şi cum ar fi fost doar puţin deasupra unei halbe de bere în materie de distracţii. Îi plăcea să facă puţină conversaţie înainte de a fi convinsă să se bage în pat. După câteva secunde de tăcere tensionată, Pez spuse:

— Bine, dar să nu zici că nu ţi-am spus. Bun, ei, unul dintre tipii care făceau vocea personajelor din desen era în camera calculatoarelor de la North Grove, îşi aştepta scena sau ceva. Am intrat şi am observat că închide chestia la care se uita foarte repede, gen, şi am fost curios, gen. Nu mi-a plăcut niciodată tipul ăsta. Şcoală particulară, părinţi bogaţi, încerca să le spună celorlalţi cât de favorizaţi erau. Odată, Wally a găsit o poză cu şcoala tipului. A luat-o de pe internet, gen. A mărit-o şi a lipit-o pe perete, cu faţa lui Tim lipită peste unul dintre dobitocii ăştia cu bonete roz, şi a scris pe ea „Tim învăţând să dispreţuiască privilegiul alb cis-hetero".

Robin râse.

— Lui Tim nu i-a plăcut asta, spuse Pez cu o anumită satisfacţie. Deloc. Am cunoscut oameni ca el când eram angajat. Nesimţiţi din clasa mijlocie care îţi poartă pică pentru că te-ai ridicat din clasa muncitoare. Ca şi cum ar crede că te dai mare. Că încerci să obţii un avantaj incorect în competiţia pentru oprimare sau ceva.

Robin râse iar.

— În fine... ştii ce e lolicon?

— Nu, ce?

— Desene animate cu fetițe. Desene cu ele făcând chestii. Știi, chestii sexuale. E ceva japonez, sau cel puțin acolo a început. Acum e peste tot pe net.

— *Ah*, făcu Robin, cu mintea zbârnâind. Vreau să spun... scârbos.

— Da... deci la asta se uita Tim cel Corect Politic când am intrat eu. N-a avut timp să șteargă istoricul, pentru că Edie a intrat imediat după mine și i-a spus că are nevoie de el pentru scenă, gen. M-am dus imediat și am verificat ce căutase. În fine, i-am spus lui Edie la ce se uitase Tim, după ce au plecat toți acasă, gen, și ne-am certat. Nu m-a crezut. Îl venera pe tipul ăsta, era eroul ei. Voia întotdeauna să o placă oamenii inteligenți. Nu a dat niciodată bacul sau altceva. Nu avea facultate. Nu putea să înțeleagă că Tim era un dobitoc. Credea că e inteligent doar pentru că avea tipul ăla de accent, gen. Dar s-a dus și l-a întrebat despre ce spusesem eu. El a zis că eu mințeam și ea l-a crezut. Atunci ne-am certat cu adevărat, pentru că eu i-am spus că, dacă lui Tim îi plac copiii, n-ar trebui să-l aducă la North Grove s-o ajute la cursurile pentru copii, gen. Știu că erau doar desene, dar unele dintre ele erau destul de hardcore. Edie mi-a zis că eram ranchiunos și tot felul de alte tâmpenii.

— De ce credea că ai fi ranchiunos? întrebă Robin, pe un ton corespunzător de indignat în numele lui Pez.

— Pentru că ei avuseseră deja succes, presupun, spuse Pez sumbru. Așa că după asta nu prea am mai vorbit.

Pez mai bău niște bere, cu o expresie posomorâtă, apoi continuă:

— Înțelegi, înainte ca Edie să-l cunoască pe Josh — ăsta e tipul cu care a făcut desenul —, noi aveam o chestie. Nimic serios. Și lucram împreună la cev...

Pez se întrerupse.

— Și acum prietenul ei vine și încearcă să mă convingă să-i dau ce e al meu. Ei, n-are decât să se ducă *dracu'*.

Însă lui Robin i se păru că simte o anumită neliniște sub furia și bravada lui Pez.

— E al meu și îl păstrez, încheie el.

Deci nu l-ai pierdut, se gândi Robin. Însă drăguța și amabila Jessica Robins își exprimă doar înțelegerea pentru resentimentul justificat al partenerului ei de întâlnire, după care se oferi să-i cumpere a patra halbă.

68

Geloasa îndoială, durerea arzătoare,
Ce inima și mintea-ndrăgostitului le doare,
Frica neacceptată de voință,
Speranța care ia întruna ființă...

Letitia Elizabeth Landon, *Trubadurul, Cântul 2*

Sătul de birou şi de apartamentul de la mansardă, Strike decisese să-şi petreacă seara la The Tottenham, unde putea savura câteva halbe în timp ce îşi continua investigaţiile online. Însă The Tottenham fusese neobişnuit de aglomerat pentru o seară de joi, aşa că Strike se îndreptase spre The Angel, doar ca să dea peste un semn la bar care anunţa că utilizarea telefoanelor mobile şi a laptopurilor în local era interzisă.

Cum pofta lui de bere sporea pe măsură ce fiecare încercare de a o obţine eşua, se oprise în sfârşit la The Cambridge, o cârciumă mare şi zgomotoasă situată la marginea Theatreland, unde, imediat după ce se aşezase, cu prima lui halbă de Doom Bar, fusese sunat de Robin, care îl rugase să preia rolul de LabuteleluiBuffy în *Jocul lui Drek*. În consecinţă, se văzuse nevoit să-şi abandoneze investigaţiile pe care le avusese în vedere şi îşi petrecuse ultimele două ore prefăcându-se că e LabuteleluiBuffy în compania halbelor succesive şi a unui burger cu cartofi prăjiţi. În afara unei conversaţii pe un canal privat cu Demon1, nu se mai întâmplase nimic în joc, iar Anomie lipsise cu desăvârşire.

La 10 fără un sfert, era în continuare la The Cambridge şi jocul începea să-l plictisească tot mai tare, când îi sună mobilul.

— Strike.

— 'Seara, spuse Nutley. Am aflat ceva despre Kea Niven.

Strike îl trimisese pe cel mai nou subcontractor al lor în King's Lynn, în speranţa de a o elimina, în sfârşit, pe Kea din investigaţie. Alegerea lui Nutley fusese dictată în mare parte de dorinţa de a nu-l avea prin preajmă.

— Zi, spuse Strike, luând un pix şi trăgând carnetul aproape.

— A ieşit să bea ceva cu nişte prieteni, spuse Nutley. La un bar din oraş.

— Deci atunci merge bine, nu-i aşa? întrebă Strike.

— Are un baston cu ea, spuse Nutley, şi prietenii ei se duc la bar pentru ea.

Nutley aştepta să fie îmboldit. Era unul dintre numeroasele lui obiceiuri pe care Strike le găsea extrem de iritante.

— Asta e tot?

— Nu, spuse Nutley, amuzat că Strike putea să creadă aşa ceva. Acum vreo 20 de minute i-a sunat mobilul şi a ieşit afară din bar să vorbească. Am ieşit şi eu. M-am prefăcut că vreau să fumez.

Nutley făcu o pauză, ca să fie lăudat pentru acest spirit de iniţiativă. Cum singurul răspuns al lui Strike fu tăcerea, continuă:

— Da, deci vorbea cu cineva la telefon şi şi-a ieşit din minţi. Voia să ştie de ce respectivul n-o sunase înapoi mai devreme şi aşa. Spunea că trebuie să-i transmită un mesaj lui Josh şi voia ca persoana respectivă să aranjeze asta. Se plângea că oamenii de pe Edit spun lucruri groaznice despre ea şi că nu e adevărat şi că totul a fost falsificat sau ceva. Şi...

Nutley vorbea de parcă era pe punctul de a scoate un iepure dintr-o pălărie.

— ...spunea că ea crede că Anomie e în spate. În spatele chestiilor de pe Edit.

— Eşti sigur că nu spunea „Reddit"? întrebă Strike, fără să se mai obosească să-şi ascundă exasperarea din voce.

— Ce?

— *Reddit,* repetă Strike.

— Da, se poate, spuse Nutley, după ce reflectă câteva secunde asupra ideii, dar cum spuneam, îşi ieşise cumva din minţi, era greu să auzi exact despre ce vorbea. Dar sunt toţi genul artistic, nu-i aşa, aşa că m-am gândit că Edit ar putea fi un fel de...

— Ai prins numele persoanei cu care vorbea?

— N-am auzit-o rostind un nume.

Bineînţeles că nu, fir-ar al dracu'.

— Bun, bine lucrat, Nutley, spuse Strike pe un ton care îi contrazicea cuvintele. Scrie totul pentru dosar şi sună-mă dacă se mai întâmplă ceva.

După ce Nutley închise, Strike reveni la *Jocul lui Drek,* dorindu-şi foarte mult să aibă şi el pe cineva pe care să-l trimită la bar în locul lui. Mesele din jur erau pline de oameni care vorbeau şi râdeau: el era singurul client solitar, un excentric de 40 de ani cu un laptop la care se juca singur, în timp ce tânjea după o ţigară. Tocmai evitase să fie atacat de un

vampir digital, apoi reuşi s-o conducă pe LabuteleluiBuffy pe lângă un leu de piatră, cu ajutorul fiţuicii lui Robin („scrie <Eşt' un dobimernic rău de piatră, bua>"), când primi un SMS de la sora lui vitregă, Prudence.

Încă nu se întâlnise cu ea, desigur. Cât timp el fusese ţintuit la pat din cauza piciorului şi nu-şi văzuse capul de muncă, Prudence se îngrijise de fiica ei rănită.

Salut. Sylvie se simte mult mai bine, aşa că mă întrebam dacă eşti cumva liber joia viitoare să bem ceva rapid?

Strike decise că nu trebuia să răspundă imediat şi îşi îndreptă iar atenţia spre ecranul laptopului. Cinci minute mai târziu, mobilul bâzâi din cauza unui al doilea SMS, apoi sună înainte ca el să apuce să-l vadă: îl apela Robin, aşa că răspunse imediat.

— Salut, spuse ea. Tocmai m-am despărţit de Pez. Anomie a fost în joc?

— Nu, spuse Strike.

Robin gemu.

— Dar am avut un chat direct cu Demon1, care, trebuie să spun, se pricepe la fotbal. Cea mai normală persoană pe care am întâlnit-o aici până acum. Dar ar fi trebuit să-mi spui că LabuteleluiBuffy e suporter Man U.

— Căcat, nu era în notiţe? Scuze. A fost prima echipă care mi-a venit în minte.

— E OK, m-am descurcat, spuse Strike. Credeam doar că ar fi fost politicos să zici Arsenal. Cum a fost Pez?

— Tocmai ţi-am trimis înregistrarea interviului. N-am ascultat-o, aşa că nu ştiu cât a prins mobilul meu. Cârciuma era destul de zgomotoasă.

— Şi eu am aceeaşi problemă, spuse Strike, ridicând vocea să acopere o gaşcă deosebit de gălăgioasă care tocmai sosise la masa alăturată.

— O să-mi notez imediat ce pot, în caz că nu s-a înregistrat. Am scos nişte chestii interesante de la Pez.

— Unde eşti acum? întrebă Strike, căruia i se părea că aude trafic.

— Mă îndrept spre Junction Road, spuse Robin. Încerc să opresc un taxi.

— De ce naiba te duci în Junction Road?

— S-ar putea să nu fie nimic, dar am senzaţia — Strike, văd un taxi. Vorbim mâine la birou.

Robin făcu semn taxiului care se apropia. Maşina încetini, Robin îi dădu şoferului adresa şi urcă.

Deşi făcuse tot posibilul să vorbească pe un ton cât mai natural la telefon, se simţea categoric tulburată. Ultima oră a presupusului ei

interviu cu Pez, pe care ea o tăiase din înregistrarea trimisă lui Strike, constase în principal din lungi sesiuni de sărutat şi încercările lui tot mai hotărâte de a o convinge să meargă la North Grove „doar să mai bem ceva, gen". Robin era pregătită să facă multe pentru Agenţia de Detectivi Strike şi avea pe antebraţ o cicatrice de 20 de centimetri care dovedea asta, dar nu credea că Strike chiar se aştepta ca ea să se culce cu Pez Pierce, deşi petrecerea unei nopţi cu acesta i-ar fi dat posibilitatea de a-l elimina de pe lista de posibili Anomie.

În timp ce taxiul avansa pe Highgate High Street, Robin se gândi că în ultimul timp strângea un spectru apreciabil de reacţii masculine la respingere. Pez fusese undeva la mijloc, între furia rece a lui Hugh Jacks şi retragerea imediată şi stânjenită a lui Ryan Murphy. Încercase manipularea („Ce, crezi că nu poţi să ai încredere în mine, gen?"), agresivitatea pasivă („Nu, mi s-a părut doar că mă placi, gen") şi, în cele din urmă, îi ceruse numărul de telefon. Robin îi dăduse numărul telefonului cu cartelă pe care îl folosise cu Tim Ashcroft şi Yasmin Weatherhead şi, după încă un moment pasional în faţă la The Gatehouse, în timpul căruia Pez o lipise cu atâta putere de trupul lui că Robin îi simţise fiecare muşchi prin tricou, în sfârşit plecase.

În timp ce taxiul o ducea spre apartamentul lui Zoe, în capul ei se ciocneau gânduri derutate şi derutante, pe jumătate vinovate, pe jumătate plăcute. Pez Pierce nu era tipul de bărbat pe care Robin să-l găsească atrăgător: nu era o admiratoare a unghiilor murdare sau a mirosului puternic de nespălat, nu îi plăcea în mod deosebit de el şi nu uitase, nici măcar pentru o clipă, că se afla acolo pentru a obţine informaţii de la el. Cu toate acestea, în timp ce limba lui îi sondase cele mai adânci cotloane ale gurii, iar mâinile lui îi mângâiau spatele, trupului ei, care se abţinuse timp de trei ani de la orice formă de contact sexual, nu îi păsase prea mult ce face creierul. Adevărul uşor inconfortabil era că reacţia ei fizică faţă de Pez nu fusese complet simulată. Robin nu era sigură dacă se simţea mai degrabă jenată sau mândră că Pez Pierce, un bărbat cu un amplu palmares sexual (bănuia ea), nu păruse să detecteze în reacţiile ei nimic care să trădeze lipsa de experienţă. Acest ultim gând o făcu să-şi amintească imediat de acel moment cu Strike din faţă de la Ritz; din fericire pentru liniştea ei interioară, taxiul îşi încheie atunci cursa scurtă, oprind pe Junction Road, aproape de clădirea părăginită de pe colţ în care stătea Zoe Haigh.

La una dintre ferestrele de la etajul doi, la care atârna o perdea roz subţire, era aprinsă lumina. Robin dădu colţul spre Brookside Lane şi

examină soneriile de lângă uşa pe care văzuse că intrase Zoe. Numele ei nu era lângă niciuna, aşa că Robin riscă şi apăsă pe cea de sus.

Nu răspunse nimeni. Robin apăsă iar. Trecu încă un minut. Desigur, clădirea era într-o stare atât de proastă, că era foarte posibil ca soneria să nu funcţioneze. Robin apăsă a treia oară.

— Alo? se auzi vocea lui Zoe, căreia interfonul îi dădea o tonalitate metalică.

— Zoe, salut, spuse Robin, întărindu-şi din nou accentul de Yorkshire. Sunt Jessica, de la North Grove? Tocmai mă duceam acasă şi voiam să văd dacă eşti bine. Mi-au spus că eşti bolnavă.

— Aaaa, spuse Zoe. Da, sunt bine. Doar... doar un stomac deranjat.

— Ai nevoie de ceva?

— Eu... nu. Dar mersi mult.

— Bun, sper să te faci bine cât mai repede.

— Da, zise Zoe. Mulţumesc.

Robin traversă pe trotuarul de vizavi, cu ochii ţintiţi asupra ferestrei lui Zoe. O siluetă trecu prin spatele perdelei roz. Părea prea mare să fie Zoe. Robin privi în jur, să se asigure că nu o vede nimeni, îşi scoase cu atenţie peruca brunetă şi o băgă în geantă, apoi îşi scoase şi lentilele de contact căprui. Acum, dacă cineva s-ar fi uitat pe strada întunecată, ar fi văzut doar o femeie blondă care părea să aştepte o maşină.

Trecu o oră întreagă. Nimeni nu intră sau ieşi din clădire. Robin continuă să aştepte.

La 12 fără 10, un negru tânăr se apropie de uşă şi o descuie. Robin traversă în fugă.

— Scuze, te superi dacă intru şi eu? Mi-am lăsat cheile de la uşa de la intrare în apartamentul prietenei mele şi nu răspunde la sonerie.

Tânărul nu avu nimic de obiectat.

Holul era murdar, iar treptele de beton fără mochetă erau pline de chiştoace şi de ambalaje de mâncare. Casa scărilor mirosea de parcă cel puţin o persoană o folosise drept pisoar.

Robin urcă pe treptele înguste în spatele chiriaşului, care dispăru printr-o uşă de pe primul palier, şi îşi continuă drumul singură până la etajul doi. Opri din mers volumul mobilului.

Când ajunse pe ultimul palier, zări, la lumina unui bec fără abajur care atârna din tavan, două uşi, una închisă, una întredeschisă. Ultima lăsa să se vadă o baie de dimensiunea unui dulap. Pereţii erau acoperiţi cu o faianţă murdară şi crăpată, iar capul de duş atârna deasupra veceului. Robin se îndoia că apartamentul creat acolo avea autorizaţie.

Uşa închisă arăta de parcă o lovitură zdravănă cu piciorul ar fi fost suficientă pentru a o deschide. Perfect conştientă de riscul pe care şi-l asuma, Robin se furişă spre ea şi îşi lipi urechea de fanta dintre lemnul ieftin şi toc.

Auzi o voce de bărbat. Părea furios, dar, conştient probabil de cât de departe putea să ajungă sunetul în interiorul acestei clădiri construite ca vai de ea, nu ridica vocea, astfel că Robin prinse doar câteva cuvinte.

— ...prefăcătorie... alegere liberă... presiuni la adresa mea...

Robin se uită iar la telefon. Era deja trecut de miezul nopţii. Poate că musafirul lui Zoe avea de gând să rămână peste noapte, dar tonul lui era departe de cel al unui iubit. Robin rămase unde era, cu urechea lipită de fanta uşii.

— ...să-mi faci rău...

Acum, vocea lui Zoe urcă, ascuţită şi înlăcrimată, mult mai uşor de auzit decât cea a bărbatului.

— Niciodată n-am vrut să-ţi fac rău, *niciodată!*

— Vorbeşte naibii mai încet!

Zoe făcu întocmai. Deşi nu îi putea distinge cuvintele, Robin îşi dădu seama, după cum îi urca şi îi cobora vocea, că îl implora pe bărbat.

Apoi din cameră se auziră paşi care păreau să se apropie de uşă.

Se furişă în jos pe scările de beton şi ajunsese la etajul unu când auzi uşa lui Zoe deschizându-se.

— Nu, te rog, o auzi pe fată spunând. *Te rog* nu pleca...

— Dă-te laoparte. *Dă-te.* Începi să mă ameninţi...

— Nu e adevărat, nu te ameninţam, voiam doar...

— *Cine a început chestia asta?*

— Eu, eu am început, ştiu...

— Ţi-am spus la momentul ăla, eu eram cel care-şi asumă riscul, fir-ar al dracu'...

Robin continuă să coboare, străduindu-se să nu facă niciun zgomot, până când ajunse la parter, unde se lipi de perete, astfel încât să nu poată fi văzută dacă Zoe sau companionul ei privea în jos pe casa scărilor.

— Te rog rămâi, te rog, n-am vrut, voiam doar...

— E târziu. Trebuie să plec. Am multe la care să mă gândesc.

— Nu, se tângui Zoe, cu vocea ricoşând din pereţii murdari.

— Am spus *vorbeşte dracu' mai încet!*

Se auzi o încăierare. Profitând de zgomot, Robin deschise încet uşa către stradă şi rămase acolo, continuând să asculte, pregătită să fugă.

— *Dă-te laoparte.* M-ai pus într-o poziţie oribilă şi acum mă şantajezi...

— *Nu* e adevărat, se tângui Zoe.

Paşi grei coborau acum scările. Robin se strecură pe uşă, îşi dădu jos sacoul pe care Jessica Robins îl purtase de fiecare dată la North Grove, se îndepărtă în grabă vreo zece metri şi îşi lăsă capul în jos, prefăcându-se că se uită la telefon.

Printre şuviţele de păr care îi acopereau faţa, îl văzu pe Tim Ashcroft ieşind cu paşi mari din clădire şi îndreptându-se spre un Fiat parcat. Peste câteva secunde, Zoe îl urmă desculţă, suspinând. Încercă să-l împiedice să urce în maşină, dar el o îndepărtă cu uşurinţă, îi trânti portiera în faţă şi porni, nu înainte ca Robin să apuce să facă o poză cu maşina lui.

Zoe rămase pe stradă, tremurând şi plângând, până când maşina dispăru. Era atât de plăpândă, că părea o fată de 12 ani. Robin îşi plecă iar repede capul când Zoe se întoarse în clădire, fără a privi măcar o dată spre femeia blondă.

După ce uşa se închise, Robin îşi scoase carnetul şi pixul, se lăsă pe vine, sprijini carnetul pe genunchi şi scrise puţinele lucruri pe care reuşise să le audă din cearta lor. *Şantaj... cine a început chestia asta?... m-ai pus într-o poziţie oribilă... Eu am fost cel care şi-a asumat riscul...*

Se ridică iar în picioare şi se uită la telefon să vadă cât e ceasul. I-ar fi plăcut să-l sune pe Strike imediat, dar era cu siguranţă prea târziu: probabil că deja dormea.

Robin nu avea de unde să ştie cât de tare se înşela. La acel moment, partenerul ei, care plecase de la The Cambridge cu o oră în urmă, era perfect treaz şi fuma la măsuţa din bucătăria lui. Avea în faţă mobilul şi carnetul deschis la cele două pagini pe care le umpluse cu întrebări şi observaţii despre interviul lui Robin cu Pez, care se înregistrase destul de bine pe telefon, având în vedere zgomotul de fundal al cârciumei.

În timp ce Robin oprea un taxi care s-o ducă înapoi în Walthamstow, Strike se încrunta uşor tot pornind şi oprind înregistrarea, în căutarea acelor părţi care îl interesau în mod deosebit.

O tăcere lungă, după care Pez spunea cu voce răguşită:

— *Eşti absolut superbă.*

— *Eu încercam doar să-ţi citesc tatuajul,* spuse Robin cu o voce uşor şireată.

Strike dădu înainte.

— *Eşti bun. Cumsecade. Eu am crezut că eşti... nu ştiu... un artist playboy.*

— *De ce? Pentru că mi-am dat jos hainele pentru cursul de desen?*

— *Ah, asta a fost în regulă,* spuse Robin.

Pez râse. Strike dădu iar înainte.

— *N-am mai avut o relație adevărată de peste un an. Dar mă descurc.*

— *Sunt convinsă,* spuse Robin râzând ușor.

O nouă tăcere lungă, urmată de ceea ce părea a fi un geamăt al lui Pez. Apoi Robin șopti ceva ce Strike nu înțelese. Redă de trei ori înregistrarea și, în cele din urmă, decise că ceea ce spunea Robin era:

— *În mod normal, nu fac lucruri de felul ăsta la lumina zilei.*

Ceea ce explica replica lui Pez:

— *Nicio problemă. Curând o să fie noapte.*

Strike dădu iar înainte.

— *Ți-am spus cumva că ești absolut superbă?*

O nouă pauză lungă. Apoi Robin spuse:

— *Poate că ar fi util dacă ai vorbi despre asta.*

Strike dădu iar înainte.

— *Păi, n-am autorizație, dar partea bună e că ofer servicii pe care nu le poți obține de la NHS.*

Nu o mai auzise niciodată pe Robin vorbind așa, nu-și imaginase că poate flirta atât de bine. Crezuse... ce? Că era un fel de școlăriță inocentă?

Strike își spusese că Robin avea motive să se panicheze în fața inițiativei lui nefericite de la Ritz, dar acum afla că Robin era perfect pregătită să accepte avansuri sexuale, dacă asta folosea unui caz... sau, poate, dacă erau inițiate de un artist tânăr și musculos pe care se părea că ea îl văzuse deja dezbrăcat.

— *Pentru că ești superbă și drăguță. Probabil e un mare bou.*

Altă tăcere lungă. Apoi vocea lui Robin:

— *Controlează-te... Dumnezeule. Se uită lumea la noi..*

— *Voiam doar puțină terapie din aia din care nu are NHS-ul.*

Strike rămase fumând și încruntându-se la peretele bucătăriei încă 20 de minute înainte să se hotărască să se ducă la culcare. Era conștient că nu avea niciun motiv rezonabil să fie nemulțumit — din contră, departe de a se simți ofensat sau tulburat, ar trebui să-și felicite partenera pentru misiunea îndeplinită cu succes —, dar asta nu îl ajută cu nimic să-și recapete calmul.

69

Ea îl servea umilă și neliniștită,
Cu dragoste — încredere și frică-n părți egale.

Letitia Elizabeth Landon, *Stând singură lângă căminul ei*

Chaturi din joc între cinci moderatori inițiali și unul nou ai *Jocului lui Drek*

<Canal al moderatorilor>

<4 iunie 2015 23:57>

< Vierme28, Demon1, Inimoasa>

<Anomie s-a alăturat canalului>

<DrekPlictirit s-a alăturat canalului>

Anomie: deci iată-l, noul nostru moderator

Vierme28: a uau salut !!

Demon1: *aplaudă*

Inimoasa: felicitări, DrekPlictirit

DrekPlictirit: salut oameni buni

Demon1: ce scor a luat la test?

>

>

Anomie: 64%

<Un nou canal privat a fost deschis>

<5 iunie 2015 00:02>

<Anomie invită pe Inimoasa>

<Inimoasa s-a alăturat canalului>

Anomie: Vreau să faci asta din nou mâine. La aceleași ore

Inimoasa: Anomie, nu pot. Am o prezentare la muncă

Anomie: atunci va trebui să spui că ești bolnavă, nu-i așa

Inimoasa: te rog, Anomie

Anomie: respectabil

Vierme28: mlut mai bine ca mine

Vierme28: Demon1 a luat 83 %

DrekPlictirit: uau

Vierme28: Anomie, când dă testul LabuteleluiBuffy ?

>

Anomie: de azi într-o săptămână

Vierme28: hei DrekPlictirit cine ai zis că e Anomie?

DrekPlictirit: fratele lui Josh Blay

Demon1: lol

Demon1: e un răspuns obişnuit, nu?

Demon1: Inimoasa a zis asta, nu-i aşa Inimoaso?

>

>

Demon1: Inimoaso, eşti la budă?

DrekPlictirit: lol

<Anomie a părăsit canalul>

DrekPlictirit: e atât de mişto să mă aflu aici

Demon1: îți place covorul?

DrekPlictirit: lol da e superb

DrekPlictirit: deci voi cine ați zis că e Anomie?

Demon1: Luciano Becchio?

DrekPlictirit: fotbalistul?

Demon1: da, nu mi-a venit nicio altă idee

DrekPlictirit: lol

Inimoasa: lucrez la ea de săptămâni

Anomie: presupun că n-ai lucrat la prezentarea ta nenorocită cât am lucrat eu la jocul ăsta

Anomie: şi ai fost foarte mulțumită să-l pui în pericol, nu-i aşa? Să vorbeşti cu ziarişti nenorociți despre mine

Inimoasa: Anomie, nu i-am spus nimic care să te poată identifica

Anomie: „cultivat"

Inimoasa: oricum, de ce vrei să fac eu asta?

Anomie: dă-ți seama, nu e greu

Anomie: şi o să faci ce ți se spune dacă nu vrei să ajungi la puşcărie, domnișoară complice a teroriştilor

<Anomie a părăsit canalul>

<Inimoasa a părăsit canalul>

<Canalul privat a fost închis>

DrekPlictirit: deci când pot să încep să banez oameni?

Demon1: fă-ți de cap

Demon1: dar de obicei aşteptăm până greşesc cu ceva

DrekPlictirit: lol

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

<Albacahartia s-a alăturat canalului>

Albacahartia: 'seara

DrekPlictirit: salut

Albacahartia: a uau, moderator nou!

DrekPlictirit: lol da

Albacahartia: Morehouse a fost?

DrekPlictirit: de când am venit eu nu

Albacahartia: deci am auzit că eşti programator bun

DrekPlictirit: am voie să răspund?

Albacahartia: ce, din cauza Regulii 14? ai spus că ştii să programezi în faţa lui Anomie şi nu te-a banat, deci suntem în regulă

Demon1: lol ok

<Un nou canal privat a fost deschis>

<5 iunie 2015 00:06>

<Demon1 invită pe Vierme28>

<Vierme28 s-a alăturat canalului>

Vierme28: hei care e treaba ?

Demon1: crezi că Inimoasa e bine?

Vierme28: ce vrei să spui ?

Demon1: e foarte tăcută

Vierme28: cred că e încă tristă că LordDrek nu mai e

Demon1: da poate

Demon1: a ce surpriză

Demon1: înălțimea ei a început să flirteze cu băiatul cel nou

Vierme28: nu face nimic în neregulă

Demon1: îi place să agite apele

Vierme28: a fost drăguțăcu mine aseară

Vierme28: mă simțeam ca dracu & am intrat aici şi ea mi-a zis că o să fie în regulă

Demon1: fir-ar a naibii Vierme ce standarde joase ai

Vierme28: ce vvrie să spui cu asta ?

DrekPlictirit: da sunt un programator destul de bun

DrekPlictirit: dar nu la fel de bun ca ei

DrekPlictirit: Anomie şi Morehouse

DrekPlictirit: jocul ăsta e absolut incredibil

Albacahartia: nu uita să le spui, o să le placă la nebunie

<Vierme28 a părăsit canalul>

DrekPlictirit: i-am spus deja lui Anomie

Albacahartia: nu e de mirare că te place ;)

DrekPlictirit: lol

>

Albacahartia: un dobitoc încearcă iar să afle de la fete vârsta / sexul / locația

Albacahartia: lângă Pietricel

Albacahartia: Drekkk5, îl vezi?

Albacahartia: Vrei să-l elimini? Prima ta banare?

DrekPlictirit: haha minunat

>

>

>

>

DrekPlictirit: DA!

Albacahartia: hahaha

DrekPlictirit: e extraordinar!

Demon1: ce s-a întâmplat?

Demon1: oricine poate să spună „o să fie în regulă"

Vierme28: deci eu sunt panibilă sau ceva nu ?

Demon1: bineînțeles că nu, voiam doar

<Vierme28 a părăsit canalul>

Demon1: ah fir-ar al naibii

<Demon1 a părăsit canalul>

<Canalul privat a fost închis>

<Un nou canal privat a fost deschis>

<5 iunie 2015 00:15>

<Demon1 invită pe Inimoasa>

>

<Inimoasa s-a alăturat canalului>

Demon1: eşti bine?

Demon1: eşti foarte tăcută

Inimoasa: nu, sunt ok

Inimoasa: doar ocupată la muncă

Demon1: a ok

Inimoasa: dar mersi că ai întrebat xx

<Inimoasa a părăsit canalul>

<Demon1 a părăsit canalul>

<Canalul privat a fost închis>

Demon1: ți-a trimis Albacahartia un nud?

DrekPlictirit: ce?

DrekPlictirit: nu

Demon1: mai aşteaptă puțin

<Demon1 a părăsit canalul>

Albacahartia: ca să ştii, nu împart nuduri

Albacahartia: are o problemă cu mine pentru că sunt cu tipul pe care îl place ea

DrekPlictirit: omg canalul moderatorilor e plin de intrigi!

Albacahartia: habar n-ai

70

Lucrul de care mă temeam a venit...

Emily Dickinson, *XCVIII*

Strike, care stătuse treaz până la 1:30 noaptea, luându-şi notiţe pe marginea interviului lui Robin cu Pez, fu trezit la ora 5 de fenomenul cunoscut drept „spasticitate a ciotului".

Suferise de spasme mioclonice în porţiunea rămasă din piciorul drept în lunile de după amputare şi această recidivă neaşteptată nu era deloc binevenită. Nereuşind să adoarmă la loc, din cauza smuciturilor şi zvâcnetelor incontrolabile, se dădu în cele din urmă jos din pat şi ţopăi până la baie, folosindu-se de tocul uşii şi de pereţi să-şi ţină echilibrul.

Spasmele piciorului continuară la duş. În timp ce se săpunea, Strike se trezi gândindu-se mai serios ca oricând la sănătatea lui. Avea 40 de ani şi câteva zeci de kilograme în plus; dieta lui era proastă şi îşi rupsese tendonul de două ori, rămânând apoi cu o sensibilitate. Ştia că circulaţia şi starea lui generală erau afectate de fumatul împătimit şi că vagile lui hotărâri de reluare a exerciţiilor zilnice recomandate de fizioterapeut erau uitate imediat după ce erau luate. Cel puţin o dată pe săptămână îşi spunea că ar trebui să se lase de fumat, dar continua să dea gata un pachet de ţigări pe zi; cumpăra pungi cu salată şi apoi le arunca fără să le fi deschis. În timp ce ciotul continua să-i zvâcnească, Strike văzu asta ca pe un apel mut: trebuia făcută o schimbare.

Se şterse şi îşi puse proteza, sperând ca greutatea ei să împiedice mişcările involuntare ale ciotului, apoi îşi făcu o cană de ceai şi, în ciuda severului monolog interior de la duş, îşi aprinse o ţigară. În timp ce se aşeza la măsuţa din bucătărie, pe care rămăseseră de noaptea trecută laptopul şi carnetul, îşi aminti că în seara aceea trebuia să ia cina cu Madeline.

Această perspectivă nu îi făcu deloc plăcere: dimpotrivă, simţi în stomac greutatea ca de plumb a obligaţiei şi iritării. Îşi bău ceaiul, privind

pe fereastră la porumbeii de pe acoperişul de vizavi, profilaţi pe cerul cristalin din primele ore ale dimineţii, şi se întrebă cum de se băgase în încurcătura asta. Mai fusese acuzat şi până atunci că-şi sabotează relaţiile fără să-şi dea seama, din cauză că nu voia, de fapt, să-şi ia un angajament: îşi amintea predica pe care i-o ţinuse Ilsa despre nevoia de compromis şi iertare, după ce se despărţise de o iubită cu care avusese o relaţie scurtă în timpul uneia dintre numeroasele despărţiri de Charlotte. Bineînţeles că Ilsa, ca absolut toţi ceilalţi prieteni ai lui, avea un ţel superior: să-l vadă aşezat la casa lui cu oricine în afară de Charlotte. Iar el încercase, nu-i aşa? Chiar încercase să dea o şansă relaţiei cu Madeline. Sexul era bun; în unele privinţe, Madeline era atrăgătoare, chiar admirabilă, dar Strike nu mai avea cum să evite concluzia: lipsea ceva esenţial.

Piciorul lui încerca în continuare să salte, chiar şi cu proteza pusă; talpa falsă se deplasa enervant pe podea. Strike căscă şi îşi deschise laptopul, să verifice orarul zilei. În dimineaţa aceea, Robin trebuia s-o urmărească pe menajera din South Audley Street. Strike îşi luă mobilul şi îi trimise un SMS.

Ar fi bine să recapitulăm despre Anomie azi. Nutley a aflat ceva despre Kea aseară. Poţi s-o laşi pe menajeră nesupravegheată. Dev e cu Degete, o să ştie dacă se întâlnesc

După ce trimise mesajul, Strike îşi făcu nişte terci pe care îl mâncă, în loc să-şi prăjească şunca preferată, se îmbrăcă şi coborî cu atenţie scările spre birou, în parte şi pentru că asta îl ţinea departe de ţigări: încerca să nu fumeze la birou.

Scoase din fişet dosarul tot mai gros al lui Anomie, apoi se instală la calculator hotărât să continue investigaţiile online pe care le abandonase cu o seară în urmă, în timp ce juca rolul lui LabuteleluiBuffy în *Jocul lui Drek*.

Trecu o oră, dar încercările lui Strike de a descoperi vreun prieten de-al lui Gus Upcott eşuară. Nu reuşi să găsească pe internet nici urmă din muzica studentului, în afara unui clip vechi de şapte ani de la un concert susţinut la şcoală, în care Gus, adolescent, cânta ceea ce lui Strike i se păru a fi un solo de violoncel extraordinar de dificil. Dacă Gus folosea Twitter, Instagram sau Facebook, o făcea sub pseudonim, iar viaţa lui socială rămase la fel de misterioasă ca atunci când Strike îşi începuse cercetările.

Dădu un chix similar şi cu fiica lui Grant Ledwell, Rachel, reuşind să găsească doar o fotografie veche de un an pe Instagram. Imaginea

înfățișa un grup de adolescenți care râdeau, în spatele unui autobuz. O fată cu părul închis la culoare își trăsese căciula tricotată peste față, astfel că i se vedea doar bărbia. Făcea salutul rock 'n' roll cu ambele mâini, ținând degetele mici și arătătoarele ridicate, iar tagul era @RachLedwell. Însă când Strike căută contul de Instagram @RachLedwell, descoperi că acesta fusese șters. Reveni la pagina cu poza din autobuz și studie cu atenție restul fotografiilor, până când, în sfârșit, luându-se după câteva repere și comparând uniforme școlare, deduse că proprietara paginii (@ShellyPinker) locuia în Bradford, ceea ce însemna că după încă o oră de muncă se alesese doar cu cuvintele „Rachel Ledwell — Bradford?" în carnet.

Căscă iar și se duse să-și facă încă o cană de ceai, recunoscător că măcar piciorul lui încetase să zvâcnească.

Întors la birou, văzu că Robin îi răspunsese la SMS.

Super, pentru că am o grămadă să-ți spun. Te deranjează dacă vin la 10? Am stat trează toată noaptea, am lucrat

Strike privi mesajul timp de un minut, în timp ce o multitudine de posibilități îi treceau prin cap. Robin spusese că se ducea în Junction Road; Strike presupusese că asta însemna că, din motive necunoscute, voia s-o viziteze pe Zoe sau să-i supravegheze apartamentul. „Ți-am spus cumva că ești absolut superbă?" Ce anume o ținuse trează toată noaptea? „Controlează-te... Dumnezeule. Se uită lumea la noi." Doar Pez Pierce nu avea cum s-o fi însoțit în Junction Road? Îi promisese ea că se întoarce la North Grove după Junction Road? „În mod normal, nu fac lucruri de felul ăsta la lumina zilei."

Acum încruntat, Strike răspunse **OK**, își reîndreptă atenția asupra calculatorului și tastă „Kea Niven Reddit" în Google.

Obținu imediat un rezultat. Încă și mai enervat pe Nutley, care ar fi putut să facă singur pe telefon această cercetare suplimentară, Strike deschise o pagină de Reddit intitulată:

r/UrmarireaCurvelorCriminale

Strike derulă încet pagina. Era surprins că nu fusese închisă, deoarece părea să fie un lung îndemn la justițiarism, scopul ei fiind de a expune datele personale, adresele și angajatorii femeilor care fuseseră condamnate pentru infracțiuni împotriva bărbaților sau (în opinia celor care le postau profilurile) mințiseră susținând că fuseseră victime ale unor

infracțiuni comise de bărbați. Pentru a fi identificate mai ușor, erau publicate și fotografiile tuturor acestor femei. Deasupra unei poze cu o blondă cu o expresie obosită de 30 și ceva de ani scria:

> **baba_yaga** Melanie Jane Strong a emis o acuzație falsă de violență domestică împotriva fostului soț, pentru a-l priva de accesul la copii. O judecătoare a înghițit gogoașa. În prezent locuiește pe Parteger Avenue nr 3, Cheam, SM1 2PL. Lucrează pentru un birou de avocatură din oraș, Miller, May & Bricknell, tel: 020 8443 8686

Iar deasupra unei fotografii cu o fată foarte frumoasă cu păr închis la culoare, care părea să aibă 20 și ceva de ani:

> **john_baldwin** Curva mincinoasă Darcy Olivia Barrett a adus acuzații false de agresiune sexuală împotriva iubitului ei. Stă pe Lancaster Drive nr 4b, Hoxteth. Instagram: @ViolaD97 Twitter: @DarkViola90 copii pe Raglan Road nr 98, Barnet, EN4 788 tel: 020 8906 4359 Sunați ca să spuneți familiei ce pizdă e.

În numai câteva minute, Strike găsi numele Keei. Articolul fusese postat în urmă cu zece zile.

> **DrekBw88h** Curva asta nebună a amenințat că-i omoară pe fostul ei iubit și pe prietena lui în noaptea dinainte ca ei să fie înjunghiați pe bune: http://dailymail.co.uk/news/uciderea-unei-animatoare-in-cimitirul-highgate.html Acum a șters tweeturile. Distribuiți cât puteți capturile astea.
> Twitter: @adevarataAlbacahartia
> tumblr: *http://picioarestrambesispoonie.tumblr.com*
> *https://www.instagram.com/keaniven*
> *http://patreon.com/KeaNivenArta*

Kea Niven @adevarataAlbacahartia

când descoperi din greșeală cât de mare e trădarea și că ai fost mințită luni întregi @adevaratulJoshBlay @EdLedDeseneaza

12:10 12 februarie 2015

Kea Niven @adevarataAlbacahartia

Sunteți pe punctul de a afla că există consecințe când înjunghii oamenii în inimă și pleci @adevaratulJoshBlay @EdLed Deseneaza

12:25 12 februarie 2015

Kea Niven @adevarataAlbacahartia

dacă tratezi oamenii cu dispreț suficient de mult timp ei se vor răzbuna. Violența generează violență @adevaratulJoshBlay @EdLedDeseneaza

12:26 12 februarie 2015

Wally Cardew@Wally_Cardew
Răspuns către @adevarataAlbacahartia
șterge asta ce naiba

12:39 12 februarie 2015

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @Wally_Cardew
de ce dracu să șterg

12:40 12 februarie 2015

Wally Cardew@Wally_Cardew
Răspuns către @adevarataAlbacahartia
pentru că există modalități mai bune

12:42 12 februarie 2015

Kea Niven @adevarataAlbacahartia
Răspuns către @Wally_Cardew
mă doare în cur

12:42 12 februarie 2015

Wally Cardew@Wally_Cardew
Răspuns către @adevarataAlbacahartia
păi, n-ar trebui

12:44 12 februarie 2015

Strike deschise dosarul Anomie şi scoase lista printată cu site-urile vizitate de Kea înaintea interviului cu ea. Până atunci se uitase pe ea doar în treacăt, dar acum, când aflase că aceasta îi ameninţase abia voalat cu violenţa pe Josh şi Edie cu mai puţin de 24 de ore înainte ca ei să fie înjunghiaţi, i se păru că ar trebui să-i acorde Keei ceva mai multă atenţie.

Examină lista şi decise să ignore chestionarul Buzzfeed dacă eşti cis sau nu, site-urile de cumpărături, căutarea pe Google a numelui lui şi al lui Josh. În cele din urmă, atenţia i se opri asupra unui site numit „Tribulationem et Dolorum". Îl deschise pe calculator.

Site-ul se dovedi a fi un grup de sprijin pentru cei care sufereau de boli cronice, cel mai adesea encefalomielită mialgică. Părea realizat de amatori, iar pe alocuri avea erori. Totuşi, după ce studie forumurile timp de jumătate de oră, Strike găsi în sfârşit ceva interesant care data din 2013.

Arke: Salut, sufăr de oboseală cronică (SOC) şi voiam doar să iau legătura cu alţii care trec prin asta. Tocmai am împlinit 24 de ani, ar trebui să-mi închei studiile la şcoala de arte, dar a trebuit să abandonez din cauza mai multor probleme de sănătate.

John: Bine ai venit, Arke! Mă bucur că ni te-ai alăturat. Sper să te ajute informaţiile noastre. Noi suntem o comunitate prietenoasă şi sunt convins că vei găsi sprijinul pe care îl cauţi!

Arke: Mulţumesc foarte mult! E un site minunat, unul dintre cele mai bune pe care le-am găsit x

John: Ne străduim! Pot să te întreb dacă numele tău se referă la zeiţa greacă care se cheamă la fel?

Arke: Da, nu pot să cred că ştii asta! Din mai multe motive, are o semnificaţie specială pentru mine — curcubeul înceţoşat. Nu străluci la fel de tare ca mine! Pot să te întreb dacă tu ai făcut site-ul ăsta?

John: Da, eu.

Arke: Oh, uau, e super! Cum am spus, sunt artist. Site-ul are un aspect super. Îmi place paleta coloristică şi vibe-ul general. Mi-am dat seama de când l-am văzut că nu e opera unui amator!

John: O apreciere prețioasă din partea unui artist! Făceam puțin web design înainte să mă lovească encefalomielita mialgică, care, din nefericire, m-a obligat să renunț la lucru.

Arke: Ah, îmi pare foarte rău. De cât timp ai EM?

John: 12 ani

Arke: Aah, groaznic. Ai un doctor care te sprijină?

John: Zilele astea am avut norocul să merg în privat şi am găsit un doctor care mi se potriveşte. Înainte de asta a fost un chin şi de asta am creat acest site.

Arke: Mi s-a spus să încerc Terapia Activității Fizice Graduale, dar pe internet am auzit lucruri neplăcute despre TAFG.

John: Nu-ți recomand. Mie mi-a agravat dramatic oboseala.

Arke: Da, asta am auzit şi eu. Şi când mi s-a spus că ar trebui să încerc terapia cognitiv-comportamentală a fost ca şi cum mi-ar fi spus că îmi imaginam eu totul.

John: Da, mă tem că prea mulți doctori habar n-au ce înseamnă boala asta. Dacă nu te deranjează să-mi trimiți mesaj privat, îți împărtăşesc cu plăcere medicațiile şi tratamentele care mi-au fost cât de cât de folos.

Arke: a sigur, eşti foarte amabil!

John: Trebuie doar să apeşi pe bula de dialog din dreapta sus.

Strike se întoarse acum la pagina de start.

Despre Fondatorul Tribulationem et Dolorum

John este un artist a cărui carieră înfloritoare în editare (plus încercări de succes în artă şi muzică!) a fost retezată când a făcut encefalomielită mialgică (EM), în urmă cu peste un deceniu. În ciuda limitărilor impuse de starea lui, continuă să creeze artă şi muzică. O

selecție a compozițiilor lui John poate fi auzită la www.IJU.Creeaza Sunete și, de asemenea, John poate fi găsit pe Twitter ca @BillyShearsEM susținându-i pe bolnavii cronici (și împărtășindu-și opiniile politice!).

— Zău? murmură Strike, în timp ce se ducea la contul de Twitter @BillyShearsEM.

Acesta conținea mai ales atacuri la adresa personalului medical, critici disprețuitoare și despre Partidul Conservator, și despre Partidul Laburist și, din când în când, link-uri către www.IJU.CreeazaSunete.

Ușa anticamerei se deschise. Strike ridică privirea și o văzu intrând pe Pat, cu brațele pline de scrisori și colete și cu țigara electronică deja prinsă între dinți.

— Ai venit devreme, mormăi ea.

— Urmăream o pistă, spuse Strike.

Peste cinci minute, găsi ceea ce căuta.

Kea Niven
@adevarataAlbacahartia

când ești prea deprimată ca să faci altceva decât să te holbezi în tavan și ți-ai dori pur și simplu să mori, dacă asta n-ar presupune un efort

13:50 4 septembrie 2014

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @adevarataAlbacahartia
ce-a spus curva narcisistă și plângăreață?

13:51 4 septembrie 2014

Drepturile EM @BillyShearsEM
Răspuns către @D1scipolulluiLepine
Nu știi nimic despre încercările prin care a trecut această tânără, iar ea nu merită să i se vorbească așa.

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @BillyShearsEM @adevarataAlbacahartia
Bunicului era să i se scoale 😂😂😂

13:59 4 septembrie 2014

Drepturile EM @BillyShearsEM
Răspuns către @D1scipolului1uiLepine @adevarataAlbacahartia văd că pe aici discursul este la aceleași standarde înalte ca întotdeauna

14:03 4 septembrie 2014

Înainte să apuce să înțeleagă în totalitate ceea ce citise, Strike auzi pe cineva alergând. Ridică privirea: Pat fugea spre el. Imediat după ce asistenta agenției trânti ușa anticamerei, se auzi un bubuit asurzitor și ușa explodă în interior, rupându-se în două. Balamaua de jos rezistă, dar partea de sus căzu și o lovi pe Pat în spate; ar fi aruncat-o la pământ dacă n-ar fi prins-o Strike. Peste tot zburau resturi; Strike simți cum ceva ascuțit îi crestează gâtul, în timp ce o trăgea pe Pat în jos, în spatele biroului. Din anticameră se auzea zgomot de sticlă spartă și bucăți din pereți căzând, iar aerul se umplu de un miros înțepător de fum și chimicale.

— Un pachet, strigă Pat la urechea lui Strike. Am început să-l desfac — și mi-am dat seama că șuieră...

Un sunet metalic reverberă, iar Strike simți podeaua cutremurându-se când ceva greu căzu în anticameră. Fumul devenea mai dens. Ochii îi lăcrimau. Din stradă se auzeau strigăte.

— Mi-am pierdut țigara aia afurisită, spuse Pat supărată, privind în jos.

— Stai acolo, îi ordonă Strike.

Se ridică încet în picioare, mijind ochii prin fum. Dincolo de ușă, praful de ipsos continua să cadă din tavan. Monitorul lui Pat era pe jos, cu ecranul spart. Biroul ei se rupsese în două și încă scotea fum. Podeaua era plină de bucăți de lemn și moloz.

— Poliția, vă rog, spuse Pat, care, în ciuda ordinului lui Strike de a rămâne jos, se ridicase în picioare să folosească telefonul de pe biroul lui. Aici Agenția de Detectivi Strike, Denmark Street. Ne-a fost trimis un dispozitiv exploziv care a detonat. Nu, nu sunt răniți... Da?... Bun...

Pat puse jos receptorul.

— Sunt deja pe drum. Probabil a sunat cineva.

— Nu mă miră, spuse Strike.

Deși urechile continuau să-i țiuie, mulțimea de voci agitate din stradă începea să se audă tot mai clar.

— Îmi vreau țigara înapoi, spuse Pat uitându-se la podeaua anticamerei.

— Ia una de la mine, zise Strike întinzându-i pachetul de Benson&Hedges și bricheta. Nu te duci acolo până nu știm că e sigur.

După cinci minute în care nu mai căzu nimic din tavan, Strike decise că era timpul să iasă afară.

Luă dosarul Anomie, apoi insistă să o țină pe Pat de braț, ca s-o îndrume peste resturi în timp ce își croiau drum cu grijă spre ușa de la intrare, a cărei sticlă fusese spulberată. Pereții erau afumați din loc în loc, fișetele aveau adâncituri mari, iar prin crăpăturile din canapeaua de imitație de piele ieșea umplutura. Din două găuri mari din tavan, una dintre ele părând să ajungă aproape până în apartamentul lui de deasupra, atârnau cabluri. Pe Strike îl cuprinse furia.

Lași nenorociți.

— Abia o dădusem la curățat, bodogăni Pat, studiindu-și haina plină de praf care, în mod surprinzător, continua să atârne în cuier.

Geanta ei fusese aruncată pe podea, iar conținutul — împrăștiat peste tot. În timp ce ea se apleca să-și adune lucrurile, Strike auzi o sirenă apropiindu-se.

— A venit cavaleria. Haide.

— Doar o clipă, vreau să găsesc...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Pat, îți cumpăr o țigară electronică nouă. Hai să mergem.

Strike nu voia să se gândească în ce stare e apartamentul lui. Simțindu-se recunoscător măcar pentru obiceiul de a-și lua mereu cu el la birou telefonul, cheile de la mașină și portofelul, pentru a reduce la minimum deplasările la etaj, o scoase pe Pat pe palier și coborâră împreună în Denmark Street.

71

Monștrii aceștia, în plină lumină așezați,
Desigur că aruncă umbre monstruoase: cei ce gândesc
Greșit, cu greu se vor purta conform dreptății.

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

La 10 fără 10, Robin ieși, cu ochii oarecum încețoșați, din stația de metrou Tottenham Court Road și se strecură printre șantierele stradale permanente spre birou. Dormise doar două ore, așa că mesajul lui Strike că nu trebuia s-o urmărească în ziua aceea pe menajera din South Audley Street fusese o ușurare.

Când se apropie de Denmark Street, văzu o mașină de poliție și o mică mulțime adunată, în care recunoscu câteva persoane care lucrau în magazinele de muzică din jurul biroului. Cuprinsă de cele mai negre presimțiri, grăbi pasul, iar când ajunse lângă oamenii care se uitau lung spre birou și le urmări privirea, văzu o bandă de poliție alb-albastră care bloca intrarea în clădirea agenției și un polițist în uniformă în fața ei.

Cu mâinile tremurânde, Robin își căută telefonul. Cât fusese în metrou, primise un SMS de la Strike.

Pachet cu bombă trimis la birou. Pat și cu mine OK. La Starbucks

— Slavă Domnului, icni ea, traversând strada în fugă.

Strike și Pat se așezaseră în partea din spate a cafenelei. Pe gulerul lui Strike era sânge, iar Pat părea mai palidă ca de obicei.

— Dumnezeule, spuse Robin, grăbindu-se spre ei.

Apoi, negăsind altceva de spus, repetă:

— *Dumnezeule!*

— Acum o oră a fost categoric de partea noastră, spuse Strike. Ni s-a spus să stăm aici. Mai vor să ne pună niște întrebări. Cred că așteaptă DIC-ul.

— Ce... cum...?

— Un pachet, spuse Pat cu vocea ei gravă şi hârşâită. Am început să-l desfac şi am auzit că şuieră. Apoi — *bum.*

— Biroul e distrus, spuse Strike. Au căzut bucăţi din tavan. Avem noroc că nu mi-a căzut patul prin plafon.

— Sunteţi...?

— Ne-au examinat paramedicii, spuse Strike, aruncând o privire spre Pat. Suntem în regulă. Le-am spus lui Barclay şi celorlalţi ce s-a întâmplat.

— Cred că mă reped până la Boots, spuse Pat întinzând mâna după geantă, care, observă Robin, era pârjolită.

— Stai acolo unde eşti, spuse Strike ferm.

Opinia lui destul de competentă era că Pat se afla în stare de şoc. Chiar dacă ţâfna ei practică fusese complimentată de paramedicul care îi examinase rapid, Strike observase cât de tare îi tremurase mâna când luase o gură de cafea.

— Ce-ţi trebuie, Pat? spuse Robin.

— Nu mă lasă să mă întorc să-mi iau ţigara electronică, se plânse Pat, aruncând o privire înverşunată spre Strike.

— Mă duc eu şi-ţi iau una nouă, se oferi Robin imediat.

— Nu ştii de care să iei, spuse Pat iritată, şi eu nu-mi amintesc cum se numea.

— Ia una din fiecare tip pe care-l au, o sfătui Strike pe Robin, punându-i în mână câteva bancnote de 20 de lire. Şi, dacă n-au, ia gumă şi plasturi.

În timp ce Robin pleca, Strike o întrebă pe Pat:

— Ai mâncat de dimineaţă?

— Bineînţeles că am mâncat de dimineaţă, ce întrebare stupidă mai e şi asta?

— Cred că ai nevoie de nişte zahăr, spuse Strike, ridicându-se în picioare.

Nu-i purta pică asistentei pentru arţagul ei; de fapt, empatiza cu ea. Şi reacţia lui la şoc tindea să ia forma irascibilităţii. Se întoarse la masă cu două pateuri şi cafea proaspătă, iar Pat, după ce se uită urât la farfuria pe care Strike o puse în faţa ei, catadicsi să rupă o bucată şi să o mănânce.

— Îţi dai seama că ne-ai salvat viaţa amândurora? îi spuse Strike, aşezându-se la loc. Dacă nu te-ai fi prins şi nu ai fi închis uşa aia...

Strike îşi ciocni încet paharul de plastic cu cafea de al ei.

— Eşti o minune, Pat. Plus că faci o prăjitură cu fructe excelentă.

Pat strânse din buze şi se încruntă. Ochii ei deveniseră neobişnuit de umezi. Strike se gândi să o înconjoare cu braţul, dar parcă o şi vedea cum îşi scutură umerii osoşi să-l îndepărteze.

— Presupun că e grupul ăla terorist pe care l-ai enervat tu, spuse ea.

— Trebuie să fie. Asta n-a fost treabă de amatori.

— Nenorociți.

— Clar.

— Unchiul meu a murit într-o explozie IRA dintr-o crâșmă. Woolwich, '74.

— Căcat, îmi pare rău, spuse Strike uimit.

— Locul nepotrivit. Momentul nepotrivit. Greu să pricepi așa ceva. Ei...

Pat aruncă o privire spre blatul mesei, sub care era ascuns piciorul fals al lui Strike.

— ...nu trebuie să-ți spun *ție* asta.

Pat mai mâncă niște pateu. Strike văzu o Toyota Avensis albastră trecând prin dreptul geamului și i se păru că recunoaște profilul lui Ryan Murphy, ofițerul care le mai vizitase biroul.

— S-ar putea să ne ducă la New Scotland Yard, spuse Strike. Să dăm declarații.

— Eu nu merg nicăieri. De ce nu putem să dăm declarații aici?

— Poate putem, spuse Strike împăciuitor.

— Unde e Robin? întrebă Pat, frustrată.

Strike aproape că simțea nevoia ei de nicotină. Primul polițist sosit la locul faptei le ceruse să rămână în cafenea, să nu stea afară, pe trotuar. Asta îi convenea lui Strike, pentru că, fără îndoială, apariția presei era doar o chestiune de timp.

Când se întoarse Robin, cu o pungă de plastic plină cu diverse țigări electronice, lui Strike și Pat li se alăturaseră doi oameni de la DIC: Murphy și un negru mai în vârstă, cu păr grizonant. Robin era atât de îngrijorată de ceea ce se întâmplase, încât abia dacă o trecu un fior când îl văzu din spate pe Ryan Murphy. Ajunse la masă la timp s-o audă pe Pat insistând cu încăpățânare că nu vrea să meargă la New Scotland Yard, nu greșise cu nimic și de ce nu putea să spună ce avea de spus chiar acolo?

Strike își dădu seama că Murphy conștientizase starea de șoc în care se afla Pat după răspunsul lui calm.

— Voiam doar să discutăm cu dumneavoastră într-un loc mai retras, doamnă Chauncey.

Când Robin li se alătură, Murphy spuse:

— Bună.

— Bună, răspunse Robin. Poftim, Pat. Sper ca una dintre ele să fie ce trebuie.

În timp ce Pat lua punga și scormonea neconsolată prin ea, Strike le spuse ofițerilor:

— Puțin mai încolo e un bar care are o cameră la subsol. Cred că ne-ar lăsa să o folosim vreo jumătate de oră. Suntem clienți de-ai casei.

Așa că grupul parcurse scurta distanță până la The Tottenham, iar Strike și Pat profitară amândoi de ocazie pentru a fuma pe drum o țigară adevărată. Robin se trezi în spatele lor, prinsă între Murphy și colegul lui, pe care i-l prezentă drept Neal Jameson, după care o întrebă:

— Ești bine?

— Eu nu eram acolo.

În mod absurd, se simțea vinovată pentru că nu fusese la birou când explodase bomba.

— Tot e un șoc, spuse Murphy.

— Da.

Barmanul de la The Tottenham se arătă foarte amabil. După numai câteva minute, cei doi ofițeri DIC, Strike, Robin și Pat stăteau în jurul unei mese din camera cu mochetă roșie de la subsol, altfel pustie.

— Bun, doamnă Chauncey, spuse ofițerul mai în vârstă.

Își deschise carnetul, în timp ce Pat încerca să desfacă una dintre țigările electronice. Îi tremurau în continuare mâinile, așa că Strike luă pachetul de la ea, îl deschise și începu să monteze dispozitivul dinăuntru.

— Dacă ne puteți spune, în cuvintele dumneavoastră, ce s-a întâmplat, continuă ofițerul.

— Păi, poștașul a urcat scările imediat în urma mea, zise Pat.

— Poștașul obișnuit?

— Da, spuse Pat. Mă cunoaște. Am luat corespondența de la el pe palier.

— Cât de mare era pachetul? întrebă omul de la DIC.

Pat indică din mâini dimensiunile unei cutii de pantofi.

— Greu?

— Da, spuse Pat, privindu-l nerăbdătoare pe Strike care umplea țigara electronică cu lichid.

— Ce scria pe el, vă amintiți?

— Numele *lor,* spuse Pat, făcând semn din cap spre Strike și Robin.

— Vă amintiți ceva despre scris?

— Educat, spuse Pat. Uneori ne scriu nebuni. Îți dai seama întotdeauna după scris.

— Cerneală verde? întrebă Murphy zâmbind.

— Cea mai rea dintre toate a fost cu cerneală mov, spuse Pat, aproape zâmbind și ea.

Avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru bărbații atrăgători și Murphy era cu siguranță arătos, după cum își dădu seama acum Robin,

oricât de zguduită era: pomeți înalți, buza de sus plină și păr ondulat oarecum asemănător cu al lui Strike, dar mai deschis la culoare.

— Un tâmpit credea că Familia Regală fusese înlocuită cu impostori, continuă Pat.

Cei doi ofițeri DIC râseră amabili.

— Dar scrisul ăsta nu era de nebun? întrebă colegul lui Murphy.

— Nu, spuse Pat. Cerneală neagră și totul ortografiat corect. Nu scriu întotdeauna bine „Ellacott" și *lui* cei mai mulți oameni îi spun „Cameron".

— Nu cumva ați observat ștampila poștei?

Pat primi de la Strike țigara electronică plină și gata de funcționare, trase un fum lung de parcă ar fi fost oxigen, apoi spuse:

— Kilburn.

Apoi explică:

— Acolo stau. Observi când e locul tău, nu-i așa?

— E adevărat. Deci ați luat pachetul...

— L-am dus în birou și l-am pus pe masă. Mi-am scos haina, am deschis o scrisoare, apoi am început să deschid pachetul. Cu scrisul ăla frumos și așa, am crezut că e un cadou de mulțumire.

Tonul lui Pat devenise defensiv.

— Uneori clienții ne trimit bomboane de ciocolată și de băut, continuă ea. L-am desfăcut într-o parte și atunci am auzit cum șuieră. Și... și pur și simplu mi-am dat seama.

Pat se albise puțin. Fără să scoată o vorbă, Robin se ridică în picioare și ieși din cameră.

— Am alergat în biroul lui, continuă Pat, arătând spre Strike, am trântit ușa și bomba a explodat.

— Ei, dacă ar avea toată lumea simțul dumneavoastră de observație și reacții la fel de rapide, doamnă Chauncey, spuse ofițerul mai în vârstă, misiunea noastră ar fi mult mai ușoară.

— Criminaliștii o să aibă nevoie de cel puțin 24 de ore, îi spuse Murphy lui Strike. Tu locuiești deasupra biroului, nu-i așa?

— Da, zise Strike. Presupun că îmi recomanzi să plec de-acolo.

— Da, într-adevăr, spuse Murphy. Din ce am auzit, s-ar putea să fie afectată structura de rezistență. Și...

— Da, zise Strike din nou.

Nu voia ca Pat să audă că, după ce Înjumătățirea își va da seama că tentativa de asasinat la adresa lui și a lui Robin eșuase, ar putea să caute alte modalități de a le face rău.

Robin se întoarse cu un pahar în care părea a fi porto, pe care îl puse în faţa lui Pat.

— N-am nevoie, zise Pat.

— Bea-l, spuse Robin ferm, aşezându-se la loc.

— Puteai să-mi aduci şi mie o halbă dacă tot te-ai dus, zise Strike. Şi la mine a bubuit, să ştii.

Cei doi ofiţeri râseră iar.

— Bun, spuse Neal Jameson. O să scriu tot şi o să vă rog să semnaţi, doamnă Chauncey.

În timp ce el scria declaraţia lui Pat, Murphy se întoarse spre Robin.

— Tocmai îi spuneam şefului tău...

— E partenerul meu, zise Robin, în acelaşi timp în care Strike spunea „E partenera mea".

— Scuze. Îi spuneam partenerului tău că ar fi înţelept să nu se apropie de birou o vreme. Care e — n-aş vrea să sune personal — situaţia ta locativă? Stai...?

— Singură, spuse Robin. Tocmai m-am mutat. În Walthamstow.

— Chiar lângă mine: eu stau în Wanstead. Ar putea fi util că abia te-ai mutat. Totuşi...

— Mi-am luat toate măsurile de siguranţă, îl întrerupse Robin.

Colegul lui Murphy terminase de scris. Pat, căreia îi revenise culoarea în obraji după câteva guri de porto, citi declaraţia până la capăt şi o semnă.

— Bun, îi spuse Strike lui Pat în timp ce se ridica în picioare, te conduc acasă.

— Nu e nevoie, replică Pat irascibilă.

— Nu-ţi face griji, nu o fac pentru că îmi place de tine, spuse Strike, privind în jos spre ea. Dar nu cred că mai găsesc o asistentă la fel de capabilă.

Robin văzu cum ochii lui Pat se umplu de lacrimi. În timp ce Strike se îndrepta spre scări, cu Pat alături, Robin strigă după el:

— Cormoran, am canapeaua aia, dacă ai nevoie.

Nu era sigură dacă o auzise, pentru că Strike nu răspunse, şi peste o secundă îşi dori să nu fi spus nimic: bineînţeles, el putea să stea la Madeline Courson-Miles.

Cei doi ofiţeri discutau acum cu voci scăzute. Robin îşi luă geanta, pregătindu-se să plece.

— Vrei să te duc undeva? spuse Murphy întorcând capul.

— Adică... în Walthamstow? întrebă Robin uimită.

— Da, spuse Murphy. Eu trebuia să fiu liber azi, dar Neal m-a chemat pentru chestia asta. El se duce înapoi la birou. Nu mă abat prea mult de la drumul meu; oricum merg în direcția aia.

— Sigur, da, bine atunci.

72

Ascultă-mă... azi vezi nu o femeie
Ce vrea să fie apărată. Ca unui bărbat,
Vădește bărbăție și vorbește-mi clar
Cu adevăruri și date.

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

De ce naiba acceptase, se întrebă Robin. Din cauza şocului? A somnului de două ore? Rămăsese cu o aplecare spre nesăbuință de aseară, când jucase rolul experimentatei Jessica Robins? În timp ce ieşea din cârciumă în urma lui Murphy şi a colegului lui, se întrebă dacă nu cumva era o dovadă de paranoia să pună la îndoială afirmația lui Murphy că avea zi liberă. Se gândi să spună „de fapt, iau metroul" sau „am uitat, am ceva de făcut în oraş", dar tot amână până când ajunseră la Avensisul albastru, unde cei doi ofițeri DIC convenira ce aveau de făcut mai departe. Robin auzi numele Angelei Darwish. Ofițerul mai în vârstă traversă strada şi trecu pe sub banda care bloca acum capătul lui Denmark Street, iar Murphy şi Robin se urcară în maşină.

— Ce nebunie, spuse Murphy, desprinzându-se de trotuar.

— Da, zise Robin.

— Poate ai putea să te duci să stai la o prietenă?

— O să fiu în regulă acasă, spuse Robin.

Probabil că Murphy punea paloarea ei pe seama şocului, dar era doar din cauză că stătuse trează practic toată noaptea. Vrând să evite alte sugestii utile, Robin spuse:

— Nu e prima oară când ni se trimite ceva oribil. Odată am primit prin poştă un picior tăiat.

— Da, îmi amintesc că am citit despre asta în presă, spuse Murphy.

Urmă o pauză în care Robin căută subiecte neutre de conversație, dar, fiind atât de obosită, nu reuşi să găsească niciunul. Murphy întrerupse tăcerea.

— Cum merge cazul Anomie?

— Nu atât de bine pe cât am vrea.

O nouă tăcere. Din nou, Murphy îi puse capăt.

— În seara asta plec în vacanță.

— Serios? spuse Robin politicoasă. Unde te duci?

— San Sebastián, acolo locuiește sora mea, cu familia ei. De fiecare dată când îi vizitez mă întreb de ce stau în Londra. Abia așteptam să mă duc — n-am mai avut vacanță de doi ani —, dar aseară am făcut un progres important în cazul de crimă. M-am gândit să-mi amân călătoria în Spania, dar poimâine sora mea împlinește 40 de ani. Dacă îi ratez ziua de naștere, s-ar putea să fiu eu următoarea victimă.

— Ce caz de crimă? întrebă Robin, convinsă că știe răspunsul.

— Al vostru. Animatoarea.

— L-ați prins pe ucigașul lui Edie Ledwell? spuse Robin, privind direct spre Murphy.

— Așa credem. Probele arată toate într-o singură direcție — dar nu pot să spun cine e. Nu înainte să-l arestăm.

Murphy se uită la ceasul de pe bord.

Mintea obosită a lui Robin începu dintr-odată să zbârnâie de întrebări.

— A vorbit cu cineva? A recunoscut?

— Nu, spuse Murphy.

Urmă încă o tăcere scurtă, în timpul căreia Robin încercă să se gândească la alte modalități de a scoate de la el informații, chiar dacă, după expresia lui, își dădea seama că Murphy știe exact ce-i trece prin cap. În cele din urmă, Murphy spuse:

— Telefonul a fost. Telefonul lui Ledwell.

— E la el?

— Acum nu, spuse Murphy. L-a aruncat într-un iaz din Writtle.

— Unde e asta?

— Pe drumul spre Chelmsford.

Își dădea seama că Murphy avea de gând să-i spună mai multe, știa că el vrea să-i explice cum îl prinseseră pe făptaș, chiar dacă identitatea acestuia nu putea fi dezvăluită. În locul lui, Robin ar fi simțit aceeași tentație. Cunoștea și ea satisfacția de a aranja piesele puzzle-ului pentru cineva care putea să aprecieze de ce eforturi fusese nevoie pentru a ajunge acolo.

— Cam la două săptămâni după ce ea a fost omorâtă, spuse Murphy, cineva a pornit telefonul lui Ledwell timp de 15 minute, apoi l-a închis

iar. Am detectat semnalul în parcarea unui centru comercial Westfield din Stratford. Ai fost vreodată acolo?

— Nu.

— Cel mai mare centru comercial din Europa. Îți imaginezi mărimea parcării. Am strâns înregistrările camerelor cu circuit închis. Peste 1 000 de mașini, o grămadă de oameni care își foloseau telefonul. Am luat toate plăcuțele de înmatriculare și fotografiile cu toți cei pe care îi puteam vedea cu un mobil și am început să le cernem. La cinci zile după asta, telefonul a fost pornit iar timp de 10 minute, apoi închis. Semnalul ducea pe un câmp din Kent. Nu era nicio cameră acolo, dar am luat totuși înregistrarile de pe o cameră din apropiere — care nu era însă chiar atât de aproape. Am început să ne uităm la numerele mașinilor care treceau prin zonă, la pietoni, la bicicliști, căutând o potrivire cu vreuna dintre mașinile sau cu oamenii care apăreau în imaginile de la Westfield. O muncă migăloasă, îți imaginezi.

— A ales destul de atent locurile în care a folosit telefonul, spuse Robin.

— Foarte. Ne-a îngreunat viața cât mai mult posibil. N-am găsit nicio potrivire între cele două locații. Încă nu suntem siguri de ce a pornit, de fapt, telefonul. Ai crede că e suficient de deștept să nu se atingă de el. N-a sunat pe nimeni. Noi credem că în telefon existau informații pe care ucigașul le voia.

— Știți că Edie Ledwell își ținea ideile pentru desen în telefon? întrebă Robin.

— Da, ne-a spus Blay. În fine, acum trei săptămâni, un bărbat se dă jos din mașină la un iaz din Writtle, la primele ore ale dimineții, cu fața ascunsă de o eșarfă, și aruncă ceva în apă. A fost văzut de un adolescent care fuma pe ascuns la fereastra camerei lui, în timp ce părinții dormeau. Puștiului i s-a părut foarte interesant, așa că a doua zi dimineață intră în iaz, scoate un iPhone și îl duce acasă. După vreo oră, își dă seama că e ceva dubios cu ce s-a întâmplat, așa că se duce la parter și le spune părinților. Mama duce telefonul la secția de poliție din zonă. Ne contactează pe noi, ne punem criminaliștii și tehnicienii să lucreze la telefon — evident, a stat sub apă toată noaptea, așa că a fost ceva foarte dificil —, dar după ce au terminat cu el, s-a dovedit că e, într-adevăr, telefonul lui Ledwell. În imaginile de pe cameră se vede un Ford Fiesta care intră și iese din zonă la momentele potrivite. Numere de înmatriculare false. Ne întoarcem și ne uităm la imaginile din Westfield și...

— Și acolo e un Ford Fiesta cu număr care se termină cu CBS, spuse Robin.

Murphy întoarse capul spre ea atât de brusc, că Robin spuse „Semafor!", temându-se că o să lovească maşina din faţă. În timp ce încetinea, Murphy spuse:

— Cum...?

— L-am văzut cu maşina, spuse Robin.

În capul ei era un haos total. Era uluită şi derutată şi aproape că i se făcuse rău din cauza acestei senzaţii stranii de... ce era? Neîncredere? Anticlimax?

— Şi am reţinut literele de pe plăcuţa de înmatriculare.

— Din cauza televiziunii de ştiri americane? întrebă Murphy.

— Da, minţi ea. Nu-ţi face griji, n-o să anunţ presa. Dar telefonul lui Blay: el a fost folosit vreodată?

— Nu, el n-a fost pornit de când a dispărut. Presupunem că Ormond îl are acasă, dacă nu cumva s-a debarasat de el în altă parte. Am dragat iazul din Writtle şi nu era acolo.

— Tocmai l-am văzut aseară, spuse Robin pentru a doua oară în dimineaţa aceea, cuprinsă de uluire.

— Unde?

— La Colectivul Artistic North Grove. Încerca să recupereze ceva de la unul dintre cei care stă acolo.

— Serios? Ce?

— Nu ştiu. Cred că un desen sau un text scris de Edie... nu — nu-mi vine să cred. Nu ştiu de ce — deşi, presupun că...

Nu-şi termină fraza, dar Murphy îi urmărise şirul gândurilor.

— Prima persoană la care te uiţi e partenerul. Tu ai fost cea care a observat vânătăile de pe gâtul ei.

— Dar parcă rămăsese la şcoală, pentru o sancţiune disciplinară când a fost omorâtă Edie?

— A plecat mai devreme şi i-a zis elevei să nu spună nimănui, dacă nu vrea să fie sancţionată o săptămână.

— Dumnezeule... deci ştia unde se întâlnesc ei?

— Da. Fie vorba între noi, avem motive să credem că a instalat o aplicaţie de urmărire pe telefonul ei, fără ca ea să ştie. Încă încercăm să-l deparolăm. Apple nu ne ajută. Libertăţi civile. Dar e evident că Ormond ştia parola, dacă l-a deschis de două ori.

— O să-l aresteze azi?

— Da. S-a dus la serviciu ca de obicei. Îl înhăţăm imediat ce pleacă de la şcoală. Arestarea unui tip în faţa a nenumăraţi copii nu e o idee bună. Am prefera ca presa să nu afle până când îl ducem la interogatoriu.

Deci Phillip Ormond fusese, fostul polițist şi profesorul despre care Edie crezuse că o s-o apere de toate amenințările şi hărțuirile. Un partener gelos, care o urmărise când ea se dusese să se întâlnească cu fostul iubit, îi înjunghiase pe amândoi şi apoi plecase cu telefoanele lor... Bineînțeles, asta explica unele lucruri. Ucigaşul ştiuse exact unde era Edie, utilizase telefonul doar în locuri unde ar fi fost cel mai dificil de depistat cine îl folosise, de unde rezulta cunoaşterea metodelor polițieneşti, şi, dacă te luai după ce spusese Yasmin despre Ormond, era la curent cu cele mai mici detalii despre cele două personaje noi pentru film.

Murphy o întreba acum despre planurile ei de vacanță. Robin se adună ca să-i descrie cum învățase să schieze de Anul Nou. Conversația devenise puțin personală, dar era plăcută şi lejeră. Murphy o făcu să râdă descriindu-i accidentarea unui prieten pe pârtia de schi, unde dusese o femeie pe care voia s-o impresioneze. Nu aminti nicio clipă de invitația lui în oraş, nici n-o făcu să se simtă inconfortabil în acel spațiu mic şi Robin îi fu recunoscătoare pentru ambele.

Se apropiau de Blackhorse Road, când Robin, uimită de propriul curaj, spuse brusc:

— Ştii, când m-ai sunat să ieşim să bem ceva, motivul pentru care am fost atât de... nu sunt obişnuită să fiu invitată în oraş.

— Cum e posibil? întrebă Murphy, fără să-şi ia ochii de la drum.

— Abia am divorțat — mă rog, s-a făcut un an deja — de cineva cu care am fost de la 17 ani. Aşa că... oricum, eram atentă la ce lucram când ai sunat, şi de asta am fost puțin... ştii... aiurită.

— Ah, făcu Murphy. Eu am divorțat acum trei ani.

Robin se întrebă câți ani avea Murphy. I se părea că e cu câțiva ani mai mare.

— Ai copii? întrebă ea.

— Nu. Fosta mea nu voia.

— Înțeleg, făcu Robin.

— Tu?

— Nu.

Vorbiră din nou abia după ce se opriseră în fața apartamentului ei. În timp ce Robin îşi lua geanta şi se pregătea să deschidă portiera, Murphy spuse:

— Deci... dacă, după ce mă întorc din vacanță, te sun iar şi te invit în oraş...?

Doar ieşiți să beți ceva, auzi Robin în minte vocea Ilsei. *Nu spune nimeni că trebuie să sari în pat cu el.* În fața ochilor îi pâlpâi o imagine a lui Madeline Courson-Miles.

— Ăă... spuse Robin, a cărei inimă bubuia. Da, bine. Ar fi super.

Crezuse că Murphy o să fie încântat, în schimb el părea tensionat.

— Bine.

Murphy își frecă nasul, apoi continuă:

— Dar mai întâi trebuie să-ți spun ceva. Așa se spune, nu-i așa, „mergem să bem ceva"? Dar, ah, eu sunt alcoolic.

— Ah, făcu Robin iar.

— Nu mai beau de doi ani și nouă luni, spuse Murphy. N-am nicio problemă ca oamenii să bea lângă mine. Dar trebuia să o spun. Asta trebuie să faci. Așa sunt regulile AA.

— Ei, asta nu are nicio... adică, mulțumesc că mi-ai spus, răspunse Robin. Aș vrea în continuare să ieșim cândva. Și mersi că m-ai adus, apreciez foarte mult.

Acum, Murphy păru voios.

— Cu plăcere. Ar fi bine să mă întorc la bagajele mele.

— Da, distracție plăcută în Spania!

Coborî din mașină. În timp ce Avensisul albastru pornea, Murphy îi făcu cu mâna, iar Robin îi răspunse la fel, în continuare uimită de ea însăși. Fusese o dimineață ieșită din comun.

Abia își descuiase ușa de la intrare, când îi sună mobilul.

— Salut, spuse Strike. Mai e valabilă oferta canapelei?

— Da, bineînțeles, răspunse Robin, deopotrivă derutată și încântată, intrând în apartament și închizând ușa cu piciorul. Ce face Pat?

— Morocănoasă ca naiba. Am dus-o acasă fără incidente. I-am spus să-și facă o programare de urgență la doctor. Jumătate de ușă a zburat și a lovit-o în spate. Se vedea că o doare: e posibil să-și fi fisurat ceva. Mi-a spus să dispar, chiar dacă nu exact în cuvintele astea. Probabil crede că o acuz că e prea bătrână să supraviețuiască impactului unei uși.

— Strike, tocmai am aflat ceva. O să-l aresteze pe Phillip Ormond pentru crimă.

Cuvintele ei fură urmate de tăcere. Robin intră în bucătărie și puse geanta pe blat.

— Ormond? repetă Strike.

— Da, spuse Robin avansând spre ceainic.

Îi povesti cum telefonul lui Edie fusese pornit și oprit, iar Ormond fusese văzut aruncându-l în iazul din Writtle.

Urmă o nouă tăcere lungă.

— Păi, spuse Strike în sfârșit, înțeleg de ce cred ei că au prins făptașul, dar eu tot am unele întrebări.

Robin simți o ușurare stranie. După ce îi spuse că avea să ajungă până în 6, pentru că trebuia să-și cumpere niște articole de primă necesitate, Strike închise.

73

Rivalul meu își crede răutatea —
Ce importanță are? Trădarea îi e nulă.
Are disprețul meu, căci știu a cui e recompensa.

May Kendall, *Ultima reprezentație*

Chaturi din joc între patru moderatori ai *Jocului lui Drek*

<Canal al moderatorilor>

<5 iunie 2015 15:58>

<DrekPlictirit, Anomie>

<Morehouse s-a alăturat canalului>

DrekPlictirit: Hei, Morehouse!

Morehouse: salut

DrekPlictirit: nu intri prea des după-amiaza

Anomie: e un om ocupat

Morehouse: exact

>

<Un nou canal privat a fost deschis>

<5 iunie 2015 16:00>

<Anomie invită pe Morehouse>

>

>

>

>

DrekPlictirit: cifrele au scăzut

Anomie: nu pentru mult timp

DrekPlictirit: ?

>

>

Anomie: ți-ai terminat examenele, bua?

Morehouse: nu e un examen, e o chestie de cercetare

Anomie: a da, știam asta

Morehouse: Albacahartia a fost pe aici?

Anomie: nu cred că mai durează mult acum că ești aici

Anomie: când Maverick o să facă următorul anunț, jocul ăsta o să explodeze

DrekPlictirit: știi ce-o să spună???

Anomie: Gamemaster-ul știe tot

DrekPlictirit: frate, de unde știi toate chestiile astea??

DrekPlictirit: ești în interior, nu? La Maverick?

>

>

>

DrekPlictirit: scuze te-am ofensat?

>

>

>

>

>

Anomie: și iat-o. Telepatie sau coincidență?

Morehouse: telepatie, evident

Anomie: ești fizician ce dracu, doar nu crezi în tâmpeniile astea

Morehouse: atunci a fost coincidență

Anomie: bine, du-te pe un canal privat cu ea

Morehouse: știi că tu ești numărul meu 1

Anomie: lol

Anomie: poponarule

Morehouse: du-te și vorbește cu DrekPlictirit, crede că ești un zeu

<Un nou canal privat a fost deschis>

<5 iunie 2015 16:03>

<Albacahartia invită pe Morehouse>

Albacahartia: Mouse?

>

>

>

>

>

>

>

>

Albacahartia: alo?

>

>

>

>

>

Anomie: lol nu, nu m-ai ofensat

Anomie: primesc informații injectate direct în venă, prietene

DrekPlictirit: atunci spune-mi

DrekPlictirit: ce o să facă?

DrekPlictirit: hai, spune-mi, n-o să spun la nimeni

Anomie: îți spun după ce preiei de la Morehouse

DrekPlictirit: ?

Anomie: dacă Morehouse are un accident vreau să spun

DrekPlictirit: lol

DrekPlictirit: vrei să știi teoria mea?

DrekPlictirit: cred că ești un prieten al lui Josh Blay

>

>

>

Anomie: așa e. Pe de altă parte, chiar sunt

<Anomie a părăsit canalul>

<Morehouse a părăsit canalul>

<Canalul privat a fost închis>

>

Albacahartia: vrăjești o colegă savantă sexy?

>

>

>

<Morehouse s-a alăturat canalului>

Morehouse: scuze, încercam să-l țin mulțumit pe Anomie

Morehouse: ai văzut? Chestia cu bomba?

Albacahartia: Da!!! wtf?

Morehouse: se spune că Înjumătățirea a fost

Albacahartia: știu, am văzut

Morehouse: păi se potrivește, totul se potrivește, nu-i așa?

Morehouse: tipa aia, Ellacott, a sărit să-l ajute pe VilePechora

Morehouse: așa că ei probabil au crezut că îl urmărea pe el, nu pe Anomie

Albacahartia: e logic.

>

>

Anomie: poate că ai dreptate

DrekPlictirit: ai cunoscut-o şi pe Ledwell?

>

Anomie: da

Anomie: dar ea mi-a tras-o

DrekPlictirit: serios?

>

>

>

Anomie: da era o mare curvă

Albacahartia: dar dacă Ellacott nu e la birou, cum o găsim?

Morehouse: sunăm la numărul lor de telefon , găsim noi o modalitate

Morehouse: câte examene mai ai?

Albacahartia: 2

Morehouse: atunci nu mai durează mult până ne întâlnim

Morehouse: dacă nu cumva te-ai răzgândit şi nu mai vrei

Albacahartia: dispari, Morehouse

Albacahartia: de cât timp te implor să te întâlneşti cu mine?

Morehouse: lol

74

Însă în jur roiesc spionii, îmi spui tu...
Se poate ca al nostru sânge-mpreunat
Să înroșească în vreun crâng uitat
Cuțitul necredinței?

Charlotte Brontë, *Crângul*

Dacă exista o parte bună când erai nevoit să-ți părăsești casa și biroul din cauza unei bombe, se gândi Strike în timp ce mergea pe Kilburn High Road ca să-și cumpere chiloți, ciorapi și articole de toaletă, inclusiv alifie pentru ciot, câteva cămăși și o pereche de pijamale (nu mai avusese pijamale din adolescență, dar se gândea că acasă la Robin ar trebui să poarte), aceasta era că îi oferea un pretext beton pentru a nu lua cina cu Madeline în seara aceea, mai ales că site-ul BBC News relata acum despre explozie.

— *Ce?* spuse Madeline, când Strike o sună de la intrarea în Superdrug să-i spună ce se întâmplase. Oh, Doamne, cine, de ce...?

Strike o auzi cum icnește.

— Tocmai am văzut pe internet — e Corm! o auzi el strigând cuiva, probabil una dintre vânzătoarele ei. I-au trimis un pachet cu o bombă care a explodat!

Din motive care-i scăpau, lui Strike nu-i plăcea faptul că Madeline spunea asta angajatelor ei, chiar dacă bomba nu mai era deloc o informație personală, acum că ajunsese la BBC.

— Vino să stai cu noi! spuse Madeline, reîndreptându-și atenția spre Strike.

— Nu pot, spuse el, întinzând mâna după o țigară. Poliția spune că mai bine mă dau la fund o vreme. Nu vreau să vă aduc pe cap chestia asta, ție și lui Henry.

— Crezi că...? Adică, nu știe nimeni despre noi, nu-i așa?

Nu că tu nu te-ai fi străduit să ştie, se gândi imediat Strike ţâfnos.

— Sunt teroriști, spuse el. Urmăresc oameni.

— *Teroriști?* repetă Madeline, acum cu adevărat speriată. Credeam că e un dement oarecare?

— Nu, e acelaşi grup care a trimis bombe artizanale la parlamentarele alea. Cei care au atacat-o pe prietena ta, Gigi.

— Oh, *Doamne,* spuse Madeline iar. Nu mi-am dat seama că investigați...

— Nu-i investigăm. Li s-a pus pata pe noi din cauza altui caz. Nu-ți pot da detalii. E mai bine să nu ştii.

Având în vedere că le-ai transmite imediat vânzătoarelor tale.

— Nu, presupun că nu... dar atunci unde o să stai?

— La un Travelodge sau undeva, mă gândesc, minți Strike. Te sun după ce aflu ce se întâmplă.

— Sună-mă oricum, spuse Madeline, fie că ştii ce se întâmplă sau nu. Vreau să ştiu că eşti bine.

După ce închise, Strike observă că se simțea mult mai uşurat, ştiind că nu trebuia să meargă în Pimlico în seara aceea. Ca să sărbătorească, băgă automat mâna în buzunar după o țigară, dar când scoase pachetul auriu familiar, rămase câteva secunde uitându-se la el, apoi îl băgă la loc şi intră iar în Superdrug.

După ce-şi făcu toate cumpărăturile urgente, plus un rucsac ieftin în care să le ducă, se îndreptă spre McDonald's, unde, amintindu-şi starea în care fusese ciotul lui în dimineața aceea, refuză cu părere de rău burgerul şi-şi luă o salată de care nu avea niciun chef. Apoi, încă înfometat, îşi cumpără o plăcintă cu mere şi o cafea şi o consumă pe prima în timp ce se străduia să nu le poarte pică celor trei adolescenți slăbănogi de la masa alăturată, care se îndopau toți cu Big Mac-uri.

Deşi obosit, se simțea agitat. Adrenalina îi furnica venele, îndemnându-l să se răzbune în vreun fel. În schimb, îşi mâncă plăcinta, privind în gol în timp ce oamenii vorbeau tare şi râdeau în jurul lui. Acum, că nu mai trebuia să aibă grijă de Pat şi nu mai existau chestiuni de ordin practic care să-i distragă atenția, începea să înțeleagă cu adevărat consecințele exploziei. Nu avea acces la laptopul lui, la vreun calculator sau la imprimantă. Tot ce avea, ca material de lucru, erau carnetul, dosarul Anomie şi telefonul.

Îl luă pe acesta din urmă, cu intenția de a deschide Twitter-ul să vadă ce face Anomie, şi observă că avea două SMS-uri noi, unul de la sora lui vitregă, Prudence, altul — de la Shanker, un prieten din adolescență cu care păstrase legătura, în ciuda aplecării infracționale

incurabile pe care o manifesta acesta. Îl deschise mai întâi pe cel de la Prudence.

Tocmai am văzut că în biroul tău a explodat o bombă. Sper din tot sufletul că eşti bine

Strike răspunse:

Sunt bine. Dar e posibil să amânăm întâlnirea noastră. Poliția mă sfătuieşte să mă dau la fund. Sper că totul e bine cu Sylvie

Apoi îl deschise pe cel de la Shanker.

Pe cine dracu ai mai enervat de data asta tâmpitule

Înainte să apuce să răspundă, îi sună telefonul. Ezită când văzu că e sora lui, Lucy, dar apoi decise că era mai bine să termine odată cu asta.

— *De ce nu m-ai sunat?* începu ea pe un ton aprins.

— Tocmai urma să te sun, spuse Strike, întrebându-se câte femei mai trebuia să mintă până la sfârşitul acelei zile. Eram cu poliţiştii.

— Păi, puteai să-mi trimiți un SMS! Era să fac *infarct* când m-a sunat Greg să-mi spună!

— Sunt bine, Luce. Am scăpat cu o zgârietură.

— Unde eşti? BBC-ul spune că imobilul a fost grav avariat! Vino la noi!

Strike repetă povestea pe care i-o spusese lui Madeline, subliniind pericolele la adresa celor cu care s-ar fi asociat, şi, insistând asupra riscurilor pentru fiii ei, reuşi s-o convingă că era mai bine să se retragă într-un hotel anonim şi ieftin. Totuşi, Lucy vorbi timp de 20 de minute, implorându-l s-o asigure că avea să fie atent, până când Strike o minți spunându-i că poliția se aştepta să-i aresteze pe cei responsabili în câteva zile. Ceva mai liniştită, Lucy închise în sfârşit, lăsându-l pe Strike iritat şi încă şi mai obosit.

Acum deschise Twitter-ul. Nu existau tweeturi recente ale lui Anomie, dar atenția îi fu atrasă de unul dintre hashtagurile aflate în tendințe: #LaDracuCuWallyCardew.

Până să descopere în dimineața aceea că Wally luase legătura cu Kea în noaptea dinaintea atacului cu cuțitul, poate că Strike nu ar fi fost foarte interesat de ce făcuse acesta de-și atrăsese dezaprobarea Twitter-ului. Acum însă, apăsă pe hashtag să afle ce se întâmpla.

Aoife @aoifeconz

Lol era şi timpul #LaDracuCuWallyCardew

www.tubenewz.com/youtube-renunta-la-Wally-Cardew-din-cauza-acuzatiilor-de-rasism/html

---

Sammi @Sammitch97
Răspuns către @aoifeconz
omg l-a bătut pe MJ??? #LaDracuCuWallyCardew #AlaturiDeMJ

Drew C @_drewc^rtis
Răspuns către @Sammitch97 @aoifeconz
de ce l-a bătut pe MJ?

SQ @#F_R_U_L_TQuince
Răspuns către @ydderina @_drewc^rtis @Sammitch97 @aoifeconz
pentru că arăbetele i-o trăgea soră-sii

SQ @#F_R_U_L_TQuince
Răspuns către @ydderina @_drewc^rtis @Sammitch97 aoifeconz
şi apoi nişte pakistanezi l-au băgat pe Wally în spital

SQ @#F_R_U_L_TQuince
Răspuns către @ydderina @_drewc^rtis @Sammitch97 @aoifeconz
şi unii prieteni or să aibă ceva de spus în privinţa asta @Heimd&ll88

Strike îşi strecură telefonul în buzunar, întrebându-se când se va putea întoarce în mansarda lui. I se părea că nu poate sta la Robin mai mult de câteva nopţi, dar, în acelaşi timp, nu-i plăcea ideea de a o lăsa singură în acel apartament mic şi ordonat, nu înainte ca ameninţarea reprezentată de Înjumătăţirea să fie eliminată. În mod evident, suprematiştii albi nu simţeau niciun fel de recunoştinţă faţă de ea pentru că încercase să salveze viaţa unuia dintre ei: singurul lucru care conta era că ea şi Strike păreau să le urmărească membrii. Bomba nu fusese o simplă ameninţare: dacă n-ar fi fost reacţia rapidă a lui Pat, Strike ar fi putut acum să zacă la spital

cu încă o parte a trupului spulberată, învinovățindu-se pentru moartea asistentei agenției.

Trecând în revistă aspectele practice de care trebuia să se ocupe imediat, gândurile i se îndreptară spre BMW-ul lui, care stătea în garajul scump. Din câte își amintea, pe strada lui Robin erau multe locuri de parcare. Deși tendonul continua să-l doară, se gândi că ar putea să se întoarcă la garaj, să ia BMW-ul și să-l ducă în Walthamstow, să aibă mașina la dispoziție dacă avea nevoie de ea. Își termină cafeaua, se ridică de pe scaunul de plastic, își puse pe umăr rucsacul în care, deocamdată, erau aproape toate bunurile lui lumești și plecă șchiopătând.

75

Când știu că nu doar singură pornesc
Din nou la luptă împotriva lumii,
Puterile blestemelor-mi sporesc,
Și frigu-mi iese imediat din oase.

Emily Pfeiffer, *Ultima călătorie a vrăjitoarei*

În timp ce Strike se întorcea în centrul Londrei, Robin, la fel de obosită și de îngrijorată, se învârtea prin supermarketul din cartier. Știa cât de viguros e apetitul lui Strike, prin urmare conținutul frigiderului ei nu avea să se ridice la înălțimea sarcinii de a-l hrăni fără întăriri substanțiale. În timp ce punea un pui întreg în cărucior, se întrebă de ce se hotărâse Strike să stea la ea, și nu la Madeline. Îl credea în stare să fie preocupat de siguranța ei: uneori manifestase instincte protectoare care, deși exasperante câteodată, aveau și ceva agreabil. Dacă era să fie complet sinceră față de sine însăși, era foarte zguduită de ceea ce se întâmplase în dimineața aceea și se bucura că Strike vine să stea la ea. La urma urmei, pe bombă fuseseră scrise numele amândurora și Robin simțea nevoia de a fi împreună cu singura persoană care o putea înțelege cu adevărat.

În timp ce stătea la coadă la casă, îi sună mobilul. Era mama ei. Așa cum făcuse și Strike cu Lucy, Robin răspunse doar pentru că știa că ignorând apelul n-ar fi făcut decât să agraveze lucrurile.

— Robin? Tocmai am văzut la știri! De ce, Dumnezeu...?

— Eu nu eram acolo când a explodat, mamă, spuse Robin, avansând cu coada.

— *Și de unde am fi putut noi să știm asta?*

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să vă sun, spuse Robin obosită. A trebuit să dăm declarație la poliție și așa mai departe, abia am...

— De ce să dai declarație dacă n-ai fost acolo?

— Păi, pentru că a fost un atac la adresa agenției noastre, spuse Robin, așa că...

— La ştiri spun că a fost un grup terorist de extremă dreapta!

— Da, spuse Robin, ei aşa cred.

— Robin, *de ce vizează un grup terorist de extremă dreapta agenţia voastră?*

— Pentru că ei cred că suntem interesaţi de ei, zise Robin, ceea ce nu e adevărat... Ai de gând să mă întrebi cine *era* la birou când a explodat sau...?

— Nu mă poţi învinovăţi că mai întâi îmi fac griji pentru fiica mea!

— Nu te învinovăţesc, spuse Robin, avansând iar şi începând să aşeze cu o mână cumpărăturile pe banda mobilă. Mă gândeam doar că te-ar putea interesa.

— Deci cine...?

— Pat şi Strike. Dar sunt bine, mulţumită vitezei de reacţie a lui Pat.

— Ei, mă bucur, spuse Linda băţoasă. Evident că mă bucur. Şi acum? Vrei să vii acasă?

— Mamă, zise Robin cu răbdare, *sunt* acasă.

— Robin, spuse Linda, evident în pragul lacrimilor, nimeni nu vrea să te împiedice să faci ce-ţi place...

— Tu vrei, o întrerupse Robin, neputând să se abţină. Tu *vrei* să mă împiedici să fac asta. Ştiu că e un şoc, a fost un şoc şi pentru mine, dar...

— De ce nu aplici pentru poliţie? Cu experienţa pe care o ai acum, sunt sigură că ar fi *bucuroşi* să...

— Sunt mulţumită aici, mamă.

— Robin, spuse Linda, acum plângând, cât o să mai treacă până când una dintre ratările astea la mustaţă...

Robin simţi că i se umezesc şi ei ochii. Era epuizată, stresată şi speriată. Înţelegea panica şi durerea mamei ei, dar acum era o femeie matură de 30 de ani care lua singură decizii, indiferent pe cine supărau ele, după toţi anii aceia în care făcuse ceea ce alţii — părinţii ei, Matthew — doriseră ca ea să facă: ceva nepericulos, monoton şi previzibil.

— Mamă, spuse ea din nou în timp ce casierita îi scana cumpărăturile, iar Robin încerca să le bage într-o pungă de plastic cu o mână, *te rog* nu-ţi face griji, o să...

— *Cum vrei să nu-mi fac griji?* Tatăl tău abia a ieşit din spital şi dăm drumul la ştiri...

Robin avu nevoie de încă 15 minute ca să poată încheia convorbirea, moment în care se simţi şi mai epuizată şi nefericită. Perspectiva sosirii lui Strike era singurul lucru care o mai înveseli în timp ce se întorcea pe stradă, încărcată cu pungi grele cu mâncare şi băutură.

Ajunsă în apartament, puse cumpărăturile la locul lor, scoase lenjerie de pat curată pentru canapea şi, ca o sfidare la adresa mamei sale, se

logă în *Jocul lui Drek* pe iPad. Lăsă jocul să meargă în timp ce trebăluia, verificând periodic dacă apăruse Anomie. De asemenea, puse printurile pe care le făcuse la primele ore ale dimineții pe măsuța de lângă canapea, la care încăpeau cel mult trei scaune.

În mod atipic pentru el, Strike veni exact când spusese că avea să sosească. Robin abia băgase puiul în cuptor când se auzi soneria. Îi deschise ușa de la intrarea în bloc prin interfon și îl aşteptă în pragul apartamentului.

— 'Seara, spuse el când ajunse în capul scărilor, gâfâind uşor.

Când intră în apartament, îi întinse o sticlă de vin roșu.

— Mulțumesc că mă lași să stau. Apreciez.

— Nicio problemă, spuse Robin închizând uşa în urma lui.

Strike îşi scoase haina şi o atârnă în cuierul care nu fusese acolo în ziua mutării. Era tras la față, ceea ce însemna că are dureri, iar în timp ce urca scările, Robin văzu că se foloseşte de balustradă să se tragă în sus.

Strike, care nu văzuse apartamentul după ce Robin terminase de despachetat totul, privi în jur prin living. Pe polița şemineului erau nişte fotografii înrămate care nu fuseseră acolo în ziua mutării, iar deasupra lor atârna o reproducere după Raoul Dufy care înfățişa un peisaj marin văzut prin două ferestre deschise.

— Deci, spuse Strike, întorcându-se să se uite la Robin. Ormond.

— Ştiu... Am luat bere, vrei?

— Stai puțin, spuse el, căci Robin se îndreptase spre bucătărie, considerând acceptul lui ca de la sine înțeles, care are mai multe calorii, berea sau vinul?

Robin încremeni în uşă, uluită.

— Calorii? *Tu?*

— Trebuie să mai dau jos din kilograme, spuse Strike. Piciorul nu face față.

Amintea atât de rar de ciotul lui, că Robin decise că nu era momentul de glume.

— Vinul, spuse ea. Vinul are mai puține calorii.

— Mă temeam eu că o să spui asta, răspunse Strike mohorât. Atunci vrei să-mi dai un pahar din ăla?

Făcu semn din cap spre sticla din mâinile ei, apoi adăugă:

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, stai jos. Nu e nimic de făcut. Tocmai am băgat un pui şi nişte cartofi la cuptor.

— Nu trebuia să găteşti. Puteam să comandăm ceva.

— Şi caloriile?

— Aşa e, admise Strike, lăsându-se pe canapea.

Când se întoarse, Robin îi întinse un pahar de vin, apoi se aşează pe un fotoliu din faţa lui, îşi poziţionă iPadul ca să poată vedea jocul, din care Anomie continua să lipsească, şi spuse:

— Deci, da. Ormond.

— Păi, spuse Strike, care luase o gură binevenită de vin, pot să înţeleg de ce l-au arestat. Avea telefonul.

— Dar tu nu crezi că e el, zise Robin.

— Ar *putea* să fie el, dar am câteva dubii. Sunt sigur că şi poliţia s-a gândit la ele.

— Murphy a spus că e posibil ca telefonul să fi avut o aplicaţie de urmărire. Pusă acolo de Ormond.

— Dacă susţine asta, pun pariu că ştie sigur că e acolo. Ei, dacă Ormond i-a pus pe telefon o aplicaţie de urmărire fără ca ea să ştie, lucrurile arată destul de rău pentru el, nu-i aşa? Avea posibilitatea s-o localizeze şi un mobil puternic să-i fure telefonul după crimă, ca să şteargă aplicaţia.

Strike puse vinul pe masa de lângă canapea, deschise rucsacul şi, spre surpriza lui Robin, scoase un pachet pe care ea îl recunoscu drept o ţigară electronică, după ce scormonise în dimineaţa aceea prin Boots după aşa ceva.

— Doar nu încerci să te laşi de fumat? întrebă ea uimită.

Presupusese că Strike avea să moară cu un Benson&Hedges strâns între dinţi.

— Mă gândeam, spuse el rupând celofanul în timp ce vorbea. N-am mai fumat din astea...

Începu să monteze ţigara electronică şi reveni la ideea principală:

— Să spunem, de dragul discuţiei, că Ormond stă la şcoală cu eleva pedepsită, verifică aplicaţia de urmărire şi vede că Edie se îndreaptă spre cimitir. E suspicios. E sigur că Edie se întâlneşte cu Blay. Îi spune fetei că trebuie să plece şi o ameninţă cu o săptămână de sancţiuni, ca s-o împiedice să spună cuiva că a plecat mai devreme... Ei, în primul rând că e un alibi al naibii de şubred. Eu n-aş vrea să-mi agăţ speranţele de a scăpa nepedepsit pentru crimă de o elevă pe care am sancţionat-o.

— Poate că nu plănuia s-o omoare pe Edie când a plecat după ea.

— Dar şi-a pus o macetă în servietă pentru orice eventualitate?

— OK, bună observaţie, spuse Robin înăbuşindu-şi un căscat. Unde e şcoala lui Ormond faţă de cimitir?

— Aproape de The Flask, unde l-am intervievat. Foarte puțin de mers pe jos. Dacă a luat Fiesta, putea să ajungă la cimitir în câteva minute.

Rămaseră amândoi pe gânduri. Strike își umplu țigara electronică cu lichidul cu nicotină, iar Robin verifică jocul: Anomie tot nu apăruse. În cele din urmă, Robin spuse:

— E posibil ca bărbatul pe lângă care a trecut Blay în cimitir — tipul solid cu chelie despre care credem că era deghizat — să fi fost Ormond?

— Teoretic e posibil, spuse Strike, în timp ce înșuruba capătul țigării, dar există câteva probleme logistice. Și-a luat cele necesare deghizării la muncă, în eventualitatea puțin probabilă că avea să comită o crimă? Și unde s-a deghizat? Ar fi al naibii de riscant să facă asta la școală. Dacă stătea cu o elevă pedepsită, probabil că mai erau și alți angajați prin preajmă.

— Ormond stă în Highgate?

— Nu. În Finchley.

— Deci trebuie găsită o explicație și pentru telefonul care se mișcă prin Hampstead Heath, spuse Robin. Cu siguranță că, dacă tocmai i-a înjunghiat pe Edie și Josh, Ormond s-ar urca în mașină și ar pleca de acolo cât mai rapid posibil, fără să mai facă un ocol pe la Iazul Numărul Unu. Dar e ciudat, nu-i așa? Pentru că poliția a crezut inițial că persoana la care era telefonul s-a dus la Iazul Numărul Unu să-l arunce, iar Ormond *chiar* a ajuns să arunce telefonul într-un iaz — dar într-unul diferit.

— Ceea ce e interesant, sunt de acord, spuse Strike. Ce l-a făcut să decidă să se debaraseze de telefon într-un iaz? Poate faptul că l-a găsit lângă un iaz. Poate că așa i-a venit ideea fără să-și dea seama.

— Crezi că a localizat telefonul în Heath și l-a găsit în iarbă?

— E o posibilitate. Cealaltă e că s-a trezit față în față cu cel care îl luase.

— De ce n-ar spune poliției asta?

— Poate s-a panicat? sugeră Strike. Nu vrea să recunoască faptul că era în apropierea cimitirului când s-a întâmplat sau că o urmărea pe Edie?

Strike băgă țigara electronică în gură și trase din ea, încruntându-se.

— Dar dacă a ajuns față în față cu ucigașul, spuse el pufăind abur, cum a luat telefonul de la el? A existat o luptă?

— Poate că ucigașul a pretins că a găsit telefonul — știi, în iarbă — și i l-a dat lui Ormond, pentru că Ormond a spus că e al lui?

— Cred că e mai plauzibil decât ca Ormond să se lupte cu el pentru telefon, spuse Strike dând din cap. Presupunând că tipul solid și chel aplecat peste mormânt era ucigașul, e posibil să-și fi dat jos deghizarea până atunci, așa că putea fi luat drept un trecător obișnuit... Totuși, dacă Ormond s-a întâlnit cu ucigașul când acesta era încă mascat, asta

explică multe din ce mi-a spus mie când l-am intervievat. Nu mai știu dacă ți-am spus, dar când a vorbit despre faptul că Anomie se ascunde în spatele tastaturii a făcut un gest care sugera o mască. Dacă Ormond crede că persoana mascată cu care s-a întâlnit era Anomie? Dacă e așa, Anomie l-a văzut *pe el* în apropierea locului crimei și a văzut că *Ormond* ține în mână telefonul lui Edie, și iată ce frumos ajungem la „Anomie ar arunca suspiciuni asupra oricui să-și salveze pielea". Ar putea explica și „n-am niciun motiv să spun că a fost el". Lui Freud i-ar fi plăcut la nebunie asta. Dacă ipoteza mea e corectă, Ormond *a avut* un motiv al naibii de bun să creadă că ucigașul a fost Anomie, pentru că a ajuns față în față cu el, așa că s-a apărat de acuzații pe care eu nu i le adusesem: că fusese martor ocular și că refuza să depună mărturie.

— Se leagă, spuse Robin. Deci Ormond a ajuns în posesia telefonului lui Edie...

— ...dar n-a găsit-o *pe ea*. Se urcă în mașină și se duce acasă. Așteaptă. Ea nu se întoarce. Sună la poliție și își dă seama destul de rapid că a fost omorâtă. Ia rapid decizia să mintă unde a fost, speriat că aplicația aia și faptul că mobilul ei se află în posesia lui îl vor incrimina.

Robin verifică jocul din nou, văzu că Anomie era în continuare absent, apoi arătă spre țigara electronică.

— Cum e?

— Nu la fel de bună ca una adevărată, spuse Strike privind în jos spre țigară. Dar presupun că m-aș putea obișnui. Cel puțin n-o să-ți împut apartamentul.

— Mai vrei vin?

— Mersi, spuse Strike întinzând paharul. Deci, Nils de Jong pare un adevărat personaj.

— E foarte ciudat. Cum ți-am spus, e un fel de... mă rog, un hipiot cu nuanțe fasciste. Toată acea „perspectivă aristocratică" și chestiile cu rasa: nu mă așteptam deloc la asta. Și ți-am spus că a zis că moartea lui Edie a fost o „împlinire", nu-i așa?

— Trebuie să fi fost o împlinire pentru ucigaș. Și ce-ai mai făcut toată noaptea trecută? Ai spus că ai lucrat.

— Da, spuse Robin. Am fost pe Junction Road până după miezul nopții, apoi am stat aproape până în zori pe rețelele de socializare. Pe scurt, iubitul misterios al lui Zoe e Tim Ashcroft. L-am văzut plecând din apartamentul ei noaptea trecută.

— Ashcroft? spuse Strike șocat. Nu i-aș fi văzut pe ăștia doi împreună nici într-un milion de ani.

— Păi, Zoe are — sau *a avut* — ceva ce lui Ashcroft îi place foarte mult, spuse Robin fără să zâmbească.

Se ridică în picioare să ia printurile pe care le făcuse înainte de venirea lui Strike şi i le întinse.

— Cam asta am făcut aproape toată noaptea. Uită-te pe ele, până fac eu sosul.

Robin se duse în bucătărie. Paginile pe care i le întinsese lui Strike conţineau discuţii de Twitter, unele datând din urmă cu mai mulţi ani. Strike începu să citească.

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat

La Mulţi Ani, InimiNegre! Cu dragoste din partea Viermelui

11:10 1 ianuarie 2011

Zozo @inimaneagra28
Răspuns către @ViermeleTransformat
Mersi Timothy ! Şi ţie la fel , îl iubesc pe Vierme !!!!
❤❤❤

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @inimaneagra28
Mersi, dar nu eşti prea mică pentru desenul ăsta?!

Zozo @inimaneagra28
Răspuns către @ViermeleTransformat
😳 Am aproape 14 ani!!!!!!

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @inimaneagra28
a ok mă temeam că te corupem!

Zozo @inimaneagra28
Răspuns către @ViermeleTransformat
😂 nu , nu sunt atât de inocentă 😂

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
E ziua Viermelui (mă rog, a mea)
#InimaNeagraCaNoaptea

9:14 1 noiembrie 2011

DnaInimioara @carlywhistler_*
Răspuns către @ViermeleTransformat
La Mulţi Ani, îl iubesc pe Vierme atât de mult, e atât de drăguţ!

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @inimaneagra28
Răspuns către @carlywhistler_*
Şi tu eşti drăguţă, dar cum se face că eşti pe Twitter dimineaţa la ora asta? N-ar trebui să fii la şcoală?!

DnaInimioara @carlywhistler_*
Răspuns către @ViermeleTransformat
Stau acasă, sunt bolnavă

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @carlywhistler_*
Ei, ţi-am dat şi eu follow pentru că ai fost suficient de drăguţă ca să-mi spui la mulţi ani x

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @inimaneagra28
mai spune-mi despre asta...

Zozo @inimaneagra28
Răspuns către @ViermeleTransformat
😂😂😂😂😂😂😂😂😂😂😂😂

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @inimaneagra28
Ei ți-am dat și eu follow, așa că poți să-mi spui în privat dacă ți-e prea ruşine aici!

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat

Tocmai am terminat de înregistrat episodul următor, un moment important pentru personajul Viermelui!

21:32 23 decembrie 2011

Orla Moran @OrlaInimaNeagra
Răspuns către @ViermeleTransformat
spune-ne acum!!!!!!!!!!!!

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @OrlaInimaNeagra
Cam autoritară! Câți ani ai?

Orla Moran @OrlaInimaNeagra
Răspuns către @ViermeleTransformat
😂😂😂 14 de ce?

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @OrlaInimaNeagra
Dă-mi follow şi poate îți trimit mesaj privat cu detalii!

Laura H @InimaNeagra<3
Mi-aș da viața pentru Vierme 🖤
#InimaNeagraCaNoaptea

19:13 30 noiembrie 2011

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @InimaNeagra<3
Şi Viermele și-ar da viața pentru tine!
Câți ani ai?

Laura H @InimaNeagra<3
Răspuns către @ViermeleTransformat
omg nu pot să cred că ai văzut asta!!!!!! 13

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @InimaNeagra<3
Ei, Vierme tocmai ți-a dat follow!

Condeiul Justitiei
@condjustscrie

Când negru = rău şi alb = cel mai dezirabil, ce ne spune asta? Perspectiva mea asupra paletei problematice a #InimaNeagraCaNoaptea

www.CondeiulJustitiei/PoliticaCulori...

9:38 9 februarie 2013

Zozo @inimaneagra28
Răspuns către @condjustscrie
e foarte bun , nu mă gândisem la asta

Orla Moran @OrlaInimaNeagra
Răspuns către @ViermeleTransformat
omg 😳

Condeiul Justitiei
@condjustscrie
Răspuns către @inimaneagra28
mersi superbo

Strike dădu pagina, fără nicio expresie pe față.

Condeiul Justitiei
@condjustscrie

Favoritul inofensiv al fanilor sau stereotip antisemit?

Perspectiva mea asupra personajului problematic Drek

www.CondeiulJustitiei/UnDesenAnimatAntisemit...

11:02 28 februarie 2012

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @condjustscrie
Dar Edie Ledwell a spus că Drek a fost inspirat de o mască din timpul ciumei

Condeiul Justitiei @condjustscrie
Răspuns către @rachledrau
Nu e vorba doar de nas! Câți ani ai?

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @condjustscrie
14, de ce?

Condeiul Justitiei @condjustscrie
Răspuns către @rachledrau
uau, pari mai mare. dacă citeşti tot articolul o să vezi că Drek îi manipulează pe toți și trăiește în cel mai mare mausoleu, adică e cel mai bogat

Netflix UK&Irlanda
@N£tflix

Suntem încântați să anunțăm că imensul succes de YouTube #InimaNeagraCaNoaptea va avea premiera pe Netflix în iunie 2013, cu un nou conținut şi un al doilea sezon deja în producție. Citiți întreaga poveste aici: www.NetflixUK/InimaNeagraCaNoaptea...

21:12 5 februarie 2013

Ester Cohen @£epuras_fer£c£t
Răspuns către @N£tflix
Minunate veşti, mă bucur pentru aceşti doi creatori foarte talentați!

Condeiul Justitiei @condjustscrie
Răspuns către @N£tflix
Sper foarte mult că @N£tflix va ține cont de îngrijorarea manifestată de fani privind conținutul problematic înainte ca INN să ajungă la un public mai larg

Caitlin Adams @CaitAdumsss
Răspuns către @condjustscrie
@N£tflix
există o singură modalitate de a rezolva asta #ConcediatioPeLedwell

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @condjustscrie
Nu el trăieşte în cel mai mare mausoleu, ci lordul şi lady WG.

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @condjustscrie
Şi nu manipulează oamenii, ei îi fac pe plac pentru că Drek e plictisit

Condeiul Justitiei @condjustscrie
Răspuns către @rachledrau
hei, îmi plac dezbaterile inteligente! Ți-am dat follow!

Dnalnimioara @carlywhistler_*
deci vin la Londra, care sunt lucrurile care merită cel mai mult văzute?

19:45 . 14 martie 2012.

Condeiul Justitiei @condjustscrie
Răspuns către @carlywhistler_*
Eu

Dnalnimioara @carlywhistler_*
Răspuns către @condjustscrie
😂❤

Dnalnimioara @carlywhistler_*

deci taică-meu nu mă lasă la londra
😢😭

20:02 . 20 martie.

Zozo @inimaneagra28

E ZIUA MEA ŞI SUNT LA LONDRA!!!!!!
🎆🎆🎆🎆🎆🎈🎈🎈🎈

10:02 28 martie 2012

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @CaitAdumsss @condjustscrie @N£tflix
nuvreau să fie concediată, ea vine cu toate ideile bune

Condeiul Justitiei @condjustscrie
Răspuns către @rachledrau @CaitAdumsss @N£tflix
de acord e f talentată, dar cred că unele schimbări ar îmbunătăți desenul

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @condjustscrie @CaitAdumsss @N£tflix
dar eu nu vreau să scap de Drek, să-l fac pe Inimioară roz sau să o împiedic pe Albacahartia să fie fantomă, cum vrei tu

Condeiul Justitiei @condjustscrie
Răspuns către @rachledrau @CaitAdumsss @N£tflix
lol, se vede că mă citești! câți ani ai?

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @condjustscrie @CaitAdumsss @N£tflix
m-ai întrebat deja asta. de ce vrei să afli întotdeauna câți ani au fetele?

DrewBwah14 @DrewBwah14
Răspuns către @rachledrau @condjustscrie @CaitAdumsss @N£tflix
Pentru că e pedofil

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat

N-o să mint, am fost distrus că am fost eliminat de la #InimaNeagraCa Noaptea, dar urmează noi proiecte!

„Suntem morți. Situația poate doar să se amelioreze."

11:14 25 martie 2013

Ruby Nooby @rubynooby*_*
Răspuns către @ViermeleTransformat
Sunt foarte tristă te-am iubit în rolul viermelui

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @rubynooby*_*
fața ta minunată mi-a făcut ziua mai frumoasă 🖤

Ruby Nooby @rubynooby*_*
Răspuns către @ViermeleTransformat
o uau n-aș fi crezut niciodată că o să răspunzi!!!!!!!! 🖤🖤🖤

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @rubynooby*_*
lol câți ani ai?

Ruby Nooby @rubynooby*_*
Răspuns către @ViermeleTransformat
12

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @rubynooby*_*
n-ar trebui să fii pe Twitter, fată rea ce ești!

Condeiul Justitiei @condjustscrie
Răspuns către @DrewBwah14 @rachledrau @CaitAdumsss @N£tflix
De ce insulta la care apelează automat fasciștii e „pedo"? Block.

DrewBwah14 @DrewBwah14
Răspuns către @condjustscrie @rachledrau
tot un pedofil nenorocit rămâi 😂

Zozo @inimaneagra28

când crezi că îi pasă cuiva de tine și mama ta a murit
și nu-ți răspunde nu trimite mesaj direct sau SMS
și te întrebi de ce continui să fii loială

9:05 14 mai 2012

Condeiul Justitiei @condjustscrie
Răspuns către @inimaneagra28
verifică-ți telefonul ți-am trimis SMS

Condeiul Justitiei
@condjustscrie

Doamne cât urăsc să împachetez cadouri.

21:32 23 decembrie 2014

Darcy Barrett @ViolaBruneta90
Răspuns către @condjustscrie
și eu e un căcat

Discipolul lui Lepine @D1scipolul luiLepine
Răspuns către @ViolaBruneta90 @condjustscrie
doar un căcat recunoaște alt căcat

Ruby Nooby @rubynooby*_*
Răspuns către @ViermeleTransformat
am vrut să spun 13!

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @rubynooby*_*
lol ei ți-am dat follow

Andrew Whistler @andywhistler8
Răspuns către @rubynooby*_*
tot cu asta te ocupi, nu-i așa?

Andrew Whistler @andywhistler8
Răspuns către @rubynooby*_*
Răspuns către @ViermeleTransformat
@rubynooby*_*
ah, m-ai blocat, nicio surpriză.

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @juiceeluce
Îmi place foarte mult cățelul tău! Câți ani ai?

Condeiul Justitiei
@condjustscrie
Răspuns către @carla_mappin5
Chiar înțelegi chestiunile astea! Câți ani ai?

Condeiul Justitiei
@condjustscrie
Răspuns către @D1scipolulluiLepine
@ViolaBruneta90
du-te şi mai fă o labă, incelule

Discipolul lui Lepine @D1scipolul luiLepine
Răspuns către @condjustscrie
@darkling_b
e prea bătrână pentru tine, pedofilule

Condeiul Justitiei @condjustscrie
Răspuns către @D1scipolulluiLepine
@ViolaBruneta90
blocat, nenorocitule

Ellen Richardson @e_r_inimaneagra
Răspuns către @condjustscrie
Îmi place foarte mult cum interpretezi totul pentru noi ❤

Condeiul Justitiei @condjustscrie
Răspuns către @e_r_inimaneagra
Mulțumesc! ❤ Câți ani ai?

Ellen Richardson @e_r_inimaneagra
Răspuns către @condjustscrie
13

Condeiul Justitiei @condjustscrie
Răspuns către @e_r_inimaneagra
Ți-am dat follow pentru că ai fost atât de drăguță!

Ellen Richardson @e_r_inimaneagra
Răspuns către @condjustscrie
O uau ❤

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @mollydeverill1
Bună observație! Câți ani ai?

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @annaff0rbes
Drăguță poză! Câți ani ai?

Timothy Ashcroft
@ViermeleTransformat
Răspuns către @tash&&&rgh
Eşti amuzantă! Câți ani ai?

Robin reveni în cameră exact când Strike termină de citit. Expresia de pe fața lui era amenințătoare.

— Ai citit tot?

— Da.

— Cred că a creat contul Condeiul Justiției ca rezervă. Voia să păstreze legătura cu fanii *Inimii negre ca noaptea* chiar dacă pierdea Viermele. Între timp, putea să le ademenească pe fanele sincere fiind Tim, iar pe cele critice, fiind Condeiul.

— Şi a început s-o pregătească pe Zoe când ea avea... 14 ani?

— Nu, 13, spuse Robin. Zoe l-a mințit, a pretins că e cu un an mai mare. A venit prima oară la Londra când a împlinit 14 ani. Am verificat documentele online. Acum are doar 17 ani. L-ai văzut pe tatăl care s-a prins ce face Ashcroft? „Tot cu asta te ocupi, nu-i aşa?"

— Tipul care a împiedicat-o pe fiică-sa să meargă la Londra? Da. A fost deştept... iar acum Ashcroft merge prin şcoli cu grupul lui de teatru. Dumnezeule mare.

Robin îşi luă carnetul de pe masă şi îl deschise la ce-şi notase în grabă după ce trăsese cu urechea în Junction Road.

— Zoe şi Ashcroft se certau aseară. Am intrat în clădire şi am ascultat la uşă. Ashcroft părea s-o acuze de şantaj, ceea ce ea a negat. I-a spus „cine a început chestia asta?" şi „m-ai pus într-o poziție oribilă", şi a spus că el era cel care îşi asumase riscul — fără să detalieze care era acel risc,

dar evident că era posibil să se refere la relația lor. În afară de asta, n-au mai zis mare lucru. Doar Zoe care îl implora să nu plece și el zicând că „trebuie să se gândească".

Robin închise carnetul.

— Bineînțeles, acum Zoe nu mai corespunde preferințelor lui sexuale, nu-i așa? Par să-i placă cel mai mult fetele de 13 sau 14 ani. Mă întrebam dacă nu cumva ăsta e motivul pentru care ea se înfometează, ca să arate cât mai mică posibil.

— Nu *suport* pedofilii, fir-ar ai dracu', murmură Strike, în timp ce vecinul de deasupra al lui Robin punea o melodie rap tare.

— E cineva căruia îi place de ei? întrebă ea.

— Da, altor pedofili. Seamănă foarte mult între ei, din experiența mea. Ei, asta explică de ce prietenul tău, Pez, s-a luat de Ashcroft la înmormântare, nu-i așa? Parcă Ashcroft vorbea cu niște fete minore?

— Nu știu dacă Rachel Ledwell e minoră, spuse Robin, dar Flavia Upcott cu siguranță e.

Apoi, pentru că în vocea lui Strike se strecurase o nuanță care nu-i plăcuse deloc, adăugă:

— Și ce vrei să spui prin „prietenul meu"?

Strike ridică din sprâncene și zâmbi un pic superior, iar Robin, spre propria ei iritare, simți că începe să se înroșească.

— Am făcut ce trebuia să fac ca să obțin informații de la el, spuse ea distantă.

Apoi părăsi camera iar, chipurile pentru a mesteca în sos, dar, de fapt, pentru a se liniști și a scăpa de roșeața din obraji.

Regretându-și obrăznicia, care, de fapt, fusese o încercare neîndemânatică de a afla cât de mult îi plăcuseră lui Robin acele părți ale interviului care implicaseră săruturi și, poate, pipăieli din partea lui Pez Pierce, Strike se gândi să strige după ea că-și cere scuze. Dar înainte să apuce să facă asta, îi sună mobilul. Era Madeline.

Strike ezită, privind lung ecranul. Madeline îi ceruse s-o sune înapoi, ceea ce bineînțeles că el nu făcuse. Strike ar fi trebuit să fie singur, într-un Travelodge anonim. Presupuse că, dacă ignora apelul lui Madeline, ea avea să sune din zece în zece minute până când îi răspundea.

— Salut, răspunse el.

— Ce faci? Ți-ai luat cameră la hotel?

— Da, tocmai m-am cazat, spuse Strike cu voce joasă. Nu pot vorbi mult, aștept noutăți de la un subcontractor.

— Sunt îngrijorată pentru tine, spuse Madeline. La naiba, Corm. O *bombă*. E înfricoşător.

Robin se întoarse în cameră, în continuare aprinsă la faţă. Neobservând că Strike vorbea la telefon, spuse:

— Uite ce e, nu apreciez deloc...

Se întrerupse, văzând mobilul de la urechea lui.

— Cine era? întrebă Madeline.

— Room-service-ul, spuse Strike.

— Nu e adevărat, zise Madeline, în timp ce Robin îl privea cu ochi acuzatori.

Strike avea convingerea că ambele femei ştiau exact ce se petrece şi, făcând aceeaşi greşeală ca toţi bărbaţii prinşi în ofsaid, încercă să se ţină tare pe poziţie.

— Ba da.

— Corm, spuse Madeline. Nu sunt proastă.

Robin ieşi iar din cameră.

— Nu cred că eşti proastă, spuse Strike.

Închise ochii, ca şi cum ar fi fost un copil pe o bicicletă scăpată de sub control care se năpusteşte spre un zid.

— Deci cine era femeia aia şi ce anume nu apreciază?

Căcat, căcat, căcat. Ar fi trebuit să iasă din apartament înainte de a răspunde, dar era atât de obosit şi îl durea atât de tare piciorul, că nu vrusese să se ridice. Deschise ochii iar şi îi aţinti asupra reproducerii după Raoul Dufy de pe perete. Ar fi dat orice să stea singur la o fereastră cu vedere la Marea Mediterană.

— Beau ceva rapid cu Robin. Ca să discutăm chestii de muncă. Cum o să ne descurcăm în continuare dacă nu avem acces la birou.

Urmă o tăcere lungă, apoi Madeline spuse:

— Stai la ea.

— Nu, nu stau, spuse Strike.

— Dar e în regulă să te întâlneşti cu Robin în seara asta şi să rişti ca teroriştii s-o găsească pe *ea*...

— Sunt deja pe urmele ei, spuse Strike. Bomba ne era adresată amândurora.

— Frumos, spuse Madeline rece. E ca şi cum aţi fi căsătoriţi, nu-i aşa? Ei, vă las să vă vedeţi de ale voastre.

Convorbirea se întrerupse.

Prin mintea lui Strike trecu rapid un roi de gânduri furioase şi neliniştite: *Trebuie să se termine. Cretinule. N-am nevoie de aşa ceva în seara*

asta. Nu ar fi mers niciodată. Nu are niciun rost să sun înapoi. Trebuie să-i pun capăt. Cere-ți scuze.

Se ridică de pe canapea împingându-se cu mâinile și se duse șchiopătând în bucătărie, unde Robin stătea cu spatele la el, mestecând în sos.

— Scuze, spuse Strike. Am fost nesimțit.

— Ai fost. N-ai folosi tonul ăsta cu Barclay dacă ar trebui să vrăjească o femeie ca să obțină informații.

— Crede-mă, lui Barclay i-aș spune lucruri mult mai rele dacă ar trebui să se mozolească cu o femeie ca să scoată ceva de la ea.

Iar când Robin se întoarse să se uite la el, pe jumătate iritată, pe jumătate amuzată fără să vrea, Strike dădu din umeri și adăugă:

— Caterincă, nu? Asta facem.

— Hmm, spuse Robin, întorcându-se să mai mestece o dată în sos. Ei, aș fi crezut că o să fii încântat că am aflat atât de multe lucruri de la Pierce.

— *Eram* încântat. Te-ai descurcat foarte bine. Puiul ăla miroase extraordinar.

— Mai are nevoie de jumătate de oră.

Ezită, apoi întrebă:

— Cui i-ai spus că sunt room-service-ul?

— Lui Madeline.

Strike nu mai avea energia să mintă.

— Voia să stau la ea. I-am spus că mă duc la hotel. Era mai simplu.

Robin, care era foarte interesată de această informație, continuă să mestece în sos, sperând să audă mai multe, dar nevrând să întrebe. Dar Strike nu elaboră pe această temă, Robin dădu focul mai încet și se întoarseră amândoi în living.

În timp ce ea verifica jocul și saluta jucătorii, ca să se asigure că LabuteleluiBuffy nu e complet inactivă, Strike își scoase carnetul și dădu la paginile pe care își notase observațiile despre interviul ei cu Pez.

— Chiar te-ai descurcat extraordinar cu Pierce, spuse el.

— Bine, zise Robin dându-și ușor ochii peste cap, în timp ce umplea iar paharele amândurora, acum nu e nevoie să exagerăm.

— Îmi imaginez că ai observat cât de multe căsuțe din profilul lui Anomie bifează Pierce? Știe multe despre Beatles, nu-i plac pisicile...

— Asta a fost doar o presupunere...

— ...are grijă uneori de tatăl lui și știe cum să intre în cimitir fără să fie prins...

— Știu asta, dar...

— ...şi pare că el şi Edie lucrau la ceva împreună şi ea l-a lăsat baltă, s-a dus cu Josh şi a făcut cu el ceva de mare succes. Ăsta e motiv serios de ranchiună.

— Dar poate că nu l-a lăsat neapărat baltă, spuse Robin. Poate că nu i s-a mai părut că ce făceau ea şi Pierce era bun de ceva. S-a răzgândit. S-au certat şi în legătură cu Tim. Poate că, până la urmă, nu era o persoană cu care să-ţi facă plăcere să lucrezi.

— E posibil ca Pierce să nu vadă lucrurile aşa. Tu nu crezi că el e Anomie, nu-i aşa?

Strike îi urmări reacţia.

— Păi..., ezită Robin, e în stare să creeze jocul, dar ştiam asta de la bun început. Nu ştiu... Cât am fost împreună nu am *simţit* asta.

Cu o stăpânire de sine de-a dreptul eroică, Strike se abţinu să rostească cel mai evident comentariu licenţios care îi veni în minte.

— Adică, spuse Robin, care, din fericire, nu observase nicio încordare pe faţa lui Strike, Anomie e violent — sadic. Pez nu mi-a lăsat impresia asta. Cu siguranţă, poate fi grosolan — ţi-am spus despre chestia pe care a pictat-o pe peretele din camera lui Josh şi a lui Edie — şi a fost foarte agresiv cu fana *Inimii negre ca noaptea* care a apărut la primul curs şi a spus că venise ca să se „cufunde în magia" desenului sau cam aşa ceva.

Robin luă o gură de vin.

— *Era* puţin enervantă, dar nu era nevoie ca el să fie atât de crud. Yasmin Weatherhead părea speriată de el. Mi-l pot imagina făcând glume cu graşi. E genul. Dar, în afara faptului că tatăl lui e bolnav, ceea ce nu e deloc uşor, Pierce nu se descurcă prea rău în viaţă, din câte îmi dau seama. Are succes la femei. Şi-a găsit un loc unde să stea care îi convine. Şi găseşte de lucru, chiar dacă nu atât de constant cum şi-ar dori el. Parcă am avut aceeaşi obiecţie faţă de Gus Upcott. Ca să fie atât de buni în domeniile lor, e nevoie de ore întregi în fiecare zi şi dacă e un lucru pe care îl ştim cu siguranţă despre Anomie e că are o grămadă de timp la dispoziţie.

— E adevărat, spuse Strike. Ei, apropo de oameni care au mult timp la dispoziţie, azi-dimineaţă am aflat şi eu ceva nou. N-am avut timp să printez că a explodat bomba, dar concluzia e următoarea: Kea Niven a postat nişte comentarii foarte ameninţătoare pe Twitter în noaptea dinaintea atacurilor, pe care le-a şters, dar care au apărut după aia pe Reddit. Vorbea despre înjunghierea oamenilor în inimă.

— *Aha* — asta încerca s-o convingă Cardew să şteargă?

— Exact. Pare că au păstrat legătura după mica aventură pe care au avut-o când ea s-a despărțit de Josh, ceea ce e interesant, ca și comentariul lui „există modalități mai bune". Într-un fel, e păcat că l-am eliminat pe Cardew, pentru că, din punct de vedere al personalității, pare mai potrivit ca oricine să fie Anomie și observ că și Pierce e de aceeași părere.

Strike își luă telefonul și deschise site-ul Tribulationem et Dolorum.

— În orice caz, Kea nu s-a ocupat doar cu emiterea unor amenințări pe Twitter. Uită-te la asta. E de acum câțiva ani.

Robin luă telefonul și citi conversația dintre Arke și John pe care Strike o găsise în dimineața aceea.

— Acum du-te și uită-te la pagina „Despre fondator", spuse el.

Robin făcu întocmai, apoi, începând să înțeleagă, citi cu voce tare:

— „O selecție a compozițiilor lui John poate fi auzită la www.IJU.CreeazaSunete..." IJU? Doar nu...

— Inigo John Upcott, spuse Strike. Exact.

Robin îl privi lung.

— Dar atunci...

— Îți mai aduci aminte că Inigo a apărat-o pe Kea cu însuflețire, când am fost la ei? A spus ceva în sensul că „Blay a tratat-o extrem de urât pe acea domnișoară"? Sunt aproape sigur că el și Kea nu s-au limitat doar la o discuție online despre oboseala cronică.

— Doar nu crezi...?

— Că ea e „draga mea copilă"? Ba da, asta cred.

— Uau, făcu Robin încet, uitându-se iar la site-ul Tribulationem et Dolorum. Păi, n-are cum să fie o coincidență. Kea n-a apărut pe site fără să știe cine se ocupă de el.

— De acord. Kea căuta o modalitate ascunsă de a-i ține sub observație pe Josh și Edie. Nu mă îndoiesc că, după ce l-a convins pe Inigo că intrase acolo pentru personalitatea lui fascinantă, a venit un moment în care „au descoperit" legătura lor comună cu Josh și Edie și sunt sigur că și Kea a fost uimită cum se cuvine de acest bizar capriciu al sorții. Chiar și din câte am apucat noi să-l cunoaștem, aș spune că Inigo e un om cu un ego supradimensionat. Nu cred că i-ar fi fost prea greu Keei să-l convingă că păstra legătura cu el pentru că Inigo e un bărbat foarte înțelept și talentat, și nu pentru că voia să smulgă informații de la el. Și toate astea o readuc pe Kea în capul listei de posibili Anomie, nu-i așa? Noi am crezut că nu are cum să afle despre propunerea de a-l schimba pe Inimioară în om, dar dacă avem dreptate, Kea are acces direct în casa Upcott încă din 2013.

— Crezi că ea și Inigo s-au întâlnit în viața reală? întrebă Robin.

— Asta va trebui să-l întrebăm pe Upcott. E evident că fiecare are numărul de telefon al celuilalt, dacă ea e „draga copilă" pe care el o liniştea şi căreia îi promitea s-o ajute.

— Doar nu crezi că ar fi Kea...? începu Robin, întrerupându-se apoi.

— Cine ştie? spuse Strike, care îi ghicise finalul întrebării. Unii oameni ar face orice să-şi atingă scopul.

Amândoi se gândiră imediat la faptul că Robin îl lăsase pe Pez Pierce să-şi bage limba în gura ei.

— Mâine, eu ar trebui să preiau la Ashcroft, spuse Robin.

— O să rearanjăm orarul, zise Strike luându-şi iar telefonul. Şi mergem la Upcott împreună, la prima oră.

Robin bănuia că Strike sugerase să rămână împreună pentru că era îngrijorat în legătură cu Înjumătăţirea, dar cum nu avea nimic împotrivă să-şi petreacă dimineaţa cu el, se mulţumi să spună, în timp ce se ridica în picioare:

— Puiul trebuie să fie aproape gata. Mai uită-te din când în când la joc. Eu pun nişte legume la aburi.

— Aburi, repetă Strike, ca şi cum n-ar mai fi auzit până atunci cuvântul.

— E ceva în neregulă cu aburii?

— Nu. Dar eu n-am făcut niciodată aşa. De obicei, prăjesc totul.

— Păi, ar fi bine să nu mai faci asta dacă te preocupă caloriile.

Se retrase în bucătărie, lăsându-l pe Strike să-i trimită lui Pat un e-mail despre orar şi SMS-uri către Midge, Dev, Barclay şi Nutley. După ce făcu asta, Strike băgă telefonul înapoi în buzunar, se uită la *Jocul lui Drek* să se asigure că Anomie e în continuare absent, apoi privi în jur prin living.

Ce impresie şi-ar fi făcut despre persoana care locuia acolo dacă n-ar fi cunoscut-o? Îi plăcea să citească: cărţile aproape că nu mai aveau loc în biblioteca la a cărei asamblare ajutase şi el şi observă cât de multe lucrări de criminologie erau înghesuite alături de romane. De asemenea, părea că are o slăbiciune pentru arta fovistă, dat fiind că deasupra mesei din sufragerie era o a doua reproducere după *Natură moartă cu muşcate* a lui Matisse. Şi-ar fi dat seama că ocupanta acestui apartament nu câştiga la fel de mult, sau nu provenea din acelaşi tip de familie precum Charlotte, al cărei apartament, în care Strike stătuse pentru o scurtă perioadă de timp, fusese plin de mobilă de colecţie pe care i-o lăsaseră diverse rude. Perdelele albastru cu crem pe care Robin le atârnase de când fusese el acolo ultima oară nu erau scumpe şi nici nu aveau cordoane groase sau ciucuri la margine, iar abajurul de deasupra era un felinar chinezesc alb ieftin. Strike ar mai fi presupus că are de-a face cu o persoană ordonată

şi curată în general, deoarece încăperea nu părea să fi fost aranjată în grabă pentru sosirea lui: pe covor nu era nicio urmă de aspirator, iar în aer — niciun miros de soluție de curățat. Îi făcu plăcere să vadă că Robin pusese filodendronul de la el într-un ghiveci de porțelan albastru. Planta stătea acum pe o măsuță într-un colț, părând sănătoasă: avea impresia că Robin o şi udă. După ce mai trase un fum din țigara electronică, Strike se ridică în picioare să se uite la fotografiile de pe polița şemineului.

Îi recunoscu pe părinții lui Robin, zâmbind radios la ceea ce părea a fi, judecând după baloanele argintii din spate, aniversarea lor de 25 de ani. Mama ei, Linda, nu avusese prea des acel zâmbet când se întâlnise față în față cu Strike; iar apoi, cu fiecare episod periculos în care fiica ei fusese implicată, lucrând pentru agenție, devenise din ce în ce mai puțin fermecată de el. O a doua fotografie înfățişa un copil mic într-un costum de baie roz cu picățele care râdea, sub un aspersor de grădină: Strike presupuse că era nepoata lui Robin. A treia fotografie o înfățişa pe Robin, adultă, braț la braț cu cei trei frați ai ei, pe care Strike îi cunoscuse, a patra — un labrador ciocolatiu şi a cincea — un grup de oameni stând la masă, lângă o fereastră mare de unde se deschidea o priveliște spectaculoasă a Matterhorn-ului la apus.

Privi peste umăr, să se asigure că Robin nu era pe punctul să reapară, luă această fotografie şi o examină. Într-un scaun înalt din capul mesei stătea un alt copil mic, cu o lingură de plastic în mânuța dolofană. Robin zâmbea spre aparatul de fotografiat de pe un scaun aflat cam pe la mijlocul mesei, iar lângă ea stătea un bărbat solid cu o barbă îngrijită de culoarea nisipului şi cu nişte ochi pe care Strike îi găsi dubioşi, cu brațul pe spătarul scaunului ei. Strike încă ținea fotografia în mână când Robin se întoarse, aducând tacâmuri.

— Matterhorn, spuse el, punând fotografia la locul ei.

— Da, zise Robin. A fost atât de frumos. Anomie a intrat?

Robin arătă spre iPad.

— Nu, spuse Strike. Lasă-mă să te ajut cu alea.

Erau amândoi atât de obosiți, încât discutară doar sporadic în timpul cinei. Din când în când Robin se întrerupea din mâncat să o mişte pe LabuteleluiBuffy în joc. Anomie nu apăru şi singurii moderatori prezenți erau Albacahartia şi Morehouse. Niciunul nu o mustră pe LabuteleluiBuffy că avea lungi perioade de inactivitate.

— Dacă e să iau testul de moderator, trebuie să-mi fac timp să trec prin tot desenul săptămâna viitoare, spuse Robin în timp ce strângeau farfuriile după cină.

— Ştiu, zise Strike. Va trebui să prioritizăm asta.

După ce vasele fură spălate, Strike verifică dacă arestarea lui Ormond fusese anunțată, dar niciunul dintre site-urile de presă pe care se uitară nu dădea încă ştirea. La puțin timp după aceea se retrase fiecare în patul său şi dacă amândoi erau conştienți de intimitatea creată de faptul că Robin îi întinse un prosop de baie şi un așternut curat şi de folosirea aceleiaşi băi, o ascunseră sub o atitudine practică, aproape aspră.

Întins pe canapeaua lui Robin în pijamaua lui nouă-nouță, cu capătul ciotului uns cu alifie şi piciorul protetic sprijinit de perete, Strike abia avu timp să constate că aceasta era surprinzător de confortabilă că şi adormi.

În timp ce se pregătea de culcare la doar patru metri distanță, Robin distingea sforăitul lui Strike chiar şi cu rapul care se auzea de deasupra, ceea ce i se păru amuzant şi uşor liniştitor. De când se mutase pe Blackhorse Road savurase plăcerea de a trăi singură, bucurându-se de independență şi de o stare de pace, dar în seara aceasta, după explozia de la birou, prezența lui Strike era liniştitoare, chiar dacă el deja dormea dus şi huruia ca un tractor. Ultimul ei gând, înainte de a adormi, fu despre Ryan Murphy. Chiar dacă o întâlnire cu el încă nu avusese loc, şi poate că nici nu avea să aibă loc vreodată, posibilitatea aceasta restabilise cumva echilibrul între ea şi Strike. Nu mai era o neghioabă amorezată dedicată celibatului, în speranța că într-o zi Strike ar fi putut să vrea ceea ce în mod evident nu voia. În curând, Robin se afundă într-o lume a viselor în care era din nou pe punctul de a se căsători cu Matthew, care îi explica în holul bisericii, ca unui copil, că, dacă l-ar fi întrebat, el ar fi putut să-i spună cine e Anomie şi că eşecul ei de a înțelege ceea ce era atât de evident pentru toți ceilalți demonstra că nu era potrivită pentru meseria care fusese cât pe ce să-i despartă pentru totdeauna.

76

Ce han este acesta
Unde peste noapte
Stau stranii călători?

Emily Dickinson, *XXXIV*

Când intră în living, a doua zi dimineață la ora 7, Robin îl găsi pe Strike deja îmbrăcat, canapeaua readusă în poziția obișnuită și lenjeria de pat frumos împăturită. Făcu ceai și pâine prăjită pentru amândoi și, în timp ce le consumau la masa la care mâncaseră cina, Strike spuse:

— Hai să mergem direct la familia Upcott, să aflăm ce i-a împărtășit Inigo Keei. Apoi, în funcție de ce ne spune el, mergem în King's Lynn.

— Bine, spuse Robin, deși nu părea prea fericită.

— Ce e?

— Mă întrebam ce o să spună Katya când o să-și dea seama că Inigo a ținut legătura cu Kea în tot acest timp.

— Mă gândesc că o să fie foarte supărată, zise Strike dând ușor din umeri. Nu e problema noastră.

— Știu, dar tot îmi pare rău pentru ea. Cred că și copiii ar fi mai fericiți dacă ei s-ar despărți...

Telefonul lui Strike zumzăi. Strike îl luă, citi SMS-ul pe care tocmai îl primise și expresia lui deveni imediat furioasă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Robin.

— Nenorocitul de Nutley!

— Ce-a făcut?

— A demisionat, asta a făcut!

— *Ce?* spuse Robin. De ce?

— Pentru că, zise Strike, care derula rapid textul trimis de Nutley prin care acesta se disculpa, soția lui nu mai vrea ca el să lucreze pentru noi, acum că ne-a fost trimisă o bombă. „Știu că rămâneți cu puțini oameni

şi după ce se rezolvă situaţia cu teroriştii, voi fi fericit să..." *Serios,* vei fi fericit, căcat inutil ce eşti?

— Ascultă, spuse Robin, care evaluase rapid ce aveau de făcut, acum că rămăseseră fără un subcontractor. Ar trebui să te duci la Inigo singur. Eu îl preiau pe Ashcroft conform planului şi...

— Rămânem împreună, zise Strike. Pe bomba aia nenorocită erau numele noastre împreună, la ştiri apar pozele noastre împreună, iar eu îi iau în serios pe nenorociţii ăştia de la Înjumătăţirea, chiar dacă tu nu faci asta.

— Bineînţeles că îi iau în serios, ce vrei să...?

— Atunci nu mai sugera să te plimbi de una singură, spuse Strike furios.

Se ridică de la masă şi, uitând de toate hotărârile din ziua anterioară, coborî la parter să fumeze o ţigară adevărată.

Ştia foarte bine că fusese nejustificat de agresiv faţă de Robin, dar gândul acesta nu făcu decât să-i sporească iritarea, în timp ce fuma două ţigări una după alta şi le trimitea lui Barclay, Midge şi Dev vestea demisiei lui Nutley. Fu total de acord cu Barclay, care îi răspunse: **Dobitoc laş şi nenorocit.**

Când se întoarse în living, Strike găsi micul-dejun strâns şi pe Robin gata de plecare. După cum se aşteptase, atitudinea ei era din nou glacială.

— Scuze că m-am răstit, zise Strike, înainte ca ea să apuce să spună ceva. Sunt doar îngrijorat.

— În mod ciudat, şi eu, spuse ea rece, dar când spui „să te plimbi" ca şi cum aş fi o aiurită care...

— N-am vrut să sune aşa. Nu cred că eşti o aiurită, dar... fir-ar al naibii, Robin, bomba aia a fost pe bune, nu doar ceva care să ne sperie. Plus că ştim că au o chestie specială cu femeile care ajung mai sus decât le este locul.

— Şi atunci, o să te ţii după mine până când o să aresteze Înjumătăţirea?

— Nu ştiu. Hai să mergem să vorbim cu Inigo. Dacă dovedim că Anomie e Kea, măcar am rezolva problemele de personal.

Luară BMW-ul lui Strike, cu Robin la volan, şi petrecură cea mai mare parte din cele 20 de minute ale călătoriei în tăcere. Robin nu putu să nu-şi aducă aminte că ultima oară când vizitaseră familia Upcott fusese, de asemenea, furioasă pe Strike: se întâmplase imediat după ce aflase că era împreună cu Madeline. Se întrebă care fuseseră consecinţele minciunii lui despre room-service. Nu părea să mai fi vorbit cu Madeline de atunci, dacă nu cumva sforăiturile puternice de noaptea trecută fuseseră simulate

şi Strike trimisese SMS-uri de sub pătură. Şi nu uitase nici de Charlotte. Investigarea lui Jago Ross fusese cea care adusese agenţia aproape de limită, fapt pe care Strike părea curios de reticent să-l recunoască.

Dar, fără ca Robin să ştie, gândurile lui Strike mergeau în paralel cu ale ei. Dacă nu găsea imediat un înlocuitor pentru Nutley, nu aveau cum să acopere toate cazurile curente şi, fără îndoială, cazul Ross era cel mai uşor de abandonat. Chiar dacă viitorul lui de investigator avea să fie periclitat pe vecie de asocierea cu un divorţ atât de proeminent, măcar ceilalţi ar fi continuat să aibă o slujbă. Poate că era datoria lui, se gândi Strike, să revoce supravegherea lui Ross, indiferent de consecinţe.

Ajunsese cu reflecţiile în acest punct deprimant când telefonul îi zumzăi iar. Privi în jos şi văzu un SMS de la Madeline:

Te rog sună-mă când poţi. Cred că trebuie să discutăm serios

Strike băgă telefonul înapoi în buzunar fără să răspundă. Ştia exact încotro se îndreptau lucrurile: în aceeaşi direcţie în care merseseră toate relaţiile lui, locul în care aşteptările se loveau de rezistenţă şi făceau implozie.

Bine, se gândi el încruntându-se pe geam, *n-ar fi trebuit să mint unde îmi petreceam noaptea, dar dacă ţi-aş fi spus adevărul oricum ar fi avut loc o scenă.* Era oare o crimă că se străduise să evite conflictul, că încercase să se scutească şi pe el, dar şi pe Madeline de suferinţă?

Se străduise, nu-i aşa? Apăruse când trebuia să apară, îi dăduse flori când era momentul, ascultase îngrijorările ei legate de muncă şi făcuse sex, o activitate reciproc satisfăcătoare, credea el: ce altceva mai voia Madeline? *Onestitate,* o auzi spunând, cum spuneau întotdeauna femeile, dar onestitatea ar fi însemnat ca Strike să recunoască faptul că începuse acea relaţie deoarece voia ceva care să-i distragă atenţia de la sentimentele complicate faţă de altă femeie şi răspunsul lui Madeline ar fi fost cu siguranţă acela că el o folosise. *Şi ce? Oamenii se folosesc tot timpul unul pe celălalt,* îi spuse Strike unei Madeline imaginare, trăgând fumuri adânci din ţigara electronică pe care o umpluse ca s-o poată folosi în maşină. *Ţin singurătatea la distanţă. Încearcă să găsească ce le lipseşte. Arată lumii că au pus mâna pe un premiu.* Şi Strike îşi aminti că Madeline încercase să facă o fotografie cu ei doi pentru pagina ei de Instagram, cearta din seara lansării, şi se auzea deja spunând *Cred că vrem lucruri diferite.* Ar fi trebuit să tipărească asta pe nişte cărţi de vizită pe care să le dea la începutul relaţiilor, astfel ca nimeni să nu poată spune că n-a fost avertizat...

— Căcat, spuse Robin.

Strike întoarse privirea și văzu un Range Rover care ieșea din șirul de mașini parcate în fața casei Upcott.

— Cred că Inigo e înăuntru, spuse Robin, privind cu atenție prin parbriz. Da... e. Gus conduce. Ce facem?

— Îi urmărim, spuse Strike. Probabil e o programare la doctor. Oricum ar fi mai ușor să vorbim cu el dacă nu e și Katya.

— O să fie furios că l-am filat, spuse Robin.

— Probabil, dar îi va fi mult mai greu să scape de noi când vom fi față în față. Oricum, o merită, vicleanul naibii.

Însă Inigo și Gus nu opriră nici la cabinetul unui doctor, nici la spital, ci merseră mai departe spre est. Robin îl vedea pe Inigo întors din profil spre fiul lui. Inigo părea să-l dojenească pe Gus. Din când în când, Robin vedea un deget fluturat.

— Unde naiba merg? se întrebă Strike cu voce tare.

Trecuse o oră întreagă de când începuseră să urmărească Range Roverul și ajunseseră la Dartford Crossing, podul lung, hobanat, peste Tamisa.

— Inigo nu poate să fie în evidența unui spital atât de îndepărtat, nu-i așa? spuse Robin. *Chiar* se ia de Gus.

— Da, zise Strike, care urmărea și el împungerile agresive cu degetul. Inigo pare destul de energic, nu-i așa?

— Parcă Gus era copilul lui preferat.

— O ipostază foarte stresantă, dacă ne gândim că e plin de urticarie, spuse Strike. Poate tocmai i-a spus lui Inigo că vrea să pună violoncelul în cui.

Range Roverul merse mai departe pe M2 timp de încă o oră.

— Cred că merg în Whitstable, spuse Robin în sfârșit, atunci când Range Roverul intră pe un drum numit Borstall Hill. Ar putea să viziteze pe cineva?

— Sau, zise Strike, căruia îi venise brusc o idee, au o casă de vacanță. E genul de loc în care londonezii avuți își cumpără o căsuță la malul mării... comod pentru weekenduri...

Își scoase iar telefonul, deschise site-ul 192.com și căută „I J Upcott" și „Whitstable".

— Da, e așa cum zic eu, spuse el, au încă o casă aici. Aquarelle Cottage, Island Wall.

Robin urmări Range Roverul prin inima frumosului orășel, pe lângă case cu grinzi de lemn și șiruri de vile ale căror culori te duceau cu gândul la înghețate, apoi pe Harbour Street, mărginită de galerii de artă

şi magazine de suvenire. În sfârşit, Range Roverul coti de două ori la dreapta, ceea ce îi aduse în parcarea Keam's Yard. Robin parcă BMW-ul la distanţă de Range Rover şi urmări, împreună cu Strike, în oglinzile laterale şi retrovizoare, cum Gus se dă jos din maşină, scoate scaunul cu rotile al tatălui său din portbagaj, îl ajută pe Inigo să coboare şi apoi îl împinge pe acesta, în cărucior, după colţ, ieşind din câmpul lor vizual.

— Cred că ar trebui să le lăsăm zece minute, spuse Strike uitându-se la ceasul de pe bord. Pun pariu că Gus o să se întoarcă la maşină după bagaje. Nu vreau să le dau de ştire că suntem aici decât după ce au pus de ceai şi şi-au scos pantofii.

Apoi Strike adăugă, imperturbabil:

— Ce e bine e că e foarte greu să fugi cu scaunul cu rotile.

77

Te plângi: „Aveam țintă atât de-naltă,
Sufletul îmi tânjea după adevărata măreție.
Și meritam o mult mai bună soartă
Decât ca legământul încălcat să-mi fie".

May Kendall, *Decepții*

După ce se uitară cum Gus descarcă două valize din spatele Range Roverului și îi lăsară timp suficient să le ducă în casă, Strike și Robin se dădură jos din BMW. Dincolo de zidul de piatră al parcării se întindea o plajă cu pietriș, iar Strike, născut în Cornwall, simți acea ușoară înseninare a dispoziției pe care i-o dădeau întotdeauna mirosul mării și clipocitul valurilor.

Island Wall, aflată imediat după colț, era o stradă îngustă care cobora în pantă. Casele colorate înșirate pe partea dreaptă aveau vedere directă la marea din spatele lor. Aquarelle Cottage, aflată la câteva case mai încolo, era zugrăvită în vernil, iar vitraliul semicircular de deasupra ușii înfățișa un galion cu toate pânzele ridicate.

Pentru că nu se vedea nicăieri vreo sonerie, Strike ridică ciocanul metalic în formă de ancoră și bătu de două ori. După doar zece secunde, Gus deschise ușa.

Când îi recunoscu pe Strike și Robin, expresia lui deveni una de groază. Robin avu timp să observe că urticaria lui, deși nu se mai întindea până la ochii injectați, era la fel de inflamată.

— Cine e? strigă Inigo din casă.

Gus se întoarse spre tatăl lui care se apropia cu căruciorul. Inigo păru și el șocat pe moment la vederea celor doi detectivi, dar reveni aproape imediat la atitudinea lui obișnuită.

— Ce nai...?

— 'Neața, spuse Strike, cu un sânge-rece care lui Robin i se păru remarcabil, dată fiind expresia de furie de pe fața lui Inigo. Mă întrebam dacă putem discuta puțin, domnule Upcott?

Inigo se apropie și mai mult cu căruciorul. Gus se lipi atât de tare de perete, de parcă ar fi vrut să dispară prin el.

— Ați...? De unde ați știu că eram...? *M-ați urmărit?*

Regretând un pic că nu putea, din politețe, să-i răspundă *Evident, dobitoc afectat ce ești,* Strike spuse:

— Speram să vă prindem la casa din Hampstead, dar cum tocmai plecați când am ajuns acolo, ne-am ținut după voi.

— De ce? vru să știe Inigo. Ce... de ce...? E revoltător!

— Credem că e posibil să aveți informații importante pentru investigația noastră, spuse Strike.

Ridicase ușor vocea, pentru că pe stradă tocmai treceau două tinere, și Strike bănuia că Inigo se temea mai tare de vecinii care ar fi putut să-i afle treburile decât de posibilele consecințe ale primirii lor în casă. Și într-adevăr, deși expresia lui deveni, dacă era posibil, și mai furioasă, Inigo spuse:

— Nu mai strigați în pragul ușii! Dumnezeule, e ceva complet... absolut...

Anii petrecuți de Robin la agenție o învățaseră că, oricât de nebinevenită era o vizită din partea unui detectiv particular, aproape oricine voia să afle de ce venise, așa că nu fu surprinsă când Inigo mârâi:

— Vă acord cinci minute. *Cinci.*

Încercă să dea în spate în timp ce ei intrau, dar, în agitația lui, se izbi de perete.

— Ajută-mă, la naiba! se răsti el către fiul lui, care se grăbi să facă întocmai.

Casa, după cum Strike și Robin văzură imediat ce intrară și închiseră ușa, fusese adaptată la standardele înalte ale locuinței din Hampstead. Parterul fusese transformat într-o zonă deschisă care încorpora bucătăria, livingul și locul de luat masa, peste tot întinzându-se podeaua netedă din scânduri. În spatele casei, ușile de sticlă dădeau spre o grădină care fusese adaptată și ea pentru scaunul cu rotile al lui Inigo. O porțiune în pantă a terasei ducea la o platformă cu vedere spre mare pe care erau un parasolar imens, mese și scaune. În mijlocul unei mici porțiuni de gazon se afla un palmier, care foșnea ușor în briza caldă.

— Du-te și despachetează, se răsti Inigo la Gus, care păru foarte fericit să se îndepărteze de tatăl lui.

În timp ce zgomotul pașilor lui se stingea la etaj, Inigo își manevră scaunul cu rotile pentru a-l aduce lângă o măsuță de cafea joasă și îi îndemnă cu un gest grosolan pe Strike și Robin să se așeze pe două fotolii tapițate cu pânză în dungi albastre și albe.

Pereții camerei erau decorați cu acuarele pe fond alb. Amintindu-și de site-ul Tribulationem et Dolorum („În ciuda limitărilor impuse de starea lui, continuă să creeze artă și muzică"), Robin se întrebă dacă erau ale lui Inigo sau ale Katyei și ce părere ar fi avut Mariam sau Pez despre ele: ei i se păreau insipide și stângace. Cea mai mare dintre ele, care avea o ramă fantezistă din lemn adus de ape, înfățișa Island Wall din unghiul în care intraseră ei pe ea, cu Aquarelle Cottage pe dreapta; perspectiva ieșise puțin strâmb, astfel că, în timp ce strada era extrem de lungă, dispărând în zare, casele păreau mult prea mari în acest decor. Într-un colț se afla o orgă electronică, iar pe un pupitru — o carte de partituri, *30 kleine Choralvorspiele* de Max Reger, pe coperta căreia era un desen în creion al compozitorului german care semăna perfect, cu burta, ochelarii și expresia lui supărată, cu gazda lor refractară.

— Deci, spuse Inigo, uitându-se urât la Strike, cărui fapt îi datorez această intruziune în intimitatea mea?

— Keei Niven, răspunse Strike.

Deși se străduí să-și păstreze expresia revoltată, Inigo fu trădat de mâinile care strângeau ușor, cu mișcări convulsive, brațele căruciorului și de zvâcnetul gurii lui strânse.

— Ce Dumnezeu vă imaginați că vă pot spune în afară de ce v-a spus soția mea? zise el după o pauză prea lungă.

— Destul de multe. Noi credem că ai dezvoltat o relație personală cu Kea Niven fără ca soția dumitale să știe, o relație care datează de câțiva ani.

Strike lăsă tăcerea dintre ei să se întindă ca gheața: periculos de spart, imposibil de traversat prin alunecare. În cele din urmă, bărbatul mai în vârstă spuse:

— Nu înțeleg în ce fel relațiile mele personale — și sunt departe de a recunoaște că această relație anume există — ar putea avea cea mai mică relevanță pentru investigația voastră.

De unde înainte fusese palid, Inigo se înroși acum:

— Asta presupunând că încercați în continuare să descoperiți cine e această persoană, Anomie. Sau Katya v-a angajat să mă investigați în schimb pe mine?

— În prezent îl investigăm doar pe Anomie.

— Și dovada pe care o aveți despre această presupusă relație este...?

— Domnule Upcott, spuse Strike răbdător, un om cu inteligența dumitale știe că nu o să mă apuc să expun tot ceea ce știm ca să-ți poți ajusta povestea în consecință.

— Cum *îndrăzneşti* să sugerezi că eu aş avea vreun motiv să „ajustez" ceva? explodă Inigo.

Robin îşi dădu seama că Inigo se simţea bine să-şi exprime deschis furia.

— Ţin legătura cu mai mulţi bolnavi cronici prin intermediul unui site de care mă ocup. Da, Kea a vizitat site-ul în căutare de sfaturi. I-am oferit exact ceea ce ofer oricărei persoane care suferă de această boală oribilă a noastră, despre care doctorii nici măcar nu prea cred că există.

— Dar nu i-ai spus soţiei dumitale că te contactase Kea Niven?

— La acel moment nu ştiam cine e Kea. A vizitat site-ul sub pseudonim, cum fac mulţi utilizatori. Dacă vrei să ştii, când ai boli despre care afurisiţii din corpul medical cred că sunt psihosomatice, asta implică ruşine şi stigmatizare!

— Dar a venit un moment când ai aflat cine e Arke?

În scurta pauză care urmă, auziră scările scârţâind. Inigo întoarse capul atât de repede, că Robin nu s-ar fi mirat dacă şi-ar fi scrântit gâtul.

— Ce faci? mugi el, în timp ce Gus cobora iar scările în grabă.

— Am despachetat, spuse el din uşă, cu o expresie temătoare pe chip. Chiar trebuie să plec acum dacă e să merg la...

— Şi eu ar trebui să-mi aduc singur lucrurile de primă necesitate, nu-i aşa? strigă Inigo.

— Scuze, am uitat, spuse Gus. Le aduc acum. Ce...?

— Foloseşte-ţi iniţiativa, fir-ar al naibii.

Se întoarse spre Strike şi Robin şi aşteptă, respirând greu, până auziră uşa de la intrare închizându-se, apoi spuse pe un ton mai controlat:

— Din câte îmi amintesc — şi discut cu o grămadă de oameni pe internet —, după câteva săptămâni Kea a menţionat întâmplător ceva care mi-a dat de înţeles că fusese într-un fel implicată în acel desen animat afurisit, şi, da, am, ah, am descoperit împreună legătura noastră offline destul de *îndepărtată*.

— Nu ţi s-a părut o coincidenţă ciudată că apăruse pe site-ul dumitale?

— De ce să mi se pară? spuse Inigo, înroşindu-se la faţă. Site-ul meu e vizitat de un număr imens de oameni. E considerat una dintre cele mai bune resurse online pentru cei care suferă de oboseală cronică şi fibromialgie.

— Dar nu i-ai spus soţiei dumitale? întrebă Strike din nou.

— Nu ştiu dacă ai auzit despre dreptul pacientului la confidenţialitate!

— Nu mi-am dat seama că eşti doctor.

— Bineînțeles că nu sunt *doctor,* la naiba, nu trebuie să fii *doctor* ca să ai o anumită *etică* în privința comunicării datelor personale ale celor care vin să-ți ceară sfaturi medicale și sprijin psihologic!

— Înțeleg, spuse Strike. Deci din respect pentru intimitatea Keei nu i-ai spus Katyei că vorbești cu ea?

— Din ce alt motiv? încercă Inigo un contraatac, subminat însă de roșeața tot mai puternică de pe chipul său. Dacă sugerezi... e complet ridicol. E suficient de tânără să fie fiica mea!

Amintindu-și afirmația Katyei că avusese sentimente materne față de Josh Blay, Robin nu se putea decide dacă simțea mai degrabă dezgust sau compasiune față de nefericiții soți Upcott, care păreau să fi căutat în relații cu persoane care aveau 20 și ceva de ani consolare și, poate, propria tinerețe pierdută.

— Și după aceea te-ai întâlnit cu Kea față în față, bineînțeles, spuse Strike riscând o presupunere.

La asta, Inigo se făcu stacojiu. Robin se întrebă, ușor panicată, cum ar trebui să procedeze dacă el făcea infarct. Inigo arătă cu o mână tremurătoare spre Strike și spuse răgușit:

— M-ați urmărit. E o încălcare abjectă — o invadare *revoltătoare* a... a...

Începu să tușească, părând, într-adevăr, că se înecă. Robin sări în picioare și se duse în grabă în zona de bucătărie, unde luă un pahar de pe raft și îl umplu cu apă de la robinet. Inigo încă tușea când ea se întoarse, dar acceptă apa și, chiar dacă vărsă destul de multă pe haine, reuși să ia câteva guri. În cele din urmă, păru să-și recapete un oarecare control asupra respirației.

— N-am asistat la întâlnirea dumitale cu Kea, spuse Strike.

Apoi adăugă, mai puțin sincer:

— Puneam doar o întrebare.

Inigo se uită urât la el, cu ochi apoși și gura tremurând.

— De câte ori v-ați întâlnit dumneata și Kea?

Acum, Inigo tremura vizibil de furie și de indignare. Apa din pahar i se vărsă pe coapsă.

— O dată, spuse el. *O dată.* S-a întâmplat să fie la Londra și ne-am întâlnit la o cafea. Se simțea foarte rău și voia sfatul și sprijinul meu, pe care, mă bucur s-o spun, i le-am putut oferi.

Încercă să pună paharul cu apă pe măsuța de cafea, dar acesta îi alunecă din mâna tremurătoare și se sparse pe podeaua de lemn.

— Fir-ar al DRACU', urlă Inigo.

— Curăț eu, spuse Robin imediat, sărind iar în picioare și ducându-se după un prosop de bucătărie.

— Revoltător — *revoltător,* repetă Inigo respirând cu mare greutate. Toată această... să mă urmăriți *aici,* să-mi invadați spațiul, și totul din cauză că am încercat să ajut o fată...

— ...care o ura fantastic pe Edie Ledwell, spuse Strike în timp ce Robin se întorcea și se lăsa pe vine lângă Inigo ca să șteargă apa, care susținea că Ledwell îi furase ideile, care a hărțuit-o pe Ledwell online, care l-a urmărit pe Blay după ce s-au despărțit și a emis amenințări cu violența la adresa amândurora în noaptea dinaintea atacului cu cuțitul.

— Cine spune că a emis amenințări? întrebă Inigo furios, în timp ce Robin lua cu atenție cioburile de sticlă.

— Eu, replică Strike. Am văzut tweeturile pe care Kea le-a șters după ce și-a venit în fire. Wally Cardew a sfătuit-o să le șteargă. Probabil singurul lucru rațional făcut de el din tot ce am aflat de când am început să investigăm acest caz. Știai că încă țin legătura? Știai că s-a culcat cu Wally după ce s-a despărțit de Blay?

Era greu de spus ce efect avură aceste întrebări asupra lui Inigo, deoarece fața lui era deja acoperită cu pete purpurii, dar lui Strike i se păru că vede pâlpâirea șocului. Intuiția lui era că Inigo fusese captivat de o fată pe care o vedea drept vulnerabilă și inocentă și chiar și-o imagina pe Kea jucând foarte bine acel rol.

— Nu știu despre ce vorbești, spuse Inigo. Nu am habar cine este această persoană, Cardew.

— Zău? L-a jucat pe Drek până când a fost concediat pentru un video antisemit pe care l-a pus pe YouTube.

— Nu țin pasul cu toate prostiile din jurul acestui desen afurisit. Tot ce știu e că Kea e o tânără vulnerabilă care a ajuns într-o situație neplăcută și o să-ți spun un lucru, chiar acum: absolut *categoric* nu e Anomie. Categoric nu.

— Deci n-ai discutat niciodată despre *Inimă neagră ca noaptea* cu ea?

După o scurtă pauză, Inigo spuse:

— Doar în termenii cei mai generali. Firește, după ce mi-am dat seama cine e, s-a întâmplat să *pomenim* acest lucru. Ea credea că fusese plagiată. I-am oferit sfaturi. Ca fost editor, am o anumită expertiză în domeniu.

— Deci ai sprijinit-o în acuzațiile ei de plagiat?

— Nu i-am *sprijinit* acuzațiile, doar i-am oferit posibilitatea s-o asculte cineva, spuse Inigo în timp ce Robin ducea sticla spartă în bucătărie și o arunca la coș. Sănătatea ei mintală avea de suferit din cauza sentimentului

că se profitase de ea — că fusese folosită şi apoi dată laoparte. Avea nevoie de un prieten care s-o asculte: iar acela am fost eu. Kea şi cu mine avem multe în comun.

Inigo se înroşi şi mai tare.

În timp ce privea chipul umflat al acestui bărbat de vârstă mijlocie, cu pori măriţi şi pungi vineţii sub ochii gri-deschis care-l priveau din spatele ochelarilor, Strike îşi aminti frumuseţea naturală a Keei, stând vizavi de el la Maids Head.

— Întâmplarea face să ştiu *exact* cum e să ţi se taie aripile când eşti în floarea vârstei, continuă Inigo, să ştii că ai fi putut excela, doar ca să-i vezi pe alţii cum au succes, în timp ce lumea ta se comprimă şi toate speranţele tale de viitor sunt retezate. Când m-a lovit boala asta nenorocită, am fost împiedicat să-mi mai fac meseria. Aveam muzica, dar trupa, aşa-zişii mei prieteni mi-au dat clar de înţeles că nu erau dispuşi să se adapteze la limitările mele fizice, în ciuda faptului că eu eram cel mai bun muzician dintre ei, fir-ar al naibii. Aş fi putut să fac ce a făcut Gus, să intru pe filiera academică, da. Şi aveam o grămadă de talent artistic, dar din cauza acestei boli afurisite n-am putut dedica timpul necesar cultivării lui într-un mod...

Mobilul lui Robin sună. Tocmai dădea să se aşeze la loc, dar, după ce scoase telefonul din buzunar, cerându-şi scuze, şi se uită la numărul apelantului, spuse:

— Ar fi bine să răspund, îmi pare rău.

Cum în zona în care stăteau nu exista niciun loc unde ar fi putut să se retragă şi să vorbească la telefon, Robin ieşi înapoi în stradă. În timp ce ea pleca, Inigo îşi scoase ochelarii şi îşi şterse ochii, care, îşi dădu seama acum Strike, se umpluseră de lacrimi în timpul enumerării diverselor pierderi suferite. După ce îşi puse cu mâini tremurânde ochelarii înapoi la ochi, Inigo îşi trase nasul zgomotos.

Dar dacă se aştepta la compasiune din partea lui Strike, Inigo Upcott fu dezamăgit. Cel care zăcuse cândva pe un drum plin de praf din Afganistan, cu piciorul spulberat şi având alături trunchiul retezat al unui bărbat cu care, cu doar câteva minute mai devreme, glumise despre o petrecere a burlacilor plină de alcool din Newcastle, nu avea milă de oferit pentru visurile strivite ale lui Inigo Upcott. Dacă colegii de muncă şi tovarăşii din trupă ai lui Upcott nu se arătaseră generoşi, Strike era gata să parieze că de vină era natura tiranică şi megalomană a bărbatului din faţa lui, mai degrabă decât lipsa de compasiune. Cu cât avansa în vârstă, Strike era din ce în ce mai convins că într-o ţară prosperă, în vreme de pace — în ciuda

acelor lovituri dure ale sorții care nu iartă pe nimeni și a acelor șanse picate din cer de care Inigo, moștenitorul unei averi, în mod evident beneficiase — caracterul era factorul determinant pe parcursul unei vieți.

— I-ai transmis Keei ceva din ce ți-a spus soția dumitale despre negocierile cu Maverick și așa mai departe?

— E... e posibil să fi amintit despre asta, spuse Inigo, căruia era evident că nu-i plăcea deloc tonul practic al lui Strike.

Apoi Inigo repetă:

— Însă doar în termenii cei mai generali.

— Ți-a cerut Kea să-i transmiți mesaje lui Josh?

— Uneori, spuse Inigo după o scurtă ezitare.

— Dar n-ai transmis acele mesaje?

— Nu țin legătura cu Blay.

— Și presupun că nu prea poți s-o rogi pe soția dumitale să transmită mesaje din partea Keei.

Singurul răspuns al lui Inigo fu să strângă din buze.

— I-ai promis Keei vreun ajutor, în afară de sfaturile legate de acuzațiile de plagiat?

— I-am dat unele asigurări.

— Asigurări referitoare la ce?

— Kea e foarte conștientă de aversiunea soției mele față de ea, spuse Inigo. Și i-a trecut, cu siguranță, prin minte că ar putea fi acuzată că e Anomie sau că are ceva de-a face cu moartea lui Ledwell. N-am făcut decât să-i promit că o s-o conving pe Katya să fie rezonabilă.

Tonul lui Inigo deveni energic.

— Repet, Kea *nu are cum* să fie Anomie.

— Ce te face să fii atât de sigur?

— Păi, în primul rând, e *prea bolnavă*, spuse Inigo tare. Orice activitate susținută — crearea și întreținerea unui joc online de tipul respectiv — i-ar fi imposibilă, din cauza problemelor ei medicale. Are nevoie de multă odihnă și somn — nu că ai reușit repede să adormi când ai boala asta nenorocită. Mai mult, Anomie a atacat-o online pe Kea. Într-adevăr, a fost foarte dezagreabilă față de ea. Kea a fost foarte tulburată.

— „Dezagreabilă"? repetă Strike.

— Ce?

— Te-ai referit la Anomie de parcă ar fi o femeie.

Inigo se încruntă la Strike, apoi zise:

— Soția mea n-a vrut să-ți spun asta la prima ta vizită. Am fost de acord, pentru că nu voiam să se tânguie și să se lamenteze după aceea.

Există o limită până la care pot face față; n-ar trebui să mă stresez. Dar, la urma urmei...

Irascibilitatea lui izbucni iar.

— ...nu poate să se plângă, când eu sunt urmărit și *hărțuit* într-un loc care ar trebui să fie un *refugiu* pentru mine... Yasmin Weatherhead e Anomie. Lucrează în IT, e băgăreață, manipulatoare și a încercat tot timpul să obțină tot ce se putea. *Eu* mi-am dat seama ce pune la cale fata aia afurisită de cum ne-a trecut pragul. Katya nu vrea să recunoască asta, pentru că, bineînțeles, *ea* a fost cea care a adus-o pe femeia asta în cercul lor. Încă unul dintre lucrurile stupide făcute de Katya, dar de fiecare dată e surprinsă când îi explodează în față.

— Yasmin Weatherhead lucrează în PR, nu în IT, spuse Strike.

— Te înșeli, spuse Inigo, cu toată aroganța unui bărbat neobișnuit să fie contrazis. E foarte competentă în calculatoare, foarte pricepută. Într-o zi, aveam o problemă la calculator și mi l-a reparat.

— Ai și alte motive să crezi că e Anomie, în afară că ar lucra în IT?

— Sigur, am auzit-o recunoscând asta, spuse Inigo cu un aer de triumf răutăcios. Am însoțit-o pe Katya la petrecerea de Crăciun de la acel colectiv artistic afurisit. A trebuit să merg la baie. N-am luat-o pe unde trebuia și iat-o pe Yasmin înghesuindu-se într-un colț cu acel bărbat dezgustător care conduce colectivul.

— Nils de Jong? spuse Strike, scoțând pentru prima oară carnetul și deschizându-l.

— Nu știu cum îl cheamă. Un bărbat gigantic cât casa. Putea a iarbă. Tocmai îmi debitase din Evola.

— Evola? repetă Strike scriind.

Avea impresia că auzise recent numele, dar nu-și putea da seama unde.

— Julius Evola. Filosof de extremă dreapta. Teorii rasiste ridicole. Unui coleg excentric de-al meu de la Radley îi plăcea Evola. Umbla cu *Mitul sângelui* la el, din care citea ostentativ la masă. Cei doi nu și-au dat seama că sunt și eu acolo. Era întuneric unde stăteau ei și, evident, eu nu produc zgomot de pași.

Inigo arătă iar spre scaunul lui cu rotile.

— În orice caz, am auzit-o spunând asta. „Eu sunt Anomie."

— Ești sigur? întrebă Strike.

— Știu ce-am auzit, spuse Inigo cu maxilarele încleștate. Du-te și întreabă-i *pe ei*. Ar putea să fie amândoi implicați, ce știu eu! El ar putea fi Morehouse, nu-i așa?

— Ah, știi numele partenerului lui Anomie?

— Știu pentru că n-am avut de ales, se răsti Inigo. Cu Katya și Blay discutând la nesfârșit despre Anomie și jocul ăla afurisit și Kea făcându-și griji că o să fie acuzată, sunt foarte bine informat, deși chestiunea nu mă interesează deloc.

— I-ai spus Keei teoria ta despre Anomie? îl întrebă Strike.

— Da.

Tonul lui Inigo se îndulci.

— Ea nu crede asta. E naivă, în unele privințe. Neexperimentată. E convinsă că Anomie e un artist respingător din Liverpool care locuiește și el la acel North Grove afurisit. Cred că îl cheamă Presley nu mai știu cum. A fost și el la petrecerea aceea. E un nemernic arogant și se pare că odată a agresat-o sexual pe Kea, după ce a convins-o să intre în camera lui. Dezgustător, scuipă Inigo cuvântul. Fireşte că asta a lăsat urme. Kea spune că acest Anomie s-a dat la ea, sexual, pe internet, ceea ce a făcut-o să creadă că e acest Presley. Kea e o inocentă.

Inigo se aprinsese iar la față.

— Nu-și dă seama ce jocuri fac oamenii. Nu i-ar trece prin cap că o *femeie* ar încerca să o atragă într-o conversație compromițătoare din punct de vedere sexual.

— Ce crezi că ar realiza Yasmin făcând așa ceva?

— Ar obține influență asupra ei. Ceva cu care s-o amenințe, să folosească împotriva ei. Yasmin e foarte manipulatoare, plus că e iscoditoare.

— Ce te face să spui asta?

— Comportamentul ei din casa noastră, spuse Inigo. Crea pretexte să vină pe la noi, dacă Blay sau Ledwell nu erau disponibili, sau uitaseră să transmită mai departe e-mailuri sau mai știu eu ce. Ochi peste tot. Mici întrebări. Umbla după informații. Înțeleg de ce Katya a fost cucerită la început. Yasmin se prefăcea că e preocupată și empatică, nimic nu era un deranj prea mare. Apoi, treptat, îți dai seama că e un parazit, pur și simplu. *Ea e Anomie.*

Auziră ușa de la intrare deschizându-se și Gus reapăru, încărcat cu pungi de mâncare de la Sainsbury, urmat de Robin, care părea tensionată.

— Tată, spuse Gus, va trebui să plec dacă e să ajung la...

— Și eu ar trebui să pun toate astea la loc, nu-i așa? vru să știe tatăl lui.

— Pun laptele și celelalte, spuse Gus, dar dacă nu plec acum...

Sfâșiat între frică și dorința disperată de a pleca, Gus avea, poate atipic pentru el, o atitudine categorică. Se duse în grabă în bucătărie și începu să scoată din pungi sticle de lapte și alte produse perisabile și să le pună rapid în frigider.

— Şi a cui e vina, strigă tatăl lui cu sălbăticie peste umăr, că ai nevoie de lecţii suplimentare pentru că ai rămas în urmă? *A cui e vina,* bolnav prefăcut ce eşti?

Gus, al cărui chip era ascuns de uşa frigiderului, nu răspunse. Inigo se întoarse din nou spre Strike şi zise ferm:

— Altceva nu am ce să-ţi spun. Asta e tot ce ştiu.

Apoi, cuprins de un nou val de furie, adăugă:

— Toate astea o să-mi provoace un stres şi o tulburare la nesfârşit.

— Dar a cui e vina..., spuse Strike ridicându-se în picioare.

Se săturase de acest bărbat irascibil, arogant şi veninos şi îi displăcea contrastul dintre modul în care îşi trata copiii şi solicitudinea pe care o manifesta faţă de o tânără drăguţă care îl manipulase cu atâta abilitate.

— ...că ai ascuns faţă de soţia ta faptul că o vrăjeai pe Kea Niven în secret?

Robin îl văzu pe Gus cum întoarce capul, cu ochii măriţi, în timp ce închidea frigiderul. Pentru un scurt moment, Inigo păru să fi rămas fără aer. Apoi spuse cu un mârâit grav:

— Ieşiţi naibii din casa mea.

78

De ce te-aș lăuda, slăvită Afrodita?
Nu îmi servești drept călăuză,
Ci mintea mi-o desparți cu crunte vrajbe...

Katherine Bradley și Edith Cooper
Ψάπφοι, τί τὰν πολύολβον' Αφρόδιταν

— Cine era la telefon? o întrebă Strike pe Robin când ajunseră înapoi pe trotuar.

Avea senzația că expresia ei încordată avea legătură cu apelul pe care tocmai îl primise. Robin se îndepărtă câțiva metri de ușa familiei Upcott înainte de a se întoarce cu fața spre el.

— Poliția. Urmăreau un tip despre care știu că e în Înjumătățirea. S-a dus acum o oră pe Blackhorse Road și a făcut fotografii cu blocul în care e apartamentul meu.

— Căcat, spuse Strike. Bun, hai să...

Se întrerupse. Gus Upcott tocmai ieșise din Aquarelle Cottage și păru alarmat să-i găsească pe cei doi detectivi zăbovind acolo.

— Mă așteptați pe mine?

— Nu, spuseră Strike și Robin simultan.

— OK, făcu Gus. Ei, eu... eu merg încolo.

Arătă spre parcare.

— Și noi, spuse Strike.

Așa că cei trei o luară înapoi pe stradă în tăcere. În timp ce dădeau colțul, Gus spuse dintr-odată:

— Nu e singura cu care vorbește.

— Poftim? spuse Strike, care se gândea în continuare la Înjumătățirea și la apartamentul lui Robin.

— Tatăl meu mai vorbește cu o femeie.

Gus avea aerul cuiva hotărât să adopte o conduită nesăbuită. Lumina zilei era crudă cu pielea desfigurată a feței lui, dar undeva sub toată acea

urticarie se ascundea un băiat arătos. Mirosea așa cum miros bărbații tineri nu foarte dedicați igienei; puțin umed și unsuros, iar tricoul lui negru mototolit arăta de parcă era purtat de zile întregi.

— De pe același site. Am văzut că îi trimite mesaje. O cheamă Rachel.

Cum niciunul dintre detectivi nu spunea nimic, Gus continuă:

— I-a mai fost necredincios mamei mele și înainte. Ea crede că s-a terminat.

— Rachel, repetă Robin.

— Da, spuse Gus. *Eu* nu îi pot spune mamei. Tatăl meu m-ar omorî. În fine, trebuie să plec.

Se îndepărtă, descuie Range Roverul și urcă în el, lăsându-i pe Strike și Robin să meargă mai departe spre BMW. Nu spuseră nimic înainte de a intra în el.

— Ce a mai spus poliția? întrebă Strike după ce ambele portiere fură închise.

În acel moment, era mult mai preocupat de teroriști decât de viața amoroasă a lui Inigo Upcott.

— Păi, acum au pus un polițist în civil să-mi supravegheze apartamentul, spuse Robin, care privea drept în față spre zidul parcării, și nu spre Strike. Și îl filează în continuare pe tipul care a făcut fotografiile. Nu l-au arestat, pentru că ei cred că e de rang inferior și speră să-i ducă la cei de sus... sau la cei care au făcut bombele.

Robin coborî acum privirea spre mobilul din mâna ei.

— Polițistul a spus că o să-mi trimită o... mi-a trimis.

Deschise fotografia care tocmai îi fusese trimisă și ținu telefonul astfel încât să se poată uita și Strike.

— Da, pare genul, spuse Strike. 88 tatuat pe biceps, păr de Tineretul Hitlerist... de fapt, exagerează puțin. Care e recomandarea poliției?

— Să mă țin la distanță, spuse Robin. În caz că vine ceva prin poștă.

— Bun, spuse Strike. Dacă nu ți-ar fi zis ei asta, îți ziceam eu.

— La dracu', spuse Robin sprijinindu-și fruntea de volan și închizând ochii. Scuze. Doar că...

Strike întinse mâna și o bătu pe umăr.

— Ce părere ai dacă rămânem peste noapte în Whitstable? E un oraș frumos. Nu știe nimeni că suntem aici. Evaluăm situația, facem un plan de acțiune. Și ai pierdut cele mai savuroase părți cu Inigo. Avem o grămadă de discutat.

— Serios? spuse Robin, ridicând capul.

Își dorea ceva care să-i distragă atenția de la gândul că noua ei casă, care îi fusese atât de scurt timp un refugiu, era acum o țintă a extremei drepte.

— Da. El crede că Anomie e Yasmin Weatherhead.

— Pe naiba, spuse ea.

Strike se amuză puțin când văzu disprețul lui Robin la adresa teoriei lui Inigo, chiar și în fața noilor și formidabilelor ei griji.

— Yasmin nu e o actriță atât de bună, iar cineva atât de naiv încât să creadă că are o aventură online cu un actor TV de succes n-ar fi putut să rămână ascuns atât de mult timp.

— De acord. Dar Inigo susține că a auzit-o mărturisind că e Anomie în timp ce se mozolea cu Nils de Jong la petrecerea de Crăciun de la North Grove.

— *Ce?*

— Știu. Nu e o imagine la fel de neplăcută ca Ashcroft și Zoe, dar...

— Nu cred că Inigo a auzit asta, spuse Robin. Scuze, dar nu cred. Dacă episodul chiar a avut loc, pun pariu că erau beți...

— Nils trebuie să fi fost, cel puțin.

— *Nils* nu e tocmai o cucerire, replică Robin. Un fascist drogat, la pachet cu un copil care ar putea să-ți taie gâtul în timpul nopții?

Strike râse.

— Deși, adăugă Robin fără să zâmbească, *e* multimilionar. Și o potențială sursă de bârfe despre Josh și Edie. Și, evident, Mariam vede ceva în el... și cealaltă femeie care locuiește acolo se culcă și ea cu el... sunt eu pudibondă? Eu n-aș putea sta așa. Nu înțeleg... Ce spuneam?

Robin avea un aer absent. Capacitățile ei analitice fuseseră tulburate: 88 pe biceps, fotografii cu apartamentul ei, *ține-te la distanță, nu poți ști ce-ar putea să vină prin poștă.*

— Beat, da, spuse Robin, făcând un efort să se concentreze. Pun pariu că Nils bătea câmpii despre anomie, alpini și chakre, chestiile lui obișnuite — Pez a spus că sunt numerele lui de succes —, iar Inigo a înțeles greșit unul dintre răspunsurile ei.

— Cred că e foarte posibil să ai dreptate, zise Strike. Inigo n-a spus nici cât băuse el. Putea fi și el muci. Am avut impresia că e atât de furios pe Katya, că vrea ca Anomie să fie cumva vina ei.

— Crezi că e gelos, din cauză că ea e îndrăgostită de Blay? întrebă Robin.

— Nici măcar, spuse Strike. Probabil că asta îi răneşte orgoliul, dar nu e ca și cum el n-ar fi călcat strâmb, nu-i așa? Nu, cred că e, pur și simplu, furios pe lume pentru că nu-i acordă aprecierea pe care o merită și se descarcă pe soția lui. Ai fost acolo la faza cu el ca geniu cu multiple talente căruia i s-au tăiat aripile în floarea vârstei, nu?

— Da, spuse Robin.

Dar apoi adăugă:

— Ca să fim corecți, *este* bolnav.

— Are două case foarte frumoase şi se simte suficient de bine să aibă aventuri, să picteze, să cânte la orgă şi să se ocupe de un site, spuse Strike. După câte se pare, tăticul episcop i-a lăsat o grămadă de bani. Știu o grămadă de oameni mai demni de compătimire decât Inigo Upcott. Dar ai mai pierdut o idee interesantă. Tocmai mi-a spus de unde şi-a luat Nils toate tâmpeniile rasiste cu alpini. Sunt de la un scriitor pe nume Julius Evola. Filosof de extremă dreapta.

— Evola? repetă Robin. Parcă am mai văzut numele ăsta undeva...

— Da, şi mie mi s-a părut că l-am auzit recent, dar nu-mi puteam aminti unde.

Robin îşi răscoli puțin memoria, apoi spuse:

— Ah, bineînțeles. *Eu* ți-am spus asta. *Eu sunt Evola.*

— Ce? spuse Strike derutat.

— E user-ul unuia dintre trolii care se învârt pe Twitter pe lângă fanii *Inimii negre ca noaptea.* Eu sunt Evola. E practic un al doilea Discipol al lui Lepine, rostul lui e să le spună fetelor să se sinucidă sau că sunt curve urâte.

— Da, mi-aduc aminte... Presupun că trebuie să-ți cumperi nişte lucruri, dacă ne cazăm la o pensiune? Eu, da. Nu, dă-o naibii.

Strike băgă mâna în buzunar după telefon.

— N-am chef să ne zgârcim. E o cheltuială deductibilă; hai să mergem într-un loc cumsecade.

Când se uită la ecranul mobilului, văzu că îl aştepta un nou SMS de la Madeline. Din cele câteva rânduri vizibile, părea să fie unul lung. Îl glisă fără să-l citească, şi căută pe Google cazări în Whitstable.

— Hotelul Marine pare bun. Trei stele, pe malul mării, puțin mai încolo... Îi sun imediat...

Dar înainte să apuce să facă asta, telefonul din mâna lui sună. Era Madeline.

— Vorbesc afară, spuse Strike.

De fapt, nu voia ca Robin să vadă cum lasă apelul să intre în căsuța vocală. Ieşi din maşină. Gus şi Range Roverul plecaseră: în locul lor era un Peugeot vechi, din care cobora o familie cu doi băieți mici. Strike se îndepărtă de BMW, în timp ce telefonul continua să sune, şi urcă cele câteva trepte de ciment prin care se ieşea din parcare, oprindu-se în capul scării să privească imensa întindere a mării de dincolo de plaja de pietriş. I-ar fi plăcut să coboare treptele pe partea cealaltă, dar cu siguranță

piciorul lui protetic n-ar fi făcut față suprafeței instabile, așa că se mulțumi să inspire mirosul sărat familiar și reconfortant, uitându-se cum marea se încrețește în pliuri dantelate în jurul unui dig lung de lemn, în timp ce mobilul îi suna în mână. Când telefonul încetă, în sfârșit, să sune, deschise mesajul pe care, fără îndoială, Madeline se așteptă ca el să-l fi citit înainte de următoarea lor convorbire.

Dacă ești supărat pe mine, aș prefera să îmi spui asta, în loc să-mi aplici tratamentul tăcerii. Ce nu pot suporta e să fiu mințită și luată de proastă. Când un bărbat pretinde că femeia cu care lucrează e room-service-ul, n-ar trebui să fie surprins că iubita lui e suspicioasă și enervată. Sunt prea bătrână pentru jocuri stupide, am trecut prin mizeria asta de prea multe ori și nu sunt în regulă să mi se spună minciuni străvezii despre unde ești sau cu cine ești. Sunt sigură că tu o să consideri că eu sunt posesivă și nerezonabilă, dar pentru mine e o chestiune de respect de sine elementar. Am fost avertizată că ești așa, n-am ascultat și acum mă simt ca o proastă că m-am apropiat vreodată de tine. După seara trecută, cred că îmi datorezi o conversație reală, în loc să fiu nevoită să te fugăresc prin SMS, așa că te rog sună-mă.

Fără nicio expresie, Strike apelă căsuța vocală și ascultă mesajul pe care Madeline tocmai i-l lăsase, compus din patru cuvinte rostite cu voce rece: „Te rog sună-mă".

În loc să facă asta, Strike sună la hotelul Marine. După ce rezervă două camere pentru noaptea aceea, se întoarse la BMW și la Robin, care avea o expresie absentă.

— Ne-am cazat la hotel Marine. Ești în regulă?

— Da, spuse ea, cu aerul că încearcă să se adune.

— Bun, spuse Strike. Să mergem să mâncăm ceva, să ne cumpărăm pastă de dinți și ciorapi, și după ce ajungem la hotel putem să ne logăm iar în jocul ăla afurisit.

79

Iubirea vine doar la al iubirii strigăt,
În van aleargă mila după el cerşind;
Pentru că nu pot să-ţi dau totul fără preget,
Nimica nu-mi dai tu în schimb.

Mary Elizabeth Coleridge, *O dorinţă nesinceră adresată unui cerşetor*

După ce-şi cumpărară diverse articole necesare având în vedere că rămâneau acolo peste noapte şi mâncară sendvişuri la o cafenea din zonă, Strike şi Robin sosiră la hotelul Marine la ora 2. Clădirea lungă din cărămidă roşie, cu multe frontoane şi uşi care dădeau în stradă, avea balcoane cu grinzi albe pe toată lungimea ei. Separat de trotuar printr-un gard viu scund şi îngrijit, hotelul stătea cu faţa la plaja aflată de cealaltă parte a străzii şi părea elegant şi bine întreţinut.

Lui Strike i se spusese la telefon că avusese noroc că obţinuse ultimele două camere libere pentru acea noapte de sâmbătă, iar când văzu faţada hotelului, în timp ce-l ocoleau să ajungă în parcarea din spate, speră optimist că măcar avea să poarte iminenta convorbire cu Madeline de pe unul dintre acele balcoane cu vedere spre mare, preferabil cu un whisky de la minibar în mână.

Această viziune dulce-amăruie îi fu năruită la recepţie, unde un bărbat mare în costum repetă voios că aveau noroc că luaseră ultimele două camere libere, aflate la ultimul etaj, lipsit de balcoane.

— Numerele 30 şi 32. Urcaţi scările, vă întoarceţi, urcaţi următorul rând de scări şi apoi încă unul până la camerele dumneavoastră.

— Există lift? întrebă Strike, luând cheile şi întinzându-i una lui Robin.

— Există, spuse bărbatul, dar nu la aceste camere.

După care, cu un zâmbet scurt, se întoarse să întâmpine un cuplu din spatele lui Strike.

— Super, mârâi acesta în timp ce urcau primul rând de scări înguste, acoperite cu un covor stil anii '70 care avea un model cu frunze portocalii şi maro. Şi nici nu s-au oferit să ne ducă bagajele.

— Nu avem niciun bagaj, spuse Robin pe un ton just.

Purta fiecare un rucsac mic, nu foarte greu.

— Nu asta e ideea, gâfâi Strike.

Se apropiau de al doilea rând de scări. Tendonul lui se săturase de scări, iar capătul ciotului începea să-l usture iar.

— Trei stele nu înseamnă servicii ca la Ritz, spuse Robin, uitând că după seara pe care o petrecuseră acolo se stabilise un tabu tacit referitor la menţionarea lui. Oricum, cred că asta e maximul pe care ni-l acceptă contabilul.

Strike nu răspunse: ciotul începea să-i tremure din cauza efortului şi se temea să nu-i reapară spasmele din dimineaţa precedentă. Al treilea rând de scări îi duse pe lângă o mică nişă din spatele balustradelor, în care se afla o vitrină cu modele de iahturi şi ceramică. Lui Strike, care acum transpira, i se păru un detaliu mai degrabă iritant decât fermecător: dacă aveau spaţiu liber, de ce nu puseseră încă un lift nenorocit?

În sfârşit, ajunseră pe un mic palier pe care se aflau două uşi alăturate, în mod evident ocupând cele două jumătăţi ale unei singure cornişe.

— Facem schimb, spuse Robin, luând cheia camerei 32 din mâna lui Strike şi întinzându-i-o pe cea a camerei 30.

— De ce?

— Ca să iei tu camera cu vedere spre mare. Ştiu că ai chestia aia a ta din Cornwall.

Strike fu mişcat, dar gâfâia prea tare şi îşi făcea prea multe griji pentru picior ca să înceapă cu efuziuni sentimentale.

— Mersi. Ascultă, am câteva lucruri de care trebuie să mă ocup. Bat la uşă după ce termin şi putem discuta despre planuri.

— Bine, spuse Robin. Mă duc să mă loghez în joc.

Deschise uşa şi intră într-o cameră de la mansardă plăcută, cu plafon înclinat din lemn alb şi vedere spre parcarea din spatele clădirii. Camera conţinea atât un pat dublu, cât şi unul de o singură persoană, ambele acoperite cu cuverturi albe imaculate. Robin şi-l imaginã pe contabil, un bărbat total lipsit de simţul umorului, cum îi întreabă de ce nu putuseră reduce costurile stând în aceeaşi cameră. Comentariul lui Barclay, după singura lui întâlnire cu acesta, fusese: „Arată de parcă se cacă capse".

Dură doar câteva minute să-și despacheteze noul rucsac — se simțise stânjenită să apară la hotel cu plase de cumpărături. După ce își puse pe umeraș bluza pe care și-o cumpărase, duse articolele de toaletă în baie, apoi se așeză pe patul dublu pe care acum se aflau trei dispozitive electronice — telefonul ei, telefonul cu cartelă al cărui număr îl avea Pez Pierce și iPadul.

În timp ce se cazau, sosise un SMS de la mama ei.

Ce faci? Ai noutăți de la poliție?

Perfect conștientă de ironia faptului că SMS-ul de la mama ei era deasupra fotografiei cu tânărul terorist care îi supraveghease apartamentul, Robin răspunse:

Sunt bine! Poliția ne informează regulat, spun că fac progrese. Te rog nu-ți face griji, îți promit că iau toate precauțiile și sunt perfect OK. Transmite-i tatei dragostea mea xxx

Apoi luă telefonul temporar și i se strânse inima când văzu că Pez Pierce îi trimisese o fotografie.

Sper să nu fie o poză cu scula lui, se gândi ea deschizând-o. Dar Pez îi trimisese ceea ce putea să fie considerat chiar opusul: un desen cu o brunetă goală, cu o mână acoperind timid sânii și cealaltă, ascunzând pubisul. Robin avu nevoie de câteva secunde să-și dea seama că desenul o reprezenta pe ea, sau mai degrabă pe Jessica. Sub el, Pez scrisese un singur cuvânt:

Corect?

Atât imaginea, cât și mesajul fuseseră trimise în urmă cu două ore. Jessica Robins avea cu certitudine o viață socială aglomerată, așa că Robin decise că un interval de două ore era perfect rezonabil și răspunse:

La fix. Desenezi umeri MULT mai bine ca mine

Lăsă telefonul cu cartelă deoparte și luă iPadul, să se logheze în joc. Anomie era absent: singurii moderatori prezenți erau Inimoasa și Demon1. Spre surpriza lui Robin, Demon1 deschise imediat un canal privat cu ea.

Demon1: m-am apucat să caut pe YouTube capul ăla al lui Ferdinand

Demon1: absolut incredibil

Robin privi lung acest mesaj, complet derutată. Cine era Ferdinand? Îi era, de fapt, mesajul destinat ei?

Demon1: 18 mil de lire pt transfer par nimic acum lol

Fotbal, se gândi ea, amintindu-şi că Strike îi spusese că el şi Demon1 discutaseră pe un canal privat cu două seri în urmă, în timp ce el juca rolul lui LabuteleluiBuffy. Se gândi o clipă să bată în perete şi să-l întrebe ce vorbiseră, dar cum el spusese că avea nişte lucruri de care să se ocupe, Robin luă telefonul şi căută pe Google „Ferdinand 18 milioane lire transfer".

În timp ce ea deducea că Demon1 vorbea despre Rio Ferdinand, care înscrisese un gol celebru cu capul pentru Leeds United împotriva lui Deportivo în 2001, Strike stătea la un metru distanţă, în propriul lui pat dublu, într-o cameră care era imaginea în oglindă a camerei lui Robin. Nu despachetase nimic, deoarece prioritatea lui era să-şi scoată proteza. În loc să se bucure de vederea spre mare, se uita cum ciotul îi zvâcneşte incontrolabil în interiorul cracului pantalonului.

O privire superficială prin cameră dezvăluise absenţa minibarului, ceea ce acum presupunea că era de aşteptat — nu erau la Ritz, cum subliniase Robin —, dar asta nu îi îmbună cu nimic sentimentele faţă de hotel. Poate că whisky-ul la mijlocul după-amiezii era un obicei prost de care să se apuce, dar având în vedere bomba, sosirea unui tânăr membru al Înjumătăţirii pe strada lui Robin, reapariţia spasmelor şi iminenta „discuţie serioasă" cu Madeline, o doză calmantă de alcool ar fi fost mai mult decât binevenită.

Oricât de puţin şi-ar fi dorit să vorbească cu ea, trebuia să scape de Madeline, cum formula el către sine însuşi, pentru că avea destule pe cap şi fără să fie hărţuit de o iubită furioasă. Perfect conştient că nu se comportase în mod exemplar, era pregătit să-şi ceară scuze, dar apoi? Sprijinit de pernă, Strike nu părea să vadă altceva decât un tunel şi mai sufocant de resentimente reciproce tot mai puternice dacă ar fi continuat acea relaţie. În timp ce ciotul îi tresărea în toate părţile de parcă ar fi fost străbătut de impulsuri electrice, Strike se gândi că ar fi trebuit

să-şi dea seama de la început că viaţa lui şi cea a lui Madeline erau fundamental incompatibile. Madeline avea nevoie de un bărbat mulţumit să-i stea alături şi să zâmbească radios în timp ce se declanşau bliţurile aparatelor de fotografiat; merita pe cineva căruia să-i pese suficient de ea ca să treacă cu vederea o scenă produsă de stres şi prea mult alcool, iar el nu îndeplinea niciuna dintre aceste condiţii. Inspiră adânc, luă mobilul şi apăsă numărul ei.

Madeline răspunse după câteva ţârâituri, cu o voce la fel de rece ca în mesajul vocal.

— Salut.

Când deveni clar că Madeline aştepta ca el să spună ceva, Strike întrebă:

— Ce mai faci?

— Ca dracu'. Tu?

— Mi-a fost şi mai bine. Ascultă, vreau să-mi cer scuze pentru seara trecută. N-ar fi trebuit să mint, a fost un comportament mizerabil. Am crezut că o să ne certăm, aşa că...

— ...te-ai asigurat că o să facem asta.

— Nu intenţionat, spuse Strike, dorindu-şi ca piciorul să înceteze să se mai smucească incontrolabil.

— Ai stat la Robin noaptea trecută, Corm? Spune-mi adevărul.

Strike întoarse capul ca să privească în zare, acolo unde azurul cerului se întâlnea cu verdele mării.

— Da.

Urmă o tăcere prelungă. Strike nu spuse nimic, sperând ca Madeline să pună capăt lucrurilor acum, fără alte eforturi din partea lui. Însă următorul sunet pe care îl auzi fu un suspin încet, dar inconfundabil.

— Uite, începu el.

Nu avea habar ce urma să-i spună după „uite", dar Madeline interveni:

— *Cum am putut fi atât de proastă să mă îndrăgostesc de tine?* Oamenii mi-au *spus,* m-au *avertizat...*

Strike nu avea de gând să cadă în capcana de a întreba cine erau acele persoane, pentru că era sigur că era vorba de una singură: cea a cărei căsătorie în plin proces de dezintegrare îi ameninţa acum mijloacele de trai.

— ...dar nu păreai deloc aşa...

— Dacă prin „aşa" vrei să spui că mă culc cu Robin, să ştii că nu fac asta, spuse el, luându-şi ţigara electronică doar ca să descopere că afurisita era descărcată. Ai fost singura persoană cu care m-am culcat în timpul în care am fost împreună.

— La trecut, suspină ea. Am fost singura persoană.

— Discutăm despre trecut, nu-i aşa?

— Tu îţi doreşti relaţia asta, Corm? întrebă Madeline cu o voce mai ascuţită ca de obicei, înghiţindu-şi lacrimile. Chiar îţi *doreşti* să fii cu mine?

— Eşti minunată, spuse el — dezgustat în sinea lui de necesitatea acestor cuvinte goale şi formale care nu scuteau pe nimeni de suferinţă, însă ofereau vorbitorului convingerea reconfortantă a bunătăţii lui — şi a fost minunat, dar cred că ne dorim lucruri diferite.

Se aştepta ca ea să-l contrazică, poate să strige, deoarece scena de la lansarea ei îi dezvăluise disponibilitatea absolută de a răni când era rănită. În schimb, după alte câteva suspine, Madeline închise.

80

Nu știu ce ar putea să îmi aline suferința,
Și nici ce îmi doresc;
Inima știe doar ce-i năzuința,
Și un zor nebunesc.

Amy Levy, *Ah, este oare dragoste?*

Trezit brusc din somnul său adânc de câteva ciocănituri în ușa camerei, Strike clipi ameţit spre plafonul înclinat de lemn timp de câteva secunde, întrebându-se unde era, iar când îşi aminti că se afla într-un hotel din Whitstable, se uită la cerul de pe fereastră şi îşi dădu seama că începea să se însereze.

— Strike? se auzi vocea lui Robin de dincolo de uşă. Eşti bine?

— Da, strigă el cu voce răguşită. Imediat.

Spasmele de la picior se mai liniştiseră. Țopăi spre uşă, ceea ce nu se dovedi chiar atât de dificil, datorită unui scrin plasat convenabil şi a marginii de alamă a tăbliei patului.

— Scuze, fu primul lui cuvânt când deschise uşa. Adormisem. Intră.

Robin ştia că el nu şi-ar fi scos proteza dacă nu ar fi avut dureri mari, pentru că nu suporta comentariile şi întrebările pe care le genera acest lucru. Strike țopăi stângaci înapoi spre pat şi se lăsă la loc pe el.

— Ce-ți face piciorul?

— Continuă să se mişte după cum are el chef.

— Ce? spuse Robin.

Privi spre proteza sprijinită de perete, ceea ce îl făcu pe Strike să scoată un râs mormăit.

— Nu ăla. Ciotul. Spasme. Am avut spasme după amputare şi au revenit acum câteva zile.

— Căcat, spuse Robin. Vrei să mergi la doctor?

— N-are niciun rost, zise el, arătând spre un fotoliu de răchită. Stai jos. Arăți de parcă ai avea noutăți.

— Am, spuse Robin aşezându-se. Tocmai au anunţat la televizor arestarea lui Ormond. Se pare că poliţia a cerut prelungirea mandatului cu încă 24 de ore.

— Deci încă n-a recunoscut crima.

— N-are cum. Dar mai e ceva...

— Te-ar deranja, spuse Strike, încă năuc de somn, dacă fumez o ţigară înainte să discutăm despre restul?

Îşi trecu mâna prin părul des şi cârlionţat, fără să reuşească să-l aranjeze.

— Va trebui să-mi pun înapoi piciorul. Şi mor de foame... sendvişurile de la prânz nu au fost cine ştie ce, nu-i aşa?

— Vrei să te ajut să cobori la par...?

— Nu, nu, spuse Strike făcând un gest de refuz cu mâna. Mă descurc.

— Să mă duc să ocup o masă la restaurant, atunci?

— Da, ar fi minunat. Ne vedem jos.

Robin coborî la parter, îngrijorată pentru Strike, dar şi abia stăpânindu-şi însufleţirea. Fusese atât de absorbită de pista care se ivise brusc în faţa ei după discuţia cu Demon1 că abia observase cum se scursese după-amiaza şi abia la 6 şi 10 îi trecuse prin cap că Strike nu se întorsese.

O angajată amabilă îi indică restaurantul cu pereţi zugrăviţi în culoarea ardeziei, bovindouri care dădeau spre mare şi bucăţi încreţite de coral alb expuse pe poliţele şemineelor. Un chelner o conduse la o masă de două persoane şi, după ce îşi comandă un pahar de Rioja, Robin alese scaunul cu faţa la mare, ceea ce i se păru echitabil, dat fiind că îi dăduse lui Strike camera cu privelişte marină. Apoi puse iPadul pe masă, în picioare, cu jocul continuând să meargă.

Anomie era în continuare absent, ceea ce începea să o intrige pe Robin. Niciodată nu lipsise atât de mult din joc, cel puţin de când intrase ea, asta dacă nu cumva ratase vreo apariţie a lui în timpul călătoriei spre Whitstable, şi Robin nu putu să nu reflecteze la faptul că în prezent Phillip Ormond era în arest şi, fără îndoială, nu putea folosi niciun dispozitiv electronic.

Între timp, Pez Pierce îi mai trimisese Jessicăi Robins câteva SMS-uri, după ce Robin reacţionase la desenul lui. Robin inventase o seară cu părinţii săi ca să-i dea de înţeles că nu trebuie să se aştepte la SMS-uri regulate, ceea ce nu-l împiedicase însă pe Pez să-i trimită mesaje, ultimul fiind **Deci când o să te văd iar?** — la care Jessica răspunsese rezervat **Să verific când sunt disponibilă. Tre să plec, taică-meu se plânge că stau prea mult pe telefon.**

Chelnerul îi aduse vinul şi, în timp ce sorbea din el, Robin se trezi gândindu-se la fostul ei soţ, Matthew. Nu s-ar fi aflat acolo niciodată dacă ar fi fost în continuare căsătorită. Simpla idee de a-i trimite lui Matthew un mesaj de genul „a explodat o bombă la birou, Strike vine să doarmă pe canapea" era o glumă proastă: Matthew îl antipatizase pe Strike de la bun început şi Robin îşi putea imagina ce-ar fi spus el dacă ea ar fi sunat acasă să anunţe „Cormoran şi cu mine ne petrecem noaptea împreună la un hotel din Whitstable". Timp de câteva secunde, savură senzaţia de libertate pe care i-o oferea acest lucru, dar apoi gândurile îi săriră imediat la Madeline şi la minciuna lui Strike despre room-service: bănuia că unul dintre lucrurile pe care el voise să le facă la etaj era să aline sentimentele iubitei lui. Se întrebă cum suna Strike când voia să vrăjească pe cineva. Nu-l auzise niciodată făcând asta.

Nu contează, îşi spuse ea cu severitate. *Ai acest lucru* — prin asta înţelegând investigaţia, nu hotelul Marine şi vinul — *care e mai bun. Mai bine prieteni şi parteneri de muncă.* Şi, înainte ca sentimentele ei să apuce să protesteze, Robin îşi luă telefonul, deschise Twitter-ul şi se uită dacă primise vreun răspuns la mesajul lung pe care i-l trimisese cu o oră în urmă unei admiratoare tinere a *Inimii negre ca noaptea.* Dacă teoria ei era corectă — şi Robin era sigură că e —, răspunsul fetei putea fi extrem de important pentru cazul Anomie, dar el încă nu sosise.

Strike avu nevoie de jumătate de oră să ajungă în restaurant, deoarece făcuse un duş, în speranţa că asta i-ar putea calma muşchii dureroşi, înainte de a coborî atent în stradă să fumeze o ţigară. Observă, în timp ce traversa încăperea, că Robin purta bluza albastră pe care şi-o cumpărase. Culoarea vie făcea notă aparte, ieşind puternic în evidenţă pe fundalul pereţilor întunecaţi, şi lui Strike îi trecu prin minte că ar putea să o complimenteze pentru că îi venea atât de bine, dar înainte să apuce să facă asta, Robin spuse:

— Ce-ţi mai face piciorul?

— Nu foarte rău, răspunse el aşezându-se. Spune-mi şi celelalte noutăţi.

— Păi, mai întâi, în după-amiaza asta am avut o discuţie pe un canal privat cu Demon1. Voi aţi discutat foarte detaliat despre fotbal acum câteva zile: a trebuit să caut o grămadă pe Google ca să mă pun la curent. Rio Ferdinand, gol cu capul împotriva lui Deportivo, victorie legendară pentru Leeds etc. etc...

— Scuze, spuse Strike zâmbind, ar fi trebuit să scriu în notiţe. Ce bei?

— Rioja. E bun.

— Super, vreau şi eu ce bea ea, îi spuse el chelnerului care apăruse prompt la masă.

După ce acesta plecă, Strike întrebă:

— Să înţeleg că nu golul cu capul al lui Ferdinand te-a entuziasmat atât de tare?

— Corect, spuse Robin. M-a entuziasmat să aflu că fotbaliştilor de la Leeds United li se mai spune şi Păunii.

— Şi asta te entuziasmează pentru că...?

— Pentru că eu cred că am făcut un progres, unul important. Mă simt ca o proastă pentru că nu mi-am dat seama până acum, dar sunt atâtea milioane de oameni pe Twitter că... Uită-te la astea.

Robin închise Twitter-ul pe telefon, intră la fotografii şi deschise prima captură de ecran pe care o făcuse în după-amiaza aceea şi care înfăţişa ultima parte din îndelungata ei conversaţie cu Demon1.

Demon1: asta e ultima mea zi aici

Demon1: am intrat doar ca să-mi iau la revedere de la Vierme dar nu e aici

Demon1: până la discuţiile cu tine din ultimele zile nu m-am mai simţit bine aici de o veşnicie

LabuteleluiBuffy: doar nu pleci cu adevărat?!

Demon1: trebuie

Demon1: Jocul ăsta m-a îmbolnăvit, nu glumesc

Demon1: ştiu că vrei să fii moderator, dar pe bune, nu te băga. Jocul ăsta e toxic ca dracu

Strike dădu la dreapta şi citi mai departe.

LabuteleluiBuffy: i-ai spus lui Anomie că pleci?

Demon1: nu

Demon1: o să dispar pur şi simplu

Demon1: sunt o grămadă de lucruri despre jocul ăsta pe care nu le ştii

Demon1: sunt atât de anxios că maică-mea a vrut să mă ducă la doctor

Demon1: dar nu de doctor am eu nevoie

LabuteleluiBuffy: dar de ce ai nevoie?

>

>

>

Demon1: să găsesc pe cineva care poate să-l oprească pe Anomie

Sosi vinul lui Strike, dar el era atât de absorbit, că nu observă; Robin fu cea care îi mulțumi chelnerului.

LabuteleluiBuffy: ce vrei să spui, „să-l oprească pe Anomie"?

Demon1: Nu contează. Dar nu deveni moderator, serios. Mi-e atât de ruşine că am luat parte la asta că nu pot să mă gândesc la altceva. Tre să plec

<Demon1 a părăsit canalul>

Strike ridică privirea spre Robin şi vru să spună ceva, dar ea i-o luă înainte:

— Dă mai departe. Mai e o grămadă.

El făcu întocmai şi se trezi uitându-se la o serie de tweeturi, primul datând de peste trei ani. Poza de profil înfăţişa o adolescentă cu păr castaniu-închis, sprâncene groase şi un zâmbet poznaş. Nu folosise niciun filtru pentru poza ei şi nici nu părea să fie machiată, ceea ce o făcea cu totul specială, având în vedere experienţa pe care Strike o dobândise în ultima vreme cu utilizatoarele tinere ale Twitter-ului.

Penny Paun @rachledrau

m-am certat cu taică-meu la telefon şi el m-a făcut demon #LaMultiAni

13:58 1 ianuarie 2012

Penny Paun @rachledrau

Îmi place asta la nebunie. Joacă jocul, bua!

www.INN/Jocul.com

19:55 9 februarie 2012

Penny Paun @rachledrau

deci am fost suspendată pentru că am fumat în baie la şcoală 😂😂😂

0:49 27 februarie 2012

Penny Paun @rachledrau

s baetă ca dracu

0:49 14 aprilie 2012

Drepturile EM @BillyShearsEM

Cercetări promiţătoare despre disfuncţia mitocondrială şi patofiziologia EM aici: bitly.sd987m

15:49 14 mai 2012

Penny Paun @rachledrau

Răspuns către @BillyShearsEM

Ştii ceva despre lupus?

18:02 14 mai 2012

Drepturile EM @BillyShearsEM

uită-te la secţiunea „autoimune" de pe site-ul meu www.TribulationemEtDolorum.com

18:26 14 mai 2012

— Penny a luat legătura cu Inigo? întrebă Strike.
— Citeşte mai departe, spuse Robin.

Penny Paun @rachledrau

@Morehou©e ALPHA CENTAURI Bb BABY!

20:51 16 octombrie 2012

Morehouse @Morehou©e
Răspuns către @rachledrau
Da, ştiu! Dar eu încă nu mi-aş face bagajul.

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @Morehou©e
nu strica distracția

Morehouse @Morehou©e
Răspuns către @rachledrau
ziceam doar... s-ar putea ca de fapt să nu fie acolo.

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @Morehou©e
wtf????

Morehouse @Morehou©e
Răspuns către @rachledrau
e doar o ipoteză de lucru. Unii sunt sceptici.

— Ai ajuns la chestiile cu astronomia ale lui Morehouse? întrebă Robin.

— Chiar acum.

— Mi-am făcut reproşuri pentru că eu observasem unele dintre interacțiunile lor — ți-am spus, îți amintești? Eleva cu care vorbea Morehouse? Dar n-am pus lucrurile cap la cap.

Văzând că nici Strike nu părea să le pună, Robin zise:

— Citeşte mai departe.

Penny Paun @rachledrau

Abia aştept meciul de mâine, taică-meu ține cu Albaştrii şi eu, cu Albii şi vreau f mult să văd cum îi ZDROBIM.

17:45 18 decembrie 2012

Ron Briars @ronbriars_1962
Răspuns către @rachledrau
Cum ați ajuns pe baricade diferite tu şi tatăl tău în acest război de o sută de ani?!

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @ronbriars_1962
A plecat când eu aveam 12 ani şi eu şi maică-mea ne-am mutat în Leeds ca să stăm cu familia ei.

17:57 18 decembrie 2012

Ron Briars @ronbriars_1962
Răspuns către @rachledrau
Ah, bun. Deci e ceva personal?

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @ronbriars_1962
Puțin, da.

— Stai așa, spuse Strike ridicând privirea spre Robin, care acum îi zâmbea. Leeds United? Taică-său a făcut-o demon?

— Și maică-sa are lupus, zise Robin, și Gus tocmai ne-a spus că tatăl lui vorbește cu o femeie pe nume Rachel.

— Ce relevanță are asta?

— Strike, ignoră „Penny Paun" și uită-te la numele ei de utilizator.

Strike se uită la următoarele două tweeturi.

Penny Paun @rachledrau

Căcat. CĂCAT.
CĂCAAAAAATTTTTTT #LeedsvsChelsea

21:32 18 decembrie 2012

Penny Paun @rachledrau

Super, taică-meu îmi dă SMS. Nu-și aduce aminte de ziua mea dar îmi dă SMS ca să jubileze că nenorocita de Chelsea a câștigat.

— Rachled... începu Strike. Stai. Rach led rău — spre deosebire de...?

— Rach led *well*[1] *1*, spuse Robin zâmbind radios. Citește mai departe.

Penny Paun @rachledrau

Dacă ați avea o rudă celebră cu care nu v-ați întâlnit niciodată ați lua legătura cu ea

21:13 28 ianuarie 2013

[1] Joc de cuvinte cu numele de familie Ledwell: codul de Twitter al lui Rachel este rachledbadly, în original, „badly" și „well" fiind în antonimie.

Julius @eu_sunt_evola
Răspuns către @rachledrau
dacă aş arăta ca tine, nu. S-ar întreba de ce i-a apărut la uşă Ringo Starr îmbrăcat în fustă

— V-aţi hotărât? întrebă voios chelnerul care apăruse din nou la masa lor.

— Nu, scuze, spuse Robin, trăgând în grabă foaia printată spre ea şi alegând la întâmplare spaghete cu pesto.

— Comandă-mi şi mie ceva sătios, dar care nu îngraşă, spuse Strike fără să ridice privirea.

Era absorbit de o lungă discuţie pe Twitter din care Robin făcuse mai multe capturi de ecran. Cererea lui nu era uşor de îndeplinit: meniul, care conţinea feluri care fără îndoială i-ar fi plăcut foarte mult lui Strike, cum ar fi burtă de porc şi cod în crustă de aluat, nu era foarte dietetic. Robin ceru o friptură cu salată în loc de cartofi prăjiţi şi chelnerul plecă.

— Unde eşti? îl întrebă.

— La ăla lung despre faptul că Ledwell a minţit că ar fi falită, spuse el.

Anomie
@AnomieGamemaster

Cei care cred poveştile lacrimogene cu sărăcia ale Nesătulei de Ledwell ar trebui să ştie că unchiul ei bogat i-a dat de două ori sume mari de bani la începutul anilor 90. #EdieMincinoasa

22:30 26 aprilie 2013

Moonylinguri @m<>nylinguri
Răspuns către @AnomieGamemaster
Întotdeauna mi s-a părut că e ceva dubios la nemernica aia fără adăpost. #AlaturideJosh #EdieMincinoasa

22:32 26 aprilie 2013

Yasmin Weatherhead @YazzyWeathers
Răspuns către @AnomieGamemaster
Cred că era lefteră dar nicidecum la nivelul la care pretinde. De ex, eu nu cred că rămăsese pe drumuri.

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către@YazzyWeathers @AnomieGamemaster
nu minte. Chiar era terminată

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @rachledrau @YazzyWeathers @Anomie Gamemaster
Noi am auzit că îi ajuta pe alții să termine pe bani

> **Max R**@mreger#5
> Nu sunt mândru de asta, dar am plătit-o pe @EdLed Deseneaza pentru o muie în 2002

Julius @eu_sunt_evola
Răspuns către @D1scipolulluiLepine @rachledrau @YazzyWeathers @AnomieGamemaster
#AltFeldeJoc 😂😂😂😂😂😂😂😂😂😂😂😂

Johnny B @jbaldw1n1>>
Răspuns către @D1scipolulluiLepine @rachledrau @YazzyWeathers @AnomieGamemaster
#LedwellSugeBine 😂😂😂😂😂😂😂😂😂

Max R@mreger#5
Răspuns către @D1scipolulluiLepine @rachledrau @YazzyWeathers @AnomieGamemaster
Nu sunt singurul, se pare că i-a supt-o și proprietarului ei olandez în loc de chirie #AltFeldeJoc

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @mreger#5 @D1scipolulluiLepine @YazzyWeathers @AnomieGamemaster
pe bune duceți-vă toți dracului

Moonylinguri @m<>nylinguri
Răspuns către @rachledrau @mreger#5 @YazzyWeathers @AnomieGamemaster
M-am săturat de Ledwell şi de cei care o apără. E o şovină dezgustătoare şi o mincinoasă dovedită

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @m<>nylinguri @mreger#5 @D1scipolullui Lepine @YazzyWeathers @AnomieGamemaster
Păi eu îi cunosc familia şi ştiu că spune adevărul aşa că dispăreţi

Exact când Strike ridică privirea şi dădu să spună ceva, Robin, care închisese jocul pe iPad şi deschisese în schimb Twitter-ul, icni uşor.

— Stai puţin, spuse ea, citeşte mai departe. Trebuie să răspund la ceva.

Strike făcu ce i se spusese, iar Robin citi răspunsul din două cuvinte al lui Rachel Ledwell la mesajul direct pe care i-l trimisese de pe un cont de Twitter pe care îl crease în acea după-amiază special în acest scop, numit @OpritilpeAnomie

Cine eşti?
Penny Paun

O femeie care crede că Anomie a făcut suficient rău fanilor şi trebuie oprit.
Opriti-l pe Anomie

Robin aşteptă cu răsuflarea întretăiată, dar nu apăru niciun alt mesaj din partea lui Rachel. Ridică privirea spre Strike.

— Unde ai ajuns?

— La discuţiile dintre ea şi Morehouse despre astronomie, spuse Strike.

Penny Paun @rachledrau
@Morehou©e

26 de găuri negre în Andromeda.

Sau o să-mi spui că nici ele nu există?

22:02 12 iunie 2013

Morehouse @Morehou©e
Răspuns către @rachledrau
Lol, nu, ele există. E cu adevărat entuziasmant.

Penny Paun @rachledrau
@Morehou©e

Kepler-78b?

20:25 5 noiembrie 2013

Morehouse @Morehou©e
Răspuns către @rachledrau
opusul lui Alpha Centauri Bb: există, dar n-ar trebui

— Par că se cunosc, clar, spuse Strike. Ce e Morehouse, astrofizician?

— Albacahartia mi-a spus că şi-a dat seama cine e Morehouse pentru că Demon1 i-a dat un indiciu pe canalul moderatorilor. Morehouse s-a înfuriat pe Albacahartia că a aflat ce-o fi aflat, dar mă îndoiesc că era vorba de faptul că e astrofizician. Aş fi crezut că asta e ceva de care eşti mândru.

— Ştii, mă interesează tonul lui Morehouse, spuse Strike.

— În ce fel?

— Nu cred că e la fel de tânăr ca ea. De fapt, după cum scrie, ar putea să aibă orice vârstă. Poate fi chiar profesor.

— De acord, spuse Robin, care continua să urmărească cu un ochi mesajele directe ale lui @OpritilpeAnomie. Şi în toate tweeturile pe care i le-am văzut nu înjură aproape niciodată.

— Şi în ăsta cu variabila constantă...

Întoarse telefonul să vadă şi ea la ce se referă.

Penny Paun @rachledrau

„Dați un exemplu de folosire a unei variabile constante."
Este chemat @Morehou©e

22:33 11 noiembrie 2013

Morehouse @Morehou©e
Răspuns către @rachledrau
hai că ştii asta

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @Morehou©e
sunt terminată ca dracu nu poți să-l faci tu pentru mine?

Morehouse @Morehou©e
Răspuns către @rachledrau
lol nu am treburile mele de făcut

— ...vorbeşte ca un frate mai mare sau... Nu ştiu, un unchi.

— Un unchi destul de mişto, ţinând cont că ea n-are nicio problemă să înjure în faţa lui.

— Pe de altă parte, nu e nimic mizerabil aici. Morehouse nu e Ashcroft.

— Interesant că aminteşti de Ashcroft. Urmează şi el.

Strike dădu la stânga, dar Robin nu mai era atentă, pentru că Rachel tocmai răspunsese la ultimul ei mesaj direct.

De ce apelezi
la ajutorul meu?
Penny Paun

Cu inima bătându-i mai tare, Robin tastă răspunsul.

Pentru că eu cred că eşti un om cumsecade care e de aceeaşi părere cu mine şi cred că ai putea să-mi dai informaţii care m-ar ajuta să-l opresc pe Anomie.
Opriti-l pe Anomie

În timp ce Robin aştepta agitată răspunsul lui Rachel, Strike începu să citească o altă conversaţie de pe Twitter.

Anomie
@AnomieGamemaster

Ultima #trolarepentrucompasiune a Nesătulei de Ledwell. „Prefer locuinţele mici, aşa am crescut."

Vouă asta vi se pare o locuinţă mică?

13:53 15 august 2013

Tweetul avea ataşată o fotografie cu o casă dintr-un şir de mai multe clădiri, pe a cărei uşă se vedea clar numărul.

Condeiul Justitiei @condjustscrie

@AnomieGamemaster @rachledrau

Oricare ar fi defectele lui Ledwell, nu e în regulă să-i dezvălui adresa. Raportare.

13:56 15 august 2013

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @rachledrau @condjustscrie
Unde am dezvăluit eu adresa, mai exact?

13:57 15 august 2013

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @AnomieGamemaster @condjustscrie
Are dreptate, şterge

13:58 15 august 2013

Condeiul Justitiei @condjustscrie
Răspuns către @rachledrau @AnomieGamemaster
Potoleşte-te, Penny

13:58 15 august 2013

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @condjustscrie @AnomieGamemaster
NU EU SUNT ANOMIE

13:58 15 august 2013

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @EdLedDeseneaza
Dacă vrea cineva adresa completă a acelui apartament, să-mi trimită MD, o am eu
😂😂😂😂😂😂😂

— Stai puțin — deci Ashcroft credea că Rachel e Anomie?

— Şi acum crede la fel. Dacă citeşti ce urmează, o să vezi de ce mi-a spus că Anomie e o fată tulburată care a avut probleme cu poliția.

Penny Paun @rachledrau

M-au prins făcut graffitiuri în Hyde Park. Tocmai am plecat de la secția de poliție pusă sub acuzare. Maică-mea zice că e cea mai groaznică zi din viața ei.

19:19 7 februarie 2014

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @rachledrau
asta a fost o palmă pentru tatăl meu. Se pare că plecarea lui când ea era grav bolnavă a fost mai puțin dureroasă

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @rachledrau
decât faptul că eu am scris pe un perete LUCY WRIGHT E O VACĂ.

Penny Paun @rachledrau
A mai fost cineva prins pentru graffiti? Încerc s-o liniştesc pe maică-mea că n-o să mă spânzure.

Lilian Asquith @LilAsquith345
Răspuns către @rachledrau
poate renunți la bravada asta. Graffitiul e vandalism. Sincer eu nu înțeleg de ce oamenii fac aşa ceva.

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @LilAsquith345
s'tem singurici şi plictiriți

19:42 7 februarie 2014

Strike pufni uşor în râs, fără să vrea, dar Robin nu era atentă; Rachel tocmai îi răspunsese la ultimul mesaj direct.

Ce te face să crezi că aş
avea informații?
Penny Paun

Robin goli restul paharului de Rioja şi tastă:

Cred că ştii cine e în realitate
Morehouse — iar Morehouse
ştie cine e Anomie.
Opriti-l pe Anomie

După câteva secunde, Rachel răspunse.

Morehouse n-o să-ți
spună niciodată.
Penny Paun

Cum Rachel nici nu nega că îl cunoaşte pe Morehouse, nici nu refuza să vorbească, însufleţirea lui Robin spori.

S-ar putea să îl pot convinge. Am
o anumită experienţă la aşa ceva.
Opriti-l pe Anomie

În timp ce Robin aştepta ca pe ghimpi, Strike citea ultima captură de ecran de pe telefonul ei.

Penny Paun @rachledrau

Deci am primit citaţie să mă prezint în faţa tribunalului de minori & probabil că va trebui să mă duc să curăţ graffitiul sau ceva.

16:27 8 iulie 2014

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @rachledrau
Maică-mea zice că aşa îmi trebuie şi i-am dat SMS lui taică-meu dar el a uitat că azi merg la tribunal. #ParintideTop

---

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @rachledrau
aşa că acum o să beau nişte vodcă ca să sărbătoresc haha.
#numerglainchisoare

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @rachledrau
Ar trebui să închidă muierile ca tine doar pentru că sunt atât de urâte

Penny Paun @rachledrau
Răspuns către @D1scipolulluiLepine
DU-TE DRACU, bine

— Tot aşteptam să-i spună cineva Discipolului lui Lepine să se ducă dracu', zise Strike, împingând telefonul lui Robin pe masă spre ea. E genul de tip căruia ar trebui să i se spună să se ducă dracu' tare şi des... E totul în regulă?

Robin avea o expresie foarte încordată, în timp ce privea iPadul din mâinile ei.

— Da, spuse ea. Dar mi-ar prinde bine încă un pahar de vin.

În timp ce Strike făcea semn chelnerului, pe ecranul din faţa ei apăru răspunsul lui Rachel.

Eşti jurnalistă?
Penny Paun

Sau poliţistă?
Penny Paun

În timp ce Robin începea să tasteze foarte repede, Strike se întrebă ce Dumnezeu punea la cale. Tăcerea ei sugera ceva personal şi el îşi aminti dintr-odată acel apel al lui Hugh Jacks care fusese redirecţionat de la birou pe telefonul lui, în seara în care se întâlnise la restaurant cu Grant Ledwell. Nu aflase ce se întâmpla între cei doi. Îşi aminti şi de fotografia de pe poliţa şemineului ei cu acel tip cu ochi dubioşi care o înconjura cu braţul în Elveţia. După ce fură aduse la masă două pahare noi de vin, Strike bău în timp ce o urmărea pe furiş, încercând să-şi dea seama dacă Robin arăta mai degrabă a femeie care organizează o nouă vacanţă cu iubitul ei sau care se desparte de el.

De fapt, Robin tasta:

Nici una, nici alta. Îți spun totul dacă te întâlnești cu mine. Îți pot garanta anonimat total și ne putem întâlni față în față într-un loc aglomerat, la lumina zilei, oriunde vrei tu. Dacă nu-ți place de mine, poți să pleci imediat. Dacă decizi, când ajungi acolo, că până la urmă nu vrei să vorbești cu mine, poți să pleci pur și simplu. Nu trebuie să afle nimeni vreodată că te-ai întâlnit cu mine sau că m-ai ajutat, dacă decizi s-o faci.
Opriti-l pe Anomie

De ce nu vrei să-mi spui acum cine ești?
Penny Paun

Pentru că, dacă spui cuiva, asta ar putea să mă împiedice să-l opresc pe Anomie.
Opriti-l pe Anomie

Chelnerul reveni la masa lor cu mâncarea. Fără să-și ia ochii de la iPad, Robin își schimbă puțin poziția să-i facă loc să pună bolul cu paste în fața ei. Strike se uită în farfuria lui: unde ar fi trebuit să fie cartofi prăjiți era doar salată. Se gândi că el era singurul vinovat pentru asta, așa că luă cuțitul și furculița și începu să mănânce în tăcere, în timp ce Robin continua să tasteze.

Vreau să ajut dar mi-e frică
Penny Paun

Înțeleg, dar nu ai niciun motiv să te temi de mine, jur
Opriti-l pe Anomie

Maică-mea e bolnavă. N-ar suporta dacă aș avea iar probleme
Penny Paun

N-o să ai probleme. Nu trebuie să ştie nimeni că te întâlneşti cu mine
Opriti-l pe Anomie

Poţi veni în Leeds?
Penny Paun

Bineînţeles
Opriti-l pe Anomie

Mâine după-amiază?
Penny Paun

— Strike, spuse Robin ridicând privirea cu o expresie de însufleţire care îl făcu pe acesta să se teamă de ce era mai rău, poate chiar o cerere în căsătorie prin SMS. Putem să mergem mâine în Leeds?

— Leeds?

— Rachel Ledwell a acceptat să vorbească cu mine.

— *Ce?*

— Îţi explic imediat — putem să mergem?

— Bineînţeles că putem să mergem!

Aşa că Robin tastă:

Da
Opriti-l pe Anomie

Nu poţi veni la mine acasă din cauza maică-mii
Penny Paun

E în regulă
Opriti-l pe Anomie

E un parc numit Meanwood
Penny Paun

Intră pe intrarea de lângă cafenea şi ia-o pe aleea din dreapta
Penny Paun

La stânga e un pod de piatră peste pârâu, ca nişte lespezi sparte
Penny Paun

Pe celălalt mal al pârâului e un copac între doi bolovani
Penny Paun

Lângă copac e o bancă pe care scrie Janet Martin
Penny Paun

Ne vedem la banca lui Janet Martin la ora 3
Penny Paun

Minunat. Ne vedem acolo x
Opriti-l pe Anomie

Robin puse jos iPadul, aproape că-şi goli dintr-o înghiţitură al doilea pahar de Rioja, apoi îi spuse lui Strike totul. El ascultă cu o uimire crescândă, iar când ea termină de povestit zise:

— Să fiu al *naibii,* Ellacott — adorm trei ore şi tu rezolvi cazul!

— Nu încă, spuse ea, în timp ce emoţia, vinul şi plăcerea de a auzi aceste cuvinte o făcură să se înroşească. Dar dacă ajungem la Morehouse, ajungem la Anomie!

Strike îşi ridică paharul şi îl ciocni de al ei.

— Mai vrei unul?

— Mai bine, nu. Până în Leeds trebuie să fie 500 şi ceva de kilometri. Nu vreau să pic un test cu alcoolmetrul.

Îşi luă, în sfârşit, furculiţa şi începu să mănânce pastele.

— Cum e friptura?

— Foarte bună, de fapt, spuse Strike.

Se întreba dacă să spună ce ar fi vrut să spună şi în cele din urmă se decise s-o facă:

— Credeam că schimbi e-mailuri cu Hugh Jacks.

— *Hugh Jacks?* spuse Robin uluită, rămânând cu furculiţa de spaghete suspendată la jumătatea drumului spre gură. De ce, Dumnezeu, aş face asta?

— Nu ştiu. Te sună la muncă, am crezut că ar putea să fie ceva...

— Dumnezeule, nu, spuse Robin. Nu e nimic între mine şi Hugh Jacks.

O combinaţie între Rioja şi exuberanţa obţinerii unei întâlniri cu Rachel Ledwell o făcu pe Robin să mai renunţe la rezerva cu care se comportase în ultimele luni. În clipa aceea, sentimentele faţă de partenerul ei erau mai calde decât fuseseră în toată acea perioadă.

— Spune-mi ceva, continuă ea. Dacă o femeie nu-ți răspunde când îi ciocănești la ușă, apoi îți ignoră felicitarea de Valentine's Day și mai multe apeluri telefonice, *tu* ai crede că e interesată?

Strike râse.

— Una peste alta, aș zice că nu.

— Slavă Domnului, spuse Robin, pentru că n-ai fi cine știe ce detectiv dacă n-ai putea să citești niște indicii ca astea.

Strike râse iar. Ușurarea pe care o simțea în acel moment îi spunea ceva, știa asta, dar acum nu era deloc momentul să se afunde într-o reverie introspectivă, așa că mai bău niște vin și spuse:

— E plăcut hotelul ăsta.

— Credeam că ești enervat că n-are lift la mansardă și că nu-ți duce nimeni bagajul imaginar?

— Dar fac friptură bună.

Fu rândul lui Robin să râdă. Când Strike întrebase de Hugh Jacks, îi trecuse prin cap să-l întrebe cum mergeau lucrurile cu Madeline, dar decisese să nu pună o întrebare care ar fi putut să-i strice buna dispoziție. Restul cinei trecu agreabil, cu discuții mărunte, glume și râsete care celorlalți clienți ar fi putut să li se pară extraordinare dacă ar fi știut că lui Strike și Robin le fusese trimisă de curând o bombă.

81

...în fața noastră se înalță porți de aur,
Iar ochii ei acuma văd tot adevărul...

Mary Elizabeth Coleridge, *O dorință nesinceră adresată unui cerșetor*

Chat din joc între doi moderatori ai *Jocului lui Drek*

<Un nou canal privat a fost deschis>

<6 iunie 2015 23:29>

<Morehouse invită pe Albacahartia>

<Albacahartia s-a alăturat canalului>

Albacahartia: ai văzut? Depsre prietenul lui Ledwell?

Morehouse: acum 2 minute

Morehouse: am fost la laborator toată după-amiaza

Albacahartia: şi acum?

Morehouse: nu ştiu

Albacahartia: poliția nu poate să-l fi arestat degeaba

Morehouse: nu

Morehouse: dar încă nu l-au pus sub acuzare

Albacahartia: Mouse, tu VREI ca Anomie s-o fi ucis?

Morehouse: fir-ar al naibii, bineînțeles că nu

Morehouse: dar explică-l pe VilePechora

Albacahartia: poate că n-a avut nicio legătură

Albacahartia: poate că Anomie n-a făcut NIMIC din toate astea!

Morehouse: dacă îl pun sub acuzare pe Ormond, o să ştim doar că A nu i-a înjunghiat pe Ledwell şi Blay

Albacahartia: dar scumpule, dacă nu el i-a înjunghiat, ce motiv ar fi avut să-l atace pe VilePechora?

>

Morehouse: nu ştiu

Morehouse: poate că m-am frământat atâta timp că el a făcut totul că acum mi-e greu să mă adaptez

>

Morehouse: ai observat ceva ciudat la el în ultimul timp pe canalul moderatorilor?

Albacahartia: mai ciudat ca de obicei, vrei să spui?

Morehouse: de două ori, în loc să scrie „oderint dum metuant" a scris „oderum dum mentum"

Albacahartia: şi?

Morehouse: şi nu e genul lui

Albacahartia: poate era beat?

Morehouse: iar acum câteva seri, când tu nu erai, a fost de acord cu DrekPlictirit că All-Star Batman and Robin a fost de fapt foarte bun

Albacahartia: şi?

Morehouse: şi asta e ca şi cum Nigel Farage ar spune că ce îi trebuie de fapt Angliei sunt o sută de mii de imigranți turci

Albacahartia: lol

Morehouse: e ciudat

Albacahartia: poate că încerca să-l aburească pe DrekPlictirit?

Morehouse: Anomie nu abureşte pe nimeni

Morehouse: El crede că noi ne aflăm acolo ca să-l aburim pe el, nu invers

Albacahartia: lol aşa e

Morehouse: ei dacă Ormond e pus sub acuzare, o să fie o imensă uşurare fir-ar al dracu

Morehouse: dar simplul fapt că m-am gândit că Anomie ar putea fi autorul a fost un semnal de alarmă pentru mine

Morehouse: m-am gândit mult în ultimul timp la ce i-a făcut lui Ledwell

Morehouse: s-o hărţuiască şi să-i posteze adresa şi toate celelalte

Morehouse: nu-mi place prea mult de mine când mă gândesc la toate astea

Morehouse: ar fi trebuit să-l opresc. I-am găsit scuze în mintea mea

Morehouse: Nicole, chiar dacă Ormond a omorât-o, eu plec şi cred că ar trebui să pleci şi tu. Anomie şi jocul ăsta sunt de rău

Albacahartia: da

Albacahartia: mă gândeam şi eu la asta

Albacahartia: dar, Dumnezeule, viaţa mea o să fie ciudată fără jocul ăsta

Albacahartia: probabil că în loc de asta o să-ţi dau SMS toată ziua şi noaptea

Morehouse: mie îmi convine

Albacahartia: <3

Morehouse: deci...

Albacahartia: ???

Morehouse: cred că ar trebui să vorbim pe Facetime

Albacahartia: OMFG!!!!!!

Morehouse: acum?

Albacahartia: nu pot să cred

Albacahartia: şi o să-mi spui cine e Anomie?

Morehouse: de ce nu, ce dracu

Morehouse: nu stai puţin

Albacahartia: MOUSE NU POȚI SĂ SPUI ASTA ȘI APOI SĂ TE RĂZGÂNDEȘTI

Morehouse: nu, e cineva la ușă

Morehouse: lasă-mă o clipă

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

82

Adesea fetele roşesc doar pentru că sunt vii,
Dorindu-şi poate moartea ca să scape de ruşine...
Prea s-au apropiat de focul vieţii, ca ţânţarii,
Şi ard în el cu aripi şi tot trupul lor.

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

În dimineaţa următoare, Robin era atât de îngrijorată să nu piardă ocazia de a vorbi cu Rachel Ledwell, că ea şi Strike porniră iar la drum înainte de ora 8. Cerul era senin şi, în curând, amândoi îşi mijeau ochii în lumina orbitoare a soarelui. Robin regretă că nu-şi cumpărase ochelari de soare în Whitstable.

Strike, care îşi reîncărcase ţigara electronică peste noapte, trăgea din când în când câte un fum, fără niciun entuziasm, în timp ce urmărea *Jocul lui Drek*, în care se logase înainte de urcarea în maşină. Avea unele dificultăţi în a o deplasa pe LabuteleluiBuffy, pentru că trebuia să folosească mâna stângă. De dreapta avea nevoie ca să apese tare pe coapsă, deoarece ciotul îl trezise din nou cu spasmele lui şi încerca în continuare să se smucească după cum avea chef. În consecinţă, Strike evitase micul-dejun englezesc complet oferit de hotelul Marine, alegând în schimb terci şi salată de fructe.

— A intrat Anomie? întrebă Robin.

— Nu, spuse Strike.

— Şi moderatori?

— Albacahartia şi DrekPlictirit. Înţelegi, în clipa asta nu-i supraveghează nimeni pe Kea Niven sau Tim Ashcroft, aşa că, şi dacă apare Anomie, n-o să putem să-l eliminăm sau să confirmăm pe vreunul dintre ei. *Nenorocitul* de Nutley. Sper să ne ceară referinţe, pentru că o să-i dau una pe care n-o s-o uite prea curând.

Urmă o tăcere de 20 de minute, până când Strike, profund plictisit de joc, se delogă şi îşi luă iar ţigara electronică.

— Cum reuşeşti să nu te îngraşi făcând munca asta? o întrebă el pe Robin.

— Ce? zise Robin, care se gândea mai ales la întrebările pe care voia să i le pună lui Rachel Ledwell, presupunând că aceasta avea să apară. Păi, planific puţin. Când fac supraveghere, încerc să iau cu mine chestii sănătoase, să nu ajung să înfulec ciocolată ca să mă ţină în funcţiune.

— Chestii sănătoase, cum ar fi...?

— Nu ştiu, nuci? Uneori îmi fac sendvişuri... E rău piciorul?

Observase, dar nu spusese până atunci nimic, că el îşi apasă ciotul pe scaun.

— Nu într-atât de rău încât să ajung să mănânc ca o veveriţă.

— Nu mănânc ca o *veveriţă,* spuse Robin, dar nu prăjesc totul şi nu mănânc cartofi prăjiţi la fiecare masă — dacă tot ai întrebat.

Strike oftă adânc.

— Speram să aud că există o pastilă magică.

— Scuze, spuse Robin depăşind un Volvo care de-abia se mişca, nu există aşa ceva... Înţeleg că ţi-e foame?

— Doar moderat.

— Putem opri la Cambridge Services, dar nu prea mult. Chiar nu vreau să întârzii la întâlnirea cu Rachel, presupunând că o să apară.

Mai merseră câteva minute, până când Strike spuse:

— Treaba asta cu întâlnirea lângă o bancă aduce puţin a *Spionul care venea din frig.*

— Pun pariu că e o chestie de adolescenţi, spuse Robin. Probabil acolo se întâlneşte cu prietenii... ascultă, sper că e în regulă...

Îi veni greu să spună partea următoare, pentru că nu mai făcuse asta niciodată.

— ...dar cred că ar trebui să mă întâlnesc doar eu cu ea. Nu ştie nimic despre tine şi ai putea fi puţin înfricoşător pentru o adolescentă. Şi se aşteaptă la o singură persoană.

— E logic, spuse Strike, trăgând din palida imitaţie a unei ţigări adevărate. O să aştept în cafeneaua de care a zis... poate au cartofi prăjiţi.

Făcură o scurtă oprire la Cambridge Services, unde Strike bău o cafea şi mâncă un baton insipid cu ovăz, în timp ce verifica e-mailurile de la birou. Robin, care observase o schimbare în expresia lui, întrebă temătoare:

— Ce s-a întâmplat?

— Dev, spuse Strike.

— A demisionat şi el?

— Nu... opusul... să fiu al naibii, a reuşit s-o aburească pe una dintre bonele lui Charlotte şi Jago. Seara trecută, într-o cârciumă din Kensington... era beată... i-a spus că niciunul dintre cei pentru care lucrează nu e apt să fie părinte... „a asistat la mai multe ocazii în care tatăl a fost violent cu fetele". Căcat, ar putea să meargă.

— Mă bucur că eşti mulţumit, spuse Robin sec.

— Ştii ce vreau să spun. Evident că aş prefera să nu-şi rupă în bătaie copiii, dar dacă face asta, voi fi încântat să fiu eu cel care-l demască.

Dar n-o să-l demaşti, nu-i aşa? se gândi Robin, în timp ce îşi bea şi ea cafeaua. *Dacă îl demaşti, îţi pierzi influenţa asupra lui.* Se miră şi de uşurinţa cu care Strike trecuse peste partea care spunea că niciunul dintre părinţi nu era apt să poarte de grijă copiilor, dar poate că, în adâncul sufletului, lui Strike îi era imposibil să creadă despre Charlotte că e o mamă rea. Cu voce tare, se mulţumi să spună:

— Aş fi crezut că un cuplu ca ăsta are acord de confidenţialitate cu angajaţii.

— Da, probabil, spuse Strike, care încă citea raportul lui Dev. Toţi copiii sunt din nou la casa de vacanţă a lui Ross... Midge e acolo... Dumnezeule, dacă am putea scăpa de Ross, asta ne-ar fi de mare ajutor.

După ce petrecură o jumătate de oră la Cambridge Services, porniră mai departe şi ajunseră în sfârşit în Leeds cu o oră înaintea întâlnirii programate cu Rachel. Îşi croiră drum, cu ajutorul sistemului de navigaţie al BMW-ului, spre parcul Meanwood.

— Nu cred că asta e intrarea despre care vorbea, spuse Robin în timp ce treceau pe lângă o poartă ca un templu miniatural, cu acoperiş de ardezie şi stâlpi de piatră. Probabil, următoarea... da, văd cafeneaua.

— Mai ai încă 55 de minute, spuse Strike uitându-se la ceas.

— Ştiu, zise Robin în timp ce cotea spre o parcare mică unde opri BMW-ul, dar vreau să ajung la locul de întâlnire devreme şi să mă uit după ea. Tu aşteaptă în cafenea şi ne vedem acolo după ce o intervievez — sau după ce e clar că nu vine.

Aşa că Strike intră singur în Cafeneaua Three Cottages. Nu se simţise ofensat de sugestia lui Robin că era mai bine ca el — un bărbat masiv de 1 metru şi 90 de centimetri, a cărui expresie obişnuită, Strike o ştia prea bine, era severă spre ameninţătoare — să nu participe la interviul cu o adolescentă speriată, dar în timp ce comanda o cafea şi rezista tentaţiei de a cere o brioşă, gândurile lui zăboviră asupra modului în care Robin preluase conducerea acestei direcţii de investigaţie. Dacă era să fie absolut sincer, era prima oară când o văzuse ca pe un adevărat partener, ca pe un

egal. Robin obținuse interviul datorită ingeniozității ei, apoi își asumase modul în care avea să se desfășoare acesta, spunându-i practic că el era cam în plus. Strike nu era supărat; dimpotrivă, era aproape amuzat că fusese trimis să aștepte la o masă dintr-o cafenea spațioasă care dădea spre pajiștile întinse ale parcului Meanwood.

Între timp, Robin intra în parcul deja aglomerat în această după-amiază însorită de duminică. Urmând instrucțiunile lui Rachel, coti la dreapta când aleea se bifurcă și merse mai departe, având în dreapta o fâșie lată de parc presărată cu copaci, iar în stânga un pârâu mărginit pe ambele laturi de și mai mulți arbori.

După alte câteva minute ajunse la podul despre care vorbise Rachel, care consta în niște lespezi sparte și neregulate așezate peste pârâu. Zări imediat copacul încadrat de doi bolovani mari și banca cu plăcuța de metal:

Janet Martin
(28.02.67 — 04.12.09)
A iubit Yorkshire-ul
A iubit viața. A fost iubită.

Născută și crescută în Yorkshire, Robin se așeză pe bancă cu un sentiment de afecțiune pentru Janet Martin și cercetă împrejurimile. Bănuiala ei că Rachel venea în mod regulat în acest loc să se întâlnească cu prietenii fu întărită de ce văzu. Banca se afla pe o alee pe care copacii care creșteau pe ambele maluri ale pârâului care trecea prin fața ei o ascundeau parțial de zona centrală a parcului. Își putea imagina câțiva adolescenți care beau alcool aici, departe de ochii iscoditori ai celor care jucau frisbee sau făceau plajă pe pături.

Se scurseră 40 de minute, timp în care pe lângă ea trecură trei oameni care își plimbau câinele. La puțin timp după ce ultimul se făcu nevăzut, Robin zări de cealaltă parte a pârâului pe cineva care se îndrepta încet spre pod.

În ciuda zilei călduroase, fata purta blugi largi, o bluză groasă și supradimensionată cu pătrățele și o pereche de adidași masivi. Părul închis la culoare îi trecea puțin de umeri. Robin rămase perfect nemișcată, ca și cum fata ar fi fost un animal sălbatic pe care ar fi putut să-l sperie printr-o mișcare bruscă. Fata se opri de două ori, privind-o fix pe Robin, poate evaluând-o sau verificând dacă era, într-adevăr, singură. În sfârșit, traversă podul.

Când putu s-o vadă mai bine pe fată, două lucruri o izbiră pe Robin. În primul rând, semăna puternic cu verișoara ei, Edie Ledwell: avea aceeași față pătrată și gură generoasă, chiar dacă Rachel avea ochi închiși la culoare și nas acvilin. În al doilea rând, se afla în acel stadiu al conștiinței de sine pe care Robin și-l amintea cu claritate, când trupul unei fete încetează să mai fie un simplu vehicul pentru dureri și plăceri senzoriale și devine ceva care atrage examinări și aprecieri lascive. În timp ce mergea spre bancă, își încrucișă brațele într-un gest de autoprotecție, privind lung spre Robin și evident neștiind sigur dacă ea era persoana cu care trebuia să se întâlnească.

— Rachel? spuse Robin, ridicându-se cu un zâmbet despre care spera că e liniștitor. Eu sunt Robin, cunoscută și ca Opriți-l pe Anomie.

Întinse mâna. Rachel își desfăcu brațele ca să dea mâna cu ea și Robin simți palma umedă a fetei.

— Îndrumările tale au fost excelente, spuse Robin așezându-se la loc pe banca Janet Martin. Îmi place foarte mult parcul. Știi numele tuturor băncilor?

— Nu, doar pe al ăsteia.

Rămase în picioare, jucându-se cu tivul bluzei prea groase, apoi se așeză lângă Robin pe bancă. Robin se gândi că are cel mult 16 ani.

— Mă întâlneam cu verișoară-mea pe banca asta, înainte să se mute. Stăteam de o parte și de cealaltă a parcului.

— Unde s-a mutat verișoara ta?

— În Bradford, spuse Rachel.

— Nu e foarte departe, zise Robin.

— Nu.

Pârâul curgea clipocind pe lângă ele, iar pe malul celălalt un labrador lătră vesel, în timp ce se repezea după o minge aruncată de stăpânul lui. Rachel inspiră adânc, apoi întrebă:

— Ești LabuteleluiBuffy, nu-i așa?

— Da, răspunse Robin.

— Eram sigură, zise Rachel. Era prea mare coincidența ca eu să spun că vreau să găsesc pe cineva care să-l oprească pe Anomie și tu să-mi trimiți mesaj direct imediat după. Deci ce ești, dacă nu ești polițistă sau jurnalistă?

Robin băgă mâna în buzunar, își scoase portofelul și îi întinse lui Rachel o carte de vizită.

— Asta sunt eu. Sunt detectiv particular. Partenerul meu și cu mine am fost angajați să aflăm cine e Anomie.

Își dădu seama că numele agenției de pe cartea de vizită nu însemna nimic pentru Rachel și deduse că Grant nu-i spusese fiicei lui despre angajarea lor. Și, într-adevăr, următoarea întrebare a lui Rachel fu:

— Cine vă plătește?

— Mă tem că nu pot să-ți spun asta. Dar sunt oameni buni. Vor să-l oprească pe Anomie și le pasă de *Inimă neagră ca noaptea.*

Cum Rachel continua să pară temătoare, Robin adăugă:

— Cum ți-am spus aseară, Rachel, nimeni nu trebuie să afle vreodată că ai vorbit cu mine. Discuția e complet neoficială. Nici măcar n-o să iau notițe.

— Știi și numele meu de familie? spuse Rachel aproape în șoaptă.

— Da.

Ochii lui Rachel se umplură de lacrimi.

— Crezi că sunt dezgustătoare?

— Bineînțeles că nu, spuse Robin, încetând să mai zâmbească. De ce aș crede așa ceva?

— Pentru că a fost verișoara mea și...

Pe fața lui Rachel se prelinseră lacrimi, umerii i se lăsară și ea începu să suspine. Robin scormoni în geantă după un șervețel și îl strecură în mâna ei.

— Mersi, suspină Rachel.

— De ce plângi? întrebă Robin încet.

— Pentru că am fost una dintre ei, suspină Rachel. Am fost în *Jocul lui Drek* și ea probabil credea că toți o urâm, dar nu era așa, nu toți... Aș vrea doar să nu fi avut de-a face cu Anomie... aș vrea să-i fi scris sau ceva ca să-i spun cât de mult iubesc desenul, să știe că măcar o p-persoană din familia ei e...

Rachel își lipi ambele mâini și șervețelul pe față, astfel că restul cuvintelor deveniră neinteligibile.

— ...și am fost la înmormântarea ei, suspină Rachel lăsând mâinile jos, și am intrat pe Twitter în trenul spre casă și oamenii glumeau despre dezgroparea ei, și când am ajuns acasă am băut, gen, jumătate de sticlă de vodcă și aș vrea... aș vrea să nu fi... și nu am cu cine să vorbesc despre toate astea, pentru că, dacă maică-mea ar ști că eram în joc — ea crede că fanii sunt de vină și zice că taică-meu are de câștigat de pe urma crimei și...

Vocea i se dezintegră în sughițuri și suspine.

— Rachel, spuse Robin blând, nu te-am văzut niciodată că ești rea în joc sau că tiranizezi pe cineva, cu atât mai puțin pe Edie. Nu e o crimă să fii fan.

— Ar fi trebuit să-mi spun părerea mai clar, suspină Rachel. În n-noaptea în care am auzit că a murit, lui Anomie îi păsa doar de câți o-oameni intrau în jocul ăla nenorocit. De ce am rămas?

— Pentru că erau prietenii tăi. Pentru că te simțeai bine cu ei.

— Ești drăguță, spuse Rachel ștergându-și ochii, dar nu știi tot ce s-a întâmplat. Anomie glumea întruna despre înjunghieri și noi toți am lăsat asta să treacă, apoi au apărut alți oameni în joc și eu am *știut* că erau de rău, și Morehouse la fel, dar el nu mai vorbea cu mine, așa că n-am putut discuta nici măcar cu el.

Apoi Rachel repetă:

— Nu știi tot ce s-a întâmplat. Dacă ai ști, ai *fi* dezgustată de mine.

— Lasă-mă să-ți spun ce cred eu că s-a întâmplat, zise Robin. Cred că LordDrek și VilePechora au susținut că Edie era chiar ea Anomie și le-au dat unor moderatori un dosar cu probe care se presupunea că dovedesc asta.

Tresărirea lui Rachel fu aproape comică, dar Robin se prefăcu că n-o observase.

— Cred că Inimoasa a spus că îi va duce dosarul lui Josh, ceea ce a și făcut, și cred că v-a spus că Josh urma să se întâlnească cu Edie și să-i ceară socoteală despre faptul că ea e Anomie — dar a doua zi după ce ei trebuiau să se întâlnească ați auzit că amândoi fuseseră înjunghiați.

— De unde știi toate astea? întrebă Rachel cu o expresie îngrozită.

— Am pus lucrurile cap la cap, spuse Robin îngrijorată de teama de pe fața lui Rachel, nevrând ca fata s-o ia la fugă. Dar, Rachel, tu ai fost cel mult o spectatoare. N-ai provocat nimic. Nimic din toate astea nu e vina ta.

— Aș fi putut să-i spun lui Edie ce se întâmplă, aș fi putut s-o avertizez de unde provine dosarul ăla...

— Cum? Nu v-ați întâlnit niciodată. Mă îndoiesc că agentul ei ar fi transmis mai departe apelul tău. Poate că nici nu te-ar fi crezut că ești verișoara ei. Oamenii foarte cunoscuți primesc tot felul de mesaje ciudate de la persoane cu care nu s-au întâlnit niciodată.

— Ar fi trebuit să încerc, spuse Rachel cu înflăcărare, în timp ce din ochi începeau să-i curgă din nou lacrimi.

— Nu știai la ce o să ducă acel dosar și te-ai fi expus unui mare pericol dacă LordDrek și VilePechora aflau că încerci să intervii în planurile lor. Trebuie să fii mai îngăduitoare cu tine, Rachel. Nimic din toate astea nu e din vina ta.

Rachel își trase nasul, pârâul clipoci mai departe și copiii țipau în parc, alergând și jucându-se cu mingi. Robin presupuse că ar fi fost

neînțelept să o preseze pe Rachel să-i spună numele lui Morehouse înainte de a crea mai multă încredere între ele, așa că întrebă:

— Cum ai dat de *Inimă neagră ca noaptea?* L-ai găsit pur și simplu pe YouTube și ai început să-l urmărești sau...?

— Nu, spuse Rachel privind în jos spre șervețelul pe care îl răsucea în mâini. Am auzit de el de la un tip cu care obișnuiam să vorbesc în Clubul Pinguinilor — site-ul de socializare pentru copii? Era cumva drăguț. Toți eram pinguini din desene animate și vorbeam unii cu alții.

Rachel scoase un râs încet și tremurat.

— Da, deci, acolo era un băiat pe nume Zoltan și am devenit prieteni în Clubul Pinguinilor. Îmi povestea despre taică-său, care era foarte abuziv, și tatăl *meu* tocmai o părăsise pe maică-mea când ea era foarte bolnavă, fugise cu o femeie de la el de la serviciu, și maică-mea și cu mine ne mutaserăm din Londra în Leeds și eu nu știam încă pe nimeni, așa că intram tot timpul pe Clubul Pinguinilor să vorbesc cu Zoltan și încercam cumva să ne susținem unul pe celălalt. Și Zoltan a găsit pe YouTube primul episod din *Inimă neagră ca noaptea* și mi-a spus că *trebuie* să mă uit la el, că e cel mai amuzant lucru pe care îl văzuse până atunci, așa că m-am uitat și mi-a plăcut la nebunie. Eram amândoi *obsedați* de el.

Rachel continuă încet:

— Apoi am aflat că era făcut de verișoara mea și am fost atât de entuziasmată, nu-mi venea să cred. I-am spus lui Zoltan că eram verișoara lui Edie Ledwell și... Zoltan a devenit ciudat. A început să susțină că o cunoaște, apoi a spus că ea flirtase cu el. Nu cred că el era mult mai mare ca mine. Erau doar tâmpenii, tâmpenii absolute. I-am spus că știu că minte și ne-am certat, dar eu am dat cumva înapoi pentru că era prietenul meu și m-am gândit că e atât de nefericit acasă că poate are nevoie să inventeze lucruri, știi, ca să aibă o impresie mai bună despre el sau să mă impresioneze pe mine sau eu știu.

Rachel oftă.

— Dar apoi Zoltan s-a schimbat. A început, știi, să încerce să se cupleze cu mine. Până atunci nu se dăduse niciodată la mine, nu fusese niciodată vorba de asta, eram doar niște prieteni foarte buni care vorbeau despre desen și problemele noastre...

Tonul ei deveni nenorocit.

— Știam că încearcă să mă facă prietena lui doar pentru că eram verișoara lui Edie. Eram deja pe Twitter amândoi și eu mi-am pus poza reală și el a început să folosească cu mine niște texte stupide care nu erau deloc genul lui: „Dacă asta e poza ta reală, probabil te-ai plictisit de

moarte de tipii care se dau la tine" şi aşa mai departe. „Scuze că n-am mai luat legătura, am dus cu maşina un câine bolnav la veterinar" — era prea mic să conducă, totul era atât de trist şi de stupid.

Pe Robin o mâncau degetele după carnet, pentru că i se părea foarte interesant ceea ce îi spunea Rachel, dar se mulţumi să se concentreze intens, ca să-i poată relata totul cu acurateţe lui Strike mai târziu.

— Când i-am spus să înceteze cu textele false şi mieroase, a devenit foarte, foarte furios şi oribil. M-a... m-a ameninţat că mă violează şi că o omoară pe maică-mea.

— *Ce?* spuse Robin.

— Da... apoi şi-a şters conturile de pe Twitter şi de pe Clubul Pinguinilor şi n-am mai auzit niciodată de el. Dar ăsta e motivul pentru care am decis să fiu băiat când m-am înscris în *Jocul lui Drek,* pentru că lucrurile deveniseră atât de ciudate şi neplăcute cu Zoltan. Pur şi simplu, e mai uşor să fii tip. Nu trebuie să suporţi toate mizeriile astea.

— Eşti sigură că Zoltan a dispărut? o întrebă Robin. Seamănă cu unii dintre bărbaţii care se tot învârt în jurul comunităţii de fani ai *Inimii negre ca noaptea.*

— Da, ştiu, spuse Rachel. Într-o vreme, pe Twitter era un tip, Scaramouche, care se tot băga în conversaţiile inimilor negre, şi m-am gândit că ar putea să fie Zoltan sub alt nume, pentru că a încercat aceleaşi texte cu Vierme28. Mi-a povestit ea. Scaramouche i-a spus: „L-am raportat pe Discipolul lui Lepine pentru că te-a hărţuit", apoi, când ea nu i-a mulţumit suficient sau nu i-a oferit o labă — scuze.

Rachel se înroşi.

— E în regulă, spuse Robin.

O amuză gândul că ajunsese la o vârstă la care o adolescentă ar fi putut să creadă că e şocată să audă de labe.

— Deci, da, când Vierme nu a sărit pe el recunoscătoare, gen, şi nu s-a oferit să se culce cu el sau eu ştiu, el a făcut acelaşi lucru pe care îl făcuse Zoltan cu mine: i-a zis că e vacă şi paraşută şi aşa. Sunt un *milion* de chestii de genul ăsta la fanii *Inimii negre ca noaptea.* Gen, nu eşti fană adevărată a *Inimii negre ca noaptea* până când Condeiul Justiţiei nu încearcă să se culce cu tine.

— Face asta des?

— Tot timpul, fir-ar al dracu' — scuze, spuse Rachel iar.

— E în regulă, zise Robin. Poţi să înjuri cât vrei. Ar trebui să-l auzi pe partenerul meu când e nervos pe ceva.

— Da, Condeiul se dă tot timpul la fete. E un mizerabil. „Îmi place foarte mult teoria ta despre Coţofeni — câţi ani ai?" „Uau, ce observaţie

inteligentă — câți ani ai?" Face asta așa de des că nu mai știe de cine s-a luat. Mie mi-a făcut-o de trei ori. Ultima oară când a încercat asta cu mine i-am spus prin mesaj direct că eu sunt Anomie, doar ca să-mi bat joc de el. Voiam să-l sperii, pentru că, dacă Anomie decide că tu ești dușmanul, atunci ai probleme mari. Și Condeiul m-a crezut, ha-ha... dar după o vreme a trebuit să-i spun că glumisem, pentru că a început să spună asta pe față pe Twitter și oamenii îl credeau cumva... Am fost oarecum celebră timp de vreo trei zile... mă rog, în rândul fanilor... dar apoi au găsit altă teorie despre cine e Anomie și m-au lăsat în pace.

Rachel privi lung spre pârâul învolburat.

— Am fost o inimă neagră *adevărată*. Hardcore. Am făcut de toate, totul... gen, nu ești o inimă neagră adevărată până când nu te certi la cuțite cu cineva dacă Albăcahârtia e curvă sau nu, sau dezbați dacă leul de piatră ascunde în mormântul lui un indiciu despre proprietarul lui Inimioară. Și am făcut toate lucrurile pe care le fac inimile negre hardcore ca să încerce să obțină informații din interior și așa.

— Cum ar fi? spuse Robin, atentă să folosească un ton nonșalant.

— Păi, gen, toți știam că soțul agentei lui Josh are un site despre EM, așa că intram toți acolo sub nume false și încercam să scoatem chestii de la el. De fapt, a fost destul de drăguț. Încă mai vorbesc uneori cu el despre maică-mea. El e la curent cu tot felul de cercetări medicale și am printat unul dintre articolele despre care mi-a spus, să-l ducă maică-mea la specialistul ei... a fost foarte drăguț când l-am întrebat de lupusul maică-mii. La început îmi plăcea totul, era ca și cum am fi fost toți detectivi sau ceva, săpam după indicii despre ce urma să se întâmple și de fiecare dată când ieșea un episod nou îl analizam și era foarte distractiv... și la început Anomie era mișto, chiar era. Îmi plăcea de ea.

— „Ea"? repetă Robin.

— Da, spuse Rachel încet. *Știu* că e fată. Am avut o discuție cu ea, chiar la început, când jocul abia se lansase, doar noi două. Asta era înainte să se supere pe Edie. Da, deci, în timp ce vorbeam, Anomie mi-a spus: „Edie și cu mine suntem practic aceeași persoană". Gen, ăsta nu e un lucru pe care l-ar spune un băiat, nu? Vorbea *la nesfârșit* despre cât de mult semănau. La început, Anomie chiar o *venera* cumva pe Edie... da, îmi dădeam seama că e fată. E adevărat că mi s-a părut puțin... nu știu... adică, eu eram obsedată de desen, chiar eram. Dar ea era la alt nivel. Apoi Edie a spus că, de fapt, nu-i plăcea jocul lui Anomie și Anomie... reacția ei... eu știu cum sunt fetele dacă te pui rău cu ele.

Tonul lui Rachel devenise înverșunat.

— Dacă spui *un* lucru greşit, dacă nu te conformezi regulilor lor *stupide,* gata, eşti, gen, *diavolul* sau ceva. Fetele de la şcoala mea sunt nişte mari vaci.

Rachel se înroşi iar.

— Dacă nu te trezeşti la 5, gen, ca să-ţi pui genele false şi atâta machiaj că seara trebuie să-l scoţi cu dalta şi dacă îţi plac fotbalul, jocurile video şi astronomia în loc să cânţi pe Ariana Grande pe Instagram şi să pozezi cu ţâţele afară, eşti, gen, o *mutantă* şi o mare *lesbiană.* E o fată, Lucy Wright — maică-mea a vrut să se ducă la şcoală să reclame că Lucy mă tiranizează, dar nu avea niciun rost. Ar fi şi mai rău...

Rachel rupea acum şerveţelul umed în fâşii. Un cuplu tânăr cu un cockapoo trecu pe alee. Bărbatul ducea în spate un copil într-un portbebe, iar Robin aşteptă ca ei să se îndepărteze suficient cât să nu mai poată s-o audă, în timp ce capul copilului se legăna cu pălărioara lui, înainte să spună:

— Vorbeşte-mi despre Morehouse.

Rachel înghiţi în gol, şi în ochi îi apărură din nou lacrimi.

— A fost... a fost, gen, cel mai bun prieten al meu din joc. A crezut o eternitate că sunt tip. Aveam o grămadă de lucruri în comun, ne plăceau aceleaşi chestii — ei, de fapt, el nu prea se uită la fotbal, dar era nebun după ştiinţă şi spaţiu, şi amândurora ne plăceau foarte mult jocurile video. Era cumva noul meu Zoltan, dar Morehouse chiar era un tip drăguţ. Şi după ce a aflat că sunt fată nu şi-a schimbat modul în care îmi vorbea, şi cumva...

Rachel inspiră adânc şi se cutremură.

— ...cumva m-a ajutat, pentru că eu începusem să chiulesc de la şcoală, din cauză că eram tiranizată.

Rachel îşi şterse ochii iar.

— Şi am avut probleme cu poliţia pentru că am făcut graffitiuri, şi Morehouse îmi spunea întruna că trebuie să mă adun, pentru că eram prea inteligentă să nu încerc să intru la facultate, că trebuia să nu mai beau şi să învăţ, şi că după ce voi intra la facultate nu voi mai avea de-a face cu toate vacile de la şcoală.

— I-ai spus lui Morehouse că tu crezi că Anomie e fată?

— Da, zise Rachel, şi el a negat, dar eu mi-am dat seama că nu face decât s-o protejeze. La început, am crezut că sunt împreună — ştii, iubit şi iubită, ca Josh şi Edie. Mi-a spus: „E sora mea, nu prietena mea" — gen, în glumă, sau a *spus* că glumeşte. Dar Anomie, aşa cum era ea, ştiind că Morehouse şi cu mine discutăm pe canale private, era geloasă, mi-am dat seama. A fost la fel şi când a apărut Albacahartia. Era posesivă în privinţa

lui. Morehouse mi-a spus întotdeauna: „E tip, nu te apuca să spui că e fată în fața lui pentru că o să fii banată", dar eu știam că ea se preface că e băiat, probabil din același motiv ca mine. După ce Morehouse a spus chestia cu sora, m-am apucat să caut dacă are așa ceva, pentru că m-am gândit, ei, de ce nu, poate chiar *sunt* frate și soră.

— Și Morehouse are vreo soră? întrebă Robin, păstrând un ton neutru.

— Da, dar mi-am dat seama că nu poate fi ea Anomie. E avocată. Nu are cum să fie ea.

— Deci, spuse Robin, la momentul ăla aflaseși cine e Morehouse în realitate?

Urmă o lungă pauză. În cele din urmă, Rachel dădu din cap.

— Și, spuse ea nenorocită, asta a pus capăt prieteniei noastre. Morehouse mă avertizase să nu încerc niciodată, sub nicio formă, să aflu cine e în realitate. Eu n-am crezut că vorbește serios, dar chiar vorbea serios, pentru că, atunci când i-am spus că îl identificasem, a luat-o razna. Eu am fost foarte supărată și... am încercat să-mi cer scuze, dar el nu voia să vorbească pe canal privat cu mine... Apoi m-am supărat foarte tare, pentru că nu era ca și cum urma să-l demasc pe Twitter sau ceva, era *prietenul* meu. Și apoi, într-o noapte, m-am îmbătat în camera mea și eram pe canalul moderatorilor, și am făcut un fel de glumă despre ceva ce știam despre el... și asta a fost tot. Și-a ieșit din *minți*. A mai vorbit o singură dată cu mine de atunci, când m-a acuzat că i-am spus lui Albacahartia că are dizabilități, dar eu nu i-am spus asta. Probabil Albacahartia și-a amintit, pur și simplu, gluma stupidă pe care o făcusem eu că Morehouse merge pe o roată... gen, cu căruciorul...

— E în cărucior? spuse Robin, a cărei minte zbură inevitabil la Inigo Upcott.

Rachel dădu din cap, apoi izbucni din nou în lacrimi.

— Îmi pare rău, spuse ea printre suspine. Dacă n-ar fi apărut Albacahartia, poate că ne-am fi împăcat, dar ei au devenit, gen, cei mai buni prieteni foarte repede, și Morehouse n-a mai avut timp pentru mine...

Robin îi trecu lui Rachel încă un șervețel și o așteptă să nu mai suspine atât de rău înainte de a spune încet:

— Cum ai aflat cine era Morehouse în realitate?

— A făcut o greșeală pe Twitter, spuse Rachel cu voce frântă, în timp ce se ștergea frenetic la ochi. A postat din greșeală un link pe contul Morehouse în loc de contul lui personal. Și-a dat seama ce făcuse cam după zece secunde și l-a șters, dar eu apucasem să-l văd și am căutat link-ul. Ducea la un proiect de cercetare în astrofizică extraordinar de

la Universitatea Cambridge. Morehouse îmi spusese câteva lucruri despre el, când vorbeam pe canale private în joc, aşa că aveam cumva nişte indicii. A spus că e mai mare ca mine, dar n-a vrut să-mi spună vârsta lui reală, şi a spus că făcuse jocul cu Anomie de amuzament, pentru că era, gen, o distracţie plăcută faţă de munca lui, care era foarte stresantă. Am ghicit că are pielea mai închisă la culoare, pentru că odată, când eu am zis că mă arsesem la soare, el mi-a zis că are bronz permanent, şi unul dintre numele de familie din proiectul de cercetare era indian. Aşa că după aia am intrat pe site-ul Cambridge-ului şi am căutat facultatea de astrofizică şi diferitele colegii şi aşa şi până la urmă am găsit o fotografie cu el, în scaun cu rotile, pozând cu toţi ceilalţi cercetători.

Rachel se aprinse iar la faţă.

— Arată foarte bine. Înţeleg de ce îi place atât de mult lui Albacahartia... În fine, în acel moment aveam numele lui real, aşa că m-am dus înapoi pe Twitter şi am găsit contul lui personal, unde postează despre spaţiu, pune poze cu Cambridge şi aşa. Are paralizie cerebrală. Cred că trebuie să fie destul de rău, pentru că zicea că fusese nevoit să-şi adapteze calculatorul şi aşa.

Rachel continuă, pe un ton plin de naivitate:

— Cred că trebuie să fie un fel de geniu, pentru că nu pare *foarte* bătrân... În fine...

Se întoarse s-o privească din nou pe Robin în ochi. În timp ce lumina pestriţă îi cădea pe chipul înlăcrimat, Robin fu iar izbită de puternica ei asemănare cu Edie.

— N-o să-i spui că eu te-am ajutat să-l găseşti?

— Bineînţeles că nu, spuse Robin.

Rachel inspiră adânc, apoi zise:

— Bine. Numele lui e Vikas Bhardwaj şi e doctor în astrofizică la Colegiul Gonville & Caius.

83

Sunt toți atât de fără de credință,
Că e o datorie să îi chinuiești;
Și dacă n-ai avut motiv de suferință,
Fii tu cea care chin pricinuiești.

Letitia Elizabeth Landon, *Idilă bucolică*

— Singurul doctor Vikas Bhardwaj sub 30 de ani pe care mi-l afișează e în Birmingham, spuse Strike trei sferturi de oră mai târziu, în cafeneaua Three Cottages. Accesase de pe telefon 192.com, după ce o felicitase din toată inima pe Robin pentru reușitul ei interviu. Ar putea fi casa părinților lui?

— Poate acolo e înregistrat ca votant, spuse ea, dar hai să sunăm mai întâi, să nu facem drumul degeaba până în Cambridge.

— Sun eu, spuse Strike ridicându-se. Pot fuma repede o țigară afară.

Se întoarse peste cinci minute.

— Da, e în Cambridge. Cred că am vorbit cu maică-sa. Mi-a spus că e „la colegiul lui".

După ce el și Robin se urcară din nou în BMW și o luară înapoi spre sud, pe M11, Strike continuă:

— Normal. Am trecut pe lângă el în drum încoace. Am fi putut să-l vizităm după ce am băut cafeaua aia și am mâncat batonul ăla de rumeguș la benzinărie.

Soarele îi orbi iar, în timp ce mergeau spre sud.

— Poate că ar fi cel mai bine să-l prindem în bârlogul lui diseară, spuse Strike. Probabil că e la laborator toată ziua.

— E duminică. Poate iese și el la o cârciumă.

— Atunci îl așteptăm. La o adică, eu dorm în fața camerei lui. Mulțumită ție, suntem aproape să rezolvăm cazul ăsta.

— Rachel a mai spus ceva ce n-am apucat să-ți spun. Nu e relevant pentru Vikas sau Anomie, dar tot e ciudat. Mi-a spus că a aflat prima

oară de *Inimă neagră ca noaptea* de la un băiat cu care obişnuia să vorbească, online, pe un site pentru copii numit Clubul Pinguinilor. Îşi spunea Zoltan...

Robin îi spuse povestea lui Zoltan, încercările lui de a se combina cu Rachel după ce aflase că e verişoara lui Edie, ameninţările subite şi violente când ea îi spusese s-o lase în pace şi, apoi, ştergerea conturilor lui.

— ...dar ce e ciudat, spuse Robin, e că replicile de agăţat pe care Zoltan a început să le folosească cu Rachel au fost folosite şi cu mine de diverşi tipi din jurul fanilor. *Exact* aceleaşi. E ca şi cum ar lucra după o schemă.

— Replici, cum ar fi? întrebă Strike, pregătindu-se să fie amuzat.

— Păi, una dintre ele a fost „dacă asta e poza ta reală, probabil te-ai plictisit de moarte să primeşti mesaje directe de la tipi, aşa că eu plec". Mi-am setat contul de Twitter astfel încât să-mi poată trimite mesaje oricine, pentru că voiam să vorbesc cu cât mai mulţi fani ai *Inimii negre ca noaptea*. Evident, nu era poza mea reală, am folosit o fotografie de arhivă cu o adolescentă. În orice caz, era mai degrabă autoironic şi păşnic, ştii, dar când n-am răspuns a devenit imediat agresiv. Eram o curvă snoabă care crede că e prea bună pentru el.

— Mai zi o dată replica aceea cu care a încercat să te agaţe, spuse Strike încruntându-se.

— „Dacă asta e poza ta reală, probabil te-ai plictisit de moarte să primeşti mesaje directe de la tipi". Şi Rachel mi-a spus şi despre alt tip, pe care îl bănuia că e Zoltan sub alt nume, care s-a dat la Zoe Haigh pe Twitter, zicând că o apărase de un alt bărbat care o hărţuia şi apoi se aştepta ca Zoe să se culce cu el din recunoştinţă sau ceva. Ei, un tip pe nume Max a făcut *exact* acelaşi lucru cu mine pe Twitter. A spus: „Ăsta nu e un truc ieftin să te agăţ, voiam doar să zic că tipul ăla Julius a fost deplasat şi l-am raportat". Dar ieri am dat iar de Max când mă uitam prin toate tweeturile astea, ca să mă documentez pentru Rachel, şi categoric nu e un sir Galahad. A fost unul dintre cei care au hărţuit-o pe Edie — de fapt, el a lansat zvonul despre ea că oferă servicii sexuale. *Şi*, Rachel mi-a spus că Zoltan i-a zis odată că a trebuit să ducă un câine bolnav la veterinar. Nu mi-ai spus tu că Anomie i-a spus Keei Niven că a trebuit să ducă...

— ...o pisică bolnavă la veterinar, da, zise Strike, acum complet intrigat. Ştii, sunt sigur că şi eu am auzit undeva replica aia cu „dacă asta e poza ta reală" — stai puţin.

Strike îşi scoase telefonul. Robin conduse în tăcere, în timp ce Strike căuta ceva pe telefon. Trecură cinci minute. Apoi Strike spuse:

— Am avut dreptate. Sunt pe site-ul unui tip pe nume Kosh, cu K, care se descrie drept „Maestru al Agățării celebru pe plan internațional care a învățat milioane de bărbați cum să convingă femeile să facă sex cu ei la doar câteva ore după ce le-au cunoscut! Autor al bestsellerelor *S-a făcut!* și *Jocul*". Tocmai am descărcat e-bookul *Jocul Digital.* Ești gata?

— Zi, spuse Robin.

Așa că Strike citi cu voce tare:

Jocul Digital

Repetă după mine: nu vei găsi o soție pe internet.

Femeile de pe internet pot găsi oricâte scule vor. Bărbații se dau în mod regulat chiar și la cele de nota 4 sau 5, ceea ce înseamnă că ele...

— E american, intercală Strike această explicație.

— Și deja începe să-mi fie simpatic, spuse Robin.

...s-au obișnuit să-i ia drept jucării de unică folosință. Jucând jocul numerelor mari, femeile de pe internet pot avea uneori și șansa la un alfa.

Dacă o femeie are o metodă deja testată să se cupleze pe internet, nu vei fi niciodată la adăpost de amenințarea implicită că poți fi înlocuit, atât timp cât degețelele ei leneșe pot folosi mouse-ul. Nimeni nu vrea să-și lase acasă soția știind că ea o să caute alte scule aflate la doar câteva click-uri distanță.

Asta e vestea proastă.

Vestea bună e că asta te eliberează de constrângerile obișnuite ale Jocului în persoană. Jocul Digital e cel mai nemilos și, în anumite moduri, cel mai plăcut dintre toate Jocurile: efort minim, recompensă maximă — atât timp cât ești dispus să accepți păsărici de categorie inferioară.

— Încântător, spuse Robin.

Dar dacă urmăreşti mai degrabă cantitatea decât calitatea păsăricilor, intră pe internet. Prin internalizarea următoarelor reguli de bază şi exercitarea unei cantităţi minime de efort, vei reuşi să te cuplezi regulat şi cu uşurinţă.

— Apoi urmează paşii infailibili pentru obţinerea acestor cuplări, spuse Strike.

1. Bombardamentul în masă

E posibil să trebuiască să te dai la 50–100 de fete ca să obţii una sau două cuplări, pe lângă nuduri / imagini pe cameră.

Dacă urmezi în mod susţinut aceşti paşi, jocul tău digital nu va necesita niciun efort. Un mare avantaj al Jocului Digital e că poţi viza un număr mare de femei simultan. Recomand cu tărie întocmirea unui tabel, să ştii în ce moment al procesului te afli cu fiecare ţintă.

— Asta a fost greşeala lui Tim Ashcroft, spuse Robin. N-a ţinut un tabel. Rachel mi-a spus că s-a dat la ea de trei ori, din greşeală.

2. Cunoaşte-ţi prada

Majoritatea păsăricilor disponibile pe aplicaţiile obişnuite, cum ar fi Twitter, tumblr etc., sunt liberale / stângiste — un alt motiv pentru care nu vei găsi aici o viitoare parteneră de viaţă. Stângistele sunt răsfăţate, egocentrice, arogante şi adesea agresive. De asemenea, sunt uimitor de uşor de jucat dacă ştii regulile.

Stângistele au un strat suplimentar de falsitate faţă de cele mai multe femei. Vor bărbaţi alfa, dar le e ruşine de asta. Le place foarte mult un cavaler pe un cal alb, dar se prefac că nu e aşa. Vor egalitate, dar şi să fie tratate ca nişte mici prinţese, pentru că în sinea lor asta cred că sunt.

Sensibilitatea, respectul aparent pentru limite şi simularea interesului faţă de opiniile lor sunt esenţiale pentru cuplarea cu o stângistă.

— De unde ştii de tipul ăsta, Kosh? întrebă Robin.
— Mi-a spus despre el un băiat de 16 ani... Dar ascultă asta...

3. Replici de agățat

Mai jos sunt replici de agățat garantate, pe care le-am folosit de nenumărate ori ca să obțin cuplări. Unul dintre avantajele Jocului Digital e că nu depinzi de aspect / farmec personal / ton al vocii / limbaj corporal. Pur și simplu decupezi, lipești și aștepți.

- Dacă asta e poza ta reală, probabil te-ai plictisit de moarte de tipii din mesajele tale directe, așa că eu plec.
- Ținând cont ce femei intră pe platforma asta jalnică, simt nevoia să spun de la început că asta nu e o replică de agățat ieftină, dar observația ta despre [politică / justiție socială / comportamentul jalnic al bărbaților] e la fix.
- Ăsta nu e un truc ieftin de agățat, voiam doar să zic că [tipul care a contrazis-o / a hărțuit-o / a insultat-o] a fost complet deplasat / l-am raportat.

— Nu pot să cred, spuse Robin privind în lateral. Deci toți idioții ăștia folosesc replicile lui Kosh?

— Nu s-a terminat, spuse Strike. Partea asta e interesantă.

4. Minimalizarea

Minimalizarea funcționează online ca și în offline. Odată ce i-ai atras atenția cu falsul tău interes față de opiniile / preocuparea ei față de bunăstarea / aprecierea aspectului ei, găsește ceva de criticat sau contestat. Rămâi la ceva mic și sigur.

Destabilizată, ea se va strădui apoi să-ți recâștige aprobarea.

- [despre fotografia ei] dar presupun că ai folosit o grămadă de filtre, nu? Așa face toată lumea.
- Presupun că n-ai citit [inserează un preferat al stângistelor, cum ar fi Noam Chomsky / Ta-Nehisi Coates / Anand Giridharadas, și fii pregătit cu un singur citat al autorului]
- Ai părut un pic agresivă, dar presupun că e de înțeles.

— Kea a spus că Anomie îi zisese că pare agresivă, dar că era de înțeles, zise Strike, ceea ce, la momentul ăla, mi s-a părut culmea, venind din partea lui Anomie...

5. Promovează frica de abandon

Ea crede că eşti un tip de treabă şi începe să lucreze pentru a-ţi recâştiga aprobarea: acum nu mai spune nimic într-un interval cuprins între o oră şi 24 de ore, în funcţie de ţinta ta. Femeile de nota 8 sau 9 n-ar trebui lăsate să aştepte prea mult, pentru că au şi alte opţiuni. Pentru una de 4 sau 5, 24 de ore vor asigura succesul. Ea trebuie să ştie că ai o viaţă / alte solicitări la adresa ta, pe lângă o interacţiune online cu o necunoscută.

6. Bărbatul alfa în haine de lingău stângist

Revino fără să-ţi ceri scuze — încă nu-i datorezi nimic, pentru că nu ţi-a dat nimic. Motivul absenţei tale trebuie să dezvăluie faptul că eşti un alfa fără să trebuiască să fii explicit: eşti puternic din punct de vedere fizic / emoţional, popular, solvabil financiar şi competent. Te prezinţi ca un tip de treabă, demn de încredere, fără să o spui textual.

- Tipul care stă vizavi m-a rugat să-i ridic frigiderul să poată scoate de sub el jucăria afurisită a copilului.
- Fostul surorii mele îi face probleme şi ea m-a rugat să dorm la ea peste noapte.
- A trebuit să duc un prieten cu maşina să-şi ia câinele de la veterinar.

— Deci de aici vin toţi câinii şi pisicile astea? spuse Robin. Pare logic.

7. Lărgeşte domeniul discuţiei

Ea se bucură să fie din nou în centrul atenţiei tale, iar motivul absenţei tale temporare ţi-a sporit valoarea în ochii ei. Acum pune-i întrebări despre ea, pentru a adapta mai bine propria ta poveste la agenda ei specifică. Dacă e mamă singură, ai fost crescut de o mamă singură, care a făcut o treabă extraordinară. Dacă o preocupă sărăcia, eşti voluntar la o bancă pentru alimente din oraş. Dacă e îngrijorată de nedreptatea rasială, tocmai discutai chestiunea asta cu cel mai bun prieten al tău care e negru...

— Kea, spuse Strike, mi-a spus că, după ce Anomie a amintit de pisică, ea i-a spus că nu-i plac pisicile, din cauza efectului pe care îl au asupra

populației de păsări. Când i-a spus că mama ei crește papagali, el a susținut imediat că are și el un papagal.

Robin nu spuse nimic timp de câteva secunde, apoi întrebă:

— Deci crezi că Kea ți-a spus adevărul despre conversația asta? Nu ți-a arătat-o, nu?

— Nu, spuse Strike. Mi-a spus că îl blocase pe Anomie după ce devenise răutăcios, așa că nu mai putea fi văzută. Ce te deranjează?

— Păi, e evident că o grămadă de bărbați sau de adolescenți se învârt pe lângă fanii *Inimii negre ca noaptea* și încearcă să agațe femei sau fete liberale de stânga, nu? Și toți folosesc replicile lui Kosh?

— De acord.

— Păi, cu siguranță unul dintre ei s-a dat la Kea, nu-i așa? E foarte frumoasă și în ultimii câțiva ani a fost o grămadă pe Twitter.

— Crezi că a inventat povestea că Anomie s-a dat la ea? Folosind o conversație pe care a avut-o cu unul dintre ceilalți tipi?

— Da, fără să-și dea seama că totul e o schemă care duce la Kosh. Și nu înțeleg de ce n-a salvat conversația cu Anomie, dacă chiar a avut loc, pentru că îl face să pară cam idiot, nu-i așa? Mai ales partea cu papagalul. De asemenea, asta confirmă afirmația ei că nu e Anomie. „Uite, m-a hărțuit și pe mine."

— Observații corecte, spuse Strike. Deci tu înclini spre teoria lui Rachel că Anomie e femeie?

Robin se gândi o vreme. În cele din urmă, spuse:

— Chiar nu știu. Înainte să vorbesc cu Rachel, credeam că ne-am apropiat cel mai mult de adevăratul Anomie prin acele mesaje directe pe care i le-a trimis lui Josh — foarte arogant, aparent educat și nutrind convingerea evidentă că ar trebui să preia rolul creativ al lui Edie. Dar conversația pe care mi-a descris-o Rachel și care a avut loc atunci când a început totul e ciudată, nu-i așa? „Edie și cu mine suntem practic aceeași persoană." Rachel e de părere că un băiat sau un bărbat obișnuit nu vorbește așa și sunt de acord cu ea. Sunt sigură că Rachel mi-a spus adevărul despre conversația aceea: era clar chinuită de regrete că intrase în joc. Nu văd de ce ar fi mințit. Ți-am spus, chiar la începutul investigației, că mie mi se părea că e ceva cu Anomie și sexul. Nu flirta, nu încerca să se întâlnească cu niciuna dintre fetele care încercau să-i atragă atenția. În joc, da, e diferit, poate fi crud și agresiv, dar cum ți-am spus, uneori pare puțin forțat — cam la ce te aștepți de la un bărbat pe internet.

— Păi, mie mi-a plăcut întotdeauna teoria ta „Kea ca Anomie", zise Strike. Dar, de dragul discuției, să spunem că Anomie a încercat, într-adevăr,

să se dea la Kea, cu ajutorul replicilor lui Kosh. Nu există niciun motiv pentru care Anomie să nu se dea drept unul dintre acei Max sau Zoltan care stau și încearcă să agațe fete, nu-i așa?

— Nu, presupun că nu, spuse Robin, dar de ce și-ar bate capul cu alte conturi să încerce să agațe fete când toate fanele *Inimă neagră ca noaptea* sunt fascinate de Anomie?

— Pentru ca Anomie să rămână curat și anonim?

— E posibil, spuse Robin sceptică, dar, Dumnezeule, dacă Anomie se ocupă de joc, postează tot timpul pe Twitter *și* încearcă să agațe cât mai multe fete posibil cu sistemul lui Kosh, când mai are timp să doarmă?

— Cu siguranță, nu i-ar lăsa prea mult timp să mai facă și altceva, fu de acord Strike. Și acum mai avem un mister, nu-i așa? Ce naiba l-a apucat pe Vikas Bhardwaj, astrofizician la una dintre cele mai prestigioase universități din lume, să se împrietenească cu Anomie?

— „E sora mea", cită Robin. Știi, mă întrebam...

Mobilul lui Strike sună și intră imediat pe Bluetooth. Strike răspunse apelului și din difuzor se auzi vocea lui Midge.

— Strike?

— Da, sunt aici, și Robin la fel.

— Am noutăți... despre Ross...

Midge părea cu răsuflarea tăiată. Strike și Robin se uitară unul la celălalt.

— E totul în regulă? întrebă Strike.

— Da... e bine... doar că a trebuit să alerg... aproape un kilometru... stai să-mi trag răsuflarea puțin...

— Ai fost la casa de vacanță a lui Ross, nu?

— Da... am intrat pe proprietatea lui... N-o lua razna, a trebuit... era singurul mod în care puteam obține ce voiam...

Midge inspiră adânc.

— Bun, deci stăteam pe un deal de unde se vede domeniul și mă uitam prin binoclu.

— E un deal care îi aparține lui Ross, înțeleg?

— Da, dar era singurul punct de observație din care se vedea bine. Eram în spatele unor copaci. În fine, cam acum o oră au apărut cele două fete mai mari, ducând niște ponei spre un... cum îi zice la locul în care călărești, dar nu e câmp?

— Manej? sugeră Robin.

— Da, asta, dacă asta e, spuse Midge. Strike, cred că o să te enerveze unele chestii, dar aș face-o din nou, fir-ar al dracu'.

— Dacă nu cumva i-ai lichidat pe copii cu o puşcă cu lunetă, nu-mi permit să te concediez când suntem în aşa criză de personal, spuse Strike. Zi mai departe.

— Bun, ei, fetele făceau nişte sărituri mici şi aşa, apoi a venit Ross să le vadă, aşa că am început să filmez.

— Bun, filmarea pe o proprietate privată e ilegală, dar trecem peste asta...

— Şi fata mai mică s-a pierdut cu firea în timp ce taică-său privea. Poneiul refuza întruna. Aşa că nenorocitu' a intrat în manej şi a ridicat şi mai sus obstacolul şi i-a spus să încerce să-l sară iar. Ea a reuşit să facă poneiul să sară, dar a răsturnat bara de sus. Aşa că el a ridicat bara şi mai sus. Ştiam ce urma să se întâmple. O simţeam cum se apropie. Ştiam că urma să devină violent. Aşa că am coborât dealul, continuând să filmez...

— Te-a văzut? spuse Strike, privind urât spre difuzorul din care ieşea vocea lui Midge.

— Nu atunci, nu, spuse ea. M-am ghemuit în spatele unui tufiş din ăla plin de flori, cum se...

— Lasă dracu' horticultura, *ce s-a întâmplat?*

— Ea îi spunea că nu poate. Plângea şi tremura — aşa că fata cea mare începe să-i spună tatălui s-o lase pe soră-sa în pace. Ross se duce direct la fata cea mare, o trage jos de pe ponei, o pocneşte peste faţă şi o trimite înăuntru. Ea a încercat să rămână şi el a lovit-o iar, aşa că a plecat. Ar fi trebuit să mă duc la el atunci, pentru că atunci nu s-ar fi întâmplat restul, dar am rămas ascunsă, filmând, apoi el s-a întors la copila mai mică şi i-a spus să facă dracu' săritura, să lovească poneiul cu cravaşa până când el reuşeşte să sară. Bara de sus era mai înaltă ca poneiul. Era absolut ridicol. Copila era îngrozită, dar Ross ţipa la ea, aşa că ea s-a îndreptat drept spre obstacol, lovind poneiul cu cravaşa aşa cum îi spunea el, şi poneiul s-a izbit pur şi simplu de stâlpi şi a căzut. S-a rostogolit şi am auzit-o cum ţipă. Poneiul nu se putea ridica, pentru că îşi prinsese un picior, şi ea era prinsă sub el. Atunci am ieşit în fugă de după tufiş. Ştiu să acord primul ajutor. Nu puteam s-o las pe copilă aşa...

— Şi sunt sigur că Ross a fost încântat să te lase să te uiţi la ea şi nu te-a întrebat nimic despre motivul pentru care te ascundeai în tufişul ăla nenorocit...

— *Şi ce-ar fi trebuit să facă?* întrebă pe un ton aprins Robin, care era cu totul de partea lui Midge. Să continue să filmeze în timp ce fata era strivită şi omorâtă?

— Săream gardul când Ross a reuşit să tragă poneiul de pe ea, dar cred că fata avea cel puţin un picior rupt. Era albă ca hârtia. Şi atunci Ross

mă vede şi strigă „tu cine dracu' eşti?" sau ceva şi... n-o să-ţi placă nici partea asta, Strike...

— I-ai spus că ai filmat totul?

— Da, răspunse Midge. Apoi el m-a atacat cu cravaşa. Credeam că lucrurile astea nu mai există de pe vremea victorienilor.

— Şi-a lăsat fiica să zacă acolo, cu piciorul rupt, să te fugărească pe tine? spuse Robin uluită.

— Bineînţeles, zise Strike. Chiar el e motivul pentru care ea are un picior rupt, fir-ar al dracu', doar n-o să înceapă să-şi facă griji pentru ea acum.

Apoi Strike o întrebă pe Midge:

— Înţeleg că l-ai lăsat în spate?

— Normal, spuse Midge. Nu e foarte în formă. Ei, e dus cu maşina peste tot, nu, nemernicul leneş? Aşa că, da. Am pentru tine un film care conţine o grămadă de manifestări de cruzime faţă de copii şi animale. M-am gândit că o să fii mulţumit măcar din acest punct de vedere.

— Sunt, zise Strike. Să sperăm că Ross o să creadă că eşti vreo nebună care iubeşte caii... Ei, eu n-aş fi recomandat tactica asta, dar ai obţinut rezultate excelente. Bravo!

După ce Midge închise, Strike scoase un lung oftat de uşurare.

— Ei, cu asta, plus filmul făcut de Dev şi bona beată, cred că Ross e complet terminat. Odată ce Bhardwaj ne spune cine e Anomie, rămânem cu două cazuri mai puţin şi ne putem concentra pe Degete şi toată lumea primeşte o primă babană.

Robin nu răspunse. Strike privi în lateral spre ea, îi văzu chipul împietrit şi ghici imediat motivul.

— Nu mă bucur că fata aia a fost rănită.

— Nici n-am crezut asta, spuse Robin rece.

— Atunci de ce privirea de Meduză?

— Mă gândeam doar că pe fetele alea n-o să le ajute cu nimic faptul că tatăl lor a fost filmat în timp ce le făcea rău. Probabil că singurul lucru care o să se întâmple e că Ross o să fie puţin mai atent să nu-l vadă cineva.

Strike îşi scoase din buzunar ţigara electronică, în timp ce întorcea iar privirea spre M11, şi spuse:

— Nu uit că trebuie să încerc să le ajut şi pe ele. Dacă pot să fac ambele lucruri, aşa o să fac.

84

Care a fost păcatul meu, să merit asta?

Christina Rossetti, *Zara*

Era aproape ora 7 când Strike şi Robin intrară, în sfârşit, în suburbiile oraşului Cambridge. Cerul senin de primăvară avea o strălucire de opal şi Robin, deşi obosită, observă, în timp ce se îndreptau spre colegiul lui Vikas Bhardwaj, că treceau pe lângă tot mai multe clădiri clasice minunate.

— Ce ironie, spuse Strike, care citea pe telefon de pe site-ul colegiului. Caius — unul dintre tipii după care a fost numit colegiul, evident — „era renumit pentru regulile neobişnuite de admitere, interzicând accesul celor bolnavi şi infirmi, ca şi al galezilor"... Păi, evident că orice om cu mintea la cap ar susţine colegiul în privinţa galezilor, dar mă îndoiesc că ar fi vrut să-l piardă pe Vikas Bhardwaj... Dumnezeule, şi Stephen Hawking a fost aici... al patrulea cel mai vechi colegiu... unul dintre cele mai bogate...

— Ce ştiu e că nu e uşor să ajungi la el, spuse Robin, care vedea clar colegiul pe sistemul de navigaţie, dar era îndrumată pe o serie de străzi care păreau s-o îndepărteze de el. Poţi să mergi? Nu cred că o să putem parca lângă el, cu toate benzile astea pentru autobuz şi zonele pietonale.

— Da, nicio problemă, zise Strike.

Deschise altă pagină cu fotografia lui Vikas, care era în scaun cu rotile, îmbrăcat într-o bluză verde-deschis şi blugi şi înconjurat de un grup de alţi cercetători. Vikas era, într-adevăr, foarte atrăgător, cu părul lui negru des, maxilarul pătrat şi zâmbetul de un farmec aparte. Lui Strike i se păru că are în jur de 25 de ani. Îşi dădu seama că mâinile chircite în interior ale tânărului erau disfuncţionale şi, în mod evident, şi picioarele, care, ca şi cele ale lui Inigo Upcott, prezentau semne de atrofie musculară. Potrivit explicaţiei de sub imagine, Vikas şi colegii lui studiau stelele neutronice, subiect despre care Strike ştia fix nimic, şi

pozau în Tree Court, care oferea ca fundal un gazon verde-albăstrui şi clădiri din piatră aurie.

— Nu pare locul ideal pentru cineva care se deplasează într-un scaun cu rotile, comentă Strike studiind uşile înguste din spatele lui Vikas, care, fără îndoială, dădeau spre nişte scări încă şi mai înguste şi mai abrupte decât cele de la hotelul Marine.

Câteva minute mai târziu, Robin parcă şi ieşiră din maşină, căutând acum îndrumări pe telefon.

Trecură pe lângă mulţi tineri ieşiţi şi ei în aerul catifelat al serii. Soarele oferea clădirilor vechi de piatră o strălucire aurie. Robin, a cărei viaţă de studentă se încheiase atât de grotesc, se trezi că îşi aminteşte acele scurte luni de fericire şi libertate la care, de obicei, evita să se gândească, din cauza a ceea ce i se întâmplase în casa scărilor din căminul ei. În anii de după aceea, ajunsese să creadă că, dacă violatorul cu mască de gorilă nu ar fi ieşit niciodată din acel spaţiu întunecos şi nu ar fi prins-o, ea şi Matthew s-ar fi despărţit înainte să împlinească 20 de ani, îndepărtaţi de vieţi şi interese rivale. În schimb, Robin abandonase facultatea, se dusese acasă la părinţii ei, în oraşelul din Yorkshire în care crescuse, şi se agăţase de singurul bărbat din lume care părea nepericulos. Cum aceste amintiri rămâneau dureroase, Robin îşi reîndreptă cu hotărâre atenţia asupra împrejurimilor.

— Trebuie să fie un loc minunat în care să studiezi, nu-i aşa? îi spuse ea lui Strike în timp ce traversau podul peste River Cam şi priveau spre apa mărginită de sălcii, pe care doi studenţi mergeau cu barca împinsă cu ghionderul.

— Da, dacă-ţi plac statuile şi bogătanii.

— Uau, făcu Robin zâmbindu-i, nu ştiam că eşti atât de complexat. Şi tu ai fost la Oxbridge, de unde atitudinea asta?

— Am picat de la Oxbridge, o corectă el în timp ce intrau pe Garret Hostel Lane, o străduţă îngustă printre clădirile vechi de piatră.

— Dacă ai plecat pentru că aşa ai vrut tu, nu înseamnă că ai picat, spuse Robin, care ştia că Strike abandonase Universitatea Oxford după moartea suspectă a mamei lui.

— Da, sunt sigur că asta le-a spus şi Joan vecinilor, replică Strike, care îşi amintea foarte bine cât de dezamăgită fusese mătuşa lui când el renunţase la Oxford.

— Ce facultate ai urmat? spuse Robin, care nu îl întrebase niciodată asta. Studii clasice?

— Nu. Istorie.

— Serios? Crezusem, din cauză că ştii latină...

— Nu ştiu latină, spuse Strike. Nu ca lumea. Am doar o memorie bună şi am dat bacul la limbi clasice.

Intrară pe Trinity Lane.

— Într-una dintre casele în care ne ducea maică-mea să stăm ilegal, începu Strike să povestească, spre surpriza lui Robin, pentru că el vorbea rareori despre copilăria lui, era un tip care fusese profesor de limbi clasice la o şcoală particulară importantă. Nu-mi mai amintesc acum care, dar ştiu că era celebră. Tipul era alcoolic şi susținea că avusese o cădere nervoasă. Era destul de instabil, aşa că poate chiar avusese, dar în acelaşi timp era şi un mare căcănar. Eu aveam 13 ani şi el mi-a spus că n-o să se aleagă nimic de mine, pentru că, printre altele, îmi lipseau elementele de bază din educația unui gentleman.

— Cum ar fi?

— Păi, cum ar fi limbile clasice, spuse Strike. Şi mi-a citat un aforism lung în latină, cu un zâmbet batjocoritor pe față. Eu nu ştiam ce înseamnă, aşa că, evident, n-am putut să-i dau replica — dar nu-mi plăcea *deloc* să fiu tratat de sus în copilărie.

Merseră mai departe pe Trinity Lane, printre alte clădiri străvechi de piatră.

— În orice caz, spuse Strike, când am plecat din casa aceea, adică a doua zi, am şterpelit cărțile în latină ale tipului.

Robin izbucni în râs: nu se aşteptase la asta.

— Avea şi un exemplar din Catul, spuse Strike. Ai citit vreodată ceva din Catul?

— Nu, spuse Robin.

— E obscen — mi-am dat seama, pentru că pe o pagină era în engleză şi pe cealaltă, în latină. E vorba practic de sex, pederastie, felații, poezii despre faptul că toți cei pe care Catul nu-i plăcea sunt nişte dobitoci şi dragostea lui pentru o femeie pe nume Lesbia, deoarece era din insula Lesbos.

— Nu cumva era...?

— Nu, îi plăceau bărbații, foarte mult, potrivit lui Catul. În orice caz, nu voiam să mă mai ia niciodată de sus vreun nenorocit care îmi recită latină, aşa că am folosit cărțile nemerniculuisă învăț suficient cât să iau bacul la clasice doi ani mai târziu, şi am memorat o tonă de citate.

Robin izbucni într-un râs atât de incontrolabil, că Strike începu să râdă şi el.

— Ce e aşa de amuzant?

— Ai învățat latină să-i dai peste nas unui om cu care nu aveai să te mai întâlnești niciodată?

— M-a tratat de sus, spuse Strike, care continua să zâmbească, deși nu înțelegea, de fapt, de ce comportamentul lui i se părea lui Robin atât de neobișnuit. Și să-ți mai spun ceva: nimic nu se compară cu latina dacă vrei să-i pui la punct pe ăia care se cred mai buni ca tine. Am folosit-o de mai multe ori, cu mult succes.

— Asta e o latură complet nouă a ta, zise Robin, străduindu-se din greu să nu mai râdă. Ar fi trebuit să-ți spun că orice gentleman demn de numele ăsta trebuie să înțeleagă perfect reproducerea oilor. Probabil că ai fi alergat să-ți iei o diplomă în asta.

— Cu tot respectul pentru tatăl tău, spuse Strike zâmbind, dacă îți trebuie diplomă ca să înțelegi cum se reproduc oile, ai probleme mai mari decât faptul că nu ești gentleman.

Apoi Strike adăugă pe neașteptate:

— Am folosit latina cu Charlotte, în seara în care am cunoscut-o.

Robin se opri din râs să asculte.

— Ea credea că eu sunt un mitocan oarecare, evident, dar îmi făcea pe plac pentru că voia să-l enerveze pe Ross, când el a venit s-o caute la petrecere. Ieșeau împreună și se certaseră — ea încerca să-l facă gelos.

Intrară pe Senate House Passage.

— În fine, *ea* studia limbi clasice. Mi-a spus că îi plăcea enorm Catul, așteptându-se ca eu să nu fi auzit de el, așa că i-am recitat în întregime Catul Cinci, primul lui poem de dragoste pentru Lesbia. Restul e istorie: 16 ani nenorociți de suferință. Foarte adecvat, de fapt, pentru că Lesbia i-a făcut zile fripte lui Catul... Ăsta e?

Colegiul Gonville & Caius se înălța deasupra lor, cu o intrare boltită închisă cu o poartă neagră de fier și o fațadă ornamentată cu piatră de un cenușiu-închis, sfidând lumea modernă reprezentată de magazinele din jur. Trei statui ale unor bărbați din secolele al XIV-lea și al XVI-lea priveau în jos spre Strike din nișele lor. Printre barele porții se zărea o porțiune de gazon verde strălucitor înconjurat de alte clădiri aurii. Ghereta portarului era goală: nicăieri nu se vedea țipenie de om.

— E încuiată, spuse Strike încercând poarta. Evident. Căcat.

Dar în timp ce ei continuau să privească printre bare, zăriră o femeie asiatică de 30 și ceva de ani, îmbrăcată în pantaloni albi de in și tricou și ducând o geantă de laptop. Înainte ca ea să dispară, Strike o strigă prin poarta încuiată:

— Nu te supăra? Alo? Îl știi pe Vikas Bhardwaj, nu-i așa?

Era sigur că o văzuse pe femeie în fotografia lui Vikas cu grupul de cercetători şi, într-adevăr, ea se opri, încruntându-se uşor.

— Da, spuse femeia, apropiindu-se de poartă.

— Suntem nişte prieteni de-ai lui, treceam pe aici şi ne-am gândit să-i facem o surpriză, zise Strike, dar nu răspunde la telefon. Ştii cumva...?

Văzu cum privirea femeii trece de la el la Robin şi înapoi. După cum se aştepta, prezenţa lui Robin păru s-o convingă că Strike e inofensiv.

— Aţi fost la apartamentul lui? întrebă ea.

— Credeam că apartamentul lui e aici, spuse Robin.

— Nu, nu, e în Clădirea Stephen Hawking.

— Bineînţeles, zise Strike, prefăcându-se exasperat de sine însuşi. Mi-a spus asta. Mulţumesc foarte mult.

Femeia zâmbi scurt şi intră înapoi în colegiu. Robin căuta deja Clădirea Stephen Hawking pe telefon.

— E departe pe jos. Mai bine ne întoarcem şi mergem acolo cu maşina.

Aşa că făcură cale întoarsă şi, după o scurtă călătorie cu BMW-ul, ajunseră la o clădire modernă în formă de S, din piatră gri-deschis, înconjurată de o grădină în care trandafiri cu corole grele înfloreau în mijlocul unei oaze de verdeaţă. Un semn le indica vizitatorilor să treacă pe la ghereta portarului, dar un bărbat cu ochi visători şi păr lung tocmai deschisese uşa de la intrarea principală, aşa că Robin strigă:

— Scuză-mă, suntem prieteni ai lui Vikas Bhardway, putem să intrăm cu tine?

Bărbatul cu păr lung le ţinu uşa, în tăcere. Lui Robin îi făcu impresia unei persoane atât de adâncite în propriile abstracţiuni, că abia conştientiza ce făcea.

— Ştii cumva în ce parte e camera lui Vikas? întrebă ea. Suntem nişte prieteni de-ai...

Bărbatul cu păr lung se mulţumi să arate cu degetul în tăcere, apoi dispăru.

— N-ar fi trebuit să facă asta, spuse Strike în timp ce treceau pe lângă un portret al lui Stephen Hawking. Nu laşi oamenii să intre într-o clădire aşa, pur şi simplu.

— Ştiu, zise Robin.

După atacul asupra ei, paza în jurul fostului său cămin fusese întărită, dar oamenii continuau să lase uşa de la intrare deschisă pentru prieteni.

— Bun, clădirea asta chiar e prietenoasă cu cei în scaun cu rotile, observă Strike.

Podeaua era netedă, iar coridorul uşor curbat pe care intraseră se deschidea larg, cu uşi albe din loc în loc.

În celălalt capăt al coridorului, un bărbat alb înalt şi slab şi o negresă scundă păreau să examineze ceva pe perete.

— Nu sunt nume pe uşi, spuse Strike. Să-i întrebăm pe ei. Dacă nu ştiu, începem să batem.

Când auziră paşii lui Strike şi Robin, bărbatul şi femeia întoarseră imediat capul. Amândoi aveau expresii neliniştite, chiar speriate.

— Ştiţi cumva care e camera lui Vikas Bhardwaj? întrebă Strike.

— Asta, spuse femeia.

Arătă spre uşa din faţa ei, pe care era prins un anunţ scurt, scris la calculator cu litere mari, astfel că Strike şi Robin îl citiră amândoi rapid.

Sunt la Birmingham. Mă întorc luni.

— Cine eşti dumneata? întrebă bărbatul.

— Sunt detectiv particular, zise Strike.

Robin ştia exact de ce spusese Strike asta. Simţea că ceva nu e în regulă: frica de pe feţele celor doi, anunţul care susţinea că Vikas era într-un loc în care ei ştiau că nu e şi mirosul slab şi neplăcut din aer, care îi aminti de fosta cameră a lui Josh şi Edie de la North Grove, unde un şobolan mort se descompusese încet într-un borcan. Inima începu să-i bată mai tare, înţelegând ceea ce mintea ei nu voia să accepte.

— Trebuia să vă întâlniţi cu el? întrebă Strike perechea înspăimântată.

— Da, spuse femeia.

— S-a dus cineva după portar?

— Da, răspunse bărbatul.

Niciunul nu păru să pună la îndoială dreptul lui Strike de a-i chestiona, lucru care confirma încă o dată că amândoi ştiau că ceva nu e deloc în regulă.

— De obicei îşi scrie biletele la calculator? întrebă Strike.

— Da, spuse femeia din nou, dar ăsta nu e fontul lui. Foloseşte întotdeauna Comic Sans, în glumă.

— Nu răspunde la telefon, zise bărbatul.

— N-a răspuns toată ziua, spuse femeia.

În spatele lor se auziră paşi grăbiţi şi toţi patru se întoarseră şi văzură o altă femeie, blondă şi cu ochelari care se precipita spre ei.

— Portarul nu e aici, gâfâi ea. Nu-l găsesc.

— În maşină, îi spuse Strike lui Robin. În torpedou. E un set de şperacle.

Apoi o întrebă pe femeia blondă:

— Ai putea să te duci cu ea? Ca să poată intra înapoi?

Femeia păru bucuroasă că i se spune ce să facă. Cele două femei plecară în grabă.

— N-ați sunat la poliție? îl întrebă Strike pe bărbat.

— Am ajuns aici abia acum zece minute, răspunse el complet speriat. Am crezut că portarul...

— Sună acum, spuse Strike. După ce deschid ușa, nu intră nimeni, decât dacă Vikas e încă în viață.

— Oh, Doamne, zise femeia ducând mâna la gură.

Bărbatul își scosese mobilul și sună la 911.

— Poliția, vă rog, spuse el cu voce tremurătoare.

Strike examina acum biletul de pe ușă, fără să-l atingă. În colțul de sus zări o urmă atât de ștearsă, că abia se vedea: un oval de un roz pal, care părea să fie urma unui deget mare acoperit de latex.

Zgomotul unor pași alergând și clinchetul cheilor anunțară reapariția lui Robin și a blondei.

— Suntem îngrijorați în legătură cu un prieten invalid, spunea poliției bărbatul înalt și slab. Nu răspunde la telefon și nu deschide ușa... Da... Clădirea Stephen Hawking...

Strike luă șperaclele de la Robin și, după ce încercă mai multe, reuși să rotească broasca. Deschise ușa.

Negresa țipă asurzitor. Vikas Bhardwaj stătea în căruciorul lui cu fața la ușă și cu spatele la birou și la calculator. Cămașa lui albă era țeapănă din cauza sângelui uscat de culoare maro, avea ochii și gura deschise, capul îi atârna într-o parte și gâtul îi fusese tăiat.

Partea a Cincea

La vârf, fibrele se întorc brusc înăuntru,
în interiorul ventriculului,
formând ceea ce se cheamă vortexul.

Henry Gray, Scorul Framingham, *Anatomia lui Gray*

85

Credeam că spiritul şi inima îmi sunt obişnuite
Cu lipsa de suflare; moarte-s şi ghearele durerii.

Amy Levy, *Vechea casă*

În timp ce criminaliştii îşi vedeau în continuare de treabă la locul faptei, iar ambulanţa aştepta să ia cadavrul lui Vikas Bhardwaj, Strike şi Robin fură separaţi de prietenii lui Vikas şi conduşi de poliţişti într-o cameră micuţă cu o fereastră înaltă. Părea o combinaţie stranie de birou şi debara, căci avea rafturi pline cu dosare pe un perete, două scaune şi o găleată şi un mop într-un colţ. Aici dădură declaraţii unui poliţist în uniformă cu părul de un roşu aprins, care nu făcu niciun efort să-şi ascundă suspiciunea faţă de cei doi şi ale cărui întrebări despre setul de şperacle al lui Strike fură agresive.

Strike descrise clar implicarea lui Vikas în jocul online şi pomeni intenţionat de faptul că acesta fusese infiltrat de Înjumătăţirea, în speranţa că asta avea să grăbească sosirea unor oameni competenţi care să se ocupe de caz, dar aceste detalii părură doar să-l irite şi mai tare pe poliţistul roşcat. Un al doilea agent intră în cameră, ţinând un telefon mobil. Poliţistul roşcat ieşi din cameră să răspundă şi, peste zece minute, se întoarse să le spună lui Strike şi Robin să stea pe loc.

Cei doi rămaseră încă o oră în camera ca o cutie, nederanjaţi de nimeni în afară de portarul devastat, care le aduse cafea călduţă în pahare de plastic.

— Era un om minunat, doctorul Bhardwaj, spuse portarul. Unul dintre cei mai drăguţi...

Vocea i se frânse. După ce puse cafeaua pe masă, ieşi cu mâna la ochi.

— Sărmanul om, spuse Strike încet în timp ce uşa se închidea. Nu e vina lui.

Robin, care nu credea că avea să uite vreodată imaginea rănii căscate de la gâtul lui Vikas Bhardwaj, în care se vedeau clar tendoanele şi arterele retezate, spuse:

— De ce crezi că ne ţin aici?

— Ca să ajungă şefii, zise Strike. Sper să vedem nişte feţe familiare. De asta i-am vorbit de Înjumătăţirea boului ăla roşcat.

Fereastra înaltă înfăţişa o porţiune de cer negru presărat cu stele atunci când uşa se deschise iar şi Strike văzu uşurat silueta mică şi îngrijită a Angelei Darwish.

— Ne întâlnim din nou, spuse ea.

Strike dădu să se ridice, pentru a-i oferi scaunul său, dar ea îl opri.

— Mulţumesc, nu. Tocmai am citit declaraţiile voastre. Deci Bhardwaj era în jocul vostru online? Cel infiltrat de Înjumătăţirea?

— Nu numai că era în el, era unul dintre creatorii lui, spuse Strike.

— Se ştie de cât timp a murit? o întrebă Robin pe Darwish.

— La o estimare aproximativă, de 24 de ore.

Deci, se gândi Robin, era deja prea târziu când ea şi Strike se opriseră să bea cafea la Cambridge Services.

— Sunt o grămadă de camere cu circuit închis aici, spuse Strike, care le observase la intrare. Aş fi zis că e o clădire foarte sigură, dacă nu cumva prostul care ne-a lăsat să intrăm are obiceiul să ţină uşa necunoscuţilor.

— Prostul care v-a lăsat să intraţi e doctor în fizică teoretică, spuse Angela Darwish. Îl intervievează acum. Asta e problema cu clădirile comunale. Securitatea lor depinde de persoana cea mai puţin atentă la siguranţă care locuieşte acolo. Pe de altă parte, nu cred că ne va fi prea greu să-l identificăm pe ucigaş. Cum ai spus, sunt camere peste tot — cineva trebuie să fi fost disperat să scape de sărmanul om, de a riscat să i se vadă faţa pe atâtea camere.

— Am senzaţia că pe cameră o să se vadă o mască de latex, spuse Strike.

I se păru interesantă lipsa de reacţie a lui Darwish faţă de comentariul lui.

— O să încercăm să împiedicăm apariţia numelor voastre în presă, spuse ea. Nu aveţi nevoie de şi mai multă expunere mediatică, după bomba aceea.

— Apreciem, zise Strike.

— Unde staţi?

— Habar n-avem, spuse Strike.

— Ei, când aflaţi, anunţaţi-ne, zise Angela Darwish. Probabil va trebui să vorbim iar cu voi. Vă conduc. Nu vă faceţi griji: am girat eu pentru voi în faţa poliţiştilor.

— Mersi, spuse Strike, tresărind în timp ce se ridica în picioare.

Genunchiul drept îi zvâcnea iar.

— Cred că tipul ăla roşcat nu ne-a plăcut prea mult, continuă el.

— Şperaclele au acest efect asupra unora, spuse Darwish sec.

În timp ce se îndreptau spre stradă prin parcul întunecat, Robin văzu maşinile de poliţie parcate. În faţa clădirii se strânseseră grupuri de studenţi, fără îndoială îngroziţi de ce i se întâmplase unuia dintre ei.

— Păi, drum bun, şi nu uitaţi să ne anunţaţi unde vă putem găsi, spuse Darwish când ajunseră la BMW.

Se îndepărtă, făcându-le semn cu mâna.

— Eşti în regulă? o întrebă Strike după ce urcară în maşină.

— Da, spuse ea, deşi nu era pe de-a-ntregul adevărat. Şi acum?

— Am putea sta la Nick şi Ilsa? sugeră Strike fără prea multă convingere.

— Nu putem. Ilsa e însărcinată. Nu au nevoie de nişte musafiri urmăriţi de Înjumătăţirea.

— Păi, dacă te simţi în stare să conduci înapoi la Londra, putem găsi alt hotel — poate undeva lângă birou, ca să avem acces la lucrurile noastre după ce ne lasă să intrăm? Dar dacă preferi să rămânem aici peste n...

— Nu, spuse Robin, care se săturase până peste cap de Cambridge, aş prefera să mă întorc.

86

Ah, istovita şi nerăbdătoarea mea răbdare! —
Aşa cu mine: însă voi, prieteni, ce mai faceţi?

Christina Rossetti, *Apoi în viaţă: un sonet dublu de sonete*

Asasinarea brutală a lui Vikas Bhardwaj, care intrase la Universitatea Cambridge la vârsta de 16 ani, al cărui geniu precoce îl făcuse să devină doctor în astrofizică la vârsta de 23 de ani şi care câştigase deja un premiu internaţional pentru cercetare, produse pe bună dreptate multă gălăgie în presă. Robin, care citea toate articolele, se trezi cuprinsă de o durere aproape nejustificată pentru soarta unui tânăr pe care nici măcar nu-l cunoscuse. Era oare greşit, se întrebă ea, să considere că acea crimă era în mod special îngrozitoare pentru că Vikas fusese atât de strălucit?

— Nu, spuse Strike la prânz, două zile mai târziu, când ea îi puse întrebarea în cafeneaua hotelului de pe Poland Street unde stăteau acum.

Aşteptau restul echipei la o mult-amânată şedinţă faţă în faţă. Strike decisese că, deoarece la birou explodase o bombă atât de recent, moralul echipei era mai important decât lipsa supravegherii timp de câteva ore.

— Aş accepta bucuros ca Oliver Peach să fie călcat de tren dacă asta l-ar învia pe Bhardwaj. E nenorocitul de Peach de vreun folos cuiva?

— Nu ţi se pare puţin cam... eugenistic? spuse Robin.

— Doar dacă aş începe să arunc cu mâna mea labagiii în faţa trenurilor, zise Strike. Dar cum nu mă apuc să-i omor pe ăia care nu-mi plac, nu cred că e foarte greşit să recunoşti că unii oameni oferă lumii mai mult decât alţii.

— Deci nu eşti de părere că „moartea oricărui om mă împuţinează"[1]? spuse Robin.

---

[1] *Any man's death diminishes me*, în original, vers din poemul în proză *No Man Is An Island* de John Donne.

— Nu m-aş simți deloc împuținat de moartea unor nemernici pe care i-am cunoscut, spuse Strike. Ai văzut ce-a spus familia lui Bhardwaj azi-dimineață în *The Times?*

— Da, răspunse Robin, fără a aminti că declarația lor o făcuse să plângă.

Pe lângă apelul la ajutor pentru găsirea ucigașului, familia lui Vikas se declarase extraordinar de mândră de geniul care nu permisese niciodată dizabilităților lui să-i stea în cale şi pentru care astrofizica fusese întreaga lui viață.

— Asta mi-a lămurit o grămadă de lucruri, spuse Strike.

— În ce fel?

— Un doctor în astrofizică părea un candidat foarte puțin probabil să-şi irosească atât de mult timp cu un joc online. Dar apoi am aflat că a intrat la Cambridge la 16 ani, cu dizabilități grave — sunt sigur că se simțea singur ca naiba. Jocul ăla era viața lui socială. În interiorul jocului, Vikas nu trebuia să se confrunte cu problemele lui de vorbire şi de mobilitate. Trebuie să fi fost o uşurare pentru el să nu mai fie copilul-minune, ci doar un fan obişnuit care se întâlneşte cu alți fani.

— Şi să-l aibă pe Anomie cel mai bun prieten.

— Da, spuse Strike, ceea ce e un aspect interesant, nu-i aşa? Cu cine s-ar fi împrietenit cel mai probabil Vikas Bhardwaj, dintre suspecții care ne-au rămas?

— Şi eu mă întrebam asta.

— Kea arată bine. Îmi pot imagina că un tip tânăr şi singuratic e foarte entuziasmat să devină cel mai bun prieten al ei.

— E adevărat, spuse Robin. Pe de altă parte, dacă n-ai şti de înclinațiile pedofile ale lui Ashcroft, ai putea crede că e un tip drăguț.

— Şi din ce am auzit pe înregistrarea ta, Pierce poate fi fermecător când vrea. Plus că îi cunoştea pe Ledwell şi Blay. Locuia cu ei. Asta ar fi palpitant pentru un fan.

Rămaseră pe gânduri amândoi timp de câteva secunde, apoi Strike spuse:

— Ei, presa încă nu s-a prins că am fost acolo, slavă Domnului... Ieri a fost totul în regulă la apartamentul tău?

— Da, toate bune, spuse Robin.

După ce întrebase poliția dacă poate să facă asta, se întorsese acasă pentru scurt timp să-şi ia la hotel o geantă cu haine curate. În ora petrecută în apartament, udase filodendronul puțin ofilit şi, timp de o nebunească clipă, se gândi să-l ia la hotel cu ea.

Robin bănuia că era posibil să aibă o prejudecată împotriva hotelului Z din cauza stării în care era când intrase prima oară în el — obosită după ce condusese sute de kilometri şi tulburată după descoperirea cadavrului lui Vikas Bhardwaj, dar camera decorată în nuanţe de gri i se părea înghesuită şi anostă. Spre deosebire de Strike, îşi petrecea aproape tot timpul în ea, pentru că trebuia să recapituleze pentru testul de moderator pe care avea să i-l dea Anomie în mai puţin de o săptămână.

Partenerul ei însă era perfect fericit. Anii de armată îl deprinseseră cu schimbarea regulată a locuinţei, prefera ca aceasta să fie curată, neaglomerată şi funcţională, iar spaţiul mic devenea util în perioadele în care nu purta piciorul protetic. De asemenea, hotelul era ideal amplasat să poată supraveghea lucrările de reparaţie de la birou şi avea acces la toate facilităţile din zona pe care o cunoştea cel mai bine.

Midge şi Barclay fură primii subcontractori care sosiră la şedinţă. Midge purta blugi negri şi o bluză fără mâneci care o făcu pe Robin să devină foarte conştientă de lipsa de tonus a braţelor ei.

— Totul a mers conform planului azi-dimineaţă, fură primele cuvinte ale lui Midge către Strike.

— Ce s-a întâmplat azi-dimineaţă? întrebă Robin, care de la 7 nu făcuse altceva decât să se uite la episoade din *Inimă neagră ca noaptea,* încercând să memoreze intrigile şi replicile importante.

— I-am făcut o vizită primei soţii a lui Jago Ross, spuse Midge. I-am arătat videourile pe care le-am făcut, în care îi bate pe copii şi o forţează pe fetiţă să sară peste gard cu calul.

— Şi? spuse Strike.

— O să ceară custodie unică, răspunse Midge. Dar a promis că nu-l sună pe Ross şi nici pe avocatul ei până diseară.

— Bun, spuse Strike.

— Ai de gând să...? începu Robin.

Dar Barclay spuse în acelaşi timp:

— Ai găsit pe cineva care să-l înlocuiască pe boul de Nutley?

— Lucrez la asta, îi spuse Strike lui Barclay.

Însă adevărul era că nu avusese timp să se ocupe de criza lor de personal după întoarcerea de la Cambridge. Îşi petrecuse cea mai mare parte a dimineţii într-o întâlnire cu proprietarul biroului, care, pe bună dreptate, începuse să aibă ezitări în privinţa înnoirii contractului lor după explozia bombei şi care trebuise îmbunat.

— Ei, Midge şi cu mine avem noutăţi despre Degete, spuse Barclay.

— Excelent, zise Strike. Stați să ajungă și Dev și Pat: sunt doar la un minut distanță.

Robin fu încântată să vadă că Pat arăta exact ca de obicei când sosi împreună cu Dev, mersul ei sprinten indicând faptul că ușa care explodase spre interior nu-i provocase nicio vătămare de durată. Nici atitudinea nu i se schimbase deloc: când Pat aruncă o privire dezaprobatoare spre taburetul triunghiular pe care ar fi trebuit să se așeze, Strike se ridică să-i ofere locul de pe canapea, la care ea mârâi:

— Pot să stau pe un taburet, încă nu sunt decrepită.

Apoi se așeză, trăgând aprig din țigara electronică.

După ce toți își comandară de băut și mâncat, Strike spuse:

— M-am gândit că ar fi bine să ne vedem față în față. Știu că a fost greu pentru toată lumea după ce eu și Robin am plecat câteva zile. Voiam doar să știți că apreciem eforturile pe care le-ați făcut în absența noastră și că ați rămas la agenție, după tot ce s-a întâmplat.

— Poliția a făcut vreun progres în prinderea atentatorului? întrebă Dev.

— Încă n-am primit noutăți, dar nu poate dura prea mult, dacă s-a implicat MI5, spuse Strike, sperând că nu e exagerat de optimist. Deci, care sunt veștile despre Degete?

— Menajera a demisionat, zise Barclay.

— Interesant, spuse Strike.

— Da. Aseară eram lângă ea în stația de autobuz în timp ce îi spunea lui Degete că nu vrea nicicum să se mai întoarcă la muncă, niciodată, pentru că i-e frică.

— Frică? întrebă Strike. Frică de ce?

— De KGB, spuse Barclay.

— Nu mai există KGB, zise Robin. Și ce naiba e asta?

— Din ce am putut auzi, spuse Barclay, Degete i-a spus că tatăl lui vitreg e supravegheat de guvernul rus, așa că a pus-o să descopere toate camerele ascunse și să i le dea lui, pentru că el zice că maică-sa nu trebuie să-și facă griji, că e bolnavă. Da' Midge știe mai multe despre asta.

— Da, bolnavă un căcat, zise Midge succint. Maică-sa e aici, în Londra. A sosit acum două zile. I-am filat pe ea și pe Degete ieri și, printr-un mare noroc, am prins un loc în spatele lor la barul cu șampanie și caviar de la Harrods.

— O să mă uit după ele în cheltuielile tale lunare, spuse Strike.

— Dacă te consolează cu ceva, a fost groaznic, spuse Midge. Nu mai mâncasem caviar.

— Nu era și o variantă mai ieftină?

— Ce dracu', Strike, eram într-un bar care serveşte caviar — ce-ar fi trebuit să fac, să-i întreb dacă îmi fac o plăcintă cu carne de porc?

Robin râse.

— În orice caz, spuse Midge, am auzit toată conversaţia. Ea are de gând să divorţeze. Dacă mă întrebi pe mine, Degete a şterpelit chestiile pentru că vrea să ia din casa aia tot ce poate înainte să fie schimbată broasca.

— Sau, spuse Strike, ea l-a pus să şterpelească chestiile pe care i-ar plăcea să le păstreze, în loc să lupte pentru ele la proces — probabil în speranţa că vina o să cadă pe menajeră.

— Nu m-ar mira, zise Midge. Degete şi maică-sa par foarte apropiaţi.

— Bun, ei, excelent lucrat amândoi. Rămânem pe Degete şi poate şi pe maică-sa, cât e aici. Câţi ani are?

— Nu ştiu... 45-50? spuse Midge. Pe întuneric poate părea mai tânără. Şi-a băgat de toate în faţă. La lumină puternică arată de parcă a avut un şoc anafilactic.

— Mă întrebam doar, zise Strike, dacă nu cumva, dat fiind că vrea să divorţeze... Socializează mult de când a venit în Londra?

— Ia toate mesele în oraş, spuse Midge. Acum două seri s-a dus la un bar din Kensington cu două femei care arată la fel ca ea.

Strike privi întrebător spre Dev, care spuse:

— Ce?

— Poate ar merita ca un negustor de artă atrăgător să o vrăjească. Să vedem dacă nu cumva ea îi cere să evalueze sau să vândă chestiile şterpelite de Degete.

— Habar n-am de artă, spuse Dev.

— Trebuie să te specializezi doar în ce ştim că a dispărut din casă, zise Strike.

— De ce nu mă alegi pe mine pentru misiunea asta? spuse Barclay fără nicio expresie.

— Ştii o grămadă despre artă, nu-i aşa? întrebă Strike.

— Am făcut un curs despre Fabergé şi sudură.

Până şi Pat râse.

După ce le sosiră sendvişurile, Strike spuse:

— Deci: Anomie.

Feţele inexpresive ale subcontractorilor îi spuseră că nu erau deosebit de entuziasmaţi de subiect.

— Au mai rămas trei candidaţi convingători, continuă Strike. Până când mai eliminăm pe cineva, o să fie multă muncă de teren.

— În ritmul ăsta ar putea dura ani, interveni Midge.

— Robin e pe punctul de a fi admisă pe canalul moderatorilor din joc, spuse Strike. Cred că intrarea ei acolo o să fie esențială pentru soluționarea cazului.

Strike nu-i putea condamna că se arătau sceptici. Agenția avea cinci investigatori, dintre care unul era actualmente scos din funcțiune pentru că încerca să ia testul lui Anomie, iar ei trebuiau să urmărească șase oameni.

— Uite, spuse Strike, știu că suntem suprasolicitați, dar în seara asta probabil că închidem cazul Ross.

— Te duci să te întâlnești cu el? întrebă Robin.

— Da, spuse Strike fără să detalieze.

Cum nu-și dorea o discuție cu întreaga echipă despre Ross, complicațiile lui îndelungate cu Charlotte sau sentimentul de vinovăție că adăugase acel caz la volumul lor de muncă, readuse conversația la Anomie, repartizând fiecărui subcontractor un suspect pe care aceștia trebuiau să reînceapă să-l urmărească din acea după-amiază.

87

Măreţele iubiri au sânge roşu toate;
Măreţele iubiri ce-au fost au murit fulgerate.

Helen Hunt Jackson, *Moarte fulgerătoare*

În seara aceea, la 8 şi jumătate, oră la care de obicei Jago Ross se întorcea de la serviciu, Strike sosi în Kensington şi se îndreptă spre clădirea imensă şi solidă din cărămidă roşie, cu finisaje din piatră albă, în care Jago avea un apartament. Şi, într-adevăr, toate luminile de la etajul doi erau aprinse, aşa că Strike sună la soneria de lângă uşa de la intrare, care era parţial din sticlă şi prin care se putea întrezări un hol luxos. Un portar cu livrea neagră deschise, dar nu-l lăsă pe Strike să intre.

— Am venit să mă întâlnesc cu Jago Ross, spuse Strike. Sunt Cormoran Strike.

— O să sun la dânsul, domnule, zise portarul care vorbea cu vocea şoptită a unui cioclu.

Închise încet uşa în faţa lui Strike. Detectivul, care era sigur că Ross avea să-l primească, fie şi numai pentru şansa de a fi jignitor şi ameninţător în persoană, aşteptă fără să-şi facă griji. Şi, într-adevăr, portarul reveni după câteva minute, deschise uşa şi-l lăsă să intre.

— Etajul doi, apartament 2B, spuse el cu vocea şoptită şi pioasă a cuiva care prezintă condoleanţe unui demnitar important. Liftul e drept în faţă.

Cum Strike putea să vadă şi singur acest lucru, nu i se păru că informaţia merită un bacşiş, aşa că traversă holul cu mochetă albastru-regal şi apăsă pe butonul de alamă de lângă uşile liftului, care se deschiseră dezvăluind un interior cu lambriuri de mahon şi oglindă cu margini teşite şi ramă aurită.

Când uşile se deschiseră iar, Strike se trezi pe palierul etajului doi, unde văzu aceeaşi mochetă în nuanţa albastru-regal, crini proaspeţi pe

o măsuță și ușile de mahon de la trei apartamente. Pe o plăcuță de metal de pe ușa din mijloc era gravat numele ROSS, așa că Strike sună la încă o sonerie de alamă și așteptă.

Ross avu nevoie de aproape un minut să deschidă. Era la fel de înalt ca Strike, dar mult mai slab și semăna, ca întotdeauna, cu o vulpe polară, cu părul lui alb, fața îngustă și ochii albaștri strălucitori. În continuare îmbrăcat în costumul pe care îl purtase la birou, își slăbise cravata bleumarin, iar în paharul de cristal din mână părea să aibă whisky. Se dădu înapoi, cu o expresie impasibilă, și îl lăsă pe Strike să intre în hol, apoi închise ușa apartamentului și trecu în tăcere pe lângă vizitatorul lui spre ceea ce părea a fi un salon. Strike îl urmă.

Știa că apartamentul e deținut de părinții lui Ross și decorul semnala aproape ostentativ o avere moștenită, de la draperiile de brocart ușor decolorate, dar în continuare strălucitoare, la candelabrul de colecție și covorul Aubusson. Pe pereți erau tablouri în ulei, întunecate, înfățișând câini, cai și, presupuse Strike, strămoși. Dintre fotografiile cu rame de argint de pe masa din spatele canapelei ieșea în evidență cea a unui Ross tânăr, cu cravata albă și fracul negru de la Eton.

Ross părea hotărât să-l facă pe Strike să vorbească primul, iar Strike n-avea nimic împotrivă — de fapt, voia să termine cât mai repede cu asta —, dar înainte să apuce să spună ceva, auzi pași.

Charlotte intră din camera de alături, purtând o rochie neagră pe corp și pantofi negri cu tocuri cui. Părea să fi plâns, dar când îl văzu pe Strike expresia ei deveni, pur și simplu, uluită.

— Corm, spuse ea. Ce...?

— Iar Oscarul pentru cea mai bună actriță..., spuse Jago de pe una dintre canapele, cu brațul întins pe spătarul ei, relaxat în mod ostentativ.

— N-am știut că vine! aruncă Charlotte către soțul ei.

— Sigur că nu, spuse tărăgănat Jago.

Dar Charlotte privea spre Strike care văzu, cu adâncă neliniște, că fața ei se înroșise de plăcere și speranță.

— Am nimerit cumva în plină reconciliere conjugală? întrebă el, cu dublul scop de a reduce așteptările lui Charlotte și de a-i aduce pe toți la subiect cât mai rapid posibil.

— Nu, spuse Charlotte.

Și, în ciuda ochilor înroșiți, râse ușor.

— Jago m-a chemat aici și s-a oferit să-mi cumpere copiii. Dacă nu vreau să fiu zugrăvită ca o parașută psihopată la proces, pot să iau acum 150 000 de lire, neimpozabili. Probabil crede că așa iese mai ieftin decât

dacă se judecă. 145 000 pentru James şi 5 000 pentru Mary, presupun. Sau poate Mary nu merită nici măcar atât? îi aruncă ea lui Ross.

— Păi, dacă seamănă cu maică-sa, nu, spuse Jago privind spre ea.

— Vezi cum mă tratează? se întoarse Charlotte spre Strike, căutând pe faţa lui un semn de compasiune.

— E oferta mea finală, îi spuse Jago soţiei lui, şi o fac doar pentru ca aceşti copii să nu ajungă să citească adevărul despre mama lor, când vor fi suficient de mari să intre pe site-urile de ştiri. Altfel, sunt cât se poate de dispus să ne judecăm. „Au încredinţat copiii tatălui, pentru că mama era o adevărată Charlotte Ross" o să se spună după ce o să termin cu tine.

Jago se întoarse leneş spre Strike.

— Scuze, adăugă el. Îmi dau seama cât de dureros trebuie să fie să auzi asta.

— Mă doare-n cot care dintre voi obţine custodia, spuse Strike. Am venit aici să mă asigur că nici eu şi nici agenţia mea nu suntem amestecaţi în scandalul vostru de căcat.

— Din nefericire, acest lucru nu va fi posibil, spuse Ross, deşi nu părea deloc nefericit. Fotografii nud. „O să te iubesc întotdeauna, Corm." I-ai salvat viaţa, deşi pe mine m-ar fi scutit de o grămadă de timp, efort şi bani dacă ea ar fi murit în acel azil de...

Charlotte luă de pe cea mai apropiată masă o sferă lucioasă de malahit de mărimea unui grepfrut şi aruncă cu ea, ţintind oglinda de deasupra poliţei şemineului. Aşa cum Strike ar fi putut prezice, sfera nu-şi atinse nici pe departe ţinta, aterizând cu un bufnet surd pe un morman de cărţi de pe măsuţa de cafea şi apoi rostogolindu-se inofensiv pe covor. Jago râse. Aşa cum Strike ar fi putut, de asemenea, prezice, Charlotte înşfăcă apoi cel mai apropiat obiect, o casetă incrustată din carapace de broască-ţestoasă, şi îl aruncă spre Jago, care pară cu o mişcare a mâinii. Caseta ricoşă în grătarul şemineului şi se sparse cu un trosnet puternic.

— Aia, spuse el fără să mai zâmbească, era din secolul al XVIII-lea şi o s-o plăteşti, fir-ar al dracu'.

— Serios? strigă Charlotte. *Serios?*

— Da, vacă nebună ce eşti, o s-o plăteşti, spuse Jago. Pentru asta scad 10 000 din oferta mea. 140 000 şi o să-i poţi vizita pe gemeni, sub supraveghere, de şase ori pe an.

Jago se întoarse din nou spre Strike.

— Sper că nu crezi că eşti singurul cu care şi-a făcut de cap, pentru că...

— *Nemernic mincinos ce eşti!* ţipă Charlotte. N-am făcut *nimic* cu Landon şi ştii asta, încerci doar să agiţi apele între Corm şi mine!

— Nu există niciun „Corm şi mine", Charlotte, interveni Strike. Nu mai există de cinci ani. Dacă vă puteţi controla timp de câteva minute, cred că amândoi o să doriţi să auziţi ce am de spus, pentru că e foarte relevant pentru această conversaţie.

La aceste cuvinte, amândoi părură puţin surprinşi şi, înainte ca vreunul să-l poată întrerupe, Strike continuă, adresându-i-se lui Jago:

— Unul dintre subcontractorii mei s-a dus azi s-o viziteze pe fosta ta soţie. I-a arătat probe video în care tu îţi loveşti cu piciorul şi cu palma fiicele în faţa casei din Kent şi pe domeniu. A văzut şi înregistrări în care o obligai pe una dintre ele să facă o săritură cu poneiul, ceea ce a dus la rănirea ei gravă. Fosta ta soţie se gândeşte acum să ceară custodie unică, cu ajutorul probelor strânse de agenţia mea.

Era imposibil să-ţi dai seama dacă Ross pălise, pentru că bărbatul arătase întotdeauna ca şi cum în vine i-ar fi curs antigel, nu sânge, dar, cu siguranţă, împietrise.

— În după-amiaza asta, am trimis copii după aceste filme acasă la *tine,* îi spuse el lui Charlotte, care, spre deosebire de Ross, se înroşise acum mai tare ca oricând şi avea o expresie exuberantă. Se înţelege de la sine că am păstrat şi eu copii.

Strike îl privi pe Ross drept în ochi:

— Dacă numele meu e amintit la tribunal în timpul procesului vostru de divorţ, o să trimit înregistrările tabloidelor şi o să vedem de care poveste sunt mai interesate: o afirmaţie nefondată că eu am avut o aventură cu o femeie căsătorită sau milionarul aristocrat cu conexiuni în familia regală care îşi rupe în bătaie fetiţele şi le împinge spre accidente din care se aleg cu picioarele rupte, doar pentru că se crede de neatins.

Strike porni spre uşă, apoi se opri.

— Apropo: una dintre numeroasele voastre bone e pe punctul de a demisiona. Evident, agenţia mea nu înregistrează pe ascuns o conversaţie privată, dar un detectiv a luat notiţe detaliate după ce a vrăjit-o la cârciumă. În opinia ei, niciunul dintre voi nu ar trebui să fie lăsat în preajma unor copii. Cu siguranţă, a semnat un acord de confidenţialitate cu voi, dar sunt sigur că ziarele s-ar oferi să-i acopere cheltuielile cu avocaţii în schimbul tuturor detaliilor scabroase. Aşa că nu uitaţi: am numele şi adresa bonei şi notiţele după conversaţia cu ea. Plus toate acele videouri. Un telefon la o redacţie şi vedem atunci al cui nume e târât în noroi. Aşa că gândiţi-vă bine amândoi înainte să mă mai implicaţi vreodată în mizeriile voastre.

Niciun zgomot nu se auzi în urma lui pe hol. Soţii Ross păreau încremeniţi. Strike închise ferm uşa apartamentului după el.

Portarul din hol păru surprins să-l vadă din nou atât de repede şi se ridică să-i deschidă uşa. Cum Strike ar fi putut cu uşurinţă să şi-o deschidă singur, i se păru că nici asta nu merită un bacşiş, aşa că ieşi cu un „bună seara" şi o luă prin întuneric spre Kensington High Street, unde spera să găsească un taxi.

Dar câteva minute mai târziu, în timp ce se apropia de strada respectivă, auzi în spatele lui un ţăcănit de tocuri şi ştiu exact a cui voce era pe cale să o audă.

— Corm — *Corm!*

Se întoarse. Superbă şi îmbujorată, cu respiraţia tăiată, Charlotte se opri lângă el pe tocurile subţiri.

— *Mulţumesc,* spuse ea întinzând mâna şi atingându-i braţul.

— N-am făcut-o pentru tine, spuse Strike.

— Nu vinde castraveţi grădinarului, Bluey.

Charlotte zâmbea acum, cercetându-i cu atenţie chipul în căutarea unei confirmări.

— Acesta e adevărul. Am făcut-o pentru mine şi pentru fete.

Strike se întoarse iar, scoţându-şi ţigările din mers, dar ea alergă să-l prindă din urmă şi îl luă de braţ.

— Corm...

— Nu, spuse el fără menajamente, eliberându-şi braţul. N-a fost vorba despre noi aici.

— Mincinos afurisit ce eşti, zise ea pe jumătate râzând.

— Nu mint, minţi el.

— Corm, mergi mai încet, sunt pe tocuri.

— Charlotte, spuse el întorcându-se cu faţa la ea, să-ţi intre bine în cap. Agenţia mea era ameninţată. Dacă aş fi fost târât în procesul tău de divorţ, s-ar fi dus totul dracului, aş fi lucrat cinci ani degeaba. Nu vreau să ajung prin ziare la rubrica de bârfe.

— Da, am auzit că tu şi Madeline v-aţi despărţit, zise ea pe jumătate zâmbind.

Strike îşi dădu seama că nimic din ceea ce spusese nu făcuse vreo impresie asupra ei.

— Corm, hai să bem ceva ca să sărbătorim. Agenţia ta e în siguranţă, eu am scăpat de Jago...

— Nu, repetă Strike.

Se întoarse din nou să plece, dar de data aceasta ea îl prinse de braţ atât de strâns, că, dacă ar fi încercat să se desprindă, Strike risca s-o răstoarne, aşa cum se clătina pe tocurile ei cui.

— Te rog, spuse ea încet.

Strike își dădu seama că Charlotte încă mai credea că vechea putere pe care o exercitase asupra lui continua să existe, că sub furia și nerăbdarea lui se afla iubirea care supraviețuise atât de multor scene neplăcute.

— *Te rog.* Un pahar. Corm, ți-am spus când eram pe moarte — când eram *pe moarte* — puteau fi ultimele mele cuvinte. *Te iubesc.*

Dar aici răbdarea lui luă sfârșit. Se desprinse cu degetele din strânsoarea ei și spuse:

— Pentru tine iubirea nu e decât un lung și nenorocit experiment de chimie. Îți place pentru sentimentul de pericol și pentru explozii.

Tonul lui deveni brutal.

— Și chiar dacă n-aș fi terminat-o cu *tine,* nimic pe lumea asta nu m-ar putea convinge să cresc copiii lui Jago Ross.

— Păi... acum presupun că va fi custodie comună. N-or să fie la mine tot timpul.

Cu aceste cuvinte, agitația nopții păru să se liniștească din nou în jurul lui Cormoran Strike, iar mârâitul constant al traficului amuți brusc. De data aceasta, nu privea chipul lui Robin, plin de alcool și dorință: în interiorul lui se produse o schimbare seismică pentru că simți cum ceva se rupe și își dădu seama, în sfârșit, că acel lucru nu va mai putea fi reparat niciodată.

Nu neapărat că văzuse în acea clipă adevărul despre Charlotte, pentru că ajunsese să creadă că nu exista un adevăr unic și permanent despre nicio ființă umană, dar înțelesese, o dată pentru totdeauna, că ceva ce crezuse că e adevărat nu era.

Crezuse întotdeauna — *trebuise* să creadă, pentru că, dacă n-ar fi crezut asta, ce Dumnezeu făcea întorcându-se la acea relație iar și iar? — că, oricât de distrusă și de distructivă ar fi fost Charlotte, oricât de predispusă la a crea haos și la a provoca durere, ei doi aveau un nucleu similar, care se conducea după anumite principii inalienabile. În ciuda tuturor dovezilor care indicau contrariul — răutatea și caracterul ei distructiv, setea ei de haos și conflict —, Strike rămăsese credincios ideii romantice că, având o copilărie la fel de tulburată, haotică și, uneori, înspăimântătoare ca a lui, Charlotte nutrea dorința de a-și remodela colțul de lume pentru a-l face mai normal, mai sigur, mai bun.

Iar acum își dădea seama că se înșelase complet. Își imaginase că vulnerabilitatea ei însemna o conexiune instinctivă cu alți oameni vulnerabili. Chiar dacă nu-ți doreai copii, cum nu-și dorea el, de exemplu, pentru că nu era dispus să-și asume sacrificiile necesare creșterii lor, fără

îndoială că trebuia să faci tot ce-ți stătea în putere ca ei să nu fie nevoiți să stea jumătate din timp cu Jago Ross. Indiferent ce crezuse despre ea, Strike nu se îndoise nicio clipă că și Charlotte avea să facă acum ce se pregătea să facă fosta soție a lui Ross: să lupte pentru a-și apăra copiii de tatăl lor.

— De ce te uiți așa la mine? spuse Charlotte, acum neliniștită.

De fapt, în timp ce-i privea rochia neagră mulată, care fusese ultima lui grijă în apartamentul lui Jago, Strike conștientiză brusc faptul că Charlotte se dusese la înstrăinatul ei soț îmbrăcată pentru seducție. Poate că plănuise să-l farmece din nou pe Ross, deși probabil că un anume Landon aștepta plin de speranță într-un bar din Mayfair, în timp ce Charlotte se străduia să reaprindă relația cu bărbatul la care nu renunțase niciodată.

— Noapte bună, Charlotte, spuse Strike întorcându-se și îndepărtându-se.

Dar ea alergă după el și îl prinse de braț.

— Nu poți pleca așa — Corm, haide, spuse ea, din nou pe jumătate râzând, un singur pahar!

Dar pe lângă ei trecea în viteză un taxi gol. Strike ridică brațul, făcând taxiul să încetinească, și peste doar un minut se îndepărta de trotuarul pe care una dintre cele mai frumoase femei din Londra privea cu ochi goi în urma lui.

88

Iată ce repede s-au făcut dispărute
Obiectele promise ce-ți păreau nemaivăzute...

Mary Tighe, *Sonet*

Deşi nu avusese niciun chef să iasă la un pahar cu Charlotte, Strike îşi dorea acum enorm să bea, aşa că în drum spre hotel trecu pe la un magazin de băuturi alcoolice de unde, ignorându-şi regimul, cumpără whisky şi bere.

Punga de plastic plină de alcool zăngăni puțin când i se atinse de piciorul fals în timp ce Strike străbătea coridorul hotelului și trecea pe lângă camera lui Robin, aflată la cinci uşi distanță de a lui. Tocmai scosese din buzunar cardul, când auzi o uşă deschizându-se în spatele lui. Întoarse privirea şi o văzu pe Robin că scoate capul pe coridor.

— De ce nu răspunzi la SMS-uri? întrebă ea.

Strike îşi dădu seama, după expresia ei, că ceva nu era în regulă.

— Scuze, n-am auzit bâzâitul — ce s-a întâmplat? spuse el întorcându-se spre ea.

— Poți intra puțin?

Abia când se apropie de ea, Strike observă că Robin purta o pijama compusă din pantaloni scurți gri şi tricou asortat. Probabil că Robin conştientiză în acelaşi timp cu Strike faptul că se vedea că nu poartă sutien, pentru că, atunci când el ajunse la uşă, îşi luă de pe pat un halat de baie şi îl trase pe ea. În camera încălzită mirosea a şampon şi era evident că Robin folosise un uscător de păr.

— Am veşti bune şi veşti proaste, anunță ea în timp ce Strike închidea uşa.

— Alea proaste mai întâi.

— Am dat-o în bară, spuse ea, luându-şi iPadul şi întinzându-i-l. Am făcut ultima captură în ultima fracțiune de secundă. Îmi pare foarte, foarte rău, Strike.

Strike puse jos punga cu alcool, se aşeză pe pat, pentru că nu exista niciun scaun, şi examină capturile cu ce se întâmplase în joc în ultima oră.

<Un nou canal privat a fost deschis>

<9 iunie 2015 21:45>

<Anomie invită pe LabuteleluiBuffy>

Anomie: Ce cauți aici? Ar trebui să recapitulezi pentru testul de moderator

<LabuteleluiBuffy s-a alăturat canalului>

LabuteleluiBuffy: recapitulez de ore întregi

LabuteleluiBuffy: aveam nevoie de o pauză!

Anomie: l-ai văzut pe Demon1?

LabuteleluiBuffy: nu, pare rău

>

>

Anomie: ei, dacă tot ești pe cale să devii moderator, ar trebui să ştii că o să fie nişte schimbări

Anomie: Morehouse a plecat

LabuteleluiBuffy: omg serios?

<Un nou canal privat a fost deschis>

<9 iunie 2015 21:47>

<Inimoasa invită pe LabuteleluiBuffy şi Vierme28>

Inimoasa: salut

<Vierme28 s-a alăturat canalului>

<LabuteleluiBuffy s-a alăturat canalului>

LabuteleluiBuffy: salut, care e treaba?

Vierme28: Inimoaso Morehouse chiar a plecat ???

LabuteleluiBuffy: ce? Morehouse a plecat?!

Inimoasa: Anomie spune că nu-şi făcea treaba

Anomie: nu e nicio pierdere

Anomie: dacă o să fie nevoie de updatarea jocului o să mă ajute DrekPlictirit

Anomie: şi pe viitor n-or să mai fie canale private, le închid

Anomie: canalul moderatorilor şi jocul public, doar atât o să fie

Anomie: n-o să se mai vorbească pe la spatele meu

>

>

>

Anomie: vorbeşti pe un alt canal privat în clipa asta?

>

>

>

LabuteleluiBuffy: da

LabuteleluiBuffy: vorbesc cu Inimoasa şi Vierme28

Anomie: bun, nu minţi

Anomie: asta e bine

Vierme28: nu pot să cred

Vierme28: credeam că sunt cei mai buni prieteni ?

Vierme28: de ce n — am luat mai mulţi moderatori şi să — l lăsăm pe Morehouse să facă mai puţin ?

Inimoasa: Anomie e mai fericit fără el

Inimoasa: l-aţi văzut pe Demon1?

LabuteleluiBuffy: nu

Vierme28: nu, de ce?

Inimoasa: a dispărut

Inimoasa: a lipsit deja de la două ture de moderare

Inimoasa: Anomie şi-a ieşit din minţi

Inimoasa: i-a trimis e-mail şi aşa mai departe

LabuteleluiBuffy: uau, asta e ciudat

Vierme28: poate că e bolnav ?

Inimoasa: nu poate fi bolnav, toţi trebuie să-l anunţăm pe Anomie dacă nu putem modera

Vierme28: şi dacă a avut un accident sau ceva

Anomie: trebuie să ştiu că pot să am încredere în moderatori

Anomie: te întreabă dacă ştii unde a dispărut Demon1?

LabuteleluiBuffy: da

LabuteleluiBuffy: dar nu ştiu

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

Inimoasa: n-are cum

Inimoasa: cred că Anomie ar şti. Sunt destul de sigură că ştie cine sunt toţi moderatorii în viaţa reală.

Vierme28: dar Demon1 n-ar abandona jocul

Vierme28: mi — ar fi spus

Vierme28: exclus să fi plecat pur şi simplu

Inimoasa: aveţi datele lui de contact?

Vierme28: nu bineînţeles că nu . regula 14

Vierme28: ai auzit cumva dacă poliţia l — a pus sub acuzare pe P****** O*****?

Inimoasa: nu şi nici n-o s-o facă

Inimoasa: n-a fost el

Inimoasa: oamenii ar trebui să înceteze să dea din gură despre lucruri pe care nu le ştiu

Vierme28: când am dat eu din gură ?

<Un nou canal privat a fost deschis>

<9 iunie 2015 21:56>

<Albacahartia invită pe LabuteleluiBuffy>

Albacahartia: Anomie vorbeşte cu tine?

>

>

>

<LabuteleluiBuffy s-a alăturat canalului>

LabuteleluiBuffy: salut

Albacahartia: spune-mi doar dacă Anomie vorbeşte cu tine

>

>

>

LabuteleluiBuffy: nu în clipa asta dar avem un canal privat deschis

Albacahartia: ce spune?

>

Anomie: vorbeşti cu altcineva pe un canal privat în clipa asta?

>

>

>

>

>

>

>

>

LabuteleluiBuffy: scuze, a trebuit să merg la baie

Anomie: răspunde la întrebare

>

LabuteleluiBuffy: nu

LabuteleluiBuffy: vorbeam doar cu Vierme28 şi Inimoasa

Anomie: eşti sigură?

Anomie: mica ta excursie la baie a avut loc imediat ce a sosit Albacahartia

>

LabuteleluiBuffy: n-o ştiu aproape deloc pe Albacahartia

Inimoasa: nu tu, voiam să zic că toate inimile negre spun pe Twitter că el e autorul

>

Inimoasa: cu siguranţă nu e el

Vierme28: de unde ştii ?

Inimoasa: ştiu

>

Inimoasa: îîh, uite. S-a întors Albacahartia

>

Inimoasa: credeam că pleacă şi ea dacă pleacă Morehouse

Inimoasa: ce curvă mincinoasă

Vierme28: de ce ?

Inimoasa: trimite nuduri tuturor bărbaţilor

Inimoasa: probabil urmezi tu, Buffy

Inimoasa: trebuie să-şi crească fan clubul

Inimoasa: Demon1 avea dreptate în legătură cu ea

>

LabuteleluiBuffy: mă întreabă dacă ştiu unde e Demon1

LabuteleluiBuffy: şi mi-a spus că Morehouse a plecat

Albacahartia: nu-i spune lui Anomie că vorbesc cu tine

Albacahartia: te implor

Albacahartia: te rog nu face asta

LabuteleluiBuffy: bine nu-i spun

Albacahartia: mersi xx

>

>

LabuteleluiBuffy: nu pot să cred că Morehouse a abandonat jocul

Albacahartia: n-a avut de ales

Albacahartia: plec şi eu

LabuteleluiBuffy: de ce???

>

>

>

Albacahartia: pt că Morehouse era singurul motiv pt care eram aici

Anomie: şi sigur nu vorbeşti cu ea acum?

LabuteleluiBuffy: tocmai ţi-am spus, nu

Anomie: chestia cu DrekPlictirit e că e suficient de deştept ca să nu facă pe deşteptul

LabuteleluiBuffy: nu ştiu ce vrei să spui

LabuteleluiBuffy: nu încerc să fac pe deşteapta

>

Anomie: eşti doar prietenoasă, nu?

LabuteleluiBuffy: păi am vorbit cu ea, dar nu în seara asta

LabuteleluiBuffy: de asta îmi place jocul, că vorbeşti cu alţi fani.

Anomie: hinc cum hostibus clandestina colloquia nasci

LabuteleluiBuffy: ce înseamnă?

Anomie: asta

>

<LabuteleluiBuffy a fost banat>

LabuteleluiBuffy: trimite nuduri?

Inimoasa: tuturor tipilor, da

Vierme28: n-ai cum să ştii asta

Inimoasa: ştiu sigur că le-a trimis lui Anomie şi Morehouse

Inimoasa: am văzut unul. Mi l-a arătat Vile

Vierme28: serius?

Inimoasa: da când l-am rugat odată să facă schimb de ture cu mine

Inimoasa: mi-a zis „dacă dovedeşti că arăţi mai bine goală decât asta fac schimb"

Inimoasa: şi eu am zis „cine e fata aia"?

Inimoasa: şi el a zis că e Albacahartia

Inimoasa: Albacahartia i-a trimis nudul lui Anomie „din greşeală" şi apoi Anomie i l-a arătat lui Vile, şi cred că el l-a dat la toţi tipii, de parcă Albacahartia

<LabuteleluiBuffy a fost banat>

>

Albacahartia: eşti drăguţă, aşa că ia asta în serios

LabuteleluiBuffy: ce să iau în serios?

>

>

>

Albacahartia: nu te pune rău cu Anomie

LabuteleluiBuffy: asta nu sună bine

>

Albacahartia: NICIODATĂ

>

>

>

LabuteleluiBuffy: Albacahartia?

<Albacahartia a părăsit canalul>

>

>

<LabuteleluiBuffy a fost banat>

— Anomie ştia, spuse Robin, când Strike termină de citit şi ridică privirea.

Acum stătea pe pat lângă el.

— *Știa* că vorbesc cu Albacahartia. N-ar fi trebuit să mint, dar eram îngrijorată pentru ea și...

— Poate că nu știa cu certitudine, spuse Strike, deși presupun că putea găsi o modalitate de a urmări canalele private.

— *Căcat,* zise Robin luându-și fața în mâini. Atâta muncă pentru nimic.

— N-a fost pentru nimic, spuse Strike automat, pentru că Robin părea atât de nenorocită.

Scoase din pungă sticla de whisky, încercând să găsească ceva de spus care să nu fie *dar chiar nu aveam nevoie de asta.*

— Albacahartia e cea care avea o relație cu Morehouse, nu? spuse el, privind în jur după un pahar sau chiar o cană.

— Da, și susținea că îi cunoaște identitatea reală.

— Deci știe că Morehouse a fost omorât. Nu e deloc surprinzător că pleacă. Întrebarea e dacă nu cumva părăsind jocul nu se va expune unui pericol și mai mare, pentru că, dacă Morehouse i-a spus cine e Anomie, și Anomie știe cine e *ea* — iar noi știm că a văzut cel puțin poza ei —, Albacahartia o să aibă noroc dacă nu sfârșește cu un cuțit în spate.

— Ce facem?

— O să-i spun mâine lui Murphy ce s-a întâmplat, zise Strike, deși, cum el și Darwish par convinși că în spatele tuturor lucrurilor e Înjumătățirea, nu știu cât de interesat o să fie. Cel puțin, o să am un pretext să-l întreb ce au obținut de pe camerele de supraveghere din Cambridge.

— Ce înseamnă partea aia în latină? întrebă Robin. Chestia pe care a spus-o Anomie înainte să mă baneze?

Strike se uită iar la iPad.

— Tu ai spus „de asta îmi place jocul, că vorbești cu alți fani", și răspunsul, tradus aproximativ, e „ceea ce naște întâlniri secrete cu dușmani". Deci, da, el o consideră acum pe Albacahartia dușman... Păcat că Vile-Pechora nu ți-a arătat *ție* fotografia aia cu Albacahartia.

— Yasmin a văzut-o. Ea n-o place pe Albacahartia. E posibil să fi păstrat poza ca dovadă că Albacahartia încalcă Regula 14.

— E o idee, spuse Strike, scoțând din buzunar pixul și carnetul și notându-și să nu uite. Am putea să-i facem o vizită lui Yasmin. La disperare... Vrei niște whisky în timp ce îmi spui vestea bună?

— Ah, zise Robin, care aproape uitase că exista și o veste bună. Kea Niven nu e Anomie în mod cert.

— Ce? spuse Strike consternat.

În ultimul timp, Kea avansase spre vârful listei lui personale de suspecți.

— A sunat Midge acum jumătate de oră. E ziua de naştere a Sarei Niven, aşa că ea şi Kea au ieşit cu prietenii să ia cina la un bar care serveşte stridii. Kea n-a tastat la telefon deloc şi, după cum am văzut, Anomie a fost foarte activ pe canalele private în seara asta.

— Căcat, spuse Strike, încruntându-se în timp ce scotea dopul whisky-ului. Nu, nu asta am vrut să spun — e bine că am tăiat-o de pe listă, dar aşa mai rămân doar...

— Tim Ashcroft şi Pez Pierce, spuse Robin. Ştiu. Şi a trebuit să răspund toată seara la apelurile lui Pez. Vrea o întâlnire. Poate ar trebui să accept.

Strike scoase un mormăit evaziv.

— Ai un pahar? întrebă el.

— Doar unul. E în baie, ţin periuţa în el.

— Bine, îl iau pe al meu şi mă întorc.

Abia după ce Strike ieşise din cameră, Robin îşi aminti că el tocmai se întorsese de la confruntarea cu Jago Ross: disperarea că fusese banată din joc o făcuse să nu se mai gândească la nimic altceva. Se duse să ia paharul din baie şi când Strike reapăru cu paharul lui în mână spuse:

— Cum a...?

Dar el o întrerupse.

— Tocmai s-a întâmplat iar, fir-ar a naibii! Exact acum, în timp ce îmi luam paharul! Unul dintre apelurile alea cu vocea modificată! Vocea de Darth Vader!

— Vorbeşti serios? spuse Robin.

— „Dacă o dezgropi pe Edie, o să afli cine e Anomie. Scrie totul în scrisoare." Eu am spus „Cine eşti?" Şi s-a auzit un mârâit ciudat şi a închis.

Se uitară lung unul la celălalt.

— E ceva nou să amintească de Anomie, nu-i aşa? spuse Robin.

— Da, răspunse Strike. Până acum a fost „dacă vrei să afli adevărul" şi „dacă vrei să ştii cine a omorât-o".

Strike luă whisky-ul şi turnă o porţie dublă în paharul din mâna lui Robin. În timp ce se aşeza la loc pe pat, strângându-şi halatul în jurul trupului, ea spuse:

— Ţi-am zis că Bram are un dispozitiv de modificare a vocii, nu? L-a folosit cu mine la North Grove.

— Îi făcea vocea să semene cu a lui Darth Vader?

— Da, puţin.

Strike, care îşi turnase şi lui un whisky mare, luă o gură considerabilă, se aşeză lângă Robin pe pat, îşi scoase ţigara electronică şi spuse:

— Crezi că Bram dă telefoanele astea?

— Să încerce s-o dezgroape pe Edie e *exact* stilul lui Bram.

— Ar putea să știe că în sicriu sunt scrisori?

— E posibil, spuse Robin după o ușoară ezitare. Mariam și Pez au ținut amândoi legătura cu Josh, nu-i așa?

— Bram ar fi *interesat* de scrisori?

— Nu știu... e un copil foarte ciudat. Mult mai deștept decât ai putea crede când strigă expresiile lui Drek. Ai auzit ce-a spus Pez: are un IQ de geniu.

Strike trase adânc din țigara electronică, apoi zise:

— Grant Ledwell crede că persoana care dă telefoanele astea încearcă să arunce bănuielile asupra lui Ormond și e greu să-i contrazici logica. Nimeni întreg la minte nu are cum să creadă că Josh a omorât-o pe Edie, aproape că și-a tăiat capul și apoi i-a dictat Katyei o confesiune pe care s-o pună în coșciug. Dar Ormond a fost arestat, așa că de ce se tot insistă cu scrisorile astea?

— Poate că Bram n-a gândit atât de departe. Cum a spus Josh: poate că vrea doar să vadă ce se întâmplă apoi.

— Ai crede că un puști cu IQ de geniu știe prea bine că n-o să se întâmple nimic. Nu te apuci să dezgropi cadavre pentru că așa a zis un anonim care seamănă la voce cu Darth Vader. Oricum, din ce știm despre el, aș fi crezut că Bram e mai degrabă genul care se furișează noaptea în cimitir și încearcă s-o dezgroape chiar el.

— Nu spune asta, zise Robin, cutremurându-se fără să vrea.

— Mai e și faptul că nimeni de la North Grove n-ar trebui să știe că noi îl investigăm pe Anomie. E evident că persoana care mă sună întruna *știe* asta, ceea ce îl situează într-un grup foarte mic de oameni... presupunând în continuare că n-am fost dați în vileag, bineînțeles. În ultima vreme, ne-au apărut des fotografiile în ziare și Tim Ashcroft, Pez Pierce și Yasmin Weatherhead ar fi putut să facă legătura dintre tine și Jessica Robins sau Venetia Hall.

— Dar apelurile anonime au început înainte de asta, spuse Robin.

— E adevărat, confirmă Strike.

Băură amândoi din whisky, apoi priviră în gol o vreme, analizând această nouă problemă, în timp ce vaporii țigării electronice a lui Strike pluteau între ei.

— Dacă apelantul vrea cu adevărat ca Edie să fie dezgropată, zise Robin în cele din urmă, de ce nu spune explicit ce știe sau ce crede că știe despre scrisori?

— Păi, răspunse Strike încet, evident îi este frică să nu fie identificat. Aș putea să-l întreb pe Murphy dacă poliția a primit vreun apel din ăsta.

Strike își notă iar în carnet, să nu uite.

— Trebuie să mai fie ceva ce noi nu vedem, spuse Robin, care continua să privească în gol. Sau *cineva* pe care nu-l vedem... Ai dat de vreun prieten de-al lui Gus Upcott?

— N-am găsit nimic despre el pe internet, în afară de un clip vechi de pe YouTube în care cântă la violoncel.

Apoi Strike continuă, fără prea mult entuziasm:

— Am putea să-l punem iar sub supraveghere, să vedem cu cine se întâlnește. Dar tu ai spus bine încă de la început: Anomie nu are cum să fie prieten al unui prieten al unui prieten al lui Josh sau Edie. Viteza cu care informațiile din interior sunt împărtășite nu sugerează un lanț de comunicare lung.

— Are vreun rost să încercăm s-o găsim pe fosta amantă a lui Inigo Upcott?

— Am putea face o încercare, dar nu-l văd pe Anomie nici ca femeie de vârstă mijlocie.

— Atunci ne întoarcem la Pez și Ashcroft, nu-i așa? spuse Robin. Sunt singurii care ne-au rămas pe listă. Pun pariu că Ashcroft știe latină. A primit genul ăla de educație.

— E adevărat, dar orice ar obține prin crearea jocului obține mult mai bine din rolul de Condeiul Justiției. Jocul nu-l ajută deloc să manipuleze fetițele — Regula 14. Dacă nu poți da detalii personale, cum poate el să afle dacă ele aparțin sau nu categoriei de vârstă potrivite?

— Regula aia e atât de ciudată... pentru ce or fi creat-o Anomie și Morehouse?

— Dumnezeu știe, dar remarc că Inimoasa crede că Anomie știe identitatea reală a tuturor moderatorilor. El nu se supune acelorași reguli ca toată lumea. Anomie deține toată puterea.

Urmă o nouă tăcere, iar Strike, care își terminase deja whisky-ul, își mai turnă unul.

— Revin întruna la North Grove, spuse Robin. În continuare cred că North Grove e... *axul* tuturor acestor lucruri. Sunt *sigură* că Anomie e la North Grove sau a *fost* acolo. Citatul de pe vitraliu. Desenul furat al lui Josh...

— Ăla putea să-l șterpelească oricine.

— Dar vampirul e în joc, spuse Robin, întorcându-se să privească spre Strike. Nu e în desen, dar e în joc. Anomie și Morehouse au crezut că

le-o iau înainte lui Josh şi Edie dacă bagă vampirul, dar în desen vampirul n-a mai ajuns.

— E un raţionament excelent, spuse Strike, care nu se gândise la asta. Atunci ne întoarcem la Pez Pierce, nu-i aşa?

— Care în teorie se potriveşte foarte bine, ştiu, spuse Robin. Are cu siguranţă abilităţile necesare, îi purta pică lui Edie... dar Anomie nu *pare* să fie Pez. Latina... caracterul *obsesiv,* veninul... nu spun că Pez nu avea sentimente complicate faţă de Edie, cu siguranţă avea, dar... A purtat galben la înmormântarea ei pentru că era culoarea ei preferată... Dacă joacă teatru, e cea mai bună interpretare pe care am văzut-o vreodată...

Cu ochii la whisky, Robin adăugă:

— Pot să...?

— Bea cât vrei, spuse Strike întinzându-i sticla.

Simţi din nou mirosul de şampon când părul ei se legănă înainte şi, deşi se străduia să-şi păstreze privirea asupra feţei lui Robin, observă cum sânii i se mişcă sub materialul subţire al tricoului.

Urmă o nouă pauză, în care Robin îşi turnă o porţie mare de whisky, puse sticla pe podea şi spuse:

— Evola... Eu sunt Evola... nu ţi se pare că şi asta e o coincidenţă ciudată?

— Ce? zise Strike, care se străduia mai ales să nu se gândească la sânii ei.

— Că există un trol cu numele Evola care se ţine pe lângă fanii *Inimii negre ca noaptea,* când Evola e unul dintre autorii preferaţi ai lui N...?

Robin icni brusc.

— *E în baia de la North Grove.*

— Cine? spuse Strike derutat.

— Evola! Sunt *sigură* că am văzut pe raft una dintre cărţile lui! Nils mi-a spus că e o mică bibliotecă de împrumut, să iau ce vreau — avea cotor galben —, stai puţin...

Robin îşi luă iar iPadul şi timp de aproape un minut tăcu. Apoi spuse:

— *Călare pe tigru* de Julius Evola. Cartea asta e în baia de la North Grove.

— Sugerezi că Eu sunt Evola şi Anomie sunt aceeaşi persoană?

— Eu... nu... ezită Robin. E doar ciudat...

— Pentru că eu cred că asta chiar ar putea să fie o coincidenţă. Ştim că *Inimă neagră ca noaptea* atrăgea o grămadă de neonazişti şi de adepţi ai extremei drepte. Evola e genul lor de scriitor.

— E adevărat, oftă Robin. *Doamne,* mi-aş dori ca toţi misoginii şi fasciştii să se dea deoparte.

— Şi eu, dar nu cred că asta o să se întâmple prea curând. Se distrează prea bine.

— Deci ce s-a întâmplat cu Jago Ross?

— Ah, da, spuse Strike, care uitase că încă nu-i povestise. Păi, a fost destul de scurt şi de drăguţ...

Îi povesti ce se întâmplase în Kensington, în timp ce sorbea din al treilea whisky mare.

— ...deci prima lui soţie o să ceară custodie unică.

— Mă bucur, spuse Robin cu fervoare. Ah, mă bucur foarte mult, am crezut că doar o să-l ameninţi cu videourile... copiii ăia sărmani... dar mama lor *trebuie* să fi ştiut. Cu siguranţă, fetele i-au spus ce se întâmplă?

— Probabil îi place pensia alimentară, zise Strike cinic. E mai simplu să nu faci valuri, nu-i aşa? Poate şi-a spus că fetele exagerează. Sigur, să vină copilul acasă cu piciorul rupt trebuie să fi fost un şoc, iar apoi să vadă pe cameră cum s-a întâmplat efectiv... Una peste alta, presupun că o să se ajungă la un acord discret, pentru că Ross n-o să vrea ca înregistrarea aia să fie prezentată la tribunal. Nu e ca şi cum i-ar păsa de fiicele lui. Pare obsedat de fiul moştenitor.

— Dar dacă i-ai trimis videourile şi lui Charlotte...

Strike îşi goli al treilea pahar de whisky.

— Charlotte nu pare interesată de o custodie unică. I-ar stânjeni viaţa socială.

Robin nu-l mai auzise niciodată vorbind pe tonul acesta despre Charlotte.

— Ar trebui să te las să te culci, spuse Strike pe neaşteptate.

Se ridică în picioare, apoi luă whisky-ul şi punga cu bere.

— Noapte bună.

Robin rămase privind lung spre uşă, întrebându-se de ce plecase Strike atât de brusc. Oare îl copleşiseră amintirile despre Charlotte? *Şaisprezece ani de suferinţă,* spusese el în Cambridge, dar trebuie să fi existat şi plăcere, dacă era atras iar şi iar spre ea.

Ei, asta e problema lui Madeline, nu a ta, îşi spuse ea. Termină whisky-ul şi se duse să se spele pe dinţi.

În realitate, motivul pentru care Strike plecase atât de precipitat era acela că, după aproape jumătate de sticlă de Macallan pe stomacul gol, se gândise că era mai bine să nu se afle în preajma lui Robin. Nemachiată, mirosind plăcut şi a curat în pijamaua şi halatul ei, făcând observaţii inteligente despre caz şi exprimându-şi compasiunea pentru nişte copii pe care nici nu-i cunoscuse, Robin oferea un contrast total faţă de Charlotte. Strike se temea să nu-şi piardă controlul — nu să facă vreun avans fizic stângaci, deşi după şi mai mult Macallan şi asta ar fi devenit un risc —,

ci să cedeze tentației unei discuții prea personale, de a spune prea mult, în timp ce stăteau amândoi pe același pat, într-o cameră de hotel tentant de anonimă.

Era de ajuns că biroul lor era actualmente o ruină și, în plus, cazul Anomie se dovedea practic impenetrabil: nu era nevoie să strice singura relație care îi susținea în prezent sănătatea mintală.

89

Puternicii sunt doborâți de multe lucruri
Prea mici pentru a fi numite...

Helen Murphy Hunt, *Pericol*

A doua zi dimineață, Strike își asumă sarcina de a-i suna pe toți subcontractorii pentru a le spune că agenția nu mai avea acces la *Jocul lui Drek*. După cum se așteptase, fiecare răspunse printr-o singură înjurătură, pe care el se bucură că Robin nu o auzea. Apoi Strike le spuse lui Barclay și Dev că trebuiau să-i urmărească în continuare pe Pierce, respectiv Ashcroft.

— Ce dracu' rost mai are? întrebă Barclay.

— Anomie ar putea posta pe Twitter, spuse Strike. E singurul lucru pe care-l mai avem acum.

Apoi detectivul îl sună pe Ryan Murphy, doar ca să i se spună că acesta era într-o întâlnire și avea să-l sune înapoi, așa că se duse pe Denmark Street pentru prima oară de la explozia bombei, să vadă ce progrese făcuseră constructorii și ce se putea salva de prin dărâmături.

Când Strike o sună, o oră mai târziu, Robin era din nou în Sloane Square, urmărind ferestrele lui Degete. Având în vedere lipsa lor de personal, Strike fusese de acord ca ea să facă supraveghere pe timp de zi, dar fără să fie prea mulțumit.

— Cum arată biroul? întrebă Robin.

— Mai bine decât mă așteptam. Plafonul și pereții au fost retencuiți și au montat o ușă nouă în anticameră. O să avem nevoie de niște mobilă nouă, un calculator nou și un birou pentru Pat. Ușa exterioară încă nu are geam, e bătută în scânduri. Apartamentul meu e în regulă, acum că au reparat plafonul biroului. Dar nu de asta te-am sunat. Tocmai am vorbit cu Murphy. L-au eliberat pe Ormond fără să-l pună sub acuzare.

— I-ai spus despre Albacahartia?

— Da. N-aş putea spune că a fost foarte entuziasmat, dar tot vrea să se vadă cu noi la New Scotland Yard cât mai repede.

— Ce? spuse Robin. De ce?

— A fost destul de criptic. Zice că noi putem să-l ajutăm cu ceva şi că s-ar putea ca şi ei să ne poată ajuta *pe noi.* Am sunat-o pe Midge, preia ea de la tine.

— Strike, n-a avut o zi liberă de săptămâni întregi.

— I-am promis un weekend prelungit. Ne vedem în faţa clădirii.

Strike închise.

Aşa că, după ce îi predă lui Midge, Robin luă un taxi spre New Scotland Yard, o clădire gri-deschis imensă care dădea spre Tamisa. Îl găsi pe Strike fumând la o distanţă mică de intrarea principală.

— E puţin ciudat, nu-i aşa? spuse Robin când ajunse la el.

— Da, fu de acord Strike, strivind chiştocul cu piciorul fals. Murphy nu avea tonul celui care şi-a pierdut principalul suspect. Părea chiar fericit de ceva. I-am spus că-l sun când ajungem.

Murphy veni să-i ia în persoană şi, după ce urcară cu liftul, ajunseră într-o cameră mică mobilată cu o masă rotundă şi mai multe scaune cu picioare de metal. Deja prezentă, Angela Darwish dădu mâna cu Strike şi cu Robin. Pe masă se afla o cutiuţă neagră şi lucioasă, despre care Strike ştia că este un dispozitiv de înregistrare, folosit în supravegheri.

Singura fereastră a camerei dădea spre fluviu, o întindere orbitoare de scânteieri albe, şi lăsa să intre atât de multă lumină, că scaunele de plastic din jurul mesei erau aproape inconfortabil de calde. După ce închise uşa şi se aşeză şi el, Murphy spuse zâmbind:

— Suntem aici din cauza unei pisici.

— O pisică? repetă Robin.

— Da. O să vă pun ceva ce am înregistrat acum o săptămână, graţie câtorva dispozitive de ascultare din locuinţa unei bătrâne.

— De unde eşti, de la consiliul local? o întrebă Strike pe Angela Darwish. De la dezinsecţie?

Angela zâmbi, dar nu răspunse. Murphy apăsă pe un buton al cutiuţei negre.

Se auziră nişte bufnete slabe care lui Strike i se părură a fi paşi pe un covor, ca şi cum cineva ar fi umblat dintr-o parte în alta. Apoi se auzi o voce şi după câteva cuvinte Strike îl recunoscu pe Wally Cardew.

— Uruz?

O scurtă pauză, apoi:

— Da, am intrat, dar n-a folosit la nimic... Mi-au trebuit cinci încercări să-mi amintesc ce parolă am, fir-ar al dracu'... Da... dar totul s-a

schimbat, n-am văzut pe niciunul dintre ăia cu care vorbeam eu... Păi, n-am stat atât de mult, pentru că, gen, m-am înscris după ce m-au dat afară, gen, doar ca să încerc să obțin niște sprijin... Ha-ha, da... nu, e un căcat oricum... da, au un moderator nou, așa că i-am pus câteva întrebări, dar nimic. Apoi a apărut nenorocitul de Anomie și m-a întrebat de ce m-am întors, bănuitor, gen; și a început să-mi pună 1 000 de întrebări, și eu nu-mi aminteam ce-i spusesem despre mine atunci, pentru că evident că mă prefăceam că sunt un labagiu oarecare, nu voiam să afle careva că intrasem în joc ca să mă promovez... Ha-ha, da, exact... Dar am greșit un răspuns și nenorocitul m-a banat... Da... Nu, omule, știu că... Vreau să ajut, fac orice... Da, bine... Da... Spune-i că eu tot vreau să ajut... Spune-i că sunt gata să mă întâlnesc cu taică-său oricând... Da, știu... Bine... Bun, pe curând.

Murphy apăsă pe pauză.

— Cardew a încercat să afle cine e Anomie în interiorul *Jocului lui Drek*, spuse Strike.

— Exact, zise Murphy. Veți observa că își folosesc numele de cod de fiecare dată când vorbesc la telefon, dar noi l-am identificat de ceva timp pe Uruz. Când l-am ridicat pe Thurisaz, Uruz era la el.

— Thurisaz e Jamie Kettle, îi spuse Darwish lui Strike, bărbatul pe care tu l-ai...

— Lovit, interveni Strike. Da, îmi aduc aminte. Nu fac asta des. Adică, pot să le țin socoteala.

Darwish chiar râse.

— La momentul acela nu aveam nimic despre Uruz, spuse Murphy, dar tatuajele lui ne-au indicat destul de bine orientarea lui politică.

— Ai crede că cei care încearcă să acționeze în umbră se gândesc de două ori înainte de a-și tatua peste tot zvastici, comentă Strike.

— Noi credem, spuse Darwish, că Uruz și Thurisaz au fost aleși pentru mușchi, nu pentru creier.

— În orice caz, l-am identificat destul de rapid pe Uruz, zise Murphy, întorcându-se apoi spre Robin. El e cel care îți fila apartamentul și după ce bea o halbă sau șapte devine neglijent. Aveam un tip în civil lângă el când le-a povestit prietenilor despre un canal web de extremă dreapta bine finanțat care urma să fie lansat. Era foarte încântat de sine însuși pentru că deținea această informație din interior, micul Uruz. A spus că în spatele proiectului e un multimilionar și că pe el o să fie o vedetă care nu poate să vorbească liber pe YouTube...

— Multimilionarul e cumva Ian Peach?

— N-aş putea să comentez, spuse Murphy făcând cu ochiul abia vizibil. Deci: asta e o a doua înregistrare, pe care am obţinut-o ieri după-amiază.

Murphy apăsă din nou pe buton. De data aceasta, Wally, care părea entuziasmat, se auzea cu un uşor ecou, ca şi cum s-ar fi închis în baie.

— Uruz? Am ceva important... Da. Am aflat cine e Anomie... Da! Mă gândeam să mă duc să mă întâlnesc cu Heimdall ca să-i spun p... Ah, bine... Nu, înţeleg... Căcat, serios?

Murphy apăsă pe pauză.

— Heimdall, care e creierul operaţiunii, e suficient de inteligent să ştie că el şi tatăl lui sunt supravegheaţi, spuse Murphy. De asta îşi foloseşte adepţii ca mesageri, evident.

Apăsă din nou pe redare şi Wally spuse:

— Păi, la mine acasă e sigur...

Murphy scoase un pufnet amuzat.

— ...da, absolut... Nu, diseară oricând...

Pe fundalul înregistrării se auzi neclar vocea unei femei în vârstă care punea o întrebare.

— Lasă-mă puţin, bunico, strigă Wally, care continuă apoi cu voce scăzută. Nu, mai târziu ar trebui să fie plecată... Da, bine... Da... Ne vedem atunci.

Strike presupuse că Wally închisese înainte de a începe să cânte cu voce scăzută:

There is a road an' it leads to Valhalla
where only the chosen are allowed...[1]

Murphy apăsă din nou pe pauză.

— Muzică şi versuri de Skrewdriver, spuse poliţistul. Aud că e popular prin taberele odiniste... Deci, înregistrarea următoare a fost făcută aseară. Fiţi atenţi la pisică.

Murphy apăsă a treia oară pe butonul de redare.

Părea că niciunul dintre dispozitivele de înregistrare instalate în locuinţa doamnei Cardew nu era în hol, pentru că zgomotul unei uşi care se deschidea se auzi îndepărtat, ca şi începutul dialogului dintre cei doi bărbaţi.

— Dagaz, prietene.

---

[1] „Există un drum care duce la Valhalla/ pe care doar aleşii sunt primiţi...", în limba engleză în original.

— Wally are acum un nume runic? întrebă Robin încet.

Murphy aprobă din cap.

Se auziră câteva râsete, iar uşa se închise. Urmară câţiva paşi înăbuşiţi, de parcă ar fi călcat pe un covor, apoi o femeie în vârstă spuse foarte clar:

— Vrea cineva un ceai?

— Nu, mulţumesc.

— Nu, mersi, bunico, am bere. Lasă-ne juma de oră, bine?... Nu, e aici, o să fie în regulă... Se uită pe fereastră...

— Pisica e cea care se uită pe fereastră? întrebă Strike.

— Exact.

O nouă uşă se închise.

— Credeam că pleacă, spuse Wally pe un ton de scuze. Mă bucur să te văd, frate. Ce face Algiz?

— Încă nu e bine, sărmanul. E agitat. Dureri de cap urâte...

Se auzi un scârţâit slab şi un foşnet uşor de stofă, de parcă fuseseră ocupate nişte locuri.

— ...ar putea să rămână pentru totdeauna cu creierul afectat, gen, aşa că dacă ştii cine e nenorocitul ăsta...

— Bun, deci sunt, gen, 99% sigur. Serveşte-te.

Urmă zgomotul inconfundabil de capace de cutii de bere smulse.

— Deci, spuse Wally, pe Twitter e un tip pe nume Discipolul lui Lepine...

Robin se uită la Strike.

— ...îmi dă mereu like şi uneori comentează — comenta înainte la emisiunea mea şi a lui MJ. Şi aseară îmi dă tag la o ceartă dintre el şi un dobitoc pe nume Condeiul Justiţiei şi zice că el ştie cine e Anomie.

— Cine, Condeiul...?

— Nu, Discipolul lui Lepine. Aşa că i-am dat şi eu follow şi i-am trimis mesaj direct, i-am zis: „Îl ştii pe Anomie?" Şi el zice: „Da, e un prieten". Tot felul de tâmpenii că Anomie e un geniu şi aşa şi apoi îi zic: „Păi, şi ce a avut cu Ledwell?", şi el zice că ea i-a tras-o urât — părea că şi-o pun — şi apoi paraşuta şi-a luat tălpăşiţa cu toţi banii şi s-a cuplat cu Josh Blay.

— Ţi-a dat numele?

— Nu era nevoie. Ştiu exact cine e. Un tip pe nume Pe...

Se auzi un trosnet puternic şi vocile se auziră dintr-odată ca de la mare depărtare.

— ...ierce — pisică nenorocită — şi stă cu hipioţii ăia...

Un nou trosnet puternic.

— ...cum am zis, sunt 99% sigur...

Noi trosnituri: Robin își imaginează cum Wally pune la loc obiectul în care fusese ascuns dispozitivul de ascultare și care, în mod evident, fusese răsturnat pe podea de pisică. Vocile deveniră din nou clare.

— ...era mort după ea, pentru că mi-amintesc că i-am zis lui Josh, boul ăla nu te place, păzește-te. Vrea să-ți ia femeia. Credea că e un artist mai bun ca Josh și face animație — sunt 99% sigur că e el. Una dintre poreclele lui la comună era Calul, pentru că o are imensă...

Uruz râse. Murphy opri înregistrarea.

— Speram, spuse el, că puteți să ne spuneți...

— Pez Pierce, zise Robin. Nume complet: Preston Pierce. E din Liverpool și locuiește la comuna artistică North Grove din Highgate.

— Excelent, comentă scurt Darwish.

Ea și Murphy se ridicară în picioare. Cel din urmă le spuse lui Strike și Robin:

— Vreți să așteptați puțin aici?

— Nicio problemă, răspunse Strike.

— Mi-a făcut plăcere, spuse Darwish întinzând o mână răcoroasă, pe care Strike și Robin o strânseră pe rând. Sper că biroul vostru nu e avariat prea rău.

— Putea fi mult mai rău, spuse Strike.

Darwish plecă. Strike și Robin se uitară unul la celălalt.

— Discipolul lui Lepine e prieten cu Anomie în viața reală? spuse Robin.

— Eu n-aș paria pe asta.

— Îi ia des apărarea.

— Ca și o grămadă de troli de extremă dreapta.

— Dar povestea aia se potrivește cu Pez.

— Da... presupun, spuse Strike, care nu părea convins.

— *Tu* ești cel care a crezut întotdeauna că Pierce e cel mai bun candidat pentru Anomie.

— Nu crezi că ideea că Ledwell era o parașută care l-a înșelat pe Anomie e *exact* genul de poveste pe care ar născoci-o un virgin care urăște femeile?

— Presupun că da, spuse Robin, dar...

Murphy se întoarse cu un plic maro pe care îl puse pe masă, fără comentarii.

— Dat fiind că la sediul vostru a explodat o bombă și ați oferit piste importante pentru cazul ăsta, cred că meritați să auziți cum s-au dat de gol. E mai încolo pe înregistrarea pe care ați auzit-o.

Murphy dădu înainte, apoi apăsă pe redare.

— ...n-o să-l lovească pe nenorocit, zgârie doar...

Murphy dădu iar înainte.

— ...mi se sculase, aşa că a trebuit să-mi fac o labă cu Insta-ul Keei Niven...

— Şi mai continuă aşa o vreme, spuse Murphy, dând iar înainte şi întrerupând râsul lui Uruz. O fostă iubită stângistă pe care Cardew n-a reuşit s-o convingă să se culce iar cu el.

Apăsă din nou pe redare.

Vocea lui Uruz se auzea acum îndepărtat, ca şi cum cei doi bărbaţi vorbeau iar în hol.

— Aici, spuse Murphy, dând mai tare când din boxă se auzi vocea lui Uruz.

— Nu, Eihwaz... broască nouă... sticleţi nenorociţi... nu, nu Ben...

O nouă conversaţie neclară, nişte râsete, apoi Uruz spuse:

— ...tot mai bun la... ha-ha... nu-i spune asta... Oricum, Charlie o să fie extaziat.

— Oricând, cu plăcere. Transmite-i salutările mele, şi lui Ollie.

— Bine.

— Bingo, spuse Murphy oprind înregistrarea. Nume reale. Labagiii au băut prea multă bere. Heimdall, şeful întregii chestii: Charlie Peach. L-am cercetat acum câteva luni, dar a ieşit curat. Foarte abil, foarte deştept, nu face greşeli.

— Păcat că nu poate să spună acelaşi lucru şi despre fratele lui, zise Strike.

— Da, e un mizerabil arogant, sau era. Trauma aia cerebrală n-o să se vindece prea curând. Iar al treilea tip despre care vorbesc, Ben — ştim deja că Eihwaz a făcut bomba şi faptul că îi spun „Ben" ne-a confirmat că principalul nostru suspect *e* tipul ăsta. Absolvent de inginerie: arată respectabil, slujbă bună. La prima vedere, n-ai zice că e neofascist.

— Ăsta e avantajul educaţiei superioare, nu? spuse Strike. Te învaţă să-ţi tatuezi numele runic nazist pe fund, nu pe frunte.

Murphy râse.

— E deştept, dar tot infractor. Are avertisment pentru urmărirea unei foste iubite şi o condamnare cu suspendare pentru agresiune fizică în adolescenţă. M-ar mira dacă apărarea nu cere evaluare psihiatrică. Cu cât vorbeşti mai mult cu el, cu atât devine mai ciudat. În orice caz, azi-dimineaţă la 6 am făcut o serie de arestări simultane. Credem că am prins tot nivelul superior al Înjumătăţirii...

— Felicitări, spuseră Strike şi Robin la unison.

— ...ceea ce înseamnă că puteţi să vă întoarceţi acasă în siguranţă.

— Fantastic, zise Robin, uşurată.

Dar Strike spuse:

— Şi Anomie?

— Păi, spuse Murphy, aşa cum aţi auzit, Charlie e convins că Anomie a încercat să-l împingă pe fratele lui în faţa trenului. Tocmai am trimis câţiva oameni la acest North Grove să-l avertizeze pe Pierce că ar putea fi o ţintă. E posibil să fi ordonat eliminarea lui chiar Charlie Pierce şi încă nu putem garanta că am prins toată plevuşca. V-aş recomanda serios să vă ţineţi departe de Pierce până vă spunem noi că e în regulă. Nu cred că vreţi să fiţi văzuţi că vă puneţi iar în calea Înjumătăţirii, cel puţin până când suntem siguri că i-am prins pe toţi. Înţelegeţi, chiar dacă am ratat câţiva oameni de jos, o să facă pe ei când văd ştirile.

— Voi nu credeţi că Anomie l-a împins pe Oliver Peach în faţa trenului, nu-i aşa? întrebă Strike, urmărindu-l cu atenţie pe Murphy.

— Nu, spuse Murphy. Nu credem asta.

— Atunci cine?

Murphy se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ben, cel care a făcut bomba, a primit suspendarea pentru că a împins un copil în faţa unei maşini. Copilul a supravieţuit, dar a fost la limită. Acum trei luni, Ben şi Oliver Peach s-au certat rău pe internet, până să-şi dea seama că îi urmărim. La momentul acela, aveam doar suspiciuni în ce priveşte identităţile lor reale. Charlie preferă să creadă că Anomie al vostru l-a împins pe fratele lui de pe peron, nu unul dintre oamenii pe care i-a recrutat el pentru Înjumătăţirea — e natura umană, nu? —, dar noi credem că se va dovedi că a fost Ben.

— Folosirea măştilor de latex e ceva obişnuit la Înjumătăţirea?

Murphy luă plicul maro şi spuse:

— La drept vorbind, da.

— Serios? zise Robin, care nu se aşteptase la acest răspuns.

Murphy vărsă mai multe fotografii din plicul maro şi împinse două dintre ele peste masă. Ambele fuseseră făcute pe stradă, noaptea, şi înfăţişau o siluetă masculină cu glugă şi o faţă inexpresivă, cu obraji lăsaţi. Bărbatul examina cutia poştală a unui mic birou care dădea în stradă.

— Astea au fost făcute acum un an şi jumătate. Tipul poartă o mască de latex care acoperă tot capul şi gâtul. Există un individ foarte dubios în Germania care le face după orice model şi Înjumătăţirea a cumpărat mai multe. Din punctul nostru de vedere, măştile astea devin mult prea realiste. Înjumătăţirea nu sunt singurii infractori care le folosesc.

De curând, a fost o mare spargere la o bancă în München și toată banda purta din astea.

Murphy arătă spre fotografiile pe care le examinau Strike și Robin.

— Ăsta e biroul de circumscripție al lui Amy Wittstock. La două zile după ce Masca s-a furișat și a verificat cutia poștală, cu poșta de dimineață a sosit o bombă artizanală.

Murphy împinse alte două fotografii peste masă și continuă:

— Astea au fost făcute în noaptea în care a fost omorât Vikas Bhardwaj la Cambridge.

Fotografia înfățișa un bărbat cu piele închisă la culoare, care își manevra singur cărucior spre ușa clădirii Stephen Hawking.

— Ăsta e Vikas? întrebă Robin.

— Mai uită-te o dată, spuse Murphy. Căruciorul ăla nu e motorizat. E un cărucior din acelea pliabile, ușoare.

— Stai puțin, zise Robin. Ăsta e...?

— ...ucigașul, spuse Murphy. Purta o mască de latex care simula o piele închisă la culoare, era seară și același idiot care v-a lăsat pe voi să intrați l-a lăsat să intre și pe tipul ăsta, crezând că e Vikas.

Și într-adevăr, în a doua fotografie același bărbat cu păr lung ținea săritor ușa bărbatului din cărucior, în timp ce își privea distrat mobilul. A treia fotografie îl înfățișa pe bărbatul cu piele închisă la culoare părăsind parcul în cărucior, cu capul plecat sub glugă. Strike îi înapoie fotografiile lui Murphy.

— Ce s-a întâmplat după ce ucigașul a ieșit din parc?

— Căruciorul a fost găsit în tufișurile de pe o străduță, pliat — dar nu și hard-drive-ul.

— Ce hard-drive?

— Ah... nu v-am spus. Hard-drive-ul calculatorului lui Bhardwaj dispăruse, ceea ce era normal. Dacă Bhardwaj vorbise cu cineva pe internet despre bănuielile lui, ucigașul n-ar fi vrut să lase așa ceva în urmă. Pare că a luat-o direct prin niște grădini, așa că nu avem imagini cu circuit închis. Încă examinăm fotografiile de pe camerele amplasate cel mai aproape de grădini. N-o să dureze mult până îl identificăm pe individ, dar sunt 90% sigur că îl avem deja în arest. Noi credem că tipul ăsta, Vikas, a devenit suspicios și s-a prins cine sunt frații Peach, așa că trebuia eliminat.

— E un mod de operare foarte asemănător cu atacul cu cuțitul din Cimitirul Highgate, spuse Strike. Omoară, apoi o ia spre parc sau prin tufișuri, încă deghizat.

— Da. Autorul acestor atacuri are nervi tari şi a plănuit atent. Charlie Peach şi-a antrenat oamenii bine — chiar dacă unul dintre ei a devenit rebel şi a încercat să-l omoare pe fratele lui.

— Şi Ormond a scăpat, spuse Strike.

— Da, zise Murphy. Şi-a îngreunat singur situaţia că nu ne-a spus adevărul de la început, dar în cele din urmă i-am dat de capăt... Strict între noi, a mărturisit până la urmă că a pus o aplicaţie de urmărire pe telefonul lui Edie, s-o ţină sub observaţie. Stătea cu eleva sancţionată şi a văzut că telefonul se îndreaptă spre Cimitirul Highgate, când ea ar fi trebuit să fie acasă, în apartamentul din Finchley. A presupus imediat că Edie se duce să se întâlnească cu Blay, aşa că a renunţat la sancţiune şi s-a dus după ea, înfuriat.

— Deci ea nu-i spusese că se duce să se întâlnească cu Josh?

— Nu, zise Murphy. Varianta lui e că, atunci când el a ajuns la maşină, telefonul ieşea din Cimitirul Highgate şi se îndrepta spre Hampstead Heath. S-a dus acolo, a urmărit semnalul şi a găsit telefonul în iarbă. L-a luat şi susţine că, în timp ce stătea acolo, dintre copaci a apărut o „siluetă stranie" care s-a apropiat de el în fugă.

— În ce fel stranie? întrebă Strike.

— El zice că arăta ca un trol. Trup rotunjit, cap urât cu chelie şi urechi mari. Mască de latex, evident. Persoana a aruncat o privire spre Ormond, care stătea acolo cu telefonul ei — care avea o husă galben aprins, deci sărea în ochi —, apoi a fugit spre copaci şi a dispărut.

— Deci el crede că această persoană mascată a pierdut telefonul, şi-a dat seama că nu mai e la el şi a alergat înapoi să-l recupereze? întrebă Robin.

— Da, spuse Murphy. Şi Ormond s-a panicat când a auzit că Edie a fost omorâtă, pentru că ştia că fusese la un minut distanţă de acel loc. „Am ştiut c-o să mă consideraţi suspect, toţi cred întotdeauna că e partenerul, nu-i aşa, m-am panicat, n-aş fi atins-o nici cu o floare..."

— Probabil că nici n-a atins-o cu o *floare*, spuse Robin, dar pe gâtul ei...

— Cred că nu există nicio îndoială că era abuziv, dar practic i-am demontat apartamentul. Nici urmă de telefonul lui Blay, arma crimei sau dosarul luat de ucigaş. N-am avut motive să-l mai ţinem, dar sunt cât se poate de sigur că nu el e ucigaşul.

— Crezi că persoana mascată era din Înjumătăţirea, spuse Strike.

— Da, zise Murphy, arătând spre fotografiile cu indivizi mascaţi, aşa cred. Acum că i-am arestat putem percheziţiona locurile pe care le frecventau şi cred că avem şanse să găsim telefonul lui Blay şi arma crimei.

Murphy strânse fotografiile.

— În orice caz, ponturile pe care ni le-ați dat despre joc au fost extrem de utile.

— Pot să mai pun o întrebare? spuse Strike.

— Zi. Nu-ți pot promite că o să răspund.

— A primit poliția apeluri telefonice anonime care cereau să fie dezgropat cadavrul lui Edie Ledwell?

Murphy păru consternat.

— Nu. De ce, voi ați primit?

— Da, spuse Strike.

— Troli, zise Murphy.

— Poate, spuse Strike.

Murphy îi conduse pe scări.

— Am fost destul de ocupat cu cazul ăsta de când m-am întors din Spania, îi spuse el lui Robin cu voce scăzută, în timp ce Strike mergea neatent în fața lor, uitându-se la Twitter pe telefon. Dar acum când situația s-a mai calmat...

— Super, zise Robin cu reținere.

— Te sun, spuse Murphy.

În timp ce își luau la revedere, Murphy repetă:

— Și țineți-vă la distanță de Pez Pierce. Cum am spus, nu știm dacă i-am prins pe toți.

90

Suntem nevolnici, şi ne lipsesc de toate,
Dar poate că ceva totuşi avem.
Vedem acele lucruri ce n-am vrea să le vedem,
În jurul nostru: şi ce vedem privind în spate?

Christina Rossetti, *Apoi în viaţă: un sonet dublu de sonete*

— Hai să bem şi să mâncăm ceva, zise Strike, dar mai departe de aici. Nu vreau ca vreun poliţist rătăcit să audă ce am de spus.

Se îndepărtară de Tamisa luând-o prin centrul Westminster şi, în cele din urmă, intrară în St Stephen's Tavern, o cârciumă victoriană mică şi întunecoasă aflată exact vizavi de Big Ben şi de Camerele Parlamentului. Robin găsi o masă pe colţ în spate şi, cinci minute mai târziu, Strike puse jos o halbă de Badger şi un pahar de vin, se strecură cu oarecare dificultate pe lângă masa mică, cu picioare de metal, şi se lăsă pe bancheta de piele verde de sub lambriurile cu oglinzi.

— E în regulă piciorul? întrebă Robin, deoarece Strike făcuse iar o grimasă.

— A fost şi mai bine.

După ce luă o gură binevenită de bere, Strike adăugă:

— Deci, conform Discipolului lui Lepine, Edie i-a tras-o lui Anomie, posibil după ce şi-a tras-o efectiv cu el.

— Dar tu eşti sceptic.

— Cred că asta i-a spus Discipolul lui Lepine lui Wally, zise Strike uitându-se în meniu şi căutând în zadar ceva ce şi-ar fi dorit să mănânce, dar care în acelaşi timp să-l şi susţină în demersul său de a scădea în greutate. Dar nu ştiu dacă îl cred pe Discipolul lui Lepine. Vorbeşte cu un youtuber pe care e evident că-l admiră. N-ar fi prima oară când un bou de pe internet inventează o poveste ca să se dea mare. Nu l-ar costa nimic să susţină că e prieten cu Anomie şi că îi ştie toate secretele... Câte calorii ai zice că are un cheeseburger cu cartofi prăjiţi?

— O grămadă, spuse Robin, studiind şi ea meniul. Dar au un burger vegetal. Ai putea să mănânci asta, fără cartofi prăjiți.

— Bine, zise Strike ursuz.

— Comand eu, spuse Robin ridicându-se în picioare, ca să-l scutească de mers.

După ce se întoarse, întrebă:

— Ce nu voiai să audă vreun polițist rătăcit?

— Păi, spuse Strike coborând vocea, deoarece o familie de patru persoane tocmai se aşezase la masa alăturată, înțeleg de ce poliția crede că toate atacurile au fost făcute de Înjumătățirea. Măşti în stilul Înjumătățirii folosite de fiecare dată — Edie era pe lista lor de Acțiune Directă —, Vikas *ar fi putut* să afle în joc ceva despre fraţii Peach şi să devină un pericol pentru ei. Dacă n-am avea decât asasinările lui Edie şi Vikas, aş tinde să fiu de acord cu Murphy că Înjumătățirea e făptaşul probabil, dar tot nu mă convinge ideea că Josh a fost atacat de un terorist şi cred că e foarte tras de păr să sugerezi că Ben, fabricantul de bombe, a decis să-l omoare pe Oliver Peach printr-o metodă atât de riscantă, într-un loc atât de aglomerat. Mie mi se pare că acel atac e mult mai bine explicat dacă atacatorul e Anomie. A fost o mişcare disperată, genul de atac care are loc pentru că făptaşul ştie că are o singură şansă şi nu-şi permite s-o rateze. A fost un risc imens pe care şi l-a asumat şi, oricât de ciudat ar fi Ben, dacă e suficient de inteligent să facă bombe, e suficient de inteligent şi ca să ştie că viaţa lui nu mai face doi bani dacă Charlie crede că el a încercat să-l omoare pe Oliver. Din tot ce ştim despre el, Charlie e inteligent. A scăpat deja o dată din ghearele poliției. Nu e omul care să tragă o concluzie pripită. Atunci de ce e atât de sigur că Anomie i-a atacat fratele? Ştia că Anomie aranjase să se întâlnească cu Oliver la Comic Con? Sau bănuia că Anomie îl momise acolo?

— Posibil, spuse Robin.

— Sunt sigur că Oliver s-a dus la Comic Con ca să încerce să-l identifice pe Anomie. Îi aborda întruna pe cei din Drek şi încerca să vorbească cu ei.

Cum Robin dăduse să spună ceva, Strike adăugă:

— Ştiu că asta nu e o dovadă, dar l-am urmărit pe tip o oră. Categoric încerca să găsească pe cineva. Prin urmare, fie chiar l-a găsit pe Anomie, care acum ştia exact pe cine să atace, sau Anomie ştia deja cum arată Oliver, pentru că a făcut ce am făcut şi eu şi l-a căutat pe idiot pe Google. Deci, în timp ce Oliver încearcă să-l găsească pe Anomie, Anomie îl urmăreşte pe Oliver şi aşteaptă o ocazie.

— Dar de ce să-l atace, de fapt, pe Oliver?

Strike mai bău nişte bere, apoi spuse:

— Pornesc de la premisa că, spre deosebire de fratele lui mai mare, Oliver e un prost. Anagrama numelui real în joc, nume runic pe un cont de Twitter plin de poze în care putea fi identificat, apoi îşi ia cele mai bune ţoale de firmă să meargă la Comic Con, unde bănuiesc că se presupunea că trebuie să fie discret. Eşti de acord că e un tip cu gură mare, ego mare şi un simţ periculos al invulnerabilităţii?

— Da, spuse Robin.

— Bun, atunci. Cred că e foarte posibil ca Oliver să se fi dat mare cu cunoştinţele lui despre Bitcoin, dark web şi fabricanţii de măşti de latex cu conexiuni infracţionale pe un canal privat, ca să-l impresioneze pe Anomie. Fraţii Peach trebuie să-l fi linguşit o grămadă pe Anomie ca să fie făcuţi moderatori.

— Cum — deci tu crezi că Anomie a învăţat unele dintre trucurile Înjumătăţirii direct de la Oliver?

— Da, asta cred — şi dacă aşa a fost, Oliver era periculos pentru Anomie. Oliver putea să depună mărturie că Anomie ştia acele lucruri pentru că el îi spusese despre ele.

Din nou, Robin dădu să spună ceva şi, din nou, Strike îi citi gândurile.

— Uite, ştiu că e o speculaţie, dar ştim sigur un lucru: odată ce Anomie şi membrii Înjumătăţirii au intrat în contact direct, s-a produs o modificare bruscă a modului în care erau atacaţi oamenii. Modul de operare al Înjumătăţirii era bine stabilit dinainte ca ei să intre în acel joc: măşti pentru supraveghere, bombe pentru lista de Acţiune Directă şi hărţuire online pentru lista indirectă — modul în care ar fi trebuit să moară Edie. Trebuia să fie hărţuită până se sinucidea. Înjumătăţirea nu e o organizaţie de contact. Toate crimele lor au fost făcute de la distanţă: bombe trimise prin poştă, incitarea unor gloate pe internet. Apoi, din senin, avem două crime şi două tentative de crimă care nu respectă modelul: trei înjunghieri şi un brânci de pe un peron, toate comise de cineva care poartă o mască pe care, având în vedere că poliţia vede peste tot numai terorism, presupun că au identificat-o ca fiind opera tipului dubios din Germania afiliat la Înjumătăţirea. Apoi avem banarea lui LordDrek imediat după ce Oliver a ajuns pe şinele de tren. De ce s-a întâmplat asta atât de repede după tentativa de crimă? Părerea mea, ca Charlie să nu poată începe să dea din gură despre tentativa de crimă a lui Anomie în interiorul *Jocului lui Drek*.

— Se potriveşte, recunoscu Robin prudent, dar...

— Revin întruna la întrebarea de ce l-ar fi înjunghiat Înjumătăţirea pe Blay. Nu era pe niciuna dintre listele lor şi ştim că nu a fost doar victimă

colaterală: nu a fost ucis pentru că a apărat-o pe Edie de atacator, ci pentru că a întârziat şi n-a mai ajuns la ea. Ce înseamnă „De aici încolo mă ocup eu de tot, nu-ţi face griji", cum a spus atacatorul, dacă nu e vorba de joc?

— Nu ştiu, recunoscu Robin.

— De ce ar lua Înjumătăţirea telefoanele lui Josh şi Edie? Ar fi fost mai bine pentru ei să le lase exact unde erau. Nu exista nimic care să-i incrimineze. Nu făceau decât să se împovăreze cu obiecte care îi legau de locul faptei. Luarea dosarului ar avea sens, pentru că e uşor de ars — dar de ce mobilele?

— Nu ştiu, spuse Robin din nou. Dar, cu siguranţă, luarea dosarului e mai logică dacă *au fost* omorâţi de Înjumătăţirea.

— Nu neapărat, zise Strike. Poate că Anomie nu ştia ce e înăuntru şi a crezut că şterpeleşte un dosar cu fotografii sau cu noi intrigi din desen. *Sau* Anomie a prins cumva de veste ce conţine şi n-a vrut ca altcineva să afle că jocul fusese infiltrat de terorişti. Şi de ce ar vrea Înjumătăţirea hard-drive-ul calculatorului lui Bhardwaj? Din nou, se împovărează cu o probă incriminatoare. Ar fi fost prea târziu să repare răul, dacă credeau că Bhardwaj trimisese e-mailuri în care zicea că el crede că i-a identificat drept terorişti. Dar dacă ucigaşul e Anomie, dispariţia hard-drive-ului e logică. Anomie încerca să se asigure că nimeni nu face legătura dintre Morehouse şi Bhardwaj. Acel hard-drive ar fi arătat, cel puţin, că Bhardwaj a făcut programarea jocului. Să nu uităm, poliţia n-a găsit nicio probă solidă că Vikas descoperise identităţile reale ale fraţilor Peach, dar *ştim* că o cunoştea pe cea a lui Anomie.

— Dar...

— Să zicem, de dragul discuţiei, că Vikas s-a convins că Anomie e în spatele atacurilor împotriva lui Edie, Josh şi Oliver Peach. Dacă Anomie bănuia că Vikas e pe cale să ia legătura cu autorităţile?

— Dar nici despre asta nu avem dovezi că s-ar fi întâmplat.

— Poţi explica modul glacial în care Anomie ţi-a spus aseară că Morehouse a plecat? Anomie ştie că Vikas a fost omorât, a apărut peste tot la ştiri. Unde sunt şocul şi suferinţa? Se presupunea că sunt prieteni. Crezi că modul în care a vorbit Anomie despre Morehouse e firesc, dacă el n-are nimic de-a face cu crima?

— Nu, spuse Robin, nu cred.

Băură amândoi, gândindu-se. Lângă ei, cei doi adolescenţi ai familiei tastau amândoi pe telefon, ignorându-şi părinţii. În cele din urmă, Robin spuse:

— Crezi că merită să îl cercetăm puţin pe Discipolul lui Lepine?

— M-am uitat la contul lui acum ceva timp. Mă îndoiesc că o să aflăm cine ştie ce. E doar un căcat mic şi anonim care nu suportă femeile.

— Dar ca să fim siguri că nu ne scapă ceva...

— Da, spuse Strike oftând, dacă vrei să cercetezi, dă-i drumul. Personal, cred că e mult mai probabil să obţinem ce ne trebuie de la Albacahartia decât de la Discipolul lui Lepine. Cu siguranţă, există posibilitatea ca Morehouse să-i fi spus cine e Anomie. Eu o s-o abordez diseară pe Yasmin. O vizitez acasă, o iau prin surprindere. Dacă încă mai are vreo poză cu Albacahartia, asta o să ne ajute s-o găsim mai repede.

Un barman le aduse doi burgeri vegetali.

— De ce nu ţi-ai luat cartofi prăjiţi? întrebă Strike, uitându-se la farfuria lui Robin.

— Din solidaritate, spuse ea zâmbind.

— Dar aş fi putut să-ţi fur câţiva, oftă Strike, luându-şi cuţitul şi furculiţa.

91

Părul îi era ridicat spre spate
Şi faţa de farmec golită.
Acum nu mai încerca să n-arate
Taina până atunci neghicită.
O aură de spini părea la vedere
De suferinţă grea nesfinţită.

Mary Elizabeth Coleridge, *Cealaltă parte a unei oglinzi*

Strike avea mult mai multe probleme din cauza piciorului decât voia să recunoască în faţa lui Robin. În dimineaţa aceea, fu trezit de un nou episod de spasme şi de fiecare dacă când călca pe proteză o durere ascuţită îi străbătea tendonul, amintindu-i că ar fi preferat să ducă mai puţină greutate şi, la modul ideal, niciuna.

Dacă ar fi avut de ales, ar mai fi rămas la hotel Z încă o noapte, să se odihnească, dar cum Murphy spusese că se puteau întoarce acasă în siguranţă, şi conştient de perspectiva părtinitoare pe care contabilul o avea asupra a ceea ce constituiau cheltuieli deductibile, se întoarse cu Robin la hotel să-şi facă bagajele şi să le ducă înapoi în apartamentul lui de la mansarda din Denmark Street.

Urcarea celor trei etaje spori considerabil durerea de la ciot. Din cauza zgomotului puternic pe care îl făceau constructorii în biroul de dedesubt, îi fu imposibil să aţipească după-amiază înaintea vizitării lui Yasmin Weatherhead în Croydon. Prin urmare, Strike stătu la măsuţa din bucătărie, cu piciorul ridicat pe un al doilea scaun, şi comandă online un birou, un fişet, calculator, scaun de birou şi canapea, care urmau să fie livrate peste câteva zile.

Ştirea arestărilor în rândul Înjumătăţirii fusese difuzată cu câteva ore înainte ca el să ajungă acasă. Strike îşi petrecu restul după-amiezii fumând din ţigara electronică, bând cafea şi verificând întruna diverse site-uri de ştiri. Deloc surprinzător, majoritatea relatărilor de presă începeau cu

ştirea că ambii fii ai lui Ian Peach, multimilionar IT şi cândva candidat la Primăria Londrei, fuseseră scoşi în cătuşe din casa acestuia de pe Bishop Avenue, care avea coloane greceşti şi un Maserati nou-nouţ parcat pe aleea din faţă. Imaginile cu Uruz, cu tatuajul lui cu 88 şi părul blond şi lucios, Thurisaz, tuns chel, cu runa vizibilă pe mărul lui Adam, Ben, fabricantul de bombe, nezâmbitor şi cu o privire sticloasă, şi Wally Cardew, descris în explicaţia foto drept „youtuber celebru", apăreau mai la coada ştirii. Nouăsprezece bărbaţi tineri erau acum în arest, majoritatea din Londra, chiar dacă şi în Manchester, Newcastle şi Dundee avuseseră loc arestări. Strike înţelegea prea bine satisfacţia pe care trebuiau să o simtă Ryan Murphy şi Angela Darwish: o cunoscuse şi el, la încheierea propriilor cazuri, şi îi invidia pentru acea senzaţie de rezolvare.

La ora 5, porni spre Croydon şi peste ceva mai mult de o oră putea fi văzut şchiopătând pe Lower Addiscombe Road, strada rezidenţială adormită pe care stătuse Robin, la cafeneaua Saucy Sausage, pentru a urmări faţada casei familiei Weatherhead.

Decise să ţină sub observaţie casa Weatherhead o vreme, înainte de a bate la uşă. Deşi ciotul lui nu aprecie prea mult faptul că i se cerea să-l susţină în timp ce zăbovea 40 de minute în faţa şirului de magazine închise de vizavi, Strike simţi că decizia lui fusese corectă când, în cele din urmă, o zări pe blonda Yasmin venind pe stradă, tastând la telefon din mers, cu o geantă mare de poştaş pe umăr şi purtând acelaşi cardigan lung şi negru din fotografiile primite de la Robin în urmă cu câteva săptămâni. Abia ridicând ochii din telefon, Yasmin coti automat spre uşa de la intrare a casei familiei ei şi dispăru înăuntru.

Strike aşteptă cinci minute, apoi traversă strada şi sună. După o scurtă aşteptare, uşa se deschise şi Yasmin apăru, cu mobilul în continuare în mână şi uşor surprinsă să vadă un necunoscut în prag.

— Bună seara, spuse Strike. Yasmin Weatherhead?

— Da, spuse ea nedumerită.

— Numele meu este Cormoran Strike. Sunt detectiv particular. Speram să-ţi pun câteva întrebări.

Expresia de uşoară confuzie de pe faţa rotundă şi plată a lui Yasmin se transformă instantaneu în frică.

— N-ar trebui să dureze prea mult, spuse Strike. Doar câteva întrebări. Phillip Ormond mă cunoaşte şi poate garanta pentru mine.

Acum, în holul din spatele lui Yasmin apăru o femeie mai în vârstă. Avea păr des, gri-închis, şi aceeaşi faţă plată ca şi fiica ei.

— Cine e?

— E cineva... cineva care vrea să-mi pună nişte întrebări, spuse Yasmin.

— Despre ce? întrebă doamna Weatherhead, clipind la Strike cu nişte ochi ovini.

— Despre cartea mea, minți Yasmin, întorcându-se iar spre Strike. Eu... bine, intră.

Apoi Yasmin încercă s-o liniştească pe mama ei:

— N-o să dureze mult.

Strike bănuia că, asemenea lui Inigo Upcott, dorința lui Yasmin de a şti de ce voia el să vorbească cu ea îi întrecuse frica evidentă. Yasmin îl conduse într-o cameră de zi care dădea spre stradă şi închise ferm uşa în fața mamei ei.

Spațiul părea să fi fost redecorat recent: covorul albastru-deschis imaculat emana un miros cauciucat de nou, iar canapeaua şi scaunele din piele crem arătau de parcă nu stătuse nimeni pe ele. Un televizor mare cu ecran plat domina camera. Mai multe fotografii expuse pe o măsuță înfățişau, mai ales, două fetițe cu păr închis la culoare, despre care Strike presupuse, dat fiind că nu semănau cu Yasmin, că erau nepoatele ei.

— Poți să iei loc, spuse Yasmin.

Strike alese canapeaua, în timp ce ea se aşeză pe un fotoliu şi puse mobilul pe brațul acestuia.

— Când ai vorbit cu Phillip? întrebă Yasmin.

— Acum câteva săptămâni. Agenția mea a fost angajată să descopere cine e Anomie. Credeam că ți-a spus.

Yasmin clipi rapid de câteva ori, apoi zise:

— Partenera ta a vorbit cu mine la Comic Con, nu-i aşa?

— Exact.

— Păi, am spus deja poliției tot ce ştiam, adică nimic?

Strike observă intonația ascendentă de care vorbise Robin.

— Partenerei mele i-ai spus altceva. I-ai spus că ai pus cap la cap nişte indicii ca să descoperi identitatea lui Anomie.

Mâna dreaptă a lui Yasmin se juca cu unghiile perfect manichiurate de la stânga. După ce ajunsese acasă, îşi schimbase pantofii cu o pereche de ghete Ugg, care lăsaseră urme mari şi plate pe covorul nou.

— Eşti Inimoasa din *Jocul lui Drek*, bineînțeles, spuse Strike.

Buzele lui Yasmin păliră. Dacă se gândi cumva să răspundă cu un „*Ce* sunt?" uimit, era evident incapabilă să rostească acele cuvinte cu o minimă convingere, aşa că se mulțumi să îl privească lung, mută.

— Nu ştiu dacă ai văzut ştirile din după-amiaza asta, spuse Strike. Nouăsprezece membri ai unui grup de extremă dreapta...

Yasmin izbucni în lacrimi. Părul blond-închis care îi ascundea faţa ca o perdea tremura, în timp ce ea plângea în palme, cu picioarele groase încălţate cu Ugg înfipte în covor. Strike, căruia instinctul îi spunea că putea să scoată mai mult de la Yasmin dacă avea o atitudine pragmatică, în locul uneia pline de compasiune, aşteptă în tăcere ca ea să-şi recapete stăpânirea de sine.

După aproape un minut, Yasmin înălţă iar capul. Faţa şi gâtul ei erau acum pline de pete, iar din cauza lacrimilor, rimelul i se întinsese în dungi gri-deschis sub ochii umflaţi.

— Nu ştiu nimic, spuse ea cu voce rugătoare. *Nu* ştiu!

Neavând şervetel la ea, Yasmin se şterse şi la ochi, şi la nas cu mâneca cardiganului negru.

— Amândoi ştim că asta nu e adevărat, spuse Strike fără să zâmbească. De unde ai luat dosarul cu presupusele dovezi că Edie Ledwell e Anomie?

— L-am întocmit eu? zise Yasmin aproape în şoaptă.

— Nu, spuse Strike calm. Altcineva l-a întocmit şi ţi l-a transmis în interiorul *Jocului lui Drek*.

Văzând ochii umflaţi ai lui Yasmin, Strike bănuia că nu era prima oară când plângea pe ziua de azi. Poate că la vederea ştirilor despre arestările în rândul Înjumătăţirii fugise în baie la serviciu şi plânsese îngrozită de ceea ce avea să urmeze, înainte de a-şi reîmprospăta cu atenţie machiajul.

— Ştim că doi membri ai Înjumătăţirii au infiltrat canalul moderatorilor, spuse el. Poliţia va găsi curând dispozitivele folosite de LordDrek şi VilePechora...

Yasmin icni când auzi numele, ca şi cum Strike ar fi aruncat cu apă rece ca gheaţa peste ea.

— ...pentru a juca *Jocul lui Drek*. MI5 lucrează şi ei la asta. N-o să treacă mult până când o să te găsească şi...

Yasmin începu iar să plângă, cu o mână la gură, în timp ce se legăna înainte şi înapoi pe scaun.

— ...o să te întrebe de ce nu le-ai spus...

— N-am ştiut! zise ea printre degete, n-am ştiut! Chiar n-am ştiut!

— ...de unde provenea dosarul ăla.

Se auzi un ciocănit uşor în uşa sufrageriei, care începu să se deschidă.

— Vreţi o ceaşcă...? începu doamna Weatherhead.

— Nu! spuse Yasmin cu voce sugrumată.

Doamna Weatherhead mai avansă puţin, preocupată. Ca şi fiica ei, purta ghete Ugg.

— Ce se...?

— Îți spun după aceea, mamă! şopti Yasmin. Te rog, *pleacă!*

Mama lui Yasmin se retrase, îngrijorată. După ce uşa se închise, Yasmin îşi cuprinse iar faţa în palme şi începu din nou să suspine. Din gura ei ieşeau cuvinte înăbuşite, pe care Strike nu le putea înţelege până când prinse un „atât de... *umilitor*".

— Ce e umilitor?

Yasmin ridică privirea, cu nasul şi ochii continuând să şiroiască.

— Am crezut... am c-crezut că LordDrek e... actor? Aşa mi-a *spus*, era foarte convingător... a-aşa că m-am dus la p-piesa lui... şi i-am spus femeii de la intrarea actorilor că Inimoasa e a-acolo... îmi p-promisese un autograf... în culise?... Şi... El a privit prin mine şi eu spuneam: „Eu sunt! Eu sunt!" şi...

Urmă o furtună de suspine.

— Dacă o să continui să pretinzi că ei n-au fost niciodată în joc, o să pară că eşti de-a lor, spuse Strike fără milă. Oamenii o să creadă că i-ai ajutat în mod conştient.

— N-au cum, zise Yasmin, ridicând privirea cu un fel de sfidare disperată. Adică, gen, toată lumea care mă cunoaşte ştie că sunt super de stânga? Şi toate conturile mele online dovedesc asta?

— Oamenii mint despre ei pe internet tot timpul. Un procuror ar argumenta că te prefăceai că eşti de stânga ca să-ţi maschezi convingerile reale.

Yasmin îl privi fix timp de câteva secunde, cu ochii înotând în lacrimi, apoi izbucni, ceea ce nu îl surprinse pe detectiv foarte tare.

— Parcă trebuia să descoperi cine e *Anomie?* E treaba poliţiei să cerceteze Înjumătăţirea, nu a ta! Sau încerci să devii şi mai *celebru* sau ceva?

— Dacă preferi să discutăm despre Anomie, hai să facem asta, spuse Strike. Te-ai întrebat vreodată dacă el e cel care a omorât-o pe Ledwell?

— Bineînţeles că nu! spuse Yasmin, icnind slab.

— Chiar dacă el se lăuda că a ucis-o înăuntrul jocului?

— Asta era doar... adică, glumea? spuse Yasmin, încercând să pară uimită.

— Şi nu te-ai gândit niciodată că nu e o glumă? Că Anomie chiar a făcut asta?

— Bineînţeles că nu! repetă Yasmin.

— Cum merge cartea? Anomie o să ia în continuare o parte din încasări?

— Nu e... e în aşteptare? Pentru că...

— Pentru că unul dintre coautorii tăi a fost arestat pentru crimă şi celălalt e posibil s-o fi comis efectiv?

— Pentru că... pentru că nu pare momentul potrivit, spuse Yasmin cu răsuflarea tăiată.

— Îți dai seama că toate informațiile detaliate pe care ți le-a dat Ormond despre noile personaje ale lui Edie şi despre intriga filmului provin din telefonul pe care el l-a luat şi l-a ascuns după ce ea a fost omorâtă?

Strike ştia că, undeva în spatele expresiei înspăimântate şi a ochilor umflați ai lui Yasmin, tot ce visase ea despre interviuri de presă şi fotografii măgulitoare, prestigiu sporit în rândul fanilor şi statutul de autor publicat se făcea praf.

— Dacă se dovedeşte că Anomie a omorât-o pe Edie Ledwell şi l-a lăsat paralizat pe Josh Blay...

— Josh *nu* e paralizat, spuse Yasmin cu o certitudine disperată. Ştiu că oamenii spun asta, dar nu e. Am auzit că e mult mai bine?

— Unde ai auzit asta? De la cineva de pe Twitter, care ştie un tip a cărui soră lucrează la spital? Josh e paralizat pe o parte a trupului şi nu mai simte cu cealaltă — ştiu pentru că l-am intervievat la spital.

Yasmin păli şi mai tare. Degetele ei tremurătoare se jucau cu manşeta.

— Dacă Anomie a fost atacatorul..., insistă Strike.

— Dacă Anomie e cine cred eu că e, nu are cum să fi făcut asta, şopti Yasmin. Nu are cum să fi făcut asta *fizic*.

— Cine crezi tu că e Anomie?

Yasmin ezită, apoi spuse:

— Inigo Upcott.

Strike nu se aşteptase la asta.

— De ce crezi că e el?

— Pentru că... Anomie vorbeşte ca el? Anomie ştie latină şi Inigo folosea întotdeauna puțină latină? Şi din unele lucruri spuse de Anomie: că are o viață grea şi evident Inigo e în scaun cu rotile? Şi Anomie a fost *foarte* furios când Edie a părăsit-o pe Katya, şi ştiu că Inigo era furios că ea nu era plătită pentru nimic din ce făcea pentru Josh şi Edie, pentru că l-am auzit plângându-se de câteva ori când eram la ei acasă? Şi odată, când eram acolo, l-am văzut jucând jocul?

— Da? spuse Strike.

Yasmin dădu din cap, tamponându-şi cu mâneca puloverului vârful nasului care picura.

— Calculatorul lui se stricase? Şi m-am dus să-l ajut şi am văzut ce făcea înainte să se blocheze? Era în joc. Atunci am crezut că intrase doar să arunce o privire? Pentru că Josh şi Edie fuseseră acasă la Katya

şi vorbiseră despre joc şi Anomie? Dar apoi, mai târziu, am început să pun lucrurile cap la cap...

Şi n-ai ajuns nicăieri.

— ...şi era logic, pentru că el e închis în casă şi e tot timpul la calculator? Şi e artist şi ne auzea pe toţi cum vorbim despre *Inimă neagră ca noaptea* tot timpul? Probabil a făcut-o doar de distracţie, ca proiect...

— Crezi că Anomie vorbeşte ca un om de 60 şi ceva de ani?

— Păi... da? spuse Yasmin, din nou sfidătoare. Inigo e... e irascibil? Înjură tot timpul şi nu-i plăcea de Josh? Dar, la început, părea să-i placă de Edie, aşa că atunci când ea a fost răutăcioasă cu jocul probabil el s-a supărat foarte tare? După tot timpul şi efortul pe care le investise?

— Ţie îţi plăcea de Inigo?

— Eu... da. Îmi... îmi părea rău pentru el, pentru că e aşa bolnav? Şi când m-am dus prima oară la ei a fost drăguţ, dar el e... destul de... *poate* fi puţin tiranic şi presupun... că şi Anomie la fel?

Tonul lui Yasmin deveni defensiv:

— Dar e doar o *teorie,* atâta tot...

Strike se întrebă dacă Yasmin trăise într-o lume virtuală înconjurată de oameni anonimi atât de mult timp, încât probabilitatea şi plauzibilitatea se evaporaseră din raţionamentele ei. O teorie părea la fel de bună ca oricare alta, cât satisfăcea nevoia ei de a se simţi iniţiată. Aceste calităţi o făcuseră să fie foarte preţioasă pentru Înjumătăţirea, dar mult mai puţin utilă ca martor.

— Tu şi Inigo aţi fost amândoi la una dintre petrecerile de Crăciun de la North Grove, nu-i aşa?

— Da? spuse Yasmin, care părea să nu înţeleagă relevanţa întrebării.

— Inigo mi-a spus că te-a văzut acolo pipăindu-te cu Nils de Jong.

Yasmin se arătă şocată, dar lui Strike i se păru că vede la ea o uşoară satisfacţie.

— Mi-a... mi-a cerut să ne sărutăm sub vâsc, atâta tot.

— Te-ar surprinde să afli că Inigo susţine că te-a auzit mărturisindu-i lui Nils că *tu* eşti Anomie?

Yasmin scoase un icnet şocat.

— E o minciună absolută! Adică... e ridicol!

— Îţi aminteşti despre ce vorbeaţi tu şi Nils, înainte ca el să te sărute?

— Am... toţi băusem mult? Şi... cred că Nils mi-a spus că păream nefericită şi că voia să mă înveselească? Şi... şi m-a tras cumva sub vâsc?

Strike era convins că niciun bărbat nu-i mai făcuse aşa ceva lui Yasmin.

— Nils nu vorbea despre anomie în mod abstract?

— Cum adică?

— Anomie, în sensul de stare de amoralitate?

Cum Yasmin păru, pur şi simplu, nedumerită, Strike continuă:

— N-ai observat niciodată că pe vitraliul bucătăriei de la North Grove este gravat cuvântul „anomie"?

— Da? spuse Yasmin cu o surpriză care părea autentică.

— Ai vorbit vreodată cu Anomie — cu persoana, adică — la telefon?

— Nu. Doar prin e-mail.

— Care e adresa lui de e-mail? întrebă Strike, scoţând din buzunar carnetul.

— Nu ţi-o dau.

Ochii ei înroşiţi lăcrimau iar, dar Yasmin era speriată.

— Anomie m-ar *omorî.*

— S-ar putea să nu te înşeli prea tare, spuse Strike. Îţi dai seama că Morehouse a fost asasinat?

— Ce? Nu, Morehouse a... *ce?*

Strike văzu cum gândirea ei lentă se străduia să ţină pasul cu ceea ce îi spusese el.

— Nu te cred, şopti ea în cele din urmă.

— Caută pe internet, spuse Strike. Vikas Bhardwaj. Universitatea Cambridge. I-a tăiat gâtul.

Yasmin părea acum pe punctul să vomite.

— De unde ştii că el era Morehouse? spuse ea încet.

— Dacă o să citeşti ştirile, zise Strike, ignorând întrebarea ei, vei observa că asasinatul a avut loc în seara în care Morehouse a dispărut din joc.

— Nu te cred, spuse ea din nou, dar tremurând. Încerci doar să mă sperii.

Prin perdeaua de la fereastră, Strike văzu apropiindu-se pe alee un bărbat corpolent cu păr grizonant, cu o servietă în mână. La puţin timp după aceea, auzi dincolo de uşă o conversaţie murmurată şi presupuse că mama neliniştită a lui Yasmin îi spunea tatălui că un necunoscut solid o hărţuia pe fiica lor.

Uşa se deschise şi tatăl lui Yasmin intră, cu servieta în continuare în mână.

— Ce se întâmplă? Cine e acest om, Yasmin?

— Nu e nimic... îţi spun după aceea...

— *Cine e?* zise tatăl lui Yasmin, care părea pe bună dreptate alarmat de vederea ochilor ei înlăcrimaţi şi umflaţi.

— Cormoran Strike, spuse detectivul ridicându-se nesigur în picioare, în timp ce tendonul lui cerea cruțare, și întinzând mâna. Sunt detectiv particular și fiica dumneavoastră mă ajută cu un caz.

— Un det... ce e asta? bolborosi domnul Weatherhead, ignorând mâna lui Strike.

Mama lui Yasmin se strecură în încăpere, în spatele lui.

— E vorba tot de desenul ăla afurisit? continuă domnul Weatherhead.

— Las-o așa, tată, șopti Yasmin. *Te rog.* O să ies imediat și... și vă explic.

— Eu...

— *Te rog,* tată, lasă-mă să termin de vorbit cu el! spuse Yasmin puțin isteric.

Părinții ei se retraseră fără nicio tragere de inimă. Ușa se închise iar. Strike se așeză la loc.

— Tu ești conștientă, nu-i așa, zise Strike luându-i-o înainte lui Yasmin, că atunci când se vor afla toate astea — și se vor afla, pentru că, așa cum spuneam, poliția și serviciile de securitate ridică telefoanele și calculatoarele Înjumătățirii chiar acum — publicul, media și un juriu o să audă că ai intrat de bunăvoie în posesia unui dosar cu probe fabricate împotriva lui Edie Ledwell, dosar inventat de o organizație teroristă care o voia moartă, și i l-ai dus lui Josh Blay, ca să-l întorci împotriva ei? Ce impresie crezi că o să faci, Yasmin, când lumea o să audă că ai continuat să joci veselă jocul după ce ai aflat că fusese infiltrat de teroriști — ai continuat să *moderezi* jocul, chiar — plănuind o carte bazată pe informații furate de la o femeie moartă? Te avertizez acum: șeful Înjumătățirii o să susțină că Anomie e cel care i-a înjunghiat pe Ledwell și pe Blay și că Anomie a încercat să-l omoare pe unul dintre membrii organizației, împingându-l în fața trenului. Și, indiferent dacă Înjumătățirea sau Anomie a făcut asta, tu ești băgată până peste cap.

Yasmin se aplecă înainte, cu fața în mâini, și începu din nou să plângă.

— Singura ta șansă, spuse Strike tare, ca să se asigure că ea îl aude printre suspinele ei cutremurate, e să faci ce trebuie acum, în mod voluntar. Ieși din joc, spune poliției tot ce știi și ajută-mă să-l depistez pe Anomie.

— Nu p-pot să te ajut, cum aș putea? Dacă nu e Inigo...

— În primul rând, îmi poți da adresa lui de e-mail, spuse Strike. În al doilea rând, mă poți ajuta să găsesc o moderatoare care își spune Albacahartia.

— De ce vrei să afli despre *ea?*

— Deoarece cred că e în pericol.

— Cum?

— E posibil ca Morehouse să-i fi spus cine e Anomie.

— Ah...

Yasmin îşi şterse faţa cu mâneca, întinzându-şi şi mai tare machiajul, apoi spuse:

— Nu ştiu nimic despre ea.

— Aţi fost împreună în *Jocul lui Drek* timp de câteva luni, trebuie să ştii ceva. Ştim că VilePechora ţi-a arătat fotografia ei.

— De unde ştii...?

— Nu contează de unde ştiu. Ai păstrat fotografia?

— Nu — Albacahartia era...

— Goală?

— Nu, nu complet.

— Descri-o.

— E... frumoasă. Slabă. Roşcată.

— Cam ce vârstă?

— Nu ştiu... 20 şi ceva? Poate mai puţin?

— A făcut vreodată aluzie la locul în care stă?

— Ah... a spus odată că e la kilometri distanţă de Londra, când...

— Când? o îmboldi Strike.

Yasmin se jucă nervoasă cu mâneca udă a cardiganului, apoi zise:

— Când eu le-am spus celorlalţi moderatori că Josh şi Edie urmează să se întâlnească.... ca să discute despre dosar.

— Le-ai spus *unde* se întâlneau? întrebă Strike tăios.

— Nu. Albacahartia m-a întrebat şi eu am spus că nu-i spun, pentru că Josh nu m-ar fi iertat niciodată dacă ar fi apărut vreun vânător de autografe? Şi ea s-a enervat şi a spus că n-ar fi putut să vină nici dacă ar fi vrut, pentru că era la kilometri distanţă de Londra? Apoi a spus că era evident unde urmau să se întâlnească şi a ieşit ca o furtună.

— Crezi că majoritatea fanilor *Inimii negre ca noaptea* ar fi ghicit că Josh şi Edie urmau să se întâlnească în cimitir?

— Poate? spuse Yasmin. Adică... era locul lor, nu-i aşa? Acolo... s-a întâmplat totul.

— Îţi aminteşti vreun alt lucru pe care l-a spus Albacahartia despre viaţa ei sau despre unde locuieşte?

— Nu. Ştiu doar că toţi bărbaţii păreau s-o placă? Dar ei îi place... îi plăcea cel mai mult de Morehouse.

— Câţi oameni crezi că au văzut această fotografie parţial nud?

— Toți tipii, probabil? VilePechora mi-a spus că ea intenționase să i-o trimită lui Morehouse, dar i-o trimisese din greșeală lui Anomie? Probabil că VilePechora le-a arătat-o tuturor celorlalți bărbați...

— Bine, spuse Strike însemnându-și ceva. Acum dă-mi adresa de e-mail a lui Anomie.

După o scurtă ezitare, Yasmin luă mobilul pe care îl pusese pe brațul fotoliului, își deschise contul de e-mail și spuse:

— E inimainchisaincusca14@aol.com. Litere mici. Numărul e din cifre.

— Mulțumesc, spuse Strike. Paisprezece... ca în Regula 14?

Yasmin, ocupată să-și șteargă iar fața cu mâneca, aprobă din cap.

— De curiozitate, care sunt celelalte 13 reguli? întrebă Strike.

— Nu există, spuse ea cu o voce neclară. E doar regula asta.

— Atunci de ce e numită „paisprezece"?

— E numărul preferat al lui Anomie.

— De ce?

Yasmin dădu din umeri.

— Bine, spuse Strike, închizând acum carnetul și scoțându-și portofelul. Ai fost de mare ajutor, Yasmin. Dacă vrei să-mi asculți sfatul, ia legătura cu acest om...

Strike își deschise portofelul, scoase cartea de vizită a lui Ryan Murphy și i-o întinse.

— ...și spune-i tot ce mi-ai spus mie. Tot. Apoi te-aș sfătui să ieși din joc, permanent.

— Nu pot, zise Yasmin cu buzele albite.

— De ce?

— Pentru că Anomie a spus... că, dacă ies...

Dintr-odată, Yasmin scoase un râs trist, ușor isteric.

— ...a spus că o să spună poliției că i-am ajutat pe teroriști? Dar presupun.. că dacă am spus poliției chiar eu... și cel puțin nu va mai trebui să...

Vocea ei se stinse.

— Cel puțin nu va mai trebui să..., spuse Strike.

Yasmin se șterse iar la ochi, apoi zise plângăreț:

— Anomie m-a... șantajat cumva?

— Să faci ce?

— Să... m-a obligat să fiu el, în joc?

— Ce vrei să spui? întrebă Strike, asaltat de o bănuială oribilă.

— M-a obligat să mă prefac că sunt el? În joc, în anumite momente? Mi-a dat datele lui de logare și mi-a spus când să fac asta, altfel spune poliției despre dosar?

— De cât timp faci asta? întrebă Strike.

Mintea lui îi trecea rapid în revistă pe toți suspecții pe care îi eliminaseră pe baza faptului că nu folosiseră niciun dispozitiv în timp ce Anomie era în joc.

— Nu știu, spuse Yasmin cu un nou suspin. De la... După ce i-am spus lui Anomie că m-am întâlnit cu partenera ta? La Comic Con?

— Dumnezeule, spuse Strike.

Străduindu-se să nu lase să i se vadă furia care-l cuprinsese, continuă:

— Nu ți s-a părut o cerere ciudată?

— Păi, oarecum... L-am întrebat de ce vrea să fac asta și el mi-a spus pur și simplu că trebuie.

— Îți amintești când anume, exact, ai „fost" Anomie? Ai ținut evidența?

— Nu, spuse Yasmin nenorocită. S-a întâmplat de o grămadă de ori, nu mi le amintesc pe toate... De ce?

— Pentru că, spuse Strike, care nu mai avea nicio reținere să sperie o femeie atât de periculos de obtuză, l-ai ajutat pe Anomie să-și facă alibiuri. Dacă aș fi în locul tău, m-aș strădui din răsputeri să-mi amintesc dacă am jucat rolul de Anomie în seara în care lui Vikas Bhardwaj i-a fost tăiat gâtul. Cred că poliția o să fie foarte interesată de această informație.

Strike se ridică iar în picioare, atât de furios pe ea, că plecă fără să-i mai adreseze niciun cuvânt.

În timp ce el deschidea ușa de la intrare, părinții lui Yasmin se năpustiră pe hol spre living. Strike trânti ușa în urma lui, nu înainte de a auzi cum vocile lor neliniștite pun întrebări fiicei, iar ea răspunde printr-un tânguit îndurerat.

92

În seara asta al lunii alb covor
Acoperă pe jos tot dormitorul
În timp ce-afară pe întunecosul coridor,
Bântuie ca o rea pisică monitorul,
Vrând să mă-nhațe, știu, cu totul înciudat
Pentru-nvoirea mea să dorm în sat.

Charlotte Mew, *Sărbătoarea*

La început, Robin se bucură să fie acasă, pe Blackhorse Road. I se părea puțin ciudat să se trezească dintr-odată singură — niciun Strike cu care să dezbată situația sau cu care să stea într-o tăcere prietenoasă în mașină —, dar ușoara senzație de înstrăinare putea fi ignorată, în timp ce băga haine murdare în mașina de spălat, punea la loc articolele de toaletă, uda filodendronul și dădea o fugă la supermarket să-și reaprovizioneze frigiderul.

Dar pe măsură ce ziua se scurgea, lui Robin îi veni tot mai greu să pretindă că nu era agitată, că se simțea perfect în siguranță. Imaginile care o bântuiau și pe care nu le putea uita — gâtul tăiat al lui Vikas Bhardwaj, măștile de latex grotești folosite de cel care pusese bomba artizanală, tânărul cu tatuaj cu 88 care îi fotografiase apartamentul — o făcură să tragă draperiile devreme și să verifice încă o dată dacă pusese alarma antifurt.

Tocmai se așezase să mănânce omletă pe pâine prăjită când soneria nefamiliară a telefonului cu cartelă din geantă o făcu să tresară. După ce scoase mobilul, văzu un SMS de la Pez Pierce.

N-o să mă crezi ce zi am avut

Robin se gândi câteva secunde cum să-i răspundă, apoi îi trimise SMS:

De ce, ce s-a întâmplat?

Răspunsul lui Pez veni aproape imediat.

A venit poliția la mine. Nu știu ce nenorocit le-a spus că eu sunt tipul care o trola pe Edie. Acum îmi spun că trebuie să mă ascund. Niște demenți de extremă dreapta îl urmăresc pe trol. Tipii care sunt peste tot la știri

OMG, răspunse Robin. **Vorbești serios?**

Era aproape sigură că urma să fie rugată să-l primească pe Pez pe canapeaua ei, și într-adevăr:

Aș putea cumva să vin să stau la tine?

Îmi pare foarte rău, răspunse ea, e cineva la noi.

Da, la o grămadă de prieteni „e cineva la ei" acum când mă urmăresc teroriștii

Îmi pare rău, răspunse Robin, **e adevărat. Îmi spui unde o să stai? Aș putea veni să te înveselesc.**

Nu avea nici cea mai vagă intenție de a se duce să se întâlnească cu Pez, dar nu îi veni în minte nicio altă modalitate de a-l convinge să-i spună unde era, ca să nu-l piardă din ochi. Însă Pez, probabil iritat din cauză că ea nu-i oferise adăpost, nu răspunse. Într-un fel, Robin se simți ușurată: nu era sigură că nervii ei ar fi făcut față unei seri de flirt prin mesaje cu Pez Pierce, care încă se putea dovedi persoana despre care Strike credea că tăiase gâtul tânărului geniu de la Cambridge, lăsându-l să se înece în propriul lui sânge.

Vecinul de deasupra pusese iar muzică tare și, pentru prima oară, basul bubuitor o deranjă pe Robin: voia să poată auzi orice zgomot neobișnuit. După ce își termină cina și spălă vasele, încercă să examineze contul de Twitter al Discipolului lui Lepine, dar îi era greu să se concentreze. Când Strike sună, răspunse ușurată.

— Salut, spuse ea. Cum a mers cu...?

— N-o să-ți vină să crezi, spuse Strike.

— Ce s-a întâmplat?

— Începând de la Comic Con, Yasmin s-a prefăcut că e Anomie ore în șir, dar nu și-a notat exact când a făcut asta. S-a prins că femeia cu care

discutase eşti tu după ce ţi-a văzut fotografia în ziar şi i-a spus lui Anomie că fusese intervievată de un detectiv sub acoperire, şi atunci Anomie a şantajat-o să se dea drept el în joc.

— *Ce?*

— Deci toţi suspecţii pe care i-am tăiat de pe listă după Comic Con reintră în calcul, fir-ar al dracu'.

— Dar asta înseamnă...

— Cam toţi nenorociţii pe care i-am suspectat de la bun început, în afara lui Seb Montgomery. Va trebui să mă apuc să calculez, dar, *Dumnezeule,* nu aveam nevoie de asta. Credeam că ajunsesem la doi oameni. Şi în ceea ce-o priveşte pe Albacahartia...

— Ei, spuse Robin după ce Strike termină de povestit tot ce aflase de la Yasmin despre Albacahartia, străduindu-se să găsească o parte bună, ei, e totuşi *ceva.* Roşcată, frumoasă, tânără, stă la kilometri distanţă de Londra...

— Da, reduce posibilităţile la câteva sute de mii de femei. Dacă-ţi vine vreo idee despre cum s-o identificăm, printre ele, pe Albacahartia, sună-mă.

După ce îşi luară la revedere, Robin rămase pe gânduri câteva clipe, şocată şi consternată de noile evoluţii, până când un bubuit de pe hol o făcu să tresară. Se întoarse pe scaun, privind lung spre palier. Uşa de la intrare era încuiată şi alarma pusă, aşa că era absurd — nu-i aşa? — să-şi facă griji că ar fi încercat cineva să intre. După câteva secunde, în care simţi că inima îi bate mult mai rapid decât era normal pentru o femeie sănătoasă care stătea pe loc, se ridică încet în picioare şi se duse la uşă, lipindu-şi urechea de ea şi dorindu-şi să fi avut vizor. Nu auzea nimic. Fără îndoială, cineva care urca scările scăpase ceva pe jos, dar imaginea lui Vikas Bhardwaj, omorât în căruciorul lui, cu gâtul căscat şi ochii inerţi, îi reapăru brusc în minte.

Pentru prima oară de când descoperiseră cadavrul lui Vikas, gândurile ei se îndreptară spre Rachel Ledwell. Fata trebuia să fi auzit deja că Vikas e mort.

Brusc, o idee o făcu să tresară de parcă ar fi curentat-o. Se întoarse în grabă la laptop, închise feed-ul Discipolului lui Lepine şi intră pe mesajele directe, deschizând conversaţia anterioară cu Rachel. Începu să tasteze.

Rachel, sunt eu, Robin. Presupun că ai văzut ştirea oribilă despre Vikas. Îmi pare foarte rău.

Acum încerc să mă asigur că nimeni altcineva nu are de suferit. Dacă poți, te rog, răspunde-mi. Cred că ai putea să mă ajuți cu ceva.
Opriti-l pe Anomie

Robin ştia foarte bine că era posibil ca fata să nu fie pe Twitter în clipa aceea, că putea fi, pe bună dreptate, profund dezgustată de lumea online, încât aveau să treacă ore sau chiar zile până să-i vadă mesajul. Chiar şi aşa, Robin privi fix ecranul, ca şi cum ar fi putut s-o determine pe Rachel să intre pe Twitter cu puterea minții, apoi văzu cum sub mesajul ei apar trei puncte. Rachel tasta.

Vikas era deja mort când ați ajuns acolo?
Penny Paun

Da. E groaznic. Îmi pare foarte rău, Rachel. Îmi imaginez cum te simți.
Opriti-l pe Anomie

Robin aşteptă ca pe ghimpi.

Ştii cine e autorul? Poliția ştie?
Penny Paun

Încă nu.
Opriti-l pe Anomie

Urmă o pauză de aproximativ un minut. Robin era pe cale să scrie iar, când văzu cele trei puncte şi, după încă un minut, apăru un mesaj mult mai lung de la Rachel.

Mi-e foarte frică. Am plâns nonstop. Maică-mea crede că sunt deprimată, vrea să mă ducă la doctor, dar nu pot să-i spun despre ce e vorba de fapt. Crezi că a fost cineva din Înjumătățirea? Vikas a vrut să-i dea afară din joc pe LordDrek şi Vile-Pechora, pentru că era convins că sunt în Înjumătățirea. Poate că ei l-au omorât drept răzbunare. Poate că Vikas a aflat cine sunt ei în realitate, putea să facă asta, era foarte inteligent, şi a sunat la poliție? Am văzut toate arestările alea azi la ştiri şi am stat şi am citit toate articolele şi ce spun oamenii pe Twitter. Mă aşteptam că poliția o să anunțe cine l-a omorât pe Vikas, dar n-au făcut-o.
Penny Paun

În clipa asta, nici eu nu ştiu mai multe decât tine, dar vreau să previn rănirea altor oameni.
Opriti-l pe Anomie

Dar i-au arestat pe toți din Înjumătățirea.
Penny Paun

Robin începu să tasteze, dar în acelaşi timp apărură trei puncte, aşa că se opri şi aşteptă noul mesaj al lui Rachel.

Crezi că Anomie e autoarea
Penny Paun

Robin ezită, întrebându-se cum ar fi fost cel mai bine să procedeze.

Nu neapărat, deşi ultima oară când am fost în joc, Anomie s-a purtat foarte ciudat pentru un om al cărui prieten tocmai fusese omorât.
Opriti-l pe Anomie

Ciudat, în ce fel?
Penny Paun

Foarte rece şi pragmatic. Nu părea firesc.
Opriti-l pe Anomie

Urmă cea mai lungă pauză de până atunci, dar apoi cele trei puncte reapărură şi, la puţin timp după ele, un nou mesaj lung de la Rachel:

e ca un coşmar. îmi amintesc întruna ceva foarte ciudat ce a spus VilePechora acum o mie de ani. a fost atunci când Morehouse a intrat pe canalul moderatorilor să le spună lui Vile şi LordDrek să iasă din joc. Ei au negat că sunt în Înjumătăţirea şi apoi Vile a spus în glumă că Anomie o omorâse pe Edie şi folosise bitcoini ca să cumpere cuţitul şi pistolul cu electroşocuri. Vile a spus că Anomie ştia totul despre chestiile astea de pe dark web. Eu n-am văzut-o niciodată pe Anomie să vorbească despre criptomonede, dar acum mă gândesc că poate ea şi VilePechora au discutat despre asta pe un canal privat. Eu m-am înfuriat foarte tare că ei vorbeau în modul ăsta despre omorârea verişoarei mele, ca şi cum ar fi fost ceva amuzant, şi am ieşit. Dar de când am văzut

ce a pățit Vikas reiau întruna lucrurile în mintea mea, pentru că Anomie a glumit întotdeauna că el îi înjunghiase pe Josh și Edie. Și poate să fie o fată care a făcut toate astea, pentru că Josh și Edie au fost împușcați mai întâi cu pistolul cu electroșocuri, așa că nu puteau riposta, iar Vikas nu putea să riposteze din cărucior, nu-i așa?
Penny Paun

— Bingo, spuse Robin în șoaptă. Tastă drept răspuns:

Înțeleg de ce totul e atât de tulburător, Rachel, chiar înțeleg.
Opriti-l pe Anomie

Nu înțelegi. N-ai cum.
Penny Paun

Și-așa e suficient de rău să te gândești că Edie și Vikas au fost omorâți de Înjumătățirea, dar dacă a fost Anomie, am fost prietenă cu o criminală. Am ajutat la moderarea jocului unei criminale.
Penny Paun

Chiar dacă Anomie e vinovat, nu aveai cum să știi că e capabil de crimă. Dacă toți cei care glumesc că vor să omoare pe cineva chiar ar face asta, niciunul dintre noi n-am mai putea merge pe stradă în siguranță.

Acum prioritatea mea numărul 1 e să dau de Albacahartia. Există posibilitatea ca ea să știe cine e Anomie. De asemenea, poate

spune dacă Vikas avea de gând să meargă la poliție cu suspiciunile referitoare la Anomie sau Înjumătățirea.
Opriti-l pe Anomie

Nu știu cine e Albacahartia, n-am știut niciodată.
Penny Paun

Știm că pe canalul moderatorilor circula o fotografie cu ea. Anomie i-a dat-o lui VilePechora și VilePechora i-a arătat-o Inimoasei, așa că mă întrebam dacă ți-a arătat-o și ție cineva. Știu că toți credeau că ești bărbat.
Opriti-l pe Anomie

Urmă o pauză. Inima lui Robin bătea aproape la fel de repede ca atunci când i se păruse că se zgâlțâie cutia poștală.

VilePechora mi-a arătat-o
Penny Paun

El și LordDrek au crezut întotdeauna că sunt un bărbat gay
Penny Paun

VilePechora mi-a spus „dacă nu ți se scoală la asta o să știm sigur că ești poponar"
Penny Paun

Robin știa că trebuie să fie delicată în următorul mesaj, deoarece nu uitase că persoanele care o tiranizaseră pe Rachel o făcuseră lesbiană.

Rachel, poți să te uiți dacă ai șters-o, te rog? Pentru că, dacă ai uitat cumva să faci asta, fotografia aia ne-ar putea ajuta s-o găsim.
Opriti-l pe Anomie

Robin aşteptă, abia respirând. Pauza se prelungi tot mai mult, dându-i speranţă, pentru că, dacă Rachel ar fi şters imaginea, fără îndoială că ar fi spus asta imediat. Cele trei puncte apărură şi Rachel răspunse.

O să mă uit. N-am vrut s-o păstrez, dar să văd dacă nu cumva am păstrat-o.
Penny Paun

O are, se gândi Robin. Nu ştia şi nici nu-i păsa dacă Rachel păstrase poza de ciudă sau ca să încerce să afle identitatea fetei care îi furase cel mai bun prieten online: singurul lucru care conta era că o păstrase.

Trecură trei minute, care lui Robin i se părură 30. Apoi Rachel reveni.

O am.
Penny Paun

Ţi-o trimit acum.
Penny Paun

Fotografia apăru înainte ca Robin să apuce să-i mulţumească.

Fata din fotografie nu era doar drăguţă: era superbă. Cel mult 20 de ani, slabă, cu păr roşcat lung, piele uşor pistruiată de culoare crem, pometi înalţi şi ochi căprui mari. Purta doar o cămaşă roz-deschis, desfăcută la nasturi, şi pozase apropiindu-şi sânii cu braţele, cu sfârcurile abia acoperite de cămaşă. Se vedea o porţiune de stomac plat şi fotografia se termina imediat sub buric.

Rachel, mulţumesc FOARTE MULT. Asta ne-ar putea ajuta enorm.
Opriti-l pe Anomie

Te rog, mă anunţi ce se întâmplă? Nu suport să nu ştiu cum stau lucrurile. E mai rău decât orice.
Penny Paun

Bineînțeles. Ținem legătura. Și te rog, fii îngăduitoare cu tine. Ne-ai fost de un imens ajutor și nimic din toate astea nu e din vina ta. Nimic x

Opriti-l pe Anomie

x

Penny Paun

Robin salvă fotografia cu Albacahartia pe laptop, deschise Google să caute după imagine și urcă fotografia acolo.

„Imaginile similare" găsite erau, după cum ar fi trebuit să se aștepte, de tip seminud sau soft porn. Se trezi uitându-se la o mulțime de femei cu sâni goi în cămăși desfăcute, niciuna dintre ele nesemănând cu Albacahartia. Însă asta tot îi spuse ceva util, și anume că Albacahartia nu postase niciodată pe internet fotografia, ceea ce sugera că era, cu adevărat, o imagine trimisă în privat unui iubit sau cuiva pe care ea îl considera iubit.

Cercetă cu atenție fotografia, care înfățișa un dormitor slab luminat, poate o cameră de studentă, dat fiind că în fundal se vedea un birou. Când mări poza, Robin văzu pe birou o cutie fără capac pe care scria Pastel Faber-Castell, despre care Robin știa că sunt rechizite de artă, și nu dulciuri.

Decupă doar fața fetei și o urcă în aplicație.

Apăru o serie de imagini mult mai promițătoare: portrete de roșcate tinere, unele părând a fi realizate profesionist, altele instantanee. Robin parcurse încet fotografiile, examinând atent fiecare față, până când la poza 16 se opri.

Poza înfățișa aceeași fată: aceiași ochi, aceiași pometi, aceeași coamă lungă de păr roșcat. Acum foarte însuflețită, Robin apăsă pe fotografie. Era de pe Instagram. Robin intră pe acea pagină și scoase un *„Da!"* puternic.

Numele fetei era Nicole Crystal. În timp ce derula fotografiile de pe contul ei, Robin văzu că era studentă la Școala de Artă din Glasgow. Pagina era plină de lucrări realizate de ea, care, chiar și pentru ochii neavizați ai lui Robin, păreau să demonstreze un imens talent. Însă din loc în loc apăreau și selfie-uri, iar unul dintre ele o făcu pe Robin să se oprească, ușor descumpănită. Un tânăr blond și atrăgător, în tricou negru fără mâneci, o îmbrățișa pe Nicole de la spate, cu buzele lipite de obrazul ei. Pe măsură ce derula mai departe, Robin mai văzu câteva fotografii cu același bărbat, una dintre ele având o inimă desenată în jurul ei.

Ştia acest bărbat că iubita lui petrecuse ore întregi în joc vorbind cu Vikas Bhardwaj? Că îi trimisese fotografii provocatoare?

Robin apăsă pe urmăritorii lui Nicole, căutând numele lui Vikas, dar nu-l găsi.

Deschise apoi Twitter-ul şi căută Nicole Crystal. Apărură mai multe conturi, dar îl depistă fără dificultate pe cel corect: Nicole îşi folosise numele complet şi o fotografie reală, locaţia ei fiind declarată drept Glasgow, dar părea să folosească Twitter-ul mult mai rar decât Instagramul. Ultima ei postare, o redistribuire a unui cont numit Arta Femeilor, fusese făcută în urmă cu peste zece zile, înainte să fie descoperit cadavrul lui Vikas.

Din nou, Robin apăsă pe urmăritori şi, după câteva minute, găsi ceea ce căuta. Contul real al lui Vikas Bhardwaj îl urmărea pe cel al lui Nicole.

Era atât de absorbită de descoperirile ei, că soneria mobilului o făcu să tresară. Era numărul de la birou de pe care apelurile erau redirecţionate către mobilele lui Strike şi Robin, dacă nu răspundea nimeni. Presupunând că Strike se întorsese în Denmark Street mai repede decât se aşteptase ea, Robin înşfăcă telefonul şi răspunse.

La ureche îi răsună o şoaptă, pronunţând cu grijă fiecare cuvânt.

— *O... să... te... omor.*

Conexiunea se întrerupse.

93

Hainele-mi sunt ude, şi dinţii încleştaţi,
Drumul a fost prelung şi greu...
Ah, trece-mă de prag, şi lasă-mă să intru!

Mary Elizabeth Coleridge, *Vrăjitoarea*

Piciorul îl durea acum atât de tare, că Strike se opri să se odihnească 50 de minute pe o bancă din staţia Victoria. Spunându-şi că piciorul era mult mai bine şi că a se aşeza la coadă la taxi ar fi fost la fel de complicat ca a continua călătoria cu metroul, se întoarse şchiopătând în staţie, apoi lăsă să treacă două trenuri, pentru că trebuia să-şi odihnească ciotul înainte de a-i cere să-i suporte iar greutatea. Când ieşi din staţia Tottenham Court, se lăsa întunericul şi el abia se abţinea să nu spună „căcat" din două în două trepte. Acum i se părea că nişte cioburi de sticlă îi intră în ciot şi nu-şi mai dădea seama dacă senzaţia erau cauzată de crampele musculare sau de tendonul care era fierbinte. Regretând amarnic că nu-şi luase bastonul cu el şi transpirând din cauza efortului de a continua să meargă, se trezi că încearcă să cadă la o învoială cu un Dumnezeu în care nu era deloc sigur că crede. *O să slăbesc. O să mă las de fumat. Lasă-mă doar să ajung acasă. Jur că o să am mai multă grijă de mine. Doar nu mă lăsa să mă prăbuşesc naibii pe stradă.*

Se temea că piciorul avea să cedeze şi că el va fi nevoit să suporte umilinţa de a se prăbuşi grămadă în public. Se mai întâmplase o dată şi ştia foarte bine care avea să fie urmarea, pentru că el nu era o bătrână fragilă, căreia necunoscuţii îi ofereau instinctiv ajutorul: bărbaţii ursuzi şi mătăhăloşi, de 40 de ani şi 1 metru şi 90 de centimetri înălţime nu generau în mod automat încredere printre cetăţeni; se considera de la sine înţeles că sunt beţi sau periculoşi şi până şi şoferii taxiurilor care treceau pe lângă ei tindeau să-i ignore pe bărbaţii masivi care făceau gesturi frenetice din şanţ.

Spre uşurarea lui, reuşi să iasă din staţia Tottenham Court Road încă la verticală. Acum se sprijini de perete, inspirând adânc aerul serii şi lăsându-şi toată greutatea pe piciorul sănătos, în timp ce pulsul îi revenea la normal şi o mulţime de nemernici norocoşi cu ambele picioare complet funcţionale treceau nepăsători pe lângă el. Fu tentat să se ducă şchiopătând până la The Tottenham, însă asta nu-i oferea decât un respiro temporar: ce trebuia să facă era să se întoarcă în Denmark Street, şi dacă reuşea să se târască pe scări până la etajul trei, în frigider avea pachete cu gheaţă şi în dulăpior analgezice, şi ar fi putut să-şi scoată proteza, să stea confortabil în chiloţi şi să înjure cât de tare voia.

În căutarea unui motiv ca să mai rămână câteva minute pe loc şi hotărât să nu fumeze, Strike scoase mobilul din buzunar, se uită la el şi văzu, spre uşoara lui surpriză, un SMS de la Robin.

Am veşti bune. Sună-mă când poţi.

N-ar fi putut să explice de ce, dar i se păru că i-ar veni mai uşor să meargă în timp ce vorbea cu Robin, aşa că apăsă pe numărul ei, apoi se desprinse de zidul care-l sprijinise prietenos şi începu să şchioapete pe Charing Cross Road, cu telefonul lipit de ureche.

— Salut, spuse ea, răspunzând la al doilea ţârâit.

— Care e vestea bună? întrebă el, străduindu-se să nu scrâşnească din dinţi.

— Am identificat-o pe Albacahartia.

— *Ce?* spuse Strike, căruia i se păru că, într-adevăr, durerea de la picior îl mai lasă timp de câţiva paşi. Cum?

Robin îi explică şi Strike se forţă să se concentreze, iar când ea termină de vorbit el spuse, cu tot entuziasmul de care era în stare la acest nivel al durerii:

— Geniu pur, Ellacott.

— Mersi.

Strike nu observă cât de inexpresiv era tonul ei, pentru că se concentra să nu respire prea greoi.

— Putem să-l trimitem pe Barclay să vorbească cu ea. Glasgow e zona lui.

— Da, m-am gândit şi eu la asta, zise Robin, care, ca şi partenerul ei, se străduia să vorbească pe un ton natural. Ăă... s-a mai întâmplat ceva.

— Poftim? spuse Strike, asurzit de un autobuz etajat care trecea pe lângă el.

— S-a mai întâmplat ceva, repetă Robin tare. Tocmai am primit un apel, redirecționat de la birou. Era cineva care a spus că o să mă omoare.

— *Ce?*

Strike se trase împleticit la marginea trotuarului, departe de trafic și de trecători, și rămase nemișcat, apăsându-și cu un deget urechea liberă și ascultând.

— Vorbea șoptit. *Cred* că era bărbat, dar nu pot fi 100% sigură. A spus „O să te omor" și a închis.

— Bun, zise Strike.

Colegii lui din armată ar fi recunoscut tonul imperativ care nu accepta contrazicere.

— Fă-ți bagajul imediat. Trebuie să te întorci la hotel Z.

— Nu, spuse Robin, care acum umbla dintr-o parte în alta prin livingul mic, să-și consume adrenalina. Mi-e mai bine aici. Alarma e pusă, am ușă dublă...

— Înjumătățirea știe unde stai, fir-ar al dracu'! spuse Strike furios.

De ce *dracu'* nu putea să facă, pur și simplu, ceea ce i se spunea?

— Și dacă sunt afară chiar acum, zise Robin, rezistând imboldului de a se uita printre perdele, cel mai stupid lucru pe care l-aș putea face e să ies de bunăvoie.

— Nu și dacă te așteaptă un taxi, o contrazise Strike. Spune-le că vrei un șofer bărbat. Roagă-l să vină la etaj să te ajute cu bagajul, spune-i că-i dai bacșiș și ia cu tine alarma de viol, în caz că te atacă cineva.

— Indiferent cine a fost, voia doar să mă sperie...

— Sunt terorişti, tot ce fac e menit să sperie oamenii ca dracu'!

— Știi ceva? spuse Robin, pe un ton mai ascuțit. În clipa asta chiar n-am nevoie să țipi la mine, înțelegi?

Strike îi auzi acum panica și, cu un efort similar celui pe care îl făcuse să ajungă în capul ultimei scări rulante stricate, își reprimă instinctul adânc înrădăcinat de a striga ordine în fața pericolului.

— Scuze. Bine, păi... dacă nu vrei să te întorci în oraș, vin eu la tine.

Să urce pe scări trei etaje ca să-și ia câteva lucruri, apoi să coboare pe aceleași scări și să meargă până în Walthamstow era ultimul lucru pe care și-l dorea, dar zgomotul exploziei din anticameră încă îi răsuna în urechi.

— Vrei doar să mă faci să mă simt vinovată ca să...

— Nu vreau deloc să te fac să te simți vinovată, spuse Strike aspru, pornind din nou și șchiopătând mai tare ca oricând. Iau în serios posibilitatea ca unul dintre acești nenorociți să se afle în continuare în libertate

şi să spere că mai doboară încă o femeie înfumurată înainte să se aleagă praful de toată organizația.

— Strike...

— Nu, *căcat,* mârâi el.

Piciorul tremurător îi cedase. Strike se poticni, reuşi să rămână pe verticală şi şchiopătă mai departe.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— E piciorul, spuse Robin, care îi auzea respirația şuierată.

— N-are nimic.

Pe față, piept şi spate simțea o transpirație rece. Încercă să ignore valurile de greață care amenințau să-l cuprindă.

— Strike...

— Ne vedem peste...

— Nu ne vedem, spuse ea pe un ton înfrânt. O să... bine, mă întorc la hotel. Sun acum după un taxi.

— Da?

Spusese asta mai agresiv decât intenționase, dar ciotul îi tremura atât de tare când îşi lăsa greutatea pe el, că ştiu că numai printr-un noroc va putea să ajungă la uşa biroului pe două picioare.

— Da. Chem un taxi, rog să fiu ajutată cu bagajele — tot.

— Bine atunci, spuse Strike intrând pe Denmark Street, care era pustie cu excepția unei siluete feminine în celălalt capăt. Sună-mă când eşti în taxi.

— Bine. Vorbim imediat.

Robin închise. Cedând impulsului de a înjura în şoaptă de fiecare dată când punea jos piciorul drept, Strike merse mai departe greoi spre uşa apartamentului lui.

Abia când ajunse la zece metri de ea o recunoscu pe Madeline.

94

Atunci te-am dat jos de pe soclu,
Şi de trei ori la rând te-am înjunghiat,
Pentru c-ai îndrăznit să-ţi scoţi coroana,
Şi astfel să devii ca orice alt bărbat.

Mary Elizabeth Coleridge, *Luptă pe viaţă şi pe moarte*

— Eşti *beat?* strigă ea când Strike întinse mâna să-şi menţină echilibrul cu ajutorul peretelui celui mai apropiat magazin.

— Nu, spuse el.

În timp ce Madeline se apropia ezitând, Strike îşi dădu seama imediat că nu acelaşi lucru se putea spune şi despre ea. Părea mai slabă decât ultima oară când o văzuse, iar tocurile cui argintii şi rochia scurtă metalizată sugerau că venise direct de la o petrecere sau, poate, de la lansarea vreunei cărţi, vreunui album sau produs cosmetic: dintr-un loc în care oamenii erau măcar văzuţi şi fotografiaţi şi asiguraţi că sunt importanţi.

— Vreau să vorbesc cu tine, spuse ea neclar. Vreau să *vorbesc* cu tine, fir-ar al dracu'.

Strike avea dureri atât de mari şi era cuprins de atâta nelinişte şi furie după convorbirea cu Robin, că nu simţi nimic în afara dorinţei ca această scenă să ia sfârşit cât mai repede.

— Să auzim, atunci, gâfâi el.

— *Nemernic nenorocit* ce eşti.

Madeline se legănă uşor. Mica geantă care atârna la capătul unui lanţ în mâna ei era deschisă.

— Bun, spuse Strike. Asta e tot?

— Du-te dracu'. *Du-te dracu'.* Vroleam — voiam — să-ţi scriu o scrisoare, dar apoi m-am gândit, nu, o să-i spun faţă-n faţă. *Dilect. Nemernic mincinos* ce eşti.

În ciuda tuturor promisiunilor făcute pe drum, Strike își scoase țigările din buzunar. Dacă Dumnezeu voia să-și bată joc de el în halul ăsta, atunci orice învoială era anulată.

— Ești așa un tip *de treabă*, nu-i așa? îi spuse ea batjocoritor. Așa un *erou*.

Strike aprinse o țigară, trase un fum lung și apoi îl dădu afară.

— Nu-mi amintesc să fi pretins nici una, nici alta.

— Ba da, ai pretins. *Ai pretins, fir-ar al dracu'*. Și m-ai *folosit*... m-ai folosit totimpu... tot timpul. Ei, acum ai obținut ce voiai, *nu-i așa?*

Dintr-odată, accentul de East End al lui Madeline devenise foarte pronunțat.

— Ce vreau eu, spuse Strike, fumând în timp ce privea în jos spre ea, e să mă duc la culcare și să fiu lăsat...

— *Nenorocit*... ce... ești!

Madeline îi trase un pumn în piept cât putu de tare. Strike făcu un pas în spate; Madeline aproape că-și pierduse echilibrul și, în timp ce se clătina pe tocurile cui, din geanta deschisă căzu un ruj care se rostogoli mai încolo.

Strike încercă să treacă pe lângă ea, dar Madeline îl prinse de mânecă și, agățându-se de ea cu amândouă mâinile, spuse:

— M-ai folosit, și *eu știu de ce*...

Strike încercă să-și desprindă brațul, cu o senzație de déjà-vu; țigara aprinsă îi căzu pe jos.

— ...*profitor* nenorocit ce ești, *parazitule*...

— Nu mai bine te duci tu să te trezești, spuse el luptându-se să se elibereze fără să-i rupă degetele, și îmi trimiți scrisoarea aia?

Cu mâna stângă ținându-l în continuare de mânecă, Madeline îl lovea în spate cu dreapta, până când el se răsuci și i-o prinse. Din nou, Strike văzu rictusul pe care Madeline îl afișase în seara lansării de pe Bond Street.

— „Nu vorbi despre taică-meu!" — dar ești exact ca el, doar că n-ai la fel de mult succes și pretinzi că nu vrei publi... publicitate — dar fuți doar celebri — și acum crezi c-ai pus mâna pe ea, nu-i așa?

— Te faci de râs, spuse Strike, străduindu-se în continuare să se desprindă fără să-i facă rău.

— *Eu* mă fac de râs? Toată lumea știe că-și face de cap cu Landon Dormer! Și tu alergi să-i sari în ajutor și crezi că te vrea *pe tine?*

— Da, mă vrea pe mine, spuse Strike, ajutat de acel instinct al cruzimii care zace în orice iubit furios. E moartă după mine. Dar eu nu vă vreau pe niciuna, așa că nu mai bine încerci să ai puțină demnitate și...

— Nemernicule. Nemernic nenorocit ce eşti. Intri în viaţa mea — în viaţa lui Henry...

— Pe Henry îl doare în cur de mine, şi pe mine mă doare în cur de...

— ...şi totul a fost pentru *ea*, nu-i aşa? Ca s-o faci geloasă...

— Tu continui să crezi că Charlotte — mai bea ceva...

— ...şi săptămâna viitoare am un interviu cu *Mail* — şi o să le spun...

— Adevărată clasă, să mă ameninţi cu...

Madeline se răsuci în strânsoarea lui şi îl lovi cât de tare putu cu piciorul. Strike îi simţi tocul cui cum i se înfige în coapsă şi, în timp ce se trăgea în spate, piciorul adevărat îi alunecă pe rujul scăpat de ea şi, cu un ţipăt de durere, căzu pe spate, izbindu-se cu noada de ciment şi, peste câteva secunde, şi cu ceafa.

Câteva momente, crezu că o să vomite. Se rostogoli şi se ridică în patru labe, fără să-i pese dacă ea avea să-l lovească iar cu piciorul. Era prins într-un vârtej de durere, ciotul îi zvâcnea, cuprins de spasme, iar tendonul ţipa după îndurare.

Undeva, deasupra lui, Madeline vorbea şi implora. Strike nu putea să-i distingă cuvintele: voia ca ea să dispară, să plece pentru totdeauna. Cu coada ochiului, o văzu cum îngenunchează lângă el, acum suspinând.

— Corm...

— Du-te de-aici, spuse el răguşit, în timp ce proteza prinsă de ciotul în spasme râcâia pământul. Pleacă. Pleacă dracu' odată.

— N-am vrut să...

— *Pleacă.*

Ea se ridică cu greu în picioare.

— Corm, te rog... lasă-mă...

— PLEACĂ!

Madeline continua să plângă, dar după câteva secunde sau, poate, minute, Strike îi auzi paşii şovăitori luând-o înapoi spre Charing Cross Road. După ce ei se stinseră, încercă să se ridice în picioare, dar ciotul refuza categoric să-i susţină greutatea.

În timp ce se târa spre uşa biroului, dădu peste ţigara care îi căzuse şi care nu se stinsese, o luă şi o băgă în gură. Ajunse pe prag, trăgând ciotul în urma lui, se răsuci cu grijă să poată sta în fund, trase un fum din ţigară şi se sprijini cu spatele de uşa neagră.

Simţea aerul rece al nopţii pe faţa umedă. Ca de obicei, stelele abia se distingeau pe cerul de deasupra Londrei, iar Strike trăi unul dintre acele momente de confuzie şi de claritate simultane specifice oamenilor beţi sau disperaţi, în care faţa plată a lui Yasmin Weatherhead se contopea

cu rânjetul diform al lui Madeline, şi se gândi la dosarul cu minciuni convingătoare care dusese la crimă şi paralizie şi la scrisoarea cu acuzaţii care nu apucase să fie scrisă şi pe care el ar fi ars-o fără s-o citească.

Şi în acel moment, în timp ce stătea pe pragul biroului şi începea să se întrebe dacă nu cumva va fi nevoit să doarmă chiar acolo, din străfundurile minţii lui, un gând se strecură la suprafaţă. Fiecare femeie care sperase să-şi facă o viaţă cu el se plânsese de asta: faptul că ceva dur şi impenetrabil din creierul lui trăia pentru totdeauna într-un ţinut al soluţionării problemelor, indiferent ce se întâmpla în jurul lui: de fapt, o singură femeie nu se plânsese de asta...

Mobilul îi sună în buzunar şi Strike îl scoase.

— Sunt în taxi, spuse Robin.

— Bine, spuse el, continuând să fumeze.

— Nu cred că era nimeni afară. Cred că sunt puţin paranoică.

— Ne-a explodat o bombă la birou. Nu eşti paranoică.

— Cum e piciorul, Cormoran?

— Terminat.

Nu mai avea niciun rost să mintă; se îndoia că va fi în stare să meargă prea curând.

— Dar partea bună e că mi-am dat seama că am putea avea o pistă.

95

Dar aici totul e cenușiu,
Și mult prea tăcut. Nimeni în preajmă,
Ei, asta e groaznic, e teamă!
Nimic nu se vede, nicio față.
Nimic nu se aude, doar inima ta bătând însutit,
Ca și cum lumea s-ar fi sfârșit.

Charlotte Mew, *Madeleine la biserică*

Chat din joc între un creator și un moderator al *Jocului lui Drek*

<Canal al moderatorilor>

<11 iunie 2015 00:15>

<Prezent: Vierme28>

>

>

<Anomie s-a alăturat canalului>

Vierme28: omg , în sfârșit !

Vierme28: mă întrbam unde e toată lumea

Vierme28: în seara asta Inimoasa ar trebui să moderеze cu mine

Anomie: A plecat. Nu se mai întoarce

Anomie: tocmai mi-a spus

Vierme28: ce ?!

Vierme28: de ce să plece ???

Anomie: pentru că e o trădătoare nenorocită

Anomie: îți trimit imediat 2 poze şi vreau să te uiți atent la ele

<Anomie vrea să trimită un fişier>

<Apăsați alt+y pentru a accepta fişierul>

>

>

>

Vierme28: cine sunt oamenii ăştia ?

Anomie: fir-ar al dracu', chiar atât de proastă eşti? Citeşte naibii explicațiile foto

Anomie: te-ai întâlnit cu vreunul din ei?

>

>

>

Vierme28: nu

Anomie: eşti sigură?

Vierme28: da

Anomie: puteau fi sub acoperire. Să poarte perucă sau ceva

Vierme28: nu , nu m-am întâlnit niciodată cu ei

Anomie: minți?

Vierme28: nu

Vierme28: de ce mă întrebi dacă m-am întâlnit cu ei ?

Anomie: au fost angajați să afle cine sunt

Anomie: pentru că Maverick vrea să închidă jocul

>

Anomie: de ce nu spui nimic?

Vierme28: sunt doar şocată

Anomie: îmi ascunzi ceva?

Vierme28: nu , bineînțeles că nu

Anomie: sper

Anomie: celor care îmi ascund lucruri li se întâmplă chestii neplăcute

Vierme28: ştiu că glumeşti dar nu spune astfel de lucruri

Anomie: îmi spui cumva ce să fac?

Vierme28: pur şi simplu nu — mi plac genul ăsta de gluem

Anomie: o să-ți dai seama că nu glumesc când o să vezi ce pățesc detectivii ăia nenorociți

Anomie: am avertizat-o deja pe curva aia ce urmează

Anomie: spune-mi adevărul: Demon1 s-a întâlnit cu ei? S-au întâlnit şi ea a ieşit din joc?

Vierme28: cum adică ea ?

Anomie: Demon1 era fată, tâmpito

Anomie: detectivii ăia şi-au dat seama cine sunt unii moderatori

Anomie: el era acasă la părinții Inimoasei în seara asta

Anomie: aşa că spune-mi, Demon1 s-a întâlnit cu ei?

Vierme28: nu

Vierme28: adică nu ştiu

Vierme28: Demon1 a dispărut pur şi simple

Vierme28: nu mi — a spus de ce

Vierme28: toți dispar

Vierme28: am rămas cu patru moderatori

Anomie: trei. Nu ştii să numeri?

Vierme28: tu , eu , DrekPlictirit , Albacahartia

Anomie: Albacahartia o să dispară curând, însă doar atunci când trebuie

>

Vierme28: mă sperii

Anomie: bun

Anomie: dacă detectivii ăia se apropie de tine, să-mi spui imediat

Vierme28: bine

Anomie: dar e posibil să le fac ce le-am făcut lui Ledwell şi Blay înainte să ajungă la tine

Vierme28: Anomie , nu face asta

Vierme28: nu face glume din astea , nu le suport

Anomie: crezi că nu sunt în stare?

Anomie: pentru că dacă crezi asta, visează în continuare

Anomie: dar tu o să fii în regulă

Anomie: atâta timp cât rămâi loială

<Anomie a părăsit canalul>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

>

<Vierme28 a părăsit canalul>

<Canalul moderatorilor a fost închis>

96

Lucrați bărbați, lucrați femei, de vreme ce-i de lucru
În lumea asta chinuită, și pentru cap, și pentru inimă...

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

Dacă fiecare idee bună ar putea fi pusă în practică frumos și fără întârziere, munca de investigație n-ar mai fi o corvoadă lentă și dificilă, pe care Cormoran Strike o cunoștea foarte bine. Astfel, reuși să nu-și piardă cumpătul atunci când apelă numărul lui Grant Ledwell, a doua zi dimineață la ora 9, și auzi un țârâit internațional care intră direct în căsuța vocală. După ce lăsă un mesaj în care spunea că ar aprecia dacă Grant l-ar putea suna înapoi, închise și îi telefonă lui Ryan Murphy.

Așa cum își dorise Strike, omul de la DIC luă foarte în serios vestea că în seara anterioară Robin primise o amenințare cu moartea prin telefon, aprobă decizia ei de a se muta, în loc să rămână în apartament, spuse că avea să pună pe Blackhorse Road un om care să-i țină apartamentul sub supraveghere și promise să-l anunțe despre orice altă arestare în rândul Înjumătățirii.

— De fapt, tocmai o să intervievez pe cineva din jocul vostru. A zis că are să ne dea informații.

— A sunat femeia? spuse Strike. Bun.

— De unde știi că e femeie?

— Pentru că aseară când am intervievat-o, am sfătuit-o să vă spună totul.

— Încep să cred că ar trebui să vă angajăm.

Al treilea apel al lui Strike fu către Midge, pentru că trebuia să-i spună că, de 12 ore, cei mai mulți dintre posibilii Anomie pe care îi tăiaseră de pe listă reintraseră în calcul.

— Căcat, spuse Midge. Deci asta înseamnă — câți? — cinci-șase oameni pe care trebuie să-i urmărim? Și singurul mod în care-i putem elimina e dacă Anomie e pe Twitter când ei nu-s?

— Nu sunt cinci-şase, zise Strike, perfect conştient că nu era o mare alinare. DIC ne-a avertizat să ne ţinem la distanţă de Pez Pierce, aşa că alege: Kea Niven în King's Lynn sau Tim Ashcroft în Colchester.

— Şi Wally Cardew?

— E categoric eliminat, spuse Strike. A încercat să ajute Înjumătăţirea să-l identifice pe Anomie. Nu poate fi el.

— Şi dacă e aburească?

— Nu cred, zise Strike.

Crezuse că iminenta convorbire cu Robin avea să fie cea mai stresantă pe ziua aceea şi nu îi făcea plăcere să întâmpine atâta opoziţie. Dormise prost, din cauza durerii de la ciot, dar şi din cauza cucuiului sensibil de la ceafă, care-i ieşise după ce lovitura de picior a lui Madeline îl făcuse sa cadă pe spate în stradă.

— Şi puştiul Upcott? spuse Midge.

— Nu-mi mai aduc aminte când l-am eliminat, răspunse Strike, care încă nu revizuise dosarul de caz.

— După Comic Con, pentru că atunci când m-a sunat Barclay să-mi zică să nu mă mai obosesc cu supravegherea lui citeam despre cum sărise Robin pe şinele de tren.

— Căcat, spuse Strike. Bine, păi, dacă vrei, poţi să te duci în Hampstead. Nu-mi pasă, vreau doar să ştiu că azi ţinem sub observaţie un suspect.

— Şi Phillip Ormond? Pe el nu l-am scos niciodată de pe lista de posibili Anomie. Nici măcar nu l-am urmărit.

— Nu se potriveşte profilului.

— Se potriveşte mai bine decât Upcott cel mic. E profesor de informatică.

— Anomie era activ înainte ca Ormond s-o cunoască pe Edie. De unde ar fi ştiut Ormond toate chestiile alea personale despre ea?

— Am avut în Manchester un caz în care un soţ şi-a făcut trei profiluri false de Facebook şi a început să-şi bată joc de ea, o hărţuia, încerca să vadă dacă e cu cineva...

Strike decise s-o lase pe Midge să-şi spună povestea, dar abia asculta. Când ea termină, zise:

— Uite, avem o problemă de personal. Tot ce mă interesează e să urmărim un suspect, aşa că alege: Tim Ashcroft, Kea Niven sau Gus Upcott.

Midge îl alese pe Gus, Strike fiind convins că ea luase această decizie deoarece nu voia să meargă cu maşina în King's Lynn sau Colchester, şi închise.

Strike își goli cana de ceai puternic îndulcit de culoarea mahonului, apoi îl sună pe Barclay și îi ceru să se ducă în Scoția s-o găsească și intervieveze pe Nicole Crystal.

— Îți trimit în dimineața asta o fotografie. E la Școala de Arte din Glasgow, dar semestrul s-a terminat, așa că presupun că e acasă la părinții ei, în Bearsden, care...

— Da, știu unde e, spuse Barclay. Cartier de fițe din Glasgow. Presupun că o întreb dacă știe cine e Anomie?

— Da, dar procedează cu atenție. Iubitul ei online tocmai a fost omorât, aproape sigur știe asta și probabil e speriată ca dracu'. Spune-i că știm că ea e Albacahartia în *Jocul lui Drek,* asigur-o că n-a greșit cu nimic și apoi încearcă să afli cât de mult poți.

Spre ușurarea lui, Barclay acceptă misiunea fără să se plângă și închise.

Acum, Strike se pregăti sufletește și o sună pe Robin.

— Salut, spuse ea, răspunzând aproape imediat, pe un ton rece. Ți-am citit e-mailul.

Strike îi trimisese e-mailul respectiv la ora 1 noaptea, după ce se târâse pe scări până în apartamentul lui de la mansardă. Odată ajuns acolo, își dăduse jos pantofii și pantalonii să-și examineze ciotul, care începu să aibă spasme imediat ce-și scosese proteza. În locul în care îl lovise tocul lui Madeline avea o înțepătură foarte roșie, tendonul îl durea și frigea, genunchiul era umflat, iar pielea din capătul ciotului, inflamată, toate acestea obligându-l să tragă câteva concluzii extrem de neplăcute.

În primul rând, și chiar dacă se temea de recomandările și tratamentul care l-ar fi scos din funcțiune, venise momentul să recurgă la asistența medicală. În al doilea rând, dat fiind că în următoarele câteva zile, cel puțin, nu putea să o însoțească pe Robin nicăieri, și toți ceilalți subcontractori erau ocupați — Dev continua s-o urmărească pe mama lui Degete prin restaurante și baruri, în speranța de a lega o conversație despre Fabergé sau antichitățile grecești —, Strike voia ca Robin să fie în afara pericolului.

— De acord, atunci? spuse Strike.

Mușchii ciotului zvâcneau acum din nou, deși Strike îl sprijinise pe un scaun.

— Tu continui să-l cercetezi pe Discipolul lui Lepine...

— Ceea ce tu crezi că e inutil, spuse Robin.

— Nu, am fost de acord că trebuie să-l cercetăm, să nu ne scape ceva.

— Ştiu ce faci, Strike, spuse Robin. Nu sunt proastă. Când noi ar trebui să acoperim mai mulţi suspecţi, tu vrei ca eu să mă baricadez într-o cameră de hotel şi să urmăresc Twitter-ul.

— Ai primit o ameninţare cu moartea, spuse Strike, a cărui răbdare era pe sfârşite. Îţi ştiu adresa şi cum arăţi şi pe bomba aia nenorocită era şi numele tău, nu doar al meu.

— Atunci *tu* de ce nu te ascunzi într-un...?

— *Pentru că trebuie să merg la spital,* mârâi Strike.

— Ce? zise Robin tăios. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Piciorul meu e praf, spuse Strike.

— Ah, căcat, e chiar aşa de rău? Păi, atunci, lasă-mă să...

— *Nu,* nu vii cu mine, fir-ar al dracu', ripostă Strike, atât de încordat, că abia se abţinea să strige. Poţi, *te rog,* să stai locului, ca să nu mai trebuiască să-mi fac griji şi pentru asta?

— Bine, se răsti Robin.

Dar, după o scurtă pauză, adăugă:

— Dar mă suni, când poţi, să-mi spui cum eşti?

Strike conveni să facă asta, închise şi apoi, ţinându-se de spătarele scaunelor, de clanţă şi de comodă, ţopăi spre dormitor şi se îmbrăcă.

Nefăcându-şi nicio iluzie că ar putea obţine o programare la specialistul lui atât de din scurt, decise să se prezinte la Camera de Urgenţă a Spitalului Universitar şi să-şi aştepte rândul. Intenţiona să spună că în urmă cu o seară căzuse şi că acum avea dureri mari, ceea ce era perfect adevărat, deşi, bineînţeles, omitea să menţioneze că avusese dureri cumplite încă dinainte să cadă şi că luni în şir îşi neglijase ciotul, ceea ce îl adusese în situaţia de faţă. Era sigur că povestea lui nu avea să păcălească niciun doctor, dar nu-i păsa: nu voia decât o cutie mare de analgezice puternice, care i-ar fi dat posibilitatea să continue să lucreze.

Peste 50 de minute, în timp ce se afla în taxi, cu cârjele sprijinite lângă el şi cracul drept al pantalonului prins cu agrafe, îi sună mobilul.

— Strike.

— Bună, se auzi o voce masculină ursuză printre pârâituri uşoare, sunt Grant Ledwell.

— Grant, mulţumesc că m-ai sunat înapoi. Mă întrebam dacă am putea să ne întâlnim faţă în faţă?

Apoi Strike adăugă, nesincer:

— Ca să te pun la curent cu ce s-a mai întâmplat?

— Da, ar fi minunat, spuse Grant însufleţit. Eu sunt acum în Oman, dar mă întorc luni. Va trebui să ne vedem tot seara. Ora 9 ar fi prea târziu? Ai putea să vii la noi?

Strike, care voia să-i intervieveze pe soţii Ledwell la ei acasă, spuse că ora şi locul îi conveneau perfect.

— Super, pentru că lui Heather nu i-ar conveni să ies undeva imediat după ce mă întorc din Oman, dar o să vrea noutăţi despre Anomie. Nu i-a plăcut că plec şi o las singură în casă.

Grant îi dădu adresa de pe Battledean Road, iar Strike îi mulţumi şi închise.

După cum se aştepta, Serviciul de Urgenţă de la St Mary era foarte aglomerat. Copiii plângeau în poala mamelor, bătrânii îşi aşteptau rândul într-o tăcere nefericită, reprezentanţii fiecărei etnii din Londra citeau reviste sau se uitau la telefoanele lor, o femeie tânără stătea îndoită de mijloc, cu braţele peste burtă, iar, în celălalt capăt al sălii de aşteptare, un tânăr alb cu aspect răvăşit şi codiţe afro încâlcite se apuca din când în când să ţipe şi să înjure din senin. Deloc surprinzător, singurele locuri libere erau în apropierea lui.

Strike se legănă pe cârje până la recepţie, îi dădu unei femei extenuate datele lui, apoi se îndreptă spre un scaun din apropierea bărbatului care ţipa şi despre care el presupuse că era fie grav bolnav mintal, fie sub influenţa drogurilor, fie ambele.

— *Da, exact, fir-ar al dracu'!* strigă acesta privind în gol.

Strike se aşeză la două locuri distanţă şi simţi mirosul înţepător de urină şi transpiraţie al bărbatului. După ce îşi sprijini cârjele de scaunul de lângă el, îşi scoase telefonul, doar ca să aibă ceva la care să se uite şi să evite privirea vecinului său, şi deschise Twitter-ul.

Cu doar câteva minute în urmă, Anomie postase un citat.

Anomie @AnomieGamemaster

Am învăţat să urăsc trădătorii şi nu există boală pe care s-o dispreţuiesc mai mult ca trădarea — Eschil

13:18 11 iunie 2015

Răspunsurile la acest tweet veneau rapid, înmulţindu-se pe măsură ce Strike tot reîncărca pagina.

Andi Reddy @ydderridna
Răspuns către @AnomieGamemaster
Grant Ledwell s-a dat de partea Maverick, nu-i aşa?
#SeProfitaDeInimaNeagraCaNoaptea #InimioaraEOInima
NuUnOm

Lucy Ashley @juiceeluce
Răspuns către @AnomieGamemaster
omg, a acceptat Josh să-l schimbe pe Inimioară?
#InimioaraEOInimaNuUnOm

Moonylinguri @m<>nylinguri
Răspuns către @AnomieGamemaster
pe bune, dacă Josh a fost de acord cu asta...
#InimioaraEOInimaNuUnOm

Perfect conştient că s-ar putea să procedeze la fel ca fanii furioşi care se repezeau să tragă concluzii pripite, Strike se întrebă dacă ceea ce spusese Anomie despre trădare avea vreo legătură cu Yasmin, care, dacă urmase sfatul lui, părăsise deja jocul pentru totdeauna. Dar dacă dezertarea lui Yasmin fusese cea care provocase tirada lui Anomie despre trădare, probabil că ea reintrase în joc să-l anunţe că pleacă: un lucru stupid, dar Strike o considera pe Yasmin o femeie extrem de neghioabă. Aproape că o credea în stare să amintească şi că el o vizitase acasă.

— *Pleacă dracu' de-aici!* strigă vecinul lui, care părea să se certe cu un adversar imaginar.

Iar dacă Yasmin reintrase, într-adevăr, în joc ca să-şi anunţe plecarea, se gândi Strike, şi chiar îi povestise lui Anomie despre detectivul care o speriase şi o făcuse să se retragă, atunci era posibil ca apelul redirecţionat de pe numărul biroului către mobilul lui Robin să nu aibă nimic de-a face cu Înjumătăţirea. Era posibil ca acel apel să fi fost făcut de persoana despre care Strike credea că o înjunghiase pe Edie Ledwell în inimă şi îi tăiase gâtul lui Vikas Bhardwaj, care îl lăsase pe Josh Blay parţial paralizat şi pe Oliver Peach cu o traumă cerebrală serioasă.

În timp ce aceste gânduri i se succedau cu repeziciune în minte, Anomie postă din nou.

Anomie @AnomieGamemaster
E adevărat că trebuie să-ți ierți dușmanii — dar nu înainte ca ei să fie spânzurați.
Heinrich Heine

Iar acum își făcu apariția un segment diferit al fanilor lui Anomie, cei care dădeau târcoale ca niște rechini fanelor tinere care răspunseseră ultima oară.

Distrugatorul de Stangiste @Terminat729
Răspuns către @AnomieGamemaster
👏👏👏

Julius @eu_sunt_evola
Răspuns către @AnomieGamemaster
spânzură curvele deasupra patului ca pe lustre 😂
și uită-te la ele cum putrezesc, în timp ce tu adormi

Arlene @reginaarlene
Răspuns către @eu_sunt_evola @AnomieGamemaster
cei ca tine și Wally Cardew îi discreditează pe fani, Anomie nu vorbește la propriu

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @reginaarlene @eu_sunt_evola @Anomie Gamemaster
ce-ai spus, pizdă urâtă care ai fi o lustră minunată?

— Domnul Thomson, strigă o voce îndepărtată.

Strike ridică privirea: doi infirmieri veniseră să-l însoțească pe răvășitul lui vecin la consultație și, fără îndoială, să se asigure că acesta ajunge acolo fără a provoca probleme. Tânărul se ridică fără să protesteze și, deși nesigur pe picioare, nu făcu altceva decât să strige: „Nebuni nenorociți ce sunteți!" În sala de așteptare se auziră râsete slabe, acum când tânărul era în grija bărbaților în salopete albastre. Ușurat că scăpase de mirosul lui, Strike își reîndreptă atenția spre Twitter și văzu că Anomie postase deja a treia și a patra oară.

Anomie @AnomieGamemaster
Genul de erou pe care îl îndrăgesc mulțimile va semăna întotdeauna cu un Cezar.

Anomie @AnomieGamemaster
Răspuns către @AnomieGamemaster
Însemnele lui îi atrag, autoritatea lui îi înfioară și sabia lui le inspiră frică.

Intrigat de această explozie bruscă de citate și declarații din partea lui Anomie, Strike nu fu surprins că ultimele lui tweeturi provocaseră o anumită derută în rândul urmăritorilor.

Dnalnimioara @carlywhistler_*
Răspuns către @AnomieGamemaster
vorbești tot despre Inimioară? Ce vrei să spui?

Baz Tyler @BzTyl95
Răspuns către @AnomieGamemaster
Te simți bine, prietene?

Distrugatorul de Stangiste @Terminat729
Răspuns către @AnomieGamemaster
ai fost cumva hackuit?

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @Terminat729 @AnomieGamemaster
Nu nu a fost hackuit, e evident ce vrea să spună, tâmpitule

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @Terminat729 @AnomieGamemaster
de ce sunteți toți atât de proști?

Mobilul din buzunarul lui Strike sună. Văzând numărul de acasă al lui Pat, Strike răspunse.

— Salut, care e treaba?

Pat sunase să discute despre livrarea mobilierului nou pentru birou și despre orar. Strike se strădui să-i răspundă la toate întrebările, rămânând atent să nu-i fie strigat numele.

— ...şi i-am promis lui Midge un weekend lung, încheie el, aşa că ar fi bine să notezi şi asta.

— Bun, spuse Pat cu vocea ei gravă şi hârşâită. Şi azi-dimineaţă am primit două apeluri care s-au întrerupt imediat, de la acelaşi număr. Redirecţionate de la birou.

— Serios? spuse Strike, scormonind în buzunar după un pix. Dă-mi numărul.

Pat făcu întocmai. Strike îşi notă cifrele pe dosul palmei şi văzu că era un număr de mobil pe care nu îl recunoştea.

— Şi a închis când ai răspuns, de ambele dăţi?

— A doua oară a respirat puţin, spuse Pat.

— Ţi-ai dat seama dacă era bărbat sau femeie?

— Nu. A respirat doar.

— Bine, păi, să-mi spui dacă se întâmplă iar, spuse Strike. Şi verifică să fie încuiată uşa.

În timp ce îşi băga mobilul înapoi în buzunar, o voce strigă:

— Cameron Strike?

— Eu sunt, strigă Strike înapoi către femeia îndepărtată cu părul grizonant scurt, îmbrăcată în halat, care ţinea un clipboard în mână.

Zece minute mai târziu, stătea pe un pat de spital, înconjurat de o perdea care îl separa de restul salonului, cu pantalonii şi cârjele pe un scaun de lângă el, în timp ce femeia cu păr grizonant examina atent mai întâi ciotul şi apoi piciorul sănătos. Strike uitase cât de meticuloşi sunt doctorii. El chiar nu voia nimic altceva decât nişte analgezice.

— Şi ai căzut pe spate, nu-i aşa? spuse ea, privind acum prin ochelari la capătul iritat al ciotului.

— Da, spuse Strike.

— Îl poţi ridica, te rog?

Strike făcu întocmai, scoţând o exclamaţie înăbuşită de durere, apoi îl lăsă să cadă la loc. Imediat ce atinse patul, ciotul începu să zvâcnească.

— Asta s-a mai întâmplat şi până acum? întrebă ea, urmărind mişcările involuntare.

— Puţin, spuse Strike, care începuse iar să transpire.

— Cât de des?

— Din când în când, în ultimele câteva săptămâni. Am avut spasme imediat după amputare, dar s-au oprit după câteva luni.

— Când a fost amputarea?

— Acum şase... nu, şapte ani.

— E destul de neobişnuit ca mioclonia să reînceapă după şapte ani, spuse doctorița, care dădu ocol patului şi arătă spre adâncitura roşie lăsată de vârful de oțel al tocului lui Madeline. Ce e urma asta de pe picior? S-a întâmplat în timpul căderii?

— Probabil, minți Strike.

Piciorul lui continua să se smucească, dar doctorița privea acum spre fața lui.

— Eşti conştient că fața ta zvâcneşte?

— Ce?

— Partea dreaptă a feței tale zvâcneşte.

— Cred că sunt doar grimase de durere, spuse Strike.

Începea să se teamă de o serie de analize nedorite sau, şi mai rău, că va rămâne peste noapte în spital.

— Bine, o să ridic piciorul eu. Să-mi spui când doare.

— Doare, spuse Strike după ce ea ridicase ciotul de pe pat doar cinci centimetri.

— Ai muşchii foarte tensionați. O să-ți palpez tendonul. Să-mi spui dacă...

Doctorița îi palpă uşor partea din spate a coapsei.

— Da, spuse Strike printre dinții încleştați, doare.

— Bine, zise ea coborând cu grijă ciotul înapoi pe pat, unde acesta continuă să se smucească, aş vrea să fac o ecografie. Genunchiul e foarte umflat şi vreau să ştiu ce se întâmplă cu acel tendon.

— Tendonul meu a mai cedat şi până acum, spuse Strike. E doar o întindere. Dacă aş putea primi nişte analgezice...

— Mă îngrijorează spasmele astea, zise doctorița, privindu-i din nou cu atenție fața. Aş vrea să fac nişte analize de sânge şi să rog un coleg să te consulte. Mă întorc imediat.

— De ce analize de sânge? spuse Strike.

— Ca să excludem orice problemă ascunsă. Lipsă de calciu, de exemplu.

Doctorița dispăru dincolo de perdea, trăgând-o în urma ei. Rămas singur, Strike îşi duse degetele la față ca să vadă dacă simțea zvâcnetele, dar nu simți nimic. În timp ce stătea aşa în chiloți, detestând locul unde se afla şi senzația de vulnerabilitate şi de dependență forțată pe care i-o dădeau întotdeauna spitalele, auzi zumzetul mobilului. Îşi trecu picioarele peste marginea patului, trase haina de pe spătarul scaunului şi îşi scoase telefonul, doar ca să vadă un lung SMS de la Madeline care începea astfel:

Corm, îmi pare foarte rău, eram beată, dar tocmai dădusem peste Charlotte şi

Şterse mesajul fără să-l citească, apoi blocă numărul ei. În timp ce făcea asta, simţi pentru prima oară cum un muşchi din colţul drept al gurii îi zvâcneşte: o mişcare uşoară, dar totuşi perceptibilă.

Abia îşi întinsese picioarele la loc pe pat când o asistentă de vârstă mijlocie veni să-i ia sânge.

— Ar fi bine să-ţi scoţi asta, spuse ea arătând din cap spre cămaşă. N-o să putem sufleca mâneca suficient de sus.

Strike făcu ce i se spusese. În timp ce asistenta îi lega garoul în jurul părţii de sus a braţului, apoi băga acul şi umplea o seringă cu sânge, mobilul îi zumzăi iar.

— Încă nu poţi răspunde, spuse asistenta inutil când Strike privi spre telefon.

După ce asistenta plecă, ducând cu ea două recipiente cu sângele lui, Strike îşi luă pe el cămaşa, apoi ridică telefonul şi văzu un SMS de la Midge, care ataşase şi un video.

Singura apariţie a lui Gus Upcott până acum. Ştim cine e ciudatul ăla imens?

Strike deschise videoul şi văzu silueta inconfundabilă a lui Nils de Jong mergând pe strada familiei Upcott, ţinând o cutie de carton sub unul dintre braţele lui enorme şi mobilul în cealaltă mână. Purta vechii lui pantaloni cargo, o cămaşă boţită şi sandale, părul blond îi cădea peste faţa neobişnuită, ca de mască grecească, şi părea absorbit de ceea ce citea pe mobil. Cu puţin înainte să ajungă la casa Upcott, Nils se opri, puse jos cutia de carton, tastă ceva, apoi ridică iar cutia şi se îndreptă spre uşa de la intrare. Bătu, uşa se deschise şi Strike îl întrezări pe Gus, după care amândoi intrară în casă. Videoul luă sfârşit.

Nils de Jong, răspunse Strike. **Proprietarul Colectivului Artistic North Grove. Posibil să îi predea Katyei unele dintre bunurile lui Josh**

Tocmai trimisese mesajul, când un asistent negru trase perdeaua. Spre nemulţumirea lui, Strike văzu că bărbatul adusese un scaun cu rotile.

— Ecografie? spuse asistentul cu un puternic accent brazilian.

Strike se întrebă în treacăt ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi spus „nu, mulţumesc, tocmai am făcut una".

— Pot să merg.

— Nu, îmi pare rău, doctorul vrea să mergi cu ăsta, spuse asistentul zâmbind şi bătând încet în braţul scaunului. Poţi lua cu dumneata pătura.

Aşa că Strike fu scos din salon în cărucior, cu mobilul încă în mână şi o pătură subţire acoperindu-i picioarele goale şi boxerii, încă un om rănit ca oricare altul, transportat împotriva voinţei lui spre o examinare pe care ar fi preferat să o evite.

Sonda era rece ca gheaţa când îi atinse piciorul şi deveni dureroasă când îi apăsă tendonul. Pe faţa doctorului care urmărea monitorul de lângă pat nu se citea nimic, dar când mobilul lui Strike zumzăi iar, acesta întoarse privirea iritat spre telefon şi apoi, din nou, spre monitor. După câteva minute, doctorita cu păr grizonant reapăru să discute cu voce scăzută cu colegul ei. Strike ar fi putut foarte bine să nu fie prezent.

— E totul foarte inflamat, spuse bărbatul, apăsând sonda pe partea laterală a rotulei lui Strike.

— Ligamente rupte?

— Posibil sfâşieri minore...

Mută din nou sonda dureroasă pe partea din spate a coapsei lui Strike.

— Asta e gradul doi... posibil trei...

Apăsă sonda şi mai tare pe partea din spate a ciotului lui Strike, care încercă să-şi distragă atenţia de la durere imaginându-şi că îi trage una doctorului după ceafă.

— Nu văd nimic aici care să explice neapărat mioclonia. Muşchii sunt foarte tensionaţi...

Strike fu dus înapoi în salon de asistentul brazilian, care îl ajută să urce pe pat, îi spuse că în curând avea să vină să-l consulte un doctor şi îl lăsă din nou singur în spatele perdelei.

Acum, Strike citi SMS-ul abia primit, care era de la Robin.

Ce se întâmplă? Cum e piciorul?

Încă aştept să-mi spună, răspunse Strike.

Anomie se comportă foarte ciudat pe Twitter

Da am văzut

Perdeaua din jurul patului lui Strike se dădu iar laoparte şi o asistentă nouă, scundă, dolofană şi cu aspect hispanic îşi făcu apariţia.

— Doctorul întârzie puțin. Vrei un ceai?

— Am nevoie doar de analgezice, spuse Strike.

Strike își dorea atât de puțin să fie o povară pentru NHS, încât orice doctor suprasolicitat ar fi fost bucuros să afle, iar oferta de ceai i se părea de rău augur, deoarece implica faptul că era posibil să nu plece de acolo prea curând. Dar cum asistenta se mulțumi să aştepte, Strike spuse:

— Un ceai ar fi minunat, mulțumesc.

— Lapte şi zahăr?

— Orice aveți.

Mai bine bagă şi nişte co-codamol.

Se lăsă pe perne şi privi demoralizat în jur, în interiorul perdelelor. Pe lângă patul lui țăcăneau şi lipăiau paşi. Undeva, în depărtare, un copil mic plângea. Mobilul lui zumzăi iar şi când îl luă văzu un nou SMS de la Robin.

Dacă vrei să vezi ipocrizie adevărată, uită-te acum la feed-ul de Twitter al lui Tim Ashcroft. Al lui, nu al Condeiului Justiției

Aşa că Strike deschise Twitter-ul şi se uită la contul lui Tim.

Cu o oră în urmă, Tim Ashcroft postase un link la un articol din *Daily Mail,* deasupra căruia scrisese:

Tim Ashcroft @ViermeleTransformat

Ca prieten apropiat al lui Edie Ledwell şi ca o persoană care lucrează cu elevi şi ia în serios măsurile de siguranță, sunt sincer îngrozit
www.DailyMail/ParintiDezgustatiCa...

15:10 11 iunie 2015

Strike apăsă pe link, al cărui titlu spunea:

Părinți „dezgustați" că un profesor interogat în legătură cu o crimă rămâne în funcție

Aruncă o privire asupra articolului, care, după cum bănuise, se referea la Phillip Ormond, în prezent suspendat în vederea unei anchete întreprinse de consiliul de conducere al şcolii. Articolul reuşea să sugereze

că Ormond era un profesor antipatic şi nepopular, dar evitând să spună explicit că îşi înjunghiase iubita şi pe fostul ei prieten. Articolul acorda mult spaţiu declaraţiilor acordate de mama fetei sancţionate pe care Ormond o învăţase să mintă pentru el, când plecase mai devreme de la şcoală ca să urmărească telefonul lui Edie.

„A ameninţat-o pe Sophie să nu spună adevărul. Sophie a fost prea speriată să ne spună zile întregi. Apoi a venit la mine înlăcrimată, pentru că văzuse că iubita lui fusese omorâtă în după-amiaza aceea, şi mi-a spus întreaga poveste. Am sunat imediat la poliţie. Nu-mi pasă dacă e pus sub acuzare, nu asta e ideea. Rămâne faptul că a pus un copil de 14 ani să mintă pentru el şi, din punctul meu de vedere, asta e o abatere care ar trebui să atragă concedierea."

Strike reveni la Twitter. Văzu că Tim nu se mulţumise cu primele lui remarci şi continuase cu alte două tweeturi.

Tim Ashcroft @ViermeleTransformat

(Apropo, scuze pentru link-ul la acea fiţuică fascistă, dar pare că părinţii au vorbit direct cu ei, aşa că acolo e povestea)

Tim Ashcroft @ViermeleTransformat

Ideea e că a-i cere unei fete de 14 ani să mintă pentru tine e un comportament dezgustător. Omul acesta nu e apt să lucreze cu copii sau adolescenţi.

Andi Reddy @yderridna
Răspuns către @ViermeleTransformat
Tu eşti un om bun, Tim

Strike răspunse la SMS:

Cât de bine a jucat Ashcroft rolul tipului de treabă.
Pedofilie de manual

Asistenta se întoarse cu ceaiul, care era mult prea lăptos. În timp ce Strike îi mulţumea, ciotul lui începu să se smucească iar în toate părţile. Se ridică puţin, îl apăsă tare cu mâna dreaptă, forţându-l să stea nemişcat

şi încercând să-i impună prin puterea voinţei să nu-l trădeze, să nu-i facă pe aceşti medici bine intenţionaţi să recomande noi analize.

— Eşti în regulă? îl întrebă asistenta, uitându-se la el cum îşi ţintuieşte ciotul de pat.

— Da, spuse Strike, simţind pe obrazul drept muşchiul care tresărea.

Asistenta plecă. Mobilul zumzăi iar: un nou SMS de la Robin.

Şi aseară am ratat o ceartă despre Kea Niven.
Caută #LaDracuCuKeaNiven

Strike făcu ce i se spusese.

În mod evident, cu puţin înainte de miezul nopţii, în jurul Keei se produsese o mică furtună de Twitter. Factorul declanşator fusese arestarea lui Wally Cardew, care bineînţeles că fusese dezbătută aprins în online. Stângiştii care îl disprețuiseră mereu aşteptau acum cu bucurie să fie băgat la închisoare, în timp ce apărătorii lui dintotdeauna erau la fel de convinşi că fusese o greşeală şi că Wally nu avea cum să fie membru al unei celule teroriste. Bătălia generase hashtagurile #EliberatilPeWally şi #NuBagatiPrajitureleleLaInchisoare, iar în mijlocul întregii tevaturi cineva dezgropase vechile tweeturi dintre Wally şi Kea care indicau în cel mai bun caz o anumită legătură şi în cel mai rău caz o relaţie. Nu durase mult până când postarea de pe tumblr a Keei din 2010 („toţi prietenii îmi spun că «sexul după despărţire nu e răspunsul» şi mie-mi vine să zic «păi, depinde care e întrebarea»") fusese postată pe Twitter, moment la care fanii *Inimii negre ca noaptea* se întorseseră împotriva Keei cu ferocitatea unui aligator flămând.

Lizzie Inimaneagra @lizyneagra00
OMG uitaţi-vă la asta, Kea Niven şi nazistul de Wally Cardew de fapt... şi-o trăgeau?

Wally C@walCard3w
Răspuns către @nusuntpapagal
arăţi bine

Kea Spoonie @nusuntpapagal
Răspuns către @WalCard3w
şi tu ♥

22:37 10 iunie 2015

Loren @l°rygill
Răspuns către @lizyneagra00
Oh, uau. Eu am fost tot timpul de partea ei, dar dacă asta e adevărat...

Moonylinguri @m<>nylinguri
Răspuns către @fantomaalbacahartia @lizyneagra00 @l°rygill
dacă ți-o tragi cu fasciști *eşti* fascist. Punct. #LaDracuCuKea Niven

Johnny B @jbaldw1n1>>
Răspuns către @m<>nylinguri @fantomaalbacahartia @lizyneagra00 @l°rygill
Asta înseamnă că tu ți-ai tras-o cu o balenă #EliberatilPeWally

Scula lui Drek @sculllaludrek
Răspuns către @dickymacD @marnie89
😂😂😂😂😂😂

La acel moment, doctorița cu păr grizonant scurt reveni.

Strike o ascultă doar cu o ureche când ea îi spuse ceea ce el ştia deja: că atât tendonul, cât şi genunchiul erau vătămate şi că doar timpul şi odihna puteau să le vindece.

— Ar trebui să te programezi la specialistul tău, dar eu ți-aş recomanda să nu pui greutatea pe picior cel puțin patru săptămâni. S-ar putea să ai nevoie chiar de şase.

— *Patru săptămâni?* zise Strike, acordându-i acum toată atenția.

Mizase pe faptul că avea să i se spună să țină piciorul ridicat o săptămână, ceea ce el intenționase să interpreteze drept trei zile.

— Depinde de pacient, dar dumneata eşti înalt, spuse doctorița. Îi ceri ciotului să susțină multă greutate. Îți recomand cu tărie să iei legătura cu specialistul tău şi să faci o programare pentru o evaluare mai amănunțită. Între timp, nu pune proteza, ține piciorul ridicat, odihneşte-te, aplică gheață pe zonele umflate şi îngrijeşte capătul ciotului, pentru că n-ar fi bine ca pielea aia să se degradeze şi mai mult. În ce priveşte spasmele, e posibil ca inflamarea şi tensionarea muşchilor să fi declanşat o revenire a simptomelor tale neurologice, dar vom şti mai multe când vin rezultatele analizelor de sânge.

— Când va fi asta? spuse Strike, care acum nu-şi mai dorea decât să părăsească spitalul înainte ca doctorii să mai bage şi alte sonde şi ace în el.

— N-ar trebui să dureze mult, spuse ea. Mă întorc când le primim.

Doctorița plecă iar, lăsându-l pe Strike să se întrebe dacă avea, într-adevăr, lipsă de calciu. Mânca suficientă brânză, nu-i așa? Și nu era ca și cum și-ar fi rupt vreun os în ultimul timp: cu siguranță că, dacă ar fi avut lipsă de calciu, și-ar fi fracturat ceva în timpul vreuneia dintre căzăturile lui recente.

Gândindu-se la ele, își aminti de dățile când căzuse pe scări, cu câțiva ani în urmă, și când tendonul lui cedase în timp ce urmărea un suspect, lăsându-l grămadă pe trotuar. Se gândi la dieta lui formată, mai ales, din mâncare nesănătoasă, la tusea tabagică de care suferea în fiecare dimineață și își aminti cum se târâse prin șanț cu o seară în urmă, oprindu-se doar să-și ia țigara de pe jos. Îi veni să o cheme pe doctoriță înapoi și să-i spună: „Știu de ce se întâmplă toate astea. Din cauză că nu am deloc grijă de mine. Trece asta în fișă și lasă-mă să mă duc acasă".

Căutând ceva care să-i abată atenția de la învinuirile pe care și le aducea singur, luă iar mobilul și derulă comentariile de Twitter despre Kea Niven.

Max R @mreger5
Răspuns către @scullIaludrek @dickymacD @marnie89
paraşutele stângiste pretind că vor pacifişti dar doar bărbaţii adevăraţi le umezesc #LaDracuCuKeaNiven

---

Max R @mreger5
Răspuns către @scullIaludrek @dickymacD @marnie89
s-a futut cu Wally pentru că ştia că e ucigaş. Aşa sunt paraşutele.

Perdeaua se dădu iar laoparte: doctorița se întorsese.

— Bun, analizele de sânge par normale, ceea ce e bine. E posibil ca spasmele să fie psihogene.

— Adică?

— Ar putea fi cauzate de factori psihologici. Ești supus unui nivel înalt de stres în perioada asta?

— Nu mai mult ca de obicei, spuse Strike. Aș putea primi niște analgezice?

— Ce luai?

— Ibuprofen, dar acum are la fel de mult efect ca bomboanele.

— Bun, o să-ți dau ceva mai tare, doar ca să treci de săptămâna asta, dar analgezicele nu înlocuiesc odihna și pachetele cu gheață, bine?

După ce doctorița plecă și în timp ce Strike își trăgea iar pantalonii pe el, două gânduri contradictorii se luptau pentru întâietate în mintea lui. Latura lui rațională îi spunea ferm că investigația despre Anomie luase sfârșit, cel puțin în ceea ce privea agenția lor. În condițiile în care un partener senior era imobilizat timp de cel puțin o lună și continuau să ducă lipsă de subcontractori, pur și simplu nu aveau cum să acopere volumul de muncă.

Dar acel filon de încredere încăpățânată în propriile puteri pe care mai multe foste iubite ale lui îl numiseră aroganță insista că încă nu se terminase. Barclay nu transmisese nimic despre Albacahartia și exista o posibilitate ca iminenta vizită la Grant Ledwell să-i ducă în sfârșit, dacă era gestionată corect, la Anomie.

97

A fost o fată păcătoasă? Şi atunci?
Nu i-a păsat!
Deloc mai rea decât acei bărbaţi
Care în public se-arătau şocaţi
Deşi împărtăşeau al ei păcat.

Mathilde Blind, *Mesajul*

Când se trezi a doua zi dimineaţă la ora 8, Strike îşi dădu seama că whisky-ul pe care îl băuse cu o seară în urmă nu făcea deloc casă bună cu tramadolul. Îi era greaţă şi se simţea ameţit, senzaţii care nu trecuseră de tot la ora 11, când îl sună Barclay.

— Noutăţi, spuse scoţianul.

— Deja? întrebă Strike, care ţopăia nesigur spre baie când sunase Barclay şi acum îşi ţinea echilibrul cu ajutorul spătarului unui scaun.

— Da, da' nu e ce te-ai fi aşteptat.

— Nicole nu e la părinţii ei?

— Ba da, e aici, sunt cu ea acum. Ar vrea să vorbească cu tine. Pe FaceTime, dacă se poate.

— Super, spuse Strike. Ar fi de acord dacă participă şi Robin?

Îl auzi pe Barclay cum transmite întrebarea.

— Da, e de acord.

— Lasă-mă cinci minute, spuse Strike. Îi spun lui Robin acum.

Apelul lui Strike o găsi pe Robin în halat, în camera ei claustrofobică de la hotel Z, chiar dacă muncea din greu de trei ore. Ce rost avea să te îmbraci dacă nu ieşeai niciodată din cameră?

— Vrea să vorbească cu noi? spuse Robin sărind în picioare şi încercând să-şi scoată halatul cu o mână. Fantastic.

— Îţi trimit datele, lasă-mă doar câteva minute, spuse Strike, în continuare disperat să facă pipi.

Robin se grăbi să-şi ia un tricou şi să-şi pieptene părul, ca Strike să nu-şi imagineze cumva că dormise toată dimineaţa, apoi se întoarse repede în pat, singurul loc în care se putea aşeza, şi deschise laptopul. Între timp, Strike, al cărui păr arăta la fel şi pieptănat, şi nepieptănat, îşi schimbase cămaşa cu una care părea mai puţin boţită şi se aşezase la măsuţa din bucătărie.

Când începu convorbirea, Strike şi Robin fură amândoi surprinşi să se trezească uitându-se nu doar la frumuseţea prerafaelită a lui Nicole Crystal, ci şi la alţi doi oameni care nu puteau fi decât părinţii ei. Deşi niciunul nu era roşcat, mama avea aceiaşi pometi înalţi şi aceeaşi faţă în formă de inimă, iar tatăl cu maxilare proeminente părea încordat şi furios, aşa cum se aşteptase Strike să fie un bărbat când află că o fotografie erotică a fiicei lui dusese la o complicaţie cu nişte detectivi particulari.

— Bună dimineaţa, spuse Strike. Mulţumesc foarte mult că vorbiţi cu noi.

— Nicio problemă, zise Nicole veselă.

Accentul ei nu era nici pe departe la fel de puternic ca al lui Barclay. Camera din spatele familiei Crystal era de o simplitate plină de stil, obţinută, bănuia Strike, cu ajutorul unui foarte scump designer de interior.

— Ăă... Eu nu sunt Albă ca... hârtia sau cum îi spune. Din joc.

Nicole vorbea fără nicio urmă de reţinere, nelinişte sau stânjeneală. Părea, cel mult, intrigată de situaţia în care se trezise.

— Nu ştiu cum a ajuns fotografia mea în jocul ăla. Chiar nu ştiu. Nici măcar nu-mi place *Inimă neagră ca noaptea!*

— Bun, spuse Strike, care nu vedea pe faţa ei veselă niciun semn evident că ar minţi. Dar ai auzit de desen?

— Ah, da, spuse Nicole senin. Îi place mult unei prietene de-ale mele. E moartă după el.

— Această prietenă a avut vreodată acces la fotografia ta?

— Nu, niciodată, spuse Nicole.

— Ar fi putut să facă rost de ea fără ca tu să ştii?

— Ar fi trebuit să intre în telefonul meu la fotografii. Oricum, ea e în asociaţia studenţilor creştini. E foarte, înţelegeţi... Adică, n-avea cum să facă *asta*. Să trimită nuduri.

Judecând după expresia pe care o avea tatăl lui Nicole, acesta şi-ar fi dorit foarte mult ca acelaşi lucru să fie valabil şi pentru fiica sa.

— Când a fost făcută fotografia, îţi aminteşti? întrebă Robin.

— Cam... acum doi ani şi jumătate? spuse Nicole.

— Şi ai trimis-o cuiva? întrebă Robin.

— Da, spuse Nicole. Fostului meu prieten. Am fost împreună în ultimul an de şcoală, dar apoi el s-a dus să studieze la RADA şi eu am rămas aici, să fac artă.

— E actor? spuse Strike.

— Vrea să fie, da. I-am trimis fotografii în semestrul în care aveam o relaţie la distanţă.

Pe maxilarul tatălui lui Nicole tresări un muşchi.

— Cum îl cheamă pe fostul tău? spuse Strike, întinzând mâna după un pix.

— Marcus, spuse Nicole. Marcus Barrett.

— Mai ţii legătura cu el? întrebă Robin. Ai numărul lui de telefon?

— Da, dar n-o să vă purtaţi urât cu el, nu-i aşa? Pentru că, sincer, nu-mi pot imagina că Marcus...

— Dă-le numărul ăla afurisit, spuse scurt tatăl ei.

— *Tată,* zise Nicole, privind în lateral spre el, haide acum. Nu fi aşa.

Domnul Crystal arăta ca şi cum avea de gând să fie „aşa" o foarte lungă vreme.

— E posibil ca Marcus să fi fost hackuit, spuse Nicole, întorcând din nou privirea spre Strike şi Robin. I s-a întâmplat unei prietene de-ale mele — sigur, parola ei era *foarte* uşor de ghicit. *Sincer,* nu-l văd pe Marcus să urce în mod intenţionat o fotografie de-a mea pe internet — suntem în continuare prieteni! E un tip foarte de treabă.

— Cine a pus capăt relaţiei? întrebă Strike.

— Eu, spuse Nicole, dar el a fost foarte drăguţ. Stăm în oraşe diferite şi suntem încă tineri. Acum e cu altcineva.

— Marcus are colegi de apartament? întrebă Robin, care încerca să se gândească cine altcineva ar fi putut să aibă acces, în mod plauzibil, la fotografie.

— Stă într-un apartament cu sora lui. Ea e cu patru ani mai mare ca el şi e *minunată.* De ce ar vrea Darcy să le arate tuturor ţâţele mele?

Nicole râse. Mama ei spuse încet:

— Nic, nu e amuzant.

— Ei, haide acum, e puţin amuzant.

Nu părea deloc jenată de faptul că toţi cei care luau parte la acel apel o văzuseră aproape goală. Cum niciunul dintre părinţii ei nu zâmbi, Nicole spuse dând din umeri:

— Uite, eu sunt artistă. Nu sunt atât de crispată ca voi în privinţa nudităţii.

— Nu e vorba de crispare, spuse tatăl ei privind fix spre ecran, şi nu spre fiica lui. Ideea e că atunci când le dai bărbaţilor tipul ăsta de fotografii le dai practic un mijloc de a te şantaja, de a te ruşina...

— Dar mie nu mi-e ruşine.

Robin o crezu.

— Arăt destul de sexy în fotografia aia, continuă Nicole. Nu e ca şi cum ar fi o poză *cu picioarele des...*

— *Nicole,* spuseră ambii părinţi, pe exact acelaşi ton.

— Deci, ca să fim clari, zise Strike. Din câte ştii tu, singura persoană care a văzut vreodată această fotografie e Marcus Barrett, corect?

— Da, spuse Nicole. Dacă nu cumva a arătat-o vreunui prieten, presupun, dar nu cred să fi făcut asta.

— Ai spus că i-ai trimis fotografii, la plural, spuse Strike.

— Da, zise Nicole.

— A apărut vreodată fotografia asta sau vreuna dintre celelalte într-un loc în care nu te aşteptai să apară?

— Nu, spuse Nicole.

— Celelalte fotografii erau similare cu asta?

— Mai mult sau mai puţin. Cred că era şi una complet nud.

Mama lui Nicole îşi luă pentru scurt timp faţa în palme.

— *Ce e?* spuse Nicole nerăbdătoare. Marcus era înconjurat de o grămadă de studente sexy la teatru, trebuia să-i dau ceva la care să... înţelegeţi... *să se gândească.*

Nicole izbucni din nou într-un hohot de râs.

— Scuze, spuse ea printre chicote. Doar că... toată povestea asta a fost puţin şocantă. Nu m-am aşteptat niciodată să vorbesc cu nişte detectivi particulari pentru că cineva a încercat să agaţe cu fotografiile mele.

— Deci, spuse Strike, ca să fim clari: n-ai intrat niciodată în *Jocul lui Drek?*

— Nu, niciodată.

— Şi nu ai interacţionat niciodată pe internet cu un bărbat care îşi spunea Morehouse?

— Nu, niciodată, repetă Nicole.

— Şi nu ai vorbit niciodată, nu i-ai trimis mesaje sau nu ai avut niciun tip de contact cu un anume doctor Vikas Bhardwaj?

Nicole deschise gura să răspundă, apoi ezită.

— De fapt... stai aşa, spuse ea acum încruntată. Am... aşteptaţi puţin.

Se ridică şi dispăru, în timp ce părinţii priveau neliniştiţi în urma ei. Acum, Strike şi Robin îl zăriră pe Barclay stând tăcut într-un fotoliu îndepărtat. Cineva îi făcuse o cană de ceai.

Nicole se întoarse cu mobilul în mână.

— E un tip care mă urmăreşte pe Twitter, spuse ea în timp ce se aşeza la loc între părinţii ei. Îmi dă like întruna, dar eu nu îl cunosc... îl cheamă ceva de genul Vikas... staţi puţin...

Nicole căută timp de aproape un minut printre urmăritorii ei de Twitter.

— El e? spuse ea în sfârşit, întorcând ecranul mobilului cu faţa spre cameră.

— Da, zise Strike, uitându-se la fotografia lui Vikas. El e. I-ai trimis vreodată mesaj sau aţi avut vreun...?

— Nu, spuse Nicole, am observat doar că îmi dă like la toate tweeturile şi nu înţelegeam, de fapt, de ce mă urmăreşte. El e om de ştiinţă, nu-i aşa?

Nicole întoarse din nou mobilul să examineze contul lui Vikas.

— Era, zise Strike. A murit.

— Ce? spuseră în acelaşi timp Nicole şi tatăl ei.

Fata nu mai părea amuzată.

— A fost omorât, spuse Strike, în Cambridge, acum...

— Nu cumva astrofizicianul? întrebă tatăl lui Nicole înspăimântat. Cel în cărucior?

— Exact, spuse Strike.

Urmă o pauză lungă, în care cei trei Crystal priviră lung spre cameră, îngroziţi.

— Oh, Doamne, spuse Nicole în sfârşit.

— Am vrea foarte mult să vorbim cu Marcus, zise Strike. Ai putea să ne dai numărul lui?

— Păi... nu cred că ar trebui să vă dau numărul lui fără să-l întreb mai întâi, spuse ea, acum la fel de tensionată ca şi părinţii ei.

— Nicole..., începu tatăl ei.

— N-o să-l expun la toate astea fără niciun avertisment. E un prieten de-al meu, tată!

— Chiar ar fi mult mai bine dacă *nu* l-ai suna mai întâi, zise Strike.

Dar Robin ar fi putut să-i spună că orice i-ar fi zis el lui Nicole nu ar fi făcut-o să se răzgândească.

— Nu, îmi pare rău, spuse studenta la arte, privind lung spre cameră, e *exclus* ca Marcus să fi avut ceva de-a face cu... cu toate astea. E pur şi simplu *exclus*. Nu vă dau numărul lui fără să-i spun despre ce e vorba, el nu mi-ar face *niciodată* aşa ceva.

Tatăl ei deschise gura să vorbească, dar Nicole îi spuse:

— Nu le dau numărul.

Apoi se întoarse din nou spre Strike şi Robin.

— O să-i spun lui Marcus să vă sune el pe voi, bine? După ce vorbesc cu el.

Nu avură ce să facă decât să accepte. Strike le mulţumi celor trei Crystal pentru timpul acordat şi le ură o zi bună. După ce aceştia dispărură de pe ecran, Strike şi Robin se priviră.

— Căcat, spuse Robin.

— Păi... da, spuse Strike.

98

Rânjindu-şi unii altora,
Frate către alt straniu frate,
Semne făcându-şi unii altora,
Frate către alt hâtru frate.

Christina Rossetti, *Târgul spiriduşilor*

Captiv în mansarda lui, ținând permanent pachete de gheață pe ciot și neavând altceva de făcut, Strike îşi alocă sarcina de a-l cerceta online pe Marcus Barrett. Deşi încă uşor ameţit din cauza tramadolului, reuşi să identifice contul de Instagram al lui Barrett, pentru că tânărul îşi folosise numele complet şi postase numeroase fotografii de la repetiții şi câteva selfie-uri făcute în faţa clădirii RADA. Barrett era un tânăr atrăgător, brunet, cu ochi închişi la culoare, având genul de trăsături pe care Strike îşi imagina că un scriitor romantic le-ar fi numit sculpturale.

Inițial, Strike privise cu cinism insistențele lui Nicole că fostul ei iubit nu ar fi trimis niciodată fotografia ei altor persoane. Anii în care investigase urmările complicate ale relațiilor destrămate, fără a mai aminti consecințele toxice ale numeroaselor despărțiri dintre el şi Charlotte sau scena urâtă pe care i-o făcuse recent Madeline, îi lăsaseră puține iluzii despre cât de jos se puteau coborî îndrăgostiții respinşi, în disperarea lor de a-i răni pe cei care îi părăsiseră.

Însă, în timp ce derula încet pagina de Instagram a lui Marcus, detectivul găsi un grup de fotografii datate decembrie trecut, cu hashtagurile #PetrecereDeCraciun #VecheaGasca #Fettes, care îi înfățişau pe Marcus şi pe Nicole. Strike se văzu nevoit să recunoască faptul că foştii iubiți păreau a fi în termeni foarte buni, ținându-se pe după umeri şi zâmbind radios împreună cu ceilalți foşti colegi de şcoală.

Mai mult, aşa cum le spusese Nicole, era evident că Marcus trecuse la o nouă relație. Numeroase fotografii îl înfățişau în compania unei blonde zvelte, la fel de frumoasă ca Nicole, şi, judecând după numărul

îmbrățișărilor și sărutărilor, atracția reciprocă era autentică. Și sora lui Barrett era tag-uită în multe fotografii: era brunetă, ca și fratele ei, și, de asemenea, atrăgătoare. Una dintre fotografii îi înfățișa pe cei doi frați cântând împreună karaoke la o petrecere, cu hashtagurile #Timber #Pitbull&Ke$ha #DistrugetiCanteculPreferat.

Deși Strike era perfect conștient că Instagramul nu reprezenta neapărat adevărul din viața cuiva, existau dovezi clare că Marcus Barrett avea o viață socială foarte activă și, dacă nu cumva era deja un actor de talie mondială, părea să se simtă foarte bine în Londra. Avea poze cu petreceri de prin baruri și restaurante și de acasă, din apartamentul lui, care, deduse Strike după reperele din zonă, se afla în mondenul Shoreditch. Ca și familia Crystal, familia Barrett părea să aibă o grămadă de bani: deși amândoi aveau în jur de 20 de ani, cei doi frați împărțeau un apartament care părea mai mare și mai frumos mobilat decât cel al lui Strike.

Un singur set de fotografii îl puse pe gânduri. În 2013, probabil la scurt timp după despărțirea de Nicole, Marcus vizitase Cimitirul Highgate împreună cu niște prieteni și postase fotografii cu el posomorât, într-o haină neagră lungă, printre urne, coloane sparte și îngeri care plângeau.

— Bineînțeles, e posibil să fi fost o simplă excursie, îi spuse Strike lui Robin la telefon duminică seara. Să nu uităm că acel cimitir e și o atracție turistică, nu doar un loc al crimei.

— Și încă nu te-a sunat? întrebă Robin, care era din nou în halat, în continuare în camera de hotel pe care acum o disprețuia din inimă.

— Nu, spuse Strike. Îmi miroase a telefon panicat de la Nicole și a conversații la fel de panicate între membrii familiei Barrett.

— Crezi că a vorbit cu avocații?

— Trebuie s-o fi făcut, spuse Strike. Nu cred că sunt mulți părinți care ar vrea ca numele fiului lor să fie târât într-un caz de crimă. Dar de un lucru sunt sigur: nu poate fi el cel care s-a dat drept Nicole în joc. Participă la un program de studii complet și, din câte îmi dau eu seama, în timpul liber, de obicei, petrece. Am crezut că Nicole e o naivă, dar, trebuie să recunosc, acum înclin să-i dau dreptate. E evident că *sunt* încă prieteni. Marcus nu mi se pare genul revenge porn.

— Atunci cine Dumnezeu e Albacahartia?

— M-am gândit la asta, spuse Strike, trăgând un fum din țigara electronică.

Nu mai fumase de la vizita la Urgențe, chiar dacă încă mai avea în buzunarul de la haină jumătate de pachet de Benson&Hedges.

— Mă întrebam cine a fost mai întâi: Nicole sau fotografiile ei.

— Adică cineva a făcut rost de fotografiile ei, apoi s-a apucat să caute pe internet cine e ea în realitate?

— Exact, ceea ce știm că e posibil, pentru că și tu ai făcut asta. Persoana care i-a furat fotografiile ar fi avut un rol gata pregătit pe care să-l joace, pentru că ea a pus o grămadă de informații personale pe internet. Așa că totul s-ar fi verificat, dacă Vikas ar fi încercat să afle cu cine vorbea în joc: iat-o, studentă la arte, Glasgow, aceleași fotografii...

— Dar tot era un risc să pretindă că e ea, spuse Robin. Dacă Vikas ar fi luat legătura direct cu Nicole, ar fi sunat-o sau i-ar fi cerut să vorbească pe FaceTime?

— M-am gândit și la asta. Nu știu dacă ai observat, dar calculatorul lui părea să fi fost adaptat la greu. Dacă Vikas avea probleme de vorbire? Dacă persoana care s-a dat drept Albacahartia știa asta și a mizat pe faptul că el ar fi preferat să vorbească cu ea online, nu în persoană?

— Doamne, e oribil, spuse Robin închizând ochii.

— Da, este, dar în același timp și genial. Albacahartia ar fi putut să-l preseze pe Vikas să se întâlnească în viața reală, știind că el nu putea să facă asta. O manipulare absolut superbă. Și mai e ceva. Judecând după Instagramul lui Marcus, prin apartamentul fraților au trecut o grămadă de oameni. O țineau din petrecere în petrecere. Fotografiile lui Nicole puteau fi pe mai multe dispozitive, dacă Marcus le-a sincronizat, și oricare dintre ele putea să fie furat sau deschis fără ca el să știe. Am cercetat și cum poți intra în iCloudul cuiva. E posibil, chiar dacă nu ai parola.

— Ceva despre sora lui Marcus?

— Nu găsesc niciun cont separat pentru ea, așa că nu știu cu ce se ocupă, dar am observat ceva: în fotografiile lor de la petreceri nu sunt doar puști — adică, unii dintre oamenii cu care se distrează par de 30 sau 40 și ceva de ani.

— Crezi că sunt colegi de muncă de-ai ei?

— Da, ceea ce sugerează că sora lui este foarte ocupată și în viața reală.

Strike fu copleșit de un căscat. După tramadol și orele petrecute pe internet, se simțea cât se poate de pregătit să se ducă la culcare.

— Tu cum te descurci? întrebă el.

— Păi, am săpat cât de adânc am putut în jurul Discipolului lui Lepine, spuse Robin, ai cărei ochi erau uscați și iritați din cauza orelor în care se holbase la ecranul calculatorului, și am pus totul într-un document general pentru tine, dar m-am uitat și la alte trei conturi. Îl știi pe tipul ăla Max de pe Twitter, care a lansat zvonul că Edie oferă servicii sexuale? A încercat să mă vrăjească cu o replică din Kosh.

— Mie toți trolii încep să mi se pară la fel, recunoscu Strike.

— Păi, miercuri a postat ceva despre faptul că Wally e un ucigaș.

— Da, murmură Strike, cred că am văzut.

— A început să mă intereseze, iar când i-am trecut sistematic în revistă tweeturile din urmă, mi-am dat seama că e unul dintre cele patru conturi care mereu se află în preajma lui Anomie, când e pe Twitter. Nu m-am prins până când am început să mă concentrez cu adevărat pe ele — dar s-au coordonat între ele și cu Anomie.

— Ce vrei să spui prin „coordonat"? întrebă Strike, frecându-se la ochi să rămână atent.

— Păi, de exemplu: în 2011, Discipolul lui Lepine a acuzat-o pe Edie că minte în privința modului în care a murit mama ei. A dat un citat din interviul lui Edie, în care ea spunea că își amintește că mama ei era „plină de chimicale". Discipolul lui Lepine a postat că Edie încearcă să pretindă că mama ei fusese dependentă. Peste aproximativ un minut, Max a postat necrologul mamei ei, în care se spunea că murise de cancer.

— Avea necrologul pregătit, gata să-l posteze?

— Exact. Apoi Anomie a distribuit pentru cei 50 000 de urmăritori ai lui atât citatul scos din context de Discipolul lui Lepine, cât și necrologul postat de Max, și imediat după *asta* cineva pe nume Johnny B — care a încercat și el să se dea la mine folosindu-se de Kosh, apropo — a postat o fotografie cu mama lui Edie, bătându-și joc de cum arăta, apoi Julius „Eu sunt Evola" li s-a alăturat și a spus că un prieten de-al lui o auzise pe Edie susținând că mama ei era o drogată, iar Anomie a distribuit și asta. Cei cinci au plănuit împreună — nu există nicio altă explicație plauzibilă — s-o facă să pară mincinoasă. Toată chestia s-a întâmplat în câteva minute. Trebuie să fi făcut o grămadă de săpături să găsească necrologul și fotografia, deși am verificat — amândouă sunt pe internet, dar pe niște site-uri destul de obscure. S-au mai coordonat în atacuri de tipul ăsta, dar mai e ceva: se ajută unii pe alții ca să folosească replici ale lui Kosh cu fetele.

— Ce vrei să spui? întrebă Strike, făcând eforturi să se concentreze.

— Fie Discipolul lui Lepine, fie Julius spune ceva absolut mizerabil unei fete, apoi Max R sau Johnny B intervine și susține că l-a raportat. Dar nimic nu e pe bune, pentru că e evident că sunt prieteni. Discipolul lui Lepine și Julius au primit câteva suspendări temporare pentru că au hărțuit fete, dar revin întotdeauna.

— Sunt dispuși să-și sacrifice conturile de Twitter pentru ca prietenii lor să-l folosească pe Kosh cu fetele?

— Da. Acționează ca... nu știu... un fel de echipă.

— Există vreun indiciu referitor la cine sunt în realitate?

— Nu. Locațiile sunt toate ascunse și niciunul nu spune prea multe despre viața lui reală. Asta m-a făcut să mă gândesc la Anomie...

Robin se lăsă pe spate pe perne, privind lung ecranul negru al televizorului de pe perete.

— Îmi imaginam o persoană foarte ranchiunoasă și singuratică, dar e evident capabil să inspire simpatie și admirație, fie și numai unui număr mic de oameni destul de groaznici.

— Vikas Bhardwaj părea un tip cumsecade, spuse Strike, și el știa exact cine e Anomie, și a rămas alături de el timp îndelungat.

Tăcură amândoi o vreme, Robin continuând să privească lung televizorul de pe perete, Strike fumând la masa din bucătărie și gândindu-se, mai ales, la cât de obosit era.

— Mâine e livrată mobila pentru birou, nu-i așa? spuse Robin în cele din urmă.

— După-amiază, da. Și seara mă întâlnesc cu Grant Ledwell. Voiam să te întreb dacă n-ai vrea să mă duci cu mașina.

— Slavă Domnului, spuse Robin cu ardoare. O iau razna închisă în camera asta. Ce zici dacă vin după-amiază la birou, ajut să aranjăm lucrurile și plecăm de acolo?

Cum Strike ezita, Robin zise:

— Uite, dacă Înjumătățirea știe unde sunt, au avut o grămadă de ocazii să vină și să bată la ușă, pretinzând că sunt electricianul sau mai știu eu cine. Mă îndoiesc că o să mă înjunghie pe o stradă aglomerată, la lumina zilei, în cele zece minute cât îmi ia să ajung la birou.

— Da, bine, oftă Strike. Vino la 2.

Acestea fiind zise, închiseră. Strike mai rămase unde era alte câteva minute, epuizat și somnoros, dar îngrozit de efortul necesar pentru a ajunge în pat. Carnetul de lângă laptop era deschis la adresa de e-mail a lui Anomie pe care i-o dăduse Yasmin, dar încă nu făcuse nimic cu ea. Spre deosebire de Yasmin, Anomie era inteligent: în clipa asta ar fi fost cu siguranță suspicios față de orice abordare din partea unui necunoscut.

Luna își făcuse apariția pe cerul de la fereastră, iar Strike, înconjurat de vaporii de nicotină, se trezi că se uită la raportul pe care nepotul său, Jack, îl făcuse despre Bătălia de la Neuve Chapelle și care rămăsese prins de dulăpiorul din bucătărie.

Recucerirea cu succes a satului Neuve Chapelle din mâinile germanilor venise cu un cost cutremurător de vieți, nu doar din cauza lipsei

muniției și a comunicării proaste, ci și pentru că 1 000 de oameni muriseră în mod absolut inutil când încercaseră să treacă de sârma ghimpată netăiată din jurul tranșeelor germane fortificate.

În acea stare ușor onirică indusă de tramadol, Strike încercă să vizualizeze cazul Anomie în termeni militari. Ținta în continuare inexpugnabilă era înconjurată cu o sârmă ghimpată care rămăsese netăiată: nu doar sistemul de securitate ca de fortăreață pe care Vikas Bhardwaj îl încorporase în joc, ci și complicitatea a patru troli anonimi.

Deci care era lecția care putea fi învățată din Neuve Chapelle? *Taie sârma înainte de a pune infanteria să avanseze.*

Strike căscă iar, prea obosit să ducă analogia mai departe, și, cu o grimasă preventivă, se ridică de pe scaun împingându-se cu mâinile.

Între timp, în hotel Z, Robin se băgase deja în pat, dar creierul ei se încăpățâna să rămână alert, continuând să emită idei și teorii de moment ca și cum ar fi amestecat un pachet de cărți de joc și prezentându-i imagini la întâmplare. După ce încercă să adoarmă timp de 20 de minute, aprinse iar veioza, se ridică în capul oaselor și deschise carnetul la pagina pe care scrisese numele de utilizatori ale celor patru conturi care se dovediseră atât de utile lui Anomie, dar și unul altuia.

După o vreme, Robin luă pixul de pe noptieră și, fără să știe prea bine de ce face asta, scrise un al cincilea nume: *Zoltan,* primul prieten online al lui Rachel, despre care aceasta credea că adoptase apoi un alt rol online, numit... Cum îi zicea? Din cine știe ce motiv, lui Robin îi veni în minte imaginea aproximativă a unui arlechin.

Se aplecă peste marginea patului să ia laptopul pus la încărcat, îl deschise și căută „arlechin".

— *Scaramouche,* spuse ea cu voce tare, după ce citi un articol despre personajele de bază din commedia dell'arte.

Scaramouche era un clovn: șiret, lăudăros și fundamental laș, un nume pe care era ciudat să ți-l alegi dacă încercai să convingi femei tinere să facă sex cu tine. Din nou, fără să știe prea bine de ce făcea asta, Robin scrise *Scaramouche* sub *Zoltan,* privi lung câteva clipe cele șase nume, apoi întinse iar mâna după laptop.

99

Nici noi nu ne cunoaştem excelenţa
Până nu suntem îmboldiţi...

Emily Dickinson, *Aspiraţie*

— Dacă n-ai de gând să zici nimic, se auzi din anticameră vocea gravă şi iritată a lui Pat, atunci încetează naibii să mai suni.

Era 1 şi jumătate luni după-amiaza şi Strike, care stătea la masa din biroul său, cu cârjele sprijinite de perete, mânca biscuiţi în timp ce se ocupa de e-mailurile din inboxul lui care dădea pe dinafară. Acum strigă spre Pat:

— Acelaşi număr? Iar n-a făcut altceva decât să respire?

— De data asta n-am auzit nicio respiraţie, spuse Pat intrând pe uşa deschisă, cu ţigara electronică în mână.

În spatele ei, anticamera era aproape goală, cu excepţia telefonului de pe podea şi a teancurilor de dosare pe care Pat le sorta, gata să fie băgate în noile fişete.

— Doar tăcere, continuă ea. Prost afurisit.

— Poate sun eu înapoi după ce termin cu asta, spuse Strike revenind la un e-mail din partea proprietarului, care părea să considere că explozia bombei justifica o creştere a chiriei, opinie pe care Strike nu o împărtăşea. Eşti în regulă?

— De ce să nu fiu în regulă? întrebă Pat bănuitoare.

— Pentru că eşti din nou aici, spuse Strike. După ce s-a întâmplat.

— Sunt bine. I-au prins pe toţi, nu-i aşa? Şi sper să nu le dea drumul prea curând.

Pat se întoarse la dosarele ei.

Strike reveni la e-mailul lui. Peste câteva minute, după ce trimise proprietarului un răspuns politicos, dar ferm, începu să scrie o informare

pentru Allan Yeoman. Încă încerca să formuleze primul paragraf într-un mod care să sugereze un progres, dar fără să vorbească efectiv despre aşa ceva, când o auzi pe Pat spunând:

— Azi nu trebuia să vii.

Strike ridică privirea, presupunând că Robin sosise mai devreme, dar era Dev Shah, care apăru în uşă, afişând un zâmbet larg.

— I-am prins, îi spuse el lui Strike. Pe Degete şi bătrânica lui.

— Vorbeşti serios? spuse Strike, abandonându-şi bucuros e-mailul.

— Da. Am aburit-o aseară în barul de la Connaught. Venise cu sora ei. Sau cu o femeie care merge la acelaşi chirurg estetician.

Dev îşi scoase portofelul, extrase o carte de vizită inscripţionată elegant şi i-o întinse lui Strike, care văzu numele Azam Masoumi, urmat de „Negustor de Antichităţi şi Obiecte de Artă".

— Domnul Masoumi aranjează vânzarea de obiecte de preţ pentru clienţi privaţi, spuse Dev, şi nu percepe comisioane imense, ca marile case de licitaţii.

— Asta e foarte frumos din partea lui. Sunt convins că e şi discret.

— Domnul Masoumi se mândreşte cu discreţia lui, spuse Dev fără nicio expresie. Unii clienţi nu vor să se afle că vând obiecte de preţ. Domnul Masoumi înţelege perfect situaţia lor.

— Şi a fost de ajuns?

— Nu, spuse Dev. A trebuit să le iau ei şi surorii ei o tonă de băutură şi să ghicesc că e cu 15 ani mai tânără decât are de fapt. Barul s-a închis şi ea m-a invitat la apartamentul lui Degete, pentru un ultim pahar.

— Degete era acolo?

— Nu, ceea ce a fost un mare noroc, pentru că nu cred că i-ar fi plăcut să vadă cum se comporta maică-sa.

— Zburdalnică, nu-i aşa?

— Începea să semene foarte bine cu doamna Robinson. Când am zis ceva de plecare, a încercat să-mi menţină interesul arătându-mi o cutiuţă Fabergé şi un cap al lui Alexandru cel Mare, despre care a spus că sunt cadouri din partea soţului ei înstrăinat.

— După ce-o să audă toate astea, o să se înstrăineze şi mai rău. Ai făcut fotografii?

— Da, spuse Dev.

Îşi scoase mobilul din buzunar şi îi arătă lui Strike imaginile cu cele două obiecte, care valorau împreună peste un milion de lire sterline.

— Şi ai plecat de acolo fără să cazi victimă doamnei Robinson?

— Am scăpat cu greu, invitând-o la cină în seara asta.

— Tocmai ai câştigat, spuse Strike străduindu-se să se ridice pe singurul lui picior şi întinzând mâna, premiul de Angajatul Săptămânii.

— Primesc şi diplomă?

— O pun pe Pat să scrie una după ce vine calculatorul.

— Ai iar probleme cu piciorul? întrebă Dev, privind spre cracul gol al pantalonilor lui Strike.

— O să fiu în regulă, spuse Strike, lăsându-se să cadă greoi pe scaun.

— Unde e toată lumea?

— Barclay se întoarce din Glasgow cu avionul chiar acum — şi-a vizitat părinţii —, Midge are zi liberă şi Robin e pe punctul să apară, ca şi noua noastră mobilă.

— Vrei să rămân şi eu şi să ajut?

— Nu, ţi-ai câştigat dreptul să-ţi iei liber. Mă gândesc să-i dau tipului de la livrări 100 de lire dacă e ceva ce trebuie montat.

La zece minute după plecarea lui Dev, sosi Robin. Fu la fel de încântată să afle că acum cazul Degete era închis, dar şocată de cum ajunsese să arate Strike. Pielea lui avea o nuanţă uşor verzuie, ochii îi erau injectaţi şi nu se mai răsese de 48 de ore. Cu toate acestea, nu făcu niciun comentariu, mulţumindu-se să-i întindă USB-ul pe care îl adusese.

— Când soseşte imprimanta, o să-ţi pot arăta tot ce am despre gaşca de troli a lui Anomie. Ce faci?

— Încerc să compun un e-mail către Allan Yeoman, dar de câte ori poţi să spui „evoluţii promiţătoare" fără să vorbeşti, de fapt, despre nicio evoluţie?

— Să sperăm că Grant Ledwell o să mărturisească în seara asta.

— Sper, spuse Strike, altfel va trebui să găsesc eufemisme pentru „investigaţia asta s-a dus dracului".

Prima livrare de mobilă sosi la ora 3 şi următoarele două ore fură dedicate umplerii noilor fişete, montării biroului lui Pat, instalării noului ei calculator şi a imprimantei şi scoaterii învelişului de plastic de pe canapeaua nouă, tapiţată cu stofă roşie.

— N-ai mai vrut imitaţie de piele? spuse Robin.

Ea şi Pat împingeau canapeaua la locul ei, în timp ce Strike privea stând în echilibru în cârje, frustrat de incapacitatea lui de a ajuta.

— M-am săturat de zgomotele de băşină pe care le scotea cea veche de fiecare dată când mă aşezam, spuse Strike.

— Asta o să se păteze dacă varsă cineva cafea pe ea, spuse Pat.

Cu ţigara electronică între dinţi, dădu ocol biroului abia montat şi îşi aşeză trupul osos pe scaunul nou.

— Dar ăsta e mai bun ca ăla vechi, recunoscu ea fără tragere de inimă.

— Aproape că merită să-ți trimită o bombă, nu? spuse Strike.

Își plimbă privirea prin anticameră, care, proaspăt zugrăvită și cu mobila nouă, arăta mai elegant ca oricând.

— Când o să înlocuiască geamul? întrebă Pat, arătând spre jumătatea bătută în scânduri a ușii care dădea pe palier. Îmi place să pot vedea conturul persoanei care e afară. Te alertează din timp.

— Geamgiul vine la sfârșitul săptămânii, spuse Strike. Ar fi bine să termin e-mailul pentru Yeoman.

Se întoarse în cârje în birou. Robin tocmai începuse să printeze rezultatele investigațiilor ei referitoare la Discipolul lui Lepine și prietenii lui când telefonul biroului sună iar.

— Agenția de Detectivi Strike, spuse Pat.

Ascultă câteva secunde, apoi spuse:

— Ce vrei? *Dacă crezi că ești amuzant...*

— Același număr? întrebă Strike, reapărând în ușa dintre cele două camere.

Pat aprobă din cap.

— Dă-mi-l mie, continuă el.

Dar Pat, a cărei expresie țâfnoasă se schimbase brusc într-una bănuitoare, acoperi microfonul cu mâna și spuse:

— Vrea cu Robin.

Robin apăsă pe butonul de pauză al imprimantei și întinse mâna după receptor, dar Pat, continuând să privească spre Strike, șopti:

— Pare o ciudată.

— Pat, spuse Robin ferm. Dă-mi receptorul.

Pat i-l întinse, cu o expresie care părea să spună că nu se aștepta la nimic bun.

— Alo? Robin Ellacott la telefon.

O voce șopti la urechea ei:

— Tu erai Jessica?

Robin prinse privirea lui Strike.

— Cine e? întrebă Robin.

— *Tu erai?* repetă vocea slabă.

— Cu cine vorbesc? spuse Robin.

Acum putea să audă respirația fetei. Fără îndoială, felul precipitat în care respira indica groaza.

— Te cunosc cumva? întrebă Robin.

— Da, șopti vocea. Așa cred. Dacă tu erai Jessica.

Robin acoperi microfonul cu mâna şi spuse încet:

— E Zoe Haigh. Vrea să ştie dacă eram Jessica.

Întrebându-se dacă merita ca Robin să recunoască, Strike ezită, apoi dădu din cap. Robin luă mâna de pe receptor şi spuse:

— Zoe?

— Da, spuse vocea. Mi-e... mi-e...

— Eşti bine? S-a întâmplat ceva?

— Mi-e foarte frică, şopti fata.

— De ce ți-e frică? întrebă Robin.

— Te rog... vrei să vii să ne întâlnim?

— Sigur, spuse Robin. Acum eşti acasă?

— Da, zise Zoe.

— Bine. Stai acolo, vin cât de repede pot.

— Bine, şopti Zoe. Mulțumesc.

Conexiunea se întrerupse.

— Vrea să ne întâlnim, spuse Robin uitându-se la ceas. Poate ar fi mai bine ca tu să te duci la Ledwell cu taxiul şi eu o să...

— Pe naiba. Dacă e o înscenare? Dacă ea e momeala şi Anomie stă la pândă?

— Atunci o să aflăm cine e, spuse Robin pornind iar imprimanta.

— Înainte să-ți taie gâtul, vrei să spui? întrebă Strike, acoperind foşnetul foilor.

Pat întorcea capul de la un partener la altul, ca şi cum ar fi urmărit un meci de tenis.

— Apartamentul lui Zoe e la etajul doi, spuse Robin fără să privească spre el.

— Şi cum crezi că am ajuns aici, levitând? întrebă Strike, omițând să amintească faptul că parcursese mare parte a distanței pe fund.

— Strike, chiar nu cred că Zoe mă momeşte undeva unde mă aşteaptă moartea.

— N-ai crezut nici că o să-l găsim pe Vikas Bhardwaj cu jugulara tăiată.

— Ciudat, spuse Robin sarcastic, întorcându-se acum cu fața spre partenerul ei, nu-mi amintesc nici ca *tu* să fi prezis asta.

— Diferența, spuse Strike acum impacientat, e că eu mi-am învățat lecția. Vin cu tine. Dacă mergem acum pe Junction Road, avem timp suficient să ajungem la Ledwell la 9.

După ce Strike dispăru în birou să-şi ia telefonul şi portofelul, Pat spuse, cu mârâitul scăzut care trecea la ea drept şoaptă:

— Are dreptate, să ştii.

— Nu, fir-ar să fie, n-are, spuse Robin scoțând paginile din imprimantă și întinzând mâna spre raftul din spatele lui Pat după o folie de plastic în care să le bage. Dacă încearcă să pocnească iar pe cineva sau cade iar pe scări, o să fie scos din funcțiune timp de...

Se întrerupse când Strike ieși din birou, în continuare încruntat.

— Gata?

Robin știa, după expresia de pe fața partenerului său, că acesta auzise ce spusese.

100

Acolo este însă bravură triumfătoare,
O mândră deznădejde împlinită în grandoare;
Un spirit îndrăzneț, ce greul sus îl poartă,
Mai tare decât moartea, neîmblânzit de soartă.

Felicia Hemans, *Soția lui Asdrubal*

În primele zece minute, niciunul dintre detectivi nu spuse nimic pe drumul spre Junction Road. Strike continua să fiarbă în sinea lui pentru că Robin îl considera mai degrabă o vulnerabilitate decât o valoare. Întotdeauna atentă la dispoziția partenerului ei, Robin simți asperitatea tăcerii lui și petrecu prima parte a călătoriei încercând să găsească deopotrivă curajul și cuvintele potrivite pentru a deschide discuția.

În sfârșit, în timp ce așteptau la un semafor să se facă verde, Robin spuse, cu ochii ațintiți asupra drumului:

— Mi-ai spus cândva că trebuie să fim sinceri unul cu celălalt, altfel suntem terminați.

Strike păstră tăcerea până când lumina verde se aprinse și porniră din nou.

— Și?

— Ai spus că îți faci mai multe griji pentru mine când sunt plecată de una singură decât ți-ai face pentru un subcontractor bărbat, pentru că șansele o să fie întotdeauna împotriva mea, dacă dau peste cineva violent...

— Exact, spuse Strike, și de asta...

— Pot să termin? zise Robin pe un ton calm, deși pulsul i se accelerase.

— Continuă, spuse Strike rece.

— Și mi-ai spus că trebuie să mă ocup de atacurile mele de panică, pentru că nu voiai să te simți vinovat dacă eu o dădeam în bară și eram rănită iar.

Strike, care acum ştia exact încotro se îndreaptă conversaţia, îşi încleştă maxilarele într-un mod pe care Robin, dacă l-ar fi văzut, l-ar fi descris drept îndărătnic.

— Nu te-am bătut niciodată la cap să ai grijă de tine, spuse ea, cu ochii în continuare la drum. Nici măcar o dată. E viaţa ta şi trupul tău. Dar în ziua în care mi-ai spus că am nevoie de psihoterapie, ai spus că nu doar *eu* ar fi trebuit să suport consecinţele dacă aş fi fost omorâtă.

— Şi? zise Strike iar.

Un amestec de masochism şi sadism îl îndemna s-o oblige să fie explicită. Acum începând să se simtă iritată, Robin continuă:

— Ştiu că ai dureri. Arăţi groaznic.

— Mersi. Exact încurajarea de care aveam nevoie.

— Ah, pentru numele lui..., spuse Robin, acum abia reuşind să-şi stăpânească furia. Tu nu ai lăsa *niciodată* pe altcineva să plece într-o misiune în starea ta. Cum crezi că o să te aperi pe tine sau pe mine dacă...?

— Deci am ajuns o povară în propria mea agenţie, nu-i aşa?

— *Nu* îmi răstălmăci cuvintele, ştii *exact* ce vreau să spun...

— Da, sunt un handicapat de vârstă mijlocie pe care ai prefera să-l laşi în maşină...

— *Cine a spus ceva despre vârsta ta?*

— ...în timp ce tu intri voioasă în ceea ce ar putea fi...

— „Voioasă"? Cât de *condescendent* poţi fi?

— ...o *ambuscadă* nenorocită...

— Am luat asta în calcul şi...

— Ai luat asta în calcul, nu-i aşa? *Asta* o să te împiedice să fii înjunghiată în gât când intri pe uşa...

— PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU, STRIKE! strigă Robin, lovind volanul cu ambele mâini, în timp ce tensiunea pe care o purtase cu ea de la explozia bombei îşi găsea în sfârşit o eliberare cathartică, NU VREAU SĂ TE OMORI, FIR-AR AL DRACU'! Ştiu că te simţi — nu ştiu — *emasculat* că eşti în cârje sau ceva...

— Nu, nu mă simt...

— Tu vorbeşti despre onestitate, dar tu *nu* eşti onest, nici cu mine, nici cu tine! Ştii de ce îţi spun asta: *nu vreau să te pierd.* Eşti fericit acum?

— Nu, nu sunt fericit, replică Strike automat.

Era deopotrivă adevărat şi neadevărat: undeva, în adâncul minţii, înregistrase cuvintele lui Robin care uşuraseră o povară pe care nici măcar nu era foarte conştient că o poartă.

— Cred că avem de-a face cu un criminal în serie...

— Şi eu cred la fel! spuse Robin, furioasă că mărturisirea pe care ea o făcuse, cu preţul unui efort uriaş, nu fusese primită cum se cuvine. Dar eu o cunosc pe Zoe şi tu nu!

— O cunoşti? Ai mers 20 de minute cu ea...

— Uneori 20 de minute sunt suficiente! Era îngrozită la telefon şi nu cred că din cauză că Anomie îi ţinea cuţitul la gât: ci pentru că e pe cale să-l trădeze! Ştiu că tu crezi că eu sunt o neghioabă distrată şi naivă care intră „voioasă" în situaţii periculoase...

— Nu, spuse Strike, nu cred asta.

Acum, în BMW se aşternu tăcerea. Strike procesa ceea ce tocmai auzise. *Nu vreau să te pierd.* Asta ar fi spus o femeie despre ceea ce se temea el că devenise, în cele mai proaste momente ale lui? O epavă, un gras de 40 de ani, cu un singur picior, care suda ţigările şi care îşi făcea iluzii în privinţa atractivităţii şi competenţei lui, continuând să se creadă boxerul talentat cu stomac plat care reuşise s-o cucerească pe cea mai frumoasă femeie de la Universitatea Oxford?

Dar Robin nu se simţea alinată; dimpotrivă, se simţea vulnerabilă şi expusă, pentru că tocmai spusese ceea ce încercase să nu rostească o lungă perioadă de timp şi se temea că Strike auzise în acel „nu vreau să te pierd" mai mult decât îngrijorarea ei că avea să-şi provoace singur o rănire catastrofală încercând să urce treptele de beton din clădirea lui Zoe. Se temea că el îi ghicise durerea când se gândea la Madeline şi dorinţa pentru o intimitate la care Robin încerca să se convingă că nu tânjeşte.

După câteva minute, Robin spuse, încercând să păstreze o voce egală şi raţională:

— Tu *eşti* agenţia asta. Eu n-aş fi nimic fără tine. Nu ţi-am spus niciodată să te odihneşti, sau să te laşi de fumat, sau să mănânci mai sănătos. Nu era treaba mea — dar acum faci să fie treaba mea. Am o alarmă de viol în geantă şi oricine ar fi în camera lui Zoe când ajung acolo o să mă asigur că ştie că n-am venit singură. Arăţi suficient de ameninţător şi dacă stai în maşină. Oricine s-ar uita pe fereastră o să ezite să-mi facă rău, ştiind că tu eşti afară, dar n-o să poţi urca scările alea fără să te pui în pericol şi dacă cineva ne-ar ataca eu aş fi mai îngrijorată pentru tine decât pentru mine.

Strike nu spuse nimic, pentru că tocmai trecea prin experienţa etern umilitoare de a se confrunta cu propria-i ipocrizie şi autoamăgire. Dacă se ajungea la o luptă cu cuţitul, el nu putea să facă nimic.

— Chiar ţi-ai adus alarma de viol?

— Da, spuse Robin, intrând pe Junction Road, pentru că nu sunt o aiurită care...

— Nici n-am crezut că eşti... Bine, rămân în maşină. Dar sună-mă imediat ce intri. Dacă nu primesc veşti de la tine în cinci minute, urc.

— Bine.

Trecură de magazinul de jucării şi clădirea triunghiulară de pe colţ în care locuia Zoe le apăru în faţă. Robin intră pe Brookside Lane şi parcă.

— Cât stau eu acolo, ai putea să te uiţi la chestiile cu Discipolul lui Lepine, spuse ea luând de pe bancheta din spate dosarul de plastic cu materialul printat şi întinzându-i-o. Mi-a luat o grămadă de timp aseară. Mi-ar plăcea să ştiu că le-a citit cineva.

În timp ce ea îşi desfăcea centura de siguranţă, Strike spuse:

— Dar fii atentă, bine?

— *Da,* spuse Robin ferm, în timp ce ieşea din maşină.

101

Bărbații și femeile ce viețile le-am tulburat...
Au spart măștile ceruite ce le-am zis să poarte,
Cu aprigă schimonosire a feței ce le fuse dată —
Și pentru sila mea tiranică mă blestemară...

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

Scările din clădirea lui Zoe, cu mirosul lor stătut de mizerie și urină, i se părură la fel de deprimante ca prima oară când fusese acolo. În timp ce urca treptele de beton, scoase din geantă alarma de viol pe care o avea mereu cu ea și o ținu pregătită în mână.

La ultimul etaj, bătu încet la ușa lui Zoe.

Ușa se deschise imediat. Silueta scheletică din fața lui Robin arăta de parcă ar fi întâmpinat Moartea în persoană, dar Robin avusese dreptate și Strike se înșelase: nu mai era nimeni în cameră în afara unei Zoe sfrijite și îngrozite, care-și ațintise ochii cu cearcăne negre pe chipul lui Robin, acum că o vedea nedeghizată.

— Pot să intru? întrebă Robin.

— Da, spuse Zoe, dându-se în spate.

Camera conținea un pat de o persoană, pe care Zoe îl acoperise cu o pătură de bumbac subțire și neagră, cu un model de stele albe, pe care era un laptop vechi. Perdeaua roz netivită atârna neglijent la fereastră, iar deasupra unui frigider care arăta de parcă ar fi datat din anii '80 era o plită electrică cu două ochiuri, lângă o mică chiuvetă care părea să se desprindă din perete. Nu existau dulapuri, doar rafturi. O singură cratiță și câteva cutii de supă cu conținut redus de calorii stăteau pe raftul de deasupra frigiderului, în timp ce pe raftul de deasupra patului erau câteva articole ieftine de machiaj, un deodorant, niște creioane, carioci și un caiet. Cele câteva haine negre ale lui Zoe erau împăturite și stivuite într-un colț. Asta însemna că rămânea liber un metru pătrat de podea acoperită cu o mochetă verde-deschis pătată.

Însă Robin abia dacă observă ceva din toate acestea, deoarece întreaga ei atenție se îndreptă asupra pereților și plafonului, unde fiecare centimetru fusese acoperit cu desene în creion și cerneală neagră. Erau neobișnuit de detaliate și de încărcate: elanurile extraordinare și nestăvilite ale unui creator fără leac. Talentul expus pe acești pereți dărăpănați era aproape șocant pentru Robin.

— Uau, spuse ea încet, plimbându-și privirea pe pereți. Zoe... sunt *minunate*...

Un ușor tremur de plăcere trecu peste fața înspăimântată a fetei.

— Trebuie să dau un telefon rapid, spuse Robin.

Văzând că neliniștea lui Zoe sporise, adăugă:

— Nu e niciun motiv de îngrijorare. Apoi putem vorbi.

Apăsă numărul lui Strike.

— Zoe e aici, îi spuse Robin.

— Singură?

— Da.

— Bine, succes.

Robin închise, apoi porni telefonul pe înregistrare, fără să-i spună lui Zoe, și îl strecură înapoi în geantă.

— Vrei să stai jos? șopti Zoe.

— Super, mersi, spuse Robin.

Se așezară amândouă pe pat.

— De ce ai vrut să ne întâlnim, Zoe?

— Pentru că, spuse Zoe, trăgând adânc aer în piept, Anomie — tipul care a creat *Jocul lui Drek?* Spune că o să vă omoare pe tine și pe partenerul tău. A spus că o să vă facă ce le-a făcut lui Ledwell și lui Blay. Acum câteva zile, mi-a arătat fotografii de-ale tale din ziar, așa mi-am dat seama că tu ești Jessica. Știu că l-am enervat pe bărbatul acela care răspundea mereu la telefonul vostru de la birou — închideam pentru că mi-era atât de frică, și... și prietenul meu a spus că n-ar trebui să iau legătura cu tine, că o să dau de necaz, dar a trebuit să fac asta, pentru că *eu cred că el a omorât-o pe Edie.*

— Crezi că *prietenul* tău...?

— Nu! scânci Zoe. Nu, Anomie! Tocmai vorbeam cu o fată care pe internet își spune Albacahartia și...

— E în *Jocul lui Drek* acum?

Zoe păru șocată că Robin știa exact unde e Albacahartia.

— Zoe, mă lași să vorbesc cu ea, te rog? Nu-ți face griji. Ea nu trebuie să știe că nu ești tu.

— Dar nu ştii cum să...

— Ştiu totul despre joc, spuse Robin. Eu sunt LabuteleluiBuffy. Sau, cel puţin, am fost în ultimele câteva luni.

— *Tu eşti LabuteleluiBuffy?* spuse Zoe cu o voce uimită. *Tu* eşti cea cu care am...?

— Exact.

Zoe icni, apoi întoarse laptopul astfel ca Robin să poată vedea canalul moderatorilor şi un canal privat pe care Vierme28 şi Albacahartia vorbeau. Robin derulă rapid înapoi, ca să vadă ce se spusese până atunci.

<Canal al moderatorilor>

<15 iunie 2015 17:47>

<Prezenţi: DrekPlictirit, Vierme28, Anomie>

DrekPlictirit: dar de ce?

>

>

>

Anomie: pentru că vreau ca toate conversaţiile să rămână pe canalul moderatorilor de acum încolo

DrekPlictirit: Morehouse n-a lăsat un manual de instrucţiuni sau ceva?

DrekPlictirit: nu ştiu cum să le şterg.

Anomie: mi-ai spus că ştii să programezi, fir-ar al dracu

DrekPlictirit: ştiu

DrekPlictirit: dar ăsta e alt nivel

DrekPlictirit: oricum, oamenilor le plac canalele private

Anomie: oamenii au abuzat de canalele private, aşa că fă ce ţi se spune

<Canal al moderatorilor>

<15 iunie 2015 17:47>

<Prezenţi: Albacahartia, Vierme28>

Vierme28: dar dacă chiar a făcut-o?

Vierme28: dacă nu glumeşte ?

Albacahartia: nu fi proastă, bineînţeles că n-a făcut-o

Vierme28: de unde tşii ? pentru că spune întruna că a făcut asta

Albacahartia: ştiu cine e Anomie şi e exclus să fi făcut el asta

Vierme28: ştii cine e Anomie ?

>

>

Albacahartia: da

Albacahartia: n-ai spus oamenilor că Anomie a omorât-o pe Ledwell, nu-i aşa?

Vierme28: nu

Vierme28: bineînţeles că nu

>

— I-ai spus lui Albacahartia că tu crezi că Anomie a omorât-o pe Edie? o întrebă Robin pe Zoe, care dădu din cap.

Robin puse degetele pe tastatură, reamintindu-şi să reproducă punctuaţia aparte a lui Zoe, în timp ce Albacahartia începea iar să vorbească.

>

>

>

>

Anomie: oamenilor le plac o grămadă de căcaturi care n-ar trebui să le placă. Fă ce ţi se spune

>

>

>

DrekPlictirit: tre să plec

<DrekPlictirit a părăsit canalul>

>

>

>

Anomie: Vierme?

>

Vierme28: salut

Anomie: vorbeşti cu cineva pe un canal privat în clipa asta?

Albacahartia: bun, pentru că Anomie o să fie furios ca dracu pe tine dacă află c-ai spus asta

Vierme28: n — am spus nimănui

Vierme28: Morehouse ţi — a spus cine e Anomie ?

Albacahartia: nu, chiar Anomie mi-a spus

Vierme28: serios ??

Albacahartia: da. Ne-am împrietenit.

Vierme28: uau . Credeam că o să fii nervoasă pe el că s — a debarasat de Morehouse

Albacahartia: Morehouse era un nemernic jegos

Albacahartia: drum bun

Vierme28: credeam că sunteţi prieteni foarte buni

Albacahartia: nu, după ce am ajuns să-l cunosc mi-am dat seama că e un mizerabil

>

Robin nu avea de gând să facă aceeaşi greşeală de două ori.

Vierme28: da , vorbesc cu Albacahartia

Anomie: şi nu te-ar deranja dacă aş putea să văd ce spui?

Vierme28: nu

>

>

>

Albacahartia: haha, ai dat de bucluc

Anomie: zău? >

Vierme28: da **Albacahartia**: mincinoaso

Acum, Robin se opri, privind cele două canale, şi pulsul i se acceleră.

Vierme28: e ciudat >

Vierme28: cum tu şi Albacahartia nu vorbiţi niciodată în acelaşi timp >

> >

> **Vierme28**: nu-i aşa? >

> >

> >

<Vierme28 a fost banat> **<Vierme28 a fost banat>**

Robin închise încet laptopul.

— Ce s-a întâmplat? spuse Zoe neliniştită.

— Mă tem că Vierme28 a fost banat.

— *Oh, nu!* şopti Zoe, lipindu-şi mâinile de faţă şi examinând-o pe Robin pe deasupra vârfurilor degetelor, cu ochii ei imenşi şi încercănaţi, afundaţi în cap. Ah, căcat — e furios? I-ai spus ce am spus eu, că a omorât-o...?

— Nu era nevoie. Cu Anomie vorbeai. Anomie şi Albacahartia sunt aceeaşi persoană.

— *Ce?* Doamne, nu, acum o să vină după mine, o să vină şi o să mă...

Zoe se ridică, panicată, pe punctul de a-şi strânge puţinele bunuri şi de a fugi.

— Zoe, stai jos, spuse Robin ferm. *Stai jos.* Te pot ajuta, îţi *garantez* că te pot ajuta, dar trebuie să-mi spui ce ştii.

Fata se lăsă înapoi pe pat, privind-o pe Robin cu acei ochi imenşi şi înfundaţi. În cele din urmă, şopti:

— Anomie e cine crezi tu că e.

— Cine cred *eu* că e? spuse Robin.

— Da, replică Zoe, cu lacrimi prelingându-i-se din ochi. De asta ai vorbit cu el deghizată, nu-i aşa? Dacă aş fi ştiut, nu m-aş fi apropiat de el niciodată, niciodată...

— Zoe, te referi la Tim Ash...?

— Nu! scânci Zoe. Bineînţeles că nu.

Dar își luă seama și strânse din buze, ca și cum s-ar fi temut de ce urma să spună.

— Ascultă, știu că tu și Tim aveți... o relație, spuse Robin.

Ezitase din cauză că detesta să numească „relație" exploatarea de către Tim a acestei fete distruse și izolate. Fața lui Zoe se boți din nou, iar Robin fu izbită din nou de strania impresie de bătrânețe-tinerețe pe care o lăsa, de fragilitatea oaselor ei și de modul copilăros în care își ștergea ochii cu dosul mâinii tatuate.

— Acum o să-i pună capăt, suspină ea. O să fie furios c-ai aflat. O să creadă că eu ți-am spus.

În timp ce spunea asta, Zoe își luă telefonul și se uită cât e ceasul.

— Îl aștepți să vină?

— Da, spuse ea, cu lacrimile continuând să i se prelingă pe obrajii supți. Voia să vină, pentru că eu am spus că vreau să iau legătura cu tine. El nu voia să fac asta. E tot timpul neliniștit din cauza poliției și așa.

Da, sunt convinsă, se gândi Robin.

— Aș fi crezut că Tim vrea să fie investigată moartea lui Edie, spuse ea. Doar a fost prieten cu ea, nu-i așa?

— *Vrea* ca ucigașul să fie prins, doar că... el crede că oamenii n-or să înțeleagă ce e cu noi doi, așa că nu-i place când vorbesc cu necunoscuți... A fost foarte furios când am început să lucrez la North Grove... dar nu el a început relația — *eu* am început-o.

Tonul lui Zoe era foarte serios.

— N-a fost vina lui, continuă ea. Eu am fost cea care l-a sărutat prima.

— Câți ani aveai?

— Treișpe, și el n-a vrut, din cauză că eram mică. *Eu* am început. E vina mea, nu a lui Tim.

— L-ai obligat, nu-i așa?

— N-nu, spuse Zoe, aproape plângând. Mi-a spus că mă iubește, dar că nu putem face nimic din cauză că eu sunt mică, și eu am zis că nu contează. Dar el n-a vrut să facem nimic fizic. Eu am făcut asta.

— I-ai spus lui Tim că tu crezi că Anomie a omorât-o pe Edie?

Zoe aprobă din cap, în timp ce pe față continuau să i se prelingă lacrimi.

— I-ai spus și cine crezi tu că e Anomie?

— Da, dar el zice că spun prostii.

— Zoe, te rog spune-mi cine...

— Dar am crezut că *știi,* am crezut că de asta ai venit la North Grove!

— Tu crezi că e Pez Pierce?

— Nu, șopti Zoe. Nils.

102

...şi cum te-ai dovedit atât de josnic,
Da, am spus josnic — vom dovedi îndată...
ai păcălit-o pe sărmana Marian Erle,
Şi i-ai pus dragostea să-şi sape un mormânt
În iarba verde a frumoasei ei grădini...

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

În BMW, Strike tocmai terminase de citit însemnările lui Robin despre cele patru conturi de Twitter care îl ajutaseră atât de mult pe Anomie să răspândească informaţii false despre Edie Ledwell. Acum coborî geamul, trase un fum adânc din ţigara electronică şi reveni la paginile care i se păruseră deosebit de interesante.

Toate cele patru conturi îl descriseseră pe Anomie drept „strălucit" şi „geniu", toate patru o făcuseră pe Edie Ledwell „târfă", „curvă", „profitoare" şi altele asemenea şi toate patru sugeraseră că Edie îl abandonase pe Anomie ca prieten sau că ea şi Anomie avuseseră cândva o relaţie sexuală.

Strike dădu la altă pagină. Sub titlul *Din nou Beatles,* Robin lipise încă un tweet.

Julius @eu_sunt_evola
Răspuns către @rachledrau

dacă aş arăta ca tine, nu. S-ar întreba de ce i-a apărut la uşă Ringo Starr îmbrăcat în fustă

9:15 28 ianuarie 2013

Strike reciti apoi secţiunea intitulată *Expresii care se repetă.* Celor patru le plăcea să le spună femeilor „Îţi miros păsărica stătută de aici", Julius eu sunt Evola şi Max R le spuseseră amândoi unor fete că, dacă ar fi fost violate de fiecare dată când spuneau o tâmpenie, ar fi fost „pline de sculă în permanenţă" şi, de asemenea, ei şi Discipolul lui Lepine îşi

exprimaseră în termeni aproape identici opinia că toate femeile ar trebui „înfometate până ajung la greutatea optimă pentru înmulțire".

Strike se întoarse la prima pagină, pe care Robin lipise primele tweeturi ale Discipolului lui Lepine.

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine

Marc Lepine a fost un Dumnezeu

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine

14 muieri moarte hahahahaha

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine

le-a aliniat și le-a împușcat

În sfârșit, Strike dădu la rezumatul lui Robin de pe ultima pagină.

Toate conturile atacă fete la întâmplare, dar trei femei au fost vizate în mod constant timp de mai mulți ani: Edie Ledwell, Kea Niven și Rachel Ledwell.

Cei patru s-au întors împotriva Keei abia după ce Anomie a făcut asta, adică după ce el a postat pe Twitter „dă-mă în judecată sau taci dracu din gură, că începi să ne plictiseşti". Din acel moment au început s-o vâneze toți și au tratat-o aproape la fel de rău ca pe Edie.

Ce e ciudat e că Anomie nu a atacat-o niciodată pe Rachel Ledwell, însă cei patru au agresat-o aproape la fel de rău ca pe Kea. Asta m-a determinat să cred că resentimentele la adresa lui Rachel nu au legătură cu *Inimă neagră ca noaptea*.

La mijloc ar putea fi Zoltan, fostul ei prieten de la Clubul Pinguinilor. Rachel a rupt legătura cu Zoltan când el a început să folosească cu ea replicile lui Kosh și crede că e posibil ca el să fi devenit apoi Scaramouche, pentru că Scaramouche a făcut același lucru cu Zoe Haigh. Atât contul lui Zoltan, cât și al lui Scaramouche au dispărut de pe Twitter, dar nenumăratele insulte pe care cei patru i le-au trimis lui Rachel ar putea sugera ranchiuna față de o fostă prietenă care i-a refuzat.

Sub asta, Robin lipise exemple de tweeturi pe care cei patru i le trimiseseră lui Rachel, în vârstă de 16 ani.

Johnny B @jbaldw1n1>>
Răspuns către @rachledrau
Încă sari dintr-o sculă în alta, sperând să faci rost de un alfa? Continuă să visezi, catastrofă cu țâțe lăsate ce ești

---

Julius @eu_sunt_evola
Răspuns către @rachledrau
ce-ai spus, curvă mizerabilă care te crezi prea bună pentru un beta?

Max R @mreger#5
Răspuns către @rachledrau
Lesbienele urâte ca tine ar trebui băgate în lagăr și violate în grup

---

Discipolul lui Lepine @D1scipolulluiLepine
Răspuns către @rachledrau
cel puțin când moare maică-ta o să ai ceva în comun cu #NesatuladeLedwell

Strike ridică privirea din hârtii, încruntat, și zări pe cineva în oglinda laterală: un bărbat înalt și chel se îndrepta cu pași hotărâți spre ușa neagră și ponosită a lui Zoe.

Imediat, aruncă foile pe care le citea pe locul din stânga și coborî geamul.

— Hei!

Tim Ashcroft se întoarse tresărind și, depistând corect sursa strigătului, îl privi lung pe bărbatul cu barbă întunecată și nas strâmb de pugilist.

— Aș vrea să vorbim puțin, spuse Strike.

Cu o expresie precaută, Ashcroft se apropie de Strike, oprindu-se la un metru distanță.

— Te pot ajuta cu ceva? întrebă el politicos, cu accentul lui din jurul Londrei.

— Da. Numele meu e Cormoran Strike. Sunt detectiv particular.

Strike privi cu satisfacție cum zâmbetul politicos al lui Tim dispare.

— Te duci s-o vizitezi pe Zoe Haigh, înțeleg?

Tim avu nevoie de prea multe secunde pentru a simula nedumerirea.

— Cine?

— Fata minoră căreia i-o tragi de patru ani, spuse Strike.

— Eu... ce? Asta ți-a spus Zoe?

— Parcă nu știai cine e?

— N-am auzit bine.

Strike văzu pe buza de sus a lui Ashcroft un licăr de transpirație.

— O cunosc pe Zoe, da. E o tânără destul de tulburată...

— Dar ție așa îți plac, nu? Sunt mai ușor de manipulat dacă n-au niciun fel de respect de sine sau familii care să te târască prin tribunale.

— Eu chiar nu...

— Ba eu cred că da.

Deschise portiera. Tim se trase în spate foarte speriat, dar când Strike se ridică pe singurul lui picior, sprijinindu-se de capotă pentru a-și menține echilibrul, și își scoase cârjele, Ashcroft păru să recape puțin curaj.

— Mă tem că nu ai...

— N-o să faci o glumă abilitistă despre piciorul meu, nu-i așa? spuse Strike avansând spre Ashcroft, care făcu un pas în spate. Că atunci poate îmi fac și eu blog. „Perspectiva mea despre cum Condeiul Justiției e pedofil și de ce asta ar trebui să vă tulbure."

Tim mai făcu un pas în spate.

— Nu știu ce le spune Zoe oamenilor, bâigui el, dar ea nu e în...

— E nebună, nu-i așa? Țăcănită?

— Uneori, fetele se îndrăgostesc de bărbați mai în vârstă, înțeleg altceva din unele lucruri care...

— Ar fi trebuit să-și dea seama că ți-o bagi în ea în mod *platonic*, nu-i așa? spuse Strike legănându-se mai aproape de Tim, care continuă să se retragă. Știi ce o să se întâmple acum?

— Ce? spuse Tim.

— O să încerc s-o conving să se ducă la poliție. Dacă nu vrea să coopereze, o să iau din urmă toate fetițele pe care le-ai urmărit pe Twitter. Partenera mea a întocmit un dosar destul de frumos despre tine și comportamentul tău pe internet. Există cel puțin un tată furios care sunt sigur că ar fi încântat să primească vești de la mine.

Tim părea acum pe punctul de a cădea în genunchi sau de a izbucni în lacrimi.

— Dacă te mai apropii vreodată de Zoe Haigh, spuse Strike, o să amputez și eu ceva, și n-o să fie piciorul tău. Înțelegi?

— Da, șopti Tim.

— Acum, dispari *dracului*...

Uşa neagră din spatele lui Tim se deschise, iar în prag apărură Robin şi Zoe.

— Tim! ţipă Zoe.

Ashcroft o ignoră şi se îndepărtă rapid. În timp ce Zoe privea lung în urma lui, începu să alerge şi dispăru după colţ. Strike şi Robin se uitară unul la altul şi cea din urmă înţelese imediat esenţa a ceea ce se întâmplase, chiar dacă nu şi detaliile.

— O ducem pe Zoe la metrou. În seara asta o să stea în camera mea de la hotel Z.

— Nu, spuse Zoe, care, văzu Strike acum, avea dâre murdare de lacrimi pe obraji. Vreau să-l văd pe Tim...

— Dar el nu vrea să te vadă pe tine, spuse Strike.

— De ce? se tângui Zoe, vărsând alte lacrimi.

— Putem să vorbim despre asta în maşină, replică el, deschizând o portieră din spate. Urcă.

103

Ştiute şi neştiute lucruri s-au terminat;
Multe vieţi sfârşite, timp împuţinat;
Pământul gol a fost lăsat nesemănat?
Mugurii aceştia vor rămâne ne-nfloriţi?

Christina Rossetti, *Amin*

— Ai fi putut să fii mai empatic, spuse Robin pe un ton de reproş o oră mai târziu.

Ea şi Strike parcaseră pe o stradă laterală de lângă staţia Tufnell Park, după ce o conduseseră pe Zoe la metrou. Zoe avea acum la ea cardul camerei de hotel a lui Robin şi 100 de lire pe care i-i dăduse Strike.

— Sunt empatic, spuse Strike. De ce crezi că l-am ameninţat pe Ashcroft că îl castrez?

Avuseseră nevoie de 30 de minute ca să-i aline lui Zoe suferinţa cauzată de plecarea grăbită a lui Ashcroft şi apoi să-i explice cum funcţionau hotelurile, pentru că ea nu mai stătuse niciodată într-unul. Dar Zoe era atât de speriată că Anomie avea să vină după ea că, în cele din urmă, se lăsă convinsă că nimeni nu o va da afară din hotel Z pentru că nu arăta ca Robin şi chiar acceptase îmbrăţişarea liniştitoare a lui Robin în capul scărilor de la metrou.

— În clipa în care o să aibă iar semnal o să-l sune pe Ashcroft, spuse Robin.

— Dacă Ashcroft îşi cunoaşte interesul, n-o să răspundă, spuse Strike. Nici acum, nici altă dată.

— Îţi dai seama că, dacă el e Anomie...

— Nu e. Tocmai l-am tăiat pe de listă. Mă rog, cam 90%.

— Cum? zise Robin consternată.

— Îţi explic după ce îmi spui ce s-a întâmplat la Zoe.

— E totul aici.

Robin îşi scoase mobilul din geantă, găsi înregistrarea şi apăsă pe redare.

Strike ascultă, cu fața împietrită, cum Zoe spunea că Anomie avea să le facă celor doi detectivi „ce le făcuse lui Ledwell și lui Blay". Când nu se mai auziră decât bătăile în tastatura laptopului, Robin spuse:

— Aici sunt eu intrând în joc. Erau deschise două canale și Albacahartia... era *complet* diferită. A spus că Morehouse fusese un mizerabil nenorocit și că se bucura că scăpase de el. Apoi, după ceva timp, am observat: Anomie și Albacahartia nu tastau în același timp și când i-am spus asta, pe ambele canale, am fost banată imediat. Sunt sigură că sunt...

— ...una și aceeași persoană, spuse Strike, aplecându-se în față și apăsând pe pauză. *Căcat.* Bineînțeles: Albacahartia a fost creată pentru a-l urmări pe Morehouse. Pentru a afla ce gândește, dacă intenționează să plece...

— ...și pentru a încerca să-l țină acolo, spuse Robin, pentru că Vikas se maturizase de când contribuise la crearea jocului, nu-i așa? Avea din ce în ce mai mult succes în lumea reală și Anomie trebuie să fi știut că i-ar fi fost aproape imposibil să-l înlocuiască. Tocmai l-am văzut descărcându-și nervii pe noul moderator, DrekPlictirit, care în mod evident nu se descurcă. Albacahartia a venit în *Jocul lui Drek* cam la momentul la care Vikas și Rachel se certau. Nu cred că a fost o coincidență. Rachel spune că Anomie era posesiv față de Vikas, că nu-i plăcea că el și Rachel se împrieteneau. Albacahartia era modalitatea perfectă de a-l despărți pe Vikas de Rachel definitiv.

— Cu niște nuduri furate, pe care Anomie le-a arătat și celorlalți bărbați, spuse Strike, gândind rapid. Care sunt șansele ca Oliver Peach să fi fost ademenit la Comic Con cu sugestia vagă că acolo avea să se afle o roșcată superbă care să-l ajute să-l depisteze pe Anomie?

Strike apăsă din nou pe redare.

În momentul în care Zoe afirmă că ea inițiase relația sexuală cu Tim Ashcroft, Strike murmură „ce jegos", dar când Zoe rosti numele „Nils", spuse tare: „Ce mama dracu'?"

— Sst, ascultă, spuse Robin, arătând spre mobilul din care acum se auzi vocea ei.

— *De ce crezi că e Nils?*

— *Dintr-o mulțime de motive. Prima oară când am văzut vitraliul de la North Grove am fost șocată. Scrie pe el „anomie", așa că în seara aia, pe canalul moderatorilor, am spus:* „N-o să ghiciți niciodată, azi am văzut un vitraliu pe care scrie «anomie», nu vi se pare ciudat?" *sau așa ceva, și imediat Anomie a deschis un canal privat cu mine și a zis:* „Să nu mai spui niciodată de vitraliul ăla, altfel te banez. Nu spui despre asta nimănui". *S-a purtat foarte ciudat.*

— Anomie a pomenit ceva de North Grove?

— Nu, dar am avut senzația că știe unde e vitraliul și am început să cred că trebuie să fi fost acolo, și poate de acolo îi venise ideea numelui. Apoi, într-o zi, Nils mi-a vorbit despre anomie și mi-a explicat ce înseamnă. Mi-a zis că tre să ai, gen, un țel în munca ta și tre să te asiguri că rămâi în legătură cu ceilalți, și că o comună e cel mai bun mod de viață, pentru că nu poți să suferi de anomie dacă trăiești într-o comună, și că ar trebui să plec de aici și să mă duc să stau la North Grove. Mariam îl susținea. Eu am crezut că erau amabili. Dar nu m-am dus, pentru că Tim nu voia. Spunea că acolo nu puteam să avem intimitate. Apoi, într-o zi, i-am auzit pe Nils și pe Pez vorbind despre Edie și am tras cu urechea, pentru că tot speram că ea o să vină la North Grove și o s-o cunosc. Dar erau amândoi foarte răutăcioși față de ea... Eu crezusem că sunt mândri că o cunosc, după ce făcuse ea, dar nu erau. Pez vorbea despre o idee de carte de benzi desenate la care lucrase împreună cu Edie, înainte să apară Josh. Pez a spus că probabil Edie avea să-l dea acum în judecată dacă el termina cartea și își punea numele pe ea, pentru că unele idei erau ale ei. Era despre un cioclu care călătorește în timp cu coșciugul, întuneric beznă. Mie mi s-a părut o idee mișto. Pun pariu că toate erau ideile ei, părea genul ei de poveste. Pun pariu că Pez doar a făcut câteva desene. Apoi Nils a început s-o ponegrească pe Edie și eu nu-l mai auzisem să vorbească așa. Era furios, foarte furios. Gen, Nils nu se înfurie prea des. A spus că Edie nu-l pomenise în niciun interviu, după ce el îi oferise gratis un loc în care să stea și spațiu în care să facă Inimă neagră ca noaptea, *și că Edie lua tot și nu dădea nimic înapoi. Vorbea ca și cum, dacă n-ar fi fost el, Edie n-ar fi avut niciodată succes și spunea că Edie flirtase cumva cu el ca să obțină de la el ce voia. Și spunea că Edie nu vorbise niciodată despre arta lui sau ceva și nici nu se deranjase să apară la ultima lui expoziție. Și în timp ce îl ascultam pe Nils, m-am gândit că exact așa vorbește Anomie despre Edie, pentru că într-o noapte, la puțin timp după ce intrasem în joc, Anomie spunea ce vacă era Edie că ponegrise jocul, când el menținea interesul fanilor și îi făcea ei o favoare. Apoi mi-a spus că Edie se dăduse la el, gen, în viața reală, dar cumva îl părăsise când începuse să facă bani. Anomie era beat atunci când a spus asta, mi-a spus că băuse. A spus că avusese o zi proastă.*

— De ce fusese o zi proastă?

— Nu mi-a spus — nu spune niciodată prea multe despre viața lui reală. Dar apoi, a doua zi dimineață, după ce-mi spusese toate astea despre Edie, a deschis un nou canal privat cu mine și a zis: „Uită ce am spus noaptea trecută, dacă vrei să rămâi în joc". *Așa că n-am spus niciodată nimănui, pentru că eu iubeam jocul atât de mult pe vremea aia. Aveam prieteni acolo — Demon1*

şi LabuteleluiBuffy —, vreau să zic, înaintea ta — vorbeam mult cu cealaltă LabuteleluiBuffy. Dar după ce l-am auzit pe Nils vorbind despre Edie, nu mi-a mai plăcut atât de mult de el. Şi am început să observ cât de mult stătea la calculator. Se ocupă din când în când de artă, dar nu termină multe lucrări.

— L-ai văzut vreodată jucând jocul?

— Nu, dar cineva de acolo jucase, cineva de la North Grove, pentru că l-am văzut o dată în istoricul navigării, după ce am început să cred că Anomie ar putea fi Nils. Am început să caut. Crezi că a fost incorect?

— Nu, Zoe, cred că a fost inteligent.

— Apoi, când Josh a venit să stea la North Grove, în luna dinaintea atacului, Nils îi sugera idei pentru desen. L-am auzit făcând asta de câteva ori şi ăsta e iar stilul lui Anomie, pentru că el ponegrea mereu desenul — şi eu n-am înţeles niciodată asta, pentru că, de fapt, era înnebunit după el —, dar Anomie spunea mereu că s-ar descurca mult mai bine ca Edie. Aşa că începeam să fiu foarte băuitoare în privinţa lui Nils, apoi, în ziua în care... a avut... loc...

— Atacul?

— Da... Nils a fost plecat. El nu e plecat aproape niciodată.

— Ţi-a spus unde fusese?

— Nu, ştiu doar că era plecat, pentru că Bram nu era la şcoală şi Mariam se plângea că încearcă să-şi ţină cursurile de artă şi să aibă şi grijă de Bram în acelaşi timp. Dar partea cea mai rea... mi-a fost atât de frică când l-am găsit... eram în atelierul lui Nils. El îl ţine încuiat, dar a vrut să-i aduc o carte de acolo... şi am găsit...

— Ce a găsit? spuse Strike, când tăcerea se prelungi.

— Un cuţit, spuse Robin. A mimat cuvântul din buze.

— ...era foarte mare, reluă Zoe şoptind, în pragul lacrimilor. *Era pur şi simplu acolo, pe un raft. Şi avea un scris straniu pe el, ca o vrajă sau ceva.*

Robin apăsă pe pauză.

— Am văzut cuţitul ăla. A fost al bunicului lui Nils. El l-a numit cu un cuvânt olandez pe care nu mi-l amintesc. „Vraja" era un cuvânt care în greacă înseamnă „moştenire".

— Şi era, pur şi simplu, acolo, în atelierul lui?

— Da, şi evident că oamenii ştiau că e acolo — cel puţin Bram, pentru că l-a întrebat pe Nils dacă poate să-l ia la şcoală. Nils i-a zis că nu.

— Slavă Domnului, spuse Strike, altfel probabil că aveam de-a face cu un masacru la o şcoală.

— Atât a avut de spus Zoe despre motivele pentru care îl bănuieşte pe Nils, spuse Robin. În rest, ea se panichează că Anomie o să vină s-o omoare şi eu încerc s-o conving să meargă la hotel. Deci, ce crezi despre teoria ei?

— Sincer? spuse Strike. Nu cine ştie ce.

Îşi scoase ţigara electronică şi trase un fum lung. După ce îl dădu afară, spuse:

— Edie Ledwell a enervat o grămadă de bărbaţi, nu-i aşa?

— Da, spuse Robin. Dar eu nu cred că a flirtat cu Nils să obţină lucruri de la el. Nu cred că era genul ăla şi oricum...

— Bărbaţii sunt, în general, predispuşi să creadă că femeile flirtează cu ei? întrebă Strike, anticipând ce urma să spună Robin.

— Unii dintre ei, spuse ea uitându-se la ceas. Şi întotdeauna cei care nu-ţi plac par cei mai predispuşi să creadă că eşti nebună după ei.

Robin se gândea la Hugh Jacks, dar gândurile lui Strike zburară spre trotuarul de la Ritz.

— Mâncăm ceva? sugeră el. Mai e o grămadă de timp până va trebui să mergem la Ledwell.

Aşa că se duseră la cel mai apropiat local, iar Strike luă cu el însemnările lui Robin despre cei patru troli. După ce se aşezară la o măsuţă de la geam şi le fură aduse sendvişuri, Strike spuse:

— Ţi-am citit însemnările.

— Şi?

— Şi sunt de acord.

— Cu ce?

Nu trecuse şi concluzia la care ajunsese, îngrijorată că Strike ar putea crede că vede lucruri imaginare.

— Că sunt aceeaşi persoană. Vorbesc despre Julius, Johnny, Max şi Lepine, evident. La Zoltan şi Scaramouche e mai greu să-ţi dai seama, pentru că nu avem niciun material de-al lor pe care să-l comparăm cu al altora.

— Cred că e posibil ca Zoltan şi Scaramouche să fi fost banaţi, spuse Robin, uşurată că Strike nu credea că teoria ei e absurdă, pentru că n-am găsit nici urmă de ei pe Twitter. Dar dacă Rachel are dreptate şi Zoltan s-a transformat în Scaramouche, care a fost banat şi el, Zoltan / Scaramouche nu s-ar fi gândit, eu ştiu, să micşoreze riscul? Să facă mai multe conturi, ca să poată sacrifica unul sau două, dacă sărea calul?

— E plauzibil, spuse Strike dând din cap, deşi există destui bărbaţi cărora le face plăcere să hărţuiască fete pe internet. Nu trebuie să aibă toţi legătură unii cu alţii.

— Ştiu, spuse Robin, dar asta nu explică de ce Rachel e atât de detestată de acele patru conturi. Iese din tipar: Edie şi Kea l-au enervat amândouă pe Anomie. Rachel, nu. Şi ai văzut trimiterea la Ringo Starr?

— Da, spuse Strike, ceea ce ne duce la o întrebare inevitabilă, nu-i aşa? Avem de-a face cu alte patru variante online ale lui Anomie? Eu înclin foarte mult să cred că da, şi dacă e aşa, Ashcroft nu poate fi Anomie. Nu ştiu dacă ai fost atentă la date, dar Julius şi Johnny au iscat o furtună pe Twitter când tu erai faţă în faţă cu Ashcroft, în Colchester.

— *Aha,* făcu Robin. Aşa l-ai exclus?

— S-ar putea să mă înşel —, dar nu cred.

— Păi, atunci, *cine,* spuse Robin cu o urmă de disperare, *este* această persoană? E posibil ca acelaşi individ care i-a scris acele mesaje pompoase lui Josh Blay, cu expresii greceşti, şi i-a zis lui Rachel că „Edie şi cu mine suntem practic aceeaşi persoană" să le spună pe internet femeilor tinere că ar trebui să fie violate şi înfometate până la greutatea necesară înmulţirii?

— De ce nu? spuse Strike energic. Crezi că oamenii educaţi şi cultivaţi nu sunt capabili să fie la fel de răi şi mizerabili ca oricare alţii? Uită-te la nenorocitul de Ashcroft. Oricum, nu e greu să cauţi câteva frânturi în greacă şi latină şi să le copiezi. Asta nu înseamnă neapărat că suntem în căutarea unui creier ca al lui Bhardwaj.

— Dacă sunt toţi una şi aceeaşi persoană, spuse Robin, Kea Niven *ar fi putut* să spună adevărul că Anomie a folosit o replică din Kosh cu ea. E o adevărată pradă: frumoasă, legată direct de *Inimă neagră ca noaptea* — poate că Anomie s-a gândit că merită să se ocupe personal de ea, în loc să i-o delege unuia dintre troli.

— E logic, spuse Strike dând din cap, şi dacă Anomie s-a dat într-adevăr la Kea, folosindu-se de Kosh, asta indică un bărbat care nu are succes la femei în viaţa reală — sau nu la fel de mult succes pe cât i-ar plăcea lui. Sunt o grămadă de bărbaţi cu căsnicii presupus fericite cărora le place vânătoarea de dragul vânătorii. Cantitate în locul calităţii, cum spune Kosh.

După o scurtă pauză, Strike adăugă:

— Ştii, eu revin întruna la acea primă întrebare: ce are de pierdut Anomie dacă e demascat? Înţeleg de ce voia Bhardwaj să rămână anonim. Era un puşti care voia să fie luat în serios de astrofizicienii de la Cambdridge. Mă îndoiesc că îşi dorea ca ei să afle că o mare parte din viaţa lui e consumată de jocul ăla sau să fie asociat cu persecutarea publică a lui Edie de către Anomie.

— Eu tot nu înţeleg de ce Vikas nu a rupt legăturile cu Anomie mai devreme.

— Dar tocmai ai aflat de ce, nu-i aşa? spuse Strike. Albacahartia.

— Dar Albacahartia nu a fost acolo de la început. De ce a rămas Vikas înainte ca ea să apară?

— Bună întrebare, spuse Strike.

— Îți mai amintești „gluma" pe care Vikas i-a spus-o lui Rachel? „Anomie nu e iubita mea. E sora mea." Ce naiba însemna *asta?*

— Dumnezeu știe, spuse Strike.

Ceva din subconștientul lui tot îi dădea semnale, refuzând însă să se lase deslușit.

După ce își mâncară sendvișurile, Robin se duse la baie, apoi spuse:

— Nu e atât de departe Battledean Road, dar probabil ar fi bine să plecăm... Ești în regulă?

— Ce? spuse Strike, care încerca să scoată la suprafață gândul care continua să-l râcâie. Da. Mă gândeam doar.

Odată ajunși în BMW, Strike își scoase iar mobilul, să caute ceea ce acum credea că sunt patru pseudonime ale lui Anomie. Deși tocmai îi spusese lui Robin că era posibil ca Zoltan să nu aibă nimic de-a face cu cazul, căută prima oară numele lui.

Rezultatele fură, cel puțin, eclectice. Află că Zoltan era un prenume unguresc și, de asemenea, numele unui gest cu mâna, care își avea originea într-un film vechi de 15 ani numit *Băi, care mi-ai șutit mașina?*

Strike pufni ușor și căută „John Baldwin". Rezultatele erau numeroase și la fel de diverse. Însă acum, când se concentră asupra numelui, avu o impresie stranie că îl mai văzuse și altundeva decât pe Twitter, deși creierul lui recalcitrant refuza să divulge unde.

Numele Discipolul lui Lepine și Julius Evola nu aveau nevoie de explicații, se gândi Strike, dar în timp ce reflecta la Scaramouche, în minte îi răsunară câteva acorduri muzicale, nefiind probabil singurul care, când auzea Scaramouche, se gândea la *Bohemian Rhapsody,* și nu la un clovn din secolul al XVI-lea.

În cele din urmă, își îndreptă atenția spre ultimul nume: Max R, cunoscut și ca @mreger#5.

— Am ajuns, îl anunță Robin în timp ce intra pe Battledean Road.

Însă imediat după ce ea rostise aceste cuvinte, Strike spuse tare:

— *Căcat.*

— Ce e? întrebă Robin.

— Stai o clipă, spuse Strike, grăbindu-se să introducă iar Zoltan în Google.

Robin merse mai departe pe strada mărginită pe ambele părți de case familiale, solid construite, cărora, după recentele ei căutări imobiliare, le

estimă valoarea la mult peste un milion de lire. Printr-un noroc, chiar în fața casei lui Grant și Heather Ledwell era un loc de parcare liber. După ce parcă BMW-ul, Robin se întoarse iar spre Strike, care continua să tasteze în telefon, privind rezultatele cu o expresie despre care ea știa, în virtutea unei îndelungate experiențe, că înseamnă concentrare adâncă.

Mai aveau câteva minute până la ora 9. Fără să scoată un cuvânt, Robin așteptă ca Strike să-i spună ce făcea. În sfârșit, el ridică privirea.

— Ce e? întrebă ea.

Era convinsă, după expresia lui, că Strike are ceva important să-i spună.

— Cred că am tăiat niște sârmă ghimpată.

— Ce?

Înainte ca el să apuce să răspundă, cineva bătu în geamul de lângă Robin, făcând-o să tresară.

Grant Ledwell le zâmbea, cu o sticlă de vin împachetată în mână, evident nerăbdător să fie pus la curent cu importantele noutăți.

104

Al morții negru praf, suflat de vânt,
Și strecurat în fiecare pliu secret
De sub sigiliul scrisorii noastre,
Uscând cerneala pentru totdeauna...

Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh*

— Îți explic după ce terminăm aici, îi șopti Strike.

— Tocmai am fost la magazin, spuse Grant, arătând spre sticlă în timp ce Strike și Robin coborau din mașină.

Sejurul din Oman îi lăsase un bronz puternic, scos în evidență de cămașa albă pe care o purta la blugi. Nemaifiind ascunsă de vreun sacou, o burtă pronunțată ieșea la iveală.

— Heather și mama ei mi-au terminat tot vinul roșu bun.

Când Strike ocoli partea din față a mașinii și deveni vizibil în întregime, cu cârjele lui și cracul pantalonilor pe jumătate gol, Grant exclamă:

— Ah... ai...

— Doar jumătate de picior, da, spuse Strike. Probabil o să-mi crească la loc.

Grant râse încurcat. Stânjeneala sa în fața invalidității evidente a lui Strike îi atrase atenția lui Robin, care încă se gândea la comentariul neobișnuit despre sârma ghimpată, dar fără să-i îmblânzească atitudinea față de Ledwell, împotriva căruia era deja pornită, având în vedere felul în care, în opinia ei, acesta își neglijase fiica și nepoata.

— De când nu ne-am văzut, familia noastră s-a mărit! spuse el fără să privească spre Strike, în timp ce avansau toți trei spre ușa de la intrare.

— Heather a născut? întrebă Robin politicoasă. Felicitări!

— Da, am, în sfârșit, un băiat, spuse Grant. A treia oară a fost cu noroc!

Părea că Rachel nu mai era considerată unul dintre copiii lui Grant, se gândi Robin cu o aversiune și mai mare față de el.

— Ce nume i-ați dat? întrebă ea.

— Ethan, spuse Grant. A fost întotdeauna numele preferat al lui Heather. Îi place de când a văzut *Misiune: Imposibilă*.

Intrară într-un hol decorat în bej şi crem şi, printr-o altă uşă, într-un salon mare unde se aflau Heather şi mama ei. Fu acum rândul lui Strike să-şi ferească privirea, deoarece Heather, cu sânul dezgolit aproape în întregime, îşi alăpta fiul nou-născut ţinându-i în mână, ca un cartof mare, capul acoperit cu câteva fire de păr şaten. Două fetiţe în pijamale identice, roz cu picăţele, stăteau ghemuite pe podea, jucându-se cu o pereche de ponei de plastic şi călăreţii lor. Ridicară privirea când tatăl lor intră împreună cu doi necunoscuţi şi amândouă căscară gura la vederea cracului prins cu ace al pantalonilor lui Strike. Bunica lor, scundă şi cu un păr roşcat agresiv, se arătă mai degrabă entuziasmată.

— Bună! spuse Heather cu voioşie. Scuzaţi-mă. Când i-e foame, i-e foame!

— Am citit despre tine, spuse soacra lui Grant, sorbindu-l pe Strike cu ochi lacomi. Le-am povestit fetelor despre tine. N-au vrut să se culce înainte să-l vadă pe musafirul celebru al lui tati!

— Mergem în grădină, spuse Grant, scutindu-l pe Strike să dea vreun răspuns.

Strike şi Robin îl urmară într-o bucătărie mare şi foarte bine echipată, plină de ustensile şi electrocasnice din oţel inoxidabil. Uşile de sticlă erau deja deschise şi Robin văzu că, de fapt, grădina consta într-o mică zonă pavată, unde se aflau o masă şi scaune de lemn înconjurate de ghivece cu plante.

— Vreţi să beţi ceva? întrebă Grant, luându-şi un pahar de vin dintr-un dulăpior suspendat.

Amândoi refuzară.

După ce se aşezară la masa din grădină, iar Grant îşi turnă vin şi luă o gură, Robin spuse, nu foarte sincer, pentru că în realitate i se părea destul de insipidă:

— Minunată casă.

— Mersi, spuse Grant, dar n-o să mai stăm aici prea mult. Plecăm. E o uşurare, de fapt, că am luat decizia. Ne întoarcem în Oman. Şcoli excelente pentru copii, o comunitate de expaţi bună. Încă avem prieteni acolo. Mă pot ocupa de toate chestiile legate de film de la distanţă, nu e nevoie să rămânem în Marea Britanie pentru asta. În fine, Heather abia aşteaptă să plece. E încă îngrijorată din cauza lui Anomie şi a tuturor acelor nebuni cu *Inimă neagră ca noaptea*.

Plus că Omanul e un frumos paradis fiscal, se gândi Strike.

Grant bău niște vin, apoi spuse:

— Deci: aveți noutăți pentru mine?

— Da, spuse Strike. Suntem 90% siguri cine e Anomie.

Zău? se gândi Robin, privind spre el.

— Ei, asta e o veste al naibii de bună, se bucură Grant din toată inima. Cine...?

— Nu putem să spunem până nu e dovedit, spuse Strike. Am putea fi dați în judecată pentru calomnie. De fapt, ne lipsește o probă esențială și ne întrebam dacă ne poți ajuta cumva.

— Eu? întrebă Grant, surprins.

— Da, spuse Strike. Am să-ți pun câteva întrebări, dacă e în regulă?

— Zi.

Dar lui Robin i se păru că pe fața lui de buldog, care părea lucioasă în lumina apusului, apare o urmă de precauție.

— Mai întâi, zise Strike, acea convorbire telefonică cu Edie despre care mi-ai spus. Cea în care ea ți-a zis că Blay vrea s-o dea afară de la *Inimă neagră ca noaptea?*

Grant ridică mâna stângă și își șterse ceva invizibil de pe nas.

— Da?

— Când anume a fost asta? întrebă Strike.

— Ăă... anul trecut.

— Îți amintești exact când?

— Trebuie să fi fost... prin iunie?

— Edie avea numărul tău de mobil?

Urmă o scurtă pauză.

— Da, spuse Grant.

— Și când a fost ultima oară când ați vorbit, înaintea acelei convorbiri?

— În ce fel e asta relevant pentru Anomie?

— E foarte relevant, îl asigură Strike.

— Nu... mai luasem legătura de ceva timp înainte de asta.

— Adică de când ea nu avea adăpost și ți-a cerut ajutorul?

Maxilarul de jos al lui Grant deveni și mai pronunțat. Înainte ca el să încerce un răspuns, din casă ieșiră fiicele lui, cu acea atenție reținută manifestată de copiii curioși în privința necunoscuților, fiecare ducând un ponei de plastic cu un călăreț.

— Tati, spuse cea mai mare, apropiindu-se de masă, uite ce ne-a dat Gan-Gan.

Puse poneiul cu călăreț pe masă. Sora ei mai mică se uita în lateral la cracul prins în ace al pantalonilor lui Strike.

— Minunat, spuse Grant. Acum duceți-vă înapoi înăuntru. Tati are treabă.

Fetița mai mare avansă timidă spre Grant, se ridică pe vârfuri și șopti tare la urechea lui:

— *Ce a pățit bărbatul ăsta la picior?*

— Mașina în care eram a trecut peste o bombă, când eram soldat, îi spuse Strike fetei, mai mult să scape de ea decât ca să-l scutească pe Grant de stânjeneala de a trebui să răspundă.

— *Aaaa,* făcu ea.

Acum, sora ei mai mică se apropie și ea și cele două se holbară în tăcere la Strike.

— Duceți-vă înăuntru, repetă Grant. Haideți.

Fetele se retraseră, șoptind între ele.

— Scuze, spuse Grant bățos, luând încă o gură de vin.

— Nicio problemă. Următoarea întrebare: eram curios dacă ai mai primit și alte apeluri telefonice în care ți se spunea să-ți dezgropi nepoata?

— Nu, spuse Grant. Doar cele două de care ți-am zis.

Strike își scoase pentru prima oară carnetul și răsfoi la notițele interviului anterior cu Ledwell.

— Tu ai răspuns doar la al doilea apel, nu-i așa? La primul a răspuns Heather.

— Da, spuse Grant. Înțeleg că Anomie ne suna?

— Nu, nu era Anomie. Apelantul a spus: „Dezgroap-o pe Edie și uită-te la scrisoare", corect?

— Da.

Acum părea să se simtă categoric inconfortabil.

— Dar nu a specificat la care scrisoare ar trebui să te uiți?

— Nu.

— Pentru că în sicriu sunt două scrisori, nu-i așa? Una de la Ormond, una de la Blay?

— Exact, spuse Grant, ferindu-și ochii de soarele care apunea. Scuzați-mă, mă duc să-mi iau niște ochelari de soare. Îmi bate în ochi.

Se ridică și dispăru în casă.

— E speriat, murmură Robin.

— Așa și trebuie, fir-ar al dracu'. L-a sunat din părți Edie. S-ar putea să fie nevoie să facem puțin pe polițistul bun și polițistul rău.

— Cât de rea vrei să fiu?

— Ha-ha, făcu Strike.

Pașii din spatele lor anunțau întoarcerea lui Grant Ledwell, care acum purta o pereche de ochelari Ray-Ban tip aviator.

— Scuze, spuse el reluându-şi locul şi bând imediat nişte vin.

— Nicio problemă, zise Strike. Deci: revenind la scrisorile din sicriu. Au fost două, nu? Suntem de acord în această privinţă?

— Cormoran, murmură Robin înainte ca Grant să apuce să răspundă.

— Ce e? spuse Strike, iritat.

— Cred, zise Robin, cu un zâmbet de scuze spre Ledwell, că ar trebui să ne amintim că vorbim despre nepoata lui Grant.

— Mulţumesc, spuse Grant, mai tare decât era necesar. Mulţumesc foarte mult, ăă...

Dar era evident că uitase numele lui Robin.

— Bine, spuse Strike.

Apoi, pe un ton ceva mai puţin agresiv, întrebă:

— Două scrisori, da?

— Da, confirmă Grant.

— Pentru că, atunci când ne-am întâlnit la The Gun, ai vorbit despre o scrisoare, nu de două. „Cioclul ştia, pentru că l-am rugat să pună *scrisoarea* acolo." La momentul ăla n-am dat atenţie acestui lucru. Am presupus că vorbeai despre o scrisoare pe care o înmânaseşi personal şi că, probabil, Ormond îi dusese chiar el cioclului scrisoarea lui. Aşa s-a întâmplat?

Faţa lui Grant deveni inexpresivă şi Robin fu convinsă că acesta îşi reaminteşte că Ormond e în libertate şi că poate să-l dea de gol dacă minte.

— Nu, spuse el, amândoi... amândouă scrisorile erau la mine. Eu tratam cu cioclul.

— Atunci de ce mi-ai spus că l-ai rugat pe cioclu să pună „scrisoarea" în sicriu?

— N-am spus asta, minţi Grant.

Apoi adăugă:

— Sau, dacă am spus, m-am exprimat greşit.

— Deci i-ai dat cioclului două scrisori şi, dacă se duce poliţia să-l intervieveze, el o să le spună că a băgat două scrisori înăuntru, corect?

— De ce naiba ar vrea poliţia să vorbească cu cioclul?

Pentru a doua oară în acea seară, Strike făcuse un bărbat să transpire: fruntea lui Grant sclipea în lumina arămie a soarelui.

— Pentru că e un caz de crimă, fir-ar al dracu', spuse Strike ridicând vocea, şi pentru că oricine spune minciuni despre cadavrul lui Edie sau despre relaţia lui cu ea când trăia...

— *Cormoran!* spuse Robin. Vorbeşti de parcă...

Apoi i se adresă din nou lui Grant:

— Scuze. A fost un caz urât. Sunt sigură că şi vouă v-a fost foarte greu.

— Da, a fost al naibii de greu, spuse Grant energic.

Mai bău nişte vin şi, după ce puse paharul înapoi pe masă, se uită la Strike şi spuse:

— Nu înţeleg ce importanţă are câte scrisori au fost băgate în sicriu.

— Atunci recunoşti că numai una a fost băgată înăuntru, nu-i aşa?

— Nu, spuse Grant, te întreb ce relevanţă are.

— Să ne întoarcem la acea convorbire telefonică despre care mi-ai spus. Cea în care Edie, ca prin minune, avea numărul tău şi îţi cerea sfatul, când tu nu te mai întâlniseşi cu ea de când i-ai dat câteva sute de lire şi ai aruncat-o înapoi în stradă.

— Stai aşa puţin...

— Cormoran, nu e corect, spuse Robin pe un ton aprins.

— E o descriere exactă...

— *Tu* nu ştii, şi nici eu, ce s-a întâmplat în familia asta, interveni Robin.

— Ştiu că acea convorbire telefonică n-a avut loc. Oricum, se poate verifica, acum că poliţia a recuperat telefonul lui Edie.

Strike deduse din expresia încremenită a lui Grant că nu ştiuse asta.

— Nu e o crimă să-ţi pară rău că n-ai ţinut legătura mai des cu un membru al familiei pe care l-ai pierdut, spuse Robin. *Eu* înţeleg de ce cineva ar putea spune că a existat o convorbire telefonică, deşi, de fapt, ea n-a existat. Toţi am făcut asta. E natura umană.

— Partenera ta pare să se priceapă la oameni mult mai bine ca tine, îi aruncă Grant peste masă lui Strike.

— Deci n-a existat o convorbire telefonică? întrebă Strike. Asta vrei să spui?

Grant inspiră adânc şi expiră, forţând nasturii cămăşii albe care îi acoperea burta.

— Nu, spuse el în cele din urmă, nu a existat. E cum a spus partenera ta. Mi s-a... mi-a părut rău că n-am ţinut legătura cu ea.

— Dar acea convorbire telefonică inexistentă e presupusul motiv pentru care ai crezut că Blay voia ca Edie să plece de la *Inimă neagră ca noaptea*.

— Blay chiar *voia* ca ea să plece, mârâi Ledwell, părând apoi imediat că regretă.

— De unde ştii? spuse Strike. De unde ai dedus asta?

Cum Ledwell nu zicea nimic, Strike continuă:

— Mi-ai spus, în seara aceea de la The Gun, că Blay şi Katya Upcott au amândoi „o etică de pisici vagaboande". O exprimare dură. Ce te-a făcut să spui asta?

Ledwell nu zise nimic.

— Să-ți spun de unde cred eu că ți-a venit ideea că Blay vrea control total? întrebă Strike.

Dar înainte să apuce să facă asta, cele două fetițe în pijamale reapărură, acum în compania bunicii, care zâmbi radios spre grupul aşezat la masă, ignorând tensiunea din aer.

— Fetele vor să-i spună noapte bună lui tati.

Grant răbdă ca fiicele lui să-l sărute pe obraz. În loc să plece imediat, mama lui Heather se întoarse spre Strike:

— Mia vrea să-ți pună o întrebare. I-am zis că nu te deranjează.

— Sigur, spuse Strike, blestemând-o în sinea lui pe bunică şi pe copii.

— Te-a durut când a explodat bomba? întrebă cea mai mare dintre cele două fete.

— Da, a durut.

— Poftim, Mia, zise bunica zâmbind radios.

Robin nu s-ar fi mirat foarte tare dacă bunica l-ar fi întrebat pe Strike dacă e de acord ca Mia să-l ducă la şcoală pe post de material didactic.

— Bine, fetelor, spuneți noapte bună musafirilor noştri, continuă aceasta.

— Noapte bună, spuseră cele două fetițe la unison, intrând în casă.

Soarele coborâse acum dincolo de acoperişul casei, umbrind micuța curte pavată a familiei Ledwell, dar Grant nu-şi scosese ochelarii de soare, care acum reflectau licărirea rubinie a cerului. Îi fusese oferit un timp de gândire util, grație soacrei, şi înainte ca Strike sau Robin să apuce să vorbească, Grant spuse:

— E impresia mea generală că Blay voia ca ea să plece.

— Dar nu poți spune de unde provine această impresie? întrebă Strike.

— Păi, se certaseră, nu-i aşa?

— Ai spus că el şi Katya au o etică de pisici...

— Ei credeau că Edie e Anomie, nu-i aşa?

— Faptul că Blay a fost convins că Edie e Anomie e exact tipul de paranoia de care te-ai aştepta să sufere un individ în permanență drogat a cărui relație a fost terminată, spuse Strike, dar tu eşti singura persoană care a sugerat vreodată că el voia să preia controlul integral asupra *Inimii negre ca noaptea*. Tot ce ni s-a spus în cursul acestei investigații sugerează că Blay abia era în stare să ridice un cui, cu atât mai puțin să scrie de unul singur desenul şi să negocieze cu nişte studiouri cinematografice şi cu Netflix. Cred că ai un motiv foarte exact să crezi că el voia să preia controlul şi un motiv foarte exact să spui că şi Katya e o escroacă. Cred că ai

deschis şi ai citit scrisorile pe care trebuia să le bagi în sicriul lui Edie şi, după ce le-ai citit, ai decis s-o bagi înăuntru doar pe cea a lui Ormond.

Nu aveau să afle niciodată dacă Grant ar fi recunoscut sau nu, pentru că exact în clipa aceea Heather ieşi în curte prin uşile deschise, cu un pahar gol în mână, zâmbindu-le tuturor.

— Dă-mi şi mie nişte vin, Grub, spuse ea, instalându-se pe al patrulea scaun. Tocmai l-am culcat pe Ethan şi mama le citeşte fetelor o poveste.

În timp ce Grant îi umplea paharul, cu o expresie în continuare rigidă, Heather spuse nerăbdătoare:

— Deci, ce am pierdut? Ştim deja cine e Anomie?

— Vom şti, spuse Strike, înainte ca Grant să apuce să vorbească, după ce vedem scrisoarea care n-a mai ajuns în sicriu.

— Le-ai spus, răspunse Heather, zâmbindu-i lui Grant. Eu *i-am zis*...

— Taci din gură, mârâi Grant.

Heather nu ar fi părut atât de şocată nici dacă Grant ar fi plesnit-o. Tăcerea stânjenitoare fu întreruptă de un câine care lătra furios într-o grădină învecinată.

— I-ai zis să spună adevărul, nu-i aşa? îi spuse Strike lui Heather. Păcat că nu te-a ascultat. Să ascunzi probe într-un caz de crimă, să inventezi discuţii cu victima...

Acum, Heather părea panicată.

— Cormoran, spuse Robin pentru a treia oară, nimeni nu a ascuns probe.

Robin se întoarse spre soţii Ledwell:

— Personal, eu cred că aţi avut tot dreptul să citiţi acele scrisori. Doar era nepoata *voastră* şi oricare dintre cei care le-au scris putea fi responsabil pentru moartea ei, nu-i aşa?

— Exact asta am spus şi eu! răspunse Heather, încurajată.

Zărind expresia soţului ei, Heather adăugă:

— Ei, dar e adevărat, Grub, chiar am spus că...

— Nu recunosc că am citit scrisorile şi nu recunosc că nu le-am pus pe amândouă în sicriu, spuse Grant, scoţându-şi acum ochelarii.

În lumina slabă, faţa lui cu maxilare puternice semăna cu o sculptură primitivă.

— Dar soţia ta tocmai a recunoscut asta, remarcă Strike.

— Nu, a...

— Ba da, a recunoscut, spuse Strike, şi ăsta e un temei pentru un mandat de percheziţie. Bineînţeles, dacă vrei să arzi scrisoarea înainte să ajungă poliţia aici, e decizia ta, dar amândoi putem să depunem mărturie despre

ce a spus Heather acum. Şi, la nevoie, cred că Ministerul de Interne ar permite deshumarea.

Într-un mod atât de previzibil, încât pe Strike îl irită de-a dreptul, mama lui Heather apăru la uşile de sticlă şi întrebă veselă:

— Mai aveţi loc pentru încă o persoană?

— Nu, se răsti Grant. Vreau să spun, lasă-ne puţin, Wendy.

Evident dezamăgită, Wendy se retrase. Câinele de alături continua să latre.

— V-aş sfătui pe amândoi să vă gândiţi bine la consecinţe dacă veţi continua să negaţi că scrisoarea e la voi, spuse Strike.

— O să fie în regulă, minţi Robin adresându-se speriatei Heather, dacă recunoaşteţi acum. Toată lumea o să înţeleagă. *Bineînţeles* că eraţi îngrijoraţi că Ormond sau Blay a avut ceva de-a face cu moartea lui Edie. Nu cred că altcineva în situaţia voastră ar fi rezistat tentaţiei de a deschide scrisorile. Este de înţeles.

Heather păru puţin mai liniştită.

— Dar dacă voi continuaţi să pretindeţi că nu aveţi scrisoarea, asta o să pară foarte dubios când o să se afle totul, spuse Strike, întorcând cu asupra de măsură privirea ostilă a lui Grant. E genul de chestie care place enorm ziarelor. „De ce n-au spus?" „De ce au ascuns asta?"

— Grub, şopti Heather, care părea acum înfricoşată, cred că...

Robin era sigură că Heather îşi imagina bârfele de pe la porţile locurilor de joacă dacă ziarele ar fi publicat, într-adevăr, astfel de articole.

— N-am ascuns-o, spuse Ledwell furios. Doar că n-am băgat-o în sicriu. Era dezgustător ce-a scris acolo. N-aveam de gând s-o îngrop cu *aşa ceva*.

— Am putea s-o vedem? spuse Strike.

Câinele de alături continuă să latre frenetic, în timp ce Grant îl privea fix pe Strike. Detectivul îl considera pe Ledwell un nătărău în multe privinţe, dar nu complet idiot. În sfârşit, Grant se ridică încet în picioare şi dispăru în casă, lăsându-şi soţia plină de nelinişte.

— Latră des? întrebă Robin amabilă, arătând spre câinele zgomotos.

— Câinele? Nu se opreşte niciodată! E pomeranian. Fetele ne *imploră* să le luăm un căţel. Le-am spus că poate, după ce ne întoarcem în Oman — acolo servitorii sunt atât de ieftini, probabil m-aş descurca cu un câine şi un copil mic. Dar nu pomeranian, asta cu siguranţă.

— Nu, te înţeleg, spuse Robin zâmbind, în timp ce inima îi bătea mai repede la gândul probei care era pe punctul să iasă la iveală.

Grant reapăru cu un plic în mână. Înainte ca el să se aşeze, Strike îi întrebă:

— Ai o pungă de plastic transparentă?

— Ce? spuse Grant, care părea în continuare furios.

— O pungă de plastic transparentă. Sunt probe de ADN acolo. Nu vreau să le contaminez şi mai mult.

Grant se întoarse fără un cuvânt în bucătărie şi reveni cu plicul şi cu o pungă alimentară.

— Dacă ai putea să deschizi scrisoarea şi s-o bagi în pungă, împreună cu plicul, înainte s-o citim, spuse Strike.

Grant făcu ce i se spusese, apoi împinse scrisoarea învelită astfel peste masă.

Lui Robin îi bătea inima nebuneşte. Se aplecă spre partenerul ei să citească un scurt paragraf scris cu cel mai pur exemplu de ceea ce Pat ar fi numit „scris de nebun" pe care îl văzuse Strike vreodată. Mic şi neregulat, cu unele litere întărite obsesiv cu cerneală neagră, scrisul părea ciudat de copilăros, sau ar fi părut astfel dacă n-ar fi fost ortografia impecabilă şi conţinutul.

Mi-ai spus că sunt exact ca tine. M-ai făcut să cred că mă iubeşti, apoi m-ai abandonat ca pe un gunoi. Dacă ai fi trăit, ai fi folosit şi torturat şi alţi bărbaţi doar de distracţie, scuipându-i după ce te plictiseai de ei. Ai fost o pizdă arogantă, ipocrită şi abjectă şi vreau ca aceste cuvinte să putrezească lângă tine, cel mai fidel şi adevărat epitaf al tău. Priveşte în sus din iad şi uită-te cum preiau controlul asupra inimii negre ca noaptea, pentru totdeauna.

— Katya Upcott ţi-a dat asta? spuse Strike, ridicând privirea spre Grant.

— Da.

— E dezgustător, nu-i aşa? spuse Heather aprigă. Pur şi simplu *dezgustător.* Şi faptul că mizeria asta a fost transcrisă de Katya care apoi i-a dat-o lui Grub, ştiind ce era acolo — şi Allan Yeoman, şi Richard Elgar au spus că e o femeie atât de drăguţă —, sincer m-a *îngreţoşat* când i-am auzit, atunci la Arts Club.

— Numai că nu e scrisă de Katya Upcott, spuse Strike. Nu e scrisul ei. *Ăla* e scrisul ei.

Strike arătă spre plic, pe care scria „Pentru Edie" cu acelaşi scris îngrijit şi pătrăţos ca şi lista de nume pe care Katya i-o dăduse cu mai multe săptămâni în urmă.

— Atunci... cine a scris asta? întrebă Grant, arătând cu un deget scurt şi gros spre scrisoare.

Acum, el şi Heather păreau amândoi speriaţi.

— Anomie, spuse Strike, scoţându-şi mobilul şi fotografiind scrisoarea.

Îşi băgă telefonul şi carnetul în buzunar şi întinse mâna după cârje.

— Ar trebui să sunaţi imediat la poliţie. Cereţi cu Ryan Murphy de la DIC. El trebuie să vadă scrisoarea aia. Între timp, n-o scoateţi din pungă.

Strike reuşi să se ridice pe cârje cu oarecare dificultate: era întotdeauna mai greu să-şi ţină echilibrul după ce stătuse jos mai mult timp.

— O seară bună, le spuse Robin încet soţilor Ledwell.

I se părea dificil să-şi abandoneze imediat rolul de poliţist bun. Intră înapoi în casă după Strike, în timp ce lătratul pomeranianului de alături puncta tăcerea şocată pe care o lăsaseră în urma lor.

105

Misterele când vor fi dezvăluite;
Toate secretele destăinuite;
Când lucrurile nopții și ale ruşinii,
Îşi vor găsi în fine denumirea...

Christina Rossetti, *Mai devreme sau mai târziu: acum, în sfârşit*

— Bun, spuse Strike în timp ce coborau pe aleea scurtă din fața casei Ledwell, în întunericul care se lăsa. Trebuie să vorbim cu Katya. Vreau să ajung la Anomie înainte să se apuce să spargă şi alte hard-drive-uri.

După ce ajunseră la BMW, Strike îşi puse cârjele pe bancheta din spate şi o sună pe Katya, dar după câteva țârâituri apelul intră în căsuța vocală.

— Nu răspunde.

— E 10 fără un sfert, spuse Robin uitându-se la ceasul de pe bord. Poate că la ora asta închide volumul apelurilor?

— Atunci mergem la ei.

— Nu cred că Inigo o să fie încântat că-i vizităm atât de târziu, spuse Robin pornind motorul. De aici facem 20 de minute bune.

— Să sperăm că nefericitul ăla e încă în Whitstable.

În timp ce ieşea de pe locul de parcare şi accelera pe Battledean Road, Robin spuse:

— Katya n-are cum să fi ştiut ce înmânează. *Trebuie* să fi crezut că în plic era ce-i dictase Josh.

— De acord, ceea ce înseamnă că a lăsat plicul ăla nesupravegheat la un moment dat, de când a fost lipit la spital şi până i l-a predat lui Grant Ledwell. Trebuie să aflăm exact traseul plicului.

— Există în continuare ADN-ul, dacă soții Ledwell nu l-au contaminat prea tare.

— Anomie nu e prost. Pun pariu că a purtat mănuşi şi dacă nu e niciun ADN pe plic nu avem altceva decât scrisul şi accesul potențial la geanta Katyei.

În timp ce parcurgeau străzile rezidențiale cu ferestre luminate, în spatele cărora își imagina că locuiesc oameni normali și fericiți, Robin întrebă încet:

— Avem de-a face cu cineva cu adevărat diabolic, nu-i așa? Să vrei să pui *asta* în sicriul ei?

— Da, spuse Strike căzut pe gânduri, cu ochii ațintiți asupra străzii din față, e un individ profund tulburat.

— Care credea că Edie îl iubise.

— Sau se amăgea că Edie îl iubise.

— Îmi poți spune acum ce însemna comentariul cu „sârma tăiată"?

— Ce? spuse Strike, care își urmărea șirul gândurilor. Ah, da — vorbeam despre tăierea sârmei ghimpate ca să străpungi tranșeele inamice.

— Și în cazul nostru sârma este...?

— Conturile alea satelit pe care le-a făcut Anomie pe Twitter. Nenorocitul ăsta arogant nu s-a gândit că ar putea fi interesat cineva de toate aceste conturi minore, așa că a fost puțin delăsător cu numele... Lasă-mă încă puțin și îți spun încotro cred că arată ele.

Strike își scoase iar mobilul.

— *Știu* că am mai văzut numele John Baldwin și în altă parte, nu doar pe Twitter...

Deși era deopotrivă impacientată și neliniștită, Robin tăcu, ascultătoare. Intră cu mașina pe Holloway Road, care avea să-i ducă spre nord-vest, spre Hampstead și Highgate. Lângă ea, aplecat deasupra mobilului, Strike tasta din când în când și se gândea încruntat.

— *L-am prins!* spuse el atât de tare, că Robin tresări. E pe Reddit, pagina cu „Urmărirea curvelor criminale" și... căcat.

— Ce e? spuse Robin, a cărei inimă continua să bubuie.

— A raportat-o pe sora lui Marcus Barrett.

— *Ce?*

— „Curva mincinoasă Darcy Olivia Barrett a adus acuzații false de agresiune sexuală împotriva iubitului ei. Stă pe Lancaster Drive nr. 4b, Hoxteth"... Îi înșiră toate conturile sociale... D-aia n-am găsit nimic pe partea ei. Pun pariu că le-a șters pe toate după ce a apărut asta.

— Strike, *vorbește-mi despre nume,* spuse Robin. Ce anume trădează?

— Păi, în primul rând, Marc Lépine a împușcat 14 femei. Numărul preferat al lui Anomie e 14. Julius „eu sunt Evola" ne spune că Anomie e, sau a fost, la North Grove.

— Parcă ai spus că Evola e genul de scriitor pe care extrema dreaptă...?

— M-am înşelat. Dacă Anomie e Discipolul lui Lepine, e şi Eu sunt Evola. Apoi mai e Max Reger, compozitor german din secolul al XIX-lea — ar fi trebuit să-mi dau seama: am văzut o carte cu partiturile lui pe orga aia afurisită.

— Stai puţin...

— John Baldwin, compozitor britanic din secolul al XVI-lea, Zoltán Kodály, compozitor ungar de la începutul secolului XX. Scaramouche: direct din *Bohemian Rhapsody* a lui Queen. Ceea ce înseamnă că ascultă Queen şi Beatles, posibil din cauză că n-are...

Mobilul lui Strike se auzi prin bluetooth-ul maşinii: Katya îl suna înapoi. Strike răspunse, dar abia rostise „Salut" când din boxe se auzi un ţipăt ascuţit.

— *Ajutaţi-ne, ajutaţi-ne, ajutaţi...*

Apelul se întrerupse.

Strike împunse numărul cu degetul, să sune înapoi, dar nu răspunse nimeni. Robin apăsă acceleraţia.

— Nu era Katya — era Flavia. Strike, sună...

Dar el forma deja 911.

— Poliţia — se aud ţipete de la numărul 81 pe Lisburne Road, e un bărbat cu un cuţit... Pentru că ştiu că e... Cormoran Strike... E o familie de patru persoane...

— Căcat, spuse Robin în timp ce Strike închidea. *Căcat* — e vina mea, e doar vina mea, l-am speriat...

— Nu e vina ta, spuse Strike, prinzându-se de marginile scaunului în timp ce Robin lua o curbă în viteză.

— Ba da, e — ar fi trebuit să-mi dau seama... Strike, ştie să deseneze *foarte,* foarte bine.

— Cum...?

— În veceul de la North Grove e un autoportret. Am crezut că e făcut de Katya, dar apoi am văzut unul de-al ei în camera lui Josh şi Edie şi era varză şi...

Robin icni.

— Strike, *ştiu de ce a luat-o printre copaci după ce a înjunghiat-o pe Edie.* Ryan Murphy mi-a spus că în după-amiaza aia era un alsacian scăpat de sub control în Heath...

— Iar lui i-e foarte frică de câini.

106

Îndeamnă-mă să-ți sar în apărare!
Primejdia ta-mi va da puteri supraumane,
Un pumn de fier și suflet de oțel călit,
Ca să lovesc, să tai și să nu simt nimic.

Mary Elizabeth Coleridge, *Afecțiune*

— Niciun polițist, spuse Robin disperată, în timp ce frâna la câteva case mai încolo de casa Upcott.

Se smulse din centura de siguranță, se aplecă peste Strike și, înainte ca el să-și dea seama ce se întâmplă, izbi în butonul care deschidea torpedoul și luă setul de șperacle.

— Ce dracu' crezi că...? strigă Strike, prinzând-o de geacă din spate în timp ce ea deschidea portiera din dreapta.

— Dă-mi drumul...

— Nu intri acolo, tâmpito, are macetă, fir-ar al dracu'...

— *E o fată de 12 ani — dă-mi DRUMUL!*

Robin își scoase alarma de viol din buzunar și se eliberă din geacă, aproape căzând afară din mașină. Alarma îi alunecă din mână și se rostogoli pe jos; scăpată de Strike care încerca s-o oprească, Robin alergă după ea, o înșfăcă și o luă la goană pe stradă spre casa Upcott.

— Robin! ROBIN!

Înjurând fără pauză, Strike se întoarse să-și ia cârjele de pe bancheta din spate.

— ROBIN!

La fereastra luminată a celei mai apropiate case apăru conturul unui cap.

— *Sunați la poliție, sunați naibii la poliție!* urlă Strike la vecin.

Lăsă portiera BMW-ului deschisă și porni încet, pe cârje, după Robin. Ea era deja la ușa de la intrare a familiei Upcott, încercând, cu mâini tremurânde, să găsească un șperaclu care funcționa. Primele trei nu-i fură

de niciun folos şi, în timp ce îl încerca pe al patrulea, văzu cum lumina camerei lui Gus de la parter se stinge.

La a cincea încercare, reuşi să rotească broasca. Ignorându-l pe Strike, care urla în depărtare „ROBIN!", întredeschise uşa de la intrare.

În hol era întuneric beznă. Cu mâna încă pe clanţă, Robin pipăi peretele de lângă ea, găsi întrerupătorul şi îl apăsă. Nu se întâmplă nimic. Era sigură că oprise cineva curentul de la tabloul electric, fără îndoială pentru că auzise strigătele, menţionarea poliţiei, paşii repezi şi clinchetul şperaclelor la uşă.

Lăsând uşa de la intrare deschisă să intre nişte lumină, Robin se furişă spre scări, cu degetul mare pe butonul alarmei de viol.

Era la jumătatea lor când auzi bufniturile făcute de cârje şi de piciorul lui Strike. Se întoarse şi îi văzu conturul în lumina stâlpilor de pe stradă, apoi ceva se mişcă în penumbra din spatele uşii.

— STRIKE!

Silueta întunecată trânti uşa în spatele lui Strike. Robin văzu scântei albastre şi auzi un zumzăit. Strike căzu în faţă, zvârcolindu-se, iar cârjele zăngăniră pe jos. În lumina fantomatică cenuşie care intra prin geamul de deasupra uşii, Robin văzu o macetă ridicată.

De pe a patra treaptă îi sări în spate lui Gus, înconjurându-i gâtul cu braţele; se aşteptase ca el să cadă, dar, oricât de slab era, Gus de-abia dacă se clătină, încercând să-i desprindă braţele. Nările lui Robin erau pline de mirosul lui jilav şi nespălat, apoi Gus se împiedică de piciorul întins şi nemişcat al lui Strike şi amândoi căzură în faţă. Capul lui Gus se izbi de perete, iar el scoase un muget de furie:

— *O să te omor, pizdă ce eşti...*

Cumva, Robin reuşi să se ridice în picioare, dar, deşi Gus era încă aproape în genunchi, maceta şfichiuia aerul din faţa ei, aşa că nu avu altă variantă decât să fugă pe scări. Abia atunci îşi dădu seama că strângea în continuare în pumn alarma de viol şi o activă. Urletul ei îi străpunse timpanele.

— Flavia? FLAVIA!

Din cauza alarmei, nu reuşi să distingă niciun răspuns, în schimb îl auzi pe Gus alergând după ea, urcând câte două trepte deodată cu picioarele lui lungi.

— FLAVIA?

Sus era mai multă lumină: perdelele erau trase şi, prin uşa livingului, Robin întrezări o siluetă ghemuită pe podea, lângă fereastră. Gândindu-se doar să se interpună între fată şi fratele ei — *unde era poliţia?* —,

Robin alergă spre persoana despre care credea că e Flavia, alunecă pe o baltă întunecată de pe podeaua lustruită şi abia atunci văzu căruciorul răsturnat din spatele canapelei şi ochelarii strâmbi de pe faţa bărbatului mort.

— Oh, Doamne...

Se întoarse. Alarma din mâna ei continua să-şi ţipe avertismentul şi Robin o aruncă. Gus avansa încet spre ea, gâfâind, cu maceta în continuare în mână.

— O să te violez înainte să te omor.

— Poliţia e pe drum, spuse Robin.

— E în regulă, spuse Gus, pe jumătate gâfâind, pe jumătate chicotind. Probabil n-o să rezist prea mult. O să fie prima oară.

La un metru distanţă, pe masă se afla torsul din marmură al unei femei, înalt de vreo 30 de centimetri. Robin începu să avanseze încet spre el.

— Te umezeşti când te gândeşti că o să te violez?

Piciorul drept al lui Robin alunecă pe o altă pată de sânge, dar ea continuă să se îndrepte încet spre masă.

— Ştiu că femeile au fantezii că sunt violate, spuse Gus avansând.

Bâjbâind, mâna lui Robin găsi statueta.

— Miroşi a peşte?

Cu o mişcare rapidă, Robin luă statueta de pe masă: era atât de grea, că abia putea s-o ţină, dar apoi, cu o forţă născută din groază, lovi cu ea în fereastra care se fărâmă: statueta îi alunecă din mâini şi căzu cu un bubuit răsunător pe alee — dacă nici asta nu avea să alerteze vecinii, atunci nimic nu-i putea alerta.

Apoi Gus fu asupra ei, răsucind-o cu braţul cu care o prinsese de gât, în celălalt continuând să ţină maceta. Robin îl călcă cu putere pe piciorul gol, după care alunecară amândoi pe sângele lui Inigo. În timp ce strânsoarea lui Gus slăbea, Robin îi găsi antebraţul cu dinţii şi muşcă tare. Gus scăpă maceta şi o lovi în tâmplă: Robin simţi că ameţeşte, camera păru să se învârtă, dar groaza îi ţinu fălcile încleştate în carnea lui. Simţi gustul sângelui lui Gus şi mirosul transpiraţiei lui animalice, apoi Gus călcă pe maceta căzută şi, cu un ţipăt de durere, se trase într-o parte şi îi dădu drumul. Robin îl călcă iar pe piciorul rănit, apoi, cumva, fu din nou liberă, alunecând şi alergând spre uşă.

— *Curvă nenorocită!*

— FLAVIA? urlă Robin când ajunse pe palier.

— Aici, aici, sunt aici!

Robin alergă pe scări la următorul etaj şi trecu pe lângă un mobil pierdut, dar nu avu timp să-l ridice, pentru că îl auzea pe Gus cum aleargă după ea. Pe palierul de sus, o uşă care fusese deja atacată cu maceta se deschise şi Robin se aruncă prin ea, îşi dădu seama că era într-o baie, se întoarse şi trase zăvorul cu câteva secunde înainte ca Gus să înceapă să se izbească în uşă cu trupul. În timp ce uşa se zguduia, Robin o văzu, în lumina slabă a lucarnei, pe Katya prăbuşită pe podea, lângă cadă, ţinându-se de burtă cu mâinile pline de sânge.

— Flavia, ajut-o pe mama ta — apasă asta pe rană! strigă Robin.

Înşfăcă un prosop de pe bară şi îl aruncă fetei îngrozite. Îşi căută telefonul, apoi îşi dădu seama că era în geaca pe care Strike o trăsese de pe ea.

Acum, Gus lovea cu maceta în uşa băii. Unul dintre panouri se crăpase şi Robin îi vedea faţa lividă.

— O să te fut şi apoi o să te omor — *curvă* nenorocită — *căţea* nenorocită...

Robin privi în jur: pe lavoar se afla un ghiveci greu de alamă în care era un cactus. Îl luă, gata să i-l trântească lui Gus în faţă când intra, dar dintr-odată el se întoarse şi, cu un şoc de uşurare, Robin auzi voci bărbăteşti.

— Încet, Gus, încet, băiete...

Robin se uită în jos la faţa albă a Flaviei, duse un deget la buze şi apoi descuie încet uşa. Cu spatele la ea, Gus înfrunta doi bărbaţi, cel mai mare dintre ei îmbrăcat în pijama. Gus şfichiuia cu maceta aerul dintre ei.

Robin ridică ghiveciul de alamă şi îl abătu cu putere în ceafa lui Gus, care se clătină în timp ce cactusul şi pământul se împrăştiară în toate direcţiile. Apoi cei doi bărbaţi îl prinseră, unul ţinându-i braţul cu maceta şi lovindu-l cu genunchiul, astfel încât cuţitul căzu pe jos, iar celălalt apucându-l pe Gus de gât şi împingându-l la podea cu faţa în jos.

— Chemaţi Salvarea, gâfâi Robin. A înjunghiat-o pe mama lui...

— Am chemat-o deja, spuse bărbatul în pijama stând cu genunchii pe Gus, care se zbătea. A înjunghiat pe cineva lângă uşă.

— Sunt doctor, spuse celălalt bărbat, intrând grăbit în baie.

Dar Robin se aruncă pe scări în jos, sărind peste trepte şi izbindu-se de pereţi. Alarma de viol continua să urle din living, în timp ce ea trecea pe lângă uşa deschisă, repezindu-se spre locul în care Strike stătea sprijinit de perete lângă uşa de la intrare, apăsându-şi partea de sus a pieptului cu mâna. Peretele din spatele lui era mânjit de sânge.

— Oh, Doamne, Strike...

În timp ce îngenunchea lângă el, Strike icni:

— ...cred... mi-a străpuns... plămânu'...

Robin sări în picioare, deschise uşa camerei lui Gus şi intră, căutând ceva cu care să apese pe spatele lui Strike. Camera puțea: era un loc în care nu intra nimeni, care nu primea vizitatori, în care peste tot pe podea erau aruncate haine murdare. Robin înşfăcă o bluză şi se repezi înapoi la Strike, făcându-l să se aplece în față să poată apăsa cu putere materialul în partea de sus a spatelui.

— Ce... s-a întâmplat?

— Inigo e mort, Katya înjunghiată, Flavia OK, spuse Robin repede. Nu vorbi... Tu le-ai deschis uşa celor doi bărbați?

— Parcă... nu voiai... să vorbesc?

— Puteai să dai din cap! spuse Robin furioasă, simțind bluza îmbibată de sângele lui cald. Oh, slavă Domnului...

În sfârşit, pe stradă apăruseră lumini albastre intermitente şi, în timp ce tot mai mulți vecini se strângeau să privească spre casa din care alarma continua să țipe, pe alee veneau polițişti şi paramedici, trecând în fugă pe lângă torsul de femeie înconjurat de cioburi de sticlă.

Încheiere

Inima continuă să crească în greutate,
şi, de asemenea, în lungime, lăţime şi grosime,
până la o etapă avansată a vieţii:
această creştere este mai accentuată la bărbaţi decât la femei.

Henry Gray, Scorul Framingham, *Anatomia lui Gray*

107

Ah, nerozie dragă inimii scindate
Niciunde neaflându-şi pacea!
Dorindu-şi Raiul, dar legată de pământ,
Care niciunde nu găseşte bucuria,
Tânjind şi şovăind după ce e mai bun: —
Ah, neroadă eşti în ale tale căutări.

Christina Rossetti, *Apoi în viaţă: un sonet dublu de sonete*

— Plasturi cu nicotină, spuse Robin, struguri... banane... nuci... batoane cu ovăz...

— Pe bune?

— Mi-ai spus că vrei chestii sănătoase, spuse Robin pe deasupra pungii desfăcute de la supermarket.

— Da, ştiu, oftă Strike.

Trecuseră cinci zile de când Anomie fusese scos din casa părinţilor lui, zbătându-se în cătuşe, dar era doar a doua vizită a lui Robin la patul de spital al partenerului ei. Sora lui Strike, Lucy, şi unchiul lui, Ted, acaparaseră programul de vizite, şi Robin presupunea că Madeline venea şi ea în mod regulat. Robin îşi dorise cu disperare să discute cu Strike, dar singura ei vizită de până atunci fusese nesatisfăcătoare, din cauză că îl găsise plin de morfină, ameţit şi somnoros. Sentimentele ei de îngrijorare şi de vinovăţie pentru rănirea lui nu fuseseră cu nimic domolite de răceala categorică din vocea lui Lucy, când aceasta o sunase să-i spună că Strike voia s-o vadă din nou azi. În mod evident, Robin nu era singura persoană care se învinovăţea pentru ce i se întâmplase partenerului ei. Se întrebă de ce Madeline sau Lucy nu putuse să-i aducă proviziile pe care el i le ceruse prin SMS, dar, recunoscătoare că i se permitea să facă ceva pentru el, nu întrebase.

— ...şi, de asemenea, ciocolată neagră, pentru cu nu sunt lipsită de inimă.

— Aşa da... Dar neagră?

— E mai bună. Are antioxidanți. Mai puțin zahăr. Și Pat a insistat să-ți facă o prăjitură cu fructe.

— Mi-a plăcut întotdeauna femeia asta, spuse Strike, uitându-se la Robin cum pune pe noptieră pachetul de forma unei cărămizi învelit în staniol.

Fiecare dintre cei patru bărbați din micul salon primise vizitatori în după-amiaza aceasta. Cei doi pacienți în vârstă, care se recuperau după operații, vorbeau încet cu rudele lor, dar bărbatul care își revenea după un infarct suferit la vârsta de 33 de ani tocmai își convinsese prietena să facă o plimbare în timpul căreia, Strike știa, spera să poată fuma în liniște o țigară. Mirosul de fum pe care colegul de salon îl lăsa în urma lui de fiecare dată când se întorcea dintr-o astfel de plimbare îi amintea constant de un obicei pe care jurase acum să-l abandoneze pentru totdeauna. Chiar îl avertizase cu severitate pe tânărul bărbat că, după un infarct, ar fi trebuit să se lase de fumat. Strike era perfect conștient de crasa lui ipocrizie, dar fățărnicia era singura plăcere pe care și-o permitea.

— ...și în aceste două sticle e ceai tare, dar înainte să-mi spui că au un gust ciudat, te anunț că am pus în ele stevia în loc de zahăr.

— Ce dracu' e stevia?

— Un îndulcitor fără calorii. Iar asta...

Robin scoase din pungă ultimul obiect.

— ...e de la Flavia și Katya.

— De ce-mi dau *mie* o felicitare? spuse Strike, luând-o și examinând imaginea cu un cățel care ținea niște baloane. Tu ai făcut toată treaba.

— Dacă tu n-ai fi deschis ușa de la intrare să-i lași pe vecini să intre, spuse Robin, coborând vocea în timp ce soția unuia dintre bătrâni trecea pe la piciorul patului să-i umple carafa de apă, am fi moarte toate.

— Ce mai fac?

— Katya e distrusă, cum era de așteptat. E încă în salonul de la etaj. Am vizitat-o ieri, atunci mi-a dat Flavia felicitarea pentru tine. Nu cred că avea habar Katya ce... ce *este* Gus. Ryan Murphy mi-a spus că, atunci când a percheziționat camera lui Gus, poliția a găsit peste tot desene groaznice. Femei înjunghiate, spânzurate și torturate... Și și-a spart și violoncelul cu piciorul.

— Au găsit telefonul lui Blay? Dosarul?

În mod evident, astăzi Strike se dovedea mult mai pe față decât la ultima vizită.

— Da. Erau ascunse sub o scândură din podea pe care Gus o desprinsese, alături de scrisoarea reală a lui Josh pentru Edie, măștile de latex — tot.

— Deci, acele apeluri cu voce modificată, spuse Strike, care avusese o grămadă de timp de gândire de când stătuse în pat. Erau de la Flavia, nu?

— Eşti foarte bun, spuse Robin impresionată. Da, aşa e. Flavia l-a văzut pe Gus cum înlocuieşte scrisoarea lui Josh cu a lui, în bucătărie, unde Katya îşi lăsase geanta. El era cu spatele la Flavia şi ea s-a furişat pe scări în sus fără ca Gus să-şi dea seama că îl văzuse. Mi-a spus că i-a venit ideea cu modificarea vocii de la ce îi spusese Bram despre aplicaţiile de creat zgomote. E o fată foarte inteligentă şi perspicace.

— Păi, să sperăm că mama ei o ţine la distanţă de internet, spuse Strike luând un baton de ciocolată. Nu avem nevoie de încă un geniu criminal în familie.

— Vrea să se facă detectiv, spuse Robin. Mi-a spus asta ieri.

— Ar trebui să-i oferim un post de intern. De ce nu i-a spus mamei ei când l-a văzut pe Gus schimbând scrisoarea? I-a fost frică?

— Păi, nu poate să vorbească despre asta deschis în faţa mamei ei, dar, da, cred că era absolut îngrozită de Gus. Dacă mă întrebi pe mine, Flavia a fost singura din familie care a simţit cum era el în realitate. Ştii, a încercat *cumva* să ne spună sau să ne sugereze — mai ştii că ne-a zis „poate va trebui să veniţi din nou", după ce am fost la ei. Mi-a spus că a văzut la ştiri masacrul comis de Elliot Rodger, în timp ce Gus era la spital. Am verificat: era ziua în care Edie fusese spitalizată pentru tentativă de sinucidere, iar Anomie dispăruse de pe Twitter şi din joc în aceleaşi zile. A fost una dintre aşa-numitele probe că Edie e Anomie pe care fraţii Peach le-au băgat în dosarul ăla.

— Hm, spuse Strike, cu o uşoară grimasă în timp ce îşi potrivea pernele, păi, ne-ar fi prins bine nişte indicii nu chiar atât de indirecte. Dar data viitoare când spun „Ce zici de X ca făptaş?", hai să oprim investigaţia imediat până când îl eliminăm pe X.

— S-a notat, spuse Robin zâmbind.

— Fii atentă. Ieri a trecut pe aici Angela Darwish...

Robin simţi o uşoară ranchiună că lui Darwish i se permisese să-l vadă pe Strike înaintea celei de-a doua vizite a ei.

— ...şi mi-a spus că nenorocitul *pusese* microfoane la etaj. A fost foarte ocupat să-şi cumpere de pe dark web toate echipamentele. A putut să audă tot ce îşi spuneau Josh şi Katya, şi Edie de asemenea, înainte ca ea să înceteze să mai meargă la ei. Dar şi-a tăiat singur craca, pentru că microfoanele au prins şi ce s-a întâmplat înainte să ajungem noi pe strada lor. Se pare că în acea după-amiază au sunat cei de la Royal College of Music care au anunţat că Gus nu venise să vorbească cu îndrumătorul

lui, nu depusese niciuna dintre lucrările convenite şi, practic, îşi mințea părinții de aproape un an că merge la lecții private şi era pe punctul de a fi dat afară. După o oră întreagă în care Inigo i-a explicat că e un căcat cu ochi, Gus s-a dus în camera lui, şi-a luat maceta, s-a întors la etaj şi l-a înjunghiat de mai multe ori în piept şi gât.

Robin aflase deja toate acestea, pentru că îi spusese Murphy, dar simulă un interes adecvat. Avea senzația că în clipa aceea Strike avea nevoie să ştie lucruri pe care ea nu le ştia.

— Şi a spus că au intervievat familia Barrett, dar nu şi cum a mers.

— Mi-a povestit Murphy puțin, spuse Robin. Darcy era cu trei ani mai mare ca Gus la Royal College of Music şi i-a părut rău de el că e atât de singuratic, aşa că l-a invitat într-un weekend la o petrecere.

— Capacitatea femeilor pentru compasiune e periculoasă, spuse Strike cu gura plină de ciocolată neagră.

Ar fi preferat un Twix, dar chiar şi aşa era mult mai bună decât mâncarea de la spital.

— Aşa că Gus i-a spus Katyei că Darcy e noua lui prietenă. Katya a fost foarte încântată că el îşi găsise pe cineva, pentru că Gus fusese întotdeauna „puțin stângaci cu fetele".

— Nu zău.

— Potrivit celor doi Barrett, Gus a apărut la petrecere şi apoi a stat toată seara pe canapea, butonând la telefon fără să vorbească cu nimeni şi livid de furie pentru că Darcy avea acolo un iubit *real*. Gus trebuie să fi intrat în noaptea aia în iCloudul lui Marcus, pentru că cei doi Barrett nu l-au mai invitat niciodată după aceea, din cauză că Gus a urmărit-o pe Darcy la baie, la ora 2 noaptea, şi a încercat s-o sărute cu forța.

— Încep să înțeleg de ce avea nevoie de Kosh, spuse Strike.

— Darcy a strigat şi s-a zbătut, iubitul şi fratele ei l-au dat afară pe Gus, dar ea nu l-a reclamat la facultate sau ceva de genul ăsta. Cum spuneam, îi părea rău pentru el — se repeta povestea cu Rachel şi Zoltan. Zoltan i-a spus lui Rachel că tatăl lui era abuziv, aşa că ea a fost foarte înțelegătoare cu el — până au început amenințările cu violul şi moartea.

— Pare că Gus trăia într-o lume complet delirantă, în care fiecare femeie care era politicoasă cu el voia să i-o tragă.

— Cred că exact despre asta e vorba, spuse Robin serioasă. Katya mi-a spus că Edie era drăguță cu Gus când venea pe la ei. Când Inigo i-a pus pe copii să meargă şi ei la North Grove, Edie l-a încurajat pe Gus să deseneze şi i-a spus că şi ea fusese foarte introvertită în adolescență. Cred că asta a fost singura legătură dintre ei, dar el a deformat-o din nou în

mintea lui, crezând că Edie îl place. Apoi Edie a criticat public jocul... şi el s-a transformat.

— Urticaria măcar era reală?

— Da, spuse Robin, dar când poliţia a intrat în camera lui a găsit o grămadă de mâncare pe care el nu avea voie s-o mănânce pentru că îi provoca erupţii ascunsă în locuri ciudate. Gus nu voia să se întoarcă la colegiu, voia doar să stea în camera lui şi să fie Anomie... Ştii, m-am gândit şi la Regula 14. Tot anonimatul ăsta. Nu cred că era doar din cauză că el şi Morehouse erau speriaţi că părinţii şi universităţile lor o să afle cu ce se ocupă ei. Cred că Gus nu suporta ideea de a crea un joc în care alţii puteau să flirteze unii cu alţii. Voia control total şi abstinenţă forţată pentru jucători — şi, între timp, testa disperat replicile lui Kosh pe fetele de pe Twitter.

— Ştii, spuse Strike, care avusese timp să revizuiască în minte cazul cât stătuse în pat, toate astea ar fi putut să fie evitate dacă oamenii *ar fi deschis naibii ochii*. Inigo şi Katya, care nu s-au deranjat să verifice cu ce se ocupă fiul lor închis veşnic în camera lui. Şi nenorocitul de Grant Ledwell — dacă s-ar fi uitat la scrisul de pe plic şi l-ar fi comparat cu scrisoarea, dacă ar fi arătat-o poliţiei în loc să decidă că Blay trebuia să fie ahtiat după bani, ăsta fiind cel mai grav caz de proiecţie pe care l-am văzut de ceva timp, poate că Vikas Bhardwaj ar fi încă în viaţă.

— „E sora mea", cită Robin. Din ce mi-a spus Murphy, nu cred că părinţii lui Vikas semănau vreun pic cu Inigo — nu păreau deloc tiranici —, dar Murphy zice că au fost uimiţi să afle că Vikas cocrease jocul, pentru că ei credeau că e interesat doar de ştiinţă.

— Toţi adolescenţii au nevoie de ceva de care părinţii lor să nu ştie, spuse Strike. Păcat că unii aleg crima.

— Dar asta explică legătura iniţială dintre Gus şi Vikas, nu-i aşa? Erau amândoi foarte talentaţi şi precoce în domeniile lor şi trebuie să fi simţit foarte multă presiune, niciunul nu avea succes la fete... poţi să înţelegi ce s-a întâmplat, de ce s-au împrietenit... Vrei să pun felicitarea aia în picioare?

Strike i-o întinse, dar noptiera era atât de plină de felicitările artizanale de la nepoţii lui şi de cele pe care Lucy şi Ted le cumpăraseră din magazin, încât, atunci când încercă să o pună pe cea de la Flavia în picioare, Robin răsturnă din greşeală pe jos una mai mare. Când se aplecă s-o ridice, văzu un mesaj lung scris de mână şi semnătura „Madeline".

— Pe aia arunc-o la gunoi, spuse Strike, văzând ce ţine Robin în mână. Ne-am despărţit.

— În timp ce erai aici?

— Nu. Acum câteva săptămâni. Nu funcționa.

— Ah, făcu Robin.

Apoi, neputând să reziste tentației, adăugă:

— Despărțire amiabilă?

— Nu tocmai, spuse Strike, rupându-și alte câteva pătrățele de ciocolată și mâncându-le. M-a lovit cu piciorul.

Robin nu voise să râdă, dar nu se putu abține. Apoi Strike începu să râdă și el, dar se opri când simți în partea de sus a pieptului o durere arzătoare.

— Ah, ești bine? spuse Robin, văzându-l că face o grimasă.

— Da. *Tu* ești bine?

— Bineînțeles. Nu *eu* am fost înjunghiată. Mă simt minunat.

— Sigur? insistă Strike, privind-o cu atenție.

— Da, spuse Robin, știind foarte bine ce însemna acea privire pătrunzătoare. Sincer, sunt bine. Cea mai rea e durerea de la cap. Nu pot dormi pe partea aia.

Nu voia să-i spună lui Strike despre nopțile nedormite de atunci încoace sau despre coșmaruri, dar cum el continuă să se uite iscoditor la ea, Robin zise:

— Uite, a fost groaznic, nu zic nu. Să-l văd pe Inigo mort — chiar dacă n-a fost la fel de rău ca atunci când l-am descoperit pe Vikas —, dar totul s-a întâmplat atât de rapid, și știam că poliția e pe drum, și că, dacă Gus era ocupat încercând să mă violeze, nu putea s-o omoare pe Flavia sau pe Katya. Și...

Robin încercă să-și înăbușe râsul, o reacție ușor isterică căreia făcuse tot posibilul să i se opună în ultimele câteva zile.

— ...*categoric* voia să violeze o femeie vie, nu una moartă, așa că asta a fost în avantajul meu.

— Nu e amuzant.

— Știu, oftă Robin. N-am vrut să fii înjunghiat din cauza mea. Strike, îmi pare atât de rău. Chiar îmi pare rău. Am fost foarte îngrijorată...

— N-am fost înjunghiat din cauza ta. Am avut de ales. Nu trebuia neapărat să te urmez...

Strike inspiră adânc, atât cât îi permitea plămânul rănit, apoi se forță să rostească ceva ce ar fi preferat să nu spună.

— Când ai intrat în casă, le-ai salvat viețile Katyiei și Flaviei. Microfoanele au înregistrat tot. Nenorocitul încerca să spargă ușa băii, când te-a auzit cum încerci să deschizi ușa de la intrare. A oprit curentul, apoi a

alergat la parter să se ascundă în spatele uşii. Şi dacă n-ai fi aruncat chestia aia de marmură pe fereastră, vecinii n-ar fi sărit în ajutor, aşa că... N-am cum să spun că mi-aş fi dorit să nu faci asta.

— Dar dacă ai fi murit, nu mi-aş fi iertat-o niciodată. Niciodată.

— Nu te apuca să plângi şi *tu,* spuse Strike, în timp ce Robin îşi ştergea în grabă ochii. Mi-a ajuns cât a plâns Lucy. Credeam că scopul vizitării oamenilor la spital e să-i binedispui. De fiecare dată când se uită la mine, începe să dea apă la şoareci.

— Nu poţi s-o condamni, spuse Robin răguşit. Era cât pe ce să mori.

— Dar sunt viu, nu-i aşa? Aşa că ar fi bine să înveţe nişte glume dacă vrea să mai vină.

— Vine iar diseară?

— Nu, spuse Strike. Diseară e rândul lui Prudence.

— Cum, sora cu care nu te... psihoterapeuta?

— Da. Acum e cam greu să pretind că sunt ocupat.

— Nu mă lua cu asta, spuse Robin, zâmbind. Dacă chiar voiai, găseai tu o cale de a o amâna.

— Da, poate, recunoscu Strike.

Dar apoi adăugă:

— Fă-mi o favoare: dacă sună Lucy la birou, nu aminti că Prudence a fost aici...

— De ce?

— Pentru că lui Lucy nu i-ar plăcea să mă întâlnesc cu Prudence.

Ideea de a nu le mai minţi pe femeile din jurul său îi trecu lui Strike prin minte doar pentru a fi respinsă, pe motiv că hotărârile de a se lăsa de fumat, de a slăbi şi de a face mişcare reprezentau suficiente îmbunătăţiri pe plan personal, pentru început.

— Cum merg lucrurile la birou? întrebă Strike, continuând să mănânce ciocolată.

— Bine, nu-ţi face griji. Am luat următoarele două cazuri de pe lista de aşteptare, amândouă aventuri extraconjugale, simplu şi frumos. În dimineaţa asta s-a întâmplat ceva amuzant. A sunat Nutley. Acum că Înjumătăţirea a fost arestată, a zis că se întoarce cu plăcere.

— *Zău?* spuse Strike pe un ton periculos.

— E în regulă, s-a ocupat Barclay de el. A luat telefonul din mâna lui Pat şi cred că a folosit fix următoarele cuvinte: „Dispari de-aici, laş căcăcios ce eşti".

Strike râse, făcu o grimasă şi se opri.

— Geamul de la uşă a fost reparat? întrebă el, frecându-şi din nou pieptul.

— Da.

— Şi?

— Şi ce?

— Te-ai uitat la el?

— Să mă uit la ce? La geam? Nu neapărat. N-am fost prea mult la birou, dar Pat n-a spus nimic, aşa că presupun că e în regulă. De ce?

— Dă-mi telefonul, spuse Strike nerăbdător. Dumnezeule mare. Patru oameni la birou şi n-a observat nimeni?

Robin îi întinse telefonul, complet derutată. Strike intră la fotografii şi găsi imaginea pe care i-o trimisese geamgiul, la cererea lui.

— Uite, spuse el, dându-i telefonul înapoi.

Robin se uită la uşa familiară a biroului, cu geamul ei mat pe care îl văzuse prima oară în urmă cu cinci ani, când fusese trimisă ca angajată temporară la o companie necunoscută şi îşi dăduse seama că urma să lucreze pentru cineva care făcea meseria la care visase ea, deşi crezuse că această şansă era definitiv pierdută. Cu cinci ani în urmă, pe geam scria: „C.B. Strike, Detectiv particular", dar ce vedea Robin acum era „Agenţia de Detectivi Strike şi Ellacott".

Fără avertisment, lacrimile nevărsate de atâtea zile începură să cadă pe ecranul mobilului şi Robin îşi ascunse faţa cu mâna liberă.

— Fir-ar al naibii, murmură Strike privind în jur la vizitatorii din salon, dintre care unii o priveau lung pe Robin. Am crezut că o să fii încântată.

— Sunt — *sunt* încântată —, dar de ce a trebuit să mă iei pe nepregătite? spuse Robin, ştergându-se frenetic la ochi.

— Să te iau pe nepregătite? Treci pe lângă geamul ăla de cinci zile!

— Ba *nu*, ţi-am spus, am făcut su-supraveghere...

Robin bâjbâi pe noptiera lui Strike după şerveţele, răsturnându-i astfel jumătate din felicitări. După ce îşi şterse nasul, spuse slab:

— Mulţumesc. *Mulţumesc*. Eu... mulţumesc.

Nu îndrăzni să-l îmbrăţişeze, ca să nu-l doară, aşa că se mulţumi să-l strângă de mâna întinsă pe pătură.

— E-n regulă, spuse Strike, strângându-i şi el uşor degetele.

Până la urmă, era mulţumit că Robin nu observase şi putuse astfel să asiste direct la reacţia ei.

— Unii ar spune că era de mult timpul. Ar fi bine să-i spui lui Pat să comande şi alte cărţi de vizită.

— Mă tem că programul de vizitare s-a terminat! strigă o asistentă din uşă.

— Ceva planuri distractive pentru diseară? întrebă Strike.

Robin simți o remuşcare stranie, în timp ce Strike dădea drumul mâinii ei. Se gândi să mintă, dar nu putea, nu după ce fusese atât de furioasă pe el că făcuse exact acelaşi lucru.

— Păi, am... am o întâlnire.

Barba lui Strike mască o parte din dezamăgirea pe care o simți el, dar nu pe toată. Robin preferase să nu privească în direcția lui, aplecându-se în schimb să-şi ia geanta de lângă scaun.

— Cu cine? Doar nu cu Pez Pierce?

— *Pez Pierce?* spuse Robin uimită, ridicând privirea. Crezi că aş ieşi în oraş cu un *suspect?*

— Atunci, Hugh Jacks, nu-i aşa?

— Nu, bineînțeles că nu! Nu... e Ryan Murphy.

— Ryan... adică tipul de la DIC?

— Da, spuse ea.

Strike nu zise nimic timp de câteva secunde, străduindu-se să proceseze ce aflase.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă el, puțin mai energic decât intenționase.

— M-a invitat acum ceva timp în oraş, şi nu puteam să merg pentru că lucram, şi... acum pot. Sunt liberă în weekend.

— Sigur.

Strike se străduí să mai găsească ceva de spus.

— Păi... pare un tip cumsecade.

— Mă bucur că crezi asta, spuse Robin zâmbind uşor. Ei, revin când îți e ție mai convenabil, dacă...

— Da, te rog. Dar sper să ies curând.

Robin zâmbi din nou, se ridică şi plecă, întorcându-se în uşă să-i facă semn cu mâna.

Strike rămase privind lung spre locul prin care dispăruse ea, până când tânărul supraviețuitor al unui infarct reapăru şi se întoarse la patul lui. Detectivul nu-şi mustră colegul de salon pentru mirosul puternic de Marlboro care plutea acum în aerul încins, deoarece simțea o clarificare a sentimentelor lui pe cât de nebinevenită, pe atât de irefutabilă. Lucrul pe care se străduise ani în şir să nu-l vadă şi să nu-l numească ieşise din colțul întunecos în care el încercase să-l țină şi Strike îşi dădu seama că nu-i mai putea nega existența.

Blocat de perfuzie şi de tuburile de drenaj de la piept, țintuit în patul îngust de spital, nu se putea lua după Robin, n-o putea chema înapoi să-i spună că era timpul să discute despre acel moment din față de la Ritz.

E o singură întâlnire, își spuse el, tânjind dintr-odată după o țigară cu mai multă putere decât în oricare alt moment de când fusese internat în spital. *Orice poate să meargă prost.*

Murphy se putea îmbăta și putea să facă o glumă rasistă. Putea să fie condescendent cu Robin, care era un detectiv fără instruire oficială. Putea chiar să se dea la ea fizic — deși lui Strike nu-i plăcea deloc ideea.

Luă una dintre sticlele cu ceai tare pe care i le adusese Robin și își turnă o cană. Faptul că avea exact acea nuanță de creozot care îi plăcea lui îl făcu să se simtă și mai prost, dacă așa ceva era posibil. Bău ceaiul fără să-i simtă gustul, așa că n-ar fi putut să spună dacă stevia era diferită de zahăr. Inima lui Cormoran Strike, pe care maceta o ratase, tocmai primise o lovitură, dar rana aceasta, spre deosebire de cea de macetă, avea să-i facă probleme mult timp după ce tuburile de drenaj vor dispărea și perfuzia îi va fi scoasă.

Și cel mai rău era că știa că acest impas ar fi putut să fie evitat dacă, așa cum spusese chiar el de curând, ar fi deschis naibii ochii.

Mulțumiri

Adânca mea recunoştinţă se îndreaptă către:

David Shelley, incomparabilul meu editor, pentru înțelepciune şi empatie şi pentru că este extraordinar în munca lui.

Prietenul meu, Neil Blair, pe care îl asigur că niciunul dintre agenții ficționali din seria Strike nu îi seamănă în vreun fel.

Mark Hutchinson, Rebecca Salt şi Nicky Stonehill, pentru că m-au sprijinit în atâtea privințe că aş putea să umplu toată pagina cu exemple, şi cu scuze pentru Nicky, pentru că Rebecca, Mark şi cu mine i-am dezvăluit sfârşitul cărții la cină.

Di Brooks, Simon Brown, Danny Cameron, Angela Milne, Ross Milne, Fi Shapcott şi Kaisa Tiensuu, pentru că fără voi n-aş putea continua să scriu.

Sofia, pentru că a acceptat cu generozitate să-i pun întrebări despre lumea animației.

Geniului IT care este Decca, pentru că a salvat această carte şi sănătatea mea mintală. Dumnezeule, cât mi-aş dori să te pot clona, şi nu doar din motive de asistență tehnică.

David şi Kenzie, care m-au însoțit în Cimitirul Highgate pe o ploaie torențială, de ziua mea de naştere, şi s-au străduit foarte mult să pară că exact aşa îşi doreau să petreacă mai multe ore.

Neil, pentru nenumărate cești de ceai, răbdare, bunătate, sfaturi solide şi pentru că întotdeauna, întotdeauna îmi ține spatele. #NuToateBarbile

Credite

Rather Be (p 34) Hal Leonard: versuri şi muzică de Grace Chatto, Jack Patterson, Nicole Marshall şi James Napier. © 2013 EMI Blackwood Music Inc., Sony Music Publishing (US) LLC şi Concord SISL Limited. Toate drepturile în numele EMI Blackwood Music Inc. şi Sony Music Publishing (US) LLC. Administrate de Sony Music Publishing (US) LLC, 424 Church Street, Suite 1200, Nashville, TN 37219. Toate drepturile în numele Concord SISL Limited Administrate de Concord Lane c/o Concord Music Publishing. International Copyright Secured. Toate drepturile rezervate. Republicat cu permisiunea Hal Leonard Europe Ltd.

Sony: Versuri şi muzică de Grace Chatto / Nicole Marshall / James Napier / Jack Patterson © 2014. Republicat cu permisiunea 50/50 UK/ EMI Music Publishing, London W1T 3LP.

Ebony and Ivory (p 175) Versuri şi muzică de Paul McCartney. © 1982 MPL Communications, Inc.

Toate drepturile rezervate. Republicat cu permisiunea Hal Leonard Europe Ltd.

Stab the body and it heals, but injure the heart and the wound lasts a lifetime (p 258) Mineko Iwasaki, *Geisha of Gion: The True Story of Japan's Foremost Geisha,* publicat prin înțelegere cu Simon & Schuster UK Ltd, 1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB. O companie a CBS.

When you give someone your whole heart and he doesn't want it, you cannot take it back. It's gone forever (p 258) Compton, Elizabeth

Sigmund, „Sylvia in Devon 1962" memorii/eseu în Butscher (ed), *Sylvia Plath the Woman and the Work* (New York: Dodd Mead, 1985).

Wherever You Will Go (p 260) Versuri şi muzică de Aaron Kamin şi Alex Band. © 2001 al Universal Music — Careers, BMG Platinum Songs, Amedeo Music şi Alex Band Music. Toate drepturile pentru BMG Platinum Songs, Amedeo Music şi Alex Band Music Administrate de BMG Rights Management (US) LLC.

International Copyright Secured. Toate drepturile rezervate. Republicat cu permisiunea Hal Leonard Europe Ltd.

The Show Must Go On (p 285) Versuri şi muzică de John Deacon / Brian May / Freddie Mercury / Roger Taylor. © 1991. Republicat cu permisiunea Queen Music Ltd/EMI Music Publishing, London W1T 3LP.

I'm Going Slightly Mad (p 288) Versuri şi muzică de John Deacon / Brian May / Freddie Mercury / Roger Taylor. © 1991. Republicat cu permisiunea Queen Music Ltd/EMI Music Publishing London W1T 3LP.

Heart in a Cage (p 413) Versuri şi muzică de Julian Casablancas Copyright © 2004 BMG Onyx Songs, Give The Humans What They Want şi The Strokes Band Music. Toate drepturile pentru BMG Onyx Songs şi Give The Humans What They Want în Statele Unit şi Canada administrate de BMG Rights Management (US) LLC

Toate drepturile pentru The Strokes Band Music administrate de Warner Chappell Music Publishing Ltd. Toate drepturile rezervate.

Folosit cu permisiune.

Republicat cu permisiunea Hal Leonard Europe Ltd.

Strawberry Fields Forever (p 644) Versuri şi muzică de John Lennon şi Paul McCartney. © 1967. Republicat cu permisiunea ATV international/EMI Music Publishing), London W1T 3LP.

The Road To Valhalla (p 837) Versuri şi muzică de BRATTA VITO şi MIKE TRAMP. VAVOOM MUSIC INC. (ASCAP) Toate drepturile în numele VAVOOM MUSIC INC. administrate de WARNER CHAPPELL OVERSEAS HOLDINGS LTD.

Tipar executat de: R.A. „Monitorul Oficial"

„Deși nepieptănată, prost machiată și trasă la față, era atrăgătoare într-un mod neobișnuit. Fața ei pătrată era palidă, buzele pline, iar ochii aveau o nuanță chihlimbarie frapantă. Judecând după accent, era londoneză. Robin observă un tatuaj mic și neclar pe unul dintre degete: o inimă neagră care arăta ca și cum ar fi fost desenată chiar de ea. Își rosese unghiile până la sânge, iar pe arătătorul și mijlociul mâinii drepte avea pete galbene. Una peste alta, necunoscuta lăsa impresia unei persoane aflate într-o pasă proastă care tocmai fugise din casa unei femei bogate, cu haina și geanta acesteia."

TREI

ROBERT GALBRAITH

este pseudonimul lui J.K. Rowling, autoarea bestsellerurilor din seria *Harry Potter* și a romanelor *The Ickabog*, *The Christmas Pig* și *Moarte subită*. Romanele din seria *Cormoran Strike* au ajuns în topurile de vânzări britanice și internaționale și au fost adaptate pentru televiziune de compania de producție Brontë Film and Television.

La Editura Trei au mai apărut volumele *Chemarea cucului*, *Viermele de mătase*, *Carieră malefică*, *Alb letal* și *Glasul sângelui*.

Aflați mai multe despre Robert Galbraith pe www.robert-galbraith.com
CormoranStrikeNovelsOfficial
@RGalbraith
@robertgalbraith

Când Edie Ledwell, nepieptănată și agitată, vrea să stea de vorbă cu ea, Robin Ellacot nu știe ce să creadă. Co-creatoarea desenului animat de succes *Inimă neagră ca noaptea*, Edie e hărțuită online de un personaj misterios cu pseudonimul Anomie și ea vrea cu orice preț să-i afle identitatea.

Robin hotărăște că agenția nu o poate ajuta și își scoate din cap povestea. Dar după câteva zile află că Edie a fost atacată și ucisă în cimitirul Highgate, locul unde se petrece acțiunea desenului animat. Robin și partenerul ei Cormoran Strike sunt atrași în cursa pentru descoperirea adevăratei identități a lui Anomie, într-o rețea încurcată de pseudonime online, interese de afaceri și conflicte de familie. Iar ancheta le pune la încercare capacitatea de deducție și îi amenință în moduri noi și înspăimântătoare...

Un *mystery* captivant și diabolic de inteligent, *Inimă neagră ca noaptea* este un adevărat tur de forță.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-1883-0

TREI